ÇÜRÜK VİŞNE

VECA

I

ÇÜRÜK VİŞNE-VECA / 1

Yazan: Emine Tavuz
Genel Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmen
Kapak Tasarım: Merve Polat
Kapak Uygulama: Dilara Kavaklıoğlu

4. Baskı: Eylül 2018

ISBN: 978-605-173-391-3

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 34590

© Emine Tavuz / Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.

MY MATBAACILIK SAN. VE TİC. LTD. ŞTİ.
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sk.
No: 8/F Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 674 85 28
mymatbaa34@gmail.com
Sertifika No: 34191

Yayımlayan:
Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.
Osmanlı Sk. Osmanlı İş Merkezi No: 18 / 4-5 Taksim/İstanbul
Tel: (0212) 252 38 21 Faks: 252 63 98
Internet adresi: www.epsilonyayinevi.com
e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

ÇÜRÜK VİŞNE

VECA

I

Emine Tavuz

Epsilon®

Teşekkür

Kurtarılmaya ihtiyacım var.
Kurtarılmaya ihtiyacımız var.

İşte ÇÜRÜK VİŞNE böyle başladı. Belki de böyle başladığı için, kurtarılmaya ihtiyacı olanların çok sevdiği bir kurgu oldu. Aslında bir kurgu veya bir hikâyeden çok daha fazlası ve hisseden herkes için çok şey ifade ediyor. Biliyorum, sizler hissediyorsunuz. En büyük teşekkürüm bunun için; bir hikâye ne kadar benimsenebilirse sizler de o kadar benimsediğiniz, o kadar hissettiğiniz için...

Yazmaya ve okumaya eğilimim her zaman vardı ama bu hikâyeyle, bu konuda yeteneğim olduğuna inandım. Hayatını iyi değilse eğer, artık bunun bir parçası olmak istemiyor insan. İşte bu yüzden ben de kendime yeni bir hikâye var ettim. Yaşanmışlıklarımı, güçsüzlüklerimi ve annemin gözyaşlarını sırtıma aldım; ben yapabilirim dedim.

Yaptım.

Yaptık.

Her hikâyenin bir sonu vardır. Evet, Çürük Vişne'miz yeni başladı, önümüzde uzun bir yolumuz var ama biliyorum ki bir gün bitecek. (Burada yazarın boğazına bir yumru oturur.) Arka-

ma dönüp, Çürük Vişne'nin bana neler kazandırdığına baktığımda ilk sırada sizleri göreceğim. Onlarca isim sayabilirim, çünkü isimleriniz aklımda. Hepsini buraya elbette yazamam, yazmayı ve gülümsemenize sebep olmayı isterdim. Fakat birilerinin ismini unutmaktan, sizi incitmekten korkarım. Birçoğunuzla konuştuk, birbirimizi tanıdık, sevdik. Ben yazdım, siz okudunuz. Siz okudukça ben yazdım. Öyle ki Çürük Vişne'yi yazmaktan bir an olsun bıkmadım. Çünkü bu hikâyeden bıkmak en çok size ihanet olurdu. Tabii bir de göz ağrılarıma.

Biz bir yumruk olduk. Bir elin parmakları gibi kenetlendik birbirimize. Umurumda olan sayılar değil, sadık sevgimiz. Çürük Vişne'ye ilk harfimi attığımda on yediydim, şimdi on dokuzum ve aylar sonra yirmi olacağım. Siz üç yılımsınız. Zamanla büyüyen, seven, öğrenen, birbirinden güzel insanlarsınız. İlk günden bu yana yanımda olma gayretini gösteren, bir harfini okuyarak dahi bu hikâyeyi buraya taşıyan hepinize minnettarım.

Çürük Vişne'yi siz beslediniz.

Bunu hep hatırlayın.

Burada daima bir arkadaşınız olduğunu bilin.

Esmagül, Zehranur, Tuğba... Bu üç ismi buraya yazmazsam kendimi kötü hissedecektim. Benim, bizim ve Çürük Vişne için o kadar çok emek sarf ettiler ki bu aileyi bir arada tutan iskelet görevi gördüler adeta. Bana hep destek oldular, çok fazla çalıştılar. Teşekkür ederim!

Balcalarım... Sizler kendinizi biliyorsunuz. Hepinizi bu isim altında toplamayı seviyorum. En büyük temennim bu hikâyenin size bir şeyler kazandırması. Tüm kırgınlıklarınıza ve yaşanmışlıklarınıza rağmen güçlü, sadık ve dik durmayı başarın. Herkes kurtulabilir; kurtarılmayı istemeniz yeterli.

Asrın'ın Esila'sından ya da Esila'nın Asrın'ından kucak dolusu sevgiler...

Gökyüzünün bir yıldızından diğer bir yıldızına uzanan mesafe kadar çok seviyorum. Uçsuz ve bucaksız...

Giriş

Ruhunun buz tutmuş girdaplarına eşlik eden havanın kızgın yeli sarı saçlarını okşayarak geçerken, bedeni bu saldırının varlığıyla kaskatı kesilmişti. Soğuk, acımasız kamçılarını ruhunun ücra köşelerine kadar işliyor, dinlediği havanın hışırtıları ise kulağında bir melodiye dönüşerek sessizliğin içinde yükseliyordu. Üşümekten buz kesen çelimsiz ve narin elleri balkon pervazına baskı yaparken zamansız bir canavar bedeninde afiyetle geziniyor, ruhunu sömürüyordu.

Emanet bir ruhun bekçiliğini yaparken zihninde yaşanan katliam nedeniyle nefes almakta zorlanıyor, göğüs kafesindeki baskı anbean şiddetleniyordu. Karanlık, zalim dalgalarıyla onun cılız bedenini kendine hapsetmek için var gücüyle uğraşırken, kızın sarı saçları uçuştu ve bedeni yaprak gibi titremeye başladı. Titrek bir nefes ciğerlerini yaladığı anda, birkaç adım ardında, zemine düşen adım seslerini işitti. Yutkundu; yaşayacağı şiddeti bilmek her defasında bu kadar can yakıcı olmamalıydı...

Parmakları mı titriyordu?

Evet, titriyordu.

Ardındaki adamın sıcak nefesini ensesinde hissederken, unutmaya zorladığı ama hiçbir zaman unutmayı beceremediği olaylar hafızasında bir kaset gibi sarmaya başladı. Korkmak istemiyordu. Kalbi yaklaşan adımlara eşlik ederek hızlanırken, korku da içinde

bulunduğu kapana sızmaya başlamıştı bile. Dibe batış yazgısının karakalemle işlendiği kaderinde içten içe kıvranırken, dudak kıvrımlarına yerleşen acı dolu bir gülümseme soluksuz kalmış ruhunun zifiri karanlığını aydınlatmaya yetmemişti.

Bir adım daha.

Ensesindeki sıcak nefesin sahibi, nasırlı ve iri ellerini genç kızın omzuna yasladığında anlamıştı... Boyunduruğu altında kaldığı karanlık, kaburgalarının hemen üstünde yeni bir gün gibi doğmuştu.

Bedenine atılan darbeyle balkon mermerinin keskin ve pis yüzeyine yüzüstü düşerken, narin elleri adamın paçalarına tutundu. Ruhunda sömürülecek tek yer, açılacak tek oyuk kalmadığı halde bu eziyeti neden çektiğini anlamıyordu. Büyük bir güçlükle yutkunurken kana bulanmış ellerini, arkasına bile dönmeden giden adamın paçalarından çekerek zeminin sert ve soğuk yüzeyine yasladı. Kaburgasını yaran öksürükler birbirini kovalarken, ruhunun yerleştirildiği kapanın artık daha da küçüldüğünü hissetti. Bunun yettiğine inanıyordu; fazlasını kaldırabilecek kadar güçlü olduğuna inanmıyordu.

Ama hayır...

Bu daha başlangıçtı.

O kapandan duyulan sessiz çığlıklarını işiten bir adamın varlığıyla tanıştığında belki ruhuna daha fazla acı bulaştıracaktı ama tek bir an bile pişman olmayacaktı. Bitti sandığı yerden başlayan, başladığında çoğalan, çoğaldıkça şiddetlenen bir yangın onun hem kurtuluşu hem de bitişi olacaktı.

Evet, bir bitiş kimi zaman bir kurtuluş olabilirdi.

Kurtulacağına inanan herkese...

Birinci Bölüm

-Acı-

Doğduğu gün terk edilenler umudu ruhun bileklerinde ararmış.

Sen çıkıp gelene kadar öyle çaresizdim ki sevgilim, umut edecek bileklerim paramparçaydı.

Oysa şimdi, iyileştirdiğin bileklerimde hissediyordum dudaklarının yakıcı busesini.

12 Ekim 2015

Zihnimde birbiriyle örtüşmeyen binlerce düşüncenin gürültüsü duyulurken, kalbim kendini zorluyordu. Acı. Hissettiğim tek şey iliklerime kadar acıydı. On yedi yıldır hayatımdaki soyut ve aynı zamanda somut tek duygu acıydı. Anlaşılan üzerine on yedi yaşında, hayatın hezeyanları tarafından büyütülmüş bir kızdım. Olmayan ailemin tek çocuğuydum. Kırk iki yaşında bir babaya ve gerisinde yalnızca fotoğrafını bırakarak beni terk eden bir anneye sahiptim. Babamın ismi Furkan, annemin ismi Zümrüt'tü. İstanbul'un göbeğinde, orta gelirli bir mahallede yaşıyordum.

Hiçbir zaman normal ve sıradan bir hayatım olmamıştı, yaşıtlarımdan farklıydım. Daha da fazla acıyı yüklemiştim omuzlarıma. Babamın ve annemin sebep olduğu boşluk daima sızlıyordu sol göğsümde. Benimle yaşayan bir babaya sahip olmak, gerçek

bir babaya sahip olduğum anlamına gelmiyordu. Babam sorunlu, belki de psikolojik destek alması gereken bir adamdı. Bana şiddet uygulamaktan zevk alıyor, bunu sıkça tekrarlıyordu. Bana göre, annem tarafından terk edilmiş olmayı hâlâ hazmedememişti.

Onun için, hırsını alacağı bir kum torbasından fazlası değildim.

Baba; bir kelime, iki hece, dört harf. Tüm hayallerimin, umutlarımın suratıma çarpıldığı kapı. Ruhumu, bedenimi kamçılayan yaralarımın sahibi. Sahi, baba neydi? Kimdi? Nasıl bir şeydi? Babayı sevmek, babayı özlemek, babaya gülmek, babayla konuşmak neydi? Nasıldı? Bunlar on yedi yıllık hayatım boyunca yanına bile yaklaşamadığım duygulardı. Babasıyla oyun oynayan, babalar gününde babasına resim çizen ve hediye alan, ona onu sevdiğini söyledikten sonra öpüp sarılan kız olamamıştım. Olmayı istemek yetmemişti.

Annem, ben iki yaşındayken pılını pırtını toplayarak beni ve babamı terk etmişti. Neden olduğunu bilmiyordum ve annemin tek yakın arkadaşı olan Esma Teyze bana bununla ilgili gerçekleri söylememişti. Ah. Evet, Esma Teyze... Kendimi bildim bileli ona ve kızı Almila'ya sahiptim. Yaşadığım bu küçük mahallede beni babamın şiddetinden ve öfkesinden bile kollayarak, beni ne kadar sevdiklerini göstermişlerdi. Babam her ne kadar onlarla olan iletişimime ambargo koymak istese de bu hiçbir zaman diliminde gerçekleşememişti. Onları seviyordum.

Lise son sınıf öğrencisiydim ve ortaokulu iyi bir puanla bitirdiğim için hayırsever birilerinin verdiği bursla özel okula gidiyordum. Derslerim ve notlarım ortalamanın üstündeydi ve geleceğim için buna ihtiyacım olduğunu biliyordum. Şımarmaya ve on yedi yaşındaki her genç kız gibi davranmaya hakkım yoktu. Söz konusu dahi olamazdı.

Uzun sarı saçlarımın dikkat çektiği ve mavi gözlerimin bu dikkati zirveye taşıdığı fiziki bir ayrıntım vardı. Gözbebeklerimde geçmişi yutmuş bir dehliz yaşatıyordum ve geçmişin gölgesini geleceğe düşürüyordum. Kemikli, ince ve zayıf bir yüze sahiptim. Bir yetmişin üstünde boyum vardı ve ince fiziğim beni genelde olduğumdan daha küçük gösterirdi. Bu ruhsal ve fiziksel bütünün bir araya getirdiği bir on yediydim.

Ben... Esila Karam.

Şimdi, şu anda yine babasının harabesi, annesinin varlığını arayan o kızım. Bahsettiklerimin hepsiyim ama çok gerçeğim. Bedenime yediğim kemerin öldürücü darbesiyle boğuşurken, katledilen ruhun acısını çekiyorum. Babam yaklaşık olarak on beş dakika önce eve gelmiş, beni dövmek için kendince bahaneler yaratmıştı. Kendine yakıştırdığı şeyi yaparak fiziki şiddetini üstümde uyguluyordu ve ona engel olamayacak kadar güçsüz olduğumu biliyordum.

Uyguladığı fiziksel şiddetin bahanesi ara ara yazdığım günlüktü. Günlüğümü yazarken kapı çalmıştı ve bağırışlardan onun geldiğini anlayarak korkak bir şekilde kapıya yürümüştüm. Ona evin kapısını açtığım zamandan sonra her şey bir kâbus gibi gelişmişti. Eve girmiş, tuttuğum günlüğü görmüş ve üstelik o günlükte Bora'dan bahsettiğimi fark ederek açıklamalarıma aldırmadan canımı yakmaya başlamıştı.

Canımı yakmaya devam ediyordu. İri ve nasırlı ellerini sarı saçlarıma geçirmiş, beni önüne sertçe ittirmişti. Dizlerim yıllanmış zeminde hırpalanırken, ellerim çaresizlikle onun ellerini saçlarımdan uzaklaştırmaya çalışıyordu. Bileklerimdeki tüm gücü gözlerindeki nefretle emdiği için ona karşı bir üstünlük sağlayamıyordum. Saç diplerimde hissettiğim şiddetli acıyla yutkunurken, "Baba," dedim umutsuz sesimle. "Lütfen son ver şuna. Canımı daha ne kadar yakacaksın?"

Beni katiyen duymuyordu. Gözü dönmüştü. Ağzından tükürükler saçarak konuşuyor, bir şeyler sayıklıyordu. Ondan kurtulmak için harekete geçtiğimdeyse hırçınlaşarak üstümdeki şiddetini arttırıyordu. Gözlerimden sağanak gibi akan tuzlu yaşlar yanaklarımı ıslatırken bir şeyler dediğini işitir gibi oldum.

"Demek Bora, he?" dedi kükrercesine. "Bir erkek arkadaşın mı var senin? Bir de isimlerini oraya buraya yazıyorsun..." Durdu. Omuzlarım ileriye doğru sarsılıyordu ve inkârları kabullenmiyordu. "Bu cezayı hak ettin kızım."

Kızım... Bu sözcük babamın ağzına hiç yakışmıyordu. Babam itirazlarıma ve attığım çığlıklara aldırmadan, otomatik bir robot gibi beni hırpalamaya devam etti. Bana vurmaması için ona yal-

vardım ama beni yok sayıyordu. Belki yalvarmak aciz bir hareketti ama canımın acısına dayanamıyordum. Saç tellerimin koptuğuna emindim, babamın küfürleri kulağıma uzaklardan seslenir izlenimi bırakıyordu. Beni hırpalamasına, canımı yakmasına engel olamıyordum.

Bir süre sonra kemerin sırtıma inen acı çığlıklarını hissedemez oldum. Ya bedenim acıya alışmıştı ya da beynim bana oyun oynuyordu. Çığlık attığımı hissediyordum ama duyamıyordum. Sanki kulaklarım uğulduyordu. Acı vardı, biliyordum. Hissetmesem de acı oradaydı, sırtıma inen her bir kemer darbesinde *ben buradayım* diye bağırıyordu. Görüşüm bulanıklaşmış, gözyaşlarım önümü görmeme engel çıkarmıştı. Dimağım kapanıyordu. Huzura kavuşmak ve onun esaretinden kurtulmak istiyordum. Ve sanırım bayılıyordum. Daha önce de başıma gelmişti. Bundan iki yıl önce yine sırtıma inen kemerin acı çığlıkları arasında gözlerimi yumup, aydınlığa *hoşça kal* ve karanlığa *merhaba* demiştim. Gözkapaklarım yorgunlukla gözlerimin üstüne örtüldüğünde bilincim tarafından terk edilmiştim.

Bir ölü kaç kez girerdi mezara? Girdiğim her karanlık artık mezardı bana.

• • •

Gözlerimi açarken bir an nerede yattığımı, ne yaptığımı idrak edemedim. Gözlerimi kırpıştırıp kafamı yerden kaldırmaya çalıştığımda benliğimi müthiş bir acı kavradı. Bedenimin kontrolünü ele almakta zorluk çekiyordum. Gözlerimle etrafı taradığımda koltuğun üstünde yatan bedeni görüp, ürperdim. Bacakları koltuğun kenarından dışarı sarkmış, etrafa yaydığı ağır içki kokusuyla sanki saatler önce kızını döven o değilmiş gibi rahatlıkla yatıyordu. Bir kez daha deneyip, zor da olsa kafamı kaldırdım. Ağladığım için migrenim tutmuş olmalı ki çoğu şeyi bulanık görüyordum. Salonun açık olan lambasının ışığı gözlerimi acıtıyor, gözkapaklarımı örtmem için beni tetikliyordu. Birkaç kez gözlerimi kırpıştırdıktan sonra babam tarafından savrulduğum soğuk zeminden zor da olsa kalkmayı başardım. Sağlam duramadığımı anladığımda, elimi duvarın yüzeyine yaslayarak destek aldım. Ellerimle duvardan destek alarak yavaşça odanın yolunu tutarken,

sırtımdaki kemer darbeleri kendini belli ediyordu. Acıdan kaynaklanan çığlık atma isteğini, dudaklarımı birbirine bastırarak engellemeye çalıştım. Yorulduğumu anladığımda ellerimi duvara daha sağlam bastırarak bacaklarımdaki güce yüklendim. Gözlerimi omzumun üstünden arkama çevirerek, koltuğun üstündeki babama baktım. Onu gördüğümde boğazımdaki baskı büyüdü ve sesli bir hıçkırığa dönüşerek dudaklarımdan serbest kaldı.

Kendimi sakinleştirmeye çalışarak odama girdim. Acıyan sırtıma pansuman yapmam gerektiğinin farkındaydım. Ama ne pansuman yapacak malzemem ne de kolumu kaldıracak gücüm vardı. Sırtımın acısı bir kez daha kendini hatırlattığında gözlerimi sımsıkı kapatıp, dudaklarımı birbirine bastırdım. Ağlarsam hiç susmayacağımı biliyordum ve ağlamak istemiyordum. Ağlarsam, babam uyanacak ve ağladığım için beni tekrar dövecekti.

Sırtımdaki acılar tazeliğini korurken bir kez daha dayak yemek istemiyordum. Gözlerimi açıp etrafıma bakındım. Siyah montumu sandalyenin üzerinde görünce o tarafa doğru yavaş adımlarla gidip, sırtıma dikkat ederek kavradığım montu üstüme geçirdim. Sırtıma pansuman yapamazsam okula gidemezdim ve devamsızlığım zaten fazlayken daha da artmasını istemiyordum. En azından Almila'nın yanına kadar bayılmadan gidebilmem gerekiyordu. Aksi halde sırtım daha feci bir hal alacaktı.

Babamı uyandırmadan çıkabildiğim evden adımlarımı hızlandırarak uzaklaştım. Fakat adımlarımı ne kadar hızlandırmaya çalışsam da sızlayan sırtım, dönen başım ve bulanık görmemi sağlayan bakışlarım bana yardımcı olmuyordu. Gözlerimle etrafı tarayarak yardım isteyebileceğim birilerini aradım. Attığım her adımda sırtım biraz daha sızlıyor, biraz daha acıyor, biraz daha can yakıyordu. Yoldaki duvara elimi yaslayıp, biraz dinlenmek için adımlarımı durdurdum. Kimsenin olmadığı bir sokakta tek başıma kalmaktan korkuyordum ama başka çarem yoktu. Almila'yı bulup, ondan yardım istemeliydim. Güç toplamak istiyordum ama gözlerim bana ihanet edercesine kapanmaya çalışıyordu. Ağladığım için sızlayan ve acıyan gözlerim, adımlarımla birlikte biraz daha ağırlaşmıştı. Gözlerim daha fazla dayanamayıp kapanma-

ya başladığında, son gördüğüm şeyler arabadan geldiğini tahmin ettiğim aydınlık ve zar zor duyduğum motor gürültüsü olmuştu.

• • •

Acımaya devam eden gözlerime bir ışık yansıyor, sanki gözkapaklarımı kaldırmamı emrediyordu. Acıyan gözlerimi kırpıştırarak açtığımda, odağıma giren ilk ayrıntı siyah perde olmuştu. Az da olsa güneş ışığının girdiği odada gözlerimi gezdirdiğimde gördüğüm siyah tekli koltuk ve üstünde oturmakta olan çocuk bende ufak çaplı bir şaşkınlığa sebep olmuştu. Burası neresiydi? Vücudumu da kaldırıp, sızlayan sırtımı bir kenara bıraktım ve nerede olduğumu anlamaya çalıştım. Etrafıma bakındığımda siyah bir koltuk, üstünde çizim kâğıtlarının bulunduğu bir çalışma masası, perdeler ve koyu kıyafet dolabının kasvete boğduğu bir odada olduğumu gördüm. Nerede olduğumu, burada neden bulunduğumu anlamaya çalışıyordum. Kafam kaldırmıyordu, şiddetli ağrılar beynimi istila ederek düşünme yetimi baltalıyordu.

Gözlerimi bir kez daha koltukta yatmakta olan çocuğa çevirdim. Loş ışıkta yüzünü tam anlamıyla seçemiyor olsam da yüz hatlarını görebilmiştim. Belirgin elmacık kemiklerinin doğrultusunda inen köşeli ve sivri bir çeneye sahipti. Dudakları kendini belli edecek kadar etliydi. Burnu fazla düzgün, bir erkekten beklenilmeyecek kadar güzeldi ve bunun yanında genel itibariyle sert ve kemikli bir yüzü vardı. Huzursuz bir uykudaymış gibi görünüyordu. Uzun, her kadının sahip olmak isteyeceği kadar sık kirpiklere sahipti. Bir an gözlerini merak etmiştim. Güneş ışığının gölgelendirdiği saçlarından birkaç tutam anlına düşmüştü, becerikli bir ressamın ellerinden çıkan tabloya bakıyormuş gibi hissetmiştim. Güzel bir yüze sahipti.

Saçmaladığımı fark ettiğimde, kendi düşüncelerime kızarak üstümdeki yorganı kavradım ve kendimden uzaklaştırdım. Üzerimi açtığımda hiç beklemediğim bir manzarayla karşılaştım. Üstümde sadece siyah bir tişört vardı. Bunu bana kimin giydirdiği hakkında bir fikre sahip değildim. Bu çocuğun giydirmemiş olmasını umuyordum... Hiç tanımadığım bir evde, hiç tanımadı-

ğım bir odada, bu tanımadığım çocuğun yanında ne işim vardı? Doğru olan tek şey gitmem gerektiğiydi.

Kendimi son düşüncemin doğruluğuna inandırdıktan sonra doğrularak ayaklarımın üstünde dikildim. O anda, hızlı hareketim sebebiyle taze acılarım inim inim inleyerek tenimde kızgın bir demire dokunuyormuş hissi bırakmıştı. Kısık sesli bir inilti istemsizce ağzımdan döküldüğünde birilerini uyandırmıştım.

"Hay aksi. Ne yapıyorsun?" Tok, yabancı ve erkeksi bir ses kulaklarıma döküldü. İrkilerek gözlerimi ona doğrulttuğumda, ayağa kalkarak bana doğru yürüdüğünü gördüm. Uzun boyluydu. Gayet genç ve sporcu bir fiziğe sahipti. Az önce gözkapakları ardına gizlenmiş gözlerinin rengini o an görmüştüm. Gözleri bir dalganın altında kalan, o dalgayı alt etmeyi başarmış bir yosunun rengini taşıyordu.

Bende geriye kaçma isteği yaratmıştı.

"Geri yat." Beklenmedik ses tonuyla irkilerek geriye doğru yalpaladım. Sırtımdaki acı tüm gücümü emmek ister gibiydi ve attığım birkaç adımda beni rahatsız etmişti.

Şaşkınlığı elimin tersiyle iterek, "Ben neredeyim? Sen de kimsin?" diye sordum haklı bir isyanla. Üstümdeki tişörtün eteklerini dizlerime doğru çekiştirirken devam ettim. "Gitmek istiyorum. Hemen."

"Bu halde mi?" Üzerimi incelemeyi bırakmış, gözlerimin içine bakıyordu. Ve ifadesi bir an olsun değişmiyordu.

"Benim burada ne işim var? Nasıl gel..."

Cümlemi bitirmeme izin vermeden sevimsiz bir ifadeyle açıkladı. "Dün gece yolda baygın buldum seni. Önce umursamadan geçip gidecektim," derken gerçekten de umursamadığını belli edercesine ağzını şaklattı. "Baktım arabanın önündesin, araba geçemiyor. Ben de son çare seni arabaya atıp eve getirdim."

Duygusuz ve ilgisiz görünüyordu. Söyledikleri bittiğinde bir adım geri giderek ellerini ceplerine yerleştirdi. "Benim üzerimi sen mi değiştirdin?" dediğimde kaşlarını çatıp, dudaklarını büzdü.

"Hayır." Sesi keskin ve netti. Bu beni biraz da olsa rahatlatmıştı.

"Peki kim değiştirdi?"

"Ben seni yoldan bularak evime getiriyorum ve büyük ihtimalle tacizlerden kurtarıyorum ama senin merak ettiğin şey üzerinin değiştirilmiş olması mı?" Yine agresifti ve yeşil gözleri hastalıklı gibi bakıyordu. Evet, bir yerde haklıydı ama yine de bilmek istemiştim. Kabul, beni orada bırakmış olsaydı başıma gelecekleri az çok tahmin ediyordum. Düşüncesi bile içimin titremesine yetmişti.

"Evet ama yine de gerek yoktu. Teşekkür ederim... Yani yardım ve pansuman için."

Gözlerini devirip, nefesini sesli olarak dışarı verdi. "Hem emin ol, bakılacak bir fiziğin olduğunu sanmıyorum. Kucağıma aldığımda kemiklerini elimde hissettim," dedikten sonra arkasını dönüp çıkışa yürüdü. Beni kucağına mı almıştı? Ah tabii! Arabaya başka nasıl taşıyacaktı? "Geri yat ve dinlen."

Bakımsız ve çelimsiz olduğumu zaten biliyordum. Bunu çekinmeden yüzüme vurması nedensizce kalbimi kırmıştı. Tabii ki geri yatmayacaktım. Ne işim vardı burada? Hemen gitmem gerekiyordu, babam yokluğumu fark ettiğinde olacakları düşünmek bile istemiyordum. Belki de uyanmış, yokluğumu fark etmişti bile.

Olduğum yerde daha fazla durmanın saçmalık olduğunu anlayınca etrafıma bakınıp, elbiselerimi aramaya başladım. Üzerimdeki tişört, sanırım adını bilmediğim çocuğun tişörtüydü ve ben bunun içinde çok huzursuzdum. Kıyafetlerimi hiçbir yerde bulamayınca tişörtü eteklerinden çekiştirerek odadan çıktım. Önüme çıkan beyaz badanalı uzun koridorda ürkek adımlarla yürümeye başladım. Koridorda birkaç oda vardı. Tam karşımdaki, kapısı aralık olan ve oturma odası olduğunu düşündüğüm odaya ilerledim. Hiç bilmediğim bir evdeydim ve elbette çekincelerim vardı. Adını bilmediğim çocuk, bana arkasını dönmüş bir şekilde televizyon ünitesinin raflarında bir şeyler arıyordu. Hafifçe eğilmişti ve dik omuzlarının doğrultusunda inen sırt yapısını görmüştüm. Ben huzursuzca kıpırdanarak tişörtü eteklerinden çekiştirmeye devam ederken arkasını döndü. O yosun yeşili gözler o kadar soğuk ve ilgisiz bakıyordu ki ister istemez ürperiyor, kendimi fazlalık hissediyordum. Hem, üzerimde kısacık bir tişört vardı ve yanaklarım ısınmaya başlamıştı bile.

"Ben kıyafetlerimi soracaktım," diye mırıldanırken gözlerim hâlâ çekiştirmekte olduğum tişörtün eteklerindeydi. Adını dâhi bilmediğim çocuğun yüzüne bakmaktan çekiniyordum. Kolay kolay da bakabileceğimi sanmıyordum. Tişört aniden elimden çekiştirilerek bırakıldığında kafamı yukarıya kaldırdım. Elleri ellerimi tişörtten kurtarmış karşımda ifadesizce duruyordu.

"Bacaklarına baktığım yok. Tişörtü çekiştirmekten vazgeç. Sinirlerimi bozuyorsun." Sert tavrı ondan birkaç adım gerilememi sağladığında, gözlerini devirerek ellerini tişörtün uçlarından ayırdı.

Kendisi birkaç adım gerilediğinde, ben hâlâ olduğum yerde huzursuzca kıpırdanıyor, gözlerimi ondan kaçırıyordum. Kafasını kaldırıp dudaklarını büzdükten sonra eliyle basit bir *gel* işareti yaptı. Bu halde yerimden kıpırdamak istemiyordum. Sonuçta hiç tanımadığım bir adamın evinde rahatça oturmaktan bahsediyordu. Kendi kendime neden hâlâ orada olduğumu sorgularken, "Hiç erkek görmemiş gibi davranmayı kesip yanıma otursana," dedi rahat bir tavırla. Neden bana soğuk ve fazlalıkmışım gibi baktığını anlayamıyordum. Aksine bana iyi davranması gerekmiyor muydu? Sonuçta misafirdim.

"Sırtındakileri kim yaptı?" Beklemediğim ve son derece ani soruyla donup kaldığımı hissettim. Sanki sırtımdaki yaralar kendilerinden bahsedildiğini anlamış gibi sızladılar. Sessizce yutkunurken bunu nasıl gördüğünü düşündüm. Üzerimi kendisinin değiştirmediğini söylemişti.

"Sen nereden biliyorsun?" diye sorduğumda gözlerini devirdi ve sorumu es geçti. Tekrarladı sorusunu. "Sırtındakileri kim yaptı?"

Ona bakmayı reddederek bu sorunun içimde açtığı tahribatla mücadele ederken, "Bana neyse?" dedi ilgisiz bir tavırla. "Ne halin varsa gör!"

Sessiz kalarak, onun oturma odasından çıkmasını izledim. Kendimi bu eve ve ortama yabancı hissediyordum. Korkularım vardı. Bir süre sonra yabancı çocuk tekrar geldiğinde, elinde birkaç kıyafet vardı. Dikkatli baktığımda bunların kot şort ve beyaz bir tişört olduğunu fark ettim. Elindekileri koltuğun boşluğuna kabaca bırakıp, sert bir ses tonuyla konuştu. Bu ses tonu kendi-

mi kendime yabancılaştıracak kadar ilgi çekiciydi. "Giy şunları da seni bırakayım. Zaten yeterince başıma bela oldun."

Kıyafetlere göz atarken, "Bu kıyafetler ne kadar temiz?" diye sordum, rahatsız bir şekilde. "Kime ait?"

Sıkıldığını görebiliyordum. "Yakın bir arkadaşımın sevgilisine ait. Daha doğrusu sevgilisi de arkadaşım..." Kendi kendine gözlerini devirdi. "Giy hadi."

"Peki," diyerek onu onayladıktan hemen sonra hızlıca salonu terk ettim ve az önce yattığım odaya girdim. İki lafı bir araya getirip konuşmakta zorluk çekiyordum. Hep böyle çekingen olmak zorunda mıydım? Galiba on yedi yıl boyunca benimle olan bu huydan kurtulmak o kadar da kolay değildi.

Üzerimdeki, beni son derece rahatsız eden tişörtü çıkarıp, elimdeki kıyafetleri bir çırpıda giydim ve kıyafet dolabının aynasından kendime göz attım. Şortun kısalığı beni rahatsız ediyordu. Hem böyle bir havada şort giydiğimden dolayı üşüyeceğime emindim ama bir de bu ayrıntılarla vakit kaybetmek istemiyordum. Odadan ayrılarak salona girdiğimde tiz bir ses koparan kapının sesiyle, yabancı çocuk benim varlığımı fark ederek oturduğu yerden kalktı. Ben yerimde gergince kıpırdanırken, o çocuk ileri-deki siyah masanın yanına gidip, araba anahtarı olduğunu tahmin ettiğim anahtarı aldı ve hiçbir şey demeden kapıya doğru yürüdü. Ben de sessizce onun arkasından ilerlerken ellerimin gerginlikten nemlendiğini hissettim. Lüks apartman dairesini terk ederek arabaya bindiğimiz sürede ikimiz de sessizdik. Geniş arabadaki koltuklara yerleştiğimizde çenesiyle kemeri gösterip, ifadesinden ödün vermeden sadece, "Tak," diye belirtti.

Yol boyu hiç konuşmadan ilerledik. Zaten bir yabancıyla ne konuşabilirdim ki? Fazla gergin ve asabiydi. Onunla konuşacak cesaretim yoktu. O da benimle konuşmuyordu. Zaten benden bıkmış bir havası vardı. Haklıydı. Ben de günün çoğu zamanında kendimden bıkıyordum. Bela olmuştum çocuğa. Yol üzerinde bana sadece adres sormuş, bunun haricinde tek kelime etmemişti. Şehrin merkezinden mahalleye ve sonrasında evimin olduğu ara sokağa girdiğimizde, "Beni burada indirebilir misin?" diye sordum ona dönerek. İlk önce arabayı durdurdu. Sonra etrafa göz

atıp, çattığı kaşlarla bana döndü. Elleriyle yeniden direksiyonu kavradığında, düz bir tonda, "Peki, in," dedi.

"Teşekkür ederim, yani beni orada bırakmadı..." Cümlemi bitirmeme izin vermedi. Kafasını bana çevirmeden çatık kaşları ve ödün vermediği ifadesiyle karşıya bakmaya devam ederken, "Sadece in," dedi yavaşça. Gözlerimi kaçırıp, araba kemerine yöneldim. Ben teşekkürümü etmek istemiştim ve eğer bunu istemiyorsa yapabileceğim bir şey yoktu. Kemeri çıkardıktan sonra hızlı bir şekilde arabadan indim.

Arabadan inip arkama baktığımda ise arabanın saniyesinde zemini ağlatarak benden ve sokaktan uzaklaştığını gördüm.

Adını bile bilmediğim çocuğun evinde kalmış, tişörtünü üzerime giymiştim ve en saçması da yatağında yatıp, başına bela olmuştum. Utanç vericiydi.

Aptal Esila.

Neyse ki onu bir daha görmeyecektim.

Sokağın başına girdiğimde bacaklarım beni taşımakta zorlanıyordu. Attığım her adımda korkumun göğüs kafesime baskı yaparak nefesimi yuttuğunu hissediyordum. Babam uyanmış ve beni evde bulamamışsa, sırtımdaki izler geçmeden yenilerini eklemekten çekinmeyecekti. Bir önceki gece çok içtiğini biliyordum. Uyanması zordu ama eğer uyandıysa yeni yaralarımın ekleneceğine emindim. Aynı şey daha önce de başıma gelmişti. Yine babamın beni döverek açtığı yaralarımı temizlemesi ve pansuman yapması için sızlayan sırtımla Almila'nın yanına gitmiştim. Almila beni o halde gördüğünde ilk an şaşırmış, sonra ağlamaya başlamıştı. O gece sarılarak beraber saatlerce konuşmuş, yorgunluktan uyuyakalmıştık. Sabah eve geri döndüğümde ise beni ararken bulmuştum babamı. O an yaşadığım korku, bir babanın kızına verebileceği en ağır cezalardan biriydi.

Apartman dairesine çıkarak anahtarla kapıyı açtığımda gördüğüm ilk manzara koltukta bıraktığım gibi yatan babamdı. Bu biraz içime su serpmişti; uyanmış ve beni bulamamış olma düşüncesi kulağa kötü geliyordu. Sessizce kapıyı örterek parmak uçlarımda, sessiz olmaya dikkat ederek odama doğru yürüdüm. Kapıyı dikkatlice kapattıktan sonra, üzerimdeki montu çıkarıp yatağa bı-

raktım. Yatağımın yanındaki tozlu aynanın karşısına geçip sırtıma bakmak istiyordum ama göreceğim manzara ölesiye korkmamı sağlıyordu. Yine de anlık cesaretime sığınarak aynaya doğru yaklaştım ve sırtımı aynaya dönerek kazağı üzerimden sıyırdım. Bu sırada gözlerimi sımsıkı kapatmış, göreceğim manzaraya kendimi hazırlamaya başlamıştım. Yapabileceğime inandığımda gözlerimi yavaşça açtım ve aynaya düşen yansımama baktım. Çelimsiz, beyaz tenli sırtımda çok fazla darbe izi ve morluk vardı. Bunun yanında, bu yaraların iki katını da ruhumun elbisesinde taşıdığımı bilmek çok yorucuydu. Kemerin belirgin izleri, görecek olanın yüzünü buruşturacağı türden bir manzaraydı. Bakmanın bana bir tür işkence olduğunu fark ettiğimde, gözkapaklarımı indirerek sırtımı bakış açımdan çıkardım.

Bir süre sonra küçük banyoya girdiğimde ılık bir duşun bana iyi geleceğini düşünmüştüm fakat ılık su taze yaralarımın daha da acımasını sağlamıştı. Bu sebepten duşu kısa tuttum ve üzerimdeki yorgunluğu attığıma inandığımda bornozuma sarılarak banyoyu terk ettim. Odama girdiğimde beyaz kıyafet dolabımın karşısına geçtim. Beyaz gömleğim ve sarı-siyah pötikareli okul eteğimi dağınık dolaptan çıkararak iç çamaşırlarımın üstüne giyindim. Daha sonra sarı saçlarımı havluyla kurulayıp taradım ve basit bir örgüyle tutturdum. Okul vaktimin yaklaştığını fark ettiğimde siyah montumu üzerime geçirdim. Kapımı yavaşça aralayıp, babamı uyandırmamaya dikkat ederek parmak uçlarımda dış kapıya kadar yürüdüm. Siyah botlarımı giyip dış kapıyı da yavaşça açtıktan sonra içimi titreten soğuğu umursamadan anahtarı aldığım gibi kapıyı kapattım ve apartmanın kirli, bakımsız merdivenlerini inmeye başladım.

Bir süre yürüyerek okul sokağına girdiğimde çalan telefonumun sesiyle irkildim. Sağ omzumdaki çantayı elime düşürerek, küçük gözünde bir süre telefonu aradım ve bulduğumda arayanın Almila olduğunu görerek belli belirsiz gülümsedim. Zaten başka arayan kimsem yoktu. Onu bekletmedim ve telefonu, "Efendim," diyerek yanıtladım.

Almila, "Neredesin kız?" dediğinde sesini duymanın iyi geldiğini hissettim.

"Okul sokağındayım, sen neredesin?"

"Sınıftayım, şimdi aynı sınıfta ve aynı sırada oturmak vardı." Mutlu gelen ses tonuyla iç geçirdim.

"Üzgünüm Almila. Bunun için derslerinin daha iyi olması lazım. Bunu boş ver. Teklifim var, bugün okuldan sonra buluşalım mı?" Onunla konuşursam belki biraz rahatlayacağımı düşünerek bu teklifi yapmıştım.

"Ah, evet. Tam da bunun peşindeydim."

"Bilmez miyim?"

Belli belirsiz bir homurtu çıkardı. "Ya! Tamam, hoca girdi kapatıyorum Esila. Öptüm."

Almila'nın bu mutlu, neşeli tavrı ister istemez iyi hissetmeme sebep olmuştu. Onun gibi bir aileye, ilgili ve beni seven bir babaya sahip olsaydım ben de bu kadar mutlu olabilir miydim? Ara sıra bunu kendime sormuyor değildim ama net bir cevap veremiyordum. Düşüncelerin bir kemirgen gibi zihnimi dişlediğini hissettiğimde, bunu düşünmeyi bırakarak adımlarımı hızlandırdım. Okulun mavi kapısından içeri girerek merdivenleri tırmandığımda, kendimi gergin ve bir o kadar da heyecanlı hissediyordum. Okulda kesinlikle sevilen bir tip değildim ve önyargıları yüzünden benimle uğraşmayı seven bir grup vardı. Bu beni geriyordu ama Bora'yı görme ihtimalinin yarattığı heyecan hissi daha baskındı.

Sessizce sınıfa girerek sırama yaklaştığımda üzerimdeki gözlere göğüs germem gerektiğini biliyordum. Hedeflediğim sıraya oturarak, montum ve çantam gibi fazlalıkları kendimden uzaklaştırarak sıraya yerleştim. Sırtımı sıraya yaslayarak çelimsiz kollarımı göğsümün üstünde kavuşturduğumda, çakır mavisi gözlerimi yukarıya kaldırarak Bora'ya baktım.

Bora bana tanıdık bir yabancıydı. Bana yardımcı olduğu bir gün tesadüfen tanışmıştık. Bana yardımcı olduğu için ona minnettar kalmıştım ve bunun yanında ondan hoşlanmıştım. Adı, soyadı ve ünü dışında pek bir şeyini bilmiyordum. Zira hislerimin de yoğun olduğunu iddia etmiyordum. Onunda sadece ismimi bildiğinin farkındaydım; hatta bu ismi bile unuttuğuna emindim. Onunla bir ilişki hayalim yoktu. Uzaktan izleyip kendimi kandırmak bana yeterliydi.

Sarışın, mavi gözü ve sporcu bir fiziğe sahip olması onu arzu edilen adam yapıyordu ama ben sadece hoşlanmakla kalmayı tercih ediyordum. Gözünün görmeyeceği, vasıfsız ve etkisiz bir elemandım. Tam bir umutsuz vakaydım.

Gözlerimi Bora'nın yüzünden ayırarak sınıfın kalabalığına çevirdim ve öylesine bir bakış attım. Tam da o sırada Cenk'in alaylı yüz ifadesine denk geldim. Cenk, ben dahil olmak üzere ona karşı çıkmayan insanlarla eğlenmekten haz alan bir adamdı. Zengin ailesi, sorunsuz bir yaşamı ve şımarık arkadaş çevresi bunda etkili olmalıydı. Bana çok ciddi bir zarar verdiğini söyleyemesem de çokça ezdiğini ve rahatsız ettiğini söyleyebilirdim. Sadece o da değildi, onun tayfasındaki birkaç insanın okul günlerinde uğraşarak stres attığı bir kızdım. Ne kadar aşağılayıcıydı!

Sınıftaki sessizlik dikkatimi çekerek kafamı dağıttığında, gözlerimi Cenk'in alayla parlayan gözlerinden uzaklaştırdım ve sınıfa çevirdim. Sınıfın büyük bir kısmı ayağa kalkarak öğretmeni selamlarken, bir kısmı da şaşkınlık ve hayret dolu fısıltılarla birlikte tam ileri bakıyordu. Tek kaşımı kaldırarak bariz bir merak belirtisi gösterdikten sonra başımı hafifçe yukarı kaldırdım.

Gördüğüm ilk şey koyu renkli erkek postallarıydı. Gözlerim yavaşça yukarı çıktığında bakışlarımın radarına siyah bir pantolon ve sonrasında siyah, sade bir tişört girmişti. Tuhaf bir içgüdüyle hızlanan kalbim, göğsüme okkalı bir tekme savurdu. Tanıdık bir şeyler vardı. Yutkundum, meraklı bakışlarım biraz daha yukarı tırmandığında bir an için dünyamın ters döndüğünü hissettim.

O karşımdaydı.

Ve işte, bizim sonsuz acılar vaat eden masalımız burada başlamıştı.

İkinci Bölüm

-Tesadüf-

Onunla karşılaşmamız tesadüf müydü? Bilmiyordum.

Dün bir daha görmeyeceğimi düşünerek içimi rahatlattığım yosun yeşili gözlerin sahibi o an karşımdaydı. Aynı surat ifadesi, aynı heybetli ve dik duruş, aynı ırgalamaz tavırla, olduğum sınıftaki tüm ilginin sahibiydi.

İlk birkaç saniye bunun zihnimin bir oyunu olduğunu düşünmüş olsam da sesler ve görüntüler bir sanrı olamayacak kadar gerçekçiydi. Küçük çaplı bir panik zihnime çöreklenip düşünme yetimi kısıtladığında gözbebeklerimin irileştiğini hissettim. Aslında bir tesadüfün beni bu kadar şaşırtması normal miydi, onu da bilmiyordum ama onun burada olması için gerekli bir sebep bulamıyordum. Burada mı okuyordu? Yeni mi nakil olmuştu? O zaman neden sınıftaki arkadaşlarım tarafından tanınıyordu?

Keskin ve dik bakışları umursamazca etrafı kolaçan ederken, ansızın benimle karşılaşmayı beklemiyordu. Bu sebepten yüz ifadesindeki sertliğin bir an tökezlediğini ve gözlerinin genişlediğini gördüm. Gözlerini kısarak bana bakmaya devam etti, kalbimdeki bu tuhaf tepki oldukça yabancıydı. O da benim gibi bu tesadüfe bir anlam verememiş olmalıydı. Buna rağmen şaşkınlığını bir-

kaç saniye sonra toparlayarak gözlerimiz arasındaki bağı kopardı. Gözleri benden uzaklaştı.

"Yeni öğrencimiz Asrın Karavaris. Aslında yeni sayılmaz. Birçoğunuzun onu tanıdığına eminim." Felsefe öğretmeninin gürültüyü bastıran sesiyle birlikte ona döndüm. Asrın'ı sınıfa takdim ederken son derece memnuniyetsiz görünüyordu. Fakat ben cümlelerine takılmıştım. Ne yani, ben hariç herkesin tanıdığı biri miydi?

Yükselen homurtular da öğretmenin fikrini destekler nitelikteydi. Birkaç kız ve erkek öğrenci kendi aralarında ondan bahsederken silkelenip kendime geldim ve gözlerimi aşağı indirerek bir şeyler karaladığım defterime baktım.

Adı Asrın'mış.

Ders öğretmeni, Asrın'a oturmasını söyledikten sonra kendi masasına yöneldi. Göz ucuyla baktığımda Asrın'ın, Bora'nın yanına giderek selamlaştığını gördüm. Hem de samimi bir şekilde. Bu durum tuhaf bir şekilde merakımı eşelemiş olsa da bunu düşünmeyi kendime yasakladım.

"Geleceğini biliyordum ama bu kadar erken beklemiyordum." Arka sıramda oturan Burcu'dan yükselen sesle birlikte şaşkınlığım bir nebze daha arttı. Eskiden burada mı okuyordu? Benden önce okuyup, benim geldiğim senede gitmiş olabilir miydi? Düşüncelerimden habersizce konuşmaya devam etti. "Gidişi ayrı olay, gelişi ayrı olay. Vay canına, bu çocuk gerçekten işini biliyor."

Yaşadığım şaşkınlığı bir kenara atarak, onların muhabbetlerine kulaklarımı tıkadım. Gözlerimi yine arka tarafa çevirdiğimde Asrın'ın, Bora'nın arkasındaki sıraya oturduğunu gördüm. Ödün vermediği ifadesinin Bora'yla konuştuğunda yumuşadığını sandım ama bir yanılsamaydı. Sınıfa göz gezdirdiğimde çoğu öğrencinin ona baktığını gördüm. Gerçekten ben hariç herkesin tanıdığı biri miydi? Okulun sahibi falan mıydı? Tamam, belki tanıyorlardı ama ona olan bu ilgileri beni afallatmıştı. Kafamı tekrar önüme çevirip, sınıfın aksine ona ilgisiz kalmayı tercih ettim.

Çoğunlukla Bora'yı gözetlediğim bir blok dersin sonrasında kantine inmiş, camların ardından yağan yağmuru izlemeye baş-

lamıştım. Aldığım kahveyi tüketirken yağan yağmuru dinlemek iyi hissettiriyordu. Kantindeki fazla ses ve gürültü başımı ağrıtıp, migrenimi tetiklese de bununla başa çıkmayı öğrenmem gerekiyordu. Karton bardağı ağzıma yaklaştırıp iki dudağım arasında yasladığımda niyetim bir yudum almaktı ama sol tarafımda hissettiğim beklenmedik darbeyle karton bardak sersemleyerek avuçlarımdan düşmüştü. Sıcak kahvenin bir kısmı okul gömleğime döküldüğünde, "Affedersin," diyen tanıdık bir ses duydum. Canımın acısıyla oturduğum yerden fırlarken, aynı sesin sahibi tekrar devreye girdi. "Tamamen yanlışlıkla oldu. Benim hatamdı ama kesinlikle kazaydı. Hay aksi. İyi misin?"

Konuşanın Bora olduğunu fark etmek yandığımı unuttururken, gözlerimi yukarı kaldırdım ve usulca yutkundum. "Yok," dedim gömleğimi kendimden uzaklaştırırken. "Zaten kahvem soğumuştu. Canımı çok yakmadı."

Gayet de acımıştı ama söylemek istemedim. O an zaten onunla konuştuğuma inanamıyorken, bir de onu üzmek istemiyordum. "Sevindim o zaman ama istersen gömleğini değiştir," diyerek gözlerini gömleğime çevirdi. Göleğimin büyük kısmı kirlenmiş, kahverengi lekelerle süslenmişti. "Yanımda yedek göleğim yok," dediğimde bir şey düşünüyormuş gibi kaşlarını çattı.

"Yardımcı olabilirim?"

"Nasıl?"

"Yedek gömleğim yanımda, istersen verebilirim?" diye sordu yumuşak sesiyle. İnanamaz gözlerle ona baktım ama gayet ciddi görünüyordu. Böyle bir yardımı ve teklifi kesinlikle beklemiyordum.

Ellerimi gergince ovarken, "Gerçekten gerek yok," diyerek geçiştirmeye çalıştım.

"Geri alacağım, merak etme."

"Yok, teşekkür ederim. Gerek yok gerçekten."

"Var. Hadi gel. Böyle gezemezsin ki," diyerek kolumdan çekmeye başladı. İtirazlarıma kulak vermeyip, beni dolapların yanına çekiştirdi. Heyecandan elim ayağım birbirine girmişti. Şaşkınlığı bir kenara bırakıp onu izlerken dolabını açarak kurcalamaya

başladı. Kısa bir sürenin ardından beyaz okul gömleğini elinde gördüm.

Mahcup bir şekilde, "Teşekkür ederim," diye mırıldandım. Bu sırada dolabıyla ilgileniyordu.

Bana dönerek gözlerini kıstı. "Adın Esila'ydı değil mi?" O sorar gözlerle bana bakarken, ben adımı hatırladığı için mutlu olmuştum.

"Hı-hı, evet," dediğimde gülümsedi. Gerçekten gülümsedi. Onu ilk defa bu kadar yakınımda gülerken görüyordum. Güzel gülüyordu.

Bora tekrar ağzını bir şeyler söylemek için araladığında koridorda Bora'nın ismi yankılandı. Bora'yla bakışlarımızı sesin geldiği yöne çevirdiğimizde elleri ceplerinde bize bakan Asrın görüş alanımıza girdi. Bu çocuk neden forma giymemişti? Üzerinde kesinlikle forma yoktu. Rahat bir pantolon ve tişört giymişti. Onu görmek kalbimin tedirgin olmasını sağlamıştı.

"Neyse ben kaçtım. Gömleğim sende kalsın. Geri alacağım." Bora eliyle omzumu sıvazladıktan sonra teşekkür etmeme fırsat vermeden Asrın'a doğru yürümeye başladı. Asrın keskin bakışlarını benden alarak Bora'ya çevirdiğinde Bora onun yanına gidip, elini omzuna koymuştu. İkisi görüş alanımdan çıkarken arkalarından bakıyordum. Bu samimiyetleri beni şaşırtıyordu. Asrın ve Bora çok zıt iki karaktere benziyordu ve bu kadar samimi olmaları fazla inandırıcı gelmiyordu. Yanaklarımı şişirerek derin bir nefes verdiğimde elimdeki gömleği hatırlayarak kafamı iki yana salladım.

Asrın'ı düşünmek bana hiçbir şey kazandırmazdı.

• • •

Ellerimi yağmurun hafif ıslattığı montumun ceplerine soktum. Esen rüzgâr ve soğuk hava daha fazla üşümemi sağlıyordu fakat soğuğu ve üşümeyi seviyordum. Bana yaşadığımı hissettiriyordu. Hissetmeye ihtiyacım vardı. Adımlarımı hızlandırırken kafamı kaldırıp gökyüzüne baktım. Yağmur azalmış, etkisini yitirmişti. İç çekerek bakışlarımı tenha sokağa indirdim ve adımlarımı hızlandırdım.

Kafamı kurcalayan şeyler vardı. Mesela Bora... O an üzerimde onun gömleğini taşıyordum. Bana bu kadar samimi yaklaşması tehlikeliydi, umut beslemek istemiyordum. Onun genelde kimseyi umursamayan bir havası vardı ve aslında benim samimi olarak adlandırdığım bu yaklaşım onun için normaldi.

Bora; zengin, yakışıklı ve çevresi olan bir çocuktu. Yanına herkesi yaklaştırmadığı gibi, herkesle de konuşmazdı, dışarıdan gördüğüm kadarıyla. Cenklerin tayfayla takılırlardı. Okuldaki birçok kızın ilgisini çekiyordu, hoşlanılacak biriydi zaten. Ben de onlardan biriydim ama benimle ilgilenmeyeceğinin de farkındaydım.

Babamın evde olup olmadığını düşünerek girdiğim sokakta korkak adımlarla yürüdüm. Evdeyse eminim para isteyecekti ama benim ona verebilecek bir param yoktu. Çalıştığım kafeden aldığım parayı genelde harçlık yapardım ya da sınava çalışmak için test kitapları, okumak için romanlar alırdım. Geriye kalan parayı da ona verirdim, daha doğrusu vermek zorunda kalırdım ama şimdi ona verebilecek param yoktu. Bu beni korkutuyordu. İstediği parayı veremediğimde hıncını benden alırdı. Bu canımı yakıyordu.

Babamın hayatımdaki vasfı buydu; can yakıcı.

Anahtarı sırt çantamdan çıkararak kapı kilidine yerleştirdim. Eve girdiğimde ilk yaptığım sessizce odaları gezmek olmuştu. O yoktu, bu beni rahatlatmıştı. Odama gidip, üzerimdeki formalardan kurtuldum ve rahat bir şeyler giydim. Bir önceki günün iz bıraktığı kemer darbeleri sızlayarak kendini hatırlatıyordu. Bedenimdeki sızıların izi geçtiğinde sıra kalbime geliyordu ama onun işi o kadar kolay değildi. Sızısını kolay yitirmiyordu. Sırtımdaki kemer darbeleri kendini her hatırlattığında kimsesiz yanımın ocağına bir odun daha atılıyordu.

Paytak adımlarla mutfağa girip, açlığımı bastıracak bir şeyler aramaya başladım. Dolapta bulduğum reçeli kavanozuyla birlikte alıp, tezgâha doğru yürüdüm. Aldığım birkaç dilim ekmeği de tepsiye koyduktan sonra geldiğim gibi odama yürüdüm. Reçeli sebepsizce çok severdim. Özellikle de vişne reçelini.

Bir şeyler atıştırdıktan sonra tepsiyi mutfağa götürmek için

kalktım. Zaten pek bir şey yemez olmuştum. Son zamanlarda doğru dürüst yemediğimden dolayı sanırım midem küçülmüştü. Almila her geçen gün daha da zayıfladığımı söylüyordu. Çelimsiz bir vücudum vardı zaten, kendime pek bakmazdım. Çok fazla bakımlı olmadığım gibi, makyajdan da haz etmiyordum. Kendimle ilgilenmezdim. Süslü püslü rengârenk hayatım olmadığı için renklere ihtiyaç duymuyordum.

Düşüncelerimle mutfağa ilerlerken kapıdan gelen anahtarın rahatsız edici sesiyle kafamı çevirdim. Gördüğüm aynı manzara, aynı yıkım, aynı insan. Aldığım aynı içki kokusu, zeminde aynı sarhoş adımlar. Gelmişti. Elimdeki tepsiyle babamın beni fark etmemesini dileyerek mutfağa koştum. Gelen kahkaha sesi şaşırmama sebep olurken, ellerim kapının kulpunda takılı kaldı. Gelen ses bir kadın kahkahasıydı. Eve bir kadınla gelmişti. Daha önce de aynı şeyi yapmıştı. Bu iğrençti. Daha önce de bir kadınla geldiğinde ne yaptıklarını bilmeden Almila'ya anlatmıştım ve öğrendiklerimi çok net hatırlıyordum. O günden beri, ondan ve düştüğüm durumdan daha fazla tiksinti duymaya başlamıştım.

Gözlerim dolmaya, sesler de uzaklaşmaya başlamıştı. Hemen odama girip, kapıyı kilitledim. Almila. Evet, Almila'nın yanına gidebilirdim, zaten buluşmak için konuşmuştuk. Dolabımdan aldığım kot pantolonumu ve siyah kazağımı üzerine geçirdim. Montumu da elime alıp, siyah botlarımı ayağıma giyerek kısa sürede hazırlanmıştım. Parmak uçlarımda yürüyerek kapıyı açtım ve kulağıma gelen sesleri duymazdan gelerek parmak uçlarımda yürümeye devam ettim. Sessizce dışarı çıktığımda rahat bir nefes vererek Almila'ya doğru yol aldım.

Bir önceki gece girdiğim sokağa geldiğimde yaşadığım izler kendini belli etti. O gün de bu sokaktan geçerken canımın yandığını ve gözlerimin kapanmak üzere olduğunu hatırlıyordum. Daha sonra Asrın'ın beni nasıl gördüğüne, nasıl arabaya taşıyıp eve getirdiğine dair hiçbir şey hatırlamıyordum. Zaten ilginçti. Bana davranışları kaba, bakışları fazla sertti. Belki yapısı böyleydi, bilemiyordum. Bir de üst değiştirme konusu vardı. Ona sorduğumda kendisinin değiştirmediğini söylemişti ama yaralarımı

gördüğünden de bahsetmişti. Peki ya kim değiştirmişti? Bunu hâlâ merak ediyordum. Geldiğimi fark ettiğimde düşüncelerimi dağıtıp Almila'nın apartman merdivenlerini tırmandım ve dairenin önünde durarak kapılarını tıklattım.

"Kim o?" Esma Teyze'nin sesiyle ister istemez gülümsedim.

"Benim, Esila," dediğimde kapıyı gülümseyerek açtı. Benim de gülümsemem artarken, içimde bir şeylerin sızladığını hissettim. Esma Teyze, Almila'nın annesiydi. Kırklı yaşların başında, siyah saçlı ve mavi gözlü bir kadındı. Her daim sıcacık, güler yüzlü ve sevimli biriydi. Anne ilgisinin ne demek olduğunu ondan öğrenmiştim. Buraya her geldiğimde bana gösterdiği şefkati unutamazdım. Almila tek çocuktu. Annesinin babasının sevgi ve şefkatiyle büyümüştü. Benim aksime şanslıydı. Kaliteli bir hayatı olmasa da mutluydu ve önemli olan da buydu.

"Ben Almila'yı görmeye gelmiştim. Evde mi?" dediğimde eliyle basit bir *gel* işareti yaparak beni içeriye davet etti. Ayakkabılarımı çıkarıp içeri geçtim.

"Odasında. O da seni bekliyordu. Hadi geç." Gülümseyerek uzandım ve onun yanağını öptüm. Hiç bilmediğim anne sıcaklığı vardı onda. Sevgisini esirgemediği için Esma Teyze'ye minnettardım.

Adımlarımı Almila'nın odasına çevirerek yürüdüm. Kapıyı açtığımda Almila'nın yatağında oturmuş, telefonuyla ilgilendiğini gördüm. Kapının yarattığı sesle birlikte beni fark ederek başını yukarıya kaldırdı. Genişçe gülümserken ona baktım. Omzunun biraz altında biten kızıl saçları, kahverengi iri gözleri, burnunun ve yanağının üstüne belli belirsiz yayılan çillerle çok güzeldi. Benim aksime cıvıl cıvıl, mutlu ve arkadaş canlısıydı. Herkesin sevdiği, tanıdığı biriydi. Hayalleri, umutları, sevdiği insanlar vardı. En önemlisi anne ve babaya sahipti.

Yanına giderek sıkıca sarıldım. Nasıl iyi geliyordu bana... "Selam," derken ayrıldım.

"Hoş geldin güzelim," dediğinda sesi saf bir samimiyet taşıyordu. "Nasılsın?"

"Hoş bulduk Almila, ne yapıyorsun yine telefonda?" Sorar

gözlerle ona baktım. Dudaklarını büzerek, "Mert'e asılan var mı diye baktım," dedi ilgisizce. Mert onun erkek arkadaşıydı. Çok sık kavga etseler de birbirlerini severlerdi. Yani sanırım. Ben ilişkilerden anlamadığım için hep sessiz kalıyordum. Kesinlikle bu işlerin insanı değildim.

"Yine mi ayrıldınız?"

"Yok, hayır," dedi. Boğazından yükselen sesinde canımı sıkan, sevimsiz bir şeyler vardı. "Ayrılmadık. Bir ilişki yürütmek yıpratıyor sadece."

Derin bir nefes verirken, "Seni incitmesine izin verme," dedim içten bir sesle. "Tamam mı?"

Kafasını sallayarak beni onayladıktan sonra "Ee, sen anlat bakalım," dedi kararsız bir sesle. "Baban yine sana şiddet uyguluyor mu?"

Yutkunup gözlerimi kaçırdım. Bir önceki günü anlatarak onun da canını sıkmak istemiyordum. Zaten yeterince üzülüp, benimle birlikte ağlıyordu. Fazlasına gerek yoktu. "Yok. Bu aralar rahatsız etmiyor. Yani eskisi kadar rahatsız etmiyor..."

Kuşkulu gözlerle bir süre beni süzdü. "Pek inandığım söylenemez ama üstüne gelip seni üzmeyeceğim."

"Teşekkür ederim Almila. Senden başka kimsem yok, biliyorsun."

Gözlerini kısıp, şefkatle bana baktı. "Biliyorsun Esila, ben hep buradayım. Ne olursa olsun bana anlatacağını da biliyorsun."

"Biliyorum. Sen de olmasan düşüncelerimde boğulurdum. Bazen yaşadıklarım fazla geliyor."

"Seni belki anlayamam ama her şeyini bana anlat tamam mı?"

"Tamam, anlatıyorum zaten."

"Söz mü?"

"Söz," dedim gülümsemeye çalışarak.

"Bahset bakalım, Bora'dan yeni haberler var mı?" dediğinde istem dışı gülümsedim. Bir tek Bora'dan bahsetmiştim ona. Zaten ondan başka bahsedebileceğim kimsem de yoktu. Hatta anlattığımda gidip açılmamı tavsiye etmişti. Kaçık. Ben Bora'yla konuşurken bile kızarıp bozaran biriydim. Ne açılmasından bah-

sediyordu? Hem sanki açılsam ne olacaktı? Ne değişecekti? Yine de ona bugün Bora'yla yaşadığım o ilginç şeyleri anlatmaya başladım. Beni yine saçma tepkiler vererek dinlemişti.

Almila her ne kadar *bu gece burada kal* dese de babamın gazabından korktuğum için bir yarım saat daha oturduktan sonra onlardan ayrılmıştım. Ellerim ceplerimde, gecenin karanlığında hızlı adımlarla yürüyordum. Kısa ve hızlı bir yürüyüşün ardından apartmana ulaşmıştım. Dairenin kapısını anahtarla açtıktan sonra sessiz olmaya dikkat ederek içeri girdim. Etrafı kolaçan ettiğimde onu görememiştim. Rahatlama hissiyle odama giderek kapıyı kilitledim. Pijamalarımı üzerime geçirdikten sonra masamın üzerinden kulaklığımı aldım. Yatağa girdikten sonra cenin pozisyonu alarak yorganı kafama kadar çektim ve yapabileceğim en iyi şeyi yaparak, kulaklığımı takarak bir şarkı açtım. Uyumadan önce aklımdan geçenler, bugün yaşadıklarımdan başka bir şey değildi.

Şafağa saatler kalan geceye gözlerimi kapattım ve düşünmeden uyumayı diledim.

• • •

Başım muhtemelen migrenden dolayı ağrırken, gözlerimi birkaç kez kırpıştırdım. Güneşin içeriye süzdürdüğü ışıkla inleyip, gözlerimi zorlayarak da olsa açmayı başarmıştım. Başımı yorgandan çıkarıp mor badanalı duvarlarımdaki saate bakındığımda saatin yedi buçuk olduğunu gördüm. Okula az vakit kaldığını anlayınca üşüyen bedenimi tamamen yorganın altından çıkarıp yataktan kalktım. Dolaptan formalarımı alıp, aynanın karşısında üzerime geçirdim. Etek giymeyi sevmiyordum! Belime kadar gelen sarı saçlarımı yine gevşekçe örüp sırtımdan sarkıttım ve çantamı omzuma asarak kısa sürede evden ayrıldım.

Almila ile her sabahki telefon konuşmamızı yaptıktan sonra adımlarımı biraz daha hızlandırarak okula giriş yaptım. Aksine yavaş yürüyüp, yağan yağmuru hissetmek istiyordum. Yağmuru seviyordum. Kim sevmezdi ki? Ama o an sırası değildi, aksi halde derse geç kalabilirdim. Sınıfa girdiğimde oturmak için sırama doğru ilerlerken, ayaklarım gördüklerimden dolayı bağımsız bir

şekilde yavaşlamıştı. Sıram yerinde yoktu, yılın başından beri en arka sırada oturuyordum ve dün bıraktığım yerdeki sıra, bu sabah yerinde değildi. Şaşkın birkaç mırıltı dökerek çaresizce etrafıma bakındığımda, "Bu dersi ayakta işleyeceksin," dedi Burcu halinden hoşnut olduğunu belli eden bir sesle. "Yan sınıfımızda bir sıra eksikmiş. Biz de senin sıranı alabileceklerini söyledik. Seni pek etkili elemandan saymadığımız için... Sorun yok değil mi, tatlım?"

Bana yaptıkları muamele çok aşağılayıcıydı. Gözlerimi onun düşmanca ve küstah bakışlarından uzaklaştırarak etrafıma bakındım. Sıkıntılı bir nefes bırakırken, nereye oturacağımı düşündüm. Sınıfa göz gezdirdiğimde boş olan yerlerin oturmak istemediğim yerler olduğunu fark ettim. Zira onların da beni yanlarında isteyeceklerini pek sanmazdım. Neticede sevilmeyen bir tiptim. Sınıfı gezen gözlerim, bir çift yosun yeşili gözlerle karşılaştığında yutkundum. Onun yanı da boştu fakat yanında oturmama izin vereceğini zannetmiyordum. Diğerleri gibi benimle uğraşmıyordu ama varlığımdan haz da etmiyordu. Yine de başka çarem yoktu. Tam yanına gitmek için ayaklarıma komut verdiğimde Esra'nın, Asrın'ın yanına oturmak için hareketlendiğini fark ettim. Asrın kafasını kaldırıp kaşlarını çattıktan sonra sorar gözlerle Esra'ya baktığında, ifadesinden ödün vermeden konuşmaya başladı. Yanına gidip gitmemekte kararsız kalmıştım. Esra bir şeyler anlatırken Asrın sesli nefesler veriyordu. Onun yanında olmasından memnun değil gibiydi. Esra yanından kalktığında sesli bir nefes verip, kaşlarını çattı. İstemsizce kıkırdadım. Kafasını kaldırdığında yosun yeşilleri direkt bana odaklandı. O gözlerde anlayamadığım bir şeyler vardı. Ya çok güzel olduklarından ya da dikkatli baktıklarından gözlerimi kaçırmaya ihtiyaç duyuyordum. Buna rağmen bakmaya devam ettim.

Dudaklarımı ısırıp, yanına ilerlemeye karar verdim. Hiçbir şey demeden çenemle sırayı işaret ettiğimde, kaşlarını çatarak gözlerini kıstı. Hemen sonrasında işaret ettiğim yere bakıp, sıramın olmadığını fark etti. Gözleri tekrar beni bulduğunda, "Dilini mi kestiler?" diye alayla konuştu.

Kafamı iki yana sallayıp, "Hayır," derken son derece kararsızdım.

"Cidden mi? Hiç belli olmuyor biliyor musun?"

Kaşlarımı çattım. Alayla berelenmiş sesinden bana doğrultulmuş saklı cümleler vardı sanki. *Şöyle diyordu: Ben zararım.* Hiçbir şey demeden öylece ona baktım. Ne istediğimi anlamıştı ama ben anlamamıştım. Ne diye onun yanında oturuyordum ki? Susmaya devam ettiğinde gözlerimi kaçırıp, arka sıradaki Sarp'ın yanına doğru yürümeye başladım. Sarp diğerleri gibi değildi. Tamam, çok iyi olmasa da o ana kadar bana ve ruhuma karşı taarruza kalkmamıştı. Tam ağzımı açtığımda o tanıdık ses kulaklarımı doldurdu. "Gel."

Onun sesini takip ederek kafamı omzumun üstünden arkama çevirdiğimde bana bıkkın bir ifadeyle bakan Asrın'ı gördüm. Eliyle basit bir *gel* işareti yaptığında istemeden gülümseyerek yanına yürüdüm.

"Konuşmaman şartıyla oturabilirsin," dediğinde gülümsememem suratımda dağıldı. Çenesiyle sıranın boş kısmını işaret ettiğinde kafamı sallayarak sıraya oturdum. Tam teşekkür etmek için ağzımı açtığımda, "Şartı unutma," diyerek beni uyardı.

Sıraya yerleşirken, "Esila," diye mırıldandım usulca.

Sakin bir komutla hatırlattı. "Şart!"

Gözlerimi kısarken, ona baş kaldırmamı isteyen yanıma itaat ederek, "Adım Esila," dedim.

İlgisizdi. "Sormadım."

"İnsanlar sıra arkadaşlarıyla tanışır," dediğimde kaşlarını çatarak burnunu kırıştırdı.

"Belki."

Aramızdaki son iletişim buydu. Beni umursamadığını sesinden yükselen o tınıdan net bir şekilde anlamıştım. Kalbimin içindeki savaş alanında ayakta kalmayı başaran birkaç sağlıklı hissim bana onunla ilgili çok da iyi şeyler vaat etmiyordu ama buna rağmen onu incelemekten kendimi alıkoyamıyordum. Üzerinde koyu renkli bir tişört ile kot pantolon vardı. Okul formasını geldiği günden beri giymemişti. Bu şekilde nasıl okula girebildiğini anlamamıştım.

Gün boyunca Asrın'ın girdiği son ders o ders olmuştu. O dersin teneffüsünde ortadan kaybolmuş, sonraki derslere girmemişti. Sıramda rahat oturabilmek için güzel bir fırsat olmuştu ama Asrın'ın nerede olabileceği ile ilgili sorular kafamı kurcalarken, bir yandan da rahatsız hissettiğim gerçeğini kendimden saklayamazdım. İnsanın ilgisini üzerinde toplayan bir çocuktu ve bu yüzden kafama takmıştım. Onun sırada olmamasının rahatlığıyla, kimseye çaktırmadığıma inanarak gün boyu Bora'yı izledim.

Bu şey gibiydi... Terk edilmiş bir kızın yaşayabilmesi için tutunma mecburiyeti hissettiği bir umut.

• • •

Elim müzik dersliğinin kapısını açmak için kulpa uzandığında, içeriden yükselen gitar sesini duydum. Öğle arasında, sıkıntıdan buraya gelme fikrine kapılmıştım ve gitarın sesini duymasaydım içeriye girecektim. Sanırım sanatsal anlamda anladığım tek şey müzikti. Almila sesimin güzel olduğundan bahsedip dururdu. Geçen sene de müzik öğretmeni sesimi harcadığımı söylemişti. İyi bir eğitim aldığımda sesimin de eğitileceğinden bahsetmişti. Bir ara heves etsem de bunlar sadece 6 yaşındaki Esila'nın hevesleri olabilirdi. 17 yaşındaki Esila'nın değil. Yaşadığım hayat buna müsait değildi.

İçerideki gitar sesi yavaş, bir o kadar da rahatlatıcıydı. Tınısı hoştu. Çalan kişinin eğitimli olduğu belliydi. Gitarın sesi yavaşladığında kulaklarımın bu sesten memnun kaldığını fark ettim. Elimle kapıyı açmak için harekette bulunduğum sırada kapı içeriden açılmış ve bedenim beklenmedik bu atakla ileriye sarsılmıştı. Çarpmanın etkisiyle yere düşmemek için istem dışı bir şeylere tutunduğumda elimin altındakinin bir tişört olduğunu fark ettim. Kafamı yukarı doğru kaldırdığımda dudaklarım şaşkınlığıma bir tepki vererek aralandı. Asrın'ın ağır ve hafif iç gıdıklayan kokusu ciğerlerime yükselirken, yanaklarıma yükselen ısıyı hissettim. Çatık kaşlarla bana bakarken bedeni kaskatıydı. Bunu bel boşluğuma dokunan ellerinden hissediyordum. Ellerinin yerleştiği belim karıncalanırken, elimi belime götürme isteği duyuyor-

dum. Kendimi toparlamaya çalışırken, içeriden duyduğum gitar sesinin Asrın kaynaklı olduğunu anladım.

"Affedersin," derken ellerim tişörtünü kavradığı gibi aniden bıraktı. Sersemleyerek bir adım geri gittiğimde o da derin bir nefes verip, dışarı çıktı. Göz göze geldiğimizde her zamanki ifadesi yoktu. Daha farklı bir şeyler vardı bakışlarında, yüzünde. Sanırım karşılaşmamız onunda dengesini bozmuştu.

"Yine mi sen demeyeceğim," dediğinde bıkkındı. Herkes gibi onunda benden bıkması kaçınılmazdı.

"İçeri girmek istediğimde çarpıştık," diye mırıldanırken, kendisi sırtını müzik odasının kapısına yaslamıştı ve ellerini göğsünde kavuşturmuştu.

Tek kaşını kaldırıp, dikkatle bana baktı. "Çok fazla özür diliyorsun." Afallamıştım. Böyle bir tepkiyi kesinlikle beklemiyordum. O nereden biliyordu?

"Bilmem, dikkat etmemiştim," derken gözlerim ellerimdeydi. Bana doğru yürüdüğünü hissetmek, sebepsiz bir telaşa düşmeme sebep olmuştu.

"Özür dilenecek şeyler yapma o zaman." Sesi sakindi ve çok yakınımdaydı. Ne diye bu kadar yakınımdaydı?

Bu yakınlıktan rahatsızlık duyarak gerilerken mırıldandım. "Elimde olmadan yapıyorum."

"Her şey elinde."

Kaşlarım çatıldı, şartlarımız ve kişiliklerimiz bu kadar farklıyken neden bunu iddia ediyordu? Gözlerimi ona çevirdim. Aramızda en fazla iki adım vardı. Ne çok yapılı ne de cılız bir vücudu vardı. Hoş, sporcu ve heybetli fiziğe sahipti. Öylece ona bakmaya devam ederken kafasını iki yana salladı. Ellerini ceplerine yerleştirdikten sonra, "Tuhaf bir aptalsın," diye mırıldanarak yürümeye başladı. Ben hakaretini hazmederek başımı omzumun üstünden ona çevirdiğimde gözden kaybolduğunu gördüm.

Müzik odasına girdiğimde hiç kimsenin olmadığını gördüm. Bu şekilde gitarı onun çaldığına emin olmuştum. Doğrusu ondan böyle bir şey beklemiyordum. Gitar çalacak birine benzemiyordu. Kendi düşünceme gözlerimi devirdim. Sanki çocuğu çok tanıyordum da, benzemiyor diyordum!

• • •

Çalıştığım kafeye yetişmek için hızlı adımlarla okuldan çıkmıştım. Ellerim ceplerimde ilerlerken, kafamı kaldırarak gökyüzüne baktım. Gri bulutların kapladığı gökyüzü yağmurun habercisiydi. Kasvetli, karartıcı ve umutların damarlarına karanlık misali sızan bir görüntü hâkimdi gökyüzüne. Derin bir nefes vererek soğuyan ellerimi ceplerime yerleştirdim. Havalar fazla soğuk gidiyordu. Sürekli yağmur yağıyordu. Yağmurda ıslanmayı sevsem de narin bir yapım olduğundan, çok çabuk hastalanıp üşütebiliyordum. Hassas ve çok duygusal olmama rağmen, bazen yaşadığım bunca şeyi nasıl kaldırabildiğime şaşırıyordum.

Sahiden, kaldırabiliyor muydum?

Okulun arka sokağına girip ilerlemeye devam ettiğimde Cenk ve tayfasını gördüm. Bir an geri gitme isteği baskın çıksa da yürümeye devam ettim. Mücadele edebilirdim. Beni nerede ve ne zaman görseler mutlaka canımı sıkarlardı. Beni görmemelerini umarken, "Esila," diyen alaycı sesi duyunca gözlerimi devirdim. Umursamamayı seçerek adımlarımı hızlandırdım, kafeye geç kalamazdım. Gruptan biri önümü kestiğinde bir adım geriye kaçtım. Bu Doruk'tu. Onun dışında birkaç kişi daha vardı ve Doruk'un biraz gerisinden ilerliyorlardı.

"Çekil," dediğimde dilini ağzında yuvarlayarak sırıttı.

O sırada Cenk elinde sigarasıyla yanımıza ulaşmıştı. "Çok yabanisin Esila."

Cenk bunu söylerken mesafemizi kapatmıştı. Hepsi bir çember şeklinde etrafımı sararak, adeta bana psikolojik bir baskı uygularken, "Çekil, uzaklaş," diyerek sesimi sertleştirdim.

Benimle dalga geçerek, "Biliyor musun, bayağı güzel kızsın aslında?" dediğinde gergin soluklar aldım.

"Benimle dalga geçmekten vazgeç." Bunu söylerken sesim az öncekine oranla kısık çıkmıştı. Bu ürkek halim resmen onu eğlendiriyordu.

"Bak, bu konuda ciddiydim. Gerçekten senden iyi malzeme olurmuş."

Sinirlerim ayağa dikilerek küçük çaplı bir isyan başlattıkların-

da, olduğum yerde huzursuzca kıpırdandım. "Çık da geçeyim, yine ne istiyorsun?" diye çıkıştım sinirle.

"Sinirli halin de eğlenceli. Bunu sıkça tekrarla." Göz kırptığında ben söylediklerini idrak etmeye çalışıyordum. Canımı sıkıyordu. Canımı yakıyordu. Arkadan yükselen gülme sesleriyle gözlerime yüklenen baskıyı hissettim. Bu kadar güçsüz olmaktan nefret ediyordum.

"Saçmalama," dedim agresif tavrımla. "Çık artık, geç kaldım."

"Eğleniyoruz," dedi onun yanındaki boşluktan sıyrılmak için manevra yaptığımda. Eli bileğimi kafesleyerek adım atmamı engelledi.

"Ne... Ne yapıyorsun? Bırakır mısın?"

"Biliyor musun? Bırakamam." Gevşek bir sırıtmayla bana bakarken, eli beni taciz etmiyordu ama dokunuşundan rahatsızlık duyuyordum. "Bırak," diye üstelediğimde kaşlarını çatarak ifadesini sertleştirdi.

Sakin ve mekanik bir şekilde konuştu. "Seni burada ezsem kimsenin ruhu duymaz biliyor musun?"

Ağzımı aralamak, onu itmek, canımı sıkan tavrından kurtulmak istedim ama biri benden önce davrandı. Tanıdık, aşina olduğum ve sesi sürekli zihnimde seken biriydi; Asrın. "Cık cık cık," diyerek onaylamayan birkaç mırıltı döktüğünde, Cenk'in eli bileğimden sıyrıldı. Hepimiz aynı anda gözlerimizi ona doğrultarak bu tepkiye çıplak gözlerle şahitlik ettik.

Kafası hafif eğikti. Bir elini siyah pantolonunun cebine yerleştirirken diğer eliyle sigarasının izmaritini sokağa fırlattı. Yeşilin koyu bir tonuna sahip gözlerini Cenk'e doğrultmuştu ve tek bir ifade barındırmadan bakıyordu. Cenk, "Bozma işimi Asrın," dediğinde bir kez daha onlardan uzaklaşmak istedim. Cenk tekrar eliyle dirseğimi yakaladığında, "Bırak," diye bağırarak elini silkmeye çalıştım.

Asrın bana asla bakmadan, "İstersem bozacağımı biliyorsun," dedi ve kalın, bariton sesiyle ekledi. "Ve ben de bozmak istiyorum."

"Dostum, eğleniyorum. Kıza saldıracak değilim." Cenk'in

sözleriyle bir kez daha şaşkına uğramıştım. Ne idiği belirsiz, dengesiz bir piçten farkı yoktu.

Asrın ısrarcı, diğerleri sessizdi. "Cenk, eğer bu gece seni becermemi istemiyorsan kızı bırak," dediğinde Cenk'in sıkkın bir nefes verdiğini gördüm.

Hissettiğim şeylerin fazlalığı ve içerisinde olduğum durumun can sıkıcı boyutuna dayanamayarak bağırdım. "Canımı acıtıyorsun!"

Asrın bu cümlemle eş zamanlı olarak hareketlendiğinde, mesafemizin kapanmasına çok az kalmıştı. Üstüme doğru yürüyen bedeni beni ürkütürken, kemikli parmaklarının beni içerisinde olduğum zorunluluktan kurtarması birkaç saniye sürmüştü. Cenk'in dirseğimdeki elini benden uzaklaştırmıştı. Geriye doğru sarsak, sağlıksız birkaç adım atarken, "Biliyor musun," dediğini duydum Cenk'in. "Yakışıklı piç kurusunun tekisin."

Asrın'ın sert bir tepki vereceğini düşürürken alayla mırıldandığını duymak küçük çaplı bir şaşkınlık yaşamamı sağladı. "Çoğu zaman öyle olduğumu söylerler."

Etrafımızı çevreleyen çocuklar gülüşürken Cenk, Asrın'ın omzunu sıvazlayarak dostça bir harekette bulundu. "Seni ukala."

Asrın'ın verdiği tek tepki, "Kanımda var," demek oldu.

Cenk erkeksi bir kahkaha atarak Asrın'ın omzuna yumruğunu hafifçe geçirdi. Ben irileşmiş ve anlamamış gözlerle ikisine bakarken, onlar samimi iki arkadaş gibi muhabbet ediyorlardı. Aralarındaki ilişkinin boyutunu anlamamıştım. Birbirlerini tanıdıkları açıktı ama Bora'dan sonra onunla da arkadaş olması benim beklemediğim bir şeydi.

Cenk yaramaz, haylaz bir ses tonuyla konuştu. "Hadi, senin yere gidelim. Değişiklikler varmış diye duydum."

Asrın gözlerini devirip ilerlemeye başladığında, Cenk onu arkasından takip etmeye başladı. Kafamı iki yana sallayarak düşünmeyi sonraya erteledim ve yerdeki çantama uzandım. Çantayı sol omzuma asarken gözlerim bileklerime indi.

Cenk erkeksi ve fiziki gücüyle bileklerimde hafif morumsu izler bırakmıştı ve sızlıyordu. Umutsuz bir iç çekişle kafamı tek-

rar yukarıya kaldırdığımda Asrın'ın çatık kaşlarla ve sorgulayan gözleriyle bana baktığını gördüm. İçimden yükselen zavallı bir ses konuştu; *seni merak etti*. Fakat o sese kanmayacak kadar büyümüştüm. Zira göz göze geldiğimiz o küçük an, onun tarafından asla umursanmadığımı ve umursanmayacağımı bana hatırlattı.

Ve öylece gittiler.

Arkalarında, onlara şaşkınca bakan beni bırakarak.

Üçüncü Bölüm

-Kuzen-

Sabah kulağıma gelen tıkırtı sesleriyle gözlerimi araladığımda, güneşin yoğun bir şekilde odanın içerisine sızdığını gördüm. Gözlerimi ovuşturduktan sonra tıkırtının nedenini aramak için kısılmış gözlerimi etrafta gezdirdim. Çok geçmemişti ki Pati'yi camın köşesinde, patileriyle camı tekmeler bir vaziyette gördüm. Bu sahne istem dışı gülümsememe sebep olmuştu. Hızlı adımlarla yanına giderek bir çırpıda onu içeri aldım. Üşümüş bedenini ellerimle bir yandan ısıtıyor bir yandan seviyordum. Pati'yi altı ay önce yolda bulmuştum. O zaman daha küçüktü ve korunmaya ihtiyacı vardı. Onu eve getirip, elimden geldiği kadar besledim. Bunu yaparken babamdan da saklamayı başarmıştım. Eğer onun varlığını fark etseydi hiç acımadan dışarı atardı ve ben bunu istemiyordum. O da benim gibi sevgiye ve korunmaya muhtaçtı. Pati'yi sevdikten sonra ses çıkarmamasını önleyerek yatağın kenarına bıraktım ve ayaklandım. Dolabımın yanına geçerek formamı giydim. Saçlarımı yine örmeyi seçtim ve omzumdan sarkıttım. Dolabımın kapağını kapatırken gözüme Bora'nın gömleği takıldı. Onu askıdan alıp, ütünün yanına geçtim. Bu ütüyü de Esma Teyze almıştı benim için. Yakmamaya dikkat ederek ütüledikten sonra özenle poşete yerleştirdim. Gömlek sayesinde Bora ile bir

kez daha konuşabileceğimin mutluluğu yüzümde tebessüme yol açmıştı.

Pati'yi güvenli bir yere saklayarak evi terk ettikten yarım saat kadar sonra okula giriş yapmıştım. Yolda gelirken Almila ile konuşmuş, beni dostluğuyla beslemesine izin vermiştim. Okul katlarını tırmanarak dersliğimin olduğu koridora çıktım ve sakin adımlarla sınıftan içeri girdim. Sırama yerleşirken Asrın'ın gelmemiş olduğunu görerek kaşlarımı çattım. Derse az bir süre kalmıştı ve sınıfta yoktu. Çantamı omzumdan düşürerek sıraya bırakırken, Cenk'in bana alayla baktığını görerek iç çektim. Yine aynı alaylı ifadeyle bana bakarak sırıtıyordu. Bu ifade bana dün dediklerini hatırlattığında yüzümü buruşturarak gözlerimi kaçırdım. Tam o sırada gözlerim, bana bakmakta olan yosun yeşillerle karşılaştı. Ne ara gelmişti? Benim baktığım yere bakarak Cenk'i gördü ve ona başıyla selam verip, sıraya oturdu. Gözlerim onun kıyafetlerine dokundu. Forma yerine yine bir kot ile tişört giydiğini gördüm. Tişörtünün üstünde göze çarpan deri ceketine bakarken, onun da aramızdaki mesafeden bana baktığını gördüm. Sanki biraz fazla yakındık. O da yakınlığımızdan rahatsız olmuş olmalı ki sırada geriye kaykılarak derin bir nefes verdi. "Cenk'ten korkuyor musun?"

Beklenmedik sorusuyla irkilirken, "Dünden sonra, biraz," diyerek dürüst bir cevap verdim.

Cevabımdan sonra çatılan kaşları ne düşünmem gerektiğini şaşırtmıştı. "Korkma. Yapacağı tek şey alay," dedi. Sesinde bir önceki günün mirasını saklıyordu. "Eğlenmek için senden faydalanıyor. Ona malzeme verme."

"Vermek istemiyorum," dedim yanaklarım ısınırken. "Hep benimle uğraşıyorlar ve hepsine yetemem."

"Çok yeterli görünüyorsun."

"Hım," dedim sorarcasına ona bakarken. "Neyden bahsediyorsun?"

"Her açıdan."

Bir ima mı yapıyordu? Anlamıyordum. Kırpıştırdığım gözlerimi ellerime düşürürken, "Bir saniye," dediğini duydum. "Kızardın!"

Aceleyle karşı çıktım. "Hayır."

Sinir bozucu bir ses yükseltti. "Hadi ama, inkâr etme."

Ellerimi yanaklarıma bastırma içgüdüsüne engel olarak yalanladım. "Hayır ya. Benim yanaklarım normal de böyle, kızardığımdan değil."

"Peki madem, öyle olsun." Kabullenişine şaşırarak kafamı aniden çevirip ona baktığımda sırtının hâlâ sıraya yaslı olduğunu ve dudaklarının belli belirsiz kıvrıldığını gördüm. O kadar belirsizdi ki dikkatli bakılmadıkça fark edilmeyecek kadardı. Şaşırsam da kendimi toparlamaya çalıştım. Ona bakmaya devam ederken, o da dudağındaki silik gülümsemeyi silip ifadesiz maskesini giyinmişti. Yosun yeşili gözler, kızardığına emin olduğum suratıma ifadesizce bakarken ona çok baktığımı fark ederek gözlerimi önüme indirdim. O sırada sınıftan içeri gülerek giren Bora'yı görerek istem dışı gülümsedim. Saçlarını yine özensizce dağıtmış, üzerine deri bir ceket geçirmişti. Gömleği aklıma gelince elim sıranın üstündeki poşete gitti. Gömleği teneffüste verme kararı alarak, sırasına oturan Bora'dan gözlerimi kaçırdım ve zihnimdeki kalabalığı görmezden gelerek derse yoğunlaştım.

Sıkıcı ve kafamın kazan gibi olduğu bir matematik dersinden nihayet sıyrılmış, teneffüse çıkabilmiştim. Derslerimin iyi olması, her dersi sevdiğim anlamına gelmezdi sonuçta. Elimdeki poşetin kulplarını stresten sıkarken Bora'nın yalnız kalmasını bekliyordum. Bir dakika boş bırakmıyorlardı çocuğu. Bense gömleği herkesin içinde verebileceğimi hiç mi hiç sanmıyordum. Doruk, Bora'nın yanından kalktığında hareketlendim ve çıkışa ilerleyen Bora'nın yanına gittim. Çekingen bir tavırla bir adım arkasından onu radara alırken, beni görmediğini fark ederek "Bora," diye mırıldandım. Sesimle birlikte arkasını döndüğünde aramızdaki mesafeden dolayı yüzüm onun göğsüne çarpmıştı. Burnuma ağır ama güzel bir parfüm kokusu gelirken yakınlığımızdan dolayı heyecanlanıp bir adım geriledim. Bora da geri özür dileyen bakışlarını bana çevirdi.

"Affedersin," dedim avuçlarımdaki nemi hissederken. "Gömleğin bendeydi, onu vermek istemiştim."

"Önemli değil," dedi özrüme karşılık. Gözleri elimde tuttuğum poşete indiğinde dudağını büktü. "Ah, tabii. Ben unutmuşum gömleği sana verdiğimi."

Hatırlamıyor olmasına içerlerken, "Hım," dedim sakince. "Tabii, unutabilirsin. Yine de teşekkür ederim. Al."

Ona uzattığım poşeti kavrarken, "Önemli olmadığını söylemiştim," diyerek gülümsedi. "Getirmene gerek yoktu, sende kalabilirdi."

"Olsun, sonuçta senindi. Hadi al."

İç geçirerek kafa salladıktan sonra poşeti almak için uzandı. Eli elime değince yeniden o heyecan duygusu benliğime nüksetmişti. Gereksiz bir telaşla gözlerimi büyüttüm. Elimdeki poşetin parmaklarım arasından sıyrılışıyla, heyecanımı dizginlemeye çalışarak elimi onun elinden uzaklaştırdım. Bora'yla konuşmak benim için yeni bir deneyimdi ve insanlarla iyi olmayan iletişimim yüzünden bu tarz tepkiler verebiliyordum. Arkasını dönerek yürümeden önce rahat bir sesle karşılık verdi. "Görüşürüz Esila."

Onun gözden kayboluşunun ardından sırama geçtiğimde bir süre etrafa ürkek bakışlar attım. Bu ürkeklik, babamın bana dayattığı hayatın getirdiği yanımdı. Onun sayesinde her an tetikte ve korku içinde yaşıyordum. Oysa kızların babalarının yanında güvende olduğunu, babalarına âşık olduklarını duymuştum.

Sınıfın oluşturduğu fazla gürültü sebebiyle başımı ovuştururken gözlerim sınıf kapısına kaydı. Asrın bir yanında Bora, bir yanında Cenk'le sınıfa girerken bu kadar yakın olmaları bir kez daha beni şaşırtmıştı. Sıraya geldiğinde "Kay," diyerek sıranın izin verdiği ölçüde oturdu. Kayarak ona daha fazla yer açtığımda yine o bariz ürpermeyi yaşıyordum.

"Asrın." Ona ilk defa ismiyle hitap etmiştim. Ve bu biraz tuhaf hissettirmişti. O da bunun bilince olmalıydı ki aniden bana dönmüştü. Soran bakışlarını yüzümde gezdirirken, soracağım soru yüzünden bana kızıp kızmayacağını düşündüm.

"Söyle," dedi ifadesiz suratıyla.

O bana bakmaya devam ederken bir an kararsız kalmıştım. Kararsız bir şekilde sordum. "Neden herkes seni tanıyor?"

Kemikli parmakları çenesini sıvazladı. Sorduğum soru karşısında gözlerini biraz daha kısmak dışında tepki vermemişti. "Sen safın tekisin," dedi kendisine has kalın ve erkeksi sesiyle. "Önceden burada okuyordum. Çok belli değil mi?"

Belliydi. Sadece sebepsiz bir şekilde emin olmak istemiştim. "Hımm," diye mırıldanırken bakışlarını yüzümde hissediyordum.

"Peki, sen neden bunu merak ediyorsun?" Fısıltısıyla ona döndüğümde, gözlerinin tahmin ettiğimden daha fazla yakın olduğunu fark ettim. Herkesin ona ilgi göstermesi merak etmeme sebep oluyordu sanırım.

"Sadece merak ettim," diyerek geçiştirdiğimde onu inandırmak gayemdi. Dudağını dişledikten sonra etrafa bir bakış attı, onunla birlikte etrafa bakışlar atıyordum. Hemcinslerimin birçoğu onunla ilgileniyordu.

Sessizliğin ırzı kelimelerimize geçmeden hemen önce kaba ve duygusuz sesiyle, "Beni merak etme," dedi her kelimenin üstüne bastırarak. Ufak çaplı bir titreme bedenimi yoklarken devam etti. "Kendini benimle oyalayarak incitme."

Bu bir uyarıydı.

İncinmemem için bir talepti.

Fakat ben biraz aptaldım.

•••

Duvardaki saate göz attığımda çıkışıma bir saat kaldığını fark ettim. Okuldan sonra sorunsuz bir şekilde kafeye gelmiştim ve yaklaşık dört saattir çalışıyordum. Kafe bugün daha sessiz ve tenhaydı. Genelde benim yaşıtlarımdaki gençlerin geldiği nezih, cıvıl cıvıl ve rengârenk bir kafeydi. Bense burada sadece garsonluk yapabiliyordum.

Kendini küçümseme.

Kendime yaptığım uyarıdan sonra açılan kapı sesini duyarak kafenin kapısına göz attım. Küçük bir an gördüklerim karşısında gözlerimi yalanlasam da her şey aslında çok netti. İrileşen gözlerimi zapt etmeye çalışırken onların burada ne işi olduğunu dü-

şündüm. Asrın, Bora ve Cenk o an tam tersimdeki bir masaya ilerliyorlardı. Etrafa baktığımda, boştaki tek garsonun kendim olduğunu fark ettim. Şaşkınlığı bir kenara bırakıp, yavaş ve tedirgin adımlarla onların yanına ilerledim. Hepsi üzerlerindeki fazlalıkları çıkarmış, benim geldiğimi fark etmemişlerdi. Alt dudağımı kanatırcasına ısırmadan evvel, "Hoş geldiniz," diye mırıldandım çekingen bir sesle. "Siparişlerinizi alayım."

Bora ve Cenk tanıdıkları sesimle birlikte başlarını bana doğru kaldırdılar. "Aa Esila," dedi Cenk, buram buram alay ve biraz da şaşkınlık serptiği sesiyle.

"Esila, burada ne yapıyorsun?" O sırada, Bora'da şaşırmış olmalı ki sorgulayan gözlerle bana bakıyordu.

"Ben burada çalışıyorum," diye açıkladığımda ikisinin de çatılan kaşları düzelmiş, şaşkın bakışları küçülerek anladıklarını belirtmişlerdi.

Bora yerinde dikleşirken sorar bir şekilde konuştu. "Daha önce görmemiştim."

"Düzenli olarak çalışmıyorum, belirli günler geliyorum," dediğimde anladıklarına dair homurtular çıkarmışlardı. Kafamı Asrın'a çevirdiğimde telefonuyla ilgilendiğini gördüm. Normalde onun da şaşırması gerekmiyor muydu? Sanki ona baktığımı anlamış gibi yosun yeşillerini telefondan kaldırarak bana diktiğinde nefesimin genzimi parçaladığını hissederek soluksuz kaldım. Dikkatli, keskin bir bakıştı. Gözleriyle üstümü incelerken ben tekrar Bora'ya dönmüştüm. Şaşkın, bir o kadar da gülen gözlerle bana bakıyordu. Onun gülüşüyle ben de güldüğümde Cenk devreye girdi. "Bakışmaya gelmediğimize göre siparişleri alacak mısın güzelim?"

Ona dönerek mecburi tebessümümü dudaklarıma kondurdum. "Tabii, ne alırsınız?"

Siparişleri hazırladıktan kısa bir süre sonra elimdeki siparişlerle geri döndüğümde, Cenk'in yandan bir şekilde sırıttığını ve Bora'nın tebessüm ettiğini gördüm. Elimdeki sade acı kahveyi Asrın'ın önüne koyarken asla benimle ilgilenmediğini anladım. Siparişlerini bırakarak doğrulduğumda Bora'nın, "Teşekkür ede-

rim," dediğini duyup ona döndüm ve paniğe kapılmamayı başararak, "Afiyet olsun," diye yanıtladım. Heyecanlanmıştım. Son günlerde Bora'yla fazla konuştuğumuzu fark ettim. Bu beni mutlu ederken bir yandan da sebepsiz yere huzursuz ediyordu. Umutlanmak istemiyorken birdenbire bu yaklaşımı beni şaşırtıyordu. İnsanlarla diyaloğu sağlıklı olan bir kız değildim. Olduğum zırhın demirlerini parçaladıklarında özgürleşebilirdim.

Mesaim bittiğinde ve kafe dağıldığında koyu renkli montumu üzerime geçirdim. Fermuarımı çekiştirerek çıkışa yönelirken birkaç mesai arkadaşımın selamına karşılık vererek çıkışa yürüdüm. O sırada az önce hesabı ödeyen Bora ve Asrın'ın da aynı taraf yöneldiğini gördüm. Cenk'e bir telefon geldiğinde onlardan önce gitmişti. Evet, onları izlemiş, üstelik Bora'ya bakarken yakalanmıştım.

Aptal Esila!

Onlarla mesafemi açmaya çalıştığımda, "Esila," dedi Bora, elleri ceplerinde kapıdan çıkarken. "Mesain bitti mi?"

Sakin ol. "E-evet."

"Eve mi gidiyorsun?"

"Elbette. Neden ki?"

"Geç oldu," dedi elini ensesine yerleştirirken. "Belki bizimle gelirsin diye düşündüm."

Bu teklife şaşırmıştım. Tökezleyen hislerimi toparlayarak en mantıklı cevabı verdim. "Şey, gerek yok. Ben gidebilirim."

"Elbette gidersin ama ben bırakmak istiyorum." İdrak edemiyordum. Daha iki gün öncesine kadar beni görmeyen çocuk beni evime bırakmak istiyordu. Nasıl heyecanlanmayacaktım? Heyecanlanıyordum işte. Alışık değildim böyle şeylere. O sırada çalan araba kornası düşüncelerimi dağıttığında, Bora yanıma gelip elimi tutmuştu. *Bora elimi tutmuştu.* Korna sesinin yükseldiği yöne baktığımda Asrın'ın arabanın içinde bizi beklediğini gördüm. Bu araba, beni bıraktığı arabaydı. Elim hâlâ Bora'nın elimdeyken şaşkın bakışlarımı tekrar ona çevirdim. Eli elimi hafifçe tutmuş, beni arabanın yanına çekiştiriyordu. "Gerçekten buna gerek yoktu," dediğumda elimi bırakıp bana döndü. "Olması gerekmiyor. Sadece istedim."

Gülen gözlerle bana bakarken kafamı olumlu anlamda sallayıp, beraber arabaya doğru yürüdük. Bora benim için arka koltuğun kapısını açtıktan sonra kendi de şoför koltuğunun yanındaki boşluğa yerleşti. Asrın arabayı park ettiği alandan çıkararak, gri zeminde hızlı manevralarla caddeye çıktığında hepimizde isim veremediğim bir sessizlik peyda olmuştu. İlerleyen arabanın içinde kimseden ses çıkmazken daha da geriliyordum. Bu kadar yakın arkadaş olmaları beni şaşırtıyordu.

"Nerede oturuyorsun?"

"Ben okulun oradaki sokakta inebilirim," derken bakışlarımı bilinçsizce Asrın'a çevirdim. Beni daha önce de orada bırakmıştı.

"Zaten oradan gidiyormuşuz. Asrın, sen nereden biliyorsun da girdin bu sokağa."

"Tesadüf, okulun orada bırakacaktım." Asrın'ın cümlesiyle eş zamanlı olarak gözlerimiz aynada buluştuğunda yutkunma gereği duydum. Beni daha önce yine aynı yerde bıraktığını söylememişti. Söyleseydi nedenini de söylemek zorunda kalacaktı ama ben öğrenilmesini istemiyordum. Beni bir şeyleri açıklamaya mecbur bırakmadığı için minnettardım ona.

"Hımm," diye mırıldanışını duyduğumda bakışlarımı Bora'ya çevirdim. O da bana baktığında bakışlarımız buluştu. Dudaklarım yukarı kıvrılırken bana göz kırptığını gördüm. *Bora bana göz kırptı.* Kalbim bir anda hızını arttırırken bakışlarımı kaçırdım. Çalan telefon sesi, sessizliğe çığ gibi düşerken bakışlarımı önüme çevirdim. Asrın bir eliyle direksiyonu sürmeye devam ederken diğer eliyle telefonu sessize aldı.

Bora ile aralarında beni utandıracak birkaç cümlenin geçtiği kısa bir yolculuktan sonra araba ani bir frenle durmuş, düşüncelerimin dağılmasına sebep olmuştu. Beni getirdikleri için hissettiğim minnettarlıkla, "Teşekkür ederim," dedim. Sesim cılızdı.

Bora, Asrın'ın kısa bir süre önce sorduğu soruyu sordu. "Sürekli teşekkür mü edersin?"

"Farkında değilim," diye mırıldanırken ona bakma dürtüme sahip çıkarak kulpa asıldım.

Bora da benimle birlikte inmişti. Kapıyı kapatmadan önce As-

rın'ın şoför koltuğundan doğrulttuğu bakışlarını gördüm. Sanki suç işlemişim gibi bakarken rahatsız olmamak elde değildi. Niye öyle baktığını anlamamıştım. Bora ile arabadan birkaç adım uzaklaşarak yüz yüze geldiğimizde, "Burada mı oturuyorsun?" diye sordu.

"Evet, az ileride."

Gözlerini kıstıktan sonra bakışlarını karanlık sokağa çevirdi. Birkaç saniye oyalandıktan sonra mavilerini benimle buluşturup gülümsedi. Ben de istemsiz gülerken yürümeye başladım. "Dikkat et Esila," diyerek ufak bir uyarıda bulunduğunda arkamı dönerek, "Ederim, sağ ol," dedim ve ekledim. "Her şey için."

"Dedim ya, önemsiz. Zaten araba Asrın'ın, dert etme." Gözlerim araba camına kaydığında film camlar yüzünden onu seçemedim ama beklemekten sıkıldığı bastığı kornadan belliydi. Hemen sonrada başını camdan sarkıtarak, "Bora," diye bağırdı. Sesi karanlığı pençelemişti. "Hadi!"

Bora bana bakmaya devam ederken, "Tamam be oğlum," diye söylendi ağzının içinde.

Arkamda onları bırakıp ilerlerken, yaşadığım tuhaf şeylerin etkisini üstümden atamıyordum. Sokağın ucuna doğru ilerlerken arabanın uzaklaştığını, yükselen tekerleklerin feryadından anlamıştım. Son birkaç gündür gerçekten kendi sınırlarımın dışında şeyler yaşıyordum. Asrın'la bitip bilmeyen tesadüfler, Bora'nın bana olan yaklaşımı ve Cenk'in alaylı tavırları beni geriyordu. Bora'nın yaklaşımından umutlanmak istemiyordum. Aksi halde üzüleceğimin farkındaydım. Sadece bana yardım etmişti. Bu kadardı. Buna inanmalı, kalbimi de inandırmalıydım.

Anahtarı kilide yerleştirerek kapıyı açtıktan sonra ayakkabılarımı küçük portmantoya koydum. Koridoru çarçabuk yürüyerek salonun önünden geçtiğim sırada babamı gördüm. İri, nasırlı elinde içki şişesi vardı ve gözlerinde geleceğe dair umutlarımı falakaya yatıran kıdemsiz bir ağırlık taşıyordu. O kadar kötü bakıyordu ki birkaç adım gerileyip duvara sindim.

"Vay, sürtük." Öfkeyle güçlendirilmiş kalın ve alaylı ses kulaklarımı tırmaladı.

"Bana öyle seslenme," dedim duymaya dayanamayarak. Doğrusu cılız çıkan sesimi duyduğundan bile emin değildim.

"Bana karşı gelme." Bağırmasıyla duvara biraz daha sinerek kollarımı etrafıma sardım. Duymuştu. Kahretsin. Bazen susamıyordum. Sustuklarımda boğuluyordum.

"B-bağırma." Korkuyla çıkan sesim, üzerime doğru yürümesine sebep verdi. Sarhoştu ve ne yaptığını bilmiyordu. Kesinlikle kaçıp odama gitmeliydim.

Bana doğru yürümeye devam ederken beynime sert bir komut vererek odama doğru yürümeye başladım. Önünden geçmek istediğimdeyse eli bileğimi yakaladı ve acımasızca sıkmaya başladı. "Bırak," dedim gözlerim dolmaya başlarken.

"Bırakmayacağım. Elin itleriyle arabalarda ne işin var lan?" Ah, beni görmüştü. Yanlış anlamıştı. Kendisi genç bir kızı büyüttüğü evde uygunsuz davranırken bana neyin hesabını soruyordu ki? Üstelik bu derece kaba ve kırıcı bir dilde.

"Canımı acıtıyorsun. Lütfen bırak," dediğimde daha da öfkelenip, çelimsiz bedenimi bir çırpıda yere savurdu. Canımın acısıyla ani bir çığlık attığımda yere çömeldi ve benimle aynı hizaya geldi. Saniyeler içerisinde gelişen olaylara karşı verebildiğim tek somut tepki gözlerimi büyütmekti. Oysa içim derbederdi.

"Lan sürtük, anan gibi elin herifleriyle işi mi pişiriyorsun?" Sahiden karşımdaki babam mıydı? Hangi baba yapardı bunu? Baba olan yapmazdı değil mi?

"Ne diyorsun?" dedim. Sinirden ve incinmişlikten dolayı hüngür hüngür ağlamak istiyordum. "Yemin ederim kötü bir şey yapmıyordum. Arkadaşım onlar. Sadece evime bıraktı-"

Nasırlı parmakları çenemi kavradığında sözüm yarıda kalmıştı. "Seni öldürürüm. Sabrımı zorlama."

Çenemdeki baskısı yüzünden konuşmakta zorluk çekerken, "Tamam," dedim. Acizliğim ağzımda metalik bir tat bırakmıştı. "Bırak. Söz, uslu olacağım baba."

Neye tamam dediğimi dahi bilmiyordum. Sertçe kavradığı çenemi hırsla bırakıp ayağa kalkarken beni de ayağıyla ittirmiş, sersemlememe sebep olmuştu. Yüzüme doğru haykırdı. "Anana benzersen seni kendi ellerimle öldürürüm."

Sanki benden çok kendine söylüyor gibiydi. Bu öfkesi, kini kimeydi? Ona mıydı? Karnımın acısıyla nefesim kesilirken çoktan ağlamaya başlamıştım. Kendi öz kızını öldürmekten bahsediyordu. Bu kadar kolay mıydı? Tabii ki kolaydı, canı istese belki o an bile beni öldürürdü. O merhamet hissetmeyen ve baba vasfını bilmeyen bir adamdı neticede. Koltuğa geçip oturduktan sonra bakışlarını bana çevirip, uzunca bir süre süzdü ve keyifle sırıttı. Halimden zevk alıyordu. Neden yapıyordu bunu? Pişman olmalıydı. Daha fazla savrulduğum yerde durmayıp ayağa kalktım. Acıyan bileğimi ovalayarak odama geçtim, kapıyı kitlerken aklımda tek şey vardı; ağlamak. İçim içimi terk edene kadar ağlamak.

Odama geçeli ne kadar oldu farkında değildim. İçeriden hiçbir ses gelmiyordu. Muhtemelen içtiği içkiden sonra sızıp kalmıştı. Ben ise hâlâ kapının ardında, dizlerimi karnıma çekmiş, kollarımı kendime çektiğim dizlerime sarmış vaziyette oturuyordum. Ağlamam bir zaman sonra hıçkırıklara dönmüş, gözlerim acımaya başlamıştı. Bakışlarım duvara monte edilen saate uzandığında gece yarısı olduğunu gördüm. Ertesi gün okul olduğu aklıma geldiğinde oturduğum yerden kalkıp üzerimdekileri çıkarmaya başladım. Pijamalarımı giyerken umursamaz bir şekilde bileğimdeki morluğa baktım. Cenk'in sıktığı yer henüz iyileşmemişken babamın da aynı yerden sıkması morluğu şiddetlendirmişti. Bileğim acıyordu. Nabzımın üstündeki kan ağırca hareket ederek acıma saygı duyuyordu sanki.

Hep böyleydi zaten.

Acının kol gezdiği bedendim. Can kırıkları batıp ruhumu sancırken, yaşadığım esaretin canımı yakmasına engel olamıyordum.

• • •

Üzerimdeki siyah pantolona ve gözlerimle aynı renkteki mavi kazağıma bir defa daha baktım. Dün okul müdürü artık sivil giyebileceğimizden bahsettiği için bugün okula giderken bunları giyecektim. Ne giyeceğim pek de umurumda sayılmazdı aslında. Sarı saçlarımı tepeden gevşekçe bağladıktan sonra montumu üzerime geçirdim. Siyah botlarımı da giydikten sonra evden sessizce

ayrıldım. Çıkarken baktığımda babamın hâlâ aynı koltukta uyuduğunu görmek istemesem de görmüştüm.

Okuldan içeri girerken etrafıma saçma bakışlar attığımın farkındaydım. Tamam, sivil giyinileceğinden bahsedilmişti ve burada elit öğrencilerin eğitim gördüğünü bildiğim için abartarak giyineceklerini düşünmüştüm ama bu kadarını beklemiyordum. Umutsuzca iç çekerek onları umursamamam gerektiğini kendime hatırlattım.

Bahçede etrafa çekingen bakışlar atarken gözlerim okulun en kalabalık köşesine takıldı. Çardağın etrafını Cenk ve grubu çerçevelemişti. Hep aynı yerde aynı saatlerde oturup, keyiflerince takılırlardı. Aslında bu gülen yüzlerinin arkasında bayağı ürkütücü tipler olduğu da bir gerçekti. Herkesin bakmaya cesaret edemedikleri var ya, işte onlardandılar. Kızların kahkahası kulağıma kadar gelirken, erkeklerin cesaretle sigara içtiğini gördüm. Bütün okulun o gruba kaçamak bakışlar attığını biliyordum. O sırada gözlerim bir çift yosun yeşili gözleri karşıladığında, o gözlerin ilgisizce sigarasına baktığını gördüm. Bir yanında Cenk, diğer yanında Burcu oturuyordu. Okulun en kalabalık ve en havalı grubu oldukları aşikârdı. O tarafa fazla baktığımı fark edip yürümeye başlayacaktım ki Asrın kafasını ani bir hareketle yukarıya kaldırdı ve yosun yeşillerini kısık, mavi gözlerimin içine dikti. En içine. Sigarasını dudaklarına götürürken kıstığı gözleriyle bana bakmaya devam ediyordu. Vücudumu sebepsiz bir ürperti ve titreme alırken, ellerimdeki nemi pantolonumun sert yüzeyine sürttüm. Neden ona bakmaya devam ettiğimi anlamıyordum. Sadece bakıyordum. Burcu elini Asrın'ın omzuna götürdüğünde ne yaptığını anlayamamıştım. Asrın bakışlarını yavaş bir hareketle benden alarak Burcu'ya çevirdi. Tam da o sırada sebepsiz yere utandım ve gözlerimi kaçırarak kendime hayret ettim. Onları gözetlemem tamamen saçmalıktı.

Girdiğim dersin öğretmeni bir şeyler anlatıyordu ama ben dinlemiyordum. Aslında dersi dinlemeyen bir tip değildim ama hiç dinleyesim yoktu ve aksine elimdeki kalemle bir şeyler karalıyor, arada Bora'ya bakışlar atıyor ve yakalanmamak için kendime

ikazlar veriyordum. Bora'nın da birkaç kez bana baktığını görmüş, tesadüf diyerek heveslerimin köklerini en baştan zehirlemiştim. Asrın yanımda oturmuş, kafasını sıraya yerleştirmiş ve benim gibi dersi dinlemekten çok uzaktı. Saçlarından dağılan ağır, keskin karamel kokusu garip bir şekilde rahat hissettirmişti. Benimle alakası yoktu, gerçekten çok güzel kokuyordu. Kendi düşüncelerime kızarak gözlerimi kaçırdım. Kokusu hoşuma mı gitmişi? Kafamı kaldırdığımda Bora'nın bana baktığını fark ettim. Bunun sıkça yaşanması bana ne hissettirmeliydi?

Dalgınlığımdan düşürdüğüm kalemi almak için eğildiğimde acıyan bileğimin sıraya çarpmasıyla inledim. Kalemi boş verip sırada dikleştiğimde Asrın'ın çatık kaşlarıyla bana baktığını fark ettim. Gözleri elimle yokladığım bileğime kaydığında, anlamaya çalışır gibi baktı. Gözlerimi kaçırıp, bileğimdeki morluğu gizlemek için kazağımın uçlarıyla bileğimi kapatmak istedim ama bir çift el benden önce davranıp, kazağın kollarını yukarı sıyırdı ve moraran bileğimi gün yüzüne çıkardı. Ani hareketi ve bileğimde gezinen eliyle irkilip kolumu çekmeye çalıştığımda izin vermeyerek bakmaya devam etti.

"Buraya ne oldu?" Gözlerini bakmakta olduğu bileğimden çevirerek bana doğrulttuğunda elimi bir kez daha çekmek istedim.

"Bir şey olmadı." İnkâr ettiğimde mümkünmüş gibi kaşları daha da çatıldı ve *kimi yiyorsun* bakışını attı. Parmak uçları bileğimin içinde gezinerek hasarı kontrol ederken, dokunduğu yerlerin karıncalandığını hissediyordum. Bu, ellerimin de titremesine yol açtığında kafasını kaldırıp bana sorgular bakışlar attı.

"Sakin ol," dedi sakin ve ağır bir sesle. "Yalnızca bakıyorum."

Kafamı *tamam* anlamında salladığımda yüzünü tekrar bileğime çevirdi. Muhtemelen dokunduğu için değil de acıdığı için titrediğini sanmıştı. "Olmuş," dedi başını sol omzuna yatırırken. "Bir şey olmuş."

Gözü hızlı bir şekilde sırtıma kaydığında aklıma onun beni evine götürdüğü gün gelmişti. O gün de aynı soruyu sırtım için sormuştu. O günü hiç yaşanmamış sayıyorduk. Ne o konusunu açmıştı ne de ben. Belki unutmuştu bile, umursaması için bir sebep yoktu sonuçta.

"Kapıya çarptım." Ne dediğimi fark ettiğimde inanmayacağını belirten bir bakış atmasıyla dudaklarımı dişledim. Böyle bir yalana tabii ki inanmazdı Esila!

"Yeme beni aptal." Dişlerinin arasından tıslatıktan hemen sonra bileklerimi bıraktı. Gözleri hâlâ sırtımla bileğim arasında gidip gelirken kafasını iki yana sallayarak ağzının içinde birkaç şey homurdandı. "Sırtını da kapıya çarpmıştın değil mi?"

Neden bahsettiğini anlamayarak, soran gözlerle ona baktığımda sevimsiz bir sesle açıkladı. "Aptal. Sırtındaki ve bileğindeki izler dayak yediğinin kanıtı." Sesinin desibelini abartmış olmalı ki birkaç kişinin bize döndüğünü fark ettim. Asrın da bunu anlayarak etrafa ürkütücü bir bakış attı ve tekrar bana döndü.

"Yok öyle bir şey." Kısık sesli mırıltımla derin bir nefes verdiğini duydum. Kafamı kaldırıp ona bakmaktan korkuyorum. Sinirlenmişti ama kime? Neye?

"Ne halin varsa gör," diyerek kabaca homurdandığında daha fazla üstelemediği için rahatlamıştım. Babamın beni dövdüğünü söyleyip, acıyan bakışlarına maruz kalmak istemiyordum. Beni kötü hissettirmişti. Zaten öğretmenin yükselen sesiyle bir daha konuşma girişiminde bulunmadık.

Ders öğretmeni, dersin bitmesine yakın sıralarda geçen haftalarda bahsettiği proje ödevinden tekrar bahsetti. Açıklayıcı bir şekilde konunun üzerinden tekrar geçtikten sonra daha yüksek bir sesle konuştu. "Verdiğim proje ödevlerini ikişer grup halinde yapmanızı istiyorum. Şimdi eşleştirdiğim isimleri söyleyeceğim."

Bu fikir hiç hoşuma gitmemişti. Sınıf zaten konuşmadığım insanlarla doluyken bir de bir araya gelerek onlarla proje yapmam olanaksızdı. Benimle yapmak istemeyeceklerine emindim. Bir süre sonra ismimi dile getiren öğretmeni duyduğumda, umutsuz bir şekilde ona baktım. "Esila sen... Bir saniye, evet Bora ile eşleşmenizi istiyorum."

Duyduğum şeyin doğruluğundan emin olamadığım için ağzımdan şaşkın bir nidanın dökülmesine engel olamadım. Yanlış duymadığımı idrak etmemle tükürüğümün boğazıma kaçması bir olmuştu. Bora'nın bana dönen bakışlarına karşılık verdiğim-

de güldüğüne şahit oldum. Benimle çalışmaktan memnun mu olmuştu? Heyecanım, göğsümde eteklerini çırparak koşuşturan bir çocuk gibi salınırken, elimin ayağımın birbirine girdiğini hissettim. Önüme dönerken yüzümdeki tebessümün farkındaydım.

Dersin geri kalanı aynı monotonlukta geçmişti. Okuldan çıkma zamanı gelmişti. Montumun fermuarını çekiştirerek merdivenleri inerken, kolumda hissettiğim yumuşak bir baskıyla sıçrayarak arkamı döndüm. Bora eliyle kolumu kavramış, halinden memnun bir tebessüm eşliğinde bana bakıyordu.

"Korkuttum, affedersin," diyerek yüzünü buruşturdu. "Eve mi gidiyordun?"

"Evet," diyerek onu onayladığımda, merdivende oluşan kalabalık sebebiyle yürümem için basit bir el işaret yaptı. "Ayrıca korkmadım. Sadece aniydi."

İnanmadığını belirten bir homurtu çıkardıktan sonra, "Şu proje işini nasıl halledelim?" diye sordu ilgili bir ses tonuyla.

"Bilmem ki," dedim kararsız bir şekilde. "Aslında ben öğretmenin bana verdiği kısmı halletmiştim."

Gözlerini kısıp, düşündüğünü belli eden mırıltılar çıkarmaya başladı. "Ben benim ödevi yapmadım," dedi sorumsuzluğunu kabul edercesine. Omuz silkti. "Bak, ne yapalım? Akşam sekizde seni vereceğim adresten alayım. Herhangi bir yere gidip halledelim, sana uyar mı?"

Tek kaşını kaldırıp sorgulayan gözlerle bana bakarken ne yapacağımı düşünüyordum. "Şey," dedim gergince. "Eve çok geç dönemem."

Genişçe gülümsedi. "Numaran?"

"Numaram?"

"Sana mesaj atabilmem için numarana ihtiyacım var değil mi?"

Tabii ya... Kendime gözlerimi devirirken, onun da bıyık altından sırıttığını gördüm. Numaramı verdikten sonra arayacağını söyleyip gitti. Ben de yavaş adımlarla eve doğru yol almaya başladım. Evet, Bora'yla proje için bugün anlaşmıştık ama nasıl dışarı çıkacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Kafede bugün çalışmayacaktım, bu bakımdan avantajlıydım ama eğer o evdeyse izin vermeyecekti ve bu yüzden tek dileğim evde olmamasıydı.

• • •

Siyah dar paça kotumu ve krem rengi V yaka kazağımı giyip, yatağımın köşesindeki montumu üzerime geçirdim. Saate baktığımda yediye yaklaştığını gördüm. Bora yaklaşık bir saat önce arayarak, Burç Cafe'nin oradan beni alacağını söylemişti. Nereye gideceğiz diye sorduğumdaysa bir şey dememiş, geçiştirmişti. Masamın üstündeki çantamı kontrol ettikten sonra botlarımı da giyerek evden çıktım. Evet, babam evde yoktu ve nerede olduğuna, ne yaptığına dair tahminlerim bile yüzümün buruşmasına sebep oluyordu.

Kafeden gelen kahve kokusu her ne kadar davetkâr olsa da kapısında beklemeye devam ediyordum. Sekize az kaldığına göre Bora birazdan gelecekti. Bunu düşündüğümde telaşlanıp, sakin kalmam için kendimi bininci kez uyardım. Araba kornasından yükselen sesle düşüncelerimi dağıtıp, kafamı sesin geldiği yöne çevirdim. Bora başını arabanın camından sarkıtmış, yanına gitmemi isteyen gözlerle bana bakıyordu. Ayaklarımı hızlandırıp, karanlık sokaktaki arabaya doğru ilerledim.

Benim için açtığı spor arabasının koltuğuna yerleşirken, "Selam," dedim. Bedenim arabanın sıcaklığına anında tepki vererek gevşemişti.

Bora arabaya tekrar yüklenirken, "Merhaba," dedi. Yandan bana baktığını hissetmek hiç de zor değildi. "Çok bekletmedim değil mi?"

Aceleyle kafamı iki yana salladım. "Yok, hayır. Çok beklemedim," dedim kendine kızmasına izin vermeyerek. "Nereye gidiyoruz?"

"Bana."

Verdiği cevapla bir an dona kaldıktan sonra kaşlarımın çatılmasına mâni olamamıştım. "Nasıl yani?"

Bana döndüğünde ilk çatık kaşlarıma ve sonrasında gerilen yüz hatlarıma baktı. "Kafeler çok kalabalık ve gürültülü. Nasıl yapmayı düşünüyorsun?"

Evet, bu rahatlatıcı bir cevaptı. "Kafe de olurdu aslında," diye mırıldanırken vereceği cevabı merak ediyordum. Evine gitmek

istemiyordum. Ne kadar ondan hoşlanıyor olsam da adından başka hiçbir şeyini bilmiyor ve bir erkeğe asla güvenmiyordum.

"Rahat edemeyiz Esila. Hem sakin ol. Alt tarafı projeyi yapıp, seni aldığım yere bırakacağım. Tamam mı?"

Ne kadar emin olamasam da, "Tamam," diyerek onayladım.

Apartmanın içine girdikten sonra bir an apartmanın ne kadar tanıdık geldiğini düşündüm ama sadece bilinçaltımın yanıltması diyerek kendimi avuttum. Asansörde geçirdiğimiz kısa bir vakitten sonra dairenin önüne yürüdük. Bora anahtarı kilide yerleştirerek kapıyı açtı. Beni içeri davet ettikten sonra yine o tanıdıklık hissi baş göstermişti. Evet, daha önce buradaydım. Bu koridordan geçmiş, bu salona yürümüştüm... Bu dejavu hissiyle yutkunurken Bora'nın omzunun arkasından içeri doğru seslendiğini duydum. "Kuzen?"

Bora ceketini çıkarırken ben anlamaya çalışıyordum. Kuzen demişti. Bu evde kuzeniyle yaşadığını tahmin edemezdim. Bu yüzden şaşırmam normaldi. "Esila sen geç otur," diyerek çenesiyle koltuğu gösterdi. "Ben geliyorum."

Bora'yı başımla onaylayarak çekingen tavırlarla koltuklardan birine oturdum. Sabırsızca odadaki eşyalara bakarken, birkaç dakika sonra Bora da elinde projeyle döndü. "Hadi başlayalım."

"Peki," dedikten sonra onun yönlendirmesiyle salondaki büyük masaya geçtim. Sandalyeye yerleşerek çantamdaki gerekli birkaç şeyi çıkardım. Projenin konusu hakkında, aklımdaki soruları soracaktım ki Bora'nın sesiyle ona döndüm.

"Kuzen?"

Bora, arkamda olduğunu tahmin ettiğim kuzenine eliyle basit bir *gel* işareti yaptığında ben sebepsiz yere gerilmiştim. Tanıdık bir şeyler vardı. O tanıdık ürperme, uyuşma... Masaya diktiğim gözlerimi Bora'nın kuzenini görmek için kaldırdığımda gözlerimin sonuna kadar aralandığını, nefesimin boğazımda yalpalayarak canıma göz diktiğini hissettim. Bir yanılma değildi. Gerçeğin ta kendisiyle bakışıyordum. Bora'nın kuzeni Asrın'dan başkası değildi.

Dudaklarım bir şeyler demek için birkaç kez aralansa da ko-

nuşamamıştım. En sonunda, "S-siz kuzen misiniz?" diye sorabilmiştim.

Bu tepkime karşılık, Asrın'ın dudakları hafif bir kavisle kıvrılırken, Bora kaşlarını kaldırarak, "Bilmiyor muydun?" dedi. Ben hariç herkesin bildiği bir şey olduğunu anlamıştım ve yeni yeni sindirebiliyordum.

Bunun neden bu kadar garibime gittiğini bilmiyordum. Genzimi temizledim. "Hayır."

Asrın televizyon ünitesinin karşısına geçip otururken, Bora da masaya geçmişti. Bense şaşkınlığı hâlâ atlatamadığım için aynı yerde onlara bakmakla yetiniyordum. Sonunda kendimi toparlayarak masaya yürüdüm ve sandalyeyi çekerek Bora'nın karşısındaki sandalyeye yerleştim.

"Başlayalım." Kısık sesimle beraber bana döndü.

"Bir şeyler içmek ister misin?" dediğinde saçlarımı karıştırarak, "Gerek yok," dedim.

Bora'yla projeyi yapmaya devam ederken Asrın'ın arka koltukta oturduğunu unutmaya çalışıyordum. Kafamı kitaptan kaldırıp, eve göz gezdirdim. Burası Asrın'ın beni bayıldığımda getirdiği evdi. Bu tanıdıklık hissi daha önce gelmiş olmamdan kaynaklıydı. Bu düşüncelerle birlikte yüzümü Asrın'a çevirdim. Kaşlarını çatmış, telefonuyla ilgilenirken bir elini de siyah saçlarının arasından geçiriyordu. Koyu renkli saçlara sahipti. Buradan yumuşak, dokunmaya hazır görünüyordu. Bakışlarımı saçlarından gözlerine indirdiğimde, gözlerini kısmış vaziyette bana baktığını fark ettim. Ona bakarken yakalanmıştım. Utanmadığımı söyleyemezdim. Gözlerimi kaçırıp önüme döndüğümde dudaklarının kıvrıldığını hissetmiştim.

Elimdeki kalemi masaya bırakırken bakışlarımı Bora'ya çevirdim. "Bunu sonraya bıraksak. Yoruldum galiba."

Bileğindeki kemerli saate göz attı. "Bana uyar. Saat bayağı geç olmuş. Seni bırakayım?"

"Gerek yok aslında," diyerek mahcup bir şekilde ona baktım. Onunla vakit geçirmek istesem de sürekli arabasını işgal edemezdim.

"Saçmalama Esila, tabii ki bırakacağım," dedikten sonra yanağımdan aldığı makasla gözlerimin irileşmesi bir olmuştu.

Yanağımın içini ısırıp kızardığımı gizlemeye çalışırken, Asrın'ın keskin ve bir o kadar da duygu barındırmayan gözlerle bize baktığını fark ettim. Sanki bana yanlış bir şey yapıyormuşum gibi bakıyor ve hissettiriyordu. Bu garipti. Gözlerimiz buluştuğunda ifadesi yine aynıydı. Bu kadar duygusuz olması normal miydi? Veya ben mi gözünden gözüme uzanan dili bilmiyordum?

Bora yerinden doğrulurken idrar kesemdeki baskıyı hissettim. "Ben bir lavaboya gidebilir miyim?"

"Tabii," dedi montunu üzerine geçirirken. "Koridora çık, soldan ikinci kapı."

Boş bulunarak, "Biliyorum," dediğimde ağzımdan kaçırdığım şeyi Bora'nın sorgulayan bakışlarıyla idrak edebilmişim.

"Nasıl?"

"Şey koridorda," diye geveledim ağzımın içinde. O gün geldiğimde görmüştüm ve o ayrıntı da birçok ayrıntı gibi aklımda kalmıştı. "Yani, orada. Onu demek istemiştim. Elbette koridorda olacaktı, sonuçta başka nerede olacak ki?"

"Esila, sakin." Bora'nın alaylı tavrı ve kocaman sırıtması susmam için gerekli bir sebepti.

"Ben... Affedersin ya."

Asrın'a baktığımda dudaklarındaki serseri tebessümle benimle alay ettiğini gördüm. Ona baktığımı hissederek, bana baktığında çatılan kaşlarımdan keyif almışçasına dudaklarını biraz daha kıvırdı. Geldiğimden beri konuşmuyor, yaptığım saçmalık ve aptallıklarla ilgileniyordu.

"Hadi, sen lavaboya gir. Bekliyorum."

Bora'yı başımla onayladıktan sonra koridora çıkarak lavaboya doğru yürüdüm. Tuvalette işim bittikten sonra tekrar koridora çıktığımda, zaman zihnimdeki kasette geriye sarmaya ve o günün hatıralarını gözlerimin önüne filmden bir kare gibi düşürmeye başlamıştı. Bakışlarım, kapısı aralık odaya kaydığında oranın o gün kaldığım oda olduğunu anlamam uzun zaman almamıştı. Zayıf parmaklarım kapının kulpuna indiğinde, sorgulamadan ve neden aramadan o kapıdan içeri girdim.

Oda karanlıktı. Belli belirsiz eşyaların siluetleri dışında hiçbir şey göremiyordum. Sokak lambasının ve ay ışığının solgun aydınlığı içeriyi seçmeme olanak sağlayacak kadar yeterli değildi. Derin bir nefes aldığımda burnuma yükselen tanıdık kokuyla tüm vücudum ürperti dalgasına kapıldı. Yatağın belirsiz siluetini gördüm. O gün bu yatakta uyandığımda nasıl korktuğumu ve ürktüğümü hâlâ hatırlıyordum. O gün bu odadan çıkarken bir daha gireceğimi hiç düşünmemiştim. Zira oraya neden girdiğimi de bilmiyordum ama hemen çıkmam gerektiğinin farkındaydım. Gök gürlemesinin beklenmedik sesiyle yerimde sıçrarken çıkmak için arkamı dönmeye hazırlanıyordum. Ta ki ensemde hissettiğim nefese kadar.

"Odamda ne işin var?"

Dördüncü Bölüm

-Kimsesiz-

Telaş.
Endişe.
Panik.
Ve daha anlamlandıramadığım hisler.

Kuşkusuz, ensemdeki sıcak nefesin sahibi Asrın'dan başkası değildi. Duygusuz sesi ve daha da yakından duyumsadığım koku onun olduğunu kanıtlar nitelikteydi. Tuttuğum nefesimle birlikte hareketsiz kalmaya devam ederken, Asrın da hiçbir şey söylemiyor, hemen arkamda varlığını koruyordu. Sıcaklığını bütün uzuvlarımda hissederken arkamı dönmeye, onunla yüz yüze gelmeye cesaret edemiyordum. Ben bile bu odaya neden girdiğimi bilmezken ona ne cevap verebilirdim? Saniyeler, dakikalara olan tutsaklıklarından bir bir kurtularak zamanda yolculuk yaparken öylece durmaya devam ediyordum. Hiçbir şey söylemeden kaçarak kapıdan çıkıp burayı terk etmek istiyordum ama izin vermeyeceğini biliyordum.

Göğsünden sırtıma doğru yayılan kollayıcı sıcaklığı hissederken, ikimiz arasındaki sessizliği taciz eden gök gürlemesiyle yerimden sıçrayıp, istemsiz bir çığlık attım ve telaşla arkama döndüm. Asrın çığlığımı duymuş, bana anlamayan gözlerle bakarken

ellerim bir arayışla onun kollarına tutundu. Hızlı nefesler alıp verirken, Asrın önce kollarındaki ellerime, sonra yüzüme bakarak çığlık atmamı ve kollarına kene gibi yapışmış olmamı açıkça sorguladı.

"Sakin ol," dedi karanlığın içinden. Sesi yatıştırıcı ve yavaştı. "Ne oluyor?"

Sokak ışığının el verdiği kadarıyla sol tarafına inen aydınlığa bakarken, "Ben bir an için ürktüm sesten," dedim ellerimin onun kollarına aşırı baskı yaptığını fark ettiğimde. Onu rahatsız ettiğimi sanarak ellerimi çekmek istediğimde bu atağıma engel oldu ve beni kendine biraz daha çekti.

"Niçin ürktün?" Duygusuz ifadesi devam etse de sesinde bana kızan bir tını yakalamadığım için biraz sakinleştim.

Hissettiğim duygu yoğunluğu ve küçük çaplı korku yüzünden toparlanmaya ihtiyaç duyarken, "Gök gürlemesi," dedim çatlak bir sesle. Karanlıkta yüzünü net göremesem de bu cevabı duymayı beklemediğini hissetmiştim. O sırada yeniden gökyüzünün damarlarından kopan haykırışla irkilerek ona doğru sığındığımda, Asrın bu sığınma isteğimi kabul etti ve ellerini yanaklarıma çıkardı. "Şşş, sakin ol! Sadece gök gürlüyor," dedi ifadesiz bir sesle.

"Evet. Ben iyiyim," dedim telaşla. "Sadece beklenmedikti. Biraz korktum ama iyiyim."

"Senin gibi bir kızın korkacak o kadar şeyi varken basit bir gök gürlemesinden mi korkuyorsun?" Alay serpiştirdiği cümleleri kulağıma döküldüğünde yaşadığımız tuhaf anı sindirmeye çalışıyordum. Muhtemelen o an gözünde bir çocuktan farksızdım.

"Korku değil," dedim inandırıcı olmaya kendimi zorlarken. "Sadece bir anlık dalgınlıkla, ürkünce ne yaptığımı bilemedim."

Ellerini yanaklarımdan ayırdığında, tuttuğum nefesi vererek bir adım geriledim. Asıl meseleyi unutmuş olduğu için sevinmiştim. Çünkü hâlâ bu odaya neden girdiğim hakkında verebilecek bir cevabım yoktu.

"Korkaksın," dedi gözleri yüzümde rahatsız edici bir dikkatle gezinirken. Bunu kabul etmek istemiyordum. Gök gürlemesinden korkmam korkak olduğumu göstermezdi. Yaptığı şey için

teşekkür etmek adına ağzımı açacaktım ki kapının açılmasıyla kelimelerim hiçliğe karıştı.

Bora'nın sorgulayan meraklı sesini duyduğumuzda ikimiz de başımızı omzumuzun üstünden arkamıza çevirdik. "Ne yapıyorsunuz burada?"

"Hiç," diye gereksiz bir cevap verirken onu unuttuğumu fark ettim. Bora düğmeyi açarak ampulü yaktığında odanın aydınlanmasını sağlamıştı. Gözlerimi kırpıştırarak bu aydınlığa alışırken, Bora'nın bize doğru geldiğini gördüm. Hâlâ bu odaya girmek gibi bir saçmalığı neden yaptığımı düşünüyordum.

"Arkadaşın karanlıkta tuvaletin yerini karıştırmış." Asrın açıklama yaptığında Bora'nın suratındaki tanımlanamaz ifade uzaklaşmış, yerini sırıtmaya bırakmıştı.

"Evet karanlıktı," derken bakışlarımı her ikisinden de kaçırıyordum ama Asrın'ın ilgisiz tavrını fark edebilmiştim.

"Anladım," diyerek bana yanaştı Bora. "O zaman sen lavaboya git. Ben de inip arabayı ısıtayım."

Bora'yı kafamla oynadıktan sonra elini belime sabitleyip, odadan çıkmam için beni yönlendirdi. Dokunduğu yer nefesimi tutmama sebep olmuştu, bu yakınlıklar bana göre değildi. Arkamı dönüp geride bıraktığımız Asrın'a baktığımda, tişörtünü başından çıkararak yatağa fırlattığını gördüm. Beni görmediği için şükrederken kızarmış yüzümle önüme dönüp, Bora ile beraber odadan çıktım.

Kısa süreli yolculuğumuz sağır edici bir sessizlikle geçmişti. Eve geldiğimde saatin dokuz olduğunu görüp, babamın evde olup olmadığına baktım. Evde olmayışıyla rahatlarken, odama geçerek üzerimdeki kıyafetleri sıyırdım. Sıcak suyun beni gevşeteceğini bildiğimden duş almak için banyoya geçtim. Duşakabine girip sıcak suyun vücudumdan akmasına izin verirken, son zamanlarda yaşadığım olayları kafamda tartıyordum. Bora'nın benimle konuşması ve Asrın'la kuzen olması şaşırmama sebep olurken, birbirlerine hiç de benzemediklerini fark ettim. Bora yaşadığını hisseden, gülen, eğlenen bir tipti. Asrın ise çok soğuk, çevreyle ilgisiz ve gerekmedikçe konuşmayan bir tipti. Tamamen zıt kutup-

lardı. Su bedenimden akmaya devam ederken içimde bir şeyleri de götürsün istiyordum. Yaşadığım hayatın pisliğini götürse ya da babamın bana yaşattığı acıyı temizlese bir miktar iyi hissedebilirdim. Fakat bunun mümkün olmadığını biliyordum.

Babasının harabesi Esila olmaktan kurtulabilecek miydim, bilmiyordum. On yedi yaşıma kadar acıyarak baktıkları, ezdikleri Esila olmaktan yorulmuştum. Artık içimdeki kabuktan çıkıp güçlü olabilmeyi istiyordum ama sadece istemekle kalıyordum. Bir şeyler güçlü olmama izin vermemekle beraber sanki her gün biraz daha ruhumu ele geçiriyordu.

Belki de ruhum tutsaktı. Ruhum yalnızca edebi bir uykuya daldığında mı huzura kavuşacaktı? Bilmiyordum. Bildiğim tek şey çaresiz olduğumdu.

Banyodan çıkarak pijamalarımı giydikten sonra yatağıma doğru ilerledim. O sırada işittiğim tik tak sesleriyle telaşlanıp geriledim ama çok sürmemişti ki bunun Pati olduğunu anladım. Yatağımın altında büzüşmüş, gözlerini büyütmüş bir vaziyette etrafı izlerken mırlıyordu. Onu kendime çekip kucağıma alarak yatağıma geçtim ve yorganı ikimizin de üzerine örttüm. "Üşüdün mü sen?" Patileri acıtmadan ellerimi tırmalarken yumuşacık tüylerini sevmekle meşgul oldum. "Gel şunu da üstüne örtelim." Onun sıcakta mayışarak esnemesi beni sesli bir şekilde güldürdü. İkimizin de şefkate ihtiyacı vardı. Pati'nin ilgiye aç yanına ben şifa olurken, benim aç yanlarıma kimin şifa olacağını bilemiyordum.

• • •

Soğuk, saç diplerime kadar işlerken en yakın zamanda kendime şapka ve eldiven almayı aklımın bir kenarına yazdım. Günler geçtikte kış daha yoğun bir hal almış, havalar daha da soğumuştu. Kasım ayının sonlarındaydık ve soğuğun birkaç ay daha süreceğine emindim. Almila ile konuştuktan sonra adımlarımı hızlandırıp okul yolunu yürümüştüm.

Okulun demir kapısından içeri girerken, soğuk havaya rağmen okul bahçesinin ne kadar kalabalık olduğunu fark ettim. Kimi elinde çayla bankta oturmuş konuşurken, kimi elinde sigara

içiyordu ve kimisi elini ovuşturarak soğuktan sakınıyordu. Bakışlarım etrafta öylesine gezinirken, Cenk ve tayfasının yine aynı bankta oturduğunu gördüm. Çoğu zaman yüzlerinde kocaman gülümsemeler olurdu ama bir tarafları hep ürkütücüydü.

Kısa sürede yediğim çikolatanın bitmesiyle birlikte oturduğum kantin sandalyesinden kalktım. Dersten sonra kantine inmiş, bir şeyler atıştırmıştım. Çıktığım merdivenlerin sonunda müzik odasının olduğu kata geldiğimi fark ederek sol köşemi sızlatan hüzne izin verdim. Müzik odası genelde yetenekli öğrencilerin çalıştığı, herkesin kabul edilmediği özel alan gibi bir odaydı. Daha önce -yanılmıyorsam- odanın boş oluşundan yararlanıp iki kez falan girmiştim fakat yeteneğimi değerlendirerek buraya hak ettiğim şekilde giremiyordum. Dersin başlamasına az kaldığı için bu kat tenhaydı. Kimsenin kadrajında olmadığımı fark ederek kapısını açtığım müzik odasının içerisine ilerlemeye başladım. Beyaz duvarlarla sadeliğin ön planda tutulmuş olduğu odada birçok müzik aleti vardı. Duvarlara montelenmiş çeşit çesit gitarlar, odanın en sonundaki büyük şık piyano, keman, bateri ve daha birçok güzel enstrüman ilk anda göze çarpıyordu.

Sessiz adımlarla büyük odada ilerleyerek aletleri yakından inceliyor, daha önce hiç görmediğim aletlere bakıyordum. Duvarlara baktığımda gözüme çarpan bir gitarla adımlarımı o tarafa yönlendirdim. Siyahın hâkim olduğu gitar son derece şık ve yeni duruyordu. Üstünde beyaz yazıların olduğunu görüyordum ama mesafeden dolayı okuyamıyordum. Şık ve güzel bir parçaydı. O gitara dokunmak istiyordum. Biraz daha ilerleyip yanına yaklaşırken gitarın diğerlerinden daha yüksekte olduğu dikkatimi çekmişti. Gitara ulaşmak için parmak uçlarımda yükseldiğimde dokunmuştum ama gitarı kavrayamamıştım. Birkaç kez aynı hareketi tekrarlayıp yapamadığımda omuzlarımı düşürerek arkamı döndüm. Dönmemle birlikte yerimde sıçrayıp, ufak çaplı çığlık atmam bir olmuştu. Asrın sırtını kapının pervazına yaslamış, kollarını göğsünde birleştirmiş ve delici gözlerle bana bakıyordu. Ne zamandan beri burada olduğunu düşünürken yutkunup, becerıksiz adımlarla geriye yürüdüm ama kapana kısılmış gibi hissediyordum.

İri bir adım atarak mesafelerin içinden geçerken, "Neden buradasın?" diye sordu kuru bir sesle.

Dişimi geçirdiğim dudağımı serbest bırakıp, bakışlarımı gözlerine çevirirken, "Hı?" diye manasız bir tepki verdim. Az önce ulaşmak istediğim gitara baktığını gördüm. Cevabımla birlikte ağır hareketle bakışlarını bana çevirdiğinde gereksiz bir telaşla ellerimi kollarıma sardım.

"Buraya nasıl girdin?" Soran bakışlarını gönderip ellerini ceplerine yerleştirdiğinde neden giremeyeceğimi anlayamamıştım.

"Neden ki?" Sesimin kısık çıktığını fark edip boğazımı temizledikten sonra bakışlarımı Asrın'dan ayırıp arkasındaki kemana doğrulttum. Ona baktığımda kemiklerim iç içe giriyor gibiydi. Kemiklerim birbirini ittiriyordu.

"Cenk kapıda değil miydi?" Sinirli sesi kulaklarıma ulaştığında Cenk'in adını duymamla birlikte irkilerek bir adım daha geriye gittim. O olaydan sonra hâlâ ondan ve tavırlarından ürktüğüm bir gerçekti. Asrın da sanki bunu fark etmiş gibi gözlerini gözlerime odaklayarak sesli bir nefes verdi.

"Hayır."

Cevabıma başını salladıktan sonra bir adım daha attı. Elleri ceplerinde durmaya devam ediyordu. "Sen sürekli girmemen gereken yerlere mi girersin?" Sorduğu soruyla ne demek istediğini anlamadığımdan dolayı soran bakışlarımı yüzünde sabitledim.

"Anlamadım?"

"Saf mısın? Numara mı yapıyorsun?" Düşünürmüş gibi kafasını omzuna yatırıp, kaşlarını çattı. Allah aşkına bu çocuk neden bahsediyordu?

Boş gözlerle ona baktım. "Ben, anlamıyorum."

"Odam da girmemen gereken bir yerdi," dediğinde beynim işlevini yerine getirerek ne demek istediğini anlamamı sağlamıştı. Hâlâ odaya girdiğimi unutmamış ve haklı olarak bana bunu sormuştu. Yutkunarak ona bakmaya devam ederken bir adım daha atıp, aramızdaki mesafeyi biraz daha kapattı. Yaklaştıkça yüzü daha net bir hal almaya başlamıştı. Gerçekten fazla güzel bir yüzü vardı. Kemikli hatları, çıkık elmacık kemikleri ve bir kızdan daha

güzel olan kirpikleri uyum içerisindeydi. Düşüncelerimin saçmalığıyla yüzümü buruşturdum.

Panik dilimdeki heceleri yutmadan evvel hızlıca konuştum. "Odana isteyerek girmedim. Etraf karanlıktı ya hani? Ondan şey oldu yani. Yanlışlıkla girdim."

"Yalan söyleyemiyorsun." Net ve duygusuz sesi daha yakından geliyordu. Evet, söyleyemiyordum. Almila, yalan söylediğimde yüzümü saçma sapan ifadelere sokup, kendimi ifşa ettiğimden bahsederdi. Kesinlikle yüzümün kızardığına emindim.

"Yalan değil," diye mırıldandığımda ben bile söylediğime inanmıyordum. O odaya girmiş olmama hâlâ bir anlam verememişken ne yazık ki ona mantıklı bir şeyler söyleyemezdim.

Kızaran yanaklarıma dik dik bakarak homurdandı. "Kesinlikle yalan söylüyorsun."

Avuç içlerimi pantolonuma sürtüp verebilecek bir cevabım olmadığı için odanın çıkışına ilerlerken, önüme geçerek bu atağımı püskürttü. İrkilip kaşlarımı sorarcasına kaldırdığımda, "Olur da bir daha ödev bahanesiyle eve gelirsen girmemen gereken yeri biliyorsun," dedi. Keskin sesindeki ünlemler zihnimde sekti. Cümleyi idrak etmeye çalışırken yakından soluduğum o tanıdık kokusu işimi zorlaştırıyordu. Bahane derken neden bahsediyordu? Pekâlâ, o odaya girmemem gerekiyordu ama bahane derken neyi kast ettiğini anlamamıştım. Ona ne dediğini sormak için ağzımı açacaktım ki bu sefer de gürültüyle açılan kapı yine kelimelerimi boşluğa gömmüştü.

"Abi." Kafamı kaldırdığımda Cenk'in tedirgin haliyle bize baktığını fark ettim. Bakışları bir benim bir Asrın'ın üstünde gidip gelirken ne kadar yakın olduğumuzu fark edip yutkundum ve bir adım geri gittim. Asrın'ın çatık kaşları mümkünmüşçesine daha da çatılırken, Cenk'e sinirli bir bakış atıp sonra konuştu. "Neredesin sen? Ne diye ayrılıyorsun kapıdan! Konuşmamız için en sakin ortamın burası olduğunu söylemiştim."

"Siktir et şimdi," dedi Cenk, ben Asrın'la konuşurken sahip olduğu rahatlığa imrenirken. "Ben konuşmamız için daha sakin, sessiz bir ortam buldum. Gel hadi."

Asrın saçlarını karıştırarak, sertçe kapattığı kapının ardından kadrajımdan çıktığında, ağzımda biriktirdiğim nefesi bıraktım. Olanlara aldırmamam gerekiyordu. Derse az bir süre kaldığını bilerek onların arkasından odayı terk ettim ve koşarak sınıfa ulaştım. Kapıyı açarak ileriye doğru adımladığımda öğretmenin derse başladığını gördüm. Ders öğretmenine *özür dilerim* bakışlarımı atıp yerime geçtiğimde Asrın'ın sıradaki boşluğuyla bakıştım. Gözlerim Cenk'i aradığında onun da olmadığını gördüm. Muhtemelen sessiz bir yerde, bahsettikleri gibi konuşuyorlardı. Beni ilgilendirmediğine karar verip, öğretmenin sesiyle her şeyi kenara bıraktım ve derse odaklandım.

Elimdeki hesap kâğıdını masaya bıraktıktan sonra, ağrıyan başımı ovuşturarak tuvalete geçtim. Aynanın karşısına geçtiğimde bağladığım saçlarımdan birkaç tutamın firar ettiğini, yanaklarımın kızardığını gördüm. Dağılan saçlarımı sıkıca toplayıp yüzüme su serptiğimde daha iyi görünüyordum. Kendime birkaç dakika dinlenmek için izin verdikten sonra kafeye geri dönerek siparişleri almaya koyuldum. Bir saat kadar önce, okul sonrasında kafeye gelmiş, hiç durmadan çalışmaya başlamıştım.

Elimdeki limonlu keki müşterinin masasına bıraktıktan sonra patronun bana seslenmesini duyarak ona döndüm. Tezgâhın ardında, ellerini arkasında birleştirmiş, memnuniyetsiz bir şekilde beni süzüyordu. Ona doğru ilerlediğimde beni odasına yönlendirdi. Kapıyı açıp içeri girdiğimizde önce kendisi koltuğuna oturdu ve sonra misafir koltuğuna oturmam için beni teşvik etti.

"Buyurun?"

Dirseklerini masanın üstüne yerleştirerek, çehresine giydirdiği sıkkın ifadeyle bana baktı. İyi, mülayim ve sakin bir adamdı. Sessiz bakışlarından rahatsız olarak mırıldandım. "Ne söyleyecektiniz? Müşteriler gelirse..."

Eliyle beni susturarak kaldığım yerden bambaşka bir cümleyle devam etti. "Esila, biliyorsun son zamanlarda denetimlerimiz çok olmaya başladı," dedi sanki zorla konuşuyormuş gibi.

"Evet de ben anlamıyorum," derken huzursuz bakışlarımı yüzünde sabitledim.

"Esila sen reşit değilsin."

Evet, bunun zaten farkındaydım. "Evet de ben hâlâ anlayamıyorum?"

Şakaklarımı bir kez daha ovaladıktan sonra patronun ağzından çıkacak kelimelere dikkat kesildim. "Bak Esila, seninle açık konuşacağım. Bu aralar denetimlerimiz sıklaştı. Sen de reşit olmadığın için denetimler sırasında başıma bela almak istemiyorum. Zaten haftada birkaç gün geliyorsun. Onu da artık gelmene gerek görmüyorum. Maalesef seni çıkarmak zorundayım. Beni anlayacağını umuyorum. Sen, çalışmaktan memnun kaldığım saygılı bir çalışansın ama benim de korumam gereken bir mülküm var."

Cümleler ağrıyan şakaklarıma hedef alınmış kurşun gibilerdi. Savunmasız yakalanmıştım. Vuruluyordum. Kabullenmek istemesem de çok netti. Beni kovmuş ya da işten çıkarmıştı. Çaresizlik, parmaklıklarını olduğum kapana indirerek olduğum alanı daraltttığında düşündüm. Şimdi ne yapacaktım? Buradan kazandığım paraya ihtiyacım vardı. Buradan aldığım harçlık kendime yetiyordu. Şimdi kendime yetemeyecektim. Babam adına olan işsizlik maaşı sadece faturalar ve mutfak ihtiyaçlarını karşılıyordu. Zaten geriye kalan üç beş lirayı da babam heba ediyordu. Öğrendiğinde beni cezalandıracaktı. Ondan işiteceğim azarı ve dahası alacağım fiziki şiddeti düşünürken artık eski olan patronuma döndüm. "Anladım."

Mırıltıyla çıkan sesimi duyup duymadığını bile bilmiyordum. Dolan gözlerimi kırpıştırdığımda birkaç damlanın art arda üstümdeki mutfak önlüğünü ıslatmasını izledim. Kafamı kaldırıp patrona baktığımda onun da zorunluluktan yaptığını anlamıştım. Kendince haklıydı. Yapacak bir şeyim olmadığından veya itiraz etmemin bir şeyi değiştirmeyeceğini bildiğimden dolayı odadan çıkmak için ayaklandım.

"İçeride biriken paranı al Esila." Kapıyı açmadan hemen önce patronun kurduğu cümle karşısında başımı salladım.

Kafeden aldığım dört yüz elli lirayı çantamın küçük gözüne koyup, montumu da giydikten sonra aylardır çalıştığım kafeden yine mutsuz bir şekilde çıktım. Yürümek istediğim için ağır

adımlarla caddenin karşısına geçtim ve tanıdık sokağa saptım. Aklımı bulandırıp boğazıma yumru oturtturan bir sürü düşünce beynimde cirit atıyordu. Kafeden kazandığım paraya gerçekten ihtiyacım vardı. Beni haftada birkaç gün idare edebilecek bir yer bulmam olanaksız gibiydi. Hem bulsam bile o zamana kadar ne yapacaktım? Babamın, kovulduğumu öğrendiğinde beni gerçekten döveceğine emindim. Bu düşünceyle birlikte zaten üşüyen bedenimi bir titreme dalgası esir almış ve ağlamamak için direnen gözlerim daha fazla dayanamamıştı. Yeni bir iş bulana kadar bana yapmayacağı şey kalmayacaktı. Daldığım düşüncelerden beni uyandıran telefonumun çalan melodisiydi. Montuma tıkıştırdığım telefonumu alıp arayana baktığımda hem şaşırmış hem heyecanlanmıştım. Titrek ellerimle telefonu yanıtlayarak kulağıma yasladım.

"Esila." Bora'nın tatlı sesi kulaklarımı doldurduğunda konuşmak için boğazımı temizledim.

"Merhaba Bora."

"Nasılsın?" Sesinde farklı bir tını hissetmiştim. "Umarım iyisindir. Ben şu proje için aramıştım," diye devam ettiğinde, unuttuğum proje ödevini hatırlamamı sağlamıştı.

"Evet, hatırladım. Nasıl yapalım?" Sorumla birlikte hattın diğer ucundan mırıltılar yükseldiğinde düşündüğünü anlamıştım.

"Plan basit," dedi düşünceli sesiyle. "Yine geçen ki gibi seni alayım, bize geçelim istersen?"

Teklifini ilk duyduğumda aklıma gelen, o gün Asrın'la müzik odasında yaptığımız konuşma olmuştu. Ah, kesinlikle beni o evde, özellikle de odasında bir daha görmek istemeyeceğine emindim. Bu beni sebepsiz yere kırarken evlerine gitmek istemediğime karar verdim.

"Hey, orada mısın?" Beynimi istila eden düşünceler Bora'nın sesiyle dağıldığında, "Evet," diye yanıtladım.

"Peki," dedi ve cevabımı dinlemeden devam etti. "Geçen gün seni aldığım kafede buluşalım o halde."

Telefon kapandığında omuzlarımı düşürdüm. Buluştuğumuzda evine gitmek istemediğimi söylerdim. Anlayışla karşılayacağına emindim.

Oturduğum sandalyede bir ileri bir geri sallanırken bunu neden yaptığımı bilmiyordum. Dışarıdan deli gibi görünüp görünmediğimi merak etmiştim. Bu düşünceme gülerken sinirlerimin toptan bozulduğuna emin oldum. Yaklaşık on dakikadır Bora'yı bekliyordum ve açılan kapının ardından onu gördüğümde daha fazla beklemeyeceğime memnun olmuştum. Gözleri, beni bulmak için masaları gezindikten birkaç saniye sonra beni görerek yanıma yürümeye başladı. Üzerindeki siyah deri ceket ve altındaki mavi kotla gayet hoş görünüyordu. Onu incelemeye devam ederken sandalyesine oturduğunu bile fark edememiştim.

"Çok beklettim mi?"

Sanırım 15 dakika kadar.

"Yok, yeni geldim sayılır," dediğimde memnun olmuşçasına gülümsedi

"Bir şeyler içtikten sonra bize gidelim mi?"

Ensemi ovuştururken beni yanlış anlamamasını umdum. "Bora size gitmesek de kafede yapsak?"

Soran bakışlarımı gözlerine çevirip içten içe kabul etmesini beklerken kaşlarını çattı. "Neden ki?" Hayır, neden olduğunu söyleyemezdim. Söylersem odaya neden girdiğimi soracaktı ve ben yine bir şey diyemeyecektim.

"Bir nedeni yok," dediğimde onu pek inandıramamıştım. "Sadece, kafede yapsak daha rahat edeceğim."

"Asrın," dediğinde aniden bakışlarımı ona çevirdim. "Sana bir şey mi yaptı?"

Sorusuyla afallarken ona gözlerimi büyüterek baktım. Hayır, Asrın bana bir şey yapmamıştı. Hem neden yapacaktı ki? Üstelik onu rahatsız eden bendim. Tuhaf bir koruma içgüdüsüyle, "Hayır, ne yapabilir ki?" dedim rahatsızca.

"Asrın kızları etkisine almayı sever." Alayla güldüğünde gözlerimi büyütüp, ne dediğini anlamaya çalıştım. "Eğer sana da ters bir şey yaptıysa konuşabilirim?"

Kafamı iki yana salladım. Dile getirdiği kelimeler beni nedensizce haddinden fazla etkilemişti. Sahiden Asrın öyle biri miydi? Bana ters bir hareketi olmamıştı. Bunu düşünürken Burcu'nun Asrın hakkında söyledikleri aklıma gelmişti.

Bora'nın benden cevap beklediğini gördüğümde, "Hayır, yok öyle bir şey," dedim kesin bir sesle.

İnanmayarak bana baktı. "Emin misin?" diye sorduğunda "Evet," diye söylendim.

Asrın'ı tanıdığım şu kısa sürede duygusuz, kaba ve soğuk olduğunu anlamıştım ama kızlarla konuşmak için onlara çapkınlık yapacak bir tipe benzemiyordu açıkçası. Peki Bora'nın dedikleri? Ya Bora yanlış anlıyordu ya da ben Asrın'ı yanlış tanıyordum.

"Peki, seni zorlamayacağım."

Dudaklarımı dişleyip ona bakmaya başladım.

"Burada yapalım o zaman projeyi," diye devam ettiğinde cevaptan memnun olduğumdan dolayı rahat bir iç çektim.

Uzun zamandan sonra ilk defa sesli gülüşlerime engel olamıyordum. Bora proje sırasında eskiye dair komik hatıralarını anlattığında kendime engel olamamıştım. O da kızmayıp benimle birlikte gülmüş, moralimin az da olsa düzelmesine yardımcı olmuştu.

"Gerçekten mi?" diye sordum.

Gülmeyi kesip kaşlarını çattı. "İnanmıyor musun?"

"Hayır, sadece şaşırdım."

Gülmeye devam ettiğinde onunla eskiye oranla daha rahat konuştuğumu gözlemledim. Eskiden daha fazla heyecanlanır, cümlelerimi karıştırırdım ama şimdi en azından kekelemeden konuşuyordum.

Birbirimize baktığımız sırada, "Hemen kalkalım mı?" dediğini duydum. Kalemimi koyduğum çantamı elimle kavrarken dışarıya bir göz attım. Kış mevsimindeydik ve hava erkenden kararmıştı. Eve geç dönmenin sorun çıkaracağını biliyordum. Projenin büyük kısmını halletmiş olmanın rahatlığı üstümdeydi.

"Geç oldu, kalkalım," dediğimde kafasını olumlu anlamda salladı. Gelen hesapta kendime düşen borcu ödemek istediğimde, "Bu kadar erken kalktığın için ısmarlayacağım," diyerek bana engel oldu. "Bir sonraki sefere tatlıyı ödersin."

Kafamı sallayarak onu onayladıktan sonra hesap işini halledererek kafeden ayrıldık. Sokağın karşısına geçerken, "Tuhaf kızsın,"

dediğini duyarak şaşırdım. Neden tuhaf olduğumu düşünüyordu?

"Neden ki?" Omzunun üstünden bana baktığında beresini başına geçirdiğini gördüm.

"Takıldığım kızlar genelde saati sorun etmezdi." Bunu söylerken ciddi duruyordu. Kaşlarımı çattım. Takıldığı kızlar olduğunu biliyordum ve onlar gibi olmadığımı da biliyordum. Ben onlardan hem yaşam tarzı hem çevre olarak farklıydım. Saat benim için kesinlikle önemliydi. Babamdan önce evde olmaya dikkat ederdim. Etmek zorundaydım.

Bora'ya *babamın fırtınasından koktuğum için eve geç kalmıyorum,* diyemeyeceğim için sustum.

Arabaya bindiğimizde ikimiz de sessizdik. O konuşmadıkça kesinlikle konuşamazdım. Yapım buydu. Çekingen ve aşırı utangaç bir insan olduğumdan dolayı insanlarla rahat iletişim kuramaz, aklımdaki her şeyi dile getiremezdim. Bu özelliğimi sevmesem de yapacak bir şeyim yoktu. Kabullenerek en kolayını yapmıştım. Bora radyoyu değiştirerek sevdiğim bir şarkıyı açtığında gözlerimdeki parlamayı hissettim. O da bu parlamaya şahitlik ederek nefesimin tökezlemesini sağladıktan sonra önüne döndü.

Bir müddet sonra, spor araba yaşadığım sokağın girişinde durduğunda minnete ona döndüm. "Bıraktığın için sağ ol. Sürekli seni rahatsız ediyorum."

"Buna gerek yok," diyerek bir daha teşekkür etmememi belirtti. "Daha çok bırakacak gibi duruyorum."

Kaşlarımı çatıp, soran bakışlarımı onun gözlerine kaldırdım. Bu da ne demekti? Bakışlarımı anlamış olmalı ki konuştu. "Proje daha bitmedi, ondan bahsediyorum." Başka neden bahsediyor olabilirdi ki zaten? Bazen bu kadar saf olduğum için kendime kızıyordum.

"Evet, haklısın," diye mırıldanıp açtığım kapıdan kendimi dışarıya attım. Elim ayağım birbirine dolaşmasın diye dua ediyordum içten içe. "Dikkatli sür. İyi geceler."

Havanın daha da kararmasıyla ıssız yollardan alelacele geçiyor, hızlı olmaya çalışıyordum. Sonunda dairenin önüne gelebildi-

ğimde anahtarı çıkarıp kapıyı açmamla olduğum yerde çivilenmem bir olmuştu. Seğiren parmaklarım arasından düşen anahtar parkede tok ses bırakırken, babam ve altında uzanan kadının bakışları beni bulmuştu. Hazırsız yakalanmışlardı. Olduğum yerde put gibi kalmaya devam ederken, iğrenç şeylere tanık olduğumdan dolayı utanmış ve dizlerimin bağının çözülmesine engel olamamıştım. Ne yaptıklarını bilmesem de öpüştüklerini görmüştüm ve hayatımda ilk defa böyle bir manzarayla karşılaşmıştım. Çirkin bir görüntüydü. Midemin bulanmasına, yabancı bir sıvının soluk boruma tırmanmasına sebep olmuştu.

"Geçsene lan." Babamın gür ve sert sesiyle donuk bakışlarımı kadından ayırıp ona çevirdim. Gözleri öfkeyle parlıyordu. Hakkı yoktu. Dilimi yutmuş, kelimelerimi kaybetmiş gibiydim. Ruhum darağacındaydı. Korkuyorduk. Ben ve ruhum çok korkuyorduk.

"Ben..."

Konuşamadığımı anladığımda yerdeki anahtarı alıp, beceriksizce koştum ve kendimi odama attım. Kapadığım kapının ardına çöküp derin nefesler almaya başladığımda, gördüğüm iğrenç şeyleri hafızamdan silmeye çalışıyordum. Elimdeki anahtar bir kez daha benden bağımsız bir şekilde yere düştüğünde umursamadım ve sırtımdaki çantanın da düşmesine izin verdim. O görüntüden sonra sanki algılarım kapanmış, hiçbir şeyi kontrol edemez olmuştum. Uyuşan parmaklarımla saçlarımı çekiştirirken yanaklarımdaki ıslaklığı hissettim.

Sonra ağladım.

Kahretsin!

Yapabileceğim en iyi şey buydu.

İçeride hâlâ o kadının olduğunu bilmek beni rahatsız etmeye devam ederken, oturduğum yerden kalkmak istemiyordum. Boynuma doğru akmaya devam eden gözyaşımı sildiğimde parmaklarımın buz kestiğini, kapanmaya yüz tutmuş algılarıma rağmen hissettim. Yaşadığım şeylerin ağırlığı kalbimde yük olmaya devam ediyor, üstelik yetmezmiş gibi her gün bir yenisi daha ekleniyordu. İçimdeki çocuk ruhun kırıntılarına tutunuyordum. O kırıntılarla besleniyordum. O kırıntılarla beslendiğim için asla tam doymuyordum. Açtım. İlgiye. Sevgiye. Güvenmeye.

Kaybedecektim.

Ne benden ne de ruhumdan bir şey kalacaktı.

Bir kâğıda dökülecek güzel anılar yerine, yaşadığım esaretin getirdiği mutsuzluğu ve umutsuzluğu beynimdeki boş beyaz sayfalara yazıyordum. Kalemi dolduran mürekkep, bileklerimde intihar eden umutların kanını taşıyordu. Zihnim asla temiz ve renksiz değildi. Koyu bir kırmızı vardı. Her hecenin arasında, her cümlenin satır sonunda.

Ellerimi kulaklarımdan çekerek, sırtımı dayadığım kapıdan uzaklaştım ve yatağımın yanına yürüdüm. Üzerimdeki kıyafetlerin varlığından haberdar olsam da onları çıkaramayacak kadar yorgun ve bezgin hissediyordum. Yatağa girerek, montuma rağmen üşüyen bedenimi önemsemeyerek ellerimi bacaklarımın arasına sıkıştırdım ve o an bileğimdeki eksikliği hissettim. Bilekliğim yoktu. Doğrularak kollarımı bir kez daha kontrol ettiğimde olmadığından emin olmuştum. Yatakta olup olmadığını da kontrol ettim. Bulamadığımda telaşla etrafıma bakındım. Ne zaman, nerede ve nasıl düşürdüğümden bihaberdim. Bu düşünceyle gün boyu bilekliğimi kolumda hiç görmediğimi hatırladım. Düşüncelerimin oluşturduğu kaos bir yana, bilekliği kaybetmiş olma korkum bir yanaydı. Bu düşünce gözlerimden akan yaşları hızlandırırken, bunu nasıl fark edemediğimi düşündüm. Bilekliğimin yokluğunu fark etmemem imkânsızdı. On yedi yıldır benimle olan bilekliği kaybetmiş olma düşüncesiyle yutkundum. Hafızamı zorladığımda gittiğim yerler bir bir gözlerimin önünden geçmeye başladı. Bugün okul ve kafeden başka yere gitmediğimi düşünürken dün kaybetmiş olabileceğim aklıma geldi. Hem bugün bilekliğimi bileğimde hiç görmemiş veya onunla uğraşmamıştım. Bununla birlikte yutkunurken aklıma gelen düşünce bütün düşünme faaliyetlerimi devre dışı bırakarak, kalbimin zırhlarını eritmeye başlamıştı.

Asrın.

Onun odasında düşürmüş olabilir miydim?

Beşinci Bölüm

-Hiçlik-

Sonbaharda savrulan ağacın yaprakları gibiydi umudumun savrulması. Yaşadığım depremlerin etkisiyle gün geçtikçe hiçliğe karışmaya başlayan umudum, hayal kırıklığı bırakıyordu ardında. Bir zamana kadar umut etmekten kaçmamış, yaşadığım hayatın ne derece kötü olduğunu umursamadan umut etmek istemiştim. En çok da babamın gerçekten bir baba olmasını istemiştim ama artık umut bile kendinden geçmeye başlamıştı. Artık bir şeylerin yoluna girmesini beklemiyordum. Umut edip beklediğim zaman, hayatın beraberinde getirdiği yeni bir fırtınayla umudumun yerle bir oluşunu hayal kırıklığı içinde izliyordum. Ve bu hayal kırıklığı, umut edip beklemekten çok daha can yakıcı oluyordu.

Beynimde boğuştuğum düşünceler benliğimi hiç terk etmiyor, her yıkım bana yeni bir umutsuzluğun kapısını aralıyordu. Yaşadığım umutsuzlukta çırpınırken kurtulmak istiyor muydum? Bilmiyordum. Ama bir şeylerin bana iyi gelmesine ihtiyaç duyuyordum. Sahi, hangisi daha can yakıcıydı? Benliğimi terk etmeyen acı mı? Bedenimde hüküm süren mutsuzluk mu?

Beni boğan düşünceler, elimin altında hissettiğim kahvenin sıcaklığıyla dağılarak beni boğmaktan vazgeçtiğinde histerik bir nefes verdim. Kokusu buram buram burnuma yükselen kahve,

yüzümde minik bir tebessümü filizlemişti. Kahveden bir yudum daha alarak karton bardağı parmaklarımın içine hapsettim. Kahveden dolayı ısınan karton bardak aynı zamanda ellerimi de ısıtıyor, bu bana saçma halde hoş geliyordu. Ellerimle oynadığım kahvenin dumanlı yüzeyinden bakışlarımı çekip, etrafa göz attım. Kantin yine kalabalık ve gürültülüydü. Havanın kasvetli görüntüsüne rağmen kantin ortamı fazla renkli ve curcunalıydı. Mutlu görünüyorlardı ama her şeyin göründüğü gibi olmayacağını bilecek kadar büyümüştüm. Bunu düşünürken gözlerim bir çift mavi gözle kesişmişti. Bora yanındaki arkadaşlarına rağmen gözleriyle beni takipteydi. Birileri tarafından izlenilmek beni zaten rahatsız ederken, Bora tarafından izlenilmek hem rahatsız ediyor hem geriyordu. Sahi beni neden izliyordu? Bu düşünce yeni umutlara gebe kalacağı için kışkışlayarak zihnimden uzaklaştırdım.

Elimdeki kahveyi yudumlarken bir kez daha bilekliğimin yokluğunu fark etmiştim. Dün gece odamın aranmadık yerini bırakmamış ama bilekliğimi bulamamıştım. Bu da Asrın'ın odasında düşürmüş olabileceğim ihtimalini güçlü kılmıştı. Ona sorma fikrini düşünsem de bunu elemiştim. Tek şansım odaya girip almaktı. Bunu nasıl başaracağımı bilmesem de odasına izinsiz gireceğim için utanıyordum. Fakat başka bir çaremin olmadığını da biliyordum. Bu düşüncelere bir son verip, oturduğum sandalyeden kalktım. Kalktığım gibi birinin kolumdan çekiştirmesiyle şaşırıp arkama döndüm. Cenk yüzünden eksik etmediği alaycı ifadesiyle bana bakarken, endişenin misafir olduğu satırdan sıyrılarak göğsüme kan gibi sıçradığını hissettim. Beni ürkütüyordu. Zavallı bir histi.

"Ne yapıyorsun?" diye çıkıştım ama sesim sandığımın aksine kısıktı.

"Hiç," derken gözlerinde haylaz pırıltılar geziniyordu. "Sadece eğleneceğim."

Beynim bu kelimelerin ne anlama geldiğini idrak etmeye çalışırken, kolumu elinin baskısından kurtarmaya çalıştım. Tabii ki benim gücüm bunun için yetersizdi. "Bırakır mısın?" dediğimde gözlerini kısıp başını yana atarak düşünür gibi yaptı.

"Düşündüm de..." dediktan sonra bir adım yaklaştı. Hareketiyle ben de bir adım geriledigimde dudaklarındaki o gülümseme yanaklarına yayıldı. "Bırakamam."

"Ne istiyorsun benden?"

Eliyle tutuğu kolumu bir kez daha ondan kurtarmak istediğimde, "Rahat dur," diye ikazda bulundu. Bu çocuğun dengesizliklerine, imalarına artık dayanamayacak kadar bezgindim. "Senden ne çok şey isteyebileceğimi farkındasın değil mi Esila?"

Yutkundum. Yine neyden bahsediyordu? Neden hâlâ benimle uğraşıyordu? Gerçekten anlamıyordum. Sanki ona bir şey yapmıştım da onun hırsını alıyor gibiydi.

"Kolumu bırak artık," diye öfkeyle soluduğumda şaşırmıştı. Bunu anbean silikleşen gülümsemesinden anlayabiliyordum. Genelde onun yaptıklarına karşılık vermez, boyun eğerdim. Bundan nefret etsem de yapabileceğim başka bir şeyim yoktu.

"Bana bak," diye bağırdığında fazla yüksek ve ürkütücü çıkan sesiyle ister istemez bir adım geriye gittim. "Senin sesin fazla çıkar oldu sanki."

Dudaklarımın seğirmeye başladığını hissettiğimde, "Ne istiyorsun?" diye soludum kızgınlıkla. Etrafıma çekingen bakışlar attığımda izlenildiğimi fark ettim. Düştüğüm bu durumdan nefret ediyordum. Bu kadar rencide olmak istemiyordum. "Ağlama lütfen," dedi aldırmaz sesiyle. "Alay ediyorum. Ağladığında eğlencem sıkıcı bir hal alıyor. Bunu istemem."

Tırnaklarımı avuç içime geçirirken, bana attığı son bir alaylı bakışın ardından arkasını dönerek uzaklaştı. Yerimde durmaya devam ederken kantindeki birkaç alaylı söz ve gülüş kulağımda uğuldadı. Ama benim o an düşündüğüm şey eski alışkanlığımın yeni bir olayda gün yüzüne çıkmasıydı. Etime geçirdiğim tırnaklarım bir şeyleri kazımak istercesine avuç içimdeki varlığını sürdürürken kendimi sakinleştirmeye çalışıyordum. Yaşadığım olaylar üst üste geldiğinde yıkım daha kuvvetli oluyordu. O anki durum Cenk'in sürekli yaptığı şeydi aslında ama dünün üzerine yorgun ruh halim daha fazlasını kaldıramamıştı. Kendime gelmeye çalışırken yere eğdiğim kafamı ağır hareketlerle yukarı doğru

kaldırıp, kantindeki kalabalığa bakındım. Her zamanki gibi yaşadığım olayı kendine eğlence edinmiş insanlar alayla gülüyorlardı, bazıları birkaç bir şey diyorlardı ama beynim bunları algılayamayacak kadar yorgundu. Orada daha fazla durmayıp, hızlı adımlarla kantin kapısına yürüdüm ve kendimi dışarıya attım.

Okulun arka bahçesine geldiğimde artık yüzümü ıslatan yaşları fark etsem de hiçbir şey yapmadan sırtımı okul duvarına yasladım. Kimse tarafından izlenilmemek daha rahatlatıcıydı. Hep daha kötüsü olmaz dediklerimin daha kötüsü olması, kabuk tutan yaralarımın kanamasına sebepti. O yaralarımın artık kabuk bağlamak yerine daha da kanayacağını biliyordum. Taarruza kalkan düşüncelerimi dağıtan, ellerimin üstünde hissettiğim dokunuştu. Gözlerimi ani bir hareketle açtığımda, tırnaklarımı hâlâ avucuma batırdığımı gördüm. Nasıl bunu fark edemediğimi düşünürken, kafamı kaldırıp ellerimin üstündeki ellerin sahibine baktım. Asrın kafası hafif eğik bir şekilde, tırnaklarımı batırdığım avuçlarıma bakıyordu. Bakışları ağırdı, öyle ki düşüncelerimi çökertmeye başlamıştı. Yüz ifadesini göremesem de elimi açmaya çalıştığı aşikârdı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum heceleri bir araya getirmeyi başararak.

Kafasını aniden kaldırdığında, çatık kaşlarının ve fazlaca sert bakan yeşillerinin uyandırdığı kaçma isteğine gem vurmaya çalıştım. Dümdüz bir ifadeyle yüzümü incelerken, "Asıl sen ne yapıyorsun?" diye sordu sertçe.

Elimi çekmeye çalıştığımda, "Şu avuçlarını çöz," diye sinirle soluyarak, parmaklarımı gevşeterek yumruğumu çözmeme sebep oldu. Ellerimin içine baktığımda gördüklerimle umutsuz bir iç çektim. Kendimi kaybetmiş, tırnaklarımı batırdığım yerleri soyarak küçük çaplı bir yara açmıştım. Asrın'ın elleri ellerimin üstünde dururken, "Ben," diye mırıldandım ama diyecek hiçbir şey bulamadığımdan sustum. Kafasını, incelediği elimden kaldırıp bana baktığında gözleri gözümden çeneme doğru yol alan gözyaşımı takip etti. Gözleri bir şeyi çözmeye çalışırmış gibi bakarken aramızdaki boy farkını fark ettim. Boy farkı yadsınamayacak kadar

çoktu. Her konuştuğunda sıcak nefesi anlıma vuruyor, yutkunmama sebep oluyordu.

"Sen ne?" dediğinde sesi olağan düzlüğündeydi. "Ne yaptığının farkında mısın?"

Ne yaptığımı farkında değildim. Tırnaklarımı geçirdiğim avucumun acısını bile yeni hissetmeye başlamıştım. "Ben... Bir anda oldu. Ne yaptığımı farkında değildim," dediğimde gözlerini kısıp kafasını iki yana salladı. Bakışlarını tekrar ellerime çevirdiğinde ben de gözlerimi ellerimin üstündeki ellerine çevirdim. Bir an beni neden umursadığını düşündüğümde bulduğum tek cevap bana acıdığıydı. Bu düşünce kızgın bir demirin ruhumu saplanması, açtığı yarığa asitli su dökmesi gibiydi.

"Ne oldu?" diye sorarken parmakları soyulmuş yaraların üzerinde hafifçe geziniyordu.

"Hiçbir şey," dediğimde ellerimle uğraşmaya devam ediyordu. Dokunuşları sert değil, ondan beklemediğim derecede yumuşaktı. Avucumun içinde gezinen parmakları yutkunmama sebep olurken elimi çekmeye çalıştım.

Sesi toktu. "Rahat dur."

"Bırakır mısın?" dediğimde kafasını kaldırdı. Kaşları daha da çatılmış, gözleri karşı konulmaz bir ifadenin içine hapsolmuştu. Yakınlığımızdan dolayı burnuma gelen o tanıdık koku bir an rahatlamamı sağladı ve ben buna şaşırmadan edemedim.

Beni umursamayıp, "Acıyor mu?" diye sorduğunda sesi anlayamadığım bir tınıdaydı. Avuçlarımın acımasına rağmen, "Hayır," diyerek burnumu çektim. Ağladığım için porselen beyazlığında olan cildimin kızardığına emindim. Kaba hareketime karşılık dudaklarının belli belirsiz kıvrıldığına şahit oldum.

"Ağlama, sümüklü," dediğinde sesinde farklı bir ton vardı. Sert ya da alaycı değildi. Kaşlarımı çattığımda dudakları bu sefer gerçekten kıvrılmıştı.

"Sümüklü mü?" diye sordum şaşkınlıkla. Yüzümü buruşturup, "Hiç de bile," dediğimde kafasını iki yana salladı. Bana bakıp, ellerini avucumdan yavaşça çekip ceplerine yerleştirdi. Havada kalan ellerimi iki yanıma düşürdüm.

"Burnunu çeken de benim zaten," dediğinde burnumu kırıştırıp sustum. Haklıydı. Ağlamış, üstüne çocuk gibi burnumu çekmiştim. Ama bu doğal bir tepkiydi. Ne yapabilirdim? "Ellerin neden bu hale geldi?"

Anlıma düşen saç tutamını geriye itekleyerek gözlerimi kaçırdım. Niye merak ediyordu ki? Ne diyecektim? Cenk'i ona mı şikâyet edecektim? Kısılan gözleri benden cevap beklerken ne diyeceğimi bilemedim. Neyse ki beni bu durumdan kurtaran biri olmuştu. "Esila?"

Kafamı sesin geldiği yöne çevirdiğimde Bora'nın bize doğru geldiğini fark ettim. Asrın'a baktığımda yutkunmadan edememiştim. Biz ne zamandan beri bu kadar yakın duruyorduk? Bir adım gerileyip, sızısını hissettiğim avuçlarımı yok saydım. Asrın da hareketimle birlikte bir adım geriledi. Bora yanımıza geldiğinde gözlerini kısıp, sorgular biçimde bana bakıp, "İyi misin?" diye sordu.

"Hı-hı," diye onayladığımda eliyle kolumu sıvazladı. İlgiye alışık olmayan bünyeme bunlar fazlaydı.

"Ben kantinden çıktığımda olmuş." Onu kantinde gördüğümü hatırladım. Cenk'in geldiği sırada çıkmış olmalıydı.

"Ne olmuş?" Bu soruyu soran Asrın'dan başkası değildi. Ona baktığımda aynı yerde durmuş, eliyle hafif kirli sakallarını sıvazladığını gördüm.

"Önemsiz bir şey," dedim. Bakışlarını yüzümde dolandırıp, sonrasına ellerime odakladı. Bakışları sanki *bu mu önemsiz?* der gibiydi. Önemliydi ama bilmesine gerek yoktu.

Kaşlarını çatıp kafasını iki yana salladıktan sonra "Her neyse," diye geçiştirdi. Bu hareketiyle kaşlarımı çattım. Sanki demin avucumdaki yaraları inceleyen o değilmiş gibi geçiştiriyor muydu? Onu anlamak gerçekten zordu.

"Siz burada ne yapıyordunuz?" diye sordu Bora.

Bakışlarımı ona çevirip, "Hiçbir şey," dediğimde dudakları hafiften kıvrıldı. Gülmesiyle sebepsiz ben de gülümserken elinin yanağıma yerleştiğini bir hayalde gibi izledim. Parmaklarını kurumaya yüz tutmuş gözyaşlarımla dolandırdığında yutkundum. Elleriyle gözyaşımı silip, "Ağlamışsın," dedi.

"Şey, azcık," dediğumda gülümsemesini yüzüne yayıldı ve beni tekrar etti. "Şey."

Ben buna gülmeye fırsat bulamadan, Asrın'ın sesi kulaklarımıza döküldü. "Ararsın beni."

Bora bir bakış atarak onu onayladı. Asrın'ın yanında yüzüme dokunuşu tedirgin etmişti. Beni yanlış tanımasını istemiyordum. Neden önemsediğimi de bilmiyordum açıkçası. Asrın ikimize de son bir bakış atıp, elleri cebinde ilerlemeye başladı. Bense arkasından bakmaya devam ediyordum. Kafasını ani bir hareketle kaldırıp omzunun üstünden bize baktığında gözlerimi kaçırdım. Kalbim bana düşmanlık ederek tuhaf tepkiler veriyordu. Bora, "Hadi sınıfa geçelim," dediğinde başımla onaylayıp, önden sınıfa doğru ilerlemeye başladım.

Merdivenleri tırmanırken, "Bu arada şu proje işine bugün tekrar bakalım istersen?" dedi. İlgili görünüyordu. Hafiften eğdiğim başımı kaldırıp Bora'ya baktım. Projeyi hâlâ bitirememiştik ve proje sayesinde onunla daha sık konuşuyor ve görüşüyorduk.

"Hı-hı olur," diye mırıldanıp önüme döndüm. Yanımda yürümeye devam etmesi beni şaşırtıyordu. Bocalıyordum.

"Saat kaçta alayım seni?"

Sorusu karşısında aklıma gelen ilk şey kafeden ayrılmam olmuştu. Eve erken döndüğümde ise babamın evde olup, beni sorgulamasından korkuyordum. İşten çıktığımı öğrendiğinde bedenimden ve ruhumdan bir dalganın daha geçeceğine emindim. Kafamı iki yana sallayarak Bora'ya döndüm. "Sana ne zaman uyarsa," dedim bakışlarımı yüzünde gezdirirken. "Yani fark etmez."

"Bir işim var," dedi koridora çıktığımızda. "Onu hallettikten sonra seni arayacağım."

Sınıfa girdiğimde fark ettiğim ilk şey Cenk olmuştu. Arkadaşının dürtmesiyle birlikte beni fark ettiğinde yamuk bir şekilde sırıttı. İmalara gebeydi. Sırama otururken aynı şekilde Burcu tarafından izlenildiğimi gördüm. Olduğum durum iç açıcı değildi. Peki ya bu kız neden benden bu kadar nefret ediyordu? Gözlerimi kaçırıp, kucağımdaki ellerime baktım. Avucumdaki taze çiçek-

lenmiş yaralar ellerimi sızlatırken yüzümü buruşturdum. Kendimi nasıl bu kadar kaybedebildiğimi bilmiyordum. O anda sanki önümde sis bulutu varmış da hiçbir şeyi algılayamaz olmuştum. Ta ki Asrın'ın ellerime uzanan ellerine kadar. Yanıma oturan Asrın'ın yarattığı gerginlikle ellerimi birbirine geçirip, bakışlarımı kaçırdım. Asrın yosun yeşilleriyle ellerime bakıp kafasını iki yana salladıktan sonra derin bir nefes verip, sırtını sıraya yaslamıştı.

• • •

Yaklaşık on dakikadır kapısında beklediğim dairenin önünde daha ne kadar bekleyeceğimi bilmiyordum. Bora, Almila'nın yanındayken beni aramıştı ve bir işinin olduğunu söyleyerek onlara gitmemi istemişti. Her ne kadar projeyi daha sonra yapabileceğimizi söylesem de itiraz etmişti. Ben de onu onayladıktan sonra Almila'dan ayrılıp, Bora'nın eve gelmiştim. Bora, Asrın'ın evde olacağını söylemişti ve bu benim eve girmemi engelliyordu. Çünkü Asrın'ın beni gördüğünde vereceği tepkiyi merak ediyordum.

Derin bir nefes verip zile bastığımda anında açılan kapıyla şaşırsam da beni daha çok şaşırtan karşımdaki kırklı yaşlarındaki orta boylu kadın olmuştu. Kahverengi gözlerinin ilgi çektiği yüzüne kondurduğu ilgisiz ifadeyle bana bakarken, "Merhaba," diye mırıldandım daireleri karıştırmış olabileceğimi düşünerek.

"Yine mi?"

Karşımdaki kadının bıkkınlık dolu sesi ve söylediklerileyle afallamadan edememiştim. "Burası Bora'nın evi değil mi?" dediğimde karşımdaki kadın hoşnutsuz bir ifadeyle bana baktı.

"Evet öyle," dediğinde rahatlamıştım. "Sen de şu kızlardansın, hadi geç."

Kadının ne demek istediğini anlamasam da söylediğini yapıp içeriye geçtim. Bu eve her gelişim olaylı olmuştu ve bu beni ürkütüyordu. "Bora evde değil, Asrın'ın odası da orada. Geç sen." Yanıma gelen kadınla bakışlarım onu bulurken kaşlarımın çatılmasına mâni olamamıştım. Evet, o odaya girip, o bilekliği almam gerekiyordu ama onun haricinde benim Asrın'ın odasında ne işim vardı? Allah aşkına bu kadın neden bahsediyordu?

"Yok, ben burada beklerim. Bora gelene kadar da projeyle ilgilenirim," dedim.

Kadın gözlerini kısıp, bana şüpheyle baktı. "Sen şu veletlerin getirdiği o kızlardan-"

Salonun ortasında sabit durmaya devam ederken karşımdaki kadının söylediklerini anlamaya çalışıyordum. O kızlar derken neden, kimden bahsediyordu bilmiyordum ama beni yanlış anladığı ve bahsettiği kızlardan sandığı belliydi. Ona buraya proje için geldiğimi bir kez daha söyleyecektim ki birisi benden önce davrandı.

"Değil."

Bu sesin sahibini tanıyordum. Bakışlarımı omzumun üstünden sesin geldiği yöne çevirdiğimde beklediğim kişiyi görmüştüm. Asrın bir hizada çattığı kaşları ve belirsizlik vaat eden yüz ifadesiyle salon kapısının oradaydı. "Sen işine dön."

Bakışları üzerimdeyken bahsettiği kişinin karşımdaki kadın olduğunu anlamıştım. "Tabii Asrın Bey," diyerek onu onaylayıp, kısa sürede gözden kayboldu. Asrın'ın her insana karşı kaba ve tahammülsüz olduğunu bir kez daha anladım.

"Senin burada ne işin var?" Elleri cebinde bana doğru ağır adımlarla gelen Asrın'a bakarken gerilmeye başlamıştım. Beni bu evde istemiyordu ve belki de kovacaktı. Onun yanında tanımlanamaz bir his tarafından çerçeveleniyordum.

"Şey, merhaba," dediğimde yanımdan ayrılarak kısa bir koridor yürüyüşünün ardından salona geçti. "Ben proje için gelmiştim. Bora buraya gelmemi söylemişti."

Rahat bir şekilde oturduğu deri koltuktan bana bakmaya devam ederken, bakışlarımı kaçırıp salonda gezdirdim. En son geldiğimden beri hiçbir şey değişmemişti, hâlâ aynıydı. Karanlık olan odayı aydınlatan tek şey deri koltuğun yanındaki büyük gece lambasıydı. Odayı tam manasıyla aydınlatmasa da büyük ölçüde aydınlatmıştı ve hoş bir hava yaratmıştı.

"Orada daha ne kadar duracaksın?" Sorusuyla birlikte ona döndüm. Bariz alay dolu sesine karşın ifadesi aynı düzlükte ve soğukluktaydı. Ürkek adımlarla büyük salondaki çift kişilik, gri koltuğa geçerek gergin bir şekilde oturdum.

"Yemem seni," dediğinde ne demek istediğini anlamadığımdan ona saf saf baktım. Gözlerini devirip, oturduğu koltukla oturduğum koltuk arasında bakışlarını dolandırdığında neden bahsettiğini anlayıp dudaklarımı büzdüm. Kocaman salonda, oturduğu yere en uzak mesafedeki yere oturmuştum ama bunu bilinçli bir şekilde yapmamıştım.

"Farkında değilim," diye mırıldanırken onun yaydığı olağanüstü kokudan etkilenmemeye çalıştım.

"Bora birazdan gelir. Uslu bir kız ol ve bekle," diye sert bir dille uyardığında nedensiz kırılsam da gözlerimi kaçırıp, kucağımla bakışmaya başladım. Yaşadığım onca şeye rağmen bu kadar narin olabildiğime inanamıyordum. Gerçekten buraya her gelişimde onu rahatsız ettiğimi fark ettim. Bu benim isteğim dışında gerçekleşirken, haklı olabileceğini düşündüm. Ben de soğuk bir tiptim ve sürekli birilerinin evime girmesinden rahatsızlık duyardım.

"Peki."

On dakikadır bakıştığım kucağımdan kafamı kaldırıp, yüzümü buruşturdum. Bakışlarım benden bağımsız Asrın'a kayarken oturduğu koltukta daha da yayıldığını ve varlığımı asla umursamadığını gördüm. Giydiği koyu gri eşofman altı ve siyah tişörtle gayet rahat görünüyordu. Gözlerim yüzüne kaydığında yosun yeşili gözlerinin kapalı olduğunu fark ettim. Uzun kirpiklerinin gölgesi göz çukurlarına düşmüş, dudakları düz bir çizgi halini almıştı. Derin nefesler alırken *uyudu mu acaba* diye düşünmeye başlamıştım, ta ki aniden açtığı gözkapaklarının ardındaki mağaraya erişene kadar. Direkt gözlerimin içine bakarken, onu izlerken yakalanmış olduğum gerçeği utanıp kızarmama sebep olmuştu. Gözlerinden hiçbir duygu geçmezken gözlerimi kaçırıp, dudaklarımı dişlemeye başladım. Onu izlemekte nereden çıktı? Aptallaşma Esila.

Beni yakaladığı halde hiçbir şey dememesine şaşırırken bir kez daha ona baktım. Onun tarafından dikkatle izlenilmek kızarmış yüzümü daha da kızartırken bakışlarını ağır hareketlerle benden çekip, masanın üzerindeki sigarasına uzandı. Paketini aldıktan

sonra tekrar rahat pozisyonuna erişerek, sigara paketinden çıkardığı dalı yine masadan aldığı siyah çakmağıyla tutuşturdu. Sigarasını iki dudağı arasına yerleştirdikten sonra derin bir nefes çekti. Derin nefesiyle yanakları çukur halini alırken, belirgin elmacık kemikleri gün yüzüne çıkmıştı. Üflediği dumanı gözlerimle takip ederken babam yüzünden nefret ettiğim sigara dumanının onun dudakları arasından havaya karıştığında böylesine güzel görünmesi karşısında avuçlarımdaki nemi hissettim. Ona baktığım saniyeler içinde düşüncelerimden utanıp önüme döndüm. O sırada içeriye gelen, az önceki orta yaşlı kadınla gözlerimiz birleşti.

"Bir şey ister misiniz?" diye mesafeli bir sesle sorduğunda mesafeden rahatsız olsam da hiçbir şey demedim. Ne diye bilirdim ki? Dudaklarımın kuruluğunu fark ettiğimde kısık bir sesle "Su alabilir miyim?" diye sordum. Kadın bir şey demeyip beni başıyla onayladığında, onun tarafından izlenildiğimi biliyordum.

Kadın bir süre sonra elindeki bardakla döndüğünde, "Buyurun," diyerek cam bardağı uzattı. Bardağı avuçlayıp suyu içerken kadına adını sormak istemiştim ama bana bakmakta olan Asrın'ın bundan rahatsız olacağını bildiğimden sormamıştım. Elimde tuttuğum bardak yüzünden bir an avucumdaki sıyrıkların yarattığı küçük çaplı acıyı hissederek yüzümü buruşturdum. Karşımdaki kadına teşekkür ederek bardağı uzattığımda yüzümdeki ifadeye ilgiyle baksa da hiçbir şey demeyiş, salondan çıkmıştı. Onun hemen arkasından Asrın'ın da odayı terk ettiğini görerek ağzımda şişirdiğim nefesi hızla bıraktım.

Az sonra kucağıma düşen merhemi fark edip gözlerimi büyütürken, ağzımı aralayarak şaşkınlık mırıltısı döktüm. Yüzümü kaldırıp merhemi kucağıma atan Asrın'a baktığımda gözlerini devirdi. "Ağzını kapa," diye homurdanıp, kalktığı koltuğa oturduğu süre boyunca gerilen kürek kemiklerini hissettim. Ondan böyle bir hareket beklemediğim için şaşırmam doğaldı. Böylesine umursamaz ve sert görüntüsüne rağmen bazı yaptığı tezatlıkların onu ele verdiğini düşündüm. Bu düşüncemle dudaklarımı büzerken gözlerimi devirdim. Çok düşünüyordum.

"Sür şu merhemi." Sesi düzdü. Kucağımdaki mor renkli kre-

mi elime aldığımda mor rengine olan aşkımdan dolayı yüzümdeki tebessüme engel olamadım. Saçma olsa da öyleydi işte. Soğuk merhemi avucuma sürerken anlık sızılarla yüzümü buruşturdum ama geçeceğini biliyordum. Merhemin kapağını kapatıp Asrın'a baktığımda onun tanımlayamadığım bir ifadeyle avucuma baktığını fark ettim. Ona olan bakışlarıma karşılık verdiğindeyse ürperdiğimi ensemden kaburgalarıma doğru inen fısıltılarda hissettim.

"Teşekkür ederim." Kısık sesime gözlerini devirirken omuz silkmekle yetindi.

Küllüğe bıraktığı sigarasını içmeye devam ederken çalan zille birlikte bir an kalkıp kapıyı açmak istemiştim ama Asrın'ın keskin bakışları altında bunu yapamayacağımı anlayıp kendimi dizginlemiştim. Bakışlarının üzerimde olduğunu bilmek beni geriyordu. Adını hâlâ bilmediğim kadının kapıyı açmasıyla gelenin Bora olduğunu anlayarak gerginliğimin azalmasına izin verdim. İçeriye gelen Bora ile yüzümde tebessüm oluştuğunda, "Esila," dedi montunu gövdesinden sıyırırken. "Çok beklettim mi?"

Asrın'ın yanına ilerleyip, onu başıyla selamlarken, "Belki biraz," dedim.

"Ne yapıyorsun kardeşim?" dediğinde bir an üstüme alınacak olsam da Bora'nın bakışlarını takip ettiğimde, Asrın'a söylediğini anlamıştım. Birbirlerine kardeşim diyecek kadar samimi olduğunu dışarıdan gözlemlemiş olsam da bir yanım hâlâ aralarındaki olumlu ilişkiyi sebepsizce inkâr ediyordu.

"Bakıcılık yapıyorum," diyen Asrın'la bir an yüzümün sarardığını hissettim. Beni böyle algılaması sebepsizce rahatsız etmişti. Sonuçta bir çocuk değil, on yedi yaşında bir kızdım.

Bora'nın bana dönüp göz kırpmasıyla bakışlarımı ellerime çevirdim. "Esila, kusura bakma lütfen," dedi. Mahcup olduğu çok belliydi. "İşim çıkmasaydı seni tek bırakmazdım."

İkisinin de bakışlarını üzerimde hissederken derin nefesler almadan edemiyordum. "Sorun değil," dedim. "Gerçekten."

"Sevindim."

"Hadi, başlayalım," diyen Bora'yı başımla onaylarken sigara-

sını gri küllüğe bırakan Asrın'ın yerinden kalkarak salondan çıkmasını izledim.

Uzunca bir süre yoğun bir şekilde çalışıp projeyi bitirdiğimizde ikimizde gevşemiş, bir hayli rahatlamıştık. Bora gerinerek sandalyede rahat bir pozisyon alırken, "Sarışınların zeki olmadıklarını söylerlerdi oysaki," dedi açıkça benimle alay ederek.

Tutuğum kalemi elimden bırakıp karşımdaki Bora'nın bana olan ilgili halini hazmetmeye çalıştım. "Sanırım bu, sen zekisin demek," diyerek dudaklarımı dişledim. "Teşekkür ederim."

Hafif bir tebessümle bana baktığında son zamanlarda neden benimle ilgilendiği düşüncesi yine beynime ağır soru işaretleri düşürmeye başlamıştı. Sonuçta projede yapsak bu kadar iyi ve ılımlı davranmasını beklemiyordum.

"Gerçekler güzelim," dedi bakışları hala üzerimdeyken. "Projeden bu kadar anlayacağını sanmıyordum." Çok olmasa da çalışkan biriydim. Derslerim ve notlarım iyiydi. Gerçekten elimdeki tek şans özel okulum olduğu için bunu tepmek istemediğimden dikkat ediyordum.

"Sanırım çalışkanım," diye mırıldandım. Gözlerim yaptığımız çalışmadayken. "Yani sen de öylesindir mutlaka," diye toparladım.

"Sen cidden tatlısın," dedi.

Anında ısınmaya başlayan yanaklarımı gizlemek için yüzümü öne eğerek gözlerimi kaçırdım. Hayatımda kimse tarafından umursanmadığım için böyle cümleler karşısında ne yapacağımı bilemiyordum. "Sağ ol, yani teşekkür ederim," diye geveledim ağzımın içinde beceriksizce.

"Hadi, bırak artık. Yoruldun. Bitti zaten. Ben ortalığı toplarım."

Gerçekten yorulduğumu hissettim. Yaklaşık iki saattir aralıksız çalışıyorduk ve gözlerimin ağrıdığını anlamıştım. "Haklısın," diyerek onu başımla onayladığımda ellerini aniden bana yaklaştırmaya başladığını görüp kaşlarımı çattım.

"Yüzün kıpkırmızı olmuş." Eli yanağıma hafiften değdiğinde irkilsem de belli etmedim. Kızaran yanağımı okşadığında heyecanlandım ama hiçbir şey yapamıyordum. Neden bunu yaptığını

düşünsem de bir cevap bulamamıştım. Gözleri öyle dikkatli bakıyordu ki yutkunmadan edememişim. Yüzündeki hafif tebessümle bana bakmaya devam ederken derin nefesler almaktan başka bir şey yapamıyordum. Elini bir an önce çekmesi için dua ederken gözlerimi kaçırdığımda gördüğüm şeyle bir an nefessiz kaldığımı hissettim.

Asrın kapının pervazında durmuş, keskin bakışlarını Bora'nın dokunduğu yanağımda gezdirirken, kendimi sebepsizce kötü hissettim. Bana ilk defa farklı baktığını hissettim. Sert gözlerinin ardından geçen duyguyu tanımlayamıyordum. Bora da bakışlarımı takip edip Asrın'a döndüğünde yanağımdaki elini ağır bir hareketle indirip ayağa kalktı. Asrın'a doğru ilerlerken Asrın hâlâ kapı pervazında, göğsünde bağladığı kollarıyla duruyor, yosun yeşilleri de gözlerim ve yanağım arasında tavaf ediyordu. İçimde oluşan rahatsızlıkla gözlerimi kaçırıp, üzerinde gezdirdim. Böyle bir şeyi görüp, beni yanlış anlaması rahatsız etmişti.

"Mekâna mı?" Asrın bakışlarını benden aldığında kapının pervazından ayrılmış, ellerini ceplerine yerleştirmişti.

"Aynen."

Borayı sert ve keskin sesiyle onayladığında, Bora'ya karşı ilk defa böyle soğuk gördüğümü düşündüm. Yüzü ve ifadesi böylesine sertken ürkütücü durduğunu inkâr etmeyecektim. Koyu renkli bir pantolon ve deri ceket giymişti. Ceketinin altına giydiği siyah tişörtle birlikte öylesine uyumlu ve hoş görünüyordu ki bir an için afalladım. Siyahın en koyu tonu olan saçları fazlasıyla dağılmış, birkaç tutamı alnına serpilmişti.

"Ben de uğrarım belki," dediğinde onu incelememi bitirip, Bora'ya döndüm. Bana bakıp "Esila'yı bırakayım," dediğinde ellerimi birbirine sürtüp, yerimde kıpırdandım.

"Sen bilirsin." Masaya doğru yaklaşan Asrın'ın botlarının parkede bıraktığı tok seslere kulak verdim. "Orada olacağım," diyerek masadan anahtarını alan Asrın, tekrar Bora'nın yanına yaklaşarak omzuna hafif bir yumruk attı. Bora ona içten bir tebessüm sergiledi ve Asrın'ın kapıya doğru ilerleyişini izledi.

Gözlerim ellerime düştüğünde yokluğunu unuttuğum bilek-

liğimin aklıma gelmesiyle bir anda bozguna uğramıştım. Asrın'a sormak için aklımda olan bilekliği unuttuğuma inanamıyordum. O bileklik benim için fazlasıyla değerliyken belki de şu Asrın'ın odasında olduğu şüphesi aklımda geniş bir karmaşaydı. O bilekliği almak için odaya girmem gerektiğini fark ettiğimde sesli bir nefes verdim.

"Seni barakayım istersen?" dedi Bora.

Düşüncelerimden sıyrıldığımda ne yapacağımı bilemiyordum. Ne olursa olsun o odaya girmem gerektiğini farkındaydım. Asrın'a sorma fikrini düşünsem de vereceği tepkilerden ve tekrar o odaya girme konusunun açılacağından korktuğum için bu düşünceyi saf dışı bırakmıştım.

"Hı-hı olur," dedikten sonra oturduğum sandalyeden kalkıp, masanın üzerinde duran eşyalarımı toparlamaya başladım. Eşyalarımı Bora'nın bakışları altında mor çantama koyduktan sonra koltuğun üzerine bıraktığım montumu alarak üzerime geçirdim.

"Bekle geliyorum," diyen Bora'nın ardından bakarken aklımda hâlâ bilekliğim vardı. Ne yapacağımı bilemeyerek düşünürken, tek çaremin o odaya girmek olduğunu fark ettim. Bunun yanlış olduğunu bilsem de yapacak başka bir şeyim yoktu. Boydan boya cam olan pencereye dönüp karanlığa gömülen geceye bakışlarımı çevirdiğimde, karanlığın ne kadar ürkütücü olduğunu bir kez daha fark etmiştim. Yorgundum, bedenim yatağa gömülmek için can atıyordu.

"Hadi," diyen Bora'ya dönüp, elimdeki çantayı sağ omzuma astım ve kapıya yanaştım.

Vücudum yatakla buluştuğunda derin bir nefes verdim. Bora'yla geçirdiğimiz kısa ve sessiz araba yolculuğundan sonra nihayet eve gelmiş, kendimi direkt yatağa bırakabilmiştim. Yatağımın soğukluğu bedenimde bir ürpermeye sebep olurken cenin pozisyonu alıp daha da küçüldüm. Karanlık odayı aydınlatan tek şey dışarıdan süzen ay ışığıydı. Kasvetli havalarda karanlığı sevsem de korkmama ve ürkmeme engel olamıyordum. Oysa içim, ruhum zifiriydi. Böylesine umutsuz, böylesine karanlık bir hayatım olmasına rağmen gecenin karanlığından korkmam ne kadar da

ironikti. Geldiğimde kombiyi açmıştım ama ev hâlâ ısınmamıştı. Sanırım kombi yine bozulmuştu.

Uykum olmasına rağmen uyumama engel olan düşünceler bir an olsun beynimi rahat bırakmıyordu. Hâlâ bir iş bulamamış olmam en büyük sorunken, babamın o an nerede olduğunu merak etmeden duramayan zihnim bambaşka bir sorundu. Saat epey geç olmuştu ve babam hâlâ yoktu. Ne olursa olsun onu merak etmeden yapamıyordum işte. Merhamet denilen şey çoğu duygudan üstün olmasıyla birlikte, önünüze geldiğinde ne nefretiniz ne de acınız baş gösteriyordu. Çoğu duygudan eksik ve yoksun büyüyen ruhumun en tanıdık olduğu şey acı ve merhametti. Hiçbir zaman tam manasıyla mutlu olamayacaktım. Bunu bilmek beni daha da umutsuzluğa sürüklemekten başka bir şey yapmıyordu.

Sokak kapısının tok sesini işittiğimde derin bir nefes verip, beyaz yorganımı başıma kadar çekiştirdim. Parkeden gelen paytak adım seslerini duyuyordum ve bu sesler odama yaklaşıyordu. Korkmaya başladığımı hissederek gözlerimi sıkıca yumdum. Az sonra kapımın önünden yükselen sesi duyduğumda, uykumun çalınacağını o dakikada anlamıştım.

"Esila." Gelen yayvan sesin sahibi babamdı. Yutkunarak yatakta doğruldum. "Gelsene lan, neredesin?"

Yataktan çıkmamla beraber alıştığım sıcaklık bedenimi terk etmiş, soğukluksa anlık bir titremenin bedenimden geçmesine sebep olmuştu. Yavaş adımlarla kapıyı açıp salona doğru ilerlerken burnuma gelen içki kokusunu maalesef soluyordum. Salona girdiğimde babamı kahverengi kanepede oturur vaziyette bulmuştum. Geldiğimi anlamış olmalı ki başını yerden kaldırıp bana baktı. Gözleri yine öfkeli bakarken çehresi fazlasıyla sinirli görünüyordu.

"E-efendim." Sessiz bir şekilde mırıldandığımda yayvan bir şekilde oturarak sırtını kanepeye yasladı.

Yutkunarak bir adım daha attığımda bakışlarımı yere indirdim. "Kafeden ne zaman ayrıldın?" Sinirli sesinden yükselen gerçekle adeta yerimde mıhlanmıştım. Ellerimi pijamamın yumuşak yüzeyine sürterek stresimi atmaya çalıştım.

"Yeni ayrıldım." Sesimin titrediğini fark ettim. "Söyleyecektim."

"Kimi kandırıyorsun lan?" diye hiddetli bir şekilde bağırdığında bir adım geriledim. Titreyen dudaklarımı ve ellerimi zapt etmeye çalışırken, ayağa kalktığını bulanık gözlerle gördüm. Bu hareketiyle korkum somut bir hâl aldığında gözlerimi kırpıştırdım.

"K-kandırmıyorum gerçekten," diye inandırıcı bir ses kullanmam hiçbir şeyi değiştirmezken, aniden kolumu kavrayan eliyle dolan gözlerim daha fazla dayanamamıştı.

"Bana bak," diye bağırdığında ikinci damla da ilkini takip etmişti. "Lan ben sana o işten çıkmayacaksın, çalışacaksın demedim mi?"

Titreyen bacaklarıma direnmeleri için komut verirken, kolumu tutan eli daha da sıkılaştı. Canımı yakıyordu ve bu umurunda dahi değildi. "Ben çıkmadım. Kovdular."

Korkunç yüz ifadesiyle yüzleşmek istemediğimden dolayı bakışlarımı yerde gezdiriyordum. Ben çıkmamıştım. Çıkmak en son isteyeceğim şey bile değildi ki. Neden sadece bir kez beni anlamıyordu? Ya da bir kere benimle gerçekten konuşmuyordu. Buna ihtiyacım vardı. Görmüyor muydu? Görmüyordu.

"Allah bilir ne halt ettin de kovdular." Evet, suçlu olan yine bendim. Artık içinde olduğum durumu anlamaya çalışmıyordum bile. Bana olan bu öfkesi, kini, nefreti beni yavaş yavaş bitiriyordu. Farkında mıydı? Bilmiyordum.

"Bir şey yapmadım." Sesim oldukça güçsüzdü. "Yaşım tutmuyormuş."

"Ne yaparsan yap, başka bir iş bul." Kafamı hızlıca sallayıp kolumu kurtarmaya çalıştım ama o istemediği sürece güçlü baskısından menfa etmem mümkün değildi.

"Duydun mu lan?" Bağırışıyla bir adım gerilerken, "Duydum," diye mırıldandım.

"Aferin, siktir git şimdi," dedikten sonra kulumu bırakıp, paytak adımlarla kalktığı koltuğa yürüdü. Olduğu yerde titreyen vücudumun soğuktan mı yoksa onun korkusundan mı titrediğini bilmiyordum. Yüzümü ıslatan gözyaşlarımı titreyen ellerimle

silerken sanki her an yere düşecekmiş gibi hissediyordum. Titreyen bacaklarıma verdiğim komutla birlikte odama doğru ilerlerken, geçmişin gömüldüğü ellerimle kollarımı sıkı sıkıya sardım. Odaya girmemle yatağımın üstüne yığılmam bir olmuştu. Gün geçtikçe daha da güçten kesildiğimi hissediyordum. Bunun daha ne kadar böyle süreceğini bilmesem de ruhum *yeter* diyerek vaveylalar koparıyordu. Bu çaresizlik o kadar somut bir hal almıştı ki sanki elimi uzatsam ona erişecektim.

Ölümün varlığının gerçekliği kadar çaresiz hisseden ruhumu neyin kurtaracağını bilmiyordum.

Altıncı Bölüm

-Şart-

Sabah erken kalkmamın avantajıyla okula gitmeden önce denizi görmek istemişim. Pati ile ilgilendikten sonra sahile gelmiş, yaklaşık yarım saat aynı bankta oturmuş, düşüncelerimin beni esir almasına izin vermiştim. Elimdeki simidin son lokmasını da ağzıma atıp, üşüyen bedenimi ısıtmak için ellerimi kollarıma sardım. Gözlerim bileğime takıldığında aklımdan çıkmayan bilekliğimin yokluğuyla derin bir nefes verdim. Bilekliği hâlâ alamamış, üstelik Asrın'a da sormamıştım. Açıkçası aynı muhabbetin açılmasından ve Asrın'ın vereceği tepkiden korktuğum için hiçbir şey yapamamıştım. Lakin bugün harekete geçmek, ona bilekliğimi sormak istiyordum.

Az sonra telefonum çaldığında arayanın kim olduğunu biliyordum. Banktan kalkarak sahil boyunca yürürken, Almila'nın telefonunu yanıtladım. Okula yürüdüğüm süre boyunca onunla konuşmuş, gelişen olayları anlatmıştım. Bana Mert'le yaşadığı birkaç sorunu anlatıp, kimsenin beni incitmesine izin vermememi belirtmiş ve telefonu kapatmıştı.

Okula giriş yaptığımda soğuğa rağmen etrafın kalabalık olması beklediğim bir şeydi. Olduğum yerde duraksayıp telefonu montumun cebine yerleştirirken kafam eğikti ve önümü göremiyor-

dum. Resmen bir kazaya davetiye çıkarmıştım. Geniş bir bedene çarptığımda elimi ağzıma örterek çığlığımı bastırarak, "Özür dilerim," diye mırıldandım.

"Sorun değil," diyen tanıdık sesle başımı aniden kaldırdığımda bana gülerek bakan Bora'yı görmeyi hiç mi hiç beklemiyordum.

"Bora," diyerek bir adım geriledim. Sakarlığımın beni rezil ettiğini fark ettiğimde dudaklarımı dişledim. "Yanlışlıkla oldu. Üzgünüm."

"Sorun değil. İyisin değil mi?"

Bora'nın sorusunu, "Evet," diye yanıtladım.

Çarpmanın etkisiyle düşen çantamı tekrar omzuma asarken, Bora'nın bakışları yüzümde geziniyordu. Yakınlığımızın var ettiği gerginliğe dayanamadım ve bir adım geriledim. "Ben gideyim," diyerek yanından geçtim ama elini kolumda hissettiğimde durak-samak mecburiyetinde kaldım.

"Nereye?" dediğinde garip garip ona baktım. "Gelsene, seni bizimkilerle tanıştırayım."

Çenesiyle Asrın ve Cenk'in dahil olduğu grubu gösterdiğinde yüzümü buruşturmamak için çaba gösterdim. Şaşkın gözlerle ona bakarken kendisi gülümsüyordu. Gerçekten beni arkadaşlarıyla tanıştırmak istediğini mi söylüyordu? Bora ile son zamanlarda daha çok konuşuyordum ama hâlâ sınıftan kimseyle konuşmu-yor, onların aşağılayıcı sözlerine kulaklarımı tıkıyordum. Neden onlarla tanışacaktım ki? Hem niye onlarla tanıştırmak istiyordu ki?

"Ee, hadisene." Eliyle beni çekiştiren Bora'ya afallayarak ba-kıyordum.

"Gerek yok, zaten onlarla anlaşamıyoruz." Onu inandırmak istercesine konuştum ama beni umursamadan onların oturduğu tarafa doğru çekiştirmeye devam etti. Bu sinir bozucuydu. İleri baktığımda yine aynı grubun oturmuş, bir şeyler konuştuğunu gördüm.

"İnat etme, Esila." Sıkıntıyla bir nefes verip oraya doğru iler-ledim.

"Benden pek hoşlanmıyorlar," dediğimde gözlerini kıstı.

"Seni tanıyınca hoşlanacaklarına eminim." Göz kırptıktan sonra önüne döndü. Belki bu kadar abartmam ve büyütmem saçma olabilirdi ama onların bana bir yıl boyunca verdiği tepkilerden dolayı ister istemez geriliyordum. Bora'nın varlığı bile rahatlatamıyordu.

Yanlarına yaklaştığımızda bizi ilk fark eden Cenk olmuştu. Kaşlarını kaldırarak, sorgulayan gözlerle arkadaşına ve bana baktı.

"Selam," dedi Bora tüm dikkatleri üzerimize toplayacak kadar gür bir sesle. Hepsi yabancısı olmadığım, küçümseyici bir şekilde bana bakıyordu. Neden aralarında olduğumu anlamaya çalışıyorlardı. Buna katlanmak istemiyordum. Rahatsızca kıpırdanarak, gereksiz bir tedirginlikle bakışlarımı kaçırdığımda Cenk'in sesini işittim. "Ah, Esila."

Cenk cümlesinin devamını getirmeden, Bora onu kararlı bir üslupla uyardı. "Cenk uğraşma."

Cenk gözlerini devirirken, Asrın'a odaklandım. Gözlerinin radarını takip ettiğimde Bora'nın tuttuğu koluma baktığını fark ettim. Bakışları soğuk ve büyük ölçüde mesafeliydi. Rahatsız olarak kolumu Bora'nın elinden kurtardığımda bana dönen bakışlarını ve etraftan yükselen homurtuları duysam da Asrın'a bakmaya devam ettim. Bakışlarını ağır bir şekilde yüzüme kaldırdı ve parmakları arasında dengelediği sigarasını dudaklarıyla buluşturdu. Çok sigara içiyordu.

"Onu neden buraya getirdin?" diye soran sese kulak kabartarak bakışlarımı Asrın'ın yanında oturan Burcu'ya kaydırdım. Gözleri bana nefretle bakıyordu, ona ne yapmış olabileceğimi düşünüyordum. Kendime verecek bir cevabım yoktu.

"Onun bir adı var," diyen Bora, Burcu'ya çattığı kaşlarla bakıyordu. "Ona artık kötü davranmaktan vazgeç."

"Ne o Bora?" diyerek kollarını göğsünde birleştiğinde herkes odaklanmış durumdaydı. İnsanların bakışları altında olmak çok rahatsız ediciydi. Gerginliğim boyut atlarken, Burcu kimseye aldırmadan devam etti. "Onu kendine sevgili mi yaptın?"

Dudaklarımdan hayret dolu birkaç mırıltı döktüm. Bu fikir belki beni mutlu etmeliydi ama bu kalabalık ortamda dillendiril-

mesi kesinlikle rahatsız etmişti. "Y-yok öyle bir şey," dediğimde tüm bakışlar beni açık hedef haline getirdi. "Saçmalıyorsun Burcu."

Burcu dudaklarını aralayarak bana cevap vermek istediğinde, Bora ondan önce davranarak beklenmeyen bir yanıt verdi. "Henüz yapmadım."

Bora'nın cümlesiyle hepimizin yüzü allak bulak olmuş, bakışlarımız ona doğrultulmuştu. Hayır, bunu asla beklemiyordum. İma ettiği şey, anladığım şey miydi? Düşüncelerimin tökezleyerek zihnimin tabanına düştüklerini hissettim. Yutkunamıyordum. Aklım karmakarışıktı. Çirkin bir durum içinde olduğumu hissediyordum.

"Ah, güzelim." Cenk yakasındaki şaşkınlığı hepimizden önce silkti. "Bora'ya kısmetmişsin."

Ellerimdeki titremeyi saklamak için parmaklarımı avuç içime kıvırdığımda, Asrın'ın gözlerinde ava çıkan aslanlar gördüm. Etini dişlemek istediği biriler var gibiydi. Bora ve Cenk'e korkunç bir şekilde bakıyordu. Buraya hiç gelmemeliydim. Onların benden nefret ettiğini bildiğim halde ne diye gelmiştim ki? Asrın'ın bakışları gözlerimi bulduğunda elindeki sigarayı yere attı ve sert bir homurtuyla birlikte bize sırt çevirerek okula yürümeye başladı. "Aptallar," dediğini pekâlâ duymuştum.

Kulağıma kadar gelen homurtular biraz sonra gülüşmeye döndüğünde düştüğüm durumdan bir kez daha iğrenip, Cenk'in yüzüne doğru nereden geldiğini bilmediğim cesaretimle konuştum. "Pisliğin tekisin."

Gülüşmeler kesilirken ağlamamak için direndim. Cenk'in o an sinirlendiğini hissetsem de umursamayıp arkamı döndüm. Neydi bu? Saçmalık olduğu barizdi. Bora'nın ne amacı vardı ki? Mesafeyi kapayarak birkaç dakikada okula girdiğimde içerideki sıcaklık üşüyen kaslarımı ısıtmış, bedenime iyi gelmişti. Merdivenleri tırmanarak sınıfa girdiğim ve sırama yerleştiğim vakit boyunca düşünmeyi erteledim. Asrın yanımda oturuyordu. Dersin sonuna kadar hiç konuşmadık.

Sonra benimle ilk kez konuştu. "Bu kadar düşünme."

Bakışlarımı yanımda oturan Asrın'a çevirdiğimde, avuç içimdeki belli belirsiz olan sıyrıklara baktığını gördüm. "Şey," dedim bir aptal gibi. "Düşünmüyorum."

"Ellerine sebep olan Cenk'ti değil mi?" Bakışlarını gözlerime çevirdiğinde yeşil gözlerinin güzelliği karşısında yutkundum. Ah, Cenk yüzünden olduğunu nereden öğrenmişti?

Kafamı olumlu anlamda salladığımda ağzından olumsuz mırıltılar döktü. Derin bir nefes verip sıraya yaslandığımda o da aynı hareketi yaptı. Ağzında bir şeyler homurdansa da duyamamıştım. Sınıfın çoğunluğu ya sıraya uzanmış bir şekilde yatıyor, ya da telefonlarıyla ilgileniyordu. "Acıyor mu?"

Böyle bir soru beklemiyordum. Bakışlarını duvarda sabitlemiş, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Sesinde farklı bir ton vardı. Acıma mıydı? Bana acımamalıydı. Acı olan bu olurdu. Bana acı olmamalıydı. Bunu istemiyordum.

İstem dışı, "Biraz," diye yanıtladığımda gözlerini yumup, birkaç saniye sonra açtı. "Aslında o kadar da acımıyor."

"İnsanların sana zarar vermesine izin veriyorsun," dediğinde afallamıştım. Sırtını, yaslandığı sıradan ayırarak bana doğru kaydı. "Aptalsın," diye kulağıma doğru fısıltı şeklinde tısladığında nefesimi tuttum. Dudaklarının kulağıma değmek üzere olduğu gerçeğini unutmaya çalışarak ağzımı aralamaya çalıştım. Nefes almadan yerimde çakılı kalırken, yakınlığı sayesinde ciğerlerime kadar ulaşan o tanıdık koku bana hiç yardımcı olmadı. Bir erkekle ilk defa bu kadar yakın olduğumdan mıydı bu kalp çırpıntısı?

Bu, bir kelebeğin kanat çırpması gibi telaşlı ve can alıcıydı.

"Nefes al." Sesinin yarattığı kalp travmasına dayanamayarak yüzümü kaldırdığımda göz hizama giren ilk şey kuzguni siyah saçları olmuştu. Asrın kafasını kaldırıp yüzüme baktıktan sonra yutkunarak sırada geriye doğru kaydı, yutkunduğunda oynayan âdemelmasına kaymıştı gözlerim. Gözlerine baktığımda birkaç belli belirsiz duygunun alaca olduğunu gördüm. Ya da gördüğümü sandım.

Saçmaladığımın farkına varıp gözlerimi kaçırarak derin nefesler almaya başladım. Asrın'ın sıraya yaslanarak gözlerini kapadı-

ğına şahit olduğumda terleyen ellerimi kot pantolonumun sert yüzeyine silerek sakinleşmeye çalıştım. Onun sarf ettiği cümleyi düşündüm. Gerçekten insanların bende darbeler bırakmasına izin mi veriyordum? Bu ucu açık bir soruydu. Peki ya yosun yeşili gözlerin sahibi içimdeki yangını görebilecek kadar yanıyor muydu?

Çalan zille birlikte tedirginliğim elle tutulur bir hal alırken başka çaremin olmadığını bir kez daha fark ettim. Asrın'a bilekliğimi soracak ve vermesini isteyecektim. Bu sorumla birlikte odasına girdiğim konusu yine açılacak olsa da yapabileceğim başka bir şey yoktu. O bileklik, hiçbir şeyimin olmadığı hayatımdaki tek değerli şeyimdi. Bana kalan tek şeyin öylece ellerimden kaybolmasına göz yumamazdım.

Sıradan kalkan Asrın'la birlikte onun peşinden gidip, bilekliği alma fikrimi eyleme döktüm. Alt kata doğru inerken sessizce onu takibe aldım. Onu gören birkaç kişi selamlıyor, kızlarsa aklımın alamayacağı şeyleri önümden yürüyen Asrın'ın arkasından söylüyorlardı. Bir kat daha indikten sonra zemin kata ulaşabilmiştik. Burası diğer katlara oranla daha karanlıktı ve az da olsa ürktüğüm gerçekti. Onun burada ne işi vardı? Koridorda kimseler yoktu. O önde ben arkada ilerledikten sonra koridorun köşesini dönerek gözden kayboldu. Tedirginliği bir kenara bırakarak kimsenin olmadığı zemin katta ilerlerken keşke sınıfta sorsaydım diye düşündüm. Etrafa baktığımda Asrın'ın görünürde olmadığını fark ettim. Ellerimi kollarıma sararak ilerlerken korkmaya başlamıştım. Dönmek için geriye doğru adımlarken belime dolanan iri, sıcak ellerle birlikte dudaklarımdan tiz bir çığlık feryat etti.

"Şşş benim."

Soluğu keskin bir bıçak gibi ensemi bileyen sesin sahibi Asrın'dı. Kollarının belimi çerçevelediğini hissederken titrek bir nefes bıraktım. "Yaramaz," dedi sakin bir sesle. "Beni mi takip ediyorsun?"

Hemen arkamdaki siluetinin gölgesi önüme düşerken kulağıma söylediği şeyler içimde bir şeylerin ayaklanmasını sağlamıştı. Belimdeki eller yüzünden hızlı nefesler alıp verirken Asrın'ın ne-

fesini saç diplerimde hissetmek bütün vücudumun titremesine sebep oluyordu.

"H-hayır takip etmiyordum," dedim yalan söyleyerek. Belimdeki ellerini kollarıma çıkardıktan hemen sonra beni sağdaki duvara doğru ittiklediğinde sırtımın hafifçe soğuk duvara çarptığını algıladım. Beynim bir an önce buradan çıkmam gerektiğini söylerken, Asrın hemen dibimde bitmiş, uzun kollarını iki yanımdan duvara sabitlemişti. Kollarının arasında duvara sinmiş bir biçimde durarak hareketlerini incelerken, yosun yeşili gözleri benimkilere bakarak sanki içimi okumaya başlamıştı. Ellerim iki yanımda dururken, kafasını bana doğru yaklaştırdığını hissederek telaşlandım. "O halde burada ne işin var?"

Karanlık yüzünden çehresinin yarısını görebiliyordum, yeşil harelerin siyaha dönerek koyulaştığına şahit oldum. Gözleri yüzümü kıymetlendirmek ister gibi dikkatle incelerken, "Ben bir şey soracaktım," diye mırıldandım. Sesim güçsüz ve o kadar da cılız çıkmıştı.

"Neden bahsediyorsun?" diye soludu kulağıma doğru. Az geriye gidemez miydi? Neden bu kadar yakın olmak zorundaydı? Bu kadar yakınımda olduğunda ne dediğini dahi algılayamıyordum.

"Ben..." Cümlemi bitirmeme engel olan, yankılanan gür ve hiddetli ses olmuştu.

"Asrın." Aynı anda kafamızı sesin geldiği yöne çevirdiğimizde, kattaki ışıkların yandığını fark ederek karanlığa alışan gözlerimi kırpıştırdım. Müdür yardımcısı Ali Bey'in keskin bakışlarla ve zeminde tok izler bırakan adımlarıyla bize doğru ilerlediğini gördüm. "Ne yapıyorsun kıza?"

Ali Hoca yanımıza ulaştığında Asrın kollarını ağır bir yavaşlıkla duvardan çekerek bir adım geriledi. Ben de derin bir nefes vererek sindiğim duvardan ayrıldım, yanlış anlaşılmaya müsait bir pozisyondaydık ve aklından neler geçtiğini tahmin edebiliyordum.

"Ne yapmamı istersin?" Bariz alay serpiştirdiği cümlesiyle aval aval ona bakarken kendisi iki elini siyah pantolonun ceplerine sokmuş, gayet rahat bir tavırla hocaya bakıyordu.

"Saçma saçma konuşma evladım," diye sinirle soludu Ali Hoca. "Ne işiniz var burada? Sıkıştırmışsın kızı köşelerde, tövbe tövbe."

Sinirle gülmek ve utançla ellerimi yüzüme örtmek arasında bocalarken, yanlış anlaşılmayı bitirmesini umarak Asrın'a baktım fakat benimle ilgilenmiyordu. Hangi akla hizmet onu takip ediyordum ki? Zaten yine soramamıştım.

"Bir halt ettiğimiz yok hoca," diye rahat bir tavırla konuştu. "Çıkıyoruz zaten."

"Yine bir arıza çıkarıp başımızı ağrıtma. Bu sene kimse seninle uğraşamaz Asrın. Artık büyüdün."

Ali Hoca'nın söylediğine gözlerini devirdikten sonra bana döndü. Gözleri yüzümde gezindikten hemen sonra kaşlarını çattı. Ürperti tüm benliğimde oradan oraya savrulurken Asrın başıyla *geç* gibisinden bir işaret yaparak bir adım geriledi ve önünden geçmem için yer açtı. Ah, beni orada bırakıp gitmesini bekliyordum. Onu başımla onaylayıp açtığı boşluktan geçerken, Ali Hoca'nın keskin bakışlarını sırtımda hissediyordum. Arkamdan gelen adım seslerinin ise Asrın'a ait olduğunu biliyordum.

"Asrın sen benim odaya." Yerimde duraksadığımda arkamdaki adımlar duraksamadan ilerlemeye devam etti. Asrın önümden geçip giderken hocayı umursamamış gibiydi. Asrın onu takip etmediğimi anlamış olmalı ki duraksayıp omzunun üstünden bana baktı. Kaşlarını çatarak, "Hadisene kızım," diye çıkıştığında bunu beklemediğimden dolayı yerimde sıçradım. Titreyen ellerimi görmezden gelerek arkasından ilerlemeye devam ederken, bu ani çıkışına şaşırmış ve kırılmıştım. Hem beni neden peşinde sürüklüyordu?

Nihayet sınıfın olduğu kata geldiğimizde Asrın'ın, Ali Hoca'nın odasına girdiğini gördüm. Bu durum beklenmedikti. Koridorların boş olduğunu fark ettiğimde dersin başlamış olduğunu ve geç kaldığımı anladım. Üstelik Asrın benim yüzümden azar işitmişti, belki de ceza alacaktı. Benim onun peşinden gitmem kesinlikle onun zararına olmuştu. Ben olmasaydım müdür yardımcısı öyle bir şeye şahit olmayacak ve Asrın'ın başı belaya girmeyecekti.

Suçluluk duygusu narkoz gibi bütün damarlarıma yayılırken, Asrın'ın girdiği odaya ilerleyerek kapısının önünde dikilmeye başladım. Ali Hoca'nın gür sesi kulaklarıma ulaştı fakat ne dediğini tam olarak anlayamadım. Benim yüzümden bunlara maruz kaldığı gerçeğiyle sıkıntılı bir nefes verdim. Az sonra gürültüyle açtığı kapıdan çıktığında, fark ettiği varlığıma aldırmadan merdivenlere yöneldi ve saniyeler içinde gözden kayboldu.

Arkasından sadece baktım.

Önümdeki tosta dudaklarımı büzerek bakarken, daha fazla yiyemeyeceğimi anlamıştım fakat çöpe de atmak istemiyordum. Yaklaşık beş dakikadır yemeyi bıraktığım tostu tabağın içinden almak için elimi uzattığımda başka bir elin tostu almasına şaşkın gözlerle baktım. Gözlerimi masadan kaldırıp gelen kişiye baktığımda, Bora'nın yarım kalan tostumu yediğini gördüm. "Selam," dediğinde olayı idrak edip gözlerimi kaçırdım.

"Selam," diye mırıldanarak önümdeki sudan bir yudum aldım. Niye gelmişti ki? Tamam gelmesine elbet bir şey demiyordum ama bu yakınlığı ve benimle arkadaş olma isteği niyeydi anlayamıyordum.

"Ne yapıyorsun burada?" diyerek bitirdiği tostun kâğıdını buruşturdu ve masanın üzerine fırlattı. "Sabah yaşanılanlar adına senden özür dilerim. Böyle olacağını bilseydim seni onların arasına gerçekten götürmezdim."

Sabahki olay aklıma geldiğimde yüzüm istemsiz düştü. "Unuttum bile," diye yalan söylediğimde gözlerini kısıp kaşlarını çattı. Daha sonra da inanmış olmalı ki gülümsemekten geri durmadı.

"Sevindim o zaman," dediğinde yüzümdeki gülümseme yayıldı. "Bu arada projeye eklememiz gereken bir kısım daha varmış, öğretmen bahsetti. Bugün halledelim istersen?"

Bana soran gözlerle bakan Bora'ya ne diyeceğimi bilemiyordum. O gün bitirmemiz gerçekten iyi olabilirdi. Üstelik bilekliğimi alabilmem için o eve ve Asrın'ın odasına girebilmem gerektiğini farkındayım. O günün sabahında sormak istediğimde başıma gelmeyen kalmamışken, bir daha sorabileceğimi sanmıyordum. Sorarsam nasıl bir tepki verebileceğini de bilmiyordum. Hâlâ

benden cevap bekleyen Bora'yı başımla onaylayıp, derin bir nefes verdim.

Nihayet okuldan çıkıp eve gelebildiğimde çantamı ve botlarımı girişe bırakarak salona yürüdüm. Gördüğüm dağınıklıkla sesli bir nefes verip dudaklarımı büzdüm. Salon gerçekten sağlıksız ve kötü görünüyordu. Odama geçip üstüme mor eşofmanlarımı geçirdikten sonra salona geçip ortalığı toparlamaya başladım. Koltuğun üstündeki ve yerdeki kıyafetleri sepete atıp, masanın üstündeki bira şişelerini çöpe attım. Elektrikli süpürgeyle evi süpürdükten sonra masanın üstünü silip, biraz da olsa evi düzeltebilmiş olmanın rahatlığıyla banyoya geçtim.

Havaya tezatlık gösteren sıcak su bedenimden akıp giderken, vücudumda oluşan rahatlığı hissedebiliyordum. Kombi çalışmış, sıcak su akmıştı. Saç diplerime işleyip derimi yakan suyu umursamadan oturduğum yerde dizlerimi kendime çekip biraz daha küçüldüm. Bazen kendimi çok savunmaz ve korkak hissediyordum. Sanki bir ateş topunun ortasında kaldığımda beni kurtaracak kimsem yokmuş gibiydi. Binlerce kez kanat çırpan kelebeğin çırptığı kanatlarda varlığımı sürdürürken düşmemek için daha da tutunuyordum. Kimsesizlik bir kelebeğin ömrü kadar kısa ve acısız değildi. Bir gün düşeceğimi bildiğim kelebeğin kanatlarında hüküm sürmeye devam ederken yaşam soluksuz bir acı veriyordu. Bir gün tutunduğum kanatlardan intihar edip, benliğimde var olan acıyla sonsuzluğa karışacağımı biliyordum.

Kafamın içinde dönüp duran firari düşünceler umutsuzluktan başka bir işe yaramıyorlardı. Eksikliğini yaşadığım hayatım, hezeyanlardan ve kokusunu zihnime bırakan geçmişin cesedinden ibaretti. O anda bir geçmişti ve bir sonraki an ölecek, zihnime ağırlığını bırakan bir ceset olacaktı. Baki müddetçe zihnimde bu cesetlerin yaydığı kokuyu taşıyacaktım.

Belime kadar gelen sarı saçlarımın su sayesinde sırtımda yaptığı ağırlığı hissedebiliyordum. Yorgunluktan olsa gerek, su altında kalan vücudum mayışmış ve gözkapaklarım yorgunluğun getirdiği içgüdüyle kapanmaya yüz tutmuştu. Yorgunluk milim milim vücuduma yayılıp kanıma işlerken, kendimi hırçın dalgaların ardından durulan bir deniz kadar bitkin ve halsiz hissediyordum.

Bornozu üzerime geçirip, buhar yüzünden buğulanan aynanın önüne geçerek kendime baktım. Yüzüm sıcak yüzünden al al olmuş, gözlerim ve göz çevrem günün yorgunluğuyla kızarmıştı. Ellerimle alnıma düşen ıslak, sarı saç tutamlarını kulağımın arkasına itekledim. Odama geçtikten sonra bornozumu çıkararak dolaptan aldığım iç çamaşırlarımı ve pijamalarımı giyerek yatağın üzerine oturdum. Uzun süredir ders çalışmadığım aklıma geldiğinde sesli bir nefes vererek, çalışma masasının yanına ilerleyerek oturdum ve önümdeki test kitaplarını çözmeye başladım.

• • •

Açılan kapıyla yerdeki bakışlarımı kaldırarak kapıyı açana baktım. Geçen günkü kadının bu sefer beni kabul edercesine doğurduğu tebessümüyle bana baktığını gördüm. Bora ile konuşmamız üzerine kaldıkları eve yine gitmiştim.

"Geç kızım." Hâlâ adını bilmediğim teyzenin açtığı kapıdan ilerleyerek içeriye girdim. Saat erken olmasına rağmen salonda kasvetli ve karanlık bir hava vardı. Sanırım salon güneş almayan taraftaydı. Perdeler örtülü, ampuller kapalıydı. Ben salonun içerisine doğru hedef alırken, "Bora'cığım odasında herhalde," diyerek koridora bir bakış attı orta yaşlı kadın. "Sen otur, ben çağırayım."

Giden teyzeyi başımla onaylayıp, salondaki deri koltuğa doğru ürkek adımlarla yürüdüm. Buraya daha erken gelmem gerekiyordu ama çözdüğüm testlerden sonra uyuyakalmış ve saati farkına varamamıştım. Bunu Bora'ya telefonda söylediğimde güzel bir kahkaha atmış ve benimle dalga geçmişti. Her neyse, önemli olan o an orada olmamdı.

"Bekle pezevenk, çıkıyorum."

Kulaklarım işittiği sese kayıtsız kalamadığında, yüzümü kaldırarak sırtı bana dönük olan Asrın'ı kadrajıma aldım. Yüzünü göremediğim halde midemi yumruklayan o his tanıdıktı. Sanki aynı anda onlarca uçurtma ipleriyle kendini öldürüyor, içimi ürpertiyordu. Aniden duraksadığında gözlerimi kıstım. Arkasına döndüğünde masaya doğru ilerleyip beni gördü ve olduğu yerde duraksadı. Bakışlarının sarsıcı etkisiyle yerimde huzursuzca kıpırdandım, gözlerini çekip masada duran anahtarını aldı.

"Esila."

İçeriye gelen Bora'yla üzerimdeki tedirginliği atmaya çalıştım. Asrın da aynı anda salondan çıkarak gözden kayboldu. Kısa ama tuhaf olan bu anın yoğunluğundan sıyrılarak sakinleştim.

"Selam," diye mırıldandım. "Nasılsın?"

"Gayet iyiyim," dedikten sonra büyük siyah masaya oturup omzunun üzerinden bana baktı. "Gelsene."

"Ha, şey evet," dedikten sonra oturduğum deri koltuktan kalktım. Yanımdaki çantayı alarak masaya doğru yürüdüm.

"Daha erken gelmem gerekiyordu, özür dilerim," diye mahcup bir sesle konuştum. "Gerçekten uyuyakalmışım."

Gözlerini kısıp başını iki yana salladıktan sonra, "Bu kaçıncı özrün?" dedi Bora muzip bir sesle.

"Farkındayım ama kendimi kötü hissediyorum," diyerek ellerimle oynamaya başladım. Ona karşı gerçekten mahcup hissediyordum. Suçlu olmama rağmen o bunu unutmuşa benziyordu. Bu bana kendimi iyi hissettirirken sesi bir kez daha dokundu işitme algıma.

"Sorun değil dedim ya güzellik."

Elini cebine atarak sigara paketini çıkardı. İçerisinden bir sigara aldıktan sonra paketi masanın üzerine doğru fırlatıp, çakmağıyla sigarasını tutuşturdu. Onu ilk defa sigara içerken görüyordum ve şaşırmıştım. Onu izlediğimi fark ettiğinde bakışlarını yüzümde gezdirerek göz kırptı. Bu hareketiyle kızarıp gözlerimi kaçırdım. Masadaki çantamdan projeyi çıkarırken aklımdaki düşünceler birbirine ucu ucuna bağlıydı. Her bir düğümde farklı bir soru kafamda büyüyordu. O an için en büyük sorun bilekliğimdi. Asrın'ın çıkması benim açımdan iyi olsa da yapacağım şey için utanç benliğimde kıvranıyordu. Böyle bir şey yapmamam gerektiğinin farkındaydım ama ona da soramıyordum işte.

"Daldın," diyen Bora'yı duyduğumda düşüncelerimin üzerini kara kalemle karalayarak ona döndüm. Sigarasını bitirmiş, elinde tuttuğu kalemi çeviriyordu. Bir şeyleri düşünüp tarttığı belliydi.

"Evet, sen ne yapıyorsun?" diye sorduğumda kafasını kaldırıp bana baktı. Ne olursa olsun gülen yüzü beni şaşırtıyor ve iyi hissettiriyordu. Hayat herkese farklı oynuyordu işte.

"Şuraya bir baksana," dedi elindeki kalemle kâğıdın üzerindekileri işaret ederek. "Bunun ne alaka olduğunu anlayamadım."

Bakışlarım beyaz kâğıt üzerindeki yazılara kaydığında okuyarak anlamaya çalıştım. Kâğıtta projeyle alakası olmayan şeyler yazdığını gördüğümde kaşlarımı çattım. Kesin bir yerlerden karışmış olmalıydı.

"Çok güzel kokuyorsun," diyen Bora'yla gözlerim irileşirken doğru duyup duymadığımı anlamaya çalıştım. Sesi ve cümlesi çok aniydi. Yüzümü diktiğim kâğıttan kaldırıp Bora'ya baktığımda fazla yakın olduğumuzu idrak ettim. Mavi gözleri benim kızardığına emin olduğum yüzümü tararken, bakışlarımı ondan kaçırarak etrafta gezdirdim. Ah, bana ne demişti öyle? Belki basit bir şeydi ama yine de kızarmam ve utanmam kaçınılmazdı. Bir şey mi demeliydim?

"T-teşekkür ederim," diye mırıldanarak derin bir nefes verdim. Ben böyle şeylere değil alışkın olmak, insanlarla diyalog bile kuramıyordum.

"İltifat değildi," dedi yüzü profilimde gezinirken. "Kızarma hemen."

Şakaya vurduğunda kendimi rahatlamış hissetmiştim. Başımı sallayarak onu onayladım. Ne olursa olsun bu benim huyumdu. Alışkın olmadığım şeyler yaşıyordum ve bu tepkileri vermem olağandı bence.

"Hadi bitirelim şunu." Elime kalemi alarak kafamda dönüp duran sisli düşünceleri bir kenara itekledim. Bir şeylerle uğraşmak sıkıntılı ve puslu düşüncelerimi biraz da olsa unutmamı sağlıyordu. Projeye yoğunlaştığımız bir saat boyunca sessiz kalmış, sadece proje ile ilgili kafamızı kurcalayan konularda birbirimizden yardım almıştık. Bir saatten uzun sürmemişti. Kafam ara ara başka düşünceler tarafından istilaya uğramıştı ama bu işgalden kurtulmaya çalışmıştım. Bir saatin sonunda elimdeki kalemi bırakırken, "Sonunda," dedi Bora. "Tamamen bitti. Başardık, ne dersin?"

"Aynen bitti," diyerek yorgunlukla ensemi sıvazladım. "Bence iyi iş çıkardık."

Sandalyeye sırtımı dayayarak destek aldım. Günlerdir uğraştığımız proje nihayetinde bitmiş, ikimizin de omzundan büyük yük kalkmıştı. Ama her zerremde yük olmaya devam eden bir şey daha vardı.

Bilekliğim.

"Geç oldu," diyerek perdenin gizlediği pencere camına bakış attım. "Ben kalkayım."

"Bekle seni bırakayım," diyen Bora'ya nasıl bir bahane üretebileceğimi düşünüyordum. Asrın'ın odasına girerek bilekliği almam gerekiyordu.

"Odada biraz işim var, bekle, çıkarız," diyen Bora bana bir bakış atarak salondan ayrıldı ve yararlanmam için bir şans doğurdu.

Düşünmeye fırsat vermeden sandalyeden kalktım ve yapacağım şey için salondan ayrıldım. Koridora çıktığımda karanlık beni ürkütmüş de olsa ilerleyerek Asrın'ın odasına gelmiştim. Elimi kapının kulpuna koyarak indirdim ve saf karanlığın baş gösterdiği odaya girdim. Girer girmez tedirginlik benliğimde yerini alırken, utanç kıvrak bir yılan gibi onu takip ederek bedenime sokuldu. Odanın içine ilerlerken ışığı açmak için düğmeyi aradım. Bulduğum çıkıntıya parmağımın değmesiyle aniden açılan ışık, karanlığa alışan gözlerimi kısmama sebep olmuştu. Kıstığım gözlerimi açarak ilk defa böylesine aydınlık gördüğüm odaya göz gezdirdim. Siyahın asilliğini konuşturduğu odada attığım her adım, o tanıdık kokunun burnumdan ciğerlerime doğru yol almasına neden oldu. Siyah yatağa doğru ilerlediğimde gözlerim bir kartal edasıyla bilekliğimi arıyordu. Attığım her adım parkede sesler bırakırken sesiz olmaya dikkat ettim. Bu yaptığımın yanlış olduğunu bildiğim halde gözlerim aradığını bulmaya çalıştı.

Eğilerek yatağın altına da baktığımda orada olmadığını görerek doğruldum. Bileklik hiçbir yerde yoktu. Bakışlarımı bir kez daha etrafta gezdirdiğimde bakış açıma giren ayrıntıyla gözümü kısarak oraya doğru ilerledim. Siyah ve klasik olan bir araba oyuncağının bana göz kırparak bakmasıyla yüzümdeki tebessüme engel olamadım. Yanına giderek siyah oyuncak arabayı elime aldım ve daha dikkatli incelemeye başladım. Oyuncak olsa da fazlaca klasik

ve büyülü bir şeye benziyordu. Antika gibi görünen ama bir o kadar da temiz görüntüsü olan arabanın Asrın'a ait olduğu gerçeği beynimde ışık yaktığında, tebessümün bütün yüzüme yayıldığını fark ettim. Böyle bir şeyi sevebilmesi beni hem şaşırtmış hem de meraklandırmıştı. Elimdeki siyah ve fazlaca güzel olan klasik arabayı bırakarak arkamı döndüğümde hiç beklemediğim manzara karşısında bir anlık unuttuğum puslu düşünceler ve duygular önüme dökülmüştü.

"Yine mi?"

Kapı pervazına dayanmış, göğsünde bağladığı kollarıyla bana bakan yosun yeşillerinin sahibi konuşma yetimi kaybetmeme sebep olmuştu. Koridor ışığı sırtını, odanın ışığı yüzünü gölgelemişti. Dağınık saçlarının yaydığı serseri hava dikkatimi çekerken gözlerimi kırpıştırarak yakalandığımı idrak etmeye çalıştım.

"Gerçekten odamı beğenmiş olmalısın," diyerek kapının pervazından ayrıldı ve bana doğru yürümeye başladı. Bütün vücudum fonksiyonlarını kaybetmiş gibiydi, hareket edemiyordum. "Ne işin var burada?"

Bir adım önümde duran Asrın'la kafamı kaldırarak ona baktım. Gayet ciddi duran ifadesi ve soğuk gözleri irkilmeme sebep olurken gerginlikten titremeye başladım. Yakınlığı iki kat ölçüde bir gerginlik var etmişti. "B-ben bilekliğimi düşürmüşüm," dedim kekeleyerek. Beceriksizin tekiydim. "Onun için girdim. Başka bir niyetim yok, yemin ederim."

Gözlerimi onun gözleri hariç her yerde gezdirirken yaptığım aptallık yüzünden kendimi binlerce kez lanet ettim. Bana inanmasını umuyordum.

"Neden bana sormadın?" Sakin sesiyle gözlerimi ona çevirdiğimde her zamanki düz ifadesini görüp bir nebze olsa rahatlamıştım. En azından onu fazla sinirlendirmemiştim. Hem ona sormak istemiştim!

"Soracaktım," diye geveledim. "Hatta bugün seni takip ederken niyetim tamamen oydu."

Gözleri yüzümün her yerinde gezinirken yalan söyleyip söylemediğimi tartar gibiydi. Gözlerini kısıp boştaki ellerini ceplerine

koydu. Alt dudağıyla üst dudağını ıslattığında gözlerimi kaçırarak demin yaptığım itirafı düşündüm. Ah, bana çok kızmış mıydı? "Sormalıydın," diyerek aramızdaki mesafeyi kapattı. "Bu, odama izinsiz girmen için geçerli bir sebep değil."

Kolunu başımın yanından uzattığında çenemin hafifçe omzuna değdiğini hissettim. Elinin kitaplıkla gezindiğini görür gibi olmuştum. Birkaç saniye sonra aynı eli gözlerimin önüne düştüğünde, "Bu muydu?" diye sordu. Kafamın yanında salladığı şeyi çenesiyle işaret etti. Kafamı sağa çevirdiğimde gördüğüm bileklikle yüzümde rahatladığımı ifade eden bir gülümseme belirdi. Onu bulmuş ve bir yere kaldırmıştı. Peki ya neden bana söylememiş ya da vermemişti? Ben günlerdir ondan korkarak soramıyordum bile.

Parmaklarımı uzatarak bilekliği almaya çalıştığımda elini aniden uzaklaştırarak elimin boşluğa düşmesini sağladı. Ne yaptığını anlamayarak ona baktığımda dudaklarını dişleyip bir adım geriledi. "Verir misin?" diye sordum. "Bilekliğimi."

"Elbette," dedi kıstığı gözleriyle bana bakarken. "Ama önce şartımı yerine getirmen gerekecek."

"Ne?"

"Duydun."

Gözlerimi büyüterek ona baktığımda elindeki bilekliği yavaş hareketlerle cebine koydu. Ne diyeceğimi bilemeden aralanan dudaklarımla ona bakarken, bu halimden memnun olduğunu belli edercesine kıvrılan dudaklarını gördüm. Ah, ne şartından bahsediyordu?

"Ne şartı?" dedim afallamış bir sesle. "Hem, neden?"

Birkaç adım geriledikten sonra yatağın karşısındaki deri koltuğa yayvan bir şekilde oturdu. Gözlerimle onu takip ederken, ne şartından bahsettiğini anlamaya çalışıyordum. Hem benim gibi birinden ne isteyebilirdi? Yetersiz bir kızdım. İşine yaramazdım. "O bileklik zaten benim," diye isyan ettim. "Neden şart koyuyorsun? Buna hakkın yok."

"Odama sebepsiz yere girmen bana bu şartı koyma hakkını tanıyor," diye yavaş bir şekilde konuştu. Son derece umursamaz ve

mesafeliydi. Onu aşamıyordum. Kalın sesiyle devam etti. "Hadi git, Bora bekliyor."

Kafasını koltuğun arkasına atarak gözlerini ağır bir yavaşlıkla kapattı. Yere basan ayaklarını kaldırarak koltuğun önündeki yuvarlak sehpaya uzattı. Gözlerim hareketlerini takip ederken hâlâ yaptığı şeye anlam veremiyordum. Böyle bir şeyi yapmasını istemiyordum. Ama üsteleyerek o bilekliği almayacağımın da farkındaydım.

"Çık artık." Gözleri kapalı bir şekilde konuştuğunda diyecek hiçbir şeyim yoktu. O vermek istemedikten sonra ondan alamayacağımı biliyordum. Sessiz adımlarla ilerleyerek afallamış bir biçimde odadan çıktım ve sersemlemiş şekilde içeriye doğru yürüdüm.

Salona girip Bora'yı koltukta gördüğümde endişeyle mırıldandım. "Ben lavaboya kadar gittim. Kusura bakma lütfen, bekletim."

"Dert değil, anlamıştım," diyerek oturduğu yerden kalkıp yanıma doğru adımladı. "Hadi."

Masanın üstündeki çantamı ve montumu alarak onu takip ettim. Daireden çıkarak asansöre bindiğimde hâlâ yaşadığım şokun belirtilerini taşıyordum. Böyle bir şey yapmaya hakkı yoktu! Apartmandan çıktıktan sonra onun yanında arabaya ilerledim ve şoför koltuğunun yanına yerleştim. Montumu üzerime geçirdiğimde Bora'da arabaya binmiş, sürmeye başlamıştı.

Eve gelip odama girdiğimden beri düşünceler birbirini kovalıyor, uyuyama izin vermiyordu. Asrın'ın neden böyle bir şey yaptığını hâlâ anlamamıştım. Bilekliğimi ne karşılığında geri vereceğini de bilmiyordum ama yaptığı fazla saçmaydı. Ah, kesinlikle suç benimdi. O odaya sebepsiz yere girerek başıma bin türlü bela açmayı başarmıştım. Fakat yine de böyle bir şey yapmamalıydı. Hem, benim gibi birinden ne isteyebilirdi ki?

Bir de düşünmem gereken iş mevzusu vardı. Almila'dan haber beklemek dışında aklıma bir şey gelmiyordu. Onun çevresi genişti ve daha önceki işimi de o bulmuştu. Bu işin altından tek başıma kalkacağımı bilemiyordum, yapmam gereken en iyi şey Almila'dan haber beklemekti.

Ben de haber beklemeye başladım.

• • •

Yaklaşık bir saattir, daha önce görmediğim sokaklardan geçmenin verdiği ürperti ve korku vücudumda varlığını koruyordu. Almila'nın attığı mesajdan sonra okuldan çıkmış, mesajda belirttiği adrese yol almıştım. Girdiğim sokaklar fazla ürkütücü ve bana yabancıydı. Fazla anormal tipler vardı ve hava çoktan kararmaya başlamıştı. Girdiğim yeni bir sokakta adımlarımı hızlandırırken telefondaki adrese bir kez daha baktım. Bana tuhaf bakışlar atan insanları görsem de umursamamaya çalışmıştım çünkü ben de onlara tuhaf bakışlar attığıma emindim. İzbe, karanlık ve kalitesiz sokaklardı.

Önünden geçtiğim mekânın adresine bir kez daha baktığımda elimdeki adresle uyuştuğunu anlayarak derin bir nefes verdim. Burası olduğunu anlamış, bir nebze rahatlamıştım. Derin bir nefes vererek, kapısında korumaları bulunan mekâna ilerlediğimde, "Bakar mısınız?" dedim adama hitaben. Heybetli vücuduyla arkasını dönerek bana bakmaya başladığında beceriksizce gülümsedim. "Ben buraya iş görüşmesi için gelmiştim."

"Sen mi?" diyen adamın sesinde bariz bir şaşkınlık vardı. "Fazla küçüksün."

Bana çarparak geçen çocuktan uzaklaşırken buranın nasıl bir yer olabileceğini düşündüm. Dışarıda olmama rağmen buraya kadar gelen gürültüler çok abartılı ve bir kafeye göre oldukça tuhaftı. Almila'ya güveniyordum. Güvenli olmadığına inansa bana bu adresi vermezdi.

"İçeriye girebilir miyim?" diye sorduğunda kırklı yaşlarında olduğunu tahmin ettiğim adam üzerindeki ceketin yakasını düzelterek bana tuhaf bir bakış attı.

"Burası senin yaşındaki bir kız için uygun değil," dediğinde ciddi duruyordu. Neden böyle düşündüğünü merak ettiğimde bir an geri dönmek istedim ama babamın iş hakkında söyledikleri ve hâlâ bileğimde varlığını sürdüren morluk bu düşünceme mâni oldu.

"Ben girmek istiyorum," dedim benden beklenmeyecek bir ses tonuyla. Karşımdaki adam bana alaylı bir bakış atarak ellerini pantolonun cebine yerleştirdi. Yanımdan geçen insanlar yüzünden ne söylediğini tam anlayamasam da başıyla *geç* işareti yaptığını görüp tedirginlikle içeri girdim.

İçeriye girer girmez gördüğüm manzarayla dona kalırken gözlerimi birkaç kez kırpıştırdım. Parlak ışıkların yüzümde gezindiği, son ses müziğin yankılandığı bu yer kesinlikle bar denilen yerdi. İçeri girdiğim ilk an bunu fark etmemek aptallık olurdu. Bu soğuğa rağmen özgürce, cesurca giyinen kadınların yanı sıra, delice dans eden insanlara bakarken ilk defa geldiğim bu yeri çözmeye çalışıyordum. Şaşkınlığın yarattığı tepkiyle olduğum yerde kalırken, yanımdan geçip giden insanların bana çarpmasıyla yerimde sendeliyordum. Birbiriyle öpüşen çiftleri gördüğüm anda ağzım, ayağımı bastığım zemine kadar düşmüştü ve ürperti bütün bedenimde somut bir hal almıştı. Ben on yedi yaşındaydım ve bu tarz mekânlar reşit insanlar için uygundu.

Karanlık ortamı aydınlatan tek şey loş ışıklardı. Rengârenk gölgeler dans eden insanların yüzlerine düşüyor ve ben ne derece çılgın olduklarıyla yüzleşiyordum. Burada daha fazla kalamayacağımı biliyordum. Şaşkınlığı bir kenara iterek olduğum yerde geriye doğru yürümeye başladım. Uzun ve içeriye göre daha sessiz olan ortamdan geçerken hızlı olmaya gayret gösteriyordum. Bana göre bir ortam değildi. Kalmayı asla istemiyordum. Koridorun sonunda ikiye ayrılan daha başka koridorları gördüğümde ne yapacağımı şaşırarak etrafıma bakındım. Geldiğim yolu karıştırmıştım. Birinden yardım almalıydım.

"B-bakar mısınız?" Kekeleyerek sorduğum soru karşısında, sırtını duvara dayamış olan adam, eğdiği kafasını kaldırarak bana baktı.

"Baktım," dediğinde ses tonu bütün bedenimi ürpertmeye yetmişti. En fazla yirmi beş yaşlarında olan, hafif kirli sakallı adamın gözleri beni tararken huzursuzca kıpırdandım. Aramızda iki veya üç adımlık bir mesafe bırakmış, ondan olabildiğince uzak olmayı seçmiştim.

"Ben çıkışı arıyordum," diye pürüzlü bir ses tonuyla konuş-

tum. Karşımdaki adam sırtını duvardan ayırarak bana yaklaştığında bir adım gerileyerek ellerimi kollarıma sardım.

"Çıkacak mısın?" diyen adamın gözleri kısık ve bana kendimi yabancı hissettiren bir ifadeyle bakıyordu. "Daha saat çok erken."

Huzursuzluk ve tedirginlik bütün vücuduma yayılırken, içimden Almila'ya bunun hesabını soracağıma dair yeminler ediyordum. Böyle yerlerin pek temiz yerler olmadığını söyleyen Almila'nın beni böyle bir yere göndermesi kurdun kuzuyla dost olması gibi bir şeydi. "Evet," diye cılız bir sesle konuştum hâlâ beni süzen adama hitaben.

"Peki o zaman," dediğinde yerdeki bakışlarımı karşımdaki adama çevirdim. "Sağ taraftan gittiğinde çıkışa ulaşırsın güzelim."

Adamın son söylediği kelimeyle derin bir nefes alsam da bu yabancıda beni oldukça rahatsız eden şeyler vardı. Ardımdaki adamı bırakarak, gösterdiği yerden ilerlemeye başladım. Sağa döndüğümde önüme oldukça sessiz bir koridor çıkmıştı. Geldiğim zaman oldukça gürültülü ve aydınlık olan ortam buraya hiç de benzemiyordu. Attığım adımlar sesiz ortamda tok sesler bırakırken, dudağımı dişleyerek sıkıntılı bir nefes verdim. O sırada işittiğim başka bir adımla yutkunurken korku sefil vücuduma işlemeye başladı. Kendimi yanlış duyduğuma inandırarak bir adım daha attığımda ardımdan gelen başka bir adım sesiyle bunun bir yanılma olmadığına emin olmuştum.

Hızlı yürürken korku bütün bedenimi istila etmişti. Dudaklarım titremeye, gözlerim dolmaya başlarken çıkışı bulmaya çalışıyordum. Arkamdaki adımların hızlandığını anladığımda ani gelen bir dürtüyle koşmaya başladım. Belki abartılacak bir şey yoktu ama böyle bir ortama ilk defa geldiğimden fazlaca korkuyordum. Algılarım kapanmıştı. Yalnızca koştum. Birkaç dakikadan sonra ayağıma takılan çıkıntıyla yüzüstü yere kapaklandığımda, arkamdaki adımların artık yanımda olduğunu kavramıştım. Düşmenin etkisiyle acıyan ellerim ve dizlerim yüzünden ağzımdan acı bir nidanın yükselmesi kaçınılmaz olmuştu. Koluma dolanan sıcak dokunuş ve tanıdık sesle gözlerim irileşirken kafamı ani bir hareketle kaldırdım. "Ne işin var senin burada?"

Asrın'ın beni savunmasız bırakan sesiyle kaşlarım çatılırken,

şaşkınlığımla tüm hecelerimin boğazımdan aşağıya yuvarlandığını hissettim. Arkamdaki kişinin Asrın olduğu gerçeğiyle rahatlarken, onun yeşilden eser kalmayan koyulaşmış gözlerinin büyük bir sinirle bana baktığını görerek yutkundum. "Ben çıkışı arıyordum," diye inleyerek konuştuğumda eliyle tuttuğu kolumu sıkılaştırarak bana daha da yaklaştı.

"Aptal," diye bağırdığında gözlerimi birkaç saniye yumdum. Sürekli hakaret etmesi canımı sıkıyordu. Burada olmayı da, ayağımın burkulmasını da istemezdim sonuçta. Hem, onun burada ne işi vardı? "Çıkışı arıyorsan burada ne işin var?"

Niye bu kadar sinirlendiğini anlamasam da büyük bir rahatlama yaşadığım bir gerçekti. En azından onu tanıyordum ve bana yardım edebileceğini biliyordum. Çıkabilecektim. Titreyen ellerimle saçlarımı geri itelemeye çalıştım.

"O adama sorduğumda burayı göstermişti," derken bakışlarımı kaçırıyordum. Dudaklarıma değen tuzlu tatla ağladığımı anlayıp, bu kadar narin olduğum için bir kez daha lanet ettim.

"Ne adamından bahsediyorsun?" derken sesi sertti. Gözleri yüzümde gezindikten birkaç saniye sonra derin bir nefes verdi. Ben hâlâ yerde oturuyordum, o da dizlerini kırıp aynı hizaya geldiğinde yaşlı gözlerim onun hareketlerini izliyordu. Ortam loştu. Yüzünü seçebildim ama gözlerine bakmaktan çekindim. "Bana bak."

Ona bakmama fırsat dahi vermeden ellerini tekrar kollarıma yerleştirerek beni koltuk altımdan kaldırdı. Bu hareketi o kadar ani olmuştu ki attığım tiz çığlık boş duvarlara çarparak bana geri döndü. Kollarım bilinçsiz bir şekilde boynuna sarıldığında, sesinden dökülen fısıltı midemde bir delik açtı. "Şşş, sakin ol."

Gözlerimi yüzünde gezdirirken, kemikli yüz hatlarının ve çenesinin kaskatı olduğunu karanlığa rağmen anlayabilmiştim. Dişlerini birbirine bastırdığı için gerilen yanakları ve koyulaşmış gözleriyle korkutucu ve bir o kadar da güzel duruyordu. Bakışları yüzümü özenle taradıktan sonra gözlerime ulaştığında bakışlarımı kaçırma gafletine düştüm. Yakınlığımızdan utanarak geri çekinmek istediğimde bana izin vererek geri çekilmemi sağladı. Sendeleyerek gerilediğimde, biraz olsun toparlanmış ve şaşkınlığı atlatmıştım.

"Beni çıkarır mısın?" derken ağrıyan ayağımı umursamamaya çalışıyordum. Fakat bu pek mümkün durmuyor, acı her an yoğun bir hal alıyordu. Yüzüm Asrın'a dönük dururken kafasını iki yana salladı.

"Düş önüme," dediğinde rahatlama ve güven duygusu benliğime aşılanmış gibi hissetmiştim. Bakışları her hareketimi takip ederken kafamı sallayarak onu onayladım. Adım atar atmaz daha da acıyan ayağımla yüzümü buruştururken ağzımdan inleme dökülmüştü. Asrın beni kendine çevirdiğinde gözleri sorgulayıcı bakıyordu.

"Ayağım azıcık acıdı," dediğimde bakışlarını bacağıma indirdi. Kaşlarını çatarak bacağıma bakarken bir adım geriledim.

"Bekle," derken Asrın'ın sesi sert ve soğuktu. "Kendine bu kadar zarar vermeyi nasıl başarıyorsun anlayamıyorum," dedikten sonra ani bir hareketle bir elini belimin, bir elini bacaklarımın altından geçirerek beni kucağına aldı.

Bedenim kaskatı kesilirken gözlerim irileşmişti. Donuk gözlerle doğrudan ona bakarken kendisi bana bakmaya reddederek koridorun ucuna bakıyordu. Bunu ağrıyan bacağım için yaptığını bilirken benim bırak adı altındaki homurdanmalarını duymadan, geldiğimiz yönün tersine doğru ilerledi. Kendimi geri çekmeye çalıştıkça belimdeki elini sıklaştırıyordu.

"B-bırakır mısın?" diye sorduğumda bakışlarını bana çevirdi. "Ben yürüyebilirim."

Söylediğime göz devirirken yüzümü en ince detayına kadar inceliyordu. Yanmaya başlayan yüzümü gizlemek için "Şuradaki kim?" diyerek bakışlarını benden kaçırmasını sağladım. Asrın ileriye bakış atıp kimsenin olmadığını fark ettiğinde yüzünü tekrar bana çevirmişti. Lakin ben o zamana kadar çoktan kafamı onun göğsüne yaslamış, bakışlarından kurtulabilmiştim. Utanç göğsümü körüklerken, gözlerimi sımsıkı kapatarak yaptığım çocukça hareketi unutmaya çalıştım. Burnuma dolan tanıdık kokuyla birlikte mayışırken, algılayabildiğim son şeyler iri ellerinin sıkılaşması ve fısıltı halinde dudaklarından dökülen kelimeler olmuştu.

"Seni küçük yalancı."

Yedinci Bölüm

-Oyun-

Yorgundum. Bedenimin yanında ruhum bitkindi. Yarım saat önce yaşamış olduğum olay hâlâ gözlerimin önünde gerçekliğini koruyor, perde çekemediğim gerçeklerime bir yenisini eklememe sebep oluyordu. Nefes alışverişlerini kulağımda hissettiğim Asrın, beni bardan çıkarıp arabaya bindirdiğinden beri ikimizde konuşmuyorduk. O anlar aklıma geldiğinde beni kucağında taşıdığı gerçeğiyle yüzleşiyor, kanımın yanaklarıma hücum ettiğini hissediyordum.

Saniyeler birbirini, dakikalar birbirini takip ederken sessizlik çığ gibi büyüyordu. Saatin kaç olduğundan bihaberken, gözlerimi birkaç kez kırpıştırıp ufak bir yumruk olan elimle ovuşturdum. Yaşadığım olayın etkisinden çıkamamış da olsam sakinleştiğimi hissediyordum. Sıradan ve bir o kadar da değişik bir hayatım vardı. Her yeni günde yeni bir olay yaşıyor ve sindiremeden bir yenisiyle karşı karşıya kalıyordum. Demin korkuyu iliklerime kadar hissettiğim anların aksine o an kendimi rahat ve güvende hissediyordum. Asrın orada olmasaydı çıkışı bulacağımdan bile şüpheliydim. Çıkışı sorduğum adamın, beni böylesine ters tarafa yönlendirmesi de hâlâ anlayamadığım bir gerçekti.

Bakışlarımı arabanın camından koparark yanımda oturan As-

rın'a çevirdim. Oturduğu koltukta yayılmış, kafasını geriye atarak kendine rahat bir pozisyon ayarlamıştı. Gözkapaklarını indirmiş, ellerini göğsünde kavuşturmuştu. Hiç konuşmadığımız gerçeği bir an uyumuş olabilir mi düşüncesini aklıma getirse de pek ihtimal vermiyordum. Ayrıca ona bir teşekkür borcum olduğunu da biliyordum.

"Teşekkür ederim." Bakışlarım sebepsiz yere yüzünü turlarken sessizce mırıldandım. Arabanın yanmayan ışığı yüzünden ortam fazla olmasa da karanlıktı. Sokağın soluk aydınlığı arabanın içini gölgelemişti. Yüzünün belli belirsiz siluetini, belirgin elmacık kemiklerini ve alnına düşen birkaç tutamını seçebiliyordum.

"Ne halt ediyordun orada?" Beklemediğim soruyla bir an irkilsem de belli etmeden bakışlarımı kaçırarak ellerime düşürdüm. "Eğlenmek için gelmediğin belli," diyerek devam ettiğinde sesi olağan sertliğindeydi.

Muhtemelen o an beni püsküllü bir bela olarak görüyordu. Olmadık yerlerde karşısına çıkıp, onu fazlasıyla rahatsız ediyordum. "Ben iş için..." Duraksadım. "İş görüşmesi için oraya gitmiştim."

"Orada mı?" Gözlerini açmıştı fakat kafasını yasladığı yerden kaldırmamıştı. Orada derken neyi kast ettiğini anlamadım ama bu onaylamama engel olmadı.

"Ama girer girmez vazgeçtim," derken yüzümü buruşturdum. Gözleri üstümde olan Asrın, yüzümün haliyle kaşlarını çatsa da kurcalamadı. "Çok farklı ve daha önce görmediğim bir yere benziyordu."

"Daha önce gitmediğin belli." Sesinde bir aşağılama aradım ama yoktu. Yüzlerimizin ufak bir kısmını aydınlatan kısık aydınlığın izin verdiği kadarıyla özgür gözlerle beni izledi.

"Baksana," derken cansız gözlerinin ilmeğini yanaklarıma geçirmişti. "Çıkışı ararken o koridorda ne işin vardı?"

"Dedim ya," diyerek burnumu kırıştırdım. "Çıkışı ararken sorduğum adam beni o tarafa yönlendirdi."

"Muhtemelen birkaç dakika sonra arkandan gelip, seni taciz etmeyi düşünüyordu."

Kanımın damarlarıma olan darbesi kalbimin yüzeyini çatlatırken aralanan dudaklarımı yumarak sessiz bir nefes verdim. Bu ahlâksız terim ne yazık ki tanıdıktı. Yanaklarımın kızarmasına izin vererek sessiz kaldım. Çalışan arabayla irkilirken düşüncelerim de toz bulutu misali dağıldı. Ellerime diktiğim bakışlarımı yanımdaki Asrın'a çevirdiğimde her zamanki ifadesizliğiyle arabayı kullandığını gördüm. Bakışları yola odaklı olduğunu için gözlerini göremesem de yine ilgisiz ve soğuk baktığına emindim. *Benden kork* bakışları bazen ondan ürkmeme sebep olsa da o an sebepsiz yere güvende hissediyordum. Arabanın karanlık olması işime yaramış, kızaran yüzümü saklamıştı. Bunun için ona kesinlikle minnettardım. Derin bir nefes verip dudaklarımı büzdüm. Soğuktan kurumuş ve çatlamış olan dudaklarımın gerilerek sızlaması canımı acıtmıştı.

Saati merak ettiğimde gözlerim, saat bulma amacıyla arabanın içinde gezindi. Dijital radyonun köşesinde gözüme takılan saate baktığımda ağzımdan bir şaşkınlık nidası dökülürken, korku tüm damarlarıma işleyip kanıma karışmaya başladı. "Ne oldu?" diye sordu düz bir sesle.

"Hiç... Hiçbir şey," diyerek bakışlarımı kaçırdım. Bu saate kadar dışarıda olduğum için babamdan azar işiteceğimi ona söyleyemezdim. Başıma gelecek olan şeyler gözlerimin önüne sahne sahne inerken başroldeki kızın ben olduğumun bilincindeydim. Kaşlarımı çattım. Bu çok aciz ve acınası bir görüntüydü ve kimsenin bana acımasını istemiyordum. Zaten Asrın da pek üstelememiş, keskin bakışlarını benden alarak yola çevirmişti.

Range Rover'ın aşina olduğum sokaklarda hızla aktığını fark ederken çalan telefonum sessizliğe çığ gibi düşerek dikkatimin dağılmasını sağladı. Cama çevirdiğim bakışlarımı çantama yönelterek çalan telefonuma baktım. Ekrandaki *Baba* yazısıyla afallarken, göğüs kafesim korkuyla yükseldi. Tek bir kelimenin bıraktığı etki ruhumun çırptığı ellerini kanatmaya, yaralamaya başlamıştı.

"Efendim," diyerek açtım telefonu. Sesim çatlak ve pürüzlüyken Asrın'ın bana dönen sert bakışlarının bilincindeydim.

"Eve gelme." İki kelime kulaklarımı geçerek beynime ulaştı-

ğında yanlış duymuş olma ihtimalimi düşündüm. Ciddi miydi? Ciddi olmamalıydı.

Anın şaşkınlığıyla soludum. "Ne?

"Duymadın mı?" Aksi bir sesle bağırdığında titredim. "Bu gece eve gelme. Git, Almila denen o kızın evinde kal."

Cümleleri algılayabildiğimde henüz babamın göğsüme ekeceği iltihapların bitmediğini anladım. Bunu dile getirip evden kovabilecek kadar beni yok saydığı gerçeğini hazmetmek çok da kolay değildi. "Peki." Kendimi kasarak konuştuğumda sesim titrek çıkmıştı. Arada Asrın'ın bana dönen bakışlarını fark etsem de ona bakmıyordum. "Gelmem."

"Ha, bu arada..." Sesi sert ve bıkkınlık doluydu. "Eve gelmeyeceksin diye bu saate kadar nerede olduğunu yok saydım sanma. Elbet geldiğinde nerelerde fink attığının hesabı sorulacak."

Bahsettiği imayı elbette anlamıştım. Azar işiten ve dayak yiyen aciz beden gözlerimin önüne serildiğinde yutkunarak, "Tamam," dedim. Telefonu kapatarak aceleyle montumun cebine saklarken, arabanın durmuş olduğunu fark ettim.

"Kimdi?" Asrın'ın sorusuyla yerdeki bakışlarımı kaldırarak ona baktım. Daima çatılan kaşları yine çatılmış, gözleri diri bir kasvetle harmanlamıştı.

"Babam."

Ona neden cevap verdiğimi bilmiyordum, tıpkı soruyu neden sorduğunu bilmediğim gibi. Sorgulamadım. Derin bir nefes alarak geldiğimiz yere baktım. Karanlığa rağmen ışığın aydınlattığı sokağı seçebiliyordum. Araba onunla tanıştığımız ilk günkü yerde durmuştu. "Baban." Sesi sertti. "Baban eve gelmemeni istiyor, öyle mi?"

Bunu onaylamam için sormuştu. Öyle yaptım, kafamı onaylar anlamda sallayarak bakışlarımı kaçırdım. Bunu nasıl duyduğunu düşündüğümde telefonun diğer ucundan yükselen sesi anımsadım. Direksiyondaki ellerinin gergince kıvrandığını gördüm. "Annen?"

Sorusuyla bir an arabadan inerek kapıyı çarpmak, sonrasında koşarak uzaklaşmak istedim. Boğazıma oturan yumruyla ona

baktığımda, gözlerini kısarak benden cevap bekliyor olduğunu gördüm. Çaresizlik, yağmur sonrası bir fırtına kadar savurucu ve kavurucuydu. Bu konunun, düşünmek istemediğim gerçekleri gün yüzüne çıkarmasından nefret ediyordum. Annem yoktu. Canım acıyordu ama bu annemin yok olduğu ve var olmayacağı gerçeğini değiştirmiyordu.

"Yok," demekle yetindim bakışlarımı kaçırarak. Birinin bana acıyarak bakması ruhumu küçük düşürürdü. O da üstelemedi ve ben bir kez daha minnettar kaldım.

Gidecek tek yerimin Almila olduğunu biliyordum. Ona gittiğimde soru bile sormadan beni eve alacak, önce kusana kadar yedirecek sonrasında yanında yatıracaktı. Almila bana acımıyordu ve bunu bilmek iyiydi. Arkadaşlık gibi kavramlardan pek anlamasam da yaralarını her an sarmaya gönüllü birinin olması güzel şeydi.

"Ondan korkuyorsun." Sert sesi kulaklarıma ulaştığında irkilerek omzumun üstünden ona baktım ama bana bakmıyordu.

"Kimden," diye fısıldadım, cevabı bildiğim halde. İçim acıdı, babamdan korkmak çok normal bir hissiyat gibiydi. "Kimden bahsediyorsun?"

"Babandan?" Keskin bakışlarını yoldan koparak bana çevirmişti. Bana dikkatli baktığı zamanlarda içimi gördüğünü hissediyordum ve bu canımı sıkıyordu.

"Bunu da nereden çıkardın?" Kısık sesim telaşlı ve pürüzlüydü. Bu bile söylediği şeyin doğruluğunu kanıtlar nitelikteydi. Kaşlarını mümkünmüş gibi biraz daha çattığında bu karanlıkta korkunç göründüğünü fark ettim.

"Ellerin titriyor," dedi bakışlarını ellerime düşürürken. "Lanet telefonu açtığından beri ellerin titriyor."

Buğulanan gözlerim pantolonumun üstündeki ellerime kaydığında afallamıştım. Arabanın içi karanlık olmasına rağmen elimi seçebiliyordum. Gerçekten ellerim titriyordu ve ben bunu, o söyleyene kadar fark edememiştim. Titreyen elimi gizlemek ve titremesini durdurmak için parmaklarımı avuç içime sakladım.

"Fark etmemişim," diye mırıldandım. Böyle bir duruma düş-

mek kendime acımaktan başka bir halta yaramıyordu. "Şey, beni Almila'ya bırakır mısın?"

Sorumla birlikte kaşlarını çatarken, "Cidden seni evden kovdu," diye tekrar etti acımasızca.

Bunun gerçekliğini biliyordum ama başkasından duymak kaburgalarım arasında filizlenen cehennemden insan çığlıkları duymama sebep oldu. Kendimi kurtarmam için bana yalvarıyorlardı. *Kendini kurtar. Kendini kurtar.* Boğazıma oturan yumruyla derin bir nefes vermeye çalışırken seslice yutkundum.

"Siktir," diye hırladı bakışlarımız kesişirken. "Babandı."

İrkildim. "Ne?"

"Seni döven babandı," derken sesi sert ve gürdü ama sesinin ardına sakladığı şaşkınlığı ve isyanı soluyordum. Gözlerim büyürken ağzımı birkaç kere araladım ama diyecek hiçbir şey bulamadan kapadım.

Sonunda, "Saçmalama," diyebildim inandırıcı olmayı dileyerek. "Kimsenin beni dövdüğü yok."

"O gece." Kaşları keskin bir sinirle yükseldi. "Seni bulduğum o gece, vücudundaki izlere sebep olan babandı."

Hafızam o günü yokladığında Asrın'ın bana bakan gözlerinden gözlerimi kaçırdım. Anlayamadığım kadar sinirli ve soğuktu. Evet, doğru söylüyordu ama bir telefon konuşmasından bunları çıkarabilecek kadar zeki miydi? Derin bir nefes alırken, inkâr etmek ve bir an önce arabadan inmek istedim. "Gerçekten saçmalıyorsun." Sesim çatlaktı. "Alt tarafı bir telefon konuşması, kafandan kuruyorsun."

Bana bakan gözlerinde hiçbir değişim olmadığını gördüğümde bütün vücudumu titreme dalgası aldı. Onu inandıramadığımda hiçbir şeyi umursamadan arabadan inmek için elimi arabanın kulpuna yerleştirdim ama ani bir hareketle bana doğru eğildi ve boşta kalan kolumu yakalayarak bu eylemime mani oldu. Beklenmedik hareketiyle ağzımdan şaşkınlık nidası çıkarken, soğuk avuç içlerim göğsüne tutundu. Yüzünü yüzüme hizalayarak aramızdaki mesafeyi kapattığında, kalbimin delinen boşluğundan içeriye eritilmiş demir sıcağının döküldüğünü hissettim. Ellerimin altındaki beden cayır cayır yanıyordu. Sıcak, fazla sıcaktı.

"Ne yapıyorsun?" diye solurken, gözlerimi irice açarak ona bakmaya devam ettim.

Kafasını iki yana salladığında gözlerinin yeşilini daha yakından görebilme imkânına erişmiştim. "Gerçekten hiç beceremiyorsun."

"Ne?" diye sordum anlamayarak.

"Yalancı." Nefesi alnıma çarpıyor, titreyen ve ısınan bedenimi yeni bir heyecan dalgasına sürüklüyordu. Gözlerimi kırpıştırarak ona baktığımda, gözlerinin delici bir kızgınlıkla örselendiğini gördüm. Arabaya bindiğimden beri soluduğum tanıdık koku şu an daha yoğun bir hâl almış ve damarlarıma kadar işlemişti.

"Yalan söylemiyorum." Dolan gözlerimin akmaması için uğraştım. Sürekli aynı olayı yaşamaktan yorulmuş ve bıkmıştım. Onun yanında ağlamak ve bana acıyacak olma ihtimalini sevmiyordum. Gerçi o anda pek farkı olduğunu sanmıyordum. Bana acıyor muydu?

"Hı-hı," dedikten sonra bileklerimdeki elini çekerek koltukta geriye doğru yaslandı. Derin bir nefes verirken ben de geriye yaslanarak, titreyen vücudumu zapt etmeye çalıştım. Gözlerim bileğime düştüğünde hafiften kızardığını fark ettim ama bu aldığım onlarca darbenin yanında iğne ucu kadar bile can yakmıyordu.

"Beni götürür müsün?" Sorum üzerine daha dikkatle baktı. Gözlerimi kırpıştırarak ona baktığımda kafasını geriye atarak derin bir nefes verdi. Nefes alırken daha da belirginleşen âdemelmasına kaşlarımı çatarak baktım. Bu adamın ayrıntıları esrarengizdi.

Son konuşmamızdan sonra sessiz bir yolculuk yapmış ve on dakika sonra Almila'ların evinin önüne gelebilmiştik. Montumun önünü iliklerken, "Teşekkür ederim," diye geveledim.

"Kes şunu." Yüzünü buruşturmuştu. "Buna gerek yok."

Kafamı sallayarak onu onayladığımda bakışlarının üzerimde olduğunu hissediyordum. İnsanlarla göz göze gelmeyi beceremeyen, geldiğinde tedirgin olan bir yapıya sahiptim. Ama onun gözlerine baktığımda hissettiğim tedirginlikten çok başka bir şeydi. Hoş bir şeylerdi. Konuştuğumuz konu hâlâ aklımdayken,

onun da unuttuğunu sanmıyordum. Bunu bu kadar çabuk anlamış olması beni şaşırtmış, düşmek istemediğim o durumun içine itmişti.

"Burada," dediğinde gözlerini kısarak önünde durduğumuz kırmızı badanalı apartmanı bakmıştı. "Güvende misin?"

Sorusu mavi bir umut çiçeğinin yere düşen yapraklarının tekrar göğe tırmanarak birbirine tutunmasına sebep olmuştu. Kaşlarını çatmış, durumdan hoşnut olmayan maskesini takınmıştı. Sokak ışığı yüzünün yarısını aydınlatırken, gözlerini her kırptığında kirpiklerin gölgesi göz çukuruna düşüyor ve anlayamadığım kadar hoş bir görüntü oluşturuyordu.

"Güvende olduğum tek yer." Ses tonumdaki keskinlik bunu onaylıyordu. Almila, yanında güvende ve iyi hissettiğim tek insandı. O anda da güvende hissetmemin sebebini yaşadığım olaydan kurtulmanın rahatlığına bağlıyordum.

Kafasını yana eğerek bana baktığında dudaklarımı dişleyerek ona baktım. "Ben ineyim."

"İn," dedikten sonra oturuşunu düzelterek yönünü direksiyona çevirdi. Deri ceketi bu hareketiyle yukarı sıyrılmıştı, gözlerimi kaçırarak arabanın kapısını araladım. Çantamı alıp indikten sonra kapıyı kapatarak eve doğru yürümeye başladım.

Zile basıp apartmanın kapısının açılmasını beklerken, Asrın'ın hâlâ arabayı çalıştırmadığının farkındaydım. Açılan kapıyla içeri girdiğim anda, sessizliğin hâkim olduğu sokakta gür bir motor sesi duyuldu.

• • •

İlkokuldan beri dersleri seven ve ilgi duyan bir yanım vardı. Ben büyüdükçe bu ilginin küçüldüğünün farkındaydım. Lisede birçok insana göre fazlaca iyi ders notlarım olsa da dersten sıkıldığım, ilgilenmek istemediğim açıktı. Beynim ne kadar ders dinlemek istese de zihnimin gürültüsü buna mâni oluyor, beynimi didikliyordu.

Kasım ayına yeni girdiğimiz o zamanlarda hava fazla soğuk ve fırtınalıydı. Neredeyse bir saat aynı şeyleri anlatan öğretmene

gözlerimi devirerek sırama yaslandım. Kafamı sol omzuma düşürerek yan tarafıma baktığımda hiçlikten başka bir şey görmemiştim. Asrın yine okula geldiği halde derse girmemişti. Hatta son derste olmamıza rağmen onu ilk ve tek Bora'yla kantinde görmüştüm.

Bunu merak eden ve didikleyen yanıma kaşlarımı çattım. Asrın yürüdüğüm ipin üstünde sıkça uğradığım bir durak haline gelmişti. Soğuk bakışları ve o sert ses tonu bile ondan korkmamı sağlayamıyordu. Tuhaf olan ise bundan rahatsız olmamamdı.

Biten dersle rahat bir nefes alırken, oturmaktan ağrıyan belimle sıradan kalktım. Siyah montumu üzerime geçirerek masanın üzerindeki çantamı aldım. Boşalan sınıfa göz attıktan sonra ağır adımlarla çıkışa doğru ilerledim. Koşarak inen, birbiriyle şakalaşan, kol kola girerek dedikodu yapan kızlara baktığımda onların içinde olmayı mı, olmamayı mı istediğimi düşündüm.

Gözlerim sebepsiz yere bahçeyi taradığında gördüğüm tanıdık siluet ona aitti. Arkası bana dönük olan kişinin Asrın olduğunun başlıca kanıtı kömür karası saçlarıydı. Fırtınalı havada siyah saçları rüzgâr sayesinde ileri geri uçuyor, dalgalanıyordu. Ellerini siyah pantolonun ceplerine yerleştirmiş, kendini yan bir şekilde arabaya yaslamıştı. Ne iri ne de cılız olan vücudu da onun olduğuna bir başka kanıttı. Kafasını sağa sola çevirirken sanki birini arar gibiydi. Ellerimi kollarıma sardıktan sonra ilerlemek için attığım ilk adımda, kefene sarılı zümrüt gibi gözleri aniden arkaya döndü. Verdiğim her nefes havaya karışırken, gökyüzünün mavisi gözlerimin önüne seyirlik bir manzara sunuyordu. Asrın, gözlerini etrafta gezdirirken kesinlikle birini arıyor gibi görünüyordu. Tanıdık gözler aniden bana döndüğünde yutkunarak derin bir nefes verdim. Boş vermeye çalışarak, okulun kalabalık bahçesinden çıkışa doğru ilerlemeye devam ettim. Asrın bana doğru yürüyerek, bir anda dibimde durduğunda, bakışlarım şaşkınlığın gölgesini taşıyordu. Soğuk gözlerini üzerime dikerek, "Gidiyoruz," dedi katı bir ses tınısıyla.

Şaşkınlık boyut atlayıp aldığım her nefese karışırken anlamaz gözlerle ona baktım. "Efendim?" diye anlamadığımı belirttiğimde gözlerini devirmekle yetindi.

"Şartı yerine getirmeye gidiyoruz," dedikten sonra ağzımı dahi açmama izin vermeden arkasını dönerek ilerlemeye devam etti. Boş gözlerle ona bakarken aklımda yanan ampulle ayaklarıma sağlam bir komut vererek peşinden ilerledim. *Şart.*

Birkaç adım önümden ilerleyen Asrın arkasından gelip gelmediğimi kontrol etmeye gerek bile görmemişti. Bu kadar emin olamazdı değil mi?

"Bu şart çok saçma, tamam mı?" Aksi çıkan sesimle birlikte, önümdeki Asrın aniden arkasını dönerek yüzümün göğsüne çarpmasına sebep olmuştu. Göğsü sıcacık bir şömine taşı gibiydi. Kafamı kaldırdığımda, hafif kirli sakallı yüzüne fazla yakın olduğumu idrak ederek bir adım geriledim.

"Odama neden girdin?" Bir an sorduğu soruyla yerimde mıh gibi kalırken yutkunarak bakışlarımı kaçırdım. Her şey o odaya girmemle başlamıştı. Eh, belki odasına izinsiz girdiğim için suçlu olabilirdim ama bu, bilekliğimi şart karşılığında geri vermesini gerektirmezdi.

"Söylemiştim," diyerek ona baktım, delici gözleri yüzümü izlerken. "Tuvalete gitmek isterken odaları karıştırdım."

"Ne sık yalan söylüyorsun sen öyle." Sesi sertti ama altında yatan dalgayı kavrayabilmiştim. Bu çaresiz halimden zevk alıyor ve eğleniyor olmalıydı.

"Peki şart ne?" derken sesim fazlaca meraklıydı. Benden ne isteyeceği hâlâ belirsizdi ve ben korkuyordum. Bakışlarımı etrafta gezdirdiğimde gözlerimin odağına giren ilk şey yere dökülen kahve olmuştu. Bakışlarımı yukarı kaldırdığımda, ruhuma kadar işleyen bir nefretle bana bakan Burcu'yu görmek içime kadar üşümemi sağlamıştı. Asrın'la bir araya geldiğimde hep aynı tepkiyi veriyordu ve açıkçası bu halleri beni korkutuyordu.

Arabanın yanına ilerlediğimde kapıyı tabii ki de Asrın açmamıştı. Koltuğa yerleştiğimde soğuktan sıcağa geçen bedenim, bu halimden oldukça memnun görünüyordu.

"Kemerini tak."

Yolculuğumuzun onuncu dakikasında olmamıza rağmen Asrın nereye gideceğimiz hakkında hâlâ bir şey söylememişti. Bir

yanım Asrın'ın önüme süreceği şarttan korkarken, diğer yanım bunu pek umursamıyordu. "Nereye gittiğimizi hâlâ söylemedin?"

"Nereye gittiğimizi öğrenmek neyi değiştirecek?" Bakışlarını camdan çekerek ağır bir hareketle bana çevirdi. Gözleri direkt gözlerime baktığında akrebin zehrinin yayıldığını gördüm irislerinde. "Sonuçta bilekliği istiyorsun?"

"Elbette bilekliğimi istiyorum," dedim parmaklarımla bileğimi yoklarken. Onu seviyordum. "Ama bu, koyduğun şarttan korkmamı engellemiyor."

"Korkma," dediğinde bunu öyle bir söylemişti ki bir an korkunun ne olduğunu unutacağım sandım. "Sana zarar vermeyeceğim. Vermelerine de izin vermeyeceğim."

Kalbim burkuldu. Bazen çok saf olup insanlara fazlaca inanan bir insanken, bazen ruhumda açılan yaralarla güvene aç bir ruha sahiptim. Söyledikleri güvene aç yanımdaki boşluğu öyle bir doldurmuştu ki afallamıştım. Her bir hücremde gözle görülen bir rahatlama ve güven duygusu oluşurken, bakışlarımı Asrın'ın kısık bakışlarından koparark önüme döndüm.

"Benim gibi biri ne işine yarar ki?" Bunun cevabını gerçekten merak ediyordum. "Eminim istediğin her kıza koşulsuz ve şartsızca bunu yaptırabilirsin."

"Elbette." Sesi bunu onaylıyordu. "İstediğim herkese bunu yaptırabilirdim ama bana saf ve güzel bir kız lazımdı. Bunlar sende fazlasıyla var."

Ağzım aralanırken, umuda ekilen çiçeklerin açtığına şahit oldum. Saf olduğumun tabii ki farkındaydım ama güzel? Güzel olan ben miydim? Bu iltifat hem ruhumda hem kalbimde artçı bir deprem etkisi yaratırken, bunun neden bu kadar hoşuma gittiğini sorgulamadım.

"Susmanı her istediğimde seni utandırmalı mıyım?" derken bakışlarını bana çevirmişti ama ona dönmedim. Sesinde işittiğim alayın sinirimi bozması gerekirken hiç de öyle olmamıştı. Gevşemiştim.

Aradan geçen on beş dakikalık sessiz yolculuk sonrası araba-

nın durmasıyla bakışlarımı ellerimden çektim. Kafamı kaldırarak gittiğimiz yere baktığımda şaşırmıştım çünkü bir şirkete gelmeyi beklemiyordum. Yanımdaki Asrın'a baktığımda onun da gözleri şirketteydi ama bakışları her zamanki sertliğinden daha sertti. Bunu anlayamasam da hiçbir şey demedim. Beni ilgilendiren tek şey benden yapmamı istediği şeydi.

"Burada ne yapacağız?" derken sesim şüpheciydi. Bakışları bana çevrilirken, dudaklarını dişleyerek bilmiş bir ifadeye büründü ve sorumu sessiz bırakarak arabadan indi.

Onun ardından bende kendimi dışarıya attığımda isyanla bağırdım. "Hey, ne yapacağımı söyler misin artık?" diye soluduğumda Asrın aniden boştaki elini bileğime indirerek beni kendine çekti. Afallayarak ona bakarken, kendisi şirkete doğru ilerlemeye devam ediyordu. Ah, eli yine fazla sıcaktı. Yoksa benim ellerim soğuk olduğundan mı onun elleri bana sıcak geliyordu? Tuttuğu yer karıncalanırken ne yapmaya çalıştığını anlamaya uğraşıyor fakat anlayamıyordum. "Oyun oynayacağız."

Ağzım aralanırken, neyin içinde olduğumun bilincinde henüz değildim. Şirketten içeri girdiğimizde birkaç kişinin başıyla selam verdiğini görüyordum ve bu da Asrın'ın buraya daha önce geldiğini gösteriyordu. Fakat Asrın hiçbirini umursamadan yoluna devam ediyordu. Kesinlikle kabaydı. Asrın aniden durup bana döndüğünde eli hâlâ bileğimdeydi ama tutuşu ondan beklenilmeyecek kadar yumuşaktı. Tabii ki bu yumuşaklık onun sınırları içerisinde geçerliydi. "Arkandaki masada oturan sahte sarışını oyalayacaksın." Kaşlarımı çatarak idrak etmeye çalıştım. Tam arkamı dönerek sahte sarışına bakacaktım ki, "Arkanı dönme," diye uyardı.

"Nasıl? Yani, ben ne yapabilirim? Hem neden?" Hızlı ve telaşlı konuşmuştum. Gözlerini devirdiği sırada bileğimdeki parmaklarını çekerek rahat bir nefes almamı sağlamıştı.

"Nedene ihtiyacın yok." Sesinin dokusu aksiydi. "Benim istemem büyük bir neden."

Egolu.

Egosuna gözlerimi devirdim. Böyle bir şeyi benden neden is-

tiyor olabilirdi ki? Beynim uyuşmaya başladığında sesli bir nefes verdim. "Ama bu yanlış," dedim telaşla. "Yani... Hem ben beceremem ki."

"Yanlış mı? Kime göre? Neye göre?" Gözlerini kısmıştı. Derin bakıyordu. Etrafımızdan geçen insanların bize değen bakışlarını farkındaydım ama şu an daha mühim olan mesele vardı. "Fazla doğalsın. Belki yalan söyleyemiyorsun ama bazen fazlaca boş konuşuyorsun. Onu saçmalıklarınla oyalaman yeterli."

Kaşlarım çatıldı. Onu anlayamıyordum. "Sen ne yapacaksın?" derken sesim cılız ve meraklıydı. "Beni tek mi bırakacaksın?"

Gözlerindeki ifadenin bir an yumuşadığını sansam da bunun benim yanılmam olması daha yüksek bir ihtimaldi. "Bana bak," derken beni iki eliyle kollarımdan tutarak kendine çekmişti. Aramızdaki mesafe kapanırken, onun tanıdık karamel kokusuna olan aşinalığımı hatırladım. Parmaklarım deri ceketine asılırken, vücudundan yayılan ısı bütün uzuvlarımı ayağa kaldırarak kalbimin hızlanmasını sağladı. "Arkandaki kadını sadece on dakika oyalayacaksın. On dakika sonunda, kadının yanından aşağı inen merdivenlerden inerek otoparka çıkacaksın ve ben işim bitmiş şekilde seni orada bekliyor olacağım."

Gözlerini kısmış benden bir cevap beklerken, bunun ne kadar doğru olduğunu bilmiyordum. Normal şartlarda böyle bir şeyi yapmayacağımı biliyordum fakat o an şartlar normal değildi. İpin ucunda bilekliğim vardı. Her ne kadar o bileklik beni sevmeyen ve terk eden bir anneye ait olsa da onu geri almam gerekiyordu ve bunu yapmalıydım. Belki o bilekliği umursamamam gerekiyordu ama beynim kalbimle savaş halinde, bu düşünceye karşı çıkıyordu.

"Nasıl oyalayacağım?" diye sorarken, sesimde korkumun somut izleri vardı. "Becerebilir miyim?"

"Tabii ki yapabilirsin." Kollarımdaki ellerini sıkılaştırmıştı ve konuşurken aldığı her nefes alnıma çarpıyor, heyecanıma heyecan katıyordu. "Üniversite öğrencisi olduğunu ve tez için birkaç soru soracağını söyleyerek onun bilgisayarla ilgilenmesini engelleyeceksin. Hem söylediğim gibi, sadece on dakika."

Ona güveniyordum. Sadece on dakika sonra tekrar onun yanına inecek, bilekliğimi geri alabilecektim. Kafamı sallayarak onu onaylarken, "Peki," dedim.

"Şimdi ben gidiyorum. Kadının yanına ilerle ve onu oyala." Bakışları gözlerimdeydi. Kolumdaki dokunuşunu benden çekerek bir adım geriledi. "İpin ucunda çok değerli bilekliğin var, unutma."

Bir şey dememe izin vermeden arkasını dönerek ilerlemeye başladı. Deri ceketinden belli olan kürek kemiklerini izlerken, omuzlarını geriye atarak yürümeye devam etti. Belki belli etmiyordu ama o da gerilmiş ve belki de bu işi yapamayacağımdan korkmuştu. Korkuyor muydu? Ah, hadi ama o mu korkacaktı? Attığı her adımda benden uzaklaşan Asrın'a bakarken onu yanıltmak istemiyordum. Ne yapacağını bilmiyordum ama bir şekilde beni oyununa alet ettiğine göre bu işte bana güveniyor olmalıydı. Evet yapacaktım.

Arkamı döndüğümde önümden geçip giden insan kalabalığına göz attım. Fazlaca büyük bir şirketin ilk katındaydık ve ben bu kalabalık arasında ürkmüştüm. Yaklaşık beş adım ilerimde, masa başında duran kadına bakarken mesafeyi azaltmaya başladım. Attığım adım beyaz döşemeli zeminde tok bir ses bırakırken, bu gürültüde duyanın tek ben olduğuna emindim. Beyazın ağırlık olduğu katta uzun bir koridor ve sayısız oda vardı.

Kadının önüne geldiğimde, kafası eğik vaziyette önündeki bilgisayara dikkatlice baktığını gözlemledim. Beni fark etmesi için elimle masada ritim tutarken, kendime bunu yapabileceğimle ilgili nasihatler veriyordum. Önümdeki kadın, kafasını kaldırarak beni bakış açısına aldığında böyle genç birini beklemiyordum. En fazla yirmi beş yaşında olan kadın önüne gelen sarı saç tutamını geri itelerken, bana hiç samimi gelmediğini düşündüğüm bir tebessüm gönderdi. "Merhaba."

"Merhaba, buyurun?" dediğinde gözlerini kısmış ve oturduğu yerden kalkmıştı. Beyaz gömleğinin derin dekoltesine şaşkın şaşkın baktım. Üzerimdeki kot pantolonla ve siyah montumla buraya ait olmadığımın belli başlı kanıtıydım.

"Ben..." Kısık çıkan sesimi toparlayarak derin bir nefes verdim. "Üniversite öğrencisiyim ve Kamu Yönetimi okuyorum. Bir çalışma için görüşlerinize ihtiyacım var, yardımcı olur musunuz?"

Kızardığına emin olduğum yüzümle karşımdaki sarışın kadına bakarken, gözlerimi kaçırmamak adına bir iç savaşa girmiştim. Kadın söylediğim her şeyi dinledikten sonra tebessüm ederek beni başıyla onayladı. "Tabii. Ben ne yapabilirim?"

Titreyen ellerimi montumun ceplerinden çıkararak önümde birleştirdim. Eğer karşımdaki kadın beni tanıyor olsaydı yalan söylediğimi kesinlikle anlardı ama şimdilik hiçbir olumsuz tepki vermemişti. "Şey... Kaç yıldır burada çalışıyorsunuz?"

Ne? Bunu mu sordum gerçekten? Karşımdaki kadın hafiften çattığı kaşları ve anlamaz gözleriyle bana bakarken elimi anlıma vurup lanet etmemek için kendimi frenledim. "Bunu neden soruyorsunuz?"

Kadının şüpheci yaklaşımıyla dudağımı dişledim. Asrın'ın bana olan güvenini boş çıkarmamak ve benim için değerli olan o bilekliği geri alabilmek için sakin olmalıydım. Ne olurdu sanki şart koşmadan bilekliğimi geri verseydi! "Ben sadece," diyerek kendinden emin olan bir sesle devam ettim. "Ben bu alanda çalışmak istiyorum ve dolayısıyla iş olanaklarını merak ediyorum. Bir işte tutunma imkânlarını?"

Kadının yüzü eski haline dönerken, bilmiş bir şekilde gülümsedi. Gözleri aniden bilgisayara kaydığında içimdeki korku bütün uzuvlarımı harekete geçirmiş, kalbim sıkışmaya başlamıştı. "Aaa," diye cırladığımda, bilgisayara eğdiği kafasını ani bir hareketle kaldırarak bana baktı.

"Hanımefendi?" Kadının sesinde merak vardı. "Ne oldu?" Ne diyeceğimi bilmez bir şekilde sarışın kadına bakarken, o kaşlarını çatmış ve ela gözlerini şüpheyle üstüme dikmişti. "Hanımefendi?"

Ağzımı araladığım anda katta yükselen alarm sesiyle gözlerim irileşmiş, kan pompalayan kalbim büyük bir hızla atmaya başlamıştı. Alarmın çalma sebebi Asrın olabilir miydi? Kadın anında yerinden kalkarak hızlı adımlarla Asrın'ın girdiği koridora doğ-

ru ilerledi. Ellerimi anlıma vurarak titreyen bacaklarımı hareke-te geçirmek istediğimde nereye gideceğimi bilemedim. Etraftaki gürültü artarken, herkes koşuşturmaya ve o koridora doğru ilerlemeye başlamıştı. Asrın neyin peşindeydi ve beni neye sürüklemişti? Ne ilerleyebiliyor ne de düşünebiliyordum.

Filizlenen korkumla bir adım attığımda göz pınarlarıma kadar inen yaşları geriye iterek bir adım daha attım. Yanımdan geçip giden insanlar bir şeyler diyorlardı ama algılayamıyordum. Uğuldamalar artarken aklıma gelen şeyle, Asrın'ın bahsettiği merdivenleri aramaya başladım. Arkamı döndüğümde gözüme çarpan merdiveni görerek hiç düşünmeden o tarafa doğru koşmaya başladım. Hızla ilerlerken doğru yaptığımdan emin değildim. On dakika geçmiş, Asrın aşağıya inmiş olabilir miydi?

Çarptığım insanları umursamadan, beyaz zeminli merdivenin korkuluklarından tutunarak aşağıya indim. Önüme çıkan koridor diğer kata göre daha baskın ve karanlıktı. Sessiz koridorun diğer ucunda görünen kapıya doğru ilerlerken doğru yerin burası olduğundan emin değildim. Siyah kapının yanına geldiğimde kalbimin hızı artmış, ruhumun iniltisi sessiz koridorda çığlık çığlığa veryansın etmişti. Titreyen ellerimle kapıyı açtığımda büyük bir hızla içeri atıldım. Çeşit çeşit dizilen arabaları görünce Asrın'ın bahsettiği yerin burası olduğunu anlayıp, biraz olsun rahatlamıştım.

Tereddütlü adımlar atarak ilerlerken, attığım her adım umudumdan bir parçayı yok ediyordu. Asrın yoktu. Biraz daha ilerleyerek karanlık ve sessiz otoparkta tanıdık silueti ararken, gözlerim artık baş edemediğim yaşlarla parlıyordu. Çalışan bir arabayla irkilirken, otoparktan çıkan arabaya bakarak gerilemeye başladım. Asrın yoktu ve belki de yakalanmıştı. İçimdeki duygular örtbas ettiğim korkumu gerçek kılıyor, titreyen bacaklarımın üzerinde durmama engel oluyordu.

Bir adım daha gerileyip duvara sinmek istediğimde, belime dolanan kuvvetli kollar ve çarptığım sert bir bedenle, korkunun getirisi ağzımdan çıkan çığlık olmuştu. "Şşş." Fısıltısı enseme doğru estiğinde korkuyu yudumladım. "Sakin ol."

Kalbimin mezar taşları birbiri üzerine devrilmeye başlamıştı. "Asrın?"

"Hı-hı benim," diye onayladığında bedenimdeki gevşeme ve korkunun yerini alan güven duygusu ruhumun iniltisini bastırmış, kalbime inen yumruklara dur demişti. "Şimdi, sessiz ol."

Gerilerken belime doladığı kolları sayesinde beni de beraberinde yürütüyor, sırtıma değen sert göğsü üşümüş bedenimi ısıtıyordu. Önüme dönmek istediğimde sırtını arkasındaki duvara sabitledi, belimdeki güçlü kollarını çekerek ellerini kollarıma çıkardı ve beni kendine çevirdi. Yüzü görüş alanıma girdiğinde, buğulanan gözlerim ve karanlık yüzünden onu net seçemedim.

"Asrın ben yapabildim mi bilmiyorum. Oyaladım ama sanırım beceremedim. Üzgünüm, hayır ben değil, sen üzül..."

Dudaklarıma kapanan elle eş zamanlı olarak kelimeler dilimde yuvarlanarak boğazımdan aşağıya eridi. "Az konuş."

Fısıltısından sonra ellerini tekrar belime indirerek beni kendine çekti. Sert göğsünden yayılan sıcaklık ve tanıdık kokuyla ruhum dinlenirken, boşta kalan ellerim sert göğsüne tutundu ve deri ceketinin altındaki siyah kazağı avuçladı. "Yapman gerekeni yaptın ve ben almam gerekeni aldım."

Gözleri gözümden damlayan yaşları takip ediyordu. Gözlerini kısarak kaşlarını çattı, bundan memnun görünmüyordu. "Yani, bitti mi?" diye sorduğumda sesimdeki tını bunun olmasını istiyordu. "Ben başarabildim mi? Bilekliğimi verecek misin?"

Büyük bir merakla sorduğum sorulara, kafasını sallayarak onay verdi. "Bilekliğini alacaksın."

Kalbim ağzımda atarken, Asrın'ın verdiği sert nefesler dudaklarımdan içeri sızıyor, ruhumun içinde çağlayan sesler kulaklarımda yankı yapıyordu. Asrın belimdeki ellerini biraz daha sıkılaştırarak beni kendine kafesledi. "Bitti. Şimdi arabaya atlayarak buradan gideceğiz."

Ağzım aralanırken arkada duyulan adım sesleriyle gözlerim irileşti. Asrın eliyle ağzımı kapayarak ağzımdan kopacak olan inlemeye engel oldu. Bu hareketi belki de sinirlerim bozuk olduğu için beni güldürdüğünde Asrın beklenmedik hareketimle yüzünü

bana döndü ve dudaklarını araladı. Gözleri bir an yanağımdaki gamzeye kaydığında tutunduğum göğsü kasıldı.

"Karavaris'lerin veliahdı burada olmalı, dikkatli bakın."

Asrın Karavaris? Hafızamda ışık yakan kelimeler önüme dizildiğinde gözlerim büyüdü. Ah, Asrın'ı arıyorlardı. Kaşlarını çattı. Arkamızdaki adım sesleri uzaklaşırken yakınlığımızdan dolayı kızaran yüzümü göremeyeceğini bilsem de kafamı aşağı indirerek yüzümü gizledim.

"Dengesiz misin kızım?" Sesi sorgulayıcıydı. "Demin ağlarken şimdi gülüyorsun."

"Senin suçun," diye homurdandım sesim yükselirken. Kafamı kaldırarak gözlerimi gözlerine sabitledim. Gözleri yakından daha da güzeldi. "Tutturdun bir şart diye."

"Yükseltme sesini," diye homurdandığında kaşlarını çatmış, gözlerini kısmıştı. Kirpiklerinin gölgesi karanlıkta elmacık kemiklerine uzanıyordu. Kirpikleri, uçları tutuşmuş kibrit çöpleri gibiydi. "Odama girerek bilekliğini düşürmen senin salaklığındı."

Kaşlarımı çatarak dudaklarımı büzdüm. "Bu, şart koymanı gerektirmezdi," diyerek kendimi savundum. "Ayrıca bana hakaret etme."

"Benim için gerektirir," derken eğleniyor gibiydi. Belki de bu benim yanılmamdı.

"Hadi ver bilekliğimi," diye homurdandım.

"Hımm, vermeli miyim?" diye sorarken kesinlikle eğleniyordu. Dilini dudaklarında gezdirerek bana alaycı bir bakış attığında dudaklarım aralandı.

"Ne?" diye soludum. "Tabii ki vermelisin."

Belimdeki ellerini yukarı kaydırdı. Kalbimin uğultusu, ruhumun iniltisine eşlik etti ve heyecan yutkunmama sebep oldu. Niye bu kadar yakında duruyordu sanki? Benim cesaretim buraya kadardı. Gözlerimi kaçırarak "G-gidelim mi?" diye mırıldandım bir aptal gibi kekeleyerek.

Bu hareketi utanacağımı bildiği için yapmıştı. Arabada da dediği gibi, utandığımda beni susturduğunun farkındaydı ve bunu kullanıyordu. *Hain.* Belimdeki ellerini aniden çektiğinde kafamı

kaldırarak ona baktım. Hafif kirli sakalları alnımda filizlendiğinde, ürpererek bir adım geriledim.

"Yürü Sarışın, oyun bitti."

Önümden çekilerek bana bakmadan ilerlemeye başladığında karanlık otoparkta baştan aşağı siyaha bulanmış adama bakarak iç çektim. Ellerimi kollarıma sararak ilerlerken, yaptığımız şeyin farkına yeni varıyordum. Benim yanlış diye nitelendirdiğim işi yaparken ona yardım etmiştim ve kendimi huzursuz hissetmiyordum. Aksine hayatımda yaşamadığım kadar heyecan yaşamış, monoton olan hayatıma değişiklik katmıştım.

Bu düşüncelerle kıkırdadığımda, sesim sessiz otoparkta yankı yaptı. İlerimde yürüyen Asrın sesimle birlikte omzunun üstünden bana dönerek kaşlarını çattı. Yüz ifadesini anlayamasam da o an çok güzel görünüyordu. Elimi ağzımla kapatarak kıkırdamamı bastırırken, can çekişen ruhumun nefes soluduğuna şahitlik etmiştim. Asrın kafasını iki yana sallayarak yürümeye devam ederken, deli olduğumu falan düşünüyor olmalıydı. Kim bilir, belki de öyleydim.

Neden güldüğümü bilmesem de gerçekten gülmek istediğimi biliyordum. Az sonra arabaya bindiğimizde koltukta bıraktığım telefonumu cebime atarak Asrın'a baktım. Gözleri elinde döndürdüğü flash belleği izlerken kaşlarımı çattım. O bellek de neyin nesiydi? Yoksa girdiği odadan almak istediği şey o muydu? Döndürdüğü belleği ceketinin iç cebine koyarak fermuarını çektikten sonra bakışları beni buldu. Ormanı andıran gözleri nadiren baktığı derinlikle bana bakıyordu. Böyle anlarda kalbimin uğultusu yüzümdeki kızarmayla son buluyordu. Bakışlarımı kaçırarak önüme döndüğümde araba sokağa hükmeden motor sesiyle çalışmaya başladı.

Ay ışığının önderlik yaptığı gökyüzünde sessizlik geceye eşlik ediyordu. Cama yasladığım yüzüm arabanın ısısına rağmen soğumuş ve bunun etkisiyle kızarmıştı. Yaptığımız neydi? İyi miydi? Yanlış mıydı? Kötü müydü? Günah mıydı? Bilmiyordum. Ama kötü hissetmenin aksine, ilk defa gerçek bir şey yaşamanın hazzını ve şaşkınlığını soluyordum.

"Almak istediğin o bellek miydi?" diye sordum büyük bir merakla. "Sonuçta sana yardım ettim, bana söylemelisin."

Cüretim boyumu aşarken, Asrın'ın bana dönen bakışlarının farkındaydım. Her zamankinden daha sert bakan gözleriyle bir an söylediğime pişman olsam da yutkunmakla yetindim.

"Seni ilgilendirmiyor." Sesinin arkasına gizlediği tınıyı seçememiştim. "Ama..." diyerek bendeki keskin bakışlarını cama çevirdi ve devam etti. "Evet, o bellekti."

Geçen dakikaların ardından sokağa girdiğimizde, unuttuğum gerçek su yüzüne çıkmıştı. İyi hissettiğim dakikalara inat, o an korku yavaşça ekili olduğu kökten filizlenerek çiçeklerini açmaya başlamıştı. Araba, evimin olduğu sokakta durduğunda ellerimin titremeye başladığını fark ettim. Bu korkuyu bana yaşattığı ve ruhumda başka bir yaranın sebebi olduğu için onu affetmeyeceğimi biliyordum.

"Sarışın." Kulağım duyduğu sesi tanıyordu. Beyaz badanalı apartmandaki bakışlarımı Asrın'a çevirdim. Gölgelenen yüzünün bir kısmını seçmiş ve yüzünün güzelliği karşısında bir kez daha afallamıştım. Allah aşkına içeride belki de beni dövmek isteyen bir babam varken Asrın'ın fazla güzel olan yüzünden bana neydi?

"Hı?" Saçma bir tepki verdiğimde, gözleri yüzümün her bir karışını taramakla meşguldü. Elleri direksiyonda ritim tutarken yüzüne bakmaktan çekinen yapım ellerinde oyalanıyordu.

"Bugün yaşananlar yarın unutulacak." Sesindeki keskinlik dikkatimi çekerken, aniden kafamı kaldırarak ona baktım. "Ve kimseye bugünle alakalı hiçbir şey anlatmayacaksın."

Ona gözlerimi kısarak bakarken kaşlarını çattı. "Ben zaten kimseye anlatmam ki," diye mırıldandım sesim kısılırken. Anlatmazdım. Zaten anlatacak kime sahiptim ki?

Kafasını onaylar biçimde sallayarak, "Biliyorum," diye fısıldadı.

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktığımda, onun sabit bakışları ruhumu eziyordu. "Bilekliğim?" diye sordum aniden, büyük bir heyecanla. Sesimin yüksek çıktığını fark ettiğimde alt dudağımı dişledim. Asrın'daki hareketlenmeyle omzumun üstünden

ona baktığımda, belleği koyduğu ceketinin cebiyle ilgilendiğini gördüm. İç cebinden çıkardığı şeyin bilekliğim olduğunu gördüğümde gözlerim büyüdü. Yüzümde aniden gelişen tebessümle Asrın'a baktığımda kaşlarını çatarak gamzeme baktığını fark ettim. Bu hareketiyle şaşırsam da umursamayarak bilekliğimi almak için uzandım. Asrın'ın havada tuttuğu bilekliği alırken, parmağıma değen parmağıyla bir an heyecanlandım ama bu bilekliğimi almama engel olamadı.

Bilekliği cebime koyarak memnun bir ifadeyle Asrın'a döndüm ama onun beni pek umursadığı söylenilmezdi. Sırtını yasladığı koltukta, yosun yeşilleriyle camdan dışarıyı izliyordu. İnmem gerektiğini fark ettiğimde, "Teşekkürler," dedim bir parça keyifle. "Ben ineyim."

Çattığı kalın kaşlarıyla apartmana baktı. Her daim pürüzsüz bir keskinliğe ve mesafeye sahipti. Eliyle çenesini sıvazlayıp ağzını araladığında merakla ona baktım. Heyecanım sebepsiz yere kendini aştığında, Asrın dudaklarını birbirine bastırmadan evvel beni onayladı. "İn."

Girdiğim apartmanda merdivenleri çıkarken yorgunluktan dolayı bastıran uykuyu kovmaya çalıştım. Dün gece de uyumamış, sabahtan beri bir şey yememiştim. Anahtarla kilidi açarken, korkum elle tutulabilecek kadar yoğundu. İçeriye girdiğimde beni karşılayan karanlığı, ışığı açarak yuttum. Sessiz evde babamı ararken attığım her adım tereddütlüydü.

Bütün odalara bakıp babamı bulamadığımda derin bir nefes versem bile sonun kaçınılmaz olduğu belliydi. Odama geçip direkt yatağa girdiğimde kendimi dinlenmeye bıraktım. Zihnimin meşgul olduğu o kadar çok düşünce vardı ki uyumama engel olan.

Yattığım yatakta uykum olduğu halde uyuyamazken, hâlâ gelmeyen babamı merak etmem saçma olsa da buna dur diyemedim. Gün kendini devirmiş ve gece ikiyi bulmuştu. Çoğu zaman geç gelse de o anki saate kadar gelmediği zamanlar nadirdi. Masanın üzerindeki telefonu alarak onu aradım.

Tahmin ettiğim gibi telefondan gelen tek ses sinyal sesiydi.

• • •

Gelen sesle gözlerimi araladığımda gün ışığı gözlerimi kamaştırmıştı. Gözlerimi birkaç kez kırpıştırdıktan sonra yattığım yerden doğruldum. Bir kez daha gelen sese kulak kabartarak, bakışlarımı masanın üzerindeki telefona çevirdim. Üzerimdeki yorganı kenara atıp yatakta oturur pozisyona geldiğimde giysilerimle yattığımı anlayarak dudaklarımı dişledim. Dağılan saçımı kulağımın arkasına tıkıştırırken, uzanıp telefonu aldım. Telefondaki saati gördüğümde gözlerim büyümüştü. Gelen mesaja baktım, Bora göndermişti.

Gönderen: Bora.
Saat: 10.29
Çabuk çık ve seni aldığım kafeye gel. Kahveni ve kekini söyledim bile! Bana sözün var. Unutma.

Yüzümde oluşan gülümsemeyle telefona bakarken, onun da okula gitmediğini anlamıştım. Elimdeki telefonu çalışma masasına geri bırakarak dolabımın yanına ilerledim. Seçtiğim kot pantolonu ve siyah boğazlı kazağı giydikten sonra saçlarımı at kuyruğu yaptım. İyi ve temiz görünüyordum. Perçemlerimi yanaklarıma bırakarak aynanın karşısından ayrıldım.

Salona geçtiğimde babamın hâlâ gelmemiş olduğunu fark ettim. Bir tarafım delice bir merak duyarken diğer tarafım *bırak, o seni umursamadı* diyordu. *Bir şey olmamıştır* diye kendimi avuturken, guruldayan karnımı doyurmak için mutfağa girdim. Dolapta bulduğum kavanozdaki reçeli dilimlenmiş ekmeğe sürerek yedikten sonra biraz olsun kendime gelebilmiştim.

Otobüsten inerek kafenin önüne yürüdüğümde, dışarıdan ne kadar lüks olduğunu bir kez daha fark ettim. Hayatım boyunca böyle yerlere gelmemiş, gelmek de istememiştim. İçeri girdiğimde aldığım limonlu kek kokusuyla yüzümde tebessüm oluşurken, Bora'yı aramaya başladım. Mavinin ve beyazın hâkim olduğu kafe gerçekten şık ve kaliteliydi. Gözlerim aradığını bulduğunda, elindeki kahveyi içen Bora'ya doğru ilerledim.

"Selam." Ona seslenirken kahve tonlarındaki sandalyeyi çeke-

rek oturdum. Bora kafasını kaldırıp baktığında, yüzüne giydirdiği tebessümün yeni dikilmiş olduğunu gördüm.

"Esila." Oturduğu yerde dikleşti. "Üşümüşsün," diyerek eliyle yanaklarımı işaret ettiğinde parmaklarımı yanaklarıma bastırarak, "Evet, hava soğuk," diye mırıldandım.

Eliyle garsona işaret verirken, kafedeki kalabalık dikkat çekiciydi. Yanımıza gelen garsona, "Bir kahve, bir de..." diyerek bana döndü. "Neli kek istersin?"

"Limonlu," diye aniden parladığımda garsonun garip bakışları altında yerime sindim. Bora'nın erkeksi kıkırtısıyla gözlerimi kaçırdım.

Az sonra gelen siparişimizdeki limonlu kekimi büyük bir iştahla yerken, yoğun kokulu kahvem de eşlik ediyordu. Cüzdanımdaki para miktarı aniden aklıma geldiğinde dudaklarımı dişleyerek hafızamı zorladım. Sanırım kalan son paramı da buraya verecektim ve hâlâ iş bulamamıştım. Aniden gelen hüzünle elimdeki çatalı porselen tabağın kenarına bırakırken, oturduğum sandalyede hafifçe dikleştim. Almila'dan biraz borç alarak idare edebilirdim.

Bora'ya döndüğümde bana baktığını fark ettim ama farklı ve hiç bakmadığı kadar derin bakıyordu. Bana böyle bakması bir an beni rahatsız ederken, Asrın'ın bana böyle derin baktığı zamanlarda bakışlarının neden rahatsız etmediğini sorgulamadım. Sorgulamayacaktım! Bana olan bakışlarından utanarak konuyu değiştirdim. "Sen de mi okula gitmedin?"

"Hı-hı." Kafasını sallayarak gözlerini kıstı. "Dün beni neden ektin?"

Aniden sorduğu soruyla ağzım aralanırken, yalan söyleyeceğimi biliyordum. Doğruyu söylemem gerekiyordu fakat bunu istemiyordum. Hem Asrın'a bir söz vermiştim. "Çok önemli bir işim çıktı," diyerek gözlerimi kaçırdım. Bir yalan daha söylersem suratımın kırmızıdan mora çalacağına emindim. "Üzgünüm."

"Üzülme güzellik." Sırıttığında gülümsemeye çalıştım ama bu pek mümkün değildi. Bu aralar -Almila dahil- herkese yalan söylüyordum ve bu canımı sıkıyordu. Yalanlarıma inanmayan tek

kişiyse yosun yeşili gözlerin sahibiydi. "Eminim önemli bir iştir. Hem bu saatte buraya gelmen telafisi oldu."

"Her neyse, yesene," diyerek kekimi işaret ettiğinde, kafamı sallayarak unuttuğum kekimi yemeye devam ettim.

İçtiğim kahveyle kuruyan ağzımı ıslatırken, kendimi daha iyi hissetmiştim. "Onu seviyorsun," diye mırıldandığında Bora, "Neyi?" diye sordum dudaklarımı büzerek.

Bakışlarını tabağından kaldırarak çenesiyle kahvemi işaret ettiğinde gülümseyerek onu onayladım. "Kesinlikle."

Biten tatlının ardından Bora'nın anlattığı şeylere gülümserken, gözlerim Bora'nın omzunun üstündeki detaya takıldı. Bora'nın arkasındaki cama asılmış olan iş ilanı yüzümdeki gülümsemeyi genişletirken, ellerimi çırpmamak için kendime nasihat verdim. Hiç beklemediğim bir anda karşıma çıkan bu şanslı değerlendirmeliydim. Tepkilerimi dikkatle izleyen Bora, kaşlarını çatarak omzunun üstünden arkasına baktı. Aradığı şeyi bulamadığından olsa gerek bana dönerek gözlerini kıstı. "Esila?"

"Hımm?" Mırıldandım sevincimin okunduğu sesimle.

"Neye gülüyorsun öyle?" Dudaklarımı dişleyerek Bora'ya bakarken, o an gidip kafenin sahibiyle konuşmamak için kendimi zor tutuyordum.

"İş," diyerek açıkladığımda, bunun yeterli gelmediğini fark edip devam ettim. "Yani şey, arkandaki iş ilanını görünce sevindim."

"Sen zaten çalış..."

"Hayır, oradan ayrıldım," diyerek konuştum. "Belki saatlerime uymaz ama yine de kafenin sahibiyle konuşmak istiyorum."

Dikkatle beni dinleyen Bora cümlem bittiğinde gözlerini kısarak eliyle çenesini sıvazladı. İçimdeki umut tohumları büyürken, kendimi gerçekten iyi hissettiğimi fark ettim. Bora bana gözlerini kısarak bakarken, *ne* dercesine kafamı salladım.

"Demek işe ihtiyacın var?" Kafamla onaylayarak güldüğümde, başını sallayarak devam etti. "Bizim şirkette staj yapmaya ne dersin?"

Gülümsedim. Kocaman. Zamanın göğsüne saklandım ve hayatın getireceklerini bekledim.

Sekizinci Bölüm

-Kül-

Sessizliğin demir attığı odamda duyulan tek ses nefes alış veriş seslerimdi. Karanlığı sevmeyen ben, sokak lambasının cılız ışığıyla damgalandığı kasvetli odada oturuyordum. Beynim düşüncelerimi taşıyamayacak kadar yorgun, vücudum uykusuzluğun ve yorgunluğun getirdiği sebebiyetle halsizdi. Yanmayan kaloriferin etkisiyle halsiz vücudum titrerken, üzerimdeki polara biraz daha sokuldum.

Guruldayan midemi umursamadan oturduğum yatakta aşağı kaykılarak yatış pozisyonu aldığımda, kapının gürültülü bir şekilde kapanışı yerimden sıçramama sebep oldu. Gözlerim korkunun ve tedirginliğin etkisiyle büyürken seslice yutkundum. Evet, gelenin babam olduğunun bilincindeydim ve korkum dişlerini çıkarmıştı. Oturduğum yerden kalkarak bir iki adım ilerledim. Titreyen ellerim yumruk halini alırken, salondaki paytak adım sesleri kulağımda ürpertici bir sesle çınladı. Üzerimdeki battaniyeyi yatağa atarak kapıyla aramdaki mesafeyi tamamen kapattım.

Titreyen elim zorlukla kulpa gittiği anlarda odamın kapısı sesli bir şekilde açıldı ve ürperti bütün vücuduma bir mikrop misali yayıldı. Bilinçsizce bir adım gerileyip onun davet ettiği savaştan kaçmaya çalışırken, gözlerinin korkutucu etkisini yok saymaya

çalıştım. Yumruk halini alan ellerimin tırnaklarını avuç içime batırırken, bir adım daha gerileyip derin bir nefes aldım.

Sessizlik aramızda asılı kalmış, ikimiz de konuşma girişiminde bulunmamıştık. Titrek bir nefes verirken, iri elinin havalandığını görür gibi oldum. Saçıma aniden yapışan nasırlı parmaklar sayesinde dudaklarımdan kopan çığlık karanlık geceyi hüzne boğdu. Başımı arkaya yatırarak yüzümü kaldırdığında yüzünü daha net görebilmiştim.

"Benim küçük kızım." Sesindeki tını, öfkesini ruhuma kusar gibiydi.

"Bırak," diye inledim acı dolu sesle. "Canım yanıyor, ne yapıyorsun?" Kanım donmuştu. "Bak... Bak, sarhoşsun, yapma."

"Ayık olsam ne değişecekti lan!" Merhamete kötürüm olan sesini duyduğumda, dolan gözlerimi kırpıştırarak elimi başıma götürerek saçlarımı ondan kurtarmak istedim. Bu hareketimle birlikte saçımı daha çok çektiğinde diz üstü yere çökmeme sebep oldu. Dizlerim anın etkisiyle acırken dudaklarımdan sayıklamalar döküldü. Gece ruhuma eşlik etti. "Nerede kaldın?"

"A-Almila." Kekeleyerek konuştuğumda saçımı diplerinden kavrayarak daha sert bir biçimde çekti. "Sen istemiştin orada kalmamı."

Boştaki ellerim saçlarıma tutunarak, ondan kurtulma mücadelesine girişmişti. Gözlerindeki alaycı ifade bundan zevk aldığını gösterirken, ardına gizlediği sertlik ve öfke bütün uzuvlarımı ayağa kaldırıp titretecek kadar saf ve gerçekti. "İş buldun mu lan?" Hırlayarak yüzünü yüzüme yaklaştırdığında, titreyen dudaklarımda asılı kalan hıçkırık kendini dudaklarımdan dışarıya itti.

"Daha bulamadım," derken acıyan saçlarım yüzünden gözlerimi sımsıkıya kapatarak bu anın geçmesini bekledim. Diledim. İstedim. "Ama bulacağım, yemin ederim."

"Ne demek bulamadım?" Gözlerini kısarak tehlikeli bir bakış attı. Bana olan öfkesi ve nefreti o kadar yoğundu ki beni yaraladığı her andan zevk alıyordu. Bu, benliğimin ve ruhumun kabul edemediği acı bir gerçekti. "Ne halt ediyordun o zaman gecenin o saatlerinde dışarıda?"

Boştaki ellerimi parke zemine yaslayarak bedenimi yukarıya kaldırmaya çalıştığımda acıyan dizlerim dolayısıyla bir inilti kopuverdi dudaklarımdan. "Bırak artık, canım yanıyor," diye sesimi yükselttiğimde yüzündeki kasların seğirdiğine şahitlik ettim. Kasılan çenesi ve koyulaşan gözleri beni yaralayacak bir olayın habercisi gibiydi. Ona bağırmamalıydım.

"Ö-özür dilerim." Hızlıca konuştum, yapabilecekleri sahne sahne gözlerimin önüne puslu bir perde çekerken. "Bırak gideyim, gerçekten iş bulacağım." Ellerimi dizlerime yaslayarak kafamı kaldırdım. "Lütfen, bu sefer vurma." Sesimdeki acizlik canımı yaktı, solan yanlarım öldü, ölen yerler tekrar öldü.

"Ah, kızım. Beni tanımıyormuş gibi konuşma," diye soludu bütün uzuvlarımı titretecek bir öfkeyle. "Cezanı ödemeden pençelerimden kurtulabilir misin?"

Soru değildi. Kurtulamayacağıma, gözlerinden gözlerime uzanan birkaç pırıltı şahitlik ediyordu. Titreyen dudaklarım arasından içime çektiğim derin nefesle birlikte genzime dolan içki kokusu midemin kasılmasını sağlayıp, kusma isteğimi baş göstermişti. Gözlerindeki acımasızlık kara kalemle kaderime yazılan esaretin notalarıydı. Son bir çırpınışla, "Yapma," diye fısıldayabildim.

"Seni dövmemi istemiyor musun?" diye sorduğunda şaşkınlık bir an tökezlememe sebep olsa da hevesle başımı salladım. Belki de dövmeyecekti. "O zaman sana başka bir ceza vermemiz gerekiyor."

Fısıltısı can yakıcıydı. Kafamı iki yana sallayarak bunu istemediğimi belirttim. Aniden saçlarımı bıraktığında afallayarak ona baktım. Dudaklarının tehlike vaat eden bir sırıtmayla kıvrılması yutkunmama neden oldu. Elimi saçlarıma geçirdiğimde, gerilen saç diplerimin acısıyla inleyerek çöktüğüm zeminden kalktım.

"Ne yapacaksın?" diye sorarken acıyan dizlerimi umursamadan gerilemeye başladım. Olduğu yerde dururken, yüzüne kondurduğu iğrenç sırıtma yeni darbelerin habercisi olmuştu. Elini çenesinde ilgiyle gezdirirken bakışları odağına tekrar beni aldı. Bana bakmasına bile dayanamıyordum.

"Bunu çok seveceksin benim güzel kızım." Odadan çıkan ba-

bamın ardından irileşen gözlerimle baktım. Neyi çok sevecektim? Nereye gitmişti? Belki de vazgeçmişti. Bu düşünceyle kendimi kandırdığımı fark ederken derin derin nefesler almaya başladım.

Korkunç. O korkunç bir adamdı. Beynim bas bas bunu bağırırken, bedenim benden bağımsız hareket ediyordu. Olduğum yerde gerileyerek duvara sindim ve boğazımda düğüm olan hıçkırığın dudaklarımdan kopup gelmesine izin verdim. İçeriden gelen sesler yıkımın habercisi, yeni bir kâbusun ortağıydı. Ellerimi iki yandan kulaklarıma bastırırken beynimde dönüp duran uğultulu düşüncelerin ayaklarına pranga vurdum, en ücra köşelerde hiçliğe kavuşmalarını istiyordum.

Babamın sesiyle yüzümü eğdiğim yerden kaldırarak o korkunç adama baktım. Kapının sert bir vuruşla duvara çarpması ve benim irkilerek ayağa kalkmam aynı saniyelerde gelişti. İrice açtığım gözlerim o adamın üzerinde dolaştı ve yaralı elinde gördüğüm makasla sert bir şekilde yutkunarak ağzımı araladım. Ama konuşamadım.

"Bak, bunu seveceğini söylemiştim." Dudaklarından kopup gelen kelimelerdeki eğlenen tını midemi burktu. Benim aksime sırıtan yüzü, acıyan canımı az daha acıttı. "Daha önce de yapmıştık hatırladın değil mi?"

Hatırlamıştım. Hafızamın asla unutamayacağı o görüntü silik silik döküldü köşesi kıvrılmış zihnime. Saçlarımı kesecekti. Kapının pervazında duran o adam bir adım daha attı ve ben daha da sindim boyası eskimiş duvara. Biraz sonra olacakları engelleyecek gücü kendimde bulamıyordum. Dokunsalar yere düşüp günlerce kalkamayacak gibi hissediyordum ama buna rağmen saçlarıma dokunmasına izin vermek istemiyordum.

"Yapma." Fısıltıma eşlik eden kahkahası ona olan tiksintimin altına odunlarını attı ve yangını harladı.

"Gecenin bir saati sokaklarda gezecek kadar vaktin var ama iş bulamadın öyle mi?" Gürledi. Evet, doğru terim buydu. Korkunç adama olan korkum gittikçe kıvam kazanıyor, gittikçe artıyordu. Kafasında ne kuruyordu bilmiyordum, beyni sanki komutla çalışıyordu. Ne söylediğimle değil, kendi bildikleriyle ilgileniyordu.

"Saçmalarımı kesme." Sesim belki acizce belki çaresizdi. Zaten öyle olmadığımı kim söyleyebilirdi? "Bana vur ama saçlarımı kesme."

Bir adım daha attı ve aramızdaki mesafeyi umursamadan beni kendine çekti. Yalpalayarak yere düşerken dudaklarımda can bulan inilti onu tatmin etti. "Sana her şeyin bir bedeli olduğunu söylemiştim." Saçlarımdan kavrayarak elindeki makası tehdit dolu sesi eşliğinde saçlarıma yaklaştırdı. "İş bulmalıydın ve bana lazım olan parayı getirmeliydin."

Yüzündeki sırıtmanın yerini alan öfke benim gözlerimdeki yansımaydı. Ben ona, o bana öfkeliydi. Gözlerimden akan yaşları silmek istedim ama bu düşünceden vazgeçerek ayağa kalmaya çalıştım.

"Rahat dur." Öfkenin her rengi, nefretin her tonu sesinde bariz belliydi.

"Lütf-" Saçlarıma daha da asılması cümlemi yarıda keserken, bozguna uğramıştım. O an onun önünde diz çöküyor ve ağlıyordum. Bu gerçek zihnimi dağladı, buz dağının ortasından kopup gelen çığ beyazlarını üstüme örterken kanım alevlendi. "Bırak," derken sesim daha yüksek çıkmıştı. Çektiği saçlarım acırken kendimi buradan kurtarmak istiyordum. "Vursana bana, saçlarımı kesme!"

Yüzündeki ifadeyi çözemeyecek kadar buğulanmıştı gözlerim. Beni dövebilirdi. Fiziksel acılara alışkındım ama saçlarımı kessin istemiyordum. Bunu daha önce de yapmıştı ve bir daha katlanabileceğimi sanmıyorum. Saçlarımı seviyordum.

"Sus artık." Sinirle tısladığı anda elindeki makası hızlıca saçlarıma vurmuştu. Dudaklarımda asılı kalan çığlık bu darbeyi bekler gibi odada yankılandığında, boğazımdaki acı yutkunmama engel oldu. Ellerim saçlarıma asılırken, kendimi geri çekmeye çalışıyordum ama onun gücü karşısında şansım olmadığı aşikârdı. Beni kendine daha çok çekerek nefret ettiğim makasla saçlarıma darbeler vurmaya devam ediyordu. Dilimden dökülen harfler kelimeleri kovalarken o beni duymuyor, belki de umursamıyordu. Rastgele kestiği saçlarımı gözlerimden akan yaşlar takip ediyordu.

Kendimi geri çekmeye çalıştıkça saçlarıma asılıyor, canımın ne kadar yandığını umursamıyordu.

Saçlarımı aniden bıraktığında, dilimden dökülen boğuk ve kısık sesli kelimeleri ben bile anlayamadım. Korkunç adamın kahkahasını duyduğumda, boğazımdan kopup gelen çığlıkla ellerimi saçlarıma götürdüm. Kahkahası yarıda kesilen adam önümden çıkarak kapıya doğru ilerledi. Bu kadardı. Yeni bir yıkımı bütün uzuvlarımda hissederken acı yerlerde geziniyordu. O adamın gölgesinden kurtulan saçlar gözlerimin önüne serildiğinde kestiği saçlarıma bakarak geriledim. Sırtım soğuk duvarla temas ettiğinde, irkilerek bacaklarımı kendime çektim. Gözlerim yerdeki kesik saçlarımdayken içimdeki fırtınanın dinmesini bekledim. Rüzgâr estiği yerlerde yıkık dökük harabeler bırakırken, dudağımdaki hıçkırıklar art arda firar ediyordu.

Ellerim bir kez daha saçlarıma gittiğinde, kendimi derin bir nefes almaya zorladım. Boğazımdaki yumrular birbirini kovalarken, birkaç kez öksürerek kendime gelmeye çalıştım. Belime uzanan saçlarımı elimle tararken kiminin daha uzun kimisinin daha kısa olduğunu fark ettim. Dağınık, belki de berbat görünüyordu. Önüme doğru gelen birkaç sarı saç tutamını geriye iteklerken, saçımın yeni halini görecek kadar güçlü olmadığımı biliyordum.

Ellerimi bacaklarıma sardım. Tir tir titreyen bedenime eşlik eden hıçkırık ve iç çekişlerle gözlerimi sımsıkı yumarak uyumayı diledim. Somut bir kavram haline gelen acı geçsin istiyordum. Unutmak, hiç var olmamış gibi yapmak istiyordum. Ama olmuyordu. Acı oradaydı. Acı yere düşmekten yaralanan dizlerimdeydi. Acı yerde sere serpe savrulan saçlarımdaydı. Acı boğazımdaki yumrudaydı. Bu seferki yıkım sancılıydı. Sancısı, ruhun kanayan yarasındaydı. Kanayan yara, babamın getirisiydi.

Beynim çığlık çığlığa bağırarak acıyı içime işliyordu. Bedenim soğuğun etkisiyle üşüyordu ama içim cayır cayır yanıyordu sanki. Tutuşan bendim. Yangının gerisinde bıraktığı külleri rüzgâra teslim ettim.

Titremelerim devam ederken ağlamaktan sızlayan gözlerimin kan çanağına döndüğüne emindim. Birkaç derin nefesle birlikte

yere savrulan mor battaniyeyi alarak üzerime örttüm. Bacaklarımı kaldırmaya zorlasam da güçsüzlüğünü ilan etmiş gibi yerinden kımıldamıyordu. Olduğum yerde kıvrılırken gözlerimin önünde asılı kalan kesik saçlarım zihnime zulmediyordu. Açık tutmakta zorlandığım gözlerim benden bağımsız bir şekilde yavaşça kapanırken, içimdeki çığlıkları az da olsa susturabilmeyi diledim.

• • •

Zihnimin gerisinde asılı kalan birkaç kare beynimi meşgul ederken, kırpıştırarak gözlerimi açtım. Buğulanan bakışlarımı etrafta gezdirirken, hâlâ aynı yerde ve aynı şekilde yattığımı fark ettim. Poların altındaki ellerimi çıkararak şakaklarımı ovarken, her yanımın tutulmuş olduğunu hissederek homurdandım. Yerimden doğrulurken üzerimdeki battaniyeyi kenara itekledim ve saate göz attım. Baygın gözlerimi kırpıştırırken okul saatinin geldiğini gördüm. Böyle bir durumda okula gitmek istemiyordum ama dün de okula gitmediğimden dolayı artan devamsızlığımın bilincindeydim. Okula gitmem gerekiyordu.

Ayağa kalktığımda yerimde sendelesem de düşmemeyi başararak dolabımın yanına ilerledim. Gözüme takılan kesik saçlarla birlikte boğazıma oturan yumru gözlerimin dolmasına sebep oldu. Acı hâlâ oradaydı. Gözümden düşen bir damla, hıçkırarak ağlamanın habercisi gibiydi. Ağlamak istemiyordum. Bakışlarımı yerdeki saçlardan kaçırarak dolaptan kot pantolonu ve yeşil tüylü kazağı çıkardım. Gözümün önünden onlarca sahne, onlarca düşünce akıp geçerken, onları kışkışlayarak kendimi düşünmemeye itiyordum.

Üzerimi giydikten sonra saçlarımı bağlamak istedim ama aynanın önüne geçerek yeni halimi görmeye hazır hissetmiyordum. Fakat ne halde olduğunu bilmediğim saçlarla okula gidemezdim. Birkaç adım atarak aynanın önüne geçtiğimde gözlerim irice açıldı. İki yanımda duran ellerim istemsizce yamuk yumuk olan saçlarıma gittiğinde, içimdeki yangın buzdağına ulaştı. Sözlerin bittiği yerlerde acı ruha dökülürdü. Ben acıyı her bir yanıma dökmüştüm.

Alnıma düşen birkaç tutam saçlarımın kesildiğini belli ediyordu. Sırtımdaki saçlarımı önüme aldığımda gülünecek halde olduğunu gördüm. Elimde kalan üç beş kuruşu kuaföre veremezdim. Saçları elimde toplayarak tepeden bir topuz yaptığımda kesiklerin görünmesini engellemişti. Elime para geçene kadar böyle idare etmekten başka şansım yoktu. Aynadaki güçsüz kızın görüntüsü içimdeki volkanları harekete geçirdi. Güçsüz olmanın bünyemde yarattığı sancı öylesine gerçekti ki kurak bir toprak gibi yetersiz hissediyordum.

Bindiğim otobüsten nihayetinde indiğimde derin bir nefes vererek, görünen okula doğru ilerledim. Otobüse binmeden önce aldığım poğaçayı güçsüz kalmamak adına yerken, yanımdan geçip giden insanları umursamıyordum. Birkaç gündür doğru dürüst bir şey yemediğim için daha da bitkin hissediyordum. Okulun bahçesinde gülüp eğlenen insanlara imreniyordum sanırım. İmrendiğim hayatları değil, onlar gibi gülebilmekti. Onlarınsa gerçekten güldüğüne emin değildim ya. Poğaçayı yiyerek açlığımı bastırdıktan sonra zırt pırt önüme gelen saçlarımı kulağımın arkasına ittirdim.

"Ah, güzelim." Bu alaycı sesi tanıyordum. Onun her bir kelimesi, kaliteli bir eğlenceye sahipti. "Sen de buradaymışsın."

Arkamı dönerek Cenk'e baktım, yüzündeki sırıtış her zamanki iticiliğini koruyordu. "Ne istiyorsun?" Bıkkın sesimle birlikte bana doğru bir adım attığında gözleri şaşkınla irileşti. Ondan böyle bir tepki beklemediğim için kaşlarımı çatarken, birkaç adım daha atarak yanıma geldi.

"Gözlerine ne oldu?" diye sorduğunda şaşkınlık sırası bendeydi. "Kan çanağı olmuş resmen."

Dün gece saatlerce ağlamanın getirisiydi bu gözler. Peki Cenk'i bile şaşırtacak kadar kötü müydü halim? "Hiç," diye mırıldandım. "Bir şey yok. Sadece alerji."

Gözlerini kısarken kaşlarını çattı. Böyle tepkiler vermek yerine benimle dalga geçmesi gerekmiyor muydu? Afallamış bir şekilde ona bakarken, kafasını iki yana sallayarak tekrar sırıttı. Allah'ım bu çocuğu anlayabileceğim tek bir günüm olacak mıydı?

"Uğraşma benimle," diye mırıldanarak bir adım gerilemek istediğimde, elleri kollarımdan tutarak buna engel oldu. "Bırakır mısın?" dedim kaşlarımı çatarken.

"Saçlarını mı kestin sen?" Alayla gülerken ellerini kollarımdan çekip saçlarıma uzatma girişiminde bulundu. Midemin içindeki asitli suyu suratına kusmak gibi şahane fikirlere sahipken, göğsümün içindeki tüm yıldızlar sönmüş gibi hissettim.

"Dokunma," diye bağırarak gerilediğimde ayağımın sendelemesiyle yere kapaklandım. Ağzımdan dökülen iniltiyle birlikte Cenk'in afallamış ve şaşkın bakışlarını görür gibi olmuştum. Elini tekrar uzattığında daha yüksek bir sesle, "Dokunma," diye bağırdım.

"Ne oluyor?" Bağırdığında etraftaki kalabalığın sustuğunu ve bizi izlediğini anladım. Kimi bana acıyarak bakarken, kimisi nefretle bakıyordu. "Ne bağırıyorsun? Delirdin mi? Sadece kaldıracağım."

Etraftakilerin uğultularını duyuyordum ama algılayamıyordum. "Ben kalkabilirim."

"Uğraştırma da kalk," diye tısladığında Cenk'e doğru yaklaşan grubu fark ettim. Hepsinin gözlerinde anlayamaz bakışlar gezerken pürüzlü gözlerimi Cenk'e çevirdim. Kaşlarını çatmış, kuşkuyla bana bakıyordu.

"Abi ne yapıyorsun?" diye soran Doruk kaşlarını çatmış, kuşkuyla bize bakıyordu.

"Bir halt yaptığım yok," dedi sevimsiz bir ses tınısıyla. "Düştü, kaldırmaya çalışıyorum. İzin vermiyor aptal."

Avuç içlerimle yerden destek alarak doğrulduğumda dizlerimdeki yaraların sızısını hissettim. Kafamı kaldırdığımda Cenk'in tanımlanamaz ve bahçedekilerin saçma bakışlarını fark etsem de umursamamaya çalıştım. Eğilerek yerdeki çantayı aldığım anlarda saçlarımdaki lastiğin koptuğunu hissetmem uzun sürmemişti. Adeta olduğum yerde çakılı kalırken, dolan gözlerimi kırpıştırarak eğildiğim yerden kalktım ve utancın getirdiği duyguyla birlikte okul çıkışına doğru yürüdüm.

Okula gelmemeliydim. Kapıdan çıkarken arkamdaki fısıltıları

duyuyordum ve utanç sığındığı mahzenin zincirlerini zorlayarak dışarı çıkma arzusundaydı. Çeneme doğru yol alan yaşlar boğazımdaki yumruları adeta dürtüklüyor ve nefes almamı güçleştiriyordu. Yanımdan geçen insanların saçlarıma attığı tuhaf bakışlar gözyaşlarımı hızlandırırken karşıya geçmek için adım attım. O an olan oldu. Aniden duran arabayla yerimde sıçrarken ağzımdan kaçan korku dolu nida soğuk havaya karıştı. Eğdiğim kafamı kaldırdığımda ayağımın dibinde durmuş olan arabayı görerek gözlerimi büyüttüm. Olduğum yerden bir adım gerilerken, arabadan inen Asrın'la birlikte bir şok daha ürpertici bir hisle bedenime dalga dalga yayıldı. Titreyen ellerimi dizlerime koyarak derin nefesler vermeye çalışırken, aniden koluma yapışan elle irkilerek kendime geldim.

"Sarışın, sen cidden..." Cümlelerini tamamlayamadan göz göze geldiğimizde Asrın'ın gözlerinin irislerindeki şaşkınlık gözlerimle buluştu. Birkaç saniyelik şaşkınlığın ardından gözleri bilindik bir sertliğe ev sahipliği yaparken çenesi gerildi. Bakışları tüm yüzümde oyalandıktan sonra yavaşça saçlarıma uzandığında kaşları kavisle havalandı ve dudaklarından kısık sesli birkaç küfür döküldü. Bakışlarımı kaçırırken artık bütün vücudumun titrediğini hissediyordum. Asrın'ın kolumdaki eli sıkılaşırken, sesli nefeslerinin alnıma bıraktığı çarpık hisler ondan bir adım gerilememe sebep oldu.

"Gitmek istiyorum," diye mırıldandım titreyen sesimle. Aldığım nefeslerin ciğerlerime yetmediğini, daha derin nefeslere ihtiyacım olduğunu hissediyordum. Bütün okulun önünde böyle bir duruma düşmek hayatım boyunca yaşamadığım bir utancı anlıma kazımıştı. "Ben-"

"Arabaya geç." Sesindeki sertlik itiraz istemeyen bir tonda dökülmüştü dudaklarından. İtiraz etmek istemiyordum. Bakışlarımı onunla buluşturduğumda kolumdaki elini aniden bıraktı. Yüzümün her zerresini yosun yeşilleriyle taradıktan sonra gözlerini birkaç saniye kapatarak derin nefesler aldı.

"Hadi!" Sesi daha alçak tonda yükselirken, kafasıyla arkasındaki arabayı işaret etti. Onu kafamla onaylarken, "Tamam," dedim.

Range Rower'a doğru ilerlerken, yere basan ayaklarım yürümek için zorlanıyordu. Arabanın kapısını açarak içeriye girdiğimde, aniden ısınan vücudum tepki vererek mayışmıştı. Koltuğa iyice yerleşirken, Asrın'ın okula ilerleyişini kısık gözlerimle izledim. Muhtemelen okul bahçesindeki herkes bizim halimizi görmüş olmalı ki arabaya tuhaf bakışlar atıyorlardı.

Kollarımı göğsümde bağlarken, kafamı geriye atarak gözlerimi kapadım. Zihnime konan her düşünce bir yanıma buse konduruyordu lakin bu buseleri konduran dudaklar zehir zemberekti. Aralanan kapıyla gözlerimi kıstığımda, Asrın'ın arabaya binmesini ve keskin bakışlarının odağına beni almasını o kısık bakışların ardından izledim. Yüzündeki sertlikten ödün vermezken, gözleri arada saçlarıma takılıyordu. Gözlerimi kaçırarak, bakışlarımı ellerime düşürdüm ve çalışan arabayla derin bir nefes verdim.

Arabaya binip okuldan ayrıldığımızdan beri aramızdaki sessizlik zırhını kuşanmış, bize yüzünü dönmüştü. Yaklaşık on dakikadır aynı pozisyonda oturmuş, Asrın'ın sorularından nasıl kaçacağımı düşünüyordum. Muhtemelen bana saçlarımı soracaktı ama benim ona verebilecek bir cevabım yoktu. Zaten bunu yapanın babam olduğunu düşündüğüne emindim. Babamın bana yaptıklarını biliyor, en azından tahmin ediyordu.

"Nereye gidiyoruz?" derken sesim pürüzlü ve alçaktı. Gözlerim ellerimde oyalanıyor, ona bakmaktan kaçınıyordu. Ona bakarsam sanki bir kez daha içimi görecek ve okuyacak gibiydi.

"Baban kesti değil mi?" Kendinden emin tınısı beynimle taarruza geçti. Ona itiraz edemiyor, inkâr edemiyordum. İnkâr etsem dahi bana inanmayacağını biliyordum. "Neden ona izin veriyorsun sanki? Kendini koru!"

İzin mi veriyordum? Beynim kelimeyi evirip çevirip tarttı. Düşünmek istemeyen tarafım beynimin odacıklarında koştururken içimdeki kız fısıldadı: *Veriyor musun?* Veriyor muydum?

"Ben..." Kelimler ağzıma kadar geldiğinde onları dudaklarımdan itemedim. Ben bile bu soruya doğru bir yanıt bulmazken ne diyebilirdim?

"Reşit değil misin?" Kafamı kaldırarak ona baktım. Çenesi

kasılmış, yeşil gözleri rengini kaybederek öfkeyle siyahlaşmıştı. Sorusu zihnimdeki ışıkları parıldattı. Reşit olmama birkaç ay vardı ve bu süre içinde babamın yanından ayrılamazdım, buna izin vermezdi.

"Değilim," derken sesim cılızdı. Reşit olsam bile nereye gidebilirdim ki? "Hem reşit olsam ne değişecek?" Ona bunu neden sorduğunu bilmiyordum. Muhtemelen böyle bir şey beklemiyordu. Benim akrabam yoktu, akrabam varsa dahi tanımıyordum. "Babam dışında kimsem yok."

Bu gerçeği dile getirmek düşünmekten daha zordu. Kimsesizlik, hayatım boyunca karşımda sağlam bir duvar gibi durmuş, onu hiçbir zaman yıkmamıştım. Neyse ki yalnızlığı seviyordum.

"Annen öldü mü?" Sesi tanımsızdı. Aniden kafamı kaldırarak ona baktığımda, bakışlarını omzunun üstünden benimle buluşturdu. Gözleri yarı kısılmış, dudakları düz bir çizgi halini almıştı. Gerilen yüzündeki belirgin elmacık kemikleri gün ışığında parlıyordu. Bir an gerçekten bu soruyu sorup sormadığını düşündüm. Bilmiyordum. Annem yaşıyor muydu? Ölmüş müydü? Bilmiyordum.

"Okulda ne oldu?" Kaşlarım çatılırken ona baktım. Gözleri ve dikkati yolda olsa da benden bir cevap beklediğini biliyordum. "Kim ağlattı seni?"

Kendimi bildim bileli nefret ettiğim halde ağlıyordum. O an döktüğüm yaşlardan daha çok ilgilendiğim şey utanç duygusuydu. İnsanların acılı bakışları zihnimin en ücra köşesindeydi. "Saçlarım," dedim duraksayarak derin bir nefes vermeden önce. "Saçlarımın halini gördüklerinde gözlerinde gelişen bakışlardı sanırım beni ağlatan."

Biten kelimelerin ardından yutkunurken bana dönen bakışlarını mavi gözlerimle kucakladım. Gözlerine tanımlayamadığım bir ifade hâkimdi. "İnsanların düşüncelerine önem veren bir aptalsın yani?"

"İnsanların düşüncelerini tabii ki umursamıyorum ama o anki utanç duygusu görmezden gelemeyeceğim kadar büyüktü." Evet, insanların düşüncelerini önem vermiyordum ama maalesef önleyemediğim hislerin varlığını yok sayamıyordum.

"Utanma." Gözlerinden geçen bir anlık kırılma biraz olsun rahatlamamı sağladığında, kafamı sol tarafıma yatırarak ona baktım. Bir eliyle direksiyonda hâkimiyet kurarken diğer eliyle deri ceketindeki sigara paketine ulaştı. Paketin içine koyduğu çakmağıyla sigarasını yakarken önüme gelen saç tutamlarını ittirdim. Profilindeki kemikli yüz haltları, hafif kirli sakallarıyla örselenmişti. Uzun kirpiklerine, bir kızı utandıracak güzellikteki düz burnuna alık alık bakarken aniden bana döndüğünde gözlerimi irice açarak dudaklarımı dişledim. Elindeki sigaradan derin bir nefes daha alırken bakışlarını kızaran yüzümde gezdirdi. Ellerimi mahcup bir ifadeyle saçlarıma daldırırken, o da gözlerini kısarak bana saatleri andıran ama yalnızca birkaç saniye süren bir bakış atarak önüne döndü.

Yarım saat sonra duran arabayla kafamı kaldırarak etrafa baktım. Gözlerim şaşkınlıkla büyürken, ağzım aralandı. Yanımdaki hareketlenmeyle Asrın'a döndüğümde, arabanın kapısını açarak dışarı çıktığını gördüm. Kaşlarımı çatarken, şaşkınlığı bir kenara iterek arabadan çıktım ve onu takip ettim. "Buraya neden geldik?"

Arkasını dönerek bana baktığında, gözlerimi kaçırma ihtiyacı gütsem de bunu yapmadım. Gözleri saçlarımı izlerken, "Sence?" dedi. Bir şey dememe fırsat vermeden bir kez daha arkasını dönerek ilerledi. Kuaförden içeri girdiğimizde aldığım ağır parfüm kokusuyla yüzümü buruşturdum. Beyazın ağırlıkta olduğu kuaför günün erken saatleri olduğundan dolayı tenha ve boştu. İçerideki kadınların şık ve uçuk giyimleri dikkatimi çekerken, buraya ne kadar yabancı olduğumu fark ettim. Asrın elini koluma indirerek beni çekiştirdiğinde, etrafta olan bakışlarımı ona çevirdim. Beni karşılayan yapılı sırtına bakarken aniden durmasıyla sırtına çarparak duraksadım. Omzunun üstünden onun önüne baktığımda otuzlu yaşlarında bir kadını gördüm.

"Bir saniye... Asrın Bey?" Kadın oje yedirdiği tırnağının gövdesi olan parmağını Asrın'a doğrulturken, kaşlarımı çatarak kadının Asrın'ı nasıl tanıyabildiğini düşündüm. Yosun yeşillerini görmesem de ilgisiz bakışlarını kadına yolladığına emindim.

Kadının yüzündeki sırıtma solarken bakışları beni buldu.

Kaşlarını memnuniyetsiz bir ifadeyle çatmış, dudaklarını büzmüştü. Kadına dümdüz bakarken, Asrın kadını umursamayarak ilerlemeye devam etti. Etraftaki insanların bize değen bakışlarını umursamadan Asrın'ın sırtını izlemeye devam ettim. Koltukların önüne geldiğimizde bana dönerek kafasıyla ayna önü koltuğunu gösterdi. Önünde devasa ve şık bir ayna bulunan koltuğa oturduğumda Asrın'ın beni takip eden keskin bakışlarının bilincindeydim. Asrın oturduğum koltuğa doğru eğildikten sonra dirseklerini koltuğun sırtına dayadı ve bakışlarını aynanın yüzeyinde benimle buluşturdu.

"Saçlarını nasıl kesilmesini istiyorsan onlara öyle kesmelerini söyle." Enseme vuran ılık nefesi anlık titrememe sebep olurken yutkundum. Birileriyle bu kadar yakın olmaya alışık olmadığımdan istem dışı tepkiler veriyordum. Isınan yüzümü gizlemek amacıyla bakışlarımı aynadan buluşturduğu gözlerinden kaçırarak, kafamı onaylar anlamda salladım. Bana bu kadar yakın olması kesinlikle iyi değildi.

Arkada bize bakan erkekli kadınlı gruba eliyle *gel* işareti yaparken bakışları hâlâ üstümdeydi. Bakışlarında rahatsız eden değil, yutkunmama sebep olan bir şeyler vardı. Bize doğru yaklaşan yirmili yaşlarında sarışın bir çocukla kaşlarım çatılırken, gerilmeden edememiştim. Birilerinin saçlarıma dokunmasından rahatsız olurken bunun bir erkek olması beni daha da rahatsız ediyor ve geriyordu. İster istemez babamı hatırlıyordum. Erkeklere karşı yabaniydim. En nihayetinde saçlarımı bu hale getiren bir erkek eliydi. Sarışın çocuk yanımıza geldiğinde aynadan bana bakarak gamzelerini ortaya seren bir tebessüm gönderdi.

"Beyefendi siz çekilir misiniz?" Çocuğun bakışları üstümdeyken dile getirdiği soruyla Asrın'ın gerildiğini fark ettim. Arkasını dönerek ani bir hareketle çocuğun çenesini tuttu. Çocuğun odağından çıktığımda dudaklarımı araladım ama hiçbir şey demeden geri kapattım. Çocuğun kaşları çatılırken gözleri büyüdü.

"Sen değil." Alışkın olduğum sert tınısı çocuğu ürkütmüş olmalı ki hızlıca kafasını salladı.

Asrın çocuğun çenesindeki elini çekerek onu kaba bir hare-

ketle iteledi. Arkada duran esmer kıza eliyle *gel* işareti yaparken, sarışın çocuk hızlı adımlarla yanımızdan uzaklaştı. Dudaklarımı dişleyip derin bir nefes verirken esmer kız yanıma yaklaşarak, "Hanımefendi?" dedi ılık bir tebessümle. İlgili gözlerini bana sunarken, "Nasıl kestirmeyi düşünüyorsunuz?" diye devam etti. Bakışları saçlarıma kayarken gözleri şaşkınlıkla aralanmış ve yanaklarımın kızarmasına sebep olmuştu. Esmer kız şokla açtığı gözlerini kırpıştırırken ifadesini toparlamaya çalıştı.

"Neyi bekliyorsun?" Asrın aksi bir sesle kıza seslendiğinde, derin ve kudretli yeşilleri aynanın yüzeyinden bana bakıyordu. Gözlerinden gözlerime uzanan bakışlar beni soluk soluğa bırakıyordu. Ben ellerimle oynamaya devam ederken, kız kendine gelir gibi hızlıca kafasını salladı ve başımı yıkamak için işe girişti.

Yıkandıktan sonra rengi koyu bir kıvam alan saçlarıma baktım. Saçlarımı her zaman sevmiş ve uzatmıştım. Şimdi ise belime kadar uzanan saçlarım omuzlarımın aşağısına geliyordu. Çok kısa sayılmasa da uzun değildi. Kendimi bez bebek gibi hissediyordum. Birileri beni sürekli bir yerlere çekiştiriyor, ben onlara ayak uyduruyordum. Kafesin içindeydim ve anahtar birilerinin kıskacı altındaydı. Anahtara ulaşıp kafesi açtığımda soluk soluğa kalan ruhumun ciğerlerine dolduracağı derin nefesleri olacaktı.

Adının Aslı olduğunu öğrendiğim esmer kız saçıma şekil vermeye devam ederken, bakışlarım onun arkasındaki adamı izledi. Asrın arkamdaki beyaz badanalı duvara yaslanmış, kollarını göğsünde bağlamıştı. Bakışları boşluğa bakarken mekândaki birkaç kızın dikkatli bakışları da onun üzerindeydi. Kaşlarım çatıldı. Önüme dönerek aynadaki yansımama baktım. Anlıma düşen çarpık çurpuk saçlarım aynı hizada kesilmiş, abartısız kâkül olarak düzeltilmişti.

Nihayet kuaförde işimiz bittiğinde ücreti vermek istesem de Asrın bunu katiyen reddetmiş, o karşı konulmaz bakışlarını bana yollamaktan geri durmamıştı. Şaşkın ve biraz da afallamış bakışların arasında kuaförden çıktıktan sonra arabaya binmiş, geldiğimiz yolu geri dönmeye başlamıştık. Asrın okula gidip gitmeyeceğimi sorduğunda onu reddetmiş, Almila'ya bırakmasını istemiştim.

Bu yolları Asrın'la kaçıncı gelişim olduğunu bilmiyordum ama artık bunu yadırgamadığımı fark ettim. Onun bana yardım etmesi sıradanmış gibiydi. Bugün yaptığı şey ona olan minnet duygumun zirveye ulaşmasını sağlamıştı. Belki onun için oldukça basit olan bu hareket benim için kuruyarak ölüme terk edilen bir çiçeğin suya olan açlığını gidermesi gibiydi.

Gözlerimi her kapadığımda önüme serilenler dramatik bir filmin kopuk sahneleriydi. Saçlarıma dolanan o büyük eller, dizlerimin acısıyla uyuşan bacaklarım, ağzımdan firar eden hıçkırıklar, saçlarımdan önüme düşen tutamlar... Kapadığım gözlerimi aralayarak camdan dışarı baktım. Hafif atıştıran yağmur damlaları arabanın ön camına vurarak seyirlik bir görüntü sunuyordu. Önüme gelen saç tutamını üfleyerek geriye savurmaya çalışırken bıkkın bir nefes verdim. Sanırım saçlarımın yeni haliyle çok uğraşacaktım.

"Kâkül sevmiyorsan neden yaptırdın?" Gözlerimi camdan çekerek Asrın'a döndüm. Boş gözlerle bana bakarken kaşlarım çatıldı, saçlarımı düzeltebilmek için kâkül yapmak zorundaydım. "Salak mısın?" diye sordu, bakışları kâküllerimde itinayla gezinirken.

"Sensin salak." Aniden cırladığımda yaptığım harekete ben dahi şaşırdım, Asrın'ın çatılan kaşları doğru yolda olmadığımı söylüyordu. Ben dudaklarımı dişlerken, Asrın gözünü kısarak bana ölümcül bir bakış attı. Ah, tabii ki korkutucu görünüyordu.

"Ağzın çok laf yapıyor," diye homurdandı direksiyonu sağa kırarken.

"Hah," diye yabancı bir tepki verdiğimde, umursamayarak göz devirdi.

"Baban olacak o puşt saçlarını neden kesti? Gerçi hiçbir şey bunun için bir sebep olamaz." Bazı anlar sesine yüklediği sinir o kadar etkiliydi ki oracıkta tanelere ayrılacağımı düşünüyordum. Kollarımı göğsümde bağlayarak ona bakmaya devam ettim.

"Onun nedenlere ihtiyacı yok," diye fısıldadım duyamayacağı bir şekilde. "Hem sarhoştu... Yani, pek kendine olmadığı için yaptı." İnandırıcı olmasını dilediğim bir ses tonu kullandım. "Bilincini kaybetmiş gibiydi, daha önce olmamıştı."

Gözlerimi kaçırdım. Yalan söylemeyi zaten beceremezken onu yalana inandırmak daha da zordu. Bana birkaç saniye baksa yalanımı yakalardı, ki bakmasına da gerek yoktu aslında.

"Yalancı," diye söylendi Asrın memnuniyetsiz bir ifadeyle. Kaşlarım çatılırken derin bir nefes bıraktım. "Demek daha önce de yaptı," diye devam etti kendi kendine.

Resmen kendimi açık etmiştim!

"Yapmadı," diye savunmaya girdim hemen. Zaten öğrendiği gerçekler yüzünden ona karşı kendimi saçma halde mahcup hissediyordum. "Beni bulduğun o gece beni ilk defa dövmüştü, daha sonra olmadı." Bakışları bana döndüğünde dikkatle dinlendiğimi fark ettim. Bunları dile getirmek kolay değildi. Kelimeleri birbirine bağlayan cümleler dudaklarımdan sızarken içime çektiğim her nefeste duygularımı baltalıyordu. "Onun psikolojik sorunları var, bir daha yapacağını sanmam."

"Acaba bu yalanları burnunun uzaması için falan mı söylüyorsun? Minik bir burnun var," dedi gözlerini devirirken. Ona inandırıcı bakışlar attım. "Ne var?" dedi kaşlarını çatıp, alnını kırıştırırken.

"Yalan söylemiyorum," derken sesim çatlaktı. Gerçekten onu inandırmak ve bu meseleyi unutmak istiyordum. Belki o zaman daha rahat edebilirdim. "Gerçekten."

Gözlerini kısarak kafasını iki yana salladı. Kıstığı yeşil gözlerinde onu inandıramadığıma dair izler vardı.

"Hı-hı, yedim," diye söylendi bakışlarını üzerimde gezdirirken. Gözlerimi kaçırırken, yalan söylediğimden dolayı kızaran yüzümü gizlediğime sevinmiştim.

"Teşekkür ederim yaptığın şey için," dedim sıkıntılı bir şekilde. "Başına çok bela oluyorum."

Söylediklerimi düşünürcesine kaşlarını çattı. "Sanırım öyle," dedi yavaşça. "Ama bunu dert etmiyorum, Sarışın."

Sesindeki, söylediklerini onaylayan keskin tını biraz olsun rahatlamamı sağladı. Benden rahatsız olması ve bir bela olarak görme düşüncesi sebepsizce canımı yakardı.

"Asrın?"

"Söyle."

"O flash bellek neyin nesi?" diye sordum sakin bir sesle. Bunu merak ediyordum ama beni terslemesinden korkuyordum.

Omzunun üstünden bana bakarken, meraklı gözlerim cevabı gözlerinde aradı ama bulamadı. "O flash belleği unut gitsin, Sarışın. Başına bela açmayacağımı söylemiştim."

"Başıma bela açmayı dert etmiyorum," diye homurdandım onu taklit ederken. Gözlerini kısıp bir süre çatılan kaşlarımı ve kızaran yanaklarımı izledi. Gözlerini devirip önüne döndüğünde dil çıkarmamak için kendimi tembihleyip önüme döndüm. Neden söylemiyordu ki? Benim hakkımda öğrendiği şeylerin karşılığında ben de onun hakkında bir şeyler öğrenmek istemiştim.

• • •

Son bir saattir yaptığım gibi oturduğum koltukta esnerken Esma Teyze'nin izlediği televizyona göz attım. İzlediği evlilik programına uzaylı görmüş gibi bakarken, Esma Teyze'nin büyük bir merak ve ilgiyle izlediğini fark ettim. Almila hâlâ okuldaydı ve biz Esma Teyze'yle birlikte salonda oturmuş, çay içiyorduk. Esma Teyze'nin beni bırakıp giden kadının en yakın arkadaşı olduğunu öğrenmiştim. Esma Teyze bunu bana ilk söylediğinde altı yaşlarında falandım. O zamanlar anne kelimesinin bende çağrıştırdığı pek bir şey yoktu. Koca bir boşluğun içinde bir yerlerde olduğunu biliyordum, tıpkı doldurulamayacağını bildiğim gibi. O yaşlarda Esma Teyze bana o kadını anlatırken hüzünlü bir gülümseme dudaklarında peyda olurdu. Anlattıklarının çoğunu hatırlamasam da ona çok benzediğimi söyler, onun çok güzel bir kadın olduğundan bahsederdi. Zamanla Esma Teyze anlatmaktan vazgeçmiş, ben de her anlattığında oluşan derin sızıların içini öfkeyle doldurmaya başlamıştım. O sızılara hiç dokunmuyor, çoğu zaman annemin hiç var olmadığına kendimi inandırarak onu düşünmekten kaçınıyordum.

Çalan zil sessizliği taciz ettiğinde, Esma Teyze'nin yerinden kalkmasını izledim. Almila'nın salona kadar gelen cırtlak sesiyle yüzümü buruştururken, oturduğum koltuktan kalktım. Kapının pervazına tutunarak ayakkabılarını çıkaran Almila beni görünce

koca bir gülümseme yerleştirdi yüzüne. Yüzündeki gülümseme yavaş yavaş solarken afallayan ifadesine kaşlarımı çatarak baktım.

"Saçların," diye fısıldadı şaşkın bir sesle. Gözlerimi devirirken yanına ilerleyerek sıkıca sarıldım. Başta şaşkınlıktan tepki vermese de, "Fındık Faresi," diye cıvıldadı kollarını belime sararken. "Saçlarını niye kestirdin?" diye sordu merakla. "Sen çok severdin."

"Severdim," diye mırıldandım ondan ayrılırken. "Ama değişiklik olsun istedim."

Ona olanları anlatmak onun canını sıkmaktan başka bir şeyi değiştirmeyecekti. Benim için ne kadar üzüldüğünü biliyordum ve bunu istemiyordum.

"Pek inanmadım," diye söylendi odaya doğru yürürken. Arkasından ilerlerken şüpheci yaklaşımına gözlerimi kıstım.

Yatağa uzanan Almila saçlarıyla oynarken, elimdeki küçük aynadan saçlarıma bakmaya devam ettim. Yıllardır alışık olduğum uzun saçlardan sonra böyle bir saç tarzına alışamayacak gibi duruyordum.

"O kalçalar sende olduktan sonra saçlarını o kadar takma," diyerek sinsi bir tebessümü dudaklarına yerleştiren Almila'ya garip bakışlar attım. "Senin kalçaların yeter güzelim."

Göz kırptığında elimde olmadan kıkırdadım. Onun bu deli dolu halleri bana iyi gelen nadir şeylerden biriydi. Biliyordum, bu anlar kısaydı ama gerçekti.

"Ne saçmalıyorsun acaba?"

"Tatlım, vücudun cılız olabilir ama kalçaların hiç de fena değil," derken yattığı yerden doğrularak bana sevecen bakışlarını fırlattı. Ona kızgın bakışlar atarken, o bunu önemsemeden yataktan fırlayarak dolabın karşısına geçti.

"Ben kilo mu aldım acaba?" diye mırıldandı aynada kendini süzerken. Üzerindeki eşofman takımına baktığımda hiç de kilo almış gibi durmadığını fark ederek, "Yoo," dedim.

"Mert beni kilolu sever mi?" diye cılız bir sesle sorduğunda kaşlarımı çattım. Konu Mert'e nasıl gelmişti? Ve bunu neden kafasına takmıştı.

"Saçmalama, o kızıl saçlar sende olduktan sonra seni sevmeye-

cek insanın aklından şüphe ederim," dedim son derece gerçekçi ifadeyle. Omzunun üstünden bana bakarken düşünceli görünüyordu.

"Ne yani," dedi abartıyla, ellerini kızıl saçlarına daldırırken. "Bu saçlar olmasa sevilmeyecek insan mıyım? Onu mu demek istiyorsun?"

Gözlerimi şaşkınlıkla açarken, "Gerçekten mi?" diye fısıldadım kendi kendime. Başımı iki yana sallarken, aynadan ona gözlerimi kısarak baktım.

"Aman be," derken sinsice sırıtarak bana döndü. "Tabii ki sevecek, sevmezse kendi bileceği iş güzelim." Ellerini iki yana açarak kendini gösterdi. "Sonuçta harika olan benim," diyerek yatağa atladığında, gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Şştt," diyerek ayağıyla beni dürtüklerken, alnıma düşen kâküllerimle oynamaya devam ediyordum. "Bora'yla nasıl gidiyor?"

Ellerimi bacaklarıma sararak çenemi dizlerime yasladım. Yukarıdan Almila'ya bakarken Bora ile aramızdaki iletişimi düşündüm. Onunla iyi anlaşıyorduk. "Sanırım iyi anlaşıyoruz," diye mırıldandım. Bana attığı imalı bakışlara kaşlarımı çatarken devam ettim. "Seninle olduğu gibi, arkadaşça."

"Demek arkadaşça," diyerek uzandığı yerde kolunu kıvırarak yüzünü avucuna yasladı. Dudaklarını dişlerken, kahverengi gözlerini fildır fildır döndürmeye başlamıştı. "Ne yani, o da mı sana kalçalarının hiç fena olmadığını söyledi?"

Dudaklarım aralanırken yatağın ucundaki yastığı suratına fırlattım. Yüzündeki sırıtma kahkahaya dönerken, yüzüne çarpan yastığı başının altına alarak bana sinsi bakışlarını fırlattı.

"Saçmalama," diye cırladım. "Sadece ortak bir projeye başladığımızdan beri onunla resmen tanışmış olduk, onunla konuştukça ondan hoşlanmadığımı yalnızca bana yardım ettiği için oluşan minnet duygusuyla karıştırdığımı fark ettim." Derin bir nefes verdim. "Bilirsin, bu konularda oldukça tecrübesizim."

Beni soluksuz dinledikten sonra kafasını sallayarak beni anladığını belirtti. Ona anlattığım her şey doğruydu. Sevgi, aşk gibi kavramlar bana hep uzaktı; sadece birilerinin bana yardım etmesi hoşuma gitmiş, minnet duymuştum. Belki de hoşlandığımı dü-

şündüğüm için ona olan duygularımı büyütmeyi istedim, abarttım. Hepsi sadece minnet duygusuydu. Şimdi daha iyi kavramıştım.

"Anladım," dedi yavaş bir sesle. "Ama yakışıklı çocuktu be."

"Allah sahibe bağışlasın," diyerek omuz silktim. "Bana ne?"

"Aşktan kaçma," dedi dalgınca. "Kendini kapattığın kafesten çık ve yabancı olduğun duyguları tat." Yüzündeki tebessüm Mert'i düşündüğüne kanıttı. "Aşk, acısına rağmen gerçekten güzel."

Hayatım o kadar aradaydı ki böyle hislerin varlığından bihaber yaşıyordum. Muhtemelen âşık olsam bile anlayamazdım, ki her şey bu kadar kötü giderken iyi giden bir şeylerin olacağına ihtimal vermiyordum. Umursamazca omuz silktim, bu hisleri tatmaktan önce yapmam gereken şey ruhumu temize çekmekti. Ne kadar başarabilirsem...

"Boş ver," derken son derece gerçekçiydim.

"Hep boş ver zaten, suratsız." Yüzünü buruşturup dil çıkardı. "Sana yaşam enerjisi depolamam lazım, ne yapsak ki?"

"Başıma is açma," diye homurdandım.

Beni taklit ettiğinde, onun bu haline gülmeden edemedim. Her insana iyi gelen birileri ya da bir şeyler vardı. Almila açan bir çiçeğin yaprağı gibiydi, her hareketi umut bahçeme tohum ekiyor, oluklardan akan kanı temizliyordu. Bir nevi merhemdi. Benim yaşadığım hayatın kanıtıydı, ardımda bıraktığım her kırık kanadımın iyileştirici taneleriydi.

Ona ihtiyacım vardı.

Bacaklarımı çözüp ayağa kalkarken, Esma Teyze mutfaktan bağırdı. "Gelin, yemek yiyin cimcimeler."

Tozlu sayfalarının hüzün dolu sonuyla bitirdiğim kitabı kapatarak uyuşan bacaklarımı açtım. Oturduğum kanepede biraz gerinirken, duvardaki saate baktım. Almila'dan geleli iki saat olmuştu ve bu iki saat içinde yarım kalan kitabımı bitirmiştim. Dünden sonra enerjim o kadar sönüktü ki, odama gidip yatağa girecek hâli bile kendimde bulamıyordum. Babamın birkaç metre ötede yattığı düşüncesiyle kendini gösteren tedirginlik, damarlarımdan akan sıcak kanı buzdan bir kristale çevirecek kadar yoğundu.

Üzerimdeki battaniyeyi kenara iterek kanepeden kalktım ve

kitabı elime alarak sessiz adımlarla odama geçim. Pek fazla eşya bulunmayan odamdaki çift kapılı dolaba yürüdüm ve pijamalarımı alarak üstüme geçirdim. Önüme gelen kâküller bana kesilen saçlarımı hatırlatırken, boğazıma oturan yumruyu defetmek için derin bir nefes verdim. Ağlamayacaktım. İyi olmalıydım, kendim için.

• • •

Üşüyen ellerimi nefesimle ısıtmaya çalışırken sınıfa doğru ilerlemeye devam ettim. Sırama geçerken yan tarafımdaki boşluk Asrın'ın gelmediğinin kanıtıydı. Dudaklarımı büzerken omzuma astığım çantayı sıraya koydum ve üzerimdeki montu çıkardım. Birkaç kişinin bana, özellikle saçlarıma attıkları normal dışı bakışlar onlara bakmam için beni zorlasa da önüme bakmaya devam ettim. Saçları kesilen tek insan mıydım? Belki de dün saçlarımın yamuk yumuk halinden sonra böylesine bakımlı ve düzgün saç beklemedikleri için bu denli dikkatli bakıyorlardı.

Önüme aniden atılan kâğıtları gördüğümde kafamı yukarıya kaldırdım. Bora'yı gördüğümde rahatlayarak tekrar sıranın üstündeki kâğıtlara göz attım. Elime alarak dikkatle baktığımda bunun yaptığımız proje olduğunu anladım.

"Puan vermiş mi?" diye sordum merakla Bora'ya bakarken.

"Üzerinde yazıyor ya," diyerek gözleriyle kâğıdı işaret ettiğinde, gerçekten yazdığını fark ettim. Notu gördüğümde yüzümde oluşan tebessümle dudaklarımı dişledim. Yüksek bir not almıştık.

"Gayet iyi, değil mi?" diye sordu göz kırparken.

"Kesinlikle," diyerek onu onayladım. "Bu kadar beklemiyordum."

"Ne yani beceriksiz olduğumu ve kötü bir iş çıkardığımı mı düşünüyordun?" dediğinde kaşlarını çatmış, bir adım yaklaşarak avuçlarını sıraya yaslamıştı.

"Hayır, saçmalama." Kesinlikle böyle bir şey ima etmemiştim. Sadece dersin öğretmeni, notları düşük veren bir öğretmendi ve verdiği notu beklemiyordum.

"Sadece şakaydı güzelim." Yüzündeki memnuniyetsiz ifade sönerken yerini alan sırıtmayla, oyuna geldiğimi fark ederek ya-

lancı bir homurtu çıkardım. "Bu arada," derken bir tutam saçımı yakaladı. "Saçların gerçekten çok hoş olmuş."

"Teşekkürler," diye mırıldandım, çekingen bir ses tınısıyla. "Değişiklik yapmak istedim."

Ah. Tabii ya, saçlarımı çarpık çurpuk kestim, daha sonrasında değişiklik olsun diye yeni bir model verdim. Ne yalan ama!

"Dün bir şeyler mi oldu?" derken yüzündeki sorgulayıcı ifadenin bahşettiği rahatsızlıkla yerimde kıpırdandım. Gözlerini bir cevap ister gibi gözlerimde oyaladığında, "Yok," dedim.

Elini yasladığı sırada bana biraz daha yaklaşırken, yutkunarak ne yapmak istediğine baktım. "Ya, öyle mi?"

"Hı-hı," derken oturduğum yerde biraz daha geriledim. Belki rahatsız olmam gereken bir şey yoktu ama içgüdülerim benim kontrolüm dışında gerçekleşiyordu.

"Bu arada, teneffüste iş meselesini konuşalım," derken ellerini yasladığı yerden çekerek ceplerine yerleştirdi. Cevap vermemi beklemeden göz kırparak sırasına doğru ilerlediğinde sınıfa gelen öğretmenle önüme dönerek dersimi dinlemeye çalıştım.

Blok dersin sonunda daralan nefesimi dudaklarımdan bırakarak yanımdaki boşluğa baktım. Asrın ders boyu yoktu ve ben bunu neden umursadığımı bilmiyordum. Yerimden kalkarken Bora'nın isteğiyle kantine doğru yürüdüm. Boğucu gürültünün hâkimiyetindeki her katta, ellerimi kulaklarıma tıkamak ve onları duymayı reddetmek istiyordum. Önümdeki tanıdık sesle birlikte kaşlarımı çatarak Burcu'ya baktım. Birkaç adım ilerimde arkadaşlarıyla kantine doğru yürüyorlardı.

Gözlerim Bora'yı ararken, en arkadaki masada oturduğunu gördüm. Bakışlarımı diğer tarafa çevirdiğimde yutkundum. Asrın okula gelmiş ama derse girmemişti. Bora'nın diğer yanında oturan Cenk'in bana değen bakışlarını gördüğümde bir adım gerilememek için ayaklarıma sağlam bir komut verdim. Üçünün arasına girip darbe almadan çıkmak zor olacaktı. Daha sonra konuşuruz ümidiyle arkamı dönecekken aniden benim olduğum tarafa dönen Bora'ya bakakaldım. Eliyle *gel* işareti yaptığında gözlerimi birkaç saniye kapadım ve derin nefesler alarak onlara doğru yürüdüm.

Masaya yaklaştığımda üçünün de bana değen bakışları arasında Asrın ve Bora'nın ortasındaki sandalyeyi çekerek oturdum. Gözlerim sırayla hepsinin gözünde oyalanırken, buraya neden geldiğime cevap ister gibi bakıyorlardı. Tekrar Bora'ya dönerek sordum. "Şu meseleyi konuşalım mı?"

Asrın'ın keskin bakışlarını yan profilimde hissederken, neden derse girmediği sorusu zihnimin ara sokaklarında sorulmayı bekliyordu. Bora'ya bakmaya devam ettim.

"Ah tabii ya," dedi yüzünü buruştururken. Mahcubiyetin ayak izleri vardı yüzünde. "Aklımdan çıktı, onu daha sonra konuşsak?"

Bunu beklemiyordum ama canıma minnetti. Yan tarafımda Asrın, karşımda Cenk otururken rahatça konuşabileceğimi sanmıyordum. Kafamı onaylar anlamda sallarken, "Tabii olur," dedim.

Ayağa kalkmaya hazırlanırken, gözlerimi birkaç saniye Asrın'a çevirdim. Gözleri üzerimde büyük bir titizlikle dolandıktan sonra gözlerime çıktı. Bakışları bakışlarımı eşelerken, gözlerimi kaçırdım ve sandalyeden kalktım.

"Niye kalkıyorsun?" diye sordu Bora kaşlarını çatarken.

Olduğum yerde sabit dururken çekingen bir ifadeyle konuştum. "Sonra konuşuruz demiştin?"

"Olsun, sen yine de otur." Bakışlarımı Bora'dan alarak Cenk'e çevirdim. Kesinlikle alaylı olmayan bakışları beni karşıladığında ağzım aralandı. Benden böylesine nefret eden çocuk yanlarında oturmamı mı istiyordu?

"Yok, ben gideyim," dedim gergin bir nefesi ciğerlerime doldururken. Yanımdaki Asrın hiçbir şey söylemeden bizi dinliyor, büyük ihtimalle umursamıyordu. Nedense bu ihtimal canımı sıkmıştı.

"Otur," dedi Bora bıkkın bir ifadeyle. Ağzımı araladığımda ilk defa gördüğüm sert bakışlarını bana yollamış kelimelerimi yutmamı sağlamıştı.

"Peki," diye mırıldandım kalktığım sandalyeye geri otururken.

"Uslu çocuk," dedi Cenk alaylı tavrına geri bürünürken. Ona boş bakışlarımı yollamakla yetinerek önüme döndüm. Hayatım boyunca böylesine dengesiz bir çocukla daha tanışmamıştım. Asrın ve Bora'nın onunla nasıl anlaşabildiğini merak ediyordum.

"Başlama Cenk," dedi Bora kaşlarını çatarak Cenk'e bakarken. Fakat o bunu umursamaz bir omuz silkişle geçiştirdi. Ellerimi masanın üstüne koyarken, Bora ve Cenk'in birbiriyle didişmesini izledim. Ne konuştuklarını bilmiyordum ama Cenk pis pis sırıtırken Bora sürekli kaşlarını çatarak ağzında bir şeyler homurdanıyordu. Bir an bu manzaraya gülmek istesem de Asrın'ın yanımdaki varlığı kendini hatırlattığında bundan caydım. Bakışlarımı birkaç saniye sonra ona çevirdiğimde bana baktığını görmek nefesimi öldürmeye yetti.

Gözlerini gölgeleyen güneş ışığı harelerini koyu bir bal rengine döndürmüştü. Bir an gözlerini daha yakından görmek isteyen yanımı fark ettim ve kaşlarımı çatarak ona baktım. Uzun kirpiklerinin süslediği göz çukurlarındaki hafif morluklar uyumadığına işaretti. Ya da bu sadece benim saçma düşüncemdi.

Asrın'ın saçlarıma baktığını fark ettiğimde yutkundum. Acaba o an ne düşünüyordu? Kemikli parmakları önündeki kahveyi yavaş bir hareketle önüme ittiğinde hareketlerini takip eden bakışlarım hafifçe büyüdü. Kahvenin sıcaklığını parmaklarımda hissettiğimde Asrın'ın içimde harp başlatan sesi, "İçsene," diye fısıldadı.

"Ben mi?" diye sordum saf saf kahvenin köpüklü yüzeyine bakarken. O an kızaran yüzümle ona dönmek pek de akıl kârı bir iş sayılmazdı. "Kahve senin değil miydi?"

"Başkasının kahvesini sana verecek halim yok," diye homurdandı sesindeki netliği kalemle beynime kazımak ister gibi. Nedense tam da o an gözlerini devirdiğini hissettim. Onu bu kadar hissetmem saçmaydı ama emindim. "Hiç içmedim," diyerek devam etti.

İçmediği bir kahveyi bana vermek istemişti. Hepsi buydu. Utanacağım ya da kızaracağım bir şey söz konusu değildi ama gözlerimi ondan uzak tutuyordum. "Peki, sağ ol."

Tuhaf bir homurtu çıkarırken, gözlerim Cenk ve Bora'ya kaydı. Hâlâ aynı şekilde konuşsalar da bu sefer sırıtan Bora, kaşlarını çatan Cenk'ti. Kafamı iki yana sallarken, elimin arasında durarak her geçen saniye elimi daha da ısıtan kahveye göz attım. Sanki elimin içinde çok değerli bir ganimet varmış gibiydi. Bu düşüncenin saçmalığıyla kaşlarımı çattım.

"Sen niye içmedin?" diye sordum Asrın'a hitaben. Kafamı hafif yana eğerek gözlerimi gözleriyle buluşturma gafletine düştüm. Gözlerini kısarak omuz silkmeyle yetindi. O bana yabancıydı. Ama hareketleri fazla tanıdıktı. Oysa yabancı olması gerekmez miydi? Tanıdık bir yabancı mıydı? Düşünceler çarpışıyor, içimdeki tanıdık hissi ağır basıyordu.

"Daha fazla soğumadan iç şunu," derken siyah kavisli kaşlarını çatmış, kahveye bakıyordu. Kaşları da yüzündeki her şey gibi olması gerekenden fazla güzeldi. Bakışları yüzüme dönerken, "İçeyim o zaman," diyerek ellerim arasındaki karton bardağı avuçladım ve dudaklarımla buluşturdum.

Sade kahve tam da damağıma uygundu. Kişiliğime çok ters olan sert kahveyi seviyordum ve bana verdiği kahve tam da böyleydi. Kahveyi ağzımdan uzaklaştırırken kafamı kaldırarak bakışlarımı ondan kaçırdım. Dikkatimi Bora ve Cenk'e vermeye çalıştım, konuştuklarını artık duyabiliyordum.

Cenk eliyle ensesini ovarken, "Asrın o adamdan nefret ettiğini biliyorum," dedi bakışlarını Bora'ya odakladı. "Ve Bora senin üvey kuzenin, yardım-"

Ağzım aralanırken, ani bir hareketle kafamı kaldırarak onlara baktım. Boğazımdan yukarı doğru tırmanan şok dalgası bedenimde sarsıntıya sebep olurken ağzım aralandı. Gözlerim kocaman olurken onların beni gördüğü bile yoktu. Asrın ve Bora üvey kuzen miydi? Bu kaçıncı afallayışımdı Allah aşkına?

"Siz üvey kuzen misiniz?" Sonunda sesimi toparlayabildiğimde konuşmuştum ve üçünün de bakışları bana dönmüştü. Gözlerindeki ifadelerde bir şey değişmezken, "Bilmiyorum deme," dedi Cenk şaşkınlıkla.

"Ben... Hayır, bilmiyordum," dedim gergin bir sesle. Onların üvey kuzen olabileceğini hiç düşünmemiştim.

"Egom sarsıldı." Alay dolu sesle konuştu Bora. "Okuldaki herkesin bizden konuştuğunu düşünüyordum."

Alnıma gelen saçımı geri itelerken bakışlarımı önüme indirerek öğrendiklerimin beni alaşağı etmesine izin verdim. Üvey kuzen olmalarının beni neden bu kadar şaşırttığını anlamıyordum. Olabilirdi, imkânsız bir durum değildi neticede.

"Herkes bilir bunu," diyerek omuz silkti Bora. "Muhtemelen bu sene geldiğin için duymamışsındır, takma."

"Şey... Hanginiz üveysiniz?" diye sordum çekingen bir sesle. Sorumla birlikte üçünün de gerildiğini fark etmemek aptallık olurdu. Muhtemelen sormamam gereken bir şey sormuştum. Üçüne de kaçamak bakışlar atarken Asrın'ın alev saçan bakışlarıyla karşılaştığımda yutkundum. Gözlerinin arasına serpiştirdiği siyah mürekkep gözlerini birkaç ton daha koyulaşmasını sağlamıştı. Yüzü gerilirken, dişlerini sıktığını buradan görebiliyordum. Ağzımı birkaç kez aralamaya çalıştığımda nefeslerim boğazımda düğümlendi.

"Esila," diyerek araya girdi Cenk. "Onu daha fazla sinirlendirmeden kalkmalısın."

Bakışlarımı onlardan tarafa çevirdiğimde, ikisi de tereddütlü bakışlarla bir Asrın'a bir bana bakıyorlardı. İçimde yeşeren pişmanlık hissi dile gelip konuşacak gibiydi. Düğüm düğüm olan boğazımla, "Ben özür di-"

Aniden koluma asılan parmaklar beni bozguna uğrattığında omzumun üstünden Asrın'a döndüm. Gözlerinden irislerime yayılan öfke içimdeki pişmanlığı harladı.

"Kalk," dedi Asrın. Anne rahmine tutunan bir fetüs gibi tutunmuştu sesine nefreti. Sesindeki sakinlik yüzündeki yakıcı öfkeye ters düşerken kolumu çekmeye çalıştım. Gözlerini gözlerimden yavaşça ayırarak kolumdaki eline ulaştırdığında aniden kolumu bıraktı. Hızlıca yerimden kalktığımda sendeleyen sandalyeyi umursamadan gerileyerek kantin kapısına doğru yürüdüm.

Kalbimin üstüne örtülen ağırlığı yok saymaya çalışırken, kantin kapısındaki Burcu'nun sırıtan yüzünü görmemle birlikte, ağrının ortasına atılan balyozun gümbürtüsünü kulağımda işittim. Nihayet delici bakışların arasından kantinden çıkarak ağır ağır sınıfa doğru yürüdüm. Darmadağın olan zihnimdeki tek soru ne yaptığımdı? Öyle bir soru sormanın yanlış olduğunu ve beni ilgilendirmediğini bildiğim halde sormuştum ama böyle bir tepkiyi hak etmiyordum. Asrın'ın üvey çocuk olduğu bünyemin kabul edemediği bir gerçekti. Allah'ım o üvey çocuktu ve ben bunu onun yüzüne mi vurmuştum?

Kafam eğik sırama otururken, ellerimle şakaklarımı ovalamaya başladım. Ne zaman kendimi sıkıntıya soksam başım ağrıyordu. Perdenin ardındaki gerçekler can sıkıcı ve yakıcıydı. Aklımdan bile geçmeyen düşünceler yazılı bir metin gibi önüme sürülüyor, afallamama sebep oluyordu. Son dersin bitişiyle birlikte çıkışa doğru yürürken Bora'nın benimle konuşması gerektiğini hatırlayarak bakışlarımı okul bahçesine çevirdim. O sırada bana doğru gelen Bora'yı görmemle rahatlayarak yanıma gelmesini bekledim.

"İyi misin?" Temkinli gözlerle bana bakarken, zoraki de olsa gülümseyerek iyi olduğumu ikna etmek istedim.

"Evet," diyerek bakışlarımı kaçırdım. "Şu iş meselesini konuşabilir miyiz?"

"Ben de onu soracaktım. Bugün seninle şirkete gidip, seni babamla tanıştırmak istiyorum," derken önümden geçerek ilerlemeye başlamıştı. "Senden daha iyi bir stajyer adayı bulabileceğini sanmıyorum."

Boraların şirketinde çalışma fikri ilk aşamada kulağa çok iyi gelmişti fakat o an bunu istemediğimi biliyordum. Orayı kaldıramazdım, benim kendime göre bir işe ihtiyacım vardı.

"Bora sağduyun ve yardımın çok teşekkür ederim fakat sizin orada çalışma fikrini pek benimsemedim. Lütfen kusura bakma..."

Kafasını iki yana sallarken, "Hayır, kusura bakmıyorum," dedi hafif tonlu bir gülümsemeyle. "Senin için iyi olacağını düşünmüştüm."

"Biliyorum," dedim minnetle ona bakarken. "Tekrar teşekkür ederim."

Gülümsedi. "Ne zaman ihtiyacın olursa, sakın çekinme."

Çekinirdim ama birilerinin bunu demesi bile iyi gelmişti. Bora'ya baktığımda bunu görüyordum işte; bir şeyleri paylaşacak bir arkadaş.

Fazlası değil.

Dokuzuncu Bölüm

-Kırık Kanatlar-

Ölümü arzulayan kelebek yeryüzünde şaha kalktığında yağmur damlaları onun ruhunu okşuyorlardı.

Boğazımdan yukarı tırmanan hisler inlerinden çıkmaya fırsat kollarken, kalçamı yasladığım mutfak tezgâhından ayrılarak buzdolabına doğru ilerledim. Bulduğum vişne reçeli içimde bir parça sevinci perçinlediğinde, onu dolaptan çıkararak aldığım ekmeğe sürdüm. Önüme gelen kâküllerimi geri itelerken, elimdeki ekmekten büyük lokmalar aldım. Bakışlarımı tekrar cama çevirdiğimde yansımamı görmek içimi ezdi. Üstümdeki kazağa bir kez daha baktığımda gerçekten zayıfladığımı fark ettim ama bunu umursamadım.

Çıkardığım reçel kavanozunu geri koyarken, dolapta pek de bir şey kalmadığını gördüm. Bunu daha sonra düşünmem gerektiğini fark edip saate göz attım. Okul için bir saatim vardı. Mutfak tezgâhındaki fazlalıkları toparlarken boş içki şişelerini çöpe attım. Yağan yağmurun getirisi olan şimşekler insanı ürperten dalgalarla gökyüzüne karışmaya devam ederken, kapının gıcırtısı kulağıma bir ağırlık yükledi. Tezgâhı sildiğim bezi kenara koyduktan sonra

ellerimi tezgâha dayadım. Kapanan kapının ardından parkede tok sesler bırakan adımları işittim.

Var olan hisler çekildikleri inden kafalarını kaldırdılar ve dolu gözlerle bana baktılar. Yutkunmak için kendimi zorlarken, bir şeyin devrilme sesi kulağıma ilişti. Yerimde sıçrarken kendimi sakin olmaya zorladım. Bu saatte geldiğine göre gece gelmemişti ve şimdi de odasına gidip uyuyacaktı.

Ellerimi tezgâhtan ayırıp kuruladıktan sonra derin bir nefes verip, boğucu mutfağın eski kapısına yürüdüm. Attığım her adım korkunun zincirlerini kırıp, vaveylaları zihnimin dağarcıklarına gizliyordu. Salona doğru yürürken, içeriden gelen küfürleri duymak istemesem de duyuyor, yüzümü buruşturmadan edemiyordum. Bir şey olmamasını isteyerek solonun kapısını aralayıp içeri girmemle olduğum yerde çakılı kalmam bir olmuştu.

Babam kendini yasladığı duvarda tutunurken, yüzünün her bir yanında morarmaya yüz tutmuş darbe izleri olduğunu gördüm. Şiddet görmüştü. Sürekli inliyordu. Dudağı patlamış, göz çevresi kızarmıştı. Ağzım aralanırken, yere bakan keskin kahverengi gözleri beni odağına aldı. Üstündeki siyah montun ardından gördüğüm gömleğindeki kan izleri bir adım gerilememe sebep olurken, babamın yürümekte zorluk çektiği çok belliydi. Babamın koltuğa kendini bırakışını puslu gözlerle izlerlerken, "Seni aptal," diye tıslադığını duydum. "Senin yüzünden."

Odağını kaybetmiş gözlerim onu bulurken, söylediklerini sonradan idrak edebilmiştim. Hislerimin yoğunluğu menzilli bir tüfek gibi beni avlıyordu. "Ne?" diye sordum şaşkınlığın bariz belli olduğu ses tonuyla. "Anlamıyorum."

Montunu çıkarmaya çalışırken öfkeden kararmış gözlerini bana dikmişti. Savruk hareketlerle montunu çıkarıp yere doğru savurduğunda derin bir nefes verdim.

"Bilmezden mi geliyorsun?" Anlayamıyordum. Ne demek istediği hakkında en ufak bir fikrim bile yokken beni neyle suçluyordu? Sabahın yedisinde onu kim dövmüş, bu hale getirmiş olabilirdi?

"Kimi baştan çıkardın lan?" diye bağırdı aniden. "Kime ne de-

diysen veledin teki gelip resmen ağzıma sıçtı. Kan kusana kadar dövdürdü beni."

Ağzım bir kez daha aralanırken gözlerim irileşti. Şaşkınlık gökten yağan yağmura eşlik ederken, çakan her şimşek duygularımın sisli bir yansıması gibiydi. Kimden ve neden bahsediyordu, anlayamıyordum. Kime ne demiş olabilirdim ki yediği dayağa sebep beni gösteriyordu? Elimi kapı pervazından ayırıp ileriye doğru bir adım atabildiğimde, onun kısık sesli küfürlerini duydum. Muhtemelen her yanı ağrıyordu.

"Kimseye bir şey dediğim yok," dedim cılız bir sesle. "Neden bahsediyorsun?"

"Ben seni çok mu hafife aldım?" dedi büyük bir nefretle. O nefrette yok olacağımı hissettim. "Çocuk resmen senin adınla uyardı beni. Belli ki adam her şeyi yapabilecek güçte. İyi yere kapak atmışsın."

Midem burkulurken, yüzünde yer alan sırıtmaya saf saf baktım. Az önce acıdan kıvranan bu adam değil miydi? Neler oluyordu, hiçbir şey anlamıyordum. Kim benim adımı vermişti? Doğru mu söylüyordu? Üst üste binerek sırtımda kambur olan sorular beynimde kanlı savaş veriyordu.

"Saçma," dedim tekli koltukta duran montumun yanına ilerlerken. "Kimseye bir şey söylemedim. Sence birilerinin bana acıyarak bakmasını kabul edebilir miyim?"

Sert bakışları hareketlerimi takip ederken, gerinerek kendini koltuğun sırtına yasladı. Donuk bakışlarım onun yüzünde gezinirken beni umursamadığını fark ettim. Ah, ne zaman umursamıştı ki? O an ona baktığımda üzülmekten ya da merhametten çok uzak şeyler hissediyordum. Sadece boşluk.

Montu üzerime geçirdikten sonra çantamı omzuma astım. Bağladığım saçlarımı montumun üzerine dökerken ona baktım. Yaslandığı yerde gözlerini kapatmış, yüzünü buruşturmuştu. Anahtarı cebime attıktan sonra dış kapıya doğru yürüdüm ve kendimi hızlıca dışarıya attım.

Merdivenleri inerek apartmandan ayrıldığımda yağmurun dinmiş olduğunu gördüm ama yağmaktan vazgeçmemişti. Baba-

mın söylediklerini umursamamaya çalışsam da hepsi zihnimde harfi harfine tazeliğini koruyordu. Montuma koyduğum mor renkli eldivenleri çıkarıp soğumuş ellerime geçirdim. Montumun şapkasını başıma geçirdiğim sırada gelen otobüse doğru ilerledim.

Otobüsten indiğimde şapkamın içindeki saçlarımı dışarıya çıkardım. Okula doğru yürürken, çevrenin yine kalabalık ve gürültülü olduğunu gördüm. Elimdeki eldivenleri çıkararak çantamın küçük gözüne tıktığımda bana değen bir çift gözü fark ettim; Burcu.

Onun sebepsiz olan öfkesini umursamadım ve yüzüme sahteden bir sırıtma yerleştirerek yanından yürüyerek geçtim. Onu arkamda bırakırken, kendime olan şaşkınlığım elle tutulur kıvamdaydı. Evet, yapmıştım. Onu umursamamıştım. Yüzümdeki sırıtma acı bir gülüşe yerini bırakırken kendimi biraz olsun iyi ve güçlü hissetmiştim.

Koridora girdiğimde Alim Öğretmen'i görüp, başımla ona selam verdim ve bana doğru yaklaştığını görerek duraksadım. Birkaç adımda yanıma gelerek, "Esila ben de sizin sınıftan birilerini arıyordum," dedi kalın siyah dosyasından proje seçimlerinin olduğu kâğıdı çıkarırken. Bakışlarımı kâğıttan çekerek Alim Öğretmen'e baktım. "Bunu sınıf panosuna asar mısın?"

Öğretmeni başımla onaylarken, "Tabii," diye mırıldandım. Memnuniyet dolu bir gülümsemeyle kolumu sıvazlayıp yanımdan geçtiğinde, elimdeki kâğıtla sınıfa doğru yürüdüm.

Sınıfa girdiğimde bana doğru dönen bakışların arasında sırama yürüdüm, bu sırada Asrın'ın gelmiş olduğunu görerek telaşlı bir nefes verdim. Olduğum yerde sendelerken onunla en son yaşadığımız olayı hatırladım. Muhtemelen hâlâ bana kızgındı ve belki yüzüme bile bakmayacaktı. Tüylerimin ürperdiğini hissettim. Birilerinin bana bakması rahatsız ederken onun beni görmezden gelme düşüncesi canımı sıkmıştı. Bu saçmaydı. Saçmalık olarak kalmalıydı.

Yerime ilerlediğimde çıkardığım montumu ve çantamı sıraya yerleştirdim. Asrın'ın keskin bakışları bana döndüğünde, "Gü-

naydın," diye mırıldandım. Elindeki telefonu sıranın üstüne koyarken, sırtını sırasının arkasına yasladı ve cevap vermeden bana bakmaya devam etti.

Öğretmenin verdiği kâğıdı, hemen arkamdaki panoya yerleştirmek için panodaki birkaç raptiyeyi sıraya koydum ve Asrın'ın bakışları arasında kâğıdı panoya tutturdum. Sıraya koyduğum raptiyelere uzanamadığımda bakışlarım Asrın'a kaydı. Gözlerindeki ilgisiz ifadenin ardına sakladığı birkaç muzip parıltı derdimi anladığını ama umursamadığını gösterir gibiydi. Ona sıradaki raptiyeleri işaret ettiğimde eliyle çenesini sıvazladı ve raptiyelere göz atıp bakışlarını tekrar bana çevirdi. "Versene be," diye aniden çirkefleştiğimde, ben bile kendime inanamayan gözlerle bakmak istedim. Ama onun gözlerinde hiçbir ifade yer değiştirmemişti. Yavaş hareketlerle yerinden kalkarak sıranın üzerinde bulunan birkaç raptiyeyi büyük elinin avucuna aldı ve birkaç adım atarak hemen arkama geçti.

Sıcaklığını hissettim.

Tuttuğum kâğıt yüzünden arkamı dönemesem de varlığını hissediyordum. Ceketiyle sarmalanmış kolunu yanımdan panoya uzattıktan sonra, parmak uçlarında tuttuğu raptiyeyi kâğıdın köşesine yerleştirdi. Tanıdık kokuyu duyumsadığımda ondan uzaklaşmak istedim ama yer yoktu. Bakışlarım hareketlerini takip ederken avucundaki raptiyelerden bir tane daha aldı. Diğer kolunu da yanımdan geçirip iğneyi kâğıda tuttururken yosun yeşillerin bana döndüğünü biliyor ama ona bakamıyordum.

Asrın'ın geriye doğru attığı birkaç adımı duyduğumda derin bir nefes vererek arkamı döndüm. Sıranın üstündeki telefonu cebine atarken, "Sağ ol," diye mırıldandım. Bana kıvam kazanan gözleriyle bakarken omuz silkmekle yetindi. Bakışlarımı kaçırarak yerime otururken onun bana kızgın olmadığını anladım. Kantinde olanlardan sonra bana kızgın ya da öfkeli olsaydı beni umursamayacağını bilecek kadar tanımıştım onu.

Ders bitene kadar Asrın'a kaçamak bakışlar atmış olsam da hiç konuşmamıştık. Şimdi ise ders bittikten sonra indiğim bahçedeki oturduğum bankta geriye yaslanmış, kollarımı göğsümde kavuş-

turmuştum. Önümden geçen yaşıtlarımın kahkahaları kulağımda çınlıyordu. Babamın sabah söylediği şeylerin gerçekliğine inanamazken, neden böyle bir yalan söyleyebileceğini de düşünüyor ama bir mantığa oturtamıyordum. Böyle bir yalan ona ne kazandırabilir ki?

Okulun bankından kalkarken göz ucuyla Asrın'a bakmaya devam ettim. Yanındaki Cenk'in bir şeyler anlattığını belli belirsiz gördüm ama pek dinliyor gibi görünmüyordu. Birkaç adım atıp okula doğru yürümek istediğimde çarptığım beden yüzünden sendeleyip kendime geldim. Bakışlarımı Asrın'dan çekerek çarptığım bedenin sahibine baktım.

Karşımda, benim yaşıtlarımda, oldukça güzel ve esmer bir kız duruyordu. Çarptığımdan olsa gerek ince kaşları çatılmış, burnunu kırıştırmıştı. Küçük bir yüzü, kahve çekirdeğini andıran sıcaklıkta gözlere sahipti. "Pardon," dedim sersem bir halde.

Üstündeki siyah deri ceketini düzeltirken, bana kısa bir bakış atıp "Sen de kimsin?" diye sordu meraklı bir tavırla.

Bir adım gerileyip boş bakışlarımı ona diktim. Beni tanımaması normal değil miydi? Hem o kimdi? Okulda daha önce hiç görmediğime emindim? "Ne alaka?" diye sordum kaşlarım çatılırken. "Beni tanımaman gayet normal."

"Öyle tabi ama..." dedi gözleri merakla parıldarken. "Bunların arasında..." diyerek ince parmağıyla okul bahçesini gösterdi. "Seni hiç görmemiştim. Doğrusu bu zibidi takımına pek benzemiyorsun."

Bir an güleceğimi sandım. Karşımdaki kız o an gözüme öylesine içten ve doğal gelmişti ki kanımın kaynadığını hissettim. "Sen de onlardan gibi duruyorsun," diyerek üzerindeki son derece pahalı olan kıyafetleri işaret ettim.

"Zengin olduğum ruhu beş para etmez insan olduğumu göstermez," dedi ellerini etrafta savururken. "Her neyse."

Anladığımı belirtircesine kafamı sallarken hiçbir şey anlamamıştım ama az önce yaşanılanların üstüne daha fazla kafamı bulandırmak istememiştim. Zihnimde katletmek istediğim onlarca düşünce birbiri ardına boncuk gibi dizilirken, sınıfa gitmek

istediğime karar verip bir adım gerileyecekken, "Cenk'i tanıyor musun?" diye sordu karşımdaki kız.

Gözlerinde geçen birkaç pırıltı beni afallatırken dudaklarım uçukladı. "Hangi Cenk?" derken gözlerimi kıstım.

"Eymener, Cenk Eymener," dedi heyecanını gizlemeye gereği görmeden. Aynı Cenk'ten bahsettiğimizi fark ettiğimde küçük çaplı bir şaşkınlık yaşadığımı kabul etmeliydim.

"Evet," dedim aradaki bağı çözmeye çalışırken. Kızdaki heyecanı net bir şekilde görebiliyordum ve aklıma gelen ilk şey sevgili olma ihtimaliydi.

"Yaşasın," dedi ellerini saçlarına daldırıp, bir çocuk gibi zıplarken. "Nerede peki? Telefonla aradım ama kapalıydı. Bütün okulda onu aramak oldukça uzun sürecek. Yerini biliyorsan söyler misin lütfen?"

Cenk'in arkamızdaki çardakta oturduğu gerçeği kendini hatırlattığında, karşımdaki kıza omzumdan arkayı işaret ettim. "Arkadaki çardakta oturuyorlardı," diyerek kafamı omzumun üstünden arkaya çevirdim. Asrın ve Cenk hâlâ aynı yerde oturuyorlardı. Boğazım günlerce susuz kalmışçasına kurudu. Hislerimin ipini ellerimden kaçırmış gibiydim. Ona bakmak tehlikeliydi.

"Pekâlâ, sanırım ona görünmem gerekecek." Karşımdaki kıza geri dönerken neden bahsettiğini algılayacak aklımın üstüne çimento dökülmüş gibiydi. Düşüncelerim uçsuz bucaksız bir denizin kıyıya vuran buhranlı dalgalarından kopup gelmişti.

"Peki, sen ona bir görün," diyerek kafamı salladım. "Görüşürüz."

"Hey," dedi kaşlarını çatarken. "Sen de benimle gelmelisin."

"Bunu neden yapıyorum?" diye sordum merakla. Neden böyle bir şeye ihtiyaç duyuyordu? "Onları tanıdığına göre konuşabilirsin."

"Tabii ki," diyerek sırıttı. "Fakat Asrın pek arkadaş canlısı değildir. Ne kadar kalabalık, o kadar iyi."

Gözlerimi kırpıştırarak ona bakarken önümden geçerek ilerlemeye başlamıştı bile. Olduğum yerde durmaya devam ederken, esmer kız omzunun üstünden bana bakarak kaşlarını çattı. "Hadi güzelim," dediğinde çaresizce omuzlarımı düşürdüm.

Çok önemli bir komutmuş gibi onu takip etmeye başladığımda kafamı sağa sola salladım. Onların oturduğu banka doğru esmer kız önümde, ben onun arkasında gittiğimizde bizi ilk fark eden Cenk olmuştu. Gözleri önce şaşkınlıktan irileşmiş, sonrasında gözlerinde alev alan birkaç duygu belirmişti. Gözlerim Asrın'a kaydığında, yüzünde şaşkınlığa dair izler arasam da tepkisiz kalmaya devam ettiğini gördüm.

"Güzelim," diyerek ayağa kalkan Cenk, bir elini yanımdaki kızın beline yerleştirdi ve onu kendine çekti. Kıza o kadar içten sarılıyordu ki karşımdakinin Cenk olduğundan şüphe duymuştum. "Nasıl gelebildin?"

Sorduğu sorunun garipliğiyle içimde dizginleyemediğim bir merak peyda oldu. Neden buraya gelemeyecekti ki? Kız ondan ayrılıp kendini çardağın öbür tarafındaki banka atarken, beni de kendiyle çekti. Aval aval ona bakarken, Asrın ve Cenk'in karşısındaki banka oturmuştuk bile.

"Ben gideyim," dedim rahatsızlık hissiyle. "Rahatsız etmeyeyim."

"Rahatsız ettiğin yok, Sarışın," dedi Asrın hiç beklemediğim bir anda. İçimdeki hislerin karmaşıklığına bir düğüm daha attı. "Hem, siz nerden tanışıyorsunuz?"

Yanımda oturan esmer kız, Asrın'a katılan bir bakış attı. O sırada, "Tanışmıyoruz," diye mırıldandım.

"Tabii ya," deyip Cenk'teki bakışlarını bana çevirdi kız. "Ben Lavin, ya sen?"

Uzattığı eline alık alık bakarken bu tuhaf tanışmaya gülmek istedim. "Esila," diye mırıldanıp elini sıktım.

"Onu peşime taktım beyler," diyerek omuz silkti Lavin. "Çok saf bir şeye benziyordu, nereye sürüklesem gelecek gibiydi."

"Saftır," dedi Asrın elindeki sigaranın izmaritini olağan bir tavırla yere silkelerken. Kaşlarım çatılırken haklılık payı olduğu gerçeğini görmezden gelemiyordum. Çattığım kaşlarıma baktığında, "Hadi inkâr et," dedi eğlence tınıları serpiştirdiği sesiyle.

Cenk ve Lavin'e baktığımda birbirlerine bir şey anlattıklarını fark ettim. Cenk'in gözlerinde filizlenen şefkatin mistik koku-

su ciğerlerime kadar yükseldiğinde şaşırmadığımı söylesem yalan olurdu. Gözlerimi tekrar yosun yeşillerin sahibine çevirdim. "Benimle oynuyorsun," diye mırıldandım.

Biten sigarasının izmaritini siyah botlarının ucuyla ezerken, gözleri gözlerimi eşelemeye devam ediyordu. Ona bakışlarımı kaçırmadan birkaç saniye bakabiliyordum ve sanırım o birkaç saniye boyunca gözlerinin keyfini sürmek özeldi. "Peki bu hoşuma gidiyorsa?" diye sordu omuz silkerken.

"Hoşuna giden dalga geçmek mi?" diye sordum memnuniyetsiz bir ifadeyle. Gözlerimi kaçırdığımdan ne tepki verdiğini göremiyordum ama ne olursa olsun yüzünün sert hatlarını koruduğuna emindim.

"Sen, seninle dalga geçmemi bekliyorsun," dedi vurgusu yalın bir sesle. Kaşlarım anlamadığımı belirtircesine çatıldığında devam etti. "Buna öylesine alışmışsın ki... Mazoşist misin sen?"

"Bunun gerçekliğini bilemezsin," diye mırıldandım. Beni açık bir metin gibi okuması canımı sıkıyordu. "Mazoşist falan değilim ayrıca."

"Görebiliyorum," diye fısıldadı. Alnına düşmüş saç tutamlarının ardındaki yosun yeşilleriyle bana bakarken ne kadar zeki olduğunu bir kez daha fark ettim.

"Görmezden gel," diye fısıldadım cılız bir sesle. Sesimdeki isteğe boyun eğsin istedim. "Hakkımda öğrendiklerini yüzüme vurma."

"Saçma," diyerek kestirip attı. Gözlerindeki düz ifadeye eşlik eden ses tınısı kendinden ölesiye emindi. "Bunu yapmadığımı biliyorsun, Sarışın."

Biliyordum. Hakkımda öğrendiği acınası gerçekler hakkında en ufak bir gönderme yapmadığını ve nedensizce yapmayacağını da biliyordum. Bu güven neye dayanıyordu, hiçbir fikrim yoktu.

Ellerimi ovuştururken kaçamak bakışlarımı fazlaca güzel yüzünde gezdirdim. Solgun güneş altındaki yanık teni, gözlerini çerçeveleyen uzun kirpikleri, simsiyah gür saçları ve kemikli yüzü gerçekten bir ressam portresi kadar güzeldi. Düşüncelerimle kendi kendime kızarırken, "Biliyorum," diye fısıldadım. Sesim

kısık çıkmasına rağmen duyduğunu, gözbebeklerinde genişleyen ifadeden gördüm.

"Oraya gitmek zorunda mısın?" Lavin'in zorlukla çıkan sesini işittiğimde bakışlarımı onlara çevirdim. Cenk saçlarını geri iteler-ken her haliyle sıkıntılı görünüyordu. Bakışları Lavin'in üzerin-deyken, "Biliyorsun," dedi.

"Biliyorum," diye fısıldadığını duydum. Sesi öylesine cılız çıkmıştı ki bir an ona üzüldüm. Neden bahsettiklerini bilmiyor-dum ama ikisi de memnuniyetsiz gibiydi. "Fakat oraya gitmen her şeyi daha da zorlaştırıyor."

"Gitmek zorunda olduğumuzu biliyorsun Lavin," dedi Asrın. Keskin bakışları Lavin'in üzerindeydi ve gayet ciddi görünüyor-du. "Onu değiştirmeye çalışmaktan vazgeç."

"Cenk'i değiştirmeye çalıştığım yok, onu olduğu gibi..." Sus-tu, susarken hepimiz anladık. Bakışlarını ellerine çevirirken, "Her neyse," diye devam etti.

Fransız kaldığım olayı algılamaya çalışırken bakışlarımı yine Asrın'a çevirdim. Lavin'in konuşmasından etkilenmiş gibi görün-müyordu. Aksine Cenk'e bir şeyler söylüyordu. Lavin ise onların neler konuştuğunu tahmin bile etse emin değil gibiydi.

"Akşam seni arayacağım," dedi Cenk oturduğu yerden kalkar-ken. "Dikkat et."

Lavin onu başıyla onaylarken ayağa kalkıp, kollarını Cenk'in boynuna doladı. Cenk büyük bir şefkatle onun isteğini geri çevir-mezken, saçlarına kondurduğu öpücüklerle şaşkınlığımı zirveye taşıdı. Yüzündeki samimiyet kışın ayazında tutulan sıcak eller-in yoğun hisleri kadar gerçek duruyordu. Bakışlarımı onlardan ayırdığımda Asrın'ın masanın üzerindeki sigara paketini cebine koyduğunu fark ettim. Her defasında aynı paketi görmem başka sigara içmediğinin kanıtı gibiydi. Oturduğu yerden kalkıp, ara-banın anahtarını ceketinin cebinden çıkardı ve elinde birkaç kez döndürdü.

"Hadi kardeşim," diyerek Lavin'den ayrılan Cenk, Asrın'ın yanına ilerledi. Lavin az evvel kalktığı banka otururken, son daki-kalarda yaşadığım olayların farklılığıyla Asrın ve Cenk'in arkasın-dan bakmaya devam ettim.

Demir kapıya ulaştıklarında, klasik üniforma içindeki güvenlik görevlisi önlerini kesip bir şeyler söyledi. Asrın cebinde duran elini yavaş bir şekilde çıkarıp kendinden kısa olan güvenlik görevlisinin ensesine yerleştirdiğinde, dudaklarımı dişleyip belirsiz hislerle onları izlemeye devam ettim. Güvenlik görevlisi yüzünü buruştururken omuzlarının çöktüğüne yemin edebilirdim. Asrın'ın profili bana dönük olduğu için yüzündeki ifadeyi göremiyordum ama Cenk'in yüzündeki o bilindik sırıtmayı görmemek kaçınılmazdı.

Kısa bir vakit sonra büyük demir kapıdan çıkıp gözden kaybolduklarında, oturduğum yerde yan dönerek Lavin'e göz attım. Elini yanağına yaslamış bir vaziyette demir kapıya bakıyordu. Uzun siyah saçları gün ışığında parlarken, siyah gözlerindeki efkâr insanın içini sızlatıyordu.

"Siz sevgili misiniz?" diye sordum mesafeli bir yaklaşımla. Bunu neden sorduğumu bilmiyordum ama zihnimdeki yorgunluk veren düşünceleri kısa bir süre de olsa toprağın altına gömmek istemiştim.

Bakışlarını bana döndürürken, "Kısmen," diye cevapladı. Sesindeki hüzün gözlerine gölge düşürmüştü. "Ne birbirimizden kopabiliyor ne bir araya gelebiliyoruz. Karışık işler."

Anlamayarak ama anlayışlı bir şekilde ona bakarken, "Sen onları nereden tanıyorsun?" diye sordu. "Bu okula daha önce defalarca geldim ama seni hiç görmediğime eminim."

"Onlarla aynı sınıftayım ama muhabbetimizin iyi olduğunu söyleyemem," dedim. Cenk'ten işittim hakaretler bir an için kulaklarımda çınladı. "Özellikle Cenk'le."

"Sana da mı ters davranıyordu?" diye sordu kaşlarını çatarken. Bundan memnun olmamış bir hâli vardı.

"Genellikle," diyerek ellerimi ovuşturdum. "Ama umursamamayı öğrendim. Peki siz nasıl taşıyorsunuz?"

"Kendimi bildim bileli tanırım hepsini," derken yüzündeki hüzünlü tebessüm güzel hatıraların izlerini taşıyordu. "Asrın bize pek ihtiyaç duymasa da Cenk, Bora ve ben onu hiç yalnız bırakmayıp, tüm umursamazlığına rağmen yanında olduk."

İhtiyaç duymaktan kastı neydi bilmiyordum ama Asrın hakkında bir şeyler bilme isteğimi körükleyemiyordum. "Onları seviyor olmalısın," dedim. Belki fırsatçılık yapıyor, ağzını arıyordum ama bu o an için mühim değildi.

Sesindeki minnet duygusu paktı. "Tabii ki. Onlardan küçük de olsam bana hep sahip çıktılar."

"Kaş yaşındasın ki?" diye sordum kuru bir sesle.

"On yedi."

"Onlar?"

"Asrın on dokuz," dedi. Bunu beklemiyordum. "Cenk ve Bora on sekiz."

"Bilmiyordum," dedim bakışlarımı okul bahçesinde gezdirirken. Öğle arası bitmiş olmalıydı.

"Belli oluyor," dedi oturduğu yerden kalkarken. Üzerindeki ceketi düzelttikten sonra masanın üzerindeki çantayı omzuna astı. Bakışlarını yüzümde oyalayıp dudaklarına gerçek bir gülümseme kondururken samimiyetle mırıldandı. "Seni sevdim."

Tebessümünü karşılıksız bırakmayarak, "Ben de öyle," dedim.

"Seni kunduz," diye mırıldandı aniden. "Ağzımdan laf çarptın."

"Ben öyle bir niye..."

"Yeme beni," diye homurdandı. "Bu arada, Cenk'in senden nefret etmediğine eminim. Öyle olsa bu masaya bile oturmandan rahatsız olurdu."

"Umarım," diyerek oturduğum banktan doğruldum. "Bu arada, memnun oldum."

"Tabii ki olacaksın." Göz kırpıp arkasını döndüğünde ani hareketiyle afallamış olsam da sessizliğimi koruyarak arkasından bakmakla yetindim. Ovuşturduğum ellerimi çözüp okula doğru yürümeye başladığımda yine düşüncelerimi kemiren Burcu'nun hastalıklı halleriydi. Kafamı karıştırmış ve dahası canımı sıkmıştı. İçinden çıkıp kurtulamadığım o döngünün daha da karmaşık bir hâl aldığını farkındaydım. Her altın vuruş beraberinde yeni bir hüsranı doğurmakta gecikmiyordu.

Düşünmek kadar yoran hiçbir şey olamazdı.

• • •

Boş tuvaletin puslu aynasına bakarken önüme gelip, alnımda duran kâküllerimi nefesimle geri iteledim. Koridordan gelen okulun gürültülü sesleri kulağımda izini bırakırken, akan suyu avucuma doldurdum ve yüzüme çarptım. Bu sırada tuvaletin kapısı gürültüyle açıldığında, bakışlarımı musluktan çekip kapıya çevirdim. Tanımadığım birkaç kız içeri girerken, gözlerimi kaçırdım ve havlu kâğıtla yüzümü kuruladım. Kızların yüksek sesli konuşmalarını seçemesem de kıkırdamaları bıçak kadar keskin ve itici geliyordu. Yapmacık kahkahalarından iğrendiğimi düşündüğümde kapıyı açarak tuvaletten çıktım.

Öğretmen büyük bir zevkle anlatırken uykumuzu getirdiğinden bihaber olduğu tarih dersinden sonra biraz ayıldığımı hissettim. Teneffüs kafamı dinlemem için iyi bir fırsattı. Okulun geniş koridorlarındaki kızların kıyafetlerine bakarken, buraya ne kadar yabancı olduğumu bir kez daha hissettim. Ultra şık ve benim için fazla cüretkâr olan kıyafetleri hiçbir zaman giymemiş, gerek de duymamıştım. Ah, kime neydi ki? Üzerimdeki kot pantolon çok daha iyiydi. Rahattı. Kesinlikle.

Üzerimdeki kapüşonlunun fermuarını çekerken hizmetlilerin kullandığı paspasın aniden önüme çıkmasıyla ıslanmış yüzeyde sendeleyerek geriledim ve tutunmak için bir şeyler ararken belime dolanan bir çift elin varlığını hissettim. Kalbim büyük bir şehvetle çarparken, ağzım aralanmış ve gözlerim büyümüştü. Arkamdaki kişinin varlığı tenimdeki sıcaklıkla örtüşürken, yerdeki sabun kokusunu bastıran karamel kokusu burun deliklerimi zorladı ve ciğerlerim aşina olduğu kokunun sahibini tanıdı.

"A-Asrın?" dedim titrek bir sesle, konuşurken kalbim hâlâ büyük bir hızla çarpıyor, ayaklarım ıslak zeminde yalpalayarak duruyordu.

"Sakar." Burnundan tuhaf bir homurtu çıkardığında, nefesi ensemde bir çukur kazdı. "Benim olduğumu nereden anladın?"

Sesindeki düzlüğe sert düşen sorusuyla birlikte boşta kalan ellerimi pantolonumun yüzeyine sürttüm ve hâlâ zemine bakan bakışlarımı kaldırdım. Koridor kalabalıktı ve bize değen bakışların farkındaydım. Ah, kokundan mı tanıdım diyecektim?

"Kimse bu kadar dibime girmiyor," diye aniden cırladığımda sesimdeki panik çok belliydi. Dudaklarımdan firar eden kelimeleri fark ettiğimde elimi ağzıma kapadım ve dudaklarımı susturmaya çalıştım.

"Hımm," diye fısıldadı sesindeki memnuniyet tehlikeli bir tınıya ev sahipliği yaparken. "Güzel."

Belimdeki elinden kurtulmak için boştaki elimi onun elinin üzerine koyup geri itecekken, elinden benim elime yayılan sıcaklıkla bütün organlarım felç geçirdi. Avuç içimi parmaklarıyla eşeledi. Elimi kasılan elinden aniden çekerek, ileri doğru sağlıksız bir adım attım. Kendimi toparlayıp gözlerimi gözleriyle buluşturdum. Etrafımızdaki gürültü yerini korurken, birkaç kişinin bize kaçamak bakışlar attığını elbette hissediyordum.

"Şey, sağ ol," diye mırıldandım aceleci bir tavırla.

"Kıçını ıslanmaktan kurtarmışken kuru bir teşekkür mü?" dediğinde açık sözlülüğü karşısında ağzım aralandı. Düz bakışları yüzümde oyalanırken gözlerimi kaçırdım. Yanaklarım ısınmıştı.

"Çok açık sözlüsün," diye homurdandım kaşlarım havalanırken. "Tutmasaydın o zaman."

Yüzü bir anda ciddileştiğinde yanlış bir şey demiş olma olasılığını düşündüm. Cebindeki ellerini çıkarırken yeşil gözlerine düşen siyah lekelerin ruhani varlığını görebiliyordum. Bana doğru bir adım atarken yerin nemli oluşunu pek umursamıyor gibiydi.

"Baban." Kelime ağzından küfür gibi çıkmıştı. Yüzüm aniden düştü. Gözlerinde yayılan öfkenin sahibi olmak istemezdim. "Saçlarından sonra..." Bakışları saçlarıma tırmandı. Gözlerinin önünde boynundan bir intihara asılmış kız çocuğu vardı. "Bir şey yaptı mı?"

"Hayır," diye cevapladım onu. Sesim titrek çıkmıştı "Bu konuyu eşeleme."

Gözleri saçlarımdan indi, yüzümü izledi ve yalan söylemediğimi anlamış olmalı ki kafasını salladı.

"Zaten bir şey olmuş gibiydi, dayak yemiş gibi." Bunları ona söylemenin saçmalık olduğunu fark ettim ve aniden susarak bakışlarımı gerilen çenesine çıkardım.

Gözlerindeki lavların asit misali kanatlarımı erittiğini hissettim, "Ben yaptım," dedi.

"Hı?" diye tepki verdim.

"O adamı benzeten bendim," diye hırladı kaşları çatılırken. Tokmağın sert vuruşları beynimin odacıklarına darbelerini savurdu ve beni savunmasız bıraktı. Yüzleştiğim gerçekle dudaklarım birkaç kez aralandı ama şaşkın bir mırıltıdan başka bir şey dökemedim.

"Ne yaptın?" diye fısıldadım söylediklerini hazmedebildiğimde, cılız bir sesle. Bana bir adım daha attığında, köşeye sıkışmış algılarımın kilidini kaybetmiş gibiydim. "Ne yaptın?"

"Bağırma," derken sesini yükseltmiş ve bu sayede birkaç kişi de afallamış bakışlarını bize çevirmişti. Umursamadan Asrın'ın gerilen yüzüne bakmaya devam ediyordum ki o aniden elini bileğime indirmiş ve şaşkın bakışları ardında bırakarak beni hemen yanında durduğumuz temizlik odasına çekiştirmişti. Ağzımı açmadan ona ayak uydururken, kapıyı gürültülü bir şekilde kapatmış ve sırtımı duvara yaslayıp, büyük eliyle çenemi yakaladı. Nefes nefese bir halde, büyümüş gözlerle öfkeyi toprakladığı dipsiz gözlerine baktım.

"Biraz az konuş," diye uyardı. "Sesinin tonuna dikkat et."

"Ne yaptın?" diye sordum. Sesim daha sakin ve meraklıydı. Çenemdeki elinin hafif tutuşu can yakmaktan uzaktı ama varlığı tüm dengemi bozuyordu. Vücudundan yayılan tanıdık sıcaklık bütün uzuvlarımı artçı bir deprem misali titretirken yutkundum. "Babam sabah dağılmış ve kötü görünüyordu. Buna sen mi sebep oldun? Onu o hale sen mi getirdin?"

Çenesine gelen boyumun kısalığına aldırmadan, içimdeki dizginlerini koparan kız küfür savururken onun boyuna ulaşabilmek için parmak uçlarımda yükselip kafamı yukarı kaldırdım. Yüzü artık daha yakındı. Okyanusun altında yaşamaya yüz tutan bir deniz kabuğunun kuma çıktığında hissettiği panik yakama yapışırken, "Evet," dedi mekanik bir sesle. "Onu uyarmak istedim ve yaptım. İrdeleme."

Keskin sesi tüm kelimelerimi ağzıma tıkarken, boştaki elimi

arkadaki duvara yasladım ve derin bir nefes verdim. O adamın bana yaptığı şeylere ortak olmuş, ona olan kinini kusmuştu. Baba demeye dilimin varmadığı o adamın bendeki yaraları sızlarken, karşımda duran adamın yaptığı şeyi sindirmeye çalıştım. "Ne hissedeceğimi bilmiyorum," diye fısıldadım bana bile yabancı gelen bir sesle.

"Ne?" diye sorarken çenemdeki eli yavaş hareketlerle aşağı düşmüş, öfkeden koyulaşan gözleri cevap ister gibi kısılmıştı. Dibimde olmasa da fazla yakındık ve bu beni ayak parmaklarıma kadar kızartacak bir nedendi.

"Ben babamı öyle gördüğümde ya da senin yaptırdığını öğrendiğimde ne hissedeceğimi bilemedim. İyi ve kötü olan hangisi bilmiyorum. Üzülmedim gibi ama üzülmüş olabilirim gibi de..." Ben konuştukça nefesim onun yüzüne vuruyor, gözlerindeki siyah lekeler genişliyordu. Dudakları gerilmiş, düz bir hal almıştı. Kolunu sol omzumun üstünden uzatarak avuç içini duvara yaslarken, gece karasıyla perdelenen gözlerini yüzümde oyaladı ve yutkundu. Gözlerim benden bağımsız bir şekilde onun âdemelmasına kaydığında, kavislenen çıkıntının üzerinde atan yeşil damara kaşlarımı çattım.

"Ona üzülecek kadar aptal olmadığını var sayıyorum," dedi tehlikeli bir sesle. Ağzımın aralandığı bir anda aniden elini duvardan ayırdı ve birkaç adım gerileyip rahat nefes almam için olanak verdi. "Üzülmeyeceksin. Gözü korkmuştu, kolay kolay sana zarar vereceğini sanmam."

"Bu vicdansızlık mı?" diye sorarken sesim kısık ve ürkekti. Söz konusu o adam olduğunda daha korkak ve daha umutsuz oluveriyordum. "Yani bu boşluk hissi normal mi?"

"Acı çeken her an insan biraz anormal ve vicdansızdır," derken ellerini cebine yerleştirdi ve başını sol omzuna atarak bana sert bir bakış attı. "Ama sen..." Gözleri kısıldı. "Bunlar arasında olanlardan değilsin."

"Beni ne kadar tanıyorsun ki?" dedim sesimdeki heyecana aldırmadan. "Belki de öyleyim."

"Değilsin," derken sesi sertti. Bakışlarını bana çevirdiğinde,

buz bir tabakadan meydana gelen gözlerine baktım. "Öyle kırık duruyorsun ki..." Bakışları sertleşti. "Hayata yabancı, insanlara yabancı, öylesine safsın ki."

Kalbimdeki taşlar bir bir yıkıldı göğsümdeki kemiklerin üstüne. O kemiklerin çatlarken yükselttiği sesi işittim. Hayatım boyunca kimseyle samimi ilişkiler kurmamış, hayata ve insanlara yabancı kalmıştım. Bu yüzden insanlarla beceriksiz diyaloglar kurmam ve onlara kanmam doğaldı.

"Babam senin başına bela olabilir." Konuyu değiştirmek için aklıma gelen en mantıklı şeyi söylemiş olsam da bunun olmayacağını biliyordum. Asrın'ın kendisi ve soyadı birçok insanda ürperti uyandıracak cinstendi.

"Bir bok yapamaz diyorum, neresini anlamıyorsun?" Gözlerini devirip yanımdaki kapıya doğru ilerlediğinde, çıkacağını anlayarak ona yer açtım. "Sen kendini koru, Sarışın."

"Ben... Teşekkür ederim." Sesimdeki hüznü gölgelendiren bakışları yok sayamayacağım kadar oradaydı. "Bunu kimseyle paylaşmadığın için de."

Eliyle kavradığı kapı kulpunu bırakıp bana bir adım yaklaştığında sırtımı gererek duvarla bütünleştim. Aramızdaki varla yok olan o bir adımı aştığında gözlerini yüzüme çıkardı ve ardına gizlediği duyguları parmaklarımla kavramak isteyebileceğim kadar yakınıma girdi. Tuttuğum nefes boğazımı adeta delerken, işaret parmağıyla anlıma düşen kâkülümü geri iteledi.

"Seni, kanatları kırık küçük kız," diye fısıldadı karanlık bir sesle. Kor gibi nefesi soğuk tenimi ısıtırken kalbim düğümlendi. "Kozasından çıkmayan o kelebeğin bütün sırlarını kendime saklayacağım."

Onuncu Bölüm

-Bilinmezlik-

Boş sokakta savrulan yaprağın damarlarında konaklayan bir serçenin melül bakışlarını taşıyordum gözlerimde. Kırılgan ruhumun çırpınan kanatlarında, parmak uçlarımla tuttuğum azapları çaresizce iyileştiriyordum ama bunun için yeterli gücüm emiliyordu.

Lacivert uzun bornozuma sarılıp, kafamı da el küçük havlusuna sardıktan sonra banyodan çıkmış, yüzüme çarpan soğukla odama geçmiştim. Dolaptan çıkardığım iç çamaşırlarını giydikten sonra düz mor pijamaları üzerime geçirdim. Havluyla saçımın nemini almaya devam ederken, kendi sessizliğime gölge düşüren telefonun aniden çalmasıyla yerimde sıçramış sonrasında yatağın ucundaki montumun cebinden telefonu çıkarmıştım. Arayan Almila'ydı.

"Biraz daha bakmasaydın güvercinle haber gönderecektim," dedi Almila huysuz bir sesle. Sesinin altında yatan eğlenceli ton, yüzümde ufak çaplı bir gülümsemeye sebep oldu.

"Banyodaydım, aradığını duymadım," dedim havluyu başımdan sıyırırken. "Ne oldu?"

"Bir şey mi olması gerekiyor?" Arkadan Esma Teyze'nin huzur vaat eden sesini işittim.

"Öyle demek istemediğimi biliyorsun."

"Bebeğim tabii," diye geçiştirirken kafamı iki yana sallayarak derin bir nefes verdim. "Her neyse. Bak, bu gece seni kötü yollara düşürmek gibi dâhiyane fikirlerim var."

Huysuz bir homurtu dudaklarımdan dökülürken, "Lanet olasıca dâhiyane fikirler," diye homurdandım.

"Götümü ye," dedi umursamaz bir tonla. Bir an gerçekten kahkaha atacağım sandım ama sadece gözlerimi devirmeyi seçtim. "Bana bak. Şimdi o koca kıçını kaldır ve ben size gelene kadar bulduğun en güzel şeyleri üzerine geçir."

Dudaklarım itiraz nidaları dökmek için aralandığında kapanan telefonun sesiyle dudaklarımı büzdüm. Telefonu yatağın üstüne koyarken, Almila'nın lafını dinlemezsem başıma gelecek olayları süzgecimden geçirdim. Onun hiç susmayan çenesine tahammül edemeyeceğimi anladığımda kendimi bildim bileli var olan eski dolabımın karşısına geçtim. Rastgele bir pantolonu bacaklarımdan geçirip, koyu mor tişörtümü üzerime giyindim. Üşüyebileceğimi bildiğimden siyah ceketimi üzerime geçirip önümü kapadım. Hâlâ nemli olan saçlarımı üstünkörü ördükten sonra omzumun üstünden sırtıma döktüm. Saçlarımın kısalığına ve kâküllerimin varlığına hâlâ alışamamıştım, üstüne üstlük varlıklarına ait hatıralar kopmuyordu bilincimden.

Unutmak, hatırlayana kadardı.

Çalan zilin melodik sesini işittiğimde yatağın üzerinden kalkarak kapıya ilerledim. Kapıyı açtığım anda boynuma atlayan Almila'ya sıkıca sarıldım. Kollarını benden ayırıp şüpheci gözlerle koridora göz attığında, "Yok," diye mırıldandım. Onun varlığı olmasa da acıları tazeydi.

Almila kafasını bana çevirip sevimli bir gülümsemeyle bakarken, gözleri üzerimde itinayla gezindi. Kısa bir süre sonra kaşları çatıldı ve dudaklarını birbirine bastırdı. "Ben sana o etekleri giy diye alıyorum ama hanımefendi sanki eteklerini mezara götürecek gibi pantolonları giymekte inat ediyor."

Almila'nın üzerindeki siyah, dizlerinin üstündeki elbiseye ve siyah deri cekete baktığımda belki ona biraz hak vermiş olabi-

lirdim ama giymek istemiyordum. "Sevmediğimi biliyorsun," dedim anahtarımı cebime atarken. "Hem, sana yakıştığı gibi yakışmıyor bana."

Kollarını göğsünde kavuştururken gözlerini devirdi. "Hı, yedim tabii."

"Çık hadi. Kapıyı kilitleyeyim."

Oflayıp dışarı çıktığında kapıyı kilitledim ve merdivenlerden inen biricik arkadaşımı takip ettim. "Küstün mü?" diye sordum çekingen bir sesle.

Merdivenin pis korkuluklarına değmeden yürümeye devam ederken, Almila omzunun üstünden bana kısa bir bakış atıp omuz silkti. Eski bir apartman olmasının yanına kirli ve havasızdı. Aldığım nefesler bana yetmemeye başladığında hızlı adımlarla dışarı çıktım.

"Nereye gideceğiz?" diye sordum otobüs durağına doğru yürürken. Hava hafiften kararmış, soğuğun ayazı yüzüme vurmaya başlamıştı.

Almila'nın yüzünde keyifli bir sırıtma oluşurken, "Sizin okulun orada bir kafe vardı. Adı neydi?" diye sordu. Hafızamın derinliklerine inip cevabı ayıklamaya çalıştığımda aklıma hiçbir şey gelmemişti. Sadece kafenin varlığını biliyordum, adından bihaberdim.

"Bilmiyorum. Hem, ne işimiz var orada?" diye sordum nefesimi dışarı bırakırken. O an kıçımı devirip uyumak istiyordum fakat Almila'yı kırmak istemiyordum. "Orası oldukça pahalı değil mi? Sonuçta o mevkide bulunan birçok mekân, cebinde parası olan insanların yeri."

Kafasını sallarken elini omzuma atıp bana sevimli tebessümler atmaya başladı. "Moruk iyi günündeydi sağ olsun," dedi yaramaz bir ses tonuyla.

Gelen otobüse bindiğimizde onlarca insan suretinin varlığını yok sayarak geçen yolu izlemeye koyuldum. Son bir yıldır aşinası olduğum okul yollarından geçerken düşüncelerimin kaydığı yön sadece Asrın'a aitti. Kısa bir süredir hayatımda olsa da ona duyamadığım yabancılık hissi beni afallatıyor, buzdan bir mızrağın

sivri ucuyla beynimi dürtüp bilinmezliklerimin en büyük rolünü oynuyordu. Onunla ilgili bir şeyler bilme isteği, gökyüzünün her sabah doğması gibi olağan bir şeydi sanki.

Otobüsten indiğimizde okulun karşısındaki kafeye doğru adımladık. Almila bu kafenin çokça güzel olduğundan daha önce de bahsetmişti. Kafamı kaldırarak kafenin görüntüsüne göz attım. Büyük lacivert kapıyı açarak içeri girdiğimizde naftalin ve taze çekilmiş kahve kokusu huzuru tattırırken, hafif bir ışıklandırmayla aydınlanmış siyah ve bordo renklerden oluşan büyük kafeye göz gezdirdim. Ardı ardına dizilmiş ahşap masalar, duvarlarda tuhaf şekillerin yansıtıldığı onlarca tablo sayesinde içten ve otantik duruyordu.

"Çok hoş değil mi?" dedi Almila kafeye hayran gözlerle bakarken. "Buraya daha önce neden gelmedik ki sanki?"

Gözlerimi devirirken kafedeki uğultunun ve kalabalığın arasında boş yer bakındım. "Güzel yermiş," dedim omuz silkerken.

"Ketum şey," diye homurdandı bakışlarım boş masalarda gezinirken. "Sahiden çok güzel duruyor. Baba parası yiyen zengin züppelerin hak etmediği kadar güzel."

Yüzümde buruk bir tebessüm oluşurken gözlerimi birkaç kez daha kafede gezdirdim. Bakışlarım tanıdık bir simaya takılırken gözlerim kısıldı. Birkaç adım ilerideki masada oturan Lavin ve Cenk'i gördüğümden emin olduğumda sıkıntılı bir nefes verdim. Masada toplam dört kişi vardı, ikisinin arkası bana dönük olsa da simaları tanıdıktı. Lavin kafasını kaldırdığında gözleri bana takıldı ve emin olabilmek için gözlerini kısarak birkaç saniyelik bakış attı. Almila arkamda homurdanırken, arkası bana dönük olan Asrın'ı tanımıştım. Cenk'in karşısında, ceketinin sarmaladığı sırtı bana dönük bir vaziyette oturuyordu. Bakışlarımı kaçırdığım anda Lavin'in sesini işittim.

"Esila," diye seslendi. Sesinde çözemediğim bir tını vardı. "Gelsene buraya."

Almila yanıma yaklaşarak kolumu dürttüğünde bakışlarımı ona çevirdim. Kaşlarını çatmış, onların oturduğu masaya şüpheli gözlerle bakıyordu. "Kız, sana mı sesleniyor onlar?"

"Hımm," diye mırıldandım bana çarparak geçen insanların varlığını umursamadan.

Lavin bir kez daha seslendiğinde bakışlarım tekrar masaya takıldı. Lavin eliyle bana basit bir *gel* işareti yaparken, Cenk'in gözleri de bizim olduğumuz tarafa uğramıştı. Karşısında oturduklarını gördüğüm Bora da arkasını dönerek bana bakmıştı. Gözleri önce şaşkınlığa ev sahipliği yapsa da daha sonrasında gördüğüm birkaç pırıltıyla gözlerimi kaçırdım.

"Hadi gidelim," dedi Almila beni çekiştirerek masaya sürüklerken. Göz ucuyla Asrın'ın kasılan sırtına baktığımda yutkundum. Onunla aynı ortamın havasını içimize çekerken tuhaf bir çekimin kurbanı oluyorduk.

Masaya geldiğimizde Lavin elini Cenk'in omzundan çekerek ayağa kalktı. Almila meraklı gözlerle bize bakarken, "Ne haber fıstık," diyerek bana uzandı Lavin. Üzerinde, dizinin üstünde biten pileli siyah bir etek ve beyaz bir tişörtle tamamladığı siyah deri ceketi vardı.

"Merhaba," dedim göz ucuyla diğerlerine bakarken. Cenk, Lavin'le aramızdaki iletişimi çözmeye çalışırken Bora dikkatle bana bakıyordu.

"Gelmeyeceğini söylemiştin," dedi Bora kaşlarım bilinmezliğin etkisiyle çatılırken. "Kafeye beraber gidebileceğimizi söylediğimde gelmemiştin. Fikrin değişmiş. Her neyse kafenin adını söylemiş miydim ki?"

Ağzım aralanırken geldiğimden beri bana dönmeyen Asrın bir hışımla bana dönmüştü. Evet, Bora okulda, bir teneffüs arasında bana bundan bahsetmişti ama ben unutmuştum. Dudaklarım bir şeyler demek için aralandığında onun gözlerinde gördüğüm sert ifade birden derimi tırnaklarıyla çizmeye başlamış, irisleri öfkeyle dallanıp budaklanmıştı. Sert hatlarından oluşan kemikli çenesi gerilirken yutkundum. Almila'nın kolumu çekiştirdiğini fark ettiğimde ona döndüm.

"Ben," diye mırıldandım. "Onu unutmuşum ya, kusura bakma." Titrek bir nefesi içime çekerken gözlerimi kaçırdım. "Biz öylesine geldik buraya. Sen davet ettiğin için değil."

"Otursanıza," dedi Lavin eliyle kolumu sıvazlarken.

Almila şüpheli gözlerle masadakilere bakarken, "Şu çocuğun gözleri *ben ibneyim* diye bağırıyor," dedi. Bakışlarımı ona çevirdiğimde Cenk'e tuhaf bakışlar attığını fark ettim.

"Şştt, deme öyle," dedim bir anne edasıyla. Bakışlarımı tekrar masaya çevirdiğimde hepsinin bize baktığını görerek konuştum. "Biz rahatsız etmeyelim."

"Niye rahatsız olalım?" dedi Asrın bakışları bana değmeden. Sesinde yatan imayı parmaklarımla kavramak, sonrasında parçalamak istedim. "Sonuçta buraya davet edilmişsiniz."

"Evet, otursana." Cenk elindeki telefonu masaya koyarken düz bir bakış attı. "Seni rahatsız etmeyeceğim." Cümlesinin ardından Asrın'a imalı bir bakış attı. Umursamadım. Cenk'in söylediği çoğu şeyi ciddiye almamayı öğrenmiştim.

"Peki madem," dedi Almila beni sürükleyerek masaya oturtturken. Bordo renkli sandalyeyi çekip oturduğumda bir yanımda Lavin, diğer yanımda Bora vardı. Çaprazımda Asrın ve Cenk, karşıma ise Almila oturmuştu.

"Almila," diye atıldı yüksek bir sesle. "Adım Almila."

Tereddüt dolu gözlerim hepsinin üzerinde gezinirken ilk konuşan Lavin olmuştu. "Lavin," dedi tatlı bir sesle. "Bu öküz de Cenk."

Daha sonrasında yan yana oturan Asrın ve Bora'yı işaret ederek. "Karavaris kuzenler," diye devam etti.

Almila bakışlarını Asrın ve Bora'ya çevirip kısık gözlerle baktı. Bir şeyleri tartar gibiydi. "Bora'yı tanıyorum," dedi aniden.

Ağzım aralanırken soğuğun kamçısını yemiş gibi titredim. Bakışlarımı aniden onlara çevirdiğimde gözlerim Asrın'ın zehir zemberek gözlerine tırmandı. Ben büyük bir ihtiyaçla yutkunurken, "Öyle mi?" dedi Bora. Sesindeki memnuniyet miydi?

"Evet, Esila bah-" Masanın üzerinde duran dolu su bardağına bile isteye dirseğimi çarpıp, yere düşmesini sağladım ve Almila'nın sözleri yarıda kesildi. Almila'da olan tüm bakışları bana dönmüştü.

"İyi misin?" diye sordu Lavin masanın üzerindeki peçeteleri

hafifçe ıslanan pantolonumda gezdirirken. Midemde kaynayan asit suyu boğazıma doğru tırmanırken, Almila'nın özür dileyen bakışlarına göz attım.

"İyiyim," dedim pürüzlü sesimle.

Göz ucuyla Asrın'a baktığımda düz bir ifadeyle bana baktığını gördüm. Gözlerinde çakan bir şimşekle bilerek yaptığımı anladığını fark ettim. Kafasını iki yana sallayarak önüne döndüğünde birkaç garson yanımıza gelmiş, sorun olup olmadığını sormuştu. Bizim siparişlerimizi alıp yanımızdan ayrıldıklarında, Lavin ve Almila'nın bir şeyler konuştuğunu gördüm.

"Siz hepiniz okuldan mı tanışıyorsunuz?" diye sordu Almila hepimize göz atarken.

"Evet," dedim gözlerim ara ara Asrın'a takılırken. "Aynı sınıftayız."

"Kaydımı sizin sınıfa aldırdım," dedi Lavin. Sesindeki heyecanın kaynağı Cenk gibi görünüyordu. "Bu anormal çocukları dize getirecek birine ihtiyaç vardı."

Lavin cümlesinin ardından sevimli bir tebessüm bahşederek anormal çocuklara göz attığında hepsi gözlerini devirmişti. Aralarındaki bağın gerçekliği şeffaftı. Birbirlerine değer verdiklerini görebiliyordum.

"Tatlı tatlı konuşma," diye homurdandı Cenk, Lavin'in başını omzuna sıkıştırırken. Lavin birkaç homurtu çıkardıktan sonra bir işe yaramadığını fark ederek pes etti.

"Siz sevgili misiniz?" diye sordu Almila, Cenk'le Lavin'e bakarken. "Kusura bakma ama meymenet suratlıya hiç yakışmıyorsun."

Almila, Cenk'in bana yaptığı birkaç şeyi bildiğinden olsa gerek ona sataşmak için yer arıyordu. Cenk'in yüzü kasılırken, Lavin konuştu. Sesi boğuk ve sevimliydi. "Alan memnun, veren memnun kızım. Ben onu çirkin olsa da severim."

Almila böyle bir tepki beklemiyor olacak ki ağzını aralayıp yüzünü buruşturduğunda farkında olmadan kıkırdamıştım. Almila bana sert bir bakış atıp önüne dönerken, Asrın'ın bana dönen bakışlarını üzerimde hissettim. Gülmem yarıda kesilirken masanın

üstündeki terlemiş elimi pantolonumun yüzeyine sürttüm. Bakışlar ruhu dağıtır mıydı? Dağıtıyordu.

"Müzik öğretmeni projede senin de yer almanı istiyor," dedi Cenk, Asrın'a kısa bir bakış atarken. "Biliyorum sevmezsin ama bir düşün istersen."

"Düşünecek bir yanı yok," dedi umursamaz bir sesle. "Hoca'ya sittin defa hayır dedim, hâlâ üsteliyor. İstemiyorum."

"Senden yararlanmak istiyor," derken sesi muzipti Bora'nın. "Biliyor ki iyi çalıyorsun, kaçırmak istemiyor."

Hafızam Asrın'ın gitar çalışını bana hatırlattığında, kalbimin içi ters düz oldu. Kör bir istekle gitar çalışını bir daha duymayı diledim.

"İstemiyorum oğlum," dedi Asrın sıkkın bir bakışla. "Git sen çal anasını satayım. Sen de çalabiliyorsun."

"Bora senin yanında halt etmiş," dedi Cenk, Bora'ya eğlenceli gözlerle bakarken. Bora, Cenk'e ters bir bakış attı ve önündeki çerezlerden birkaçını avuçlayarak ona fırlattığında Cenk hiç umursamadan omuz silkti.

Gözlerim onların hareketlerini izlerken sürekli Asrın'ın kusursuz suretine kayıyor, ağırdan alarak yaptığı her hareketini zihnime gömüyordu. Onunla ilgili bir şeyler neden ilgimi çekiyordu bilmiyordum ama bundan vazgeçemiyordum.

"Salak," diye cırladı Lavin saçının arasına atılan fındığı ararken. "Çocuk musunuz ya?"

"Haklı," diye onayladı Asrın, yüzündeki düz ifade de hiçbir değişim olmadan Lavin'e göz kırparken. "Bu kız sizden daha olgun."

"Bu cimcime mi?" dedi Bora. Yüzünü buruşturmuş, işaret parmağıyla Lavin'i gösterirken. "Hadi lan oradan. Bu kızın çizgi film karakterli pijamaları var."

Almila kıkırdarken, Lavin yüzünü buruşturup, "Geri zekâlı," diyerek kızdı.

"Sen nerden biliyorsun onun pijamalarını?" diye homurdandı Cenk koşulsuz bir sahiplenmeyle.

Bora gözlerini devirip bana döndüğünde, Almila'nın bir şeyler

konuştuğunu duydum. Yüzünde geldiğimizden beri var olan gülümseme yerini koruyordu, burayı sevmiş gibiydi. Dikkatimi ondan almamı sağlayan Bora oldu. "Nasılsın?" diye sordu pür dikkat bana bakarken. "Gelmeyeceğini söylemiştin."

Bakışlarımı Almila'dan çekerek yanımda oturan Bora'ya çevirdiğimde sorgu dolu gözlerle bana baktığını fark ettim. "Ben senin burada olduğunu tamamen unuttum," dedim çekingen bir sesle. Elimle Almila'yı işaret ettim. "Almila burayı çok merak ettiğini söylemişti. Israr edince gelmiş olduk."

Bora'nın gözlerinden geçen hayal kırıklığı o kadar somuttu ki bir an pişman olduğumu hissettim. Bakışlarımı ondan kaçırırken Bora'nın düşünceli bir şekilde arkasına yaslandığını görmek vicdanımı rahatsız etti.

"En son ne zaman gittin Alaska'ya?" diye sordu Cenk gözlerindeki parıltı yerini ciddi bir ifadeye bırakırken. Zihnimde çakışan kelimenin varlığıyla yutkunurken, göz ucuyla Asrın'a baktım. Kemikli yüz hatları biraz daha gerilmiş, dudakları düz bir çizgi halini almıştı. Gözlerinin harelerinde genişleyen kıvılcımların nedenini daha da merak etmiştim.

"Birkaç gün oldu," dedi sert bir sesle. Sesinin ardına sıkıştırdığı, konuyu kapatma arzusunu yakaladığımda algılarım daha da kabarmıştı.

"Baban ihmal ettiğini söyledi," derken elindeki bardaktan kehribar rengindeki sıvıyı yudumladı Cenk. Alkol kullanıyordu. Onun nasıl bir babası olduğunu düşünürken, gözlerimi kısarak dikkatle onları izlemeye devam ettim.

Asrın derin bir nefes verirken gözlerini kapadı ve birkaç saniye sonra tekrar açtı. "Bakarım," dedi. Sesinde sabrının son demlerini taşırken. Onu bu kadar sıkıntıya sokan şeyin ne olduğunu merak eden yanım dizginlenemez bir ihtiyaçla kavruluyordu.

"Gidelim mi?" diye sordu Lavin yüzünde aniden oluşan gülümsemeyle.

"Bugün değil," dedi Asrın. Sesi sert ve keskindi. Ortada dönen konuya meraklı gözlerle bakarken hiçbir şey anlayamamış, memnuniyetsiz bir şekilde açıklarını yakalamaya başlamıştım. "Cenk bir ara götürür."

"Neden bahsediyorsunuz?" diye sordu Almila onlara anlamayan bakışlar atarken. Asrın, Almila'ya ters bir bakış atarken dudaklarımı dişledim. Asrın, kimsenin ona bir şeyler sormasından hoşlanmıyordu.

"Almila," diye uyardım tek kaşımı havaya kaldırıp gözlerimi kısarken. Ortaya çıkan görüntü pek güzel olmasa da Almila ne dediğimi algılamış, oflayıp elini boşluğa doğru savurmuştu.

Bakışlarımı devirirken Asrın'ın bana dönen gözlerini fark ederek yutkundum. Gözlerinde uçuşan birkaç harflik kelimelerin anlamlarını kavramak ister gibi ona baktığımda, kemikli çenesinin kasıldığına şahit oldum. Dolgun dudaklarını yaladığında gözlerimi kaçırdım. Bora Cenk'le bir şeyler konuşuyordu ama algılayamıyordum. Garson bir kez daha gelip hepimizin önüne aynı içeceği bıraktığında, gözlerimi pörtleterek bardağa baktım. Cam bardağın yarısını dolduran kehribar renkli sıvı gözlerimin tanıdığıydı. Babamın çoğu gece içip, sinirlerini boşalttığı lanet olasıca alkoldü. Zihnimin duvarlarına örülen örümcek ağının ardındaki kapının kulpunu kavrayıp içeriye göz attığımda yıkık dökük bir kızın feryadını işittim.

Masadaki bardağı elimle iteleyerek önümden uzaklaştırdığımda, "Ne oldu?" diye sordu Lavin.

"Yok bir şey," diyerek geçiştirdim. Bakışlarımı ondan kaçırıp Almila'ya baktığımda önündeki bardağa tuhaf bakışlar attığını gördüm. Ben babamın zorunluluğu yüzünden bu lanet şeyin ne olduğunu bilsem de Almila'nın bihaber olduğundan emindim.

"İçme istersen."

Almila'nın bakışları bana döndüğünde kafasını sallayarak önündeki bardağı iteledi.

"Başka bir şeyler söyleyeyim isterseniz?" diye sordu Bora bana kısa bir bakış atarken. Diğerlerine göz attığımda hepsinin içtiğini gördüm.

Kafamı iki yana sallarken, "Gerek yok," diye mırıldandım.

Aradan geçen yarım saatte, ara ara masaya göz atıp geçen insanlara şaşırmış, sadece bana sorulan birkaç soruya cevap vermiş ve onları dinlemiştim. Almila ve Lavin birbirlerine bir şeyler an-

latırken arada kıkırdıyor ve ara ara da somurtuyorlardı. Cenk ve Bora da birbirleriyle uğraşarak birbirlerini sinir etmiş, bayağı eğlenmiş gibiydiler. Asrın da benim gibi pek konuşmamış, birkaç bardağı peş peşe devirmişti.

Ceketimin metal fermuarıyla uğraşırken sandalyenin zeminde bıraktığı itici sesi ve masada olan hareketlenmeyi algılayıp başımı kaldırdım. Asrın ayaklanmış, elinde çalan telefonunu açarken kafenin terasına doğru ilerlemeye başlamıştı. Masadakiler Asrın'a göz ucuyla bakmış, sonra muhabbetlerine devam etmişlerdi.

Arkası bana dönük olsa da birkaç dakikadır telefonda konuştuğunu görebiliyordum. Arada ellerini saçlarından geçiriyor, kafasını sallayarak onaylıyordu. Onu izleme hissi bilinmez vadilere ayak basan bir yetimin, anne ve babasını bulma umudu gibi telaşlı, istekli, karşı konulamazdı.

Telefonu kapatarak cebine attığında diğer cebindeki sigara paketini çıkararak içerisinden bir dal alıp, sonra paketi tekrar cebine attı. Göz ucuyla masadakilere baktığımda hepsinin kendi halinde olduğunu görerek bakışlarımı tekrar ona çevirdim. Ellerini pantolonun cebine sokuyor ama aradığını bulamayarak gibi tekrar tekrar kontrol ediyordu. Ne yaptığını merak eden yanıma tekme tokat dalmak isterken, dudaklarının arasına hapsettiği sigarayı bir hışımla yere fırlattı. Ağzında bir şeyler homurdandığını gördüğümde gözlerimi devirdim. Kesinlikle sigaraya küfrediyordu.

Kaşlarımı çattığımda masadaki çakmak gözüme çarpmıştı. İçimdeki merak dinerken, ihtiyacım olan cesaret surların ardından kara yılan misali süzüldü. Oturduğum yerden masanın üzerindeki siyah çakmağı aniden kavradığımda Bora'nın bana tuhaf bir bakış attığını gördüm. Sandalyeyi geri iterek oturduğum yerden kalktığımda masadakiler bana göz atsalar da bir şey demeyiş, önlerine dönmüşlerdi. Gürültülü ve boğucu olan kafenin terasına doğru yürürken, elimdeki çakmağı terlemiş avucuma sıkı sıkıya hapsetmiştim.

Balkonun büyük, cam mekanizmadan oluşan kapısını açarak terasa adım attığımda soğuğun etkisiyle anlık bir titreme vücudumda keyfe çıkmış ve ayazın sillesi suratıma çarpmıştı. Teras

oldukça uzun, geniş ve geceyi aydınlatan ışıklandırmalarla kafe kadar göz dolduruyordu. Birkaç kişi küçük masaların etrafına doluşmuş, birkaçı da Asrın gibi kendini terasın korkuluklarına yaslamıştı.

Esen rüzgârın sert kamçıları Asrın'ın gece karası saçlarını dalgalandırıyor, ışıklandırmalar yüzünün yarısını aydınlatıyordu. Ceketiyle sarmalanmış yapılı kollarını dirseklerinden pervaza yaslamış, heybetli sırtını geri püskürtmüştü. Birkaç adım attığımda sesimi duymuş olmalı ki omzunun üzerinden bana düz bir bakış attı. Boynumdan içeri sızan soğuğun yelini umursamadan birkaç adım daha atarak bir kol mesafesinde durduğumda sırtını dikleştirmiş, ellerini pervaza daha sağlam sabitlemişti.

"Çakmak." Parmaklarımı gevşetip, avuçlarıma hapsettiğim çakmağı ona doğru uzatırken kısık bakışları bana dönmüştü. Nefesim boğazımda tıkanıp yakarışlara başlarken, gecenin karasıyla mühürlenen gözlerinde açan tuhaf bakışı çözmeye çalıştım. Gözlerini gözlerimden çekmeden, büyük elinin ince parmaklarıyla avucumdaki çakmağı kavradığında tenime değen kor gibi parmaklarını hissettim. Boynuma kadar kızarırken sakin kalmak adına yutkundum.

Ceketinin cebine koyduğu sigara paketini tekrar çıkarırken bana kısa bir bakış attı. "Neredeydi?"

"Masanın üstünde bırakmışsın." Büyük bir ihtiyaçla kuruyan genzimi temizlerken tuhaf bir homurtu işittim. Sanırım bu onun teşekkür etme şekliydi.

Dudaklarının arasına sıkıştırdığı sigarayı tutuştururken gecenin siyahında parlayan ateşe baktım. Çakmağı ve paketi cebine geri koyarken, "Üşüyeceksin," dedi.

"Hava almak istedim." Yalan!

Kollarıma sardığım ellerimi çözerek birkaç adım atıp, dirseklerimi kırdım ve pervaza yasladım. Deri ceketimin uçlarını parmaklarımla kavrayıp sıkarken, sert rüzgârın coşkulu uğultusu saçlarımı uçuşturdu.

"Yalancı," diye homurdandı. Sesinde ifadesizliğe tutunan bir sakinlik vardı. "Üşüyorsun."

"Öyleyse sen de üşüyorsun." Kafasına bana çevirip ters bir bakış attığında yutkundum. "Üşümem ben."

"O kız," dedi kaşlarını çatarken. "Seni bıraktığım kız değil mi?"

Terastaki uğultu artmaya başlarken etrafa kısaca göz attım. Sesli bir şekilde gülüşen yaşıtlarımın kahkahaları terası çınlatıyordu.

"Evet o," diye onayladım kafamı yan yatırırken. Keskin bakışlarını bana çevirmişti.

"Çok konuşuyor," diye homurdandı düz bir sesle.

"Benim aksime."

"Burada olduğunuzu bilmiyordum," dedim aniden gereksiz bir telaşla. "Almila çok istediği için geldik."

Burnundan derin bir nefes verdiğinde gözleri parlamıştı. "Seni ne zaman çağırmıştı?" diye sordu kaskatı bir sesle.

Bana alakası olmayan sorular soruyordu ve ben de cevap veriyordum. Neden açıklama ihtiyacı hissettiğimi bilmiyordum ama bundan rahatsız değildim.

"Bugün çağırmıştı ama gelmeyeceğimi söylemiştim. Akşamüzeri de Almila peşinden sürükledi."

"Sarışın," dedi uçuşan saçlarımdan birkaç tutam onun göğsüne dokundu. "Bir haltlar mı yedin sen?"

Boş boş ona baktım. "Ne alaka?"

Üst dudağını diliyle ıslattı. "Hiç."

Dirseklerini korkuluklardan ayırıp arkasını döndüğünde omzumun üstünden kafenin içine göz attı. Bakışlarım onun bakışlarını takip ederek arkama döndüğünde bize bakan Bora'yı gördüm. Gözlerinde ya da suretinde bir ifade aradım ama boştu. Doğrudan bize odaklanmıştı. "Sana neden bu kadar dikkatli bakıyor?" diye sordu bakışları bana dönerken.

Sorusuyla kalakaldığımda gözlerimi büyüterek ona baktım. Kelimelerin özüne inmek istesem de gebe kalacak anlamlar oldukça manasızdı. Bana dikkatli mi bakıyordu? Asrın yanılıyor olabilir miydi? "Yok öyle bir şey." Sesim şaşkınlığın içinde seyahat ediyordu. Alnına düşen saçlarını geri itelerken, kavradığım deri ceketimin ucunu stresle sıktım.

"Olmamasını umuyorum, Sarışın," dedi ifadesiz bir sesle.

"Hem seni neden ilgilendiriyor ki?" diye sordum, bana ait ama kesinlikle bana yabancı olan bir cesaretle.

Kaşlarını çatarak bana bir adım yaklaştığında cesaretim ufalanmış, kelimelerim ziyan olmuştu. Özel alanlarımızı işgal etmiştik. Kokusunu duyumsadığımda, gözlerinde perçinlenen kara lekeler beni ürpertmişti. "İlgilendirmediğini mi düşünüyorsun?"

"İlgilendiriyor mu?" diye sordum. Sahi sesim mi titriyordu?

Kaşları onaylamaz bir ifadeyle çatılırken, "Laf cambazı," diye homurdandı.

Cesaretimin kökündeki çiçeklerin kafalarını koparmak isterken bir adım geriye çekildim. Neden onunla konuşma gereksinimi duyduğumu bilmiyordum. Her zamankinden daha fazla konuşuyordum. Bir an sessizlik oldu. Bu sessizliği sorgulamadım. Sayfa sayfa çevrilerek önüme sunulan karmaşıklıkları toparlayacak gücü kendimde bulamıyordum. Zaten hiçbir zaman güçlü bir kız olamamıştım.

Asrın'ın bakışlarının bana döndüğünü hissettiğimde ellerimle kollarımı sıvazlayarak kendimi ısıtmaya çalışıyordum.

"Götün dondu, hâlâ inat ediyorsun," dedi Asrın ters bir sesle.

Güzel ama sert olan sesini duyduğumda bir an duraksadım. Ağzım şaşkınlıktan aralanırken bakışlarımı kaldırarak ona baktım. Düz bir ifadeyle bana bakıyordu. "Ne?" dedi. "Eminim daha kötülerini duymuşsundur."

Evet, çok daha kötülerini sevgili babacığımdan duydum, diye geçirdim içimden. Gözlerimi devirirken içeri göz attım; hepsi ayaklanmış, montlarını üzerlerine geçiriyorlardı.

"Devirme gözlerini," diye homurdandı.

Dudağımı ağzımın içine yuvarlamadan hemen önce mırıldandım. "Kalkıyorlar, içeriye geçelim mi?"

Deri ceketinin yakasını gelişi güzel bir şekilde düzeltirken, uzun ve sık kirpiklerinin altından bana kısa bir bakış atarak kafasını olumlu anlamda salladı. Terasta ayrılarak içeriye geçtik. Hepsinin giyinmiş bizi beklediğini gördüğümde aniden basan sıcaklıkla kızardım. Utanç çarkları dönmeyi başladığında Asrın önde ve ben

de onun arkasında masaya gelmiş, Almila'nın ve diğerlerinin tuhaf bakışları arasında kalmıştık.

Lavin, Cenk ve Bora dışarı çıkarken Almila koluma girerek beni dışarı sürükledi. Kafenin sıcaklığından ayrılıp arabaların yanına geldiğimizde, Lavin aniden boynuma atlayıp, "İyi ki gelmişsiniz," dedi memnuniyet dolu bir sesle. "Keşke daha uzun kalabilseydiniz, sizinle muhabbeti sevdim. Her neyse, pazartesi okulda görüşürüz nasıl olsa."

Gösterdiği fazlaca sevecen tavra nasıl karşılık vereceğimi bilememenin yoksunluğuyla dudaklarımı dişledim. "Peki. Okulda görüşürüz o zaman."

Cenk ve Lavin arabaya binerek yanımızdan ayrıldıklarında, Asrın ve Bora'ya hitaben, "Görüşürüz," diye mırıldandım.

Almila kulağıma yaklaşarak fısıldadı. "Kızım söyle bizi bıraksınlar, bu saatte otobüs mü bekleyeceğiz?"

Cimcik atarak onu susturduğumda, "Ben sizi bırakacağım," dedi Asrın arabasına doğru ilerlerken. Dudaklarım itiraz nidaları kovalamak için aralanırken, Almila beni çekiştirerek Asrın'ın peşinden sürüklemeye başlamıştı. Onu durdurarak omzumun üstünden Bora'ya döndüm ve mahcup bir ifadeyle konuştum. "Sen gelmiyor musun?"

"Hayır," diye net bir cevap verdiğinde yüzündeki düz ifadeye baktım. Bir şey mi olmuştu? Bozulmuş olabilir miydi?

"Neden?"

"Kendi arabamla geldim," diye söylendi. Bize baş selamı vererek arabasına ilerledi. "Asrın sizi bırakacağını söylediği için teklif bile etmiyorum. Görüşürüz."

Ay ışığının aydınlattığı araba karanlık ve düz yolda ilerlerken geceyi perdeleyen yıldızlar inci taneleri gibi gökyüzündeki varlığını koruyordu. Sessizlik kaftanı giyerek kenara çekildiğinde, kafamı yasladığım araba camından dışarıyı izlemeye devam ettim. Almila arka koltukta uyuklayarak otururken, Asrın arabaya bindiğimizden beri hiç konuşmadan yola odaklanmış, alıp verdiği nefeslerinin sesini bana bağışlamıştı.

Birkaç saattir birlikte olduğum, hayatıma yeni karışan insan-

ların varlığını sorgulayan benliğim bundan rahatsız değildi. Bunca zaman tek başına yaşamayı öğrenip, susmayı kendime ibadet edinmiştim. Ebeveynlerim tarafından yorucu, bıkkın bir hayatın içinde yaşamaya mahkûm edildiğimden beri ruhumun kollanmaya ihtiyacı vardı. Belki de birkaç arkadaş bu konuda yardımcı olabilirdi.

Araba ani bir frenle durdurulduğunda, daldığım düşünceleri geri itekleyerek etrafa kısaca göz attım. Almila'ların eski, kırmızı badanalı apartmanın önünde durduğumuzu fark ederek omzumun üstünden arkamı dönerek Almila'ya göz gezdirdim. Kafasını koltuğun sırtına yaslamış, mayışmış bir halde uyuyordu.

"Almila," dedim elimle belini dürterken. "Uyan güzelim."

Almila tuhaf bir homurtu çıkarıp eliyle elimi itelerken, derin bir nefes vererek Asrın'a döndüm. Kendini yasladığı koltukta çattığı kaşlarıyla camdan ileri bakarken oldukça sert bir dille söylendi. "Şu kızı bir an evvel uyandırmazsan tekmeleyerek kapı dışarı etmek hiç de zor olmaz benim için."

Bakışlarımı aceleyle tekrar Almila'ya çevirip, bu kez yüksek sesle tekrar ettim. "Almila, hadi kalk artık." Almila yeni bir homurtu çıkarırken gözkapaklarını yarılayarak bize şaşkın bakışlar atmaya başladı. "Hele şükür," diye homurdandım, Almila oturduğu yerde doğrulmaya çalışırken.

"Geldik mi?" diye sordu uykulu bir sesle. Başımı onaylar anlamda sallarken Asrın'ın içine çektiği derin nefesle yerimde huzursuzca kıpırdandım.

"İnebilirsin artık," dedi Asrın sert bir sesle. Sesinin altına akıttığı sabırsızlığı kavradığımda rahatsızlık hissi genzimi acıttı.

"Arabanı yiyecek halim yok," diye homurdandı Almila memnuniyetsiz bir ifadeyle bakarken. Bakışları bana döndüğünde göz kırpıp öpücük attı.

"Kesinlikle tekmelenmek istiyor," dedi Asrın, omzunun üstünden Almila'ya ters bir bakış atarken.

Gözlerindeki ifade bunu yapabileceğini yazılı bir metin gibi bana anlatırken Almila'yı dürterek, "Apartmanın önündeyiz, in artık," diye uyardım.

Sesimdeki uyarıyı algılamış olmalı ki homurdanarak deri ceketini düzeltmeye başladı. Asrın bana kısa bir bakış atarak önüne döndüğünde, Almila benimle kısa bir görüşürüz merasimi yaşadıktan sonra arabanın kapısını kavrayarak açtı. İçeri giren soğuğun kızgın yeli arabaya sızarken, Almila açtığı kapıdan inerek kapıyı sert bir şekilde kapattı ve homurdanarak apartmana doğru yol aldı.

Asrın arabayı ani bir hareketle çalıştırırken, zeminde sürtünen tekerleklerin çığlığıyla yutkunarak önüme döndüm. Sabırsız olan bu çocuğun sürekli çıktığım oyunlarda bana eşlik etmesi tuhaftı. Kısa sürede tanımama rağmen oldukça sabırsız, sert, tehlikeli ve gözü kara olduğunu seçebilmiştim. Bana karşı her zaman sert davransa da kötülüğüne rast gelmemiştim ama onu sıkıntıya sokacak herhangi bir şey yapsam bana misliyle cevap vereceğine adım kadar emindim.

"Bu yol fazla ıssız," dedi Asrın düşüncelerimi bölerek.

"Öyle," diye mırıldandım bakışlarım ıssız yolda sıralı bir şekilde dizilmiş ağaçlara takılırken. Sessiz, sakin ve ürkütücüydü. "Gece karanlığı çöktüğünde fazla sessiz ve ürkütücü görünüyor."

"Bir de o geveze kızla tek başınıza gelmeyi düşünüyordunuz?" dedi düz bir sesle. Bakışlarımı araba camından ayırarak ona çevirdiğimde düz bir ifadeyle etrafı kontrole giriştiğini gördüm.

"Adı Almila," diye homurdandım bakışlarımı onun profilinden çekmeden. Arsız gözlerim kor bir istekle onu izlerken, böylesine güzel bir yüze sahip olmasının hâlâ beni afallattığını fark ettim. "Otobüsle gelecektik. Hem kendimi bildim bileli bu mahallede yaşadığımdan dolayı artık alıştım."

"Otobüsün bu sokağa girmeyeceğine eminim," derken sesi son derece kararlı ve netti. Ah, beyefendi haklıydı, buradan otobüsün geçtiği falan yoktu.

"Sanki hayatın boyunca hiç otobüse binmişsin gibi konuşma," diye yargıladım onu gözlerimi devirirken.

"Uzaylı mıyım kızım ben?" diye sordu omzunun üstünden bana sert bir bakış atarken. "Haklısın otobüse binmedim ama buradan otobüsün geçmeyeceğini bilecek kadar ayık kafadayım. Durak dahi yok burada."

"Evet," dedim gözlerimi kaçırırken. Yenilgiyi kabul ederek omuzlarımı düşürdüm. "Durak yok."

"Seni bu sokakta bulmuştum," dedi aniden. Sesi ifadesizdi. Zihnimin köşesinde bir kapı aralandığında hafızam o güne gitti. Asrın'ın odasında, yatağında uyandığımdaki telaş, heyecan, korku birden ruhumu tedirgin etmişti. İlk defa o günden bahsetmesinin heyecanı yanaklarımı ısıttı.

"O gün," dedim. Sesim cılız ve titrekti. "Almila'ya gidiyordum."

"O da biliyor yani?" diye sordu kaşları onaylamaz bir ifadeyle çatılırken. "Ama sorsam hâlâ inkâr ederek geçiştireceksin, değil mi?"

Susmayan çığlıkların nefesleri boğazımı tahriş ettiğinde, sürekli önüme sürülen bu konunun hayatıma koyduğu bariyerlere bir kez daha takıldım. "Ailemizi seçemiyoruz. Benden ne yapmamı bekliyorsun? Bu acizlikle hem defalarca kez yüzleşip hem de sana anlatmamı bekleyemezsin benden."

"Ne acizliğinden bahsediyorsun?" diye soludu öfkeyle. Sabrı, bir istiridye incisi gibi çatlatmıştı kabuğunu. "Ciğeri peş para etmez o herifin yaptığı şerefsizliğe ve namussuzluğa katlanıp, bir de kendine aciz etiketi mi yapıştırıyorsun? Siktiğimin acizliği."

Gözlerinde yanan ateşe bir adım atacak olduğumda harlanan alev ikimizi de yakacak gibiydi. Bastıra bastıra söylediği kelimelerin altına mürekkeple işlediği öfkeyi soluyan ben, sebebi olmasam da ürkmüştüm. Düştüğüm durumu acizlik olarak görmüyordu ama kendimi bildim bileli o mekanizmayı geliştirmiştim. "Aciz olmadığımı mı düşünüyorsun?"

"Salak olduğunu düşünüyorum," dedi omzunun üstünden bana öfkeli bakışlarını yollamaya devam ederken.

"Sensin salak," dedim gözlerimi, direksiyonu kavrayan ellerine düşürürken. Direksiyonu sertçe tutan ellerinin uzun parmak boğumları beyazlamış, öfkesi bedeninde gezintiye çıkmıştı. Onu sinirlendirmiş ve öfkelendirmiştim.

Bana dizlerimi titretecek kadar öfkeli bir bakış attığında yutkundum. "Bazen diyorum ki bu kız ne kadar uysal, ne güzel sö-

zümü dinliyor..." Kaşlarını çattı. "Bazen de içinden acayip bir şey çıkıyor ki o zaman güzel kelleni bedeninden ayırmak istiyorum."

Beklemediğim sözlerin etkisiyle ağzım aralanırken boş boş ona bakakaldım. Üzerime çöken şaşkınlık zihnimi çökertirken, "Kafanı şişirdiğimi mi ima ediyorsun?" diye sordum.

Gözlerini devirirken, "Geri zekâlı," diye homurdandı. "Bütün söylediklerimden sonra bunu mu çıkardın?"

"Ne çıkartmalıyım?" diye sordum bakışlarımı kaçırıp, girdiğimiz sokağa göz atarken.

"Geldik," dedi arabayı daha sakin bir frenle durdururken. Bakışlarımı kaldırarak eski, yıkık dökük apartmana göz attım. Kendimi bildim bileli buraya ait hissetmesem de burada yaşamak alışagelmiş bir şeydi benim için. Bir gün tüm kalbimde bir yere ait hissetmek istiyordum.

Lütfen!

"Gelmişiz," diye mırıldandım ona bakmaktan kaçınırken. Gözlerim benden bağımsız onu izlemeyi kendine hobi edinmiş gibiydi fakat kendi sınırlarımı da biliyordum.

Derin bir nefes verdiğini işittiğimde göz ucuyla ona baktım; gözlerini apartmana dikmiş, pek de iç açıcı olmayan bir ifadeyle bakıyordu. Burada daha fazla kalmamam gerektiğini hatırlatan algılarım sayesinde dizimin üstündeki elimi kaldırarak önce kemerimi, sonrasında kapı kolunu kavrayarak açtım. Aynı anda diğer kapının açıldığını duyduğumda gözlerimi kısarak ona baktım. Heybetli cüssesini dışarı çıkardıktan sonra kapıyı kapattı. Kafamı iki yana sallayarak önüme döndüm ve dışarıya çıkıp kapıyı aynı şekilde kapattım.

Apartmana doğru adımladım, onun evde olabileceğini beynime ittiren tarafımdan bir kez daha nefret ettim. "Teşekkür ederim," dedim birkaç adım gerisinde onu takip ederken. Neden apartmanın önüne kadar geldiğini bilmiyordum, sormayacaktım. Sorsam da cevap vereceğini sanmıyordum ya.

"Bu tür şeyler için bana teşekkür etmekten vazgeç," dedi düz bir sesle. "Bunu öğrenmiş olman gerekiyordu. Zorunlu hissettiğim için yapmıyorum."

Sevmediğini bilsem de onun gibi bir kalasa teşekkür ettiğimi unutuyordum, unutmasam da bundan vazgeçebileceğimi sanmıyordum. "Herkes senin gibi kaba değil," dedim ikimiz de apartmanın önüne varabildiğimizde.

Yüzünü buruştururken, "Kaba olmaktan gurur duyuyorum," dedi gerçekçi davranarak. "Her neyse, telefonunu ver."

"Hı?"

"Neresini algılayamıyorsun?" Dik dik suratıma baktı. "Ver şu telefonu."

Ellerim benden bağımsız montumun cebimdeki telefonu kavrarken dudaklarımı büzerek ona baktım. Hislerim, düşüncelerim bu herifin karşısında tuzla buz oluyor, ruhumdaki feryatlarda yine onun yanında kafalarını kuma gömüyorlardı. Avucuna düşürdüğüm telefonu kurcalayarak bir şeyler yaptığında boş boş ona baktım. Az bir zaman sonra telefonu geri verip, bakışlarını önünde durduğumuz apartmana çevirdi.

"Beni arayacaksın," dedi ansızın. Kaşlarım çatılırken konuşmasına devam etti. "Değil sana dokunmaya cüret ettiğinde, canını sıkacak herhangi bir söz söylediğinde bile beni aramanı istiyorum."

Düşüncelerim artçı bir deprem edasıyla sallanırken, o ise tepkisiz bir suretle bana bakmaya devam etti. Birbiri ardına giren kelimelerimi toplamak için duraksadım. "Buna gerek yok. Yani ben, hem seni nasıl..." Duraksayarak hazmettim. "Numaramı mı aldın?"

"Evet," dedi ifadesiz bir sesle. "Her neyse. Bak, bu konuda ciddiyim. Beni arayacaksın."

"Saçmalama," dedim gözlerimi kaçırırken. "Buna gerek yok. Ben başımın çaresine bakmayı öğrendim."

Bana bir adım atarak aramızdaki mesafeyi azaltırken, gözlerinde esen sert poyrazın nedeni söylediklerimdi. Derin bir nefesi ciğerlerime bahşederken, "Böyle olmasını istiyorum," dedi fısıltıyla ama sert olan sesiyle. "Şımarığım ben biraz. Her şeyin istediğim gibi olmasını severim. Bu sebepten söz dinlemelisin."

Sesli bir şekilde yutkundum. Kelimelerindeki anlamları kav-

ramak için güçlü bir ışığa ihtiyacım vardı. "Hı-hı," diye mırıldandım bilinçsiz bir şekilde.

Yüzünde memnuniyet dolu bir ifade oluştu, çok şeffaftı. Belli belirsizdi. "Güzel," dedi bakışları yüzümü ayrıntılarıyla izlerken. "Aferin Sarışına."

Bakışlarım gözlerine bakmaktan kaçınarak, belirgin elmacık kemiklerinde konakladı. Eminim ki her kızın sahip olmak isteyeceği şekilde güzel ve belirgindi elmacık kemikleri. "Gideyim," dedim zorlukla yutkunurken.

Bir adım önüne geçtiğimde nefesleri saç diplerime vuruyor, telaş kapımı arşınlıyordu. "Sana bir şey yapmasına izin verme," dedi. Sesinde tuhaf bir tını vardı ama çözememiştim. Başımı onaylar anlamda salladığımda derin bir nefes aldığını, kaburga kafesimin kapısını çatlatan göğsünün yükselişinden hissettim. "Canını yakmasına da izin verme."

Ona dönüp, o an bile canımın yandığını söylemek istedim ama hayali bir fermuarı ağzıma çekerek sessizliği dudaklarıma iliklediim.

"Hadi, içeri gir," dedi. Nefesi sıcaktı veya hava fazla soğuktu.

Onu onaylamak için ağzımı araladığım anda sessiz sokakta vurgun gibi parlayan gür sesle olduğum yerde çakılı kaldım. Gözlerim irileşirken, dudaklarımın bitişiğindeki heyecanlı soluklar yerini korku dolu fısıltılara bıraktı.

"Esila," diye bağırdı babam, ben bakışlarımı ona çevirirken. Bedeni sokak lambasının altındaydı. Korkunç yüzünü görmek, az önce çatlayan kaburga kemiğimi daha sert bir şekilde çatlattı. "Ne halt ediyorsun orada?"

Baba, yine nasıl acıtacaksın beni?

On Birinci Bölüm

-Kelebeğin Hüznü-

Gök bir kez daha büyük bir feryatla gürlediğinde ihtirasın kuvvetli pençesi beni hınçla yağmalamış, pır pır atan kalbim eriyerek akışkan bir hal almıştı. Düştüğüm durumu kendime açıklamak için bir an duraksadığımda, Asrın'ın nefret dolu hırıltısı enseme vurmuştu. Babam birkaç adım uzağımda, tanıdığım öfkesiyle bana ve hemen arkamda duran Asrın'a bakarken sanki kalbim yere düşmüş, tekmelenmeyi bekliyordu.

Sabit duran ellerim titremeye başladığında zaman kavramını hiçe saymış, ne yapmam gerektiğini düşünmeye başlamıştım. Babamın, öfkesini soluk soluğa kaldığım adamın yanında kusmasını istemiyordum. Ruhum yaralanmış parmaklarını çıkardı ve kalbimi kavrayarak yeni bir yakarışın kapısını gümbürdetti. "Esila," diye bağırdı babam bir kez daha. Sesi yabaniydi. "Girsene lan içeri."

Birbirine bastırdığım dudaklarımı bir şeyler söylemek için araladım. Harfler büyük bir bilinmezlik içinde hırpalanırken, dilimden dökülmeyen kelimeler boğazımda koca bir yumru halini aldı.

"Arabaya geç," diye tısladı Asrın, nefesi saçlarımı okşarken.

Dudaklarım bilinçsizce aralandı. "B-baba."

Titreyen sesimi duyanın bir tek ben olduğunu anladığımda yutkunarak bir adım ilerledim. Asrın'la aramızdaki mesafe açılırken bakışlarımı babama yönelttim. Gökyüzünden hızla düşen yağmur damlaları saçlarından yüzüne doğru inerken, bir adım daha atarak aramızdaki mesafeyi azalttı. Bir anda aramızdaki mesafeyi tamamen kapatarak iri elinin uzun parmaklarıyla kolumu kavradığında gözlerim şokla irileşmiş ve dudaklarım aralanmıştı. Gözlerindeki mahvedici nefreti kusmaya hazırdı.

"Kahpe," diye tısladı babam, Asrın'ın hareketlendiğini anladığım anlarda.

Kalbimde yankılanan dehşetin izlerini ruhumda taşırken, Asrın bir elini sağ omzuma atıp, kolay bir hamleyle beni kendine doğru çekti ve aynı anlarda babamın yüzünde dağılan nefret karnımı deşti.

"Orada duracaksın," dedi Asrın sert bir sesle. Ellerim Asrın'ın koluna tutunurken nefesim kilitlendi. "Eğer yüzündeki yaralara yenilerinin eklenmesini istemiyorsan eve geçmen için sadece on saniye veriyorum."

Babamın gözündeki korkusuz ve alaycı ifade saniyeler içinde çatırdayarak çözülürken, yerini alan korku onda ilk defa gördüğüm bir ifade olmuştu. "Sen de kimsin?" diye sordu babam dehşet içinde. "Ne işin var kızımın yanında?"

Babamın bakışları bana kayarken, Asrın beni tamamen heybetli sırtının ardına gizledi ve babamın görüş alanından çıkardı. Kalbimin coşkulu uğultusunu tüm karmaşıklığıma rağmen hissederken yutkundum. Ellerim Asrın'ın yapılı kollarında tutunmaya devam ederken, burun deliklerimi sızlatan kokusuyla kaslarım gevşedi.

"Kim olduğumu siktir et ve şu eve gir," dedi Asrın ifadesiz bir sesle. Ellerimin altındaki kasları gerilmişti. Başımı onun omzunun üstünden uzattım ve tereddütlü gözlerle babama baktım. Apartmanın merdivenlerine doğru yürürken tehditkâr bir şekilde bana bakıyordu. "Ona bakmayı kes," diye hırladı Asrın kaba bir dille. "Hak etmiyorsun."

Panik birden ruhumun soluğuna çarptığında Asrın'ın babama

yapabilecekleri yeni bir karmaşaya ev sahipliği yaptı. Bir anda başımı onun sırtına gömdüğümde adeta yerine mıhlanmıştı. Onun beni itmesini ya da ilerleyip babama okkalı bir yumruk geçirmesini bekledim ama olmadı. Gözlerimi sımsıkı kapatırken uzaklaşan adım seslerini duydum.

Muhtemelen babam apartmana girmiş, birkaç dakika geçmişti. Durduğum pozisyonun yabancılığı beni gererken, rahatsız olmayışım ise dehşete düşürüyordu. Asrın'ın hâlâ aynı pozisyonda kaskatı bir şekilde durduğu gerçeğiyle yüzleşirken önce tutunduğum kollarından, sonra da gövdemi hapsettiğim heybetli sırtından ayrıldım. Utanç kalbimi burktu. Birkaç adım gerileyip, boştaki ellerimi onun kollarıma sardım ve içimde oluşan boşluk hissini def ederek bakışlarımı sırtına diktim.

"Üzgünüm," diye mırıldandım, şimşek hazla çakarken.

"Arabaya geç," dedi boş bir sesle. Sırtını sarmalayan deri ceketini ıslatmış yağmur damlalarına rağmen göz alıcı görünüyordu.

"Eve girsem iyi olacak," dedim onun söylediklerini yok sayarak. Arabaya geçmemi gerektirecek herhangi bir sebep yoktu. "Bunlara şahit olmanı iste..."

Bir anda arkasını dönerek büyük elleriyle yüzümü kavradığında nefesim soluk boruma kaçmıştı. "Kes sesini," diye tısladı cümlemi bitirmeme izin dahi vermeden. Ani bir irkilmeyle yerimde sıçradığımda sessiz küfrü süsledi kulaklarımı. "Arabaya geç."

Bacaklarımdaki tüm derman çekilirken endişemin bedenime olan ihanetini fark ettim. Buna gerek olmadığını söylemek istesem de hayali bir fermuarı dudaklarıma çekmiş, arkamı dönerek arabaya yürümeye başlamıştım. Arabaya girdiğimde içerideki sıcak uyuşmuş olan uzuvlarımı ve kaskatı olmuş bedenimi çözmeye başlamıştı. Sırılsıklam olmuş saçlarım yüzüme yapışmıştı ama titremesi durmayan ellerim yüzünden onları toplayacak mecali kendimde bulamıyordum. Asrın birkaç dakika sonra arabaya bindiğinde onun varlığını hisseden benliğimin soluğu kesildi.

Bakışlarımı kaldırdım ve onun profiline göz attım. Üzerindeki ceket ve bacaklarını saran pantolon ıslaklıkla koyulaşmış, yağmurun ıslattığı saçları alnına düşmüş ve dağınık bir görüntü

çizmişti. Büyük ve göz alıcı ellerinin uzun parmakları direksiyonu kavradığında bana kısa ama ihtişamlı bir bakış atarak önüne döndü. Yaşadıklarımı yeni yeni idrak etmeye başlarken araba ani bir gazla tekerlere asıldı ve hırlayarak yol almaya başladı. Kulağım onun derin nefeslerini büyük bir istekle dinlerken, hâlâ üşümekte olan bedenimi zapt etmeye çalışıyordum.

Kalbimin göğsüme olan sadakati, hızlı bir kalp ritmine ayak uydurmuştu. Ön cama düşen yağmur damlalarını temizleyen silecek bir kez daha çalıştığında dudaklarım aralandı. "Beni Almila'ya bırakır mısın?" diye sordum çatlak bir sesle.

Bakışlarının bana döndüğünü hissetsem de parmak uçlarıma bakmaya devam ettim. "Hayır," dedi ifadesiz bir sesle. Bir an duraksayarak verdiği cevabın tuhaflığını ölçtüm.

"Nasıl hayır?" diye sordum sesime tutunan sakinlikle. Hissettiğim aşağılanmayla baş etmeye çalışırken, bu çocuğu anlayabilmek daha zor oluyordu.

"Nesini anlamadın?" diye tısladı sesi düşüncelerimi dağıtırken. "Seni Almila'ya bırakmıyorum."

"O zaman bu arabada ne işim var?" diye sordum, bilincim kelimeleri özenle seçmeye çalışırken. "Beni Almila'ya bırakacağını düşündüğüm için bu arabaya bindim." Hırıltılı bir nefes verdiğini işittim. "Beni eve bırak," dedim huysuz bir sesle. "Nereye götürüyorsun beni ya?"

"Biraz daha konuşursan seni arabanın bagajına atar, gideceğimiz yere kadar kafanı dışarı çıkarmana izin dahi vermem," dedi ciddi bir sesle. "Ve bunu gerçekten yaparım."

Kelimeleri kavrayabildiğimde kaşlarım havalandı. "As-"

"Sus artık," dedi direksiyonu yabancı bir sokağa doğru kırarken. "Seni ne eve ne de o geveze arkadaşının yanına götüreceğim."

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum. Kelimeler kabullenişi seçmişti.

"Sana zarar vereceğimi düşünüyor musun?" diye sordu, ben ıslak saçlarımı geri itelerken. Zihnim bu soruyu önüme sürdü ve mantığım da, kalbim de uğultulu bir cevapla bunun olmayacağını iddia etti.

"Hayır," dedim ona kısa bir bakış atarken. Düşünceli görünüyordu.

"Güzel," diye mırıldandı araba camına düşen yağmurun sesini işitirken. "Bu gece o eve gidersen olacakları sen de ben de biliyoruz, Sarışın." Kaşları çatıldı. "Ve ben, bunun olmasına izin vermeyeceğim. Şimdi sus ve kafamı dinlememe izin ver."

Gideceğimiz yere kadar konuşmamış, sessiz bir yolculuk geçirmiştik. Yol boyunca yağmaya devam eden yağmuru izlerken bana olan bakışlarını görmezden gelmiş, yakıcı bir hisle kaburgalarıma oturan enkazın altında nefes almaya çalışmıştım. Tereddütlerim ve korkularım denizin altından çıkmış, hırçın dalgalarını bedenime infilak etmeye başlamıştı. O an Asrın'la bilmediğim bir yere gidiyor, babamın hırsları altında zedelenmekten kaçıyordum. Her şey ilginçleşmeye başlamıştı.

Araba uzun, görkemli ve göz alıcı sitelerin bulunduğu bir sokağa girdiğinde gözlerimi kıstım ve etrafı kısaca süzdüm. Birkaç dakika sonra araba durduğunda geldiğimiz siteye tereddütlü bakışlar atmaya başladım. Nereye geldiğimiz hakkında herhangi bir fikre sahip değildim ama onun yanında sorgulanmayacak kadar ciddi bir güven hissediyordum.

"İn," dedi arabanın kapısını açarak dışarıya çıkarken.

Kendimi dışarı attığımda, göğün beşiğinde sallanan güçlü çığlıklarla ürktüm. Sitenin büyük demir kapısından geçerken önümüze çıkan güvenlik görevlisi tereddüt etmeden Asrın'a yol vermiş, geri çekilerek geçmemizi beklemişti.

"Hızlan," dedi mekanik bir sesle. Onun kelimelerle arası yakın ve bir o kadar da uzak olduğunu anlayabilmiş, emrivaki cümlelerini sinir bozucu olsa da takmamayı öğrenmiştim. "Yeterince ıslandın."

Apartmana girdiğimizde lavanta ve ferah bir koku beni karşılamıştı. Asansörlerin bulunduğu tarafa yürürken son derece lüks ve şık bir yere geldiğimizi daha iyi kavrayabilmiştim.

"Burası neresi?" diye sordum asansöre binerken.

"Evim," dedi düz bir sesle. Hafızamı didikledim ve Bora ile yaşadığı evin burası olmadığına emin oldum.

"Bora ile yaşadığınız ev değil," dedim onaylamasını bekleyen bir sesle. "Beni neden buraya getirdin?"

Asansörden indiğimizde geldiğimiz katın on dördüncü kat olduğunu görüp, karnımın panikle karıncalanmasına engel olamamıştım. Binanın en tepesindeydik ve bu fazlaca uçuk geliyordu. Asrın kapıyı açarak içeri girdiğinde çekingen bir ifadeyle onu takip etmiş, tuhaf bir heyecanla sınanmıştım. Evi karanlık yüzünden seçemiyordum. Bakışlarımı Asrın'a çevirdiğimde elini duvarda gezdirdiğini gördüm. Düğmeyi bulduğunda ev ani bir parıltıyla aydınlandı ve birkaç saniye sonra cızırdayarak sönen lambayla tekrar karanlığı üzerine geçirdi.

"Siktir," diye homurdandı Asrın. Kelimelerinde gizlenen sıkıntıyı algılamıştım. Gözlerimi büyütürken, "Ne oldu?" diye sordum pürüzlü bir sesle.

"Elektrikler gitti," dedi tereddüt dahi etmeden yürümeye başlarken. Korkumu gizlemeye çalışırken göğün aynı şevkle attığı çığlıkları duymazdan geldim. "Muhtemelen fazla yağmurdan. Sen bekle, ben mum bulacağım."

Gözlerim büyük bir istekle evin her köşesini merak etse de o an bastığım zemini bile ayırt edemiyordum. Birkaç adım atarak salon olduğunu tahmin ettiğim alana girdiğimde pencere camına dökülen ay ışığını gördüm. "Burada bekle," dedi.

Zemine düşen adım seslerini duyduğumda ellerimi kollarıma sardım ve gök gürültülerini duymazdan geldim. Tereddütle bakan gözlerimi kısarak etrafa göz attığımda boğucu karanlık hiçbir şeyi görmeme izin vermedi. Nefesimi sesli bir şekilde dışarı püskürtürken bir adım attım. Ayağımın uçundaki bir şeylerin devrildiğini hissettiğim anda gök bir kez daha gürledi. Gözlerim benden bağımsız büyürken, dudaklarımdan kopan çığlık soluğumu yuttu. Ellerimi kulaklarıma kapatarak kendime, sakin olmayı telkin ettiğimde, yakından duyulan ayak seslerini işittim.

"Sarışın," dedi Asrın. Sesi temkinli ve şüpheciydi. "Ne oldu?"

Bakışlarımı kaldırdım ve Asrın'ın yüzüne tırmandırdım. Salonun pervazında, elindeki mumla duruyordu. Mum büyük elinin avucunda dururken, yüzünün yarısını aydınlatmış ve yeşil gözle-

rindeki ifadeyi görmemi sağlamıştı. Düz bakışlarının arkasındaki duvarlar üstüme, devrilirken, "Ben," diye mırıldandım ne diyeceğimi bilememenin yoksunluğuyla. Bana bir adım daha attı ve gözlerini kısarak elindeki mumu yeni fark ettiğim masanın üzerine bıraktı. "Ayağıma bir şey takılınca irkildim ve istemsiz çığlık attım."

"Sakin ol. Bu evde korkmanı gerektirecek kimse yok," diye mırıldandı aramızdaki mesafeyi kapatırken. Aramızda bıraktığı bir kol mesafesinden bakarken, yanımızdaki masada duran mumun silik ışığı yüzlerimizi yarı yarıya aydınlatmıştı. "Bir mum daha yakacağım..." Bakışları çenemden saçlarıma kadar tırmanırken yutkunduğunu işittim. "Ama önce seni kurutmamız lazım."

"Sen de ıslandın," diye mırıldandım bakışlarım gece karası saçlarından dudaklarına doğru akan damlalara takılırken. "Sen de kurulanmalısın."

Göz alıcı elini saçlarına daldırdı ve karıştırırken dudaklarını büktü. "Hım," dedi yavaşça. "Islanmışız."

Yutkundum. "Burada bekle, havlu alıp geleceğim."

Tereddütlü bir ifadeyle kafamı sallayarak onu onayladım. Önümden geçip salonun ucundaki koridora girerken aniden, "Asrın," diye seslendim. Duraksayarak arkasını döndüğünde mahcup bir ifadeyle gözlerimi kaçırdım. "Ben de gelebilir miyim? Burası fazla sessiz ve karanlık."

Gözlerini kısarak birkaç saniye beni nefessiz bıraktı. "Gel."

Yanına ilerlediğimde karanlık bir koridora girdik. Bir adım gerisinde onu takip ederken, sadece siluetini seçebiliyor, ona göre ilerliyordum. Önümüze bir merdivenin çıktığını fark ettiğimde Asrın, "Dikkat et de sakarlık yapma," diye uyardı bariton bir sesle.

"Ederim," diye homurdandım gözlerimi devirirken.

Bir odanın kapısına geldiğimizde dairenin dubleks olduğunu kavrayabilmiş, tek yaşamasına rağmen neden böyle bir eve ihtiyaç duymuş olabileceği sorusunu kendime sormuştum. Asrın kapıyı açıp içeriye girdiğinde onu takip ettim ve çekingen adımlarla odaya girdim. Odaya girdiğim ilk an ayaklarımın iflahı kesilmişti.

Tavan, gökyüzünü gören boydan boya cam mekanizmayla

kaplanmıştı ve cama vuran yağmur damlaları görsel bir şölen sunuyordu. Gözlerim şaşkınlıkla irileşirken, gördüğüm gerçeklikle yutkundum. Asrın'ın bana değen bakışlarını görsem de tavana bakmaya devam ettim. Gökyüzündeki yıldızlar apaçık bir şekilde görünüyor, hepsi mekanik camın yüzeyine gölge düşürüyordu. "Vay anasını," diye mırıldandım farkında olmadan. "Burası muhteşem ötesi."

Bakışlarımı kısaca Asrın'a çevirdiğimde pür dikkat bana baktığını fark ettim, yüzlerimiz artık daha seçilebilirdi. "Olağanüstü," diye fısıldadım.

"Beğendin mi?" Sorudan daha çok onayımı bekleyen bir kelimeydi. Kafamı hızlıca sallarken, Asrın tavana kısa bir bakış attı ve tekrar bana döndü. Dudaklarını dişleyip, bir süre öylece baktığında gözlerimi kaçırdım.

"Çok beğendim," dedim hayran ve boğuk bir sesle. Asrın'ın derin bir nefes verdiğini duyduğumda adım sesleri onu takip etti. Siyah kapaklı kıyafet dolabına doğru ilerledi ve içerisini karıştırıp, çıkardığı koyu renkli havluyu alarak yanıma geldi.

"Burayı aldığında mı böyleydi yoksa sen mi yaptırdın?" diye sordum merakla. Kirpiklerinin ardındaki gözlerini kaldırdı ve düz duvarlarını görebileceğim kadar uzun baktı.

"Kendim yaptırdım," dedi aramızdaki mesafeyi kapatıp, ellerindeki havluyu aniden saçlarımla buluşturduğunda.

"Ben yaparım," diye fısıldadım telaşla elimi başımdaki havluya atarken.

"Elbet yapabilirsin," dedi havluyu saçlarımda gezdirmeye başlarken. "Ama ben yapacağım ve sen de rahat durup, buna izin vereceksin."

Ellerim başımdan kayarak boşluğa doğru düşerken, ellerinin saçlarımda olduğu gerçeğini unutmaya zorladım kendimi. Bakışlarımı kaldırdım ve güzel yüzünde gezdirdim. Gözlerindeki sert ve sertliğe tutunan ciddi bir ifade vardı. Kirpikleriyle gölgelenen bakışları pür dikkat saçlarımdaydı. Elmacık kemikleri daha belirgin duruyor, dudaklarının arasından verdiği nefesler saçlarımı sevindiriyordu.

Ürperti kanım boyunca akarken, "Böyle bir şey aklına nereden geldi?" diye sordum. "Yani, tavanı cam mekanizmayla donatma fikri?"

Bakışlarını saçlarımdan ayırmadı ve iri gözlerini kıstı. "Hep aklımın bir köşesinde vardı," dedi umursamaz bir ifadeyle. "Buraya da güzel olacağını düşünerek yaptım."

Ah, bana açıklama mı yapıyordu? Bunu sevmiştim, pencerelerini aralamak istiyordum. "Yaratıcı." Dudaklarımı büktüm. "Peki, dışarıdan bakınca içerisi görünüyor mu?"

Elindeki havluyu saçlarımın uçlarından bana saatler gelen ama yalnızca birkaç saniye içerisinde çekti ve arkamda duran pufun üstüne attı. Aramızdaki mesafeyi açmadan bakışlarını yüzüme indirdi. "Hayır," diye yanıtladı ifadesiz bir sesle. "Dışarıdan görünmesini tercih etmem." Kafamı salladım. "Üstün de fazla ıslak," dedi ardından. Sesinde tuhaf ama içimi ılık eden bir tını vardı.

Dudaklarımı dişleyerek üzerime göz attığımda haklı olduğunu biliyordum. Bakışlarımı tekrar ona çevirdiğimde bir süre yüzümü taradı. Genişleyen irislerini burnumun doğrultusunda indirerek birkaç saniye dudaklarıma baktıktan sonra alelacele gözlerime çıkardı. Karnıma yumruk yemiş gibi irkilirken, dilimin altındaki heceler intihara meyletti. Aynı anda bir adım gerileyip, birbirimizin özel alanlarından çıktık.

Birkaç dakika sonra arkamdaki pufun üzerine attığı kıyafetlerden sonra odayı terk etti. Üzerimdeki montu ve tişörtü çıkarıp, bir süre onun tişörtünü giyeceğimi idrak etmeye çalıştım. Sutyenimin de ıslandığını fark ettim ama onu çıkarmayı istemediğim için tişörtü başımdan geçirdim. Pantolonumu çıkarmak konusunda kararsız kaldığımda üzerimde kuruyacağını düşünüp bundan vazgeçtim. Pufun üzerindeki havluyu alıp başıma sardım ve kalçalarımı kapatan tişörte bir göz attım. İşim bittiğinde odanın çıkışına ilerledim.

Asrın'ın duvara yaslı bir şekilde beni beklediğini bilmediğim için bir an irkilsem de başını kaldırıp bana baktığında gözlerimi kaçırarak ilerledim. Bakışları üzerimdeki tişörte kaydığında gözlerindeki yansımamı gördüm. "İçinde kaybolmuşsun," dedi yakıcı bakışları tişörtün üzerinde gezinirken.

Salona geri döndüğümüzde bir an duraksadım ve ne yapmam gerektiğini düşündüm. Bir adamın evinde, onun tişörtü içinde duruyordum ve bu, sınırlarımı oldukça zorlayan bir davranıştı.

"Geç otur," dedi koyu renkli kanepeye otururken. Gidip koltuğa yerleştiğimde tedirgindim. "Eşofmanı giymemişsin," dedi ifadesiz bir sesle. Oturduğum yerde dizlerimi kendime çekerken, kirpiklerimin altından mumun aydınlattığı yüzüne baktım.

"Gerek duymadım," dedim. "Zaten çok da ıslak değildi, üzerimde kurur."

Omzunu silkip bakışlarını muma çevirdiğinde, ben hâlâ üşüyen bedenimi zapt etmekle meşguldüm. "Burada tek mi yaşıyorsun?" diye sordum.

"Aslında yaşıyorum sayılmaz," dedi düşünceli bir sesle. Gözleri dalgın bakıyordu ama yine de temkinliydi. "Arada bir gelir giderim."

"Bora ile yaşıyorsun yani?" diye sordum gereksiz bir gerginlikle.

Mumun, profilini aydınlattığı yüzü hafif kirli sakallarıyla örselenmişti ve göz alıcı duruyordu. "Onunla yaşıyorum, kafam atınca buraya geliyorum."

"Burası fazla büyük değil mi?" diye sordum, sorularımı cevapsız bırakmayışına minnet kalarak. "Tek başına yaşamak için?"

Etrafa kısa bir bakış atıp gözlerini yüzüme tırmandırdı. "Büyük ama büyük olduğu için almadım burayı. En üst kat tercihimdi ve şansıma dubleks çıktı," diye açıkladı ifadesiz bir sesle.

Cevap vermedim. Ellerimi kollarıma sarıp, kendimi çaresizce ısıtma girişiminde bulundum. Babamın öfkesinden birçok kez nasiplenmiş, hiç böylesine kaçmaya fırsat kollamamıştım. Asrın'ın önünde mahcup olmak beni çok öfkelendirirdi ama bu sefer onun öfkesinden yine onun sayesinde kaçmıştım. O an orada ne yapıyordum, ne işim vardı bilmiyordum ama kendimi güvende hissetmekten alıkoyamıyordum. "Teşekkür ederim," dedim ansızın. Bakışları bana dönerek sorarcasına bir bakış attı. "Bugün beni o adamın öfkesinden kurtarmak zorunda-"

"Sarı-"

"Lütfen bitirmeme izin ver," dedim yüzümü buruştururken. Gözleri mi bir başka bakıyordu, yoksa ben mi bir başka hissediyordum? "Babamın darbelerini sindirmeyi bir zamandan sonra öğrensem de hâlâ onun darbelerinden kaçmak istiyorum." Gözlerim dalgın, kelimelerim mezar çukuruna düşer gibiydi. "Haklıydın, belki bugün de öfkesinin kurbanı olacaktım ama zorunlu olmadığın halde bana bir kapı araladığın için kendimi mahcup hisse-"

Bir anda yerinden kalkıp sert adımlarla oturduğum koltuğun önünde çömeldiğinde ağzım aralanmış ve cümleler dilimde tutuklu kalmıştı. Bir dizini parkeye yaslarken, diğer dizini koltuğun uçuna yasladı ve aramızdaki mesafeyi azalttı. Kocaman olmuş gözlerimle ona bakarken bir an ürpererek kendimi koltuğun sırtına yasladım. Gözbebeklerimize yapışmış çocukluklarımız, düşmemek için birbirlerine el uzatıyorlardı sanki.

"Gözlerindeki hüznü görebiliyorum," dedi sadece dudaklarını kıpırdatarak. Kelimelerin naifliği, yüzündeki sert ifadeyle öylesine örtüşmüyordu ki... Bu tersliğe rağmen böylesine güzel görünmesi kalbimi kasmıştı. "Ve bunu görmek..." Dişlerini sıktı. "İstemiyorum."

Peş peşe yutkunurken gözlerindeki alev tüm uzuvlarımı eritti. Neden nefesim ciğerlerimi patlatacak gibiydi? "Seni zorunluluk veya yük olarak görmüyorum," dedi. Kelimeleri samimiydi. "Senin şu an yanımda olmanı dert de etmiyorum. İyi olmanı umursuyorum ve iyisin."

Bilinçsiz bir şekilde kafamı sallarken kirpiklerimi kırpıştırıyordum. Kokusu burun deliklerimden sızdığında bir an daha fazlasını arzuladım ve bu beni dehşete düşürdü. "Hı-hı," dedim sarsakça.

"Güzel," dedi aramızdaki mesafeden ödün vermeden. "Saçma sapan düşüncelerinle kafanı yorma. Gözlerinden geçen her bir düşünceyi görebiliyorum. Ne kendini kanat ne zihnini lekele."

Sertçe yutkunduğunda gözüm âdemelmasına düştü ve bu güzel görüntünün keyfini sürmek için kendime izin verdim. Daha sonrasında bakışlarımı gözlerine çıkardım ve tenimi yalayıp geçen

gözlerine baktım. Bütün bedenim kasılırken, ayaklarıma değen dizinin varlığıyla bir kez daha yutkundum. "Şimdi saçlarımı kurula."

"Ha?" dedim yanlış duymuş olabileceğimi düşünürken.

"Saçlarım diyorum, kurulasana," dedi bir anda saçlarıma sardığım havluyu alıp elime tutuştururken.

Gözlerim ellerimdeki havluya düşerken, bunun o gün yaşadığım kaçıncı şaşkınlık olduğunu düşündüm. "Saçların," diye fısıldadım gözlerim ağır bir hareketle nemli saçlarına tutunduğunda. Gece karası saçlarının birkaç tutamı alnına düşmüştü ve bu görüntü güzeldi. "Şey, saçlarını kurulamamı mı istiyorsun?"

"Heceleyeyim mi geri zekâlı," diye homurdandı deminki ruh halinden çıkarak ortamdaki tuhaf havayı dağıtırken. "Hadi artık, bak sana saçlarıma dokunma özgürlüğü veriyorum. Kaçırmak istemezsin."

"Ha, pekâlâ," dedim heyecanım dilimin kemiğini parçalarken. "Ayrıca geri zekâlı deme bana."

"Hı-hı," diyerek beni geçiştirirken elimdeki havluyu gece karası saçlarıyla buluşturdum ve ıslaklığını almaya başladım. Aramızda gram açılmamış mesafeden ona bakarken, onun gözleri benim çeneme düşüyordu. Mavi gözlerim büyük bir ciddiyetle avuçlarımın altındaki göz alıcı saçlarında gezinirken parmaklarımı zorlukla kıpırdatıyor, gerçekten kavramak istediğim saçlarını kuruluyordum. "Kasılma," diye fısıldadı sıcak nefesi çeneme vururken.

"Yok. Üşüdüm de," dedim tuhaf bir savunma mekanizmasına sığınarak.

"Üşüyor musun?" diye sordu bakışlarını kaldırarak yüzüme bakmaya başlarken. "Az daha titresene, komik görünüyorsun."

Gözlerimi devirdim. "Evet, fazla ıslanmışız."

Bir anda yerinden kalktığında saçlarındaki elim boşluğa düşmüş ve bakışlarımı ona çevirmiştim. Koltuğun önünde dikilirken bana düz bir bakış attı. Kaşlarım çatılırken, "Hadi kalk," dedi. "Sıcak bir şeyler iç de için ısınsın."

Dudaklarımı dişledim ve yüreğime oturan sıcaklığın göğ-

sümün kemiklerini eritmesine izin verdim. Onu takip ederek büyük bir mutfağa girdiğimde, "Bekle, mum yakacağım," dedi kapaklı dolabın yanına ilerlerken. Dolaptan çıkardığı mumu tutuşturdu ve mutfağın duvarla bitişik duran masasının üzerine koydu. Hafiften aydınlanan mutfakla birlikte rahatlarken, çektiği sandalyeye yerleşti. Ayakta durup anlamaz gözlerle ona bakarken, "Hadi, kahve yap," dedi.

Ellerimi ovuşturdum ve tezgâha göz attım. Üzerimdeki çekingenlikten sıyrılmak istiyordum ama henüz cesaret edemiyordum. "Sen yapsan?" diye sordum gözlerimi kırpıştırırken. "Ben hiçbir şeyin yerini bilmiyorum, nasıl yapacağım?"

Kırpıştırdığım gözlerime kısa bir bakış attı ve dilini alt dudağına vurdu. "Senin yapmanı istiyorum. Hadi!"

Tatlı bir telaş uzuvlarımı tırnaklarıyla eşeledi ve damağımda yabancı bir tat bıraktı. Çekingen adımlarla mutfak tezgâhına ilerleyip, bulduğum cezveye bir miktar su koydum ve çakmakla yaktığım ocağa bıraktım. Asrın'ın arkamda beni izlemesi belki sıradan bir şeydi ama pençelerine atıldığım asi bir hayvanın elinde son çırpınışlarımdaymışım gibi hissettiriyordu.

"Kahve nerede?" diye sordum çatlak sesimle.

"Üst dolapta," dedi sakinlikle. Yamacında gezinen tuhaf bir tınıya rastladım ama bunu eşelemedim.

Yağmurun cama vurduğu ritmik sesleri takip ederken parmak uçlarımda yükselerek üst dolabın kapağını açtım. Mumun ışığından yararlanıp gözlerimi kıstım ve gördüğüm kahveyi almak için kolumu zorladım. Bir türlü ulaşamadığım kahve kutusu yüzünden sesli bir nefes verirken, Asrın'ın arkamda hareketlendiğini anladım.

Ocaktaki su kaynadığını belirtirken, Asrın yanımdaki dolabın üstünden iki tane kupa çıkardı. Kahveyi alması için bekleyen gözlerle ona bakarken bana döndü ve gözlerinde parıldayan muzip bir ifadeyle baktı. Kaşlarım çatılırken suyu kahve kupalarına koydu ve yerine geçip oturdu. Sesli bir nefes verip, "Gıcık," diye söylendim kısık bir sesle.

"Hı?"

"Yok bir şey," diye homurdandım parmak uçlarımda zıplayıp kahveyi almaya çalışırken.

Arkamda homurdanırken, nihayet kahveyi çıkarıp kupalara koydum. Kavradığım kupaları masaya yerleştirirken bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum. Kendim de sandalyeye yerleştiğimde damarlarımdaki köprülerin asıldığı iplerden feragat ettiğini hissettim. İçim yıkılıyordu ona baktıkça.

"Elektrikler ne zaman gelir?" diye sordum kahvemden büyük bir yudum alırken. Sıcak yudum boğazıma iyi gelmişti.

"Ne bileyim kızım, müneccim miyim ben?" diye sordu ters bir sesle. Onun bu dengesiz tavırlarına sanırım bağışıklık kazanıyordum.

"Tuhaf bir adamsın," dedim bilinçsiz bir şekilde.

Elindeki kupayı masaya bırakırken ifadesiz yüzüyle bana baktı. "Sen de çok normal bir kız değilsin."

Benim hakkımda düşündüğü şeyleri ondan duymak beni heyecanlandırırken, "Nasıl bir tuhaflık?" diye sordum cılız bir sesle. Kendine güvenin eksilerde olduğu bir kızdım fakat bu durum bu herifin yanında dozunu azaltıyordu.

Yudumladığı kahve kupasını ileri doğru iterken bakışlarını yüzümde gezdirdi. Dudaklarımı birbirine bastırıp, ona bakmak için kendimi zorladım. Gözlerinden düşen kelimelerin gizlendiği kılıfların zarı öylesine kalındı ki ifadeyi seçemiyordum. "Fazla..." Gözlerini kıstı. "Masumiyeti barındırıyorsun."

Mumun alevi cızırdadığında nabzımın yarattığı coşkuyla birlikte kalbimden geçen sayısız sözcüğün dilimin ucunda biriktiğini hissettim. "Bu tuhaf bir şey mi?" diye sordum nihayet konuşabildiğimde.

Elini cebine atarken bakışlarını bir an olsun yüzümden ayırmadı ve çıkardığı sigarasını mumun aleviyle tutuşturdu. Duyacaklarımın temelinde yatan kelimelerin, damarlarımdaki kana yapacağı baskılara rağmen cevabını merak ediyordum.

"Aslında tuhaf değil," dedi sigarasını dudaklarıyla buluştururken. Kahvemden bir yudum alırken, göz alıcı elmacık kemiklerini sergilemekten kaçınmadan sigaranın dumanını üfledi ve duman

mumun dumanına eşlik etti. "Sadece insanların üzerine kılıf diye geçirdiği olgunluğun gerçekliğiyle tanıştığında tuhaf ve ilgi çekici duruyor."

Ah, ilgi çekici olan ben miydim? Kesinlikle aklını kaçırmıştı. İnsanların yanında oldukça sönük kalan ve onların dalga malzemesi olan birinden ilgi çekici diye bahsetmesi saçmalıktı. "Tuhaf özelliklere sahibim ama ilgi çekici bir özelliğimin bulunmadığına eminim."

Sigarasının külünü, mumu koyduğu kül tablasına silkti. "Kendini bu kadar küçültme," dedi düz bir sesle. "İnsanların senin hakkında ne söylediklerini umursamadığını söylemiştin ama onların sikik yargıları seni etkiliyor."

"Fazla açık sözlüsün," dedim söylediklerini tartmaya başlarken. "Gerçekten tuhafsın..." Dudaklarımı büktüm. "Belki de olgun."

"Ergen bir herif değilim." Yüzünü buruşturdu. "Yine de hakkımda bunu düşünmen iyi, Sarışın. Küçük bir kızdan bunları duymak gururumu okşadı."

"Hah!" diye homurdandım. "Gururunu okşayacağını bilseydim ergen herifin teki olduğunu söylerdim. Hem aramızda sadece iki yaş var."

"İş işten geçti güzelim," dedi sigarasını istikrarlı bir keyifle yudumlarken. Gözlerindeki muzip ışığın gerçekliğinden emin değildim. "Aramızda iki yaş olduğuna emin misin? Cılız vücudun pek de on yedi gibi görünmüyor. Daha çok on beş falan."

Güzelim.

Kaşlarım bir çocuk edasıyla çatılırken cesaretimin fidanları çiçek açıp, olgunluğunu benliğime bağışladı. "Vücudumun çirkin olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordum bana yabancı bir cesaretle. Çelimsizdim ama Almila hatlarımın dolgun olduğunu söylerdi!

Asrın gözlerinden geçen bir anlık şaşkınlığın üzerini örseledi. "Bundan bahsetmedim," dedi. Bakışlarını üzerimde gezdirdi ve yutkunarak devam etti. "Sadece fazla zayıfsın."

Lanet olsun ki içimdeki sinirden hiçbir şey eksilmemişti ve za-

yıf olduğumu söyleyen birçok insanın aksine onun söylediklerini oldukça takmıştım. "Vücudumun iyi olduğunu sana kanıtlayacağım," dedim. Kelimeler benden bağımsız hak ihlali yaparak döküldü dudaklarımdan. Böyle bir iddiayı ortaya atmam kesinlikle akıl işi değildi.

"Sen..." dedi Asrın. Gözlerinden geçen afallamayı görmüştüm. "Ciddisin."

"Hı-hımm."

Elini çenesinde gezdirirken düz bir ifadeyle bana baktı. "Saçmalama," dedi kaşları havalanırken. "O çenen olur olmadık zamanlarda açılmasa ne güzel olur. Vücudunun çirkin olduğundan değil, zayıf olduğundan bahsettim. Cesaretini çok daha başka şeyler için kullanabilirsin."

"Ne?" diye sordum alık alık.

"Git ve uyu," dedi düz bir sesle. Bir an duraksadım ve gözlerimi kısarak ona kısa bir bakış attım.

"Haklısın," diye mırıldandım gözlerim mutfak camının yüzeyine düşerken. Yağmur huzur vericiydi. "Saat geç olmuştur."

Yarının pazar olması belki de düştüğüm durumun tek iyi yanıydı. Okula gidecek olsaydım bugünü bu kadar kolay atlatamazdım. "Misafir odasını kullan," dedi oturduğu yerden çevik bir hareketle kalkarken. Bu hareketinin bile dikkatimi dağıttığını fark etmek şaşılacak bir şeydi. "Ben salonda uyurum. Ciddi bir şey olmadıkça beni uyandırmayı asla düşünme."

Ağzımda homurdanıp yerimden kalktığımda, Asrın masanın üzerindeki mumu eline aldı ve mutfağın çıkışına doğru ilerledi. Onun ardından ilerledim, koridoru geçtik ve yan yana olan odalardan birine girdik. Gözümün gördüğü birçok şey vardı ama muma rağmen tam olarak algılayamıyordum. "Burada yatabilirsin," derken elindeki mumu yatağın yanındaki komodinin üzerine bıraktı ve bana döndü.

"Teşekkür ederim," dedim gözlerimi kaçırırken. "Burası iyi."

"Gel," dedi ifadesiz bir sesle. Bakışlarımı ona çevirip, dudaklarımı dişledim. "Yemeyeceğim kızım. Gelsene."

Yatağın ucuna gelerek onun bir kol mesafesinde durduğumda

bakışlarını titizlikle üstümde dolandırdı. "Pantolonla yatabileceğine emin misin?" diye sordu pür dikkat yüzüme bakarken.

"Hım," diye mırıldandım. "Gerçekten gerek yok, zaten pantolonum kurumuş."

"Pekâlâ," dedi yanımdan geçip kapıya doğru ilerlerken. "Keyfin bilir."

"Kapıyı açık bırakır mısın?" diye sordum onun gerilen sırtını izlerken. Bu nasıl bir güvendi bilmiyordum ama kapıyı kapatmam veya kapatmamam pek bir şeyi değiştirmiyordu. "Hiç bilmediğim bir yerde, kapılı bir odada kalmak istemiyorum."

"Ben de hiç bilmediğin bir adamım," dedi arkasını dahi dönmeden. "Sana zarar vermeyeceğimden nasıl bu kadar emin olabilirsin?"

Sesinin tınısında hafif bir dalgalanma vardı ama bu emin olamayacağım kadar şeffaftı. "Seni tanımasam bile biliyorum," dedim ellerimi kollarıma sararken. "Bana zarar vermeyeceğinden tabii ki emin değilim ama hissediyorum. Nasıl hissettiğimi sorma lütfen."

Birkaç saniye sonra hiçbir şey demeden odayı terk ettiğinde odaya göz atarak yatağın içine girdim. Yatak onun kokusunu taşıyordu. Büyük ve oldukça rahat olan yatakta küçülerek yorganı üstüme çektim ve uyumaya çalıştım. Gök gürlemeye devam ederken perdenin arasına gizlenen korkum su yüzüne çıkmaya başlamıştı. Yalnızlığın kötü yönlerinden biri de çoğu şeyden korkuyor ve ürküyor olmamdı. Gözlerimi sımsıkı kapadım ve yorganı başıma kadar çekip, kendimi uyumaya zorladım. Fazla geçmemişti ki gözkapaklarım günün yoğunluğuyla yorgun düşmüş, sızlamaya başlamışlardı.

• • •

Tuhaf bir yabancılık ve huzur hissiyle sarmalanmışken, uykunun kollarından çıktım ve gözkapaklarımı yarılayarak idrak etmeye çalıştım. Ayılmaya çalışırken ortamın daha sıcak olduğunu hissettim ve yorganı üzerimden kaldırarak yataktan doğruldum. Asrın'a ait olan odadaydım.

Camın çaprazında lacivert bir puf ve onun hemen yanında siyah, üç kapaklı kıyafet dolabı vardı. Yatağın iki tarafında duran siyah komodinler ve duvardaki birkaç tablo da odadaki sadeliğe eşlik etmişti. Dağılan saçlarımı bileğimde bulunan tokayla gelişigüzel bağlayarak yataktan kalktım ve üzerimi düzelterek odanın çıkışına doğru yürüdüm. Koridor boyu ilerlerken gözlerim yosun yeşili gözlerin sahibini arıyordu ama herhangi bir ize rastlayamıyordum. Kapısı kapalı olan birçok odanın önünden geçerek salon diye tahmin ettiğim odanın kapısını araladığımda etrafta göz gezdirdim. Gördüğüm manzarayla karnım iğnelenmiş gibi irkildiğinde duraksadım ve boğazıma tehditkâr bir şekilde oturan yutkunuşu ittirdim.

Asrın geniş koltukta yüz üstü yatmıştı. Kürek kemiklerinin gösterişli durduğu sırtı çıplaktı ve bacaklarında koyu renkli kot vardı. Gözlerimi kıstım ve hislerimin doğrultusunda kapıyı aralayarak içeri girdim. Sesten dolayı tuhaf bir homurtu çıkardı ve kafasını koltuğun yastığına yaslayarak gerindi. Garip bir his pençelerini boğazıma geçirdi. Aldığım nefesler ciğerlerimde hırpalanırken, yutkunarak bir adım daha attım. Saç tutamları dolgun ve kadife kadar dokunulasıydı.

"O kadar dikkatli bakma," dedi boğuk bir sesle. Yerimde sıçrayarak bir adım geriledim.

"Ben seni arıyordum," dedim pürüzlü bir sesle. Onu izlemiş, daha kötüsüyse yakalanmıştım. Bu kötüydü. "Telefonumu soracaktım. Saati merak ettim."

Yüzünü yastığa daha çok gömerek parmaklarıyla saçlarını dağıttı. Titrek bir nefesi içine çekti. "Koltuğun üzerine atmıştım, ilişmiştir bir yere."

"Peki," dedim. "Hangi koltuk?"

Ayağını yattığı koltuğa vurduğunda derin bir nefes verdim ve birkaç adım atarak koltuğun yanına iliştim. Asrın heybetiyle bütün koltuğu sarmalamış, bacakları dışarıya taşmıştı. Kısaca göz gezdirdiğimde telefonu ortalıkta bulamamıştım. "Yok ya," diye homurdandım Asrın'a bakmaya çekinirken.

"Nasıl yok ya, gözlerin mi kör anlamıyorum," diye çıkıştı sinirle. "Arasına falan bak, sıkışmıştır."

Ağzımda bir şeyler geveleyip başımı eğdim. Gözlerimle koltuğu baştan aşağıya aradım. "Yok işte. Ne umursamazsın. Nereye attın Allah bilir."

Yatakta gerindiğinde gözlerim esmer sırtına kaydı. Teni yanıktı. Gözlerimi kaçırdım. Kaçırdığım an koltuğun arasına sıkışan telefonumu fark ettiğimde, "Hah orada," dedim.

Elim bir anda telefonumu kavramak için sırtının yanına uzandığında, kolum Asrın'ın sırtına sürtündü. Tenin tene çarpma sesi duyulduğunda, Asrın'ın vücudu kaskatı kesildi. Yutkunarak titrek bir nefesi içime çekerken parmaklarımla telefonu kavradım. Asrın derin bir nefes verirken, sırtının havalandığını fark ettim ve elimi aniden çektim.

"Ben," diye geveledığimde kapı zili gürültüyle çaldı ve cümlem yarıda kesilirken gözlerim irileşti. "Kapı!"

Asrın çevik bir hareketle koltuktan doğruldu ve ayaklarını yere bastı. Gözlerimi onun üzerinden çekerken varlığının yanımdan geçtiğini hissettim ve omzumun üstünden ona baktım. Pantolonuyla sarmalanmış bacakları, yeni uyanmasına rağmen sağlam ve kararlı basıyordu. Köşeyi dönerek gözden kaybolduğunda dudaklarımı dişleyerek olduğum yerde durmaya devam ettim.

Kapının açılma sesini ve birinin Asrın'la konuştuğunu anlıyordum ama sesleri çıkaramıyordum. Salonun kapısı açıldığında omzumun üstünden, içeriye giren Asrın'a ve ardından onu takip eden Cenk'e baktım. Onu görmemle kısa çaplı bir şok geçirsem de Cenk benden daha çok şaşırmış, kapının önünde durarak gözlerini irice açmıştı. Dudaklarımı dişleyerek tereddütlü bir ifadeyle ona bakarken bir kez daha ikimizi de süzdü ve homurdandı.

"Ne halt ettiniz?"

Gözlerimi kaçırırken Asrın çıkıştı. "Laga luga yapma. Geç otur."

"Olmuşsunuz siz," dedi Cenk gözleri hâlâ ikimiz arasında gidip gelirken.

Yüzüm kızarırken, "Ne diyorsun?" diye cırladım panikle.

Asrın yüzünü buruşturup bakışlarını bana çevirdiğinde bakışlarımı çıplak gövdesinden uzak tutarak gözlerine baktım.

"Boş boş konuşma. Onun burada kalması gerekiyordu ve kaldı. Saçma sapan yorumlarını kendine sakla."

"Burada kalması gerekiyordu derken kastın ne?"

Cenk'in yüzünde gerçek bir tebessüm yer alırken, onun ne kadar çözümlenemez olduğunu fark ettim. "Cenk, sus."

Cenk bizi umursamayarak salondan çıktı. Derin bir nefes vererek Asrın'a baktığımda siyah tişörtünü üzerine geçirdiğini gördüm. "Lak lak yapar durur," dedi bakışlarını üzerimde gezdirirken. "Takma kafana."

"Birine bir şey söyler mi?" diye sordum tereddütle.

"Laf çıkmaz ağzından. Dert etme."

Kafamı onaylar anlamda sallarken, elimdeki telefonun varlığını hatırlayarak telefonuma göz attım. Babamın ve Almila'nın birkaç kez aradığını gördüğümde onlara verebilecek mantıklı bir cevap düşündüm. Mutfaktan gelen kırılma sesiyle düşüncelerim dağılırken omzumun üstünden arkama baktım. "Ne oldu ki?"

Asrın yerinden kalkarken, "Aptal," diye homurdandı. "Gereksiz herif. Bardaklarımın parası kadar döveceğim seni."

Gülmemek için ağzımın içini dişlerken, Asrın'ın ardından onu takip ederek mutfağa girdim. Cenk kırılan bardağı umursamadan buzdolabının kapısına yaslanmış, kendi kendine bir şeyler söyleniyordu. Bakışlarımı cam kırıklarına düşürürken kulaklarım onlardaydı. Aralarında garip bir iletişim vardı ve bu şekilde gayet anlaşıyorlar gibi görünüyordu. Asrın Cenk'e söylendikten kısa bir süre sonra masa sandalyesine oturdu ve bakışlarını dikkatle onu izleyen Cenk'e çevirdi. "Öt."

"Eve gittim. Bora gelmediğini ve burada olabileceğini söyledi. Önce Alaska'ya gittim ama yoktun ve ben de buraya geldim," diye açıkladı Cenk. Ciddiydi.

Asrın gözlerini kısarak bir süre düşündü. "Neden bu kadar acele ettin?" diye sordu ifadesiz bir sesle. "Ciddi bir şey mi var?"

Cenk elini ensesine götürüp bir süre ovaladı ve sıkıntıyla nefes verirken gözlerinin hedefine beni aldı.

Varlığımdan rahatsız olduğunu fark ettiğimde mırıldandım. "Pardon, ben çıkayım."

İkisinin de bir şey demesine izin vermeden mutfaktan çıktım ve salona geri döndüm. Bakışlarımı merakla etrafta gezdirdim. Koyu renkli koltuklar iç karartıcıydı. Televizyon, sehpa ve küçük biblolar oldukça şıktı. Gözlerim masanın üzerindeki, dünden kalan çöküntü muma takıldığında hatıralar bilincimde soyundu.

Boğazımı yakan kuruluğu hissettiğimde susadığımı fark ederek huzursuzca kıpırdandım. Asrın ve Cenk hâlâ mutfaktaydı ama konuşmalarının bitip bitmediğini bilmiyordum. Tereddütle, on dakikadır oturduğum koltuktan kalktım ve salonun kapısını açarak kendimi dışarıya attım. Koridoru yürürken boğuk seslerini duydum. Mutfağın kapısına geldiğimde artık sesler daha anlaşılırdı. "Emin misin?" diye sordu Asrın sakin bir sesle.

"Emin olmasam böyle bir şeyin bahsini bile açmam. Bilirsin," dedi Cenk kendinden emin bir sesle. "Tuhaf bir tesadüf ama gerçek olan bu. O adamda ve kızında bir şeyler var."

Tüm hislerim yanlış yaptığımı bas bas bağırıyor, orada bulunduğumu belli etmem için beni telkin ediyordu ama bunun yanında onları dinlemem için bağıran his hepsinden galip çıkıyordu. Asrın bir süre sessiz kaldı. "O herifin böyle bir şey yapması tabii ki olası bir şey ama bizim mekânda rast gelmesini beklemiyordum," dedi düşünceli ve gergin bir sesle. "Her ne haltsa, bu işe karışmamanı istiyorum."

"O herifi tabii ki tanımıyorum. Baban adamın soyadını söylediğinde birkaç araştırma yaptım ve Esila'nın babası olduğunu öğrendim," dedi Cenk. Sesi dalgındı. "Buna karışmamı neden istemiyorsun Asrın?"

Bir kaosun içindeydim.

Her şey müphemdi.

On İkinci Bölüm

-Davet-

Sancıyan bir ruh tekrar sancımaya alışkın ve bir o kadar da yorgundur.

On yedi yaşında bir kız olarak yaşadıklarım olağan dışı ve yorucuydu. Oradan oraya savrulurken, yeni öğrendiğim gerçekler de aklımı bulandırmaya çalışıyordu. Onların konuşmalarını daha fazla dinlemek istememiş ve salona geri dönmüştüm. Boğazım hâlâ susuzlukla yanarken dudaklarımı birbirine bastırdım ve duyduklarımın ne anlama geldiğini kavramaya çalıştım.

Siyah perdelerle kapatılan salonun kasvetiyle boğuşurken, koridordan işittiğim boğuk seslere kulak kabarttım. Hiçbir şey anlayamasam da bir süre sonra dış kapının sesini ve ardından salona yaklaşan adım seslerini duymuştum. Derin bir nefes ciğerlerimi okşarken, Asrın'a ne sormam gerektiğini düşündüm ama alacağım cevaptan korktum.

Salonun açılan kapısının tiz sesi kulaklarımı doldurduğunda bakışlarımı kaldırarak Asrın'a baktım. İfadesiz bir suretle bana bakarken gözlerindeki düzlük onda görmeye alıştığım bir ifadeydi. "Gitti mi?" diye sordum cevabını bildiğim halde.

"Evet," diye cevapladı net bir sesle. Birkaç adım atarak tama-

men salonun ortasında durdu ve gözlerini kısarak şüpheci bir ifadeyle sordu. "Onun varlığından rahatsız mı oluyorsun?"

"Bilemiyorum," diye mırıldandım kafamın içindeki harabeyle boğuşurken. "Fakat onun benden pek de hoşlanmadığına eminim. Aslında bakarsan nefret bile ediyor olabilir."

"Senden nefret etmediğini görebiliyorum," dedi kendinden emin bir sesle. "Hem nefret etmesi için bir sebebi de yok. Nefret acılı ziyanlardan doğar."

"Sebebe ihtiyacı var mı?" diye sordum parmak uçlarımı içe bükerken. Bilincim uyuşmuştu. "Normal bir insan olmadığını görebiliyorum, bazı hareketleri onun deli olup olmadığını sorgulayacağım kadar uçarı."

Gözlerini devirdi, tekli koltuğa yönelerek oturdu. "Kendisinin normal olmadığını kabullenen bir kız için ne kadar da emin konuşuyorsun öyle?"

Yüzümü buruşturarak gözlerimi kaçırdım ve bir süre kafamdaki düşüncelerin beni yutmasına razı geldim. "Bu konuyu atlattığımızı düşünüyordum?"

Ağzının içinde homurdanarak oturduğu koltukta gevşedi ve daha rahat bir pozisyon aldı. "Hafızası iyi bir adamım," dediğinde bir şey söylemedim ve devam etmesini bekler gibi ona baktım. "Mesela ortaya attığın iddiayı da unutmuş değilim, Sarışın."

Yüzüm aşinası olduğum utançla ısınmaya başladığında, ruhumun sağlam dayanaklarından birkaçı ona bakmamı istedi. Baktım. "Ciddiye almadığını sanıyordum," diye kaçamak bir cevap verdiğimde hâlâ yapmış olduğum salaklığın içinden nasıl çıkabileceğimi düşünüyordum.

"İddiayı ortaya atarken yüzünde oluşan kararlı ifade fikrimi değiştirmiş olabilir," dedi bakışlarını yüzümde oyalarken. "Senden beklemeyeceğim kadar cesur ve cüretkârdın."

Gözlerimi kaçırdım. Bir utanç denizinde kulaç atıyor, kendimi kayaların dibinde buluyordum. Hislerimin zincirleri koptuğunda öne sürdüğüm iddiayı süzgecimden geçirdim ama elde ettiğim tek sonuç iktidarsız benliğimden yalın onayı alamamış ve dile dökülememiş kelimelerdi. "İddiamın arkasındayım," dedim

ona bakmaktan kaçınırken. Beyaz tenliydim ve yüzümün kızarıklığının farkında olduğundan emindim. "Ama ben bu meseleyi açmadan sürekli önüme sürme."

"Kabul edilmedi," derken eğleniyor görünüyordu. "Bunu sürekli ortaya sürerek seni utandırmaktan büyük zevk duyacağım."

Ağzımın içini havayla doldururken bunu yapacağından kuşku bile duymadığımı fark ettim. "Utanmıyorum," dedim bir beyaz yalan daha söyleyerek.

"Ah, evet," dedi hissizliğin kılıfını kelimelerine geçirirken. "Ondan alev aldın."

Homurdandım ve bakışlarımı kaçırarak sessiz kaldım. Kendimi dinlemeye, tartmaya ve öğrendiğim şeylerin gerçekliğine ulaşmalıydım. Asrın'ın hareketlendiğini anladığımda göz ucuyla ona baktım ve salonun kapısına doğru yürüdüğünü gördüm. Kaşlarım çatılırken salondan ayrıldı ve bir süre sonra elinde deri bir ceketle geri döndü.

"Bunu giy," dedi ceketi koltuğun köşesine doğru fırlatırken. Ona baktım. Üzerini değiştirmiş, siyah bir pantolon giymiş ve deri ceketlerinden birini geçirmişti. Tüm heybetiyle karşımda dururken bir kez daha ne kadar ihtişamlı durduğunu fark ettim.

"Bir yere mi gideceğiz?" diye sordum uyuşmuş ellerimi dizlerimden çözüp ayaklanırken. Biraz yorgun hissediyordum ama hastalıklı bir ruhla lekelenen bir hayat yaşarken bedensel bir hastalık seçeneklerim dahilinde bile yoktu.

"Çıkmam gerekiyor," dedi orta sehpanın üzerinde duran sigara paketini cebine atarken. "Ve seni burada yalnız bırakmayacağım."

Siyah deri ceketi üzerime geçirirken, aşina olduğum sert koku katıksız bir gerçekle göğüs kafesime yerleşti ve silik anılarımı kolladı. Büyük ceketin içinde kaybolurken baştan aşağı kendimi süzdüm, uzun kolları ve geniş cüssesiyle kaldırabileceğimden fazla büyüktü. "Fazla zayıfsın," derken aramızdaki birkaç adımlık mesafeyi kapadı ve büyük ellerinin uzun parmaklarıyla deri ceketin kollarını kavrayarak birkaç kez katladı. Gözlerim büyürken aynı işlemi diğer koluma yaptı ve memnuniyet dolu bir ifadeyle süzdükten sonra geri çekildi.

Tuhaf bir heyecan hafızamın güncesinde satırlarca bir serzenişi takip ederken bu duygunun bana azap mı yoksa emanet mi olduğunu bilemedim. Bu düşünceyi bir muammada bırakıp salonun kapısına doğru onun ardından yürümeye başladım. "Çıkardığım kıyafetlerim nerede?" diye sordum.

"Acelem var, Sarışın. Kıyafetlerin şu an düşüneceğim son şey bile değil."

Bir an ona kızmak istedim ama bunu yapmanın pişkinlik olduğunu fark ederek onu takip ettim. Siteden ayrılarak arabaya bindiğim an Asrın ani bir manevrayla arabayı çalıştırdı ve tekerler hoyrat bir feryat yaktı. Saat on iki civarındaydı ve hava hâlâ kapalıydı. Bakışlarımı kaldırarak gökyüzüne baktığımda kasvetli bulutların yeni yağmurların habercisi olduğunu gördüm. Mutfakta duyduklarım aklımdaydı. Bilmem gereken ama bilmediğim bir şeyler vardı; gizlenmeye ve saklanılmaya müsait.

"Seni o deli kızın yanına götüreceğim," dedi düz bir sesle. Almila'dan bahsettiğini anlayarak kafamı iki yana salladım.

"Buna gerek yok," dedim cılız bir sesle. "Eve gitmek istiyorum. Zaten onun evde olmayacağına eminim."

"Şerefsiz," diye homurdandı. Direksiyonu tutan elleri sıkılaşmıştı. "Bak Sarışın, eğer sana zarar vereceğine dair en ufak bir şüphen varsa seni o eve götürmeyeceğim."

"Ben," diye mırıldandım gözlerim ellerime düşerken. "Evde olmadığına eminim. Hem dert etme, alışkınım."

Asrın'ın bakışları bana dönerken gözlerindeki ifadesizlik saniyeler içinde parçalandı ve yerini ürkütücü bir soğukluğa bıraktı. Boğazından bir hırıltı yükselirken, "Alışkınmış," diye tekrarladı beni. Sesi sertti. "Böyle bir şeyin alışagelir hiçbir yanı yok. Ne acının üzerini örseleyip kendini kandır ne de beni."

"Bu konuyu konuşmak istemiyorum," diye mırıldandım memnuniyetsizce. Düştüğüm aciz durumdan utandığımı göremiyor muydu? O aciz olmadığımı düşünüyordu ama ruhumdaki yaraların varlığından bihaberdi.

Araba sık ağaçların bulunduğu sokağa girdiğinde üzerimdeki ceketi çıkarmak istedim ama Asrın buna engel oldu. "Gerek yok," derken sesi emreder bir tonlamadaydı.

Ellerim boşluğa düşerken, deri ceketinin ben de kalmasından duyduğum memnuniyetin farkındalığıyla kaşlarım çatıldı. Ona dair bir şeylerin bende olması niye hoşuma gitmişti? Araba tamamen durduğunda Asrın'ın bakışlarını profilimde hissettim. Alnıma düşen kâküllerimin arasından ona bakarken, bana söylemediği gerçekler benim de dilime zincirler vurmama sebep oldu.

"Kendini kolla," dedi. Sesinde yakıcı bir detay vardı. Başımı ağır ağır sallarken bir an ona teşekkür etmek istedim ama böyle şeyleri sevmediğini hatırlayarak bu fikri toprak altına gömdüm.

Ona son bir bakış atarak kendimi arabadan dışarı attım. Asrın ifadesiz bir biçimde yolun şeritlerinde dizilmiş ağaçlara bakarken, arabanın kapısını kapayarak apartmana doğru yürümeye başladım. Dairenin kapısını açarak içeri girdiğimde sessizlik ve boğucu bir kasvet karşılamıştı beni. Babamın evde olmayışına şükrederken buldum kendimi. Yaşadığım şeylerin yoğunluğuyla sinirlerim bozulmuş, daha duygusal olmaya başlamıştım. Asrın'ın tüm yol boyunca söylemesini beklediğim ama söylemediği gerçekler kafamı kurcalıyordu.

Eve girer girmez kendimi banyoya attım. Kombinin yine bozulduğunu akan soğuk sudan anladım. Sırtımı fayansa yaslayarak bedenimin soğuk suya alışmasını beklerken, kendimi bir köşeye bırakılmış kimsesiz çocuk gibi hissediyordum. Kimsesizdim. Varlığının yanından bile geçemediğim aile kavramının yoksunluğunu ruhumun kuytularında hissediyor, ateşimi harlıyordum. Elimi uzatsam yanacak, uzatmasam kaybolacakmış gibiydim. Vardım ama esasında yoktum.

Suyu kapatıp koyu renklerdeki havluyla vücudumu sardım ve soğuğu umursamadan banyodan çıkarak odama yöneldim. Havludan kurtulup, iç çamaşırlarımı ve sonrasında kot pantolonum ile boğazlı bir kazak giydim. Saçlarımı taramak için fırçaya uzanacağım sırada iddia için kimden yardım alabileceğimi düşündüm. O sırada aklıma Almila ve Lavin gelmişti. Buna inanarak Almila'yı aradım ama birkaç kez üst üste çalmasına rağmen telefon yanıtlanmadı. Bu kez de Lavin'i aramak istediğimi fark ettim. Birbirimizi çok kısa zamandır tanıyorduk ve ona bu kadar rahat açılıp

iddia meselesini anlatabilir miydim, bilmiyordum. Kafamın içine bir sis bombası atılmış ve tozu dumana katıp, fikirlerimi yerle bir etmişti. Lavin'in bende olmayan telefonuna nasıl ulaşabileceğimi düşünürken bir anda Asrın'ı aramıştım bile. Telefonu kulaklarıma yasladığımın dördüncü saniyesinde bir ses döküldü kulaklarıma.

"Sarışın?" Bu temkinli ve şaşkın sesin sahibi kesinlikle Asrın değildi. Dudaklarım aralanırken, Bora bir kez daha *Sarışın* diye tekrarladı. Bana neden böyle sesleniyordu?

"Ben," diye mırıldandım afallayarak. "Bora ben..."

"Esila sen misin?" diye sordu. Sesindeki şaşkınlık ellerimle kavrayabileceğim kadar somuttu. "Senin..." Duraksadı. "Sarışın diye kaydettiği sen miydin?"

Kelimelerden bir çiçek açtı, yaprağı zehirli ve şifalıydı. Güzeldi ama tehlikeliydi. "Ben... Öyle olmalı." Şaşkınlıktan ne dediğimi bile kavrayamamıştım.

"Sen Asrın'ı neden aramıştın?" Sesi artık daha ciddi ve meraklıydı.

"Lavin... Evet, onun numarasını isteyecektim."

"Bizim Lavin'den bahsediyorsun değil mi?" Arkadan boğuk, gürültülü sesler yükseliyordu.

"Kesinlikle."

"Pekâlâ," diye yanıtladı düz bir sesle. "Onun numarasını mesaj atarım. Ciddi bir şey değildir umarım."

"Yok, hayır. Teşekkürler," dedim çekingen bir sesle. Ne diyeceğimi bilmiyor, tereddüt yaşıyordum. Ayrıca telefonu neden Asrın'ın değil de Bora'nın açtığını da merak etmiştim.

"Görüşürüz, Sarışın."

Telefon aniden kapandığında bir şeyler düşünmeyi kendime yasakladım ve Bora'nın mesaj attığı numarayı aradım. Lavin ilk anda beni tanıyamasa da ona işim düştüğünü belirtmiştim ve o da evimin adresini isteyip, beni alacağından bahsetmişti. Böyle bir şeyi direkt olarak kabul etmesini beklemesem de beni şaşırtarak onaylamıştı.

Montumu yanıma alarak evden çıktım ve kapının önünde Lavin'i beklemeye başlarken ne yaptığımı sorguladım. Düşünceleri-

min varlığını beynimde taşıdığım iki Esila tarafından bölünüyordu. Bir tarafım yeni tanımaya başladığım bir kızdan yardım isteyeceğim için şaşkınken, diğer tarafım bunun normal olduğundan bahsediyordu.

Kırmızı bir araba ani bir frenle durduğunda irkildim ve başımı kaldırdım. Lavin arabanın ön camından bana el sallarken dudaklarımı dişledim ve başımı sallayarak arabaya ilerledim. Arabanın kapısını aralayarak içeri girdiğimde ani bir sıcakla sarsılsam da umursamayarak Lavin'e döndüm.

"Saçların ne kadar güzelmiş," dedi ben daha ağzımı bile açamadan. Tatlı bir tebessümle kâküllerime bakıyordu. "Gerçekten kâkülün bu denli yakıştığını gördüğüm ilk insansın."

"Teşekkürler," diye mırıldandım bu neşesine imrenen gözlerle bakarken. "Kusura bakmadın değil mi? Yani tanışalı iki gün oldu ve ben seni kapıma getirttim."

"Saçmalama lütfen," dedi arabayı çalıştırırken. "Aslında beni benimsemene sevindim."

Başımı ağır ağır sallarken akan yol bana eşlik eder gibiydi. Lavin'i benimsediğimi sanmıyordum ve ikiyüzlü gibi onun Asrın'ı tanıyor olmasından yararlanıyordum. Bir an kendimden tiksindim ama Lavin'in sesi düşüncelerimi dövdü.

"Ciddi bir mesele yok değil mi?" diye sordu ben başımı ona döndürürken. Üzerinde koyu yeşil, oldukça pahalı duran bir palto vardı ve bacaklarına simsiyah bir pantolon geçirmişti.

Kafamı iki yana sallarken, "Hayır, yok," dedim. "Yardımına ihtiyacım var. Daha doğrusu bu işlerden anlayan birine. Hem sen Asrın'ı da tanıyorsun."

"Asrın mı?" diye sordu ince kaşları çatılırken. "Ne ilgisi olabilir ki? Hem bir saniye, siz Asrın'la ne ara yol aldınız?"

Al dudağımı dişlemeden önce, "İddia," diye mırıldandım gözlerim ilerlediğimiz yola düşerken. "Ortaya attığım iddia boynuma dolanmadan içinden çıkmam lazım."

"Ah," diye inledi sevinçle. "Bu iş hoşuma gitmeye başladı."

Araba dakikalar sonra bir kafenin önünde durduğunda etrafıma göz atarak geldiğimiz yere baktım. Okulun yakınındaki kafe-

lerden biriydi ve oldukça şık bir yerdi. Arabadan inerek Lavin'in yanına ilerlediğimde arabayı kilitledi ve koluma girerek beni peşi sıra sürükledi.

"Umarım burayı seversin," dedi ben etrafa göz gezdirirken. Şık, renkli ve işlek bir yere benziyordu. Renkli masa ve sandalyelerle donatılmış, hafif kısık sesli bir müzikle şenlendirilmişti. "Fazla kalabalık ama buranın ortamını seviyorum."

"Gayet iyi," dedim mavi renkli sandalyeye otururken. Lavin tam karşıma oturdu ve paltosunu çıkararak yandaki sandalyeye bıraktı.

Lavin önündeki portakal suyunu içerken, belki bininci kez bir şey isteyip istemediğimi sormuş ama onu reddetmiştim. Sessiz bir şekilde etrafı incelerken, "Esila," diye seslendi Lavin ilgili bir yaklaşımla. "Hadi bahset şu iddiadan."

Kâküllerimi alnımdan uzaklaştırırken, "Asrın'a vücudumun gayet iyi olduğunu ve bunu da ona kanıtlayacağımı söylemiş olabilirim," dedim. Harfler tereddütlüydü. "Böyle bir haltı nasıl yedim bilmiyorum ama iddiamın arkasında durmalı, bunu ispatlamalıyım. Fakat nasıl yapacağım hakkında en ufak bir fikre sahip değilim."

Lavin gözlerini kırpıştırarak bana baktığında homurdandım. "Bakmasana öyle."

"Cidden mi? Bizim Asrın'dan bahsediyorsun değil mi?" diye sordu Lavin dudaklarını bükerken. "Cidden, Asrın o incecik fiziğinin kötü olduğunu mu söyledi?"

"Dolgun seviyorsa," diye homurdandım hoşnutsuz bir şekilde.

"Kesinlikle salak," diye homurdandı Lavin gözlerini devirirken. "İnsanlar böyle bir bele ve kalçaya sahip olmak için bıçak altına yatıyorlar."

"Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum. Böyle bir şey nasıl kanıtlanır ki?"

"Vücudunun iyi olduğunu gösterecek kıyafete ve ortama ihtiyacın var," diye düşünceli bir sesle konuştu Lavin. Sesinde muzip bir tonun esintisine rastlamıştım.

Onu başımla onaylarken böyle bir şeyi nasıl yapabileceğimin hesabını kuruyordum. "İyi de, ne tür bir kıyafet giymeliyim?" diye sordum düşünceli sesimle.

"Tabii ki elbise," diyerek azarladı Lavin. "Kot pantolon fikrini aklından bile geçirme."

"Elbise mi?" Yüzümü buruşturdum. "Bunu pantolonla beceremez miyim?"

Lavin tip tip bakarken, "Tabii ki hayır," diye homurdandı. "Oldukça cüretkâr bir elbise bu işi halleder."

Cüretkâr olmak istemiyordum. Sadece Asrın'ın benimle ilgili olumsuz bir fikrini kaldıramıyordum ve onu yanıltmak istiyordum. "Öyle bir elbiseyi giyecek ortam yok," diye soludum sıkıntıyla.

"Bulunur," diye kendi kendine mırıldandı Lavin. "Ama benim merak ettiğim başka bir şey var."

Sorgu dolu bakışlarımı ona yönelttim. Yüzünde haylaz bir sırıtma yer aldı. "Bunu neden yaptın?" diye sordu merakla. "Asrın vücudunun kötü olduğunu söylemiş olsa bile neden bunu kanıtlama gereği duydun. Hem bu konu neden ve nereden açıldı?"

Etrafa göz ucuyla baktım; kalabalık artmış ve gürültü çoğalmıştı. "Bu sadece Asrın'a özel bir tepki değil," dedim bakışlarımı kaçırırken. Harflerin özü bile yalan kokuyordu. "Sen ya da başka biri de yapmış olsa muhtemelen bu tepkiyi verirdim. Kurcalanacak bir şey yok."

"Kurcaladığımın farkındasın?" diye sordu inanamaz bir sesle. "Yeme beni. Eminim başka birisi yapsaydı umurunda olmazdı. Hadi, itiraf et."

Başka birisi yapsa tabii ki umursamaz, böyle bir iddiayı ortaya atmazdım. Ama iş Asrın'a geldiğinde olay farklılaşıyordu.

"Saçmalama," diye homurdandım üste çıkmaya çalışırken. "Onu bunu bırak. Asrın'la karşılaşabileceğim ve iddiamı kanıtlayabileceğim ortamın ne olacağını söyleyin."

Garson Lavin'in vişne suyunu bırakırken, "Buldum," dedi Lavin büyük bir hevesle. Gözlerimi kısıp merakla ona baktığımda siyah gözlerinde genişleyen muzip ışığı gördüm. "Büyükbaba'nın davetine benim konuğum olarak katılacaksın."

• • •

Ertesi gün her şey daha karışık, kafamdaki tilkiler daha gevezeydi. Dün Lavin'in tüm ısrarlarını kabul etmiş, davete gitmeyi istemiş ve bunun yanında bir elbiseye sahip olmuştum. Oturduğum bankta gerinirken, esen rüzgârın sert kamçıları yüzüme vurmaya devam etti. Ne yazık ki okuldaydım. Lavin okula geldiğinde davetin detaylarından bahsedeceğini söylemiş, Asrın'ın orada olacağından emin olamasa da Büyükbaba'yı kırmayacağını belirtmişti. Okulun basketbol takımı birkaç metre ilerideki potada basketbol oynamaya devam ederken, ortamın fazla gürültülü olmaya başladığını fark ettim.

Önüme düşen ağırlıkla aniden yerimde sıçrayarak bacaklarımın üzerine düşen topa baktım. Topun ağırlığından dolayı dudaklarımdan tiz bir inleme dökülürken top yuvarlanarak ayaklarımın ucuna düştü. Birkaç çocuk topu atmam için bana bağırdığında ayaklarımın ucuna eğildim ama biri benden önce davranarak topu sert bir tekmeyle yollamıştı. Omzumun üstünden arkamı dönerek Asrın'a baktığımda, ifadesiz bakışlarının odağı basketbol oynayan çocuklardı. Yutkundum ve rüzgârın uçuşturduğu gece karası saçlarından yoğun olarak aldığım kokuyu soludum.

"Çıkış vakti geldi. Ne halt ediyorsun burada?" diye homurdandı umursamaz bir sesle.

Gözlerimi devirdim. "Dün seni aramıştım," diye mırıldandım bakışlarımı üzerinde gezdirirken. Pantolonuyla sarmaladığı bacaklarına siyah bir kazak ve deri ceket eşlik etmişti.

"Beni mi?" dedi yosun yeşili gözlerini bana çevirirken. İrislerine serpiştirilmiş şaşkınlığa rastladığımda kaşlarım olağanca çatıldı. Bora'nın söylediğini sanıyordum. "Benim neden haberim yok, Sarışın?"

"Telefona Bora çıktı. Ben onun sana söylediğini düşünmüştüm," derken ellerimi kollarıma sardım ve düşüncelerimi susturdum.

"Söylemedi," diye mırıldandı kendi kendine. "Unutmuş olmalı. Sen niye aramıştın? Hem seni dün evine bırakmışken."

Boğazımı temizledim. "Lavin'in numarasını isteyecektim."

"Lavin mi? Ne alaka?" diye sordu ifadesiz bir yüzle. İfadesizlik onunla bütünleşmişti. "Siz daha yeni tanışmadınız mı? Ne ara bu kadar içli dışlı oldunuz?"

"İçli dışlı olduğumuz yok. Sadece bir konuda yardımına ihtiyacım vardı," diye açıkladım bu konuyla ilgili başka soru sormamasını umarak.

"Her neyse," diye geçiştirdiğinde derin bir nefes koy verdim. Lavin'e neden işim düştüğünü sorsaydı muhtemelen yalan söyleyecektim ve bunu hemen anlayacaktı. "Burada ne yapıyorsun?"

"Lavin'i bekliyorum," derken etrafa göz attım. Birkaç kişinin bize kaçamak bakışlar attığını görüyordum.

"Burada bekleme," derken iri ellerinin uzun parmaklarını bileğime geçirdi ve beni banktan kaldırdı. Ateş gibi eli bileğime değdiğinde kalbimin kanı çarptı parmaklarına.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum tatlı bir telaş karnımdan boğazıma tırmanıp, geçtiği yerler sancımaya başladığında.

"Vücudun hep buz gibi," diye mırıldandı benim söylediklerimi duymazdan gelerek. Kalbimin hızı ürperticiydi. "Kesin kansızsın kızım sen. Zaten dal gibisin, yemek mi yemiyorsun?"

Bir an tepem attı ve sinir sarmaşık misali beni sarmalarken, elimi bir kez daha çekmek istedim ama buna yine izin vermedi. "Zayıf olmam seni neden bu kadar alakadar ediyor?" diye sordum hafif yüksek sesle. "Sürekli bundan bahsetme. Hem unutma bir iddiamız var ve sana söylediklerimi kanıtladığımda bunları yutmak zorunda kalacaksın."

Omzunu silkti. "Bu işi bu kadar ciddiye aldığını bilmiyordum. Sahiden söylediklerim seni bayağı etkilemiş gibi."

Tırnaklarımı, bileğimi tuttuğu eline derinden gömdüğümde ağzından sessiz bir küfür savurdu ama buna rağmen bileğimi tutmaktan vazgeçmedi. "Beni kışkırtma diye," diye hırladım sıktığım dişlerimin arasından.

Aniden arkasını döndü ve başım onun göğsüne sert bir vuruşla çarparken kantin kapısında olduğumuzu fark ettim. O kokunun varlığını daha yakından algılamaya başladığımda, Asrın elini

başıma yasladı ve yüzümü göğsüne gömmeme sebep oldu. "Seni öyle bir kışkırtırım ki," dedi karanlık bir sesle. "Aldığın nefes sana dar gelmeye başladığında, muhtaç olduğun nefes için yine bana tutunursun."

Kelimelerin anlamı tam kalbimin ortasına oturdu ve ağlarıyla beni çepeçevre sarmaladı. Tenime değen ellerin varlığı altında sertçe yutkunurken, ellerim yapılı kollarına doğru savrulmuştu. Cümlenin altında yatan imaları anlamama izin dahi vermeden başımı göğsünden kaldırdı ve tekrar bileğimden tutarak kantine çekiştirdi

"Burada ne yapacağız?" diye sordum titrek bir sesle. Çıkış vakti geldiği için kantin pek kalabalık olmasa da içeri girdiğimizde Asrın herkesin dikkatini çekmiş, bize atılan tuhaf bakışların sebebi olmuştu.

"Bana çay ısmarlayacaksın," diye mırıldandı kantinin önünde sırasını bekleyen insanları umursamadan siparişini verirken. Birkaç kişi bir şeyler homurdansa da Asrın keskin bakışlarını onlara göndermekten kaçınmadı ve kolay yoldan çenelerini kapamalarını sağladı.

"Bunu neden yapıyorum?" diye sordum kaşlarım havalanırken. Artık onun önündeydim ve ifadesiz yüzünü net olarak görebiliyordum.

"Canım öyle istiyor."

"Canın çıksın," diye homurdandım ağzımın içinde.

Asrın bana sinsi bir bakış atıp, "Bir şey mi dedin?" diye sordu.

"Diyorum ki istediğin çay olsun."

"Güzel," diye mırıldandı kırklı yaşlarındaki tombul kadın çayları önümüze itelerken.

"Şu çayları alsana."

Ona kötü bir bakış atıp, karton bardaktaki çayları parmaklarımla kavradım. Fazla sıcak olsa da umursamadan peşinden ilerleyip en köşedeki masaya geçtim ve karşısına oturdum.

"Asrın, bana söylemek istediğin bir şeyler var mı?"

Kaşları çatıldı. "Ne gibi?"

"Belki gizlediğin bir şeyler..."

Asrın elimdeki kahveyi gürültüyle bırakırken, "Aslında var," dedi. Gergin görünüyordu. "Baban bizim işletmede kumar oynuyormuş. Dün Cenk söyledi, soyadı aşinalığından çıkarmış."

Bu biraz ani olmuştu. Kesinlikle ani ve çok netti. Titreyen çenemle öylece ona bakakalırken, hayallerimin kırıkları boğazıma saplanmıştı. Durdum. Babamın yaşattığı bu duruma katlanamayarak başımı öne eğdiğimde Asrın'ın biçimli parmakları çenemi yakaladı. "Seni incitmesine izin verme. Asla."

• • •

Geçtiğim koridorların uğultusu, gür ışıklandırmaları ile zihnimi çökertmeye yardımcı olurken, sessiz adımlarımın odağı bir iddianın vücut bulmuş haliydi. Ferah bir kokunun yanında parfüm kokusunu da algılayabildiğim oda bol ve renkli ışıklarla donatılmıştı. Aynanın karşısında ben ama tamamen bana yabancı olan görüntüyü bir kez daha süzerken, ilk defa kendimi güzel hissetmekten alıkoyamamıştım. Üzerime tam oturan mor elbise bütün kıvrımlarımla bütünleşmiş, zayıf bedenimin ayrıcalığını gözler önüne sermişti. Siyah renkli ayakkabıyı giydiğimde yüksek topuklu olmaması işimi görmüş olsa da yürürken zorlanacağım açıktı. Yaptığım topuz sırtımdaki dekolteyi açığa çıkarmıştı, hoş görünüyordum.

Lavin'in kapının önündeki homurdanmaları bitmek bilmezken koridordaki sesler artmıştı. Tuhaf bir heyecan, tatlı bir telaş ve cesarete bulanmış tereddüt bütün hislerimi eşelerken, derin bir nefes verdim. Titreyen ellerimle kapı kulpunu kavrayarak açtığımda Lavin omzunun üzerinden bana dönmüştü. Gözlerinin irislerine yayılan şaşkınlık genişlemiş, beğenisi anbean üzerimde gezinmişti. Tereddüt dolu gözlerimle ona bakarken, yüzünde sahici bir gülümseme peyda oldu.

"Vay canına," diye mırıldandı hayretle. "Sen sahiden çok güzel hatunsun."

"Sanırım teşekkür etmeliyim?"

"Eh, bir zahmet," diye homurdandı kalabalığın arasına karışıp yürümeye başlarken. "Her neyse, nasılız? Heyecanlı mısın?"

"Sanırım. İlk defa böyle bir elbise giyip, böyle bir ortama giriyorum," dedim üzerimdeki elbisenin ağırlığını yok saymaya çalışırken. "Hem de kendimi bir iddia malzemesi gibi hissetmeye başladım ve bu çok kötü bir durum."

"Hey," derken kaşları onaylamaz bir ifadeyle çatıldı. "Tamamen saçmalıyorsun, böyle bir şey söz konusu değil. Hem daha önce de dediğim gibi, Asrın'la aranızda tuhaf bir çekim var ve kılıçlarını kuşanman çok doğal."

Kendimi rahatlatmaya çalışarak kalabalığın ardından yürürken, Lavin kırmızı ve oldukça cesur olan elbisesiyle karşılaştığı tanıdıklarıyla selamlaşıyor, beni de beraberinde sürüklüyordu. *Rahatım, yapabilirim,* diyerek kendimi telkin etmeye başladığımda uzun koridor bitmiş, oldukça büyük bir kapının önünde durakalmıştık.

Müthiş bir kalabalığın boy gösterdiği devasa büyüklükteki alan bol ışıklandırmalı ve gösterişliydi. Kokteyl masaları her yere konmuş, yanları insanlarla çevrelenmişti. Cesur, şık giyimli kadınların ve takım elbiseli adamların kahkahaları salonu gürültüye boğarken, kalabalık bir orkestra iş başındaydı.

"Hastayım bu moruğa. Ruhu benimkinden genç," diyerek ortama giren Lavin'in ardından tereddütlü adımlarımı atarken, gözlerim bir çift yosun yeşili gözlerin sahibini arıyordu.

"Asrın'ın geleceğine emin misin?" diye sordum.

"Büyükbaba onun değer verdiği sayılı insanlardan biridir. Elbet gelecek," derken kendinden emin görünüyordu. Ellerim sık sık terlemeye başlamış, heyecanım bütün vücudumu ağlarıyla örmüştü. Yanından geçtiğim insanlar bana tuhaf tuhaf baksalar da gözlerim etrafı tarıyordu. Tam da bu sırada odağıma düşen Cenk, sanki hissetmiş gibi kafasını bize doğru çevirdi ve Lavin'le göz göze geldiler. Gözlerinde büyük bir beğeni baş gösterdiğinde Lavin'in heyecanlandığını hissettim. İkisi de aynı anda bakışlarını kaçırdığında şaşırmadan edemedim, bir araya gelmelerini bekliyordum.

Canını sıkan bir şeyler vardı ama daha bunu soracak kadar yakın olmadığımız bir gerçekti. Onu başımla onayladığımda beni

çekiştirerek gürültülü ortamın başköşesine götürdü. Orada orkestranın yaydığı müzik daha sessiz, ortam daha sakindi; tabii yine de gürültülü bir sakinlikti. Kokteyl masalarından birinin başında durduk, o açıdan görünen görkemli masanın etrafında yaşı geçmiş birçok insan vardı.

"Büyükbaba'yı şu an göremiyorum ama muhtemelen oradadır," dedi Lavin benim bakışlarım etrafta gezinirken. "Asrın'ı görebiliyor musun?"

"Ih-ıh yok. Belki de gelmeyecek," dedim nedensiz bir hayal kırıklığı cesaretimin üzerinde tepinirken.

"Tabii ki gelecek," dedi kendinden emin bir sesle. "O afili girişler yapmayı sever. Az bekle, hatta al da kanepe ye."

Önümde adını dahi bilmediğim yemeklere bakarken, Lavin'in Asrın'ı bu kadar iyi tanımasına sinirlenen yanımın üstüne bir perde serdim, sermeye çalıştım. Kısa bir süre sonra Lavin eliyle dirseğimden yakaladı. "Gel hadi, Büyükbaba yerine kuruldu ve şu an keyifli görünüyor," dedi düşüncelerim kıyıya vururken.

"Buna ne gerek var?" diye sordum büyük masanın yanına Lavin'le ilerlerken. "Buradaki tek amacım Asrın'ın o güzel yüzündeki şaşkınlığı görmek ve yanıldığını duymak."

"Güzel yüz?" diye sordu Lavin. Sesinde yükselen haylaz tını kaşlarımı çatmama sebep oldu. "Eh, bunu kabullenmiş olman da bir başlangıç."

Gözlerimi devirdiğimde bir masanın yanında durmuştuk. Bedenim titremeye başlarken, cesaretim de keskin ve parlak bir baltayla yağmalanmıştı. Lavin yanımda hareketlenip, Büyükbaba diye anılan adamın yanına gittiğinde dudaklarımdan dökülebilecek tek dilek Asrın'ın bir an evvel gelmesiydi.

"Büyükbaba, Esila'yla tanış." Bakışlarım ellili yaşlarındaki, kır saçlı, yaşanmış yılların yorgunluğunu yüzünün kıvrımlarına taşımış adama kaydı. Üzerinde siyah bir takım elbise taşıyan adam oldukça dinç görünüyordu. Büyükbaba gözlerini kısıp bakışlarını bir süre üzerimde gezdirdi. Mor elbisemin içinde ne kadar güzel olduğumu bilmiyordum ama onların bu ortama bu kadar alışıkken gözlerine pek de farklı geleceğimi sanmıyordum.

"Merhaba Küçük Hanım," dedi adam, görüntüsünün aksine yumuşak bir ses tonuyla. "Bu cadının arkadaşı olmalısın."

"Merhaba efendim. Evet, o cadının yeni bir arkadaşıyım," dedim. Bolca tereddütlüydüm.

"Seni ilk defa gördüm değil mi?"

"Evet," dedim masada oturan diğer insanların bakışlarını üzerimde hissederken. "Yine de memnun oldum."

"Evet, kesinlikle ben de öyle," dedi yalancı bir çapkınlıkla. "Böylesine güzel bir kız tanıdığım için kendimi şansı bunağın teki gibi hissediyorum."

Dudaklarımdan küçük bir kıkırtı yükseldiği sırada aniden belimde hissettiğim bir elin varlığıyla gülüşüm dudaklarımda soldu ve bedenim kasıldı. Beklenmedik bir şeylerin varlığı beni rahatsız ederken yutkundum.

"Büyükbaba," dedi tanıdık bir ses. Kalbime oturan ağırlığın parmaklarını damarlarımda hissederken bakışlarım titredi. "Kız arkadaşımla tanışmışsın."

Bakışlarım şokla sarsılırken dudaklarım aralandı. Tam da o anlarda bütün hislerim kum taneleri gibi birbirini döverken, bakışlarımı her daim hissettiğim adama çevirdim. Asrın, Büyükbaba'nın ardında, benim tam karşımda dururken yüzündeki ifadesizliğe inat serseri bir sertlikle hoyratlaşan gözleri yüzümün derisini acımasızca sıyırmıştı.

Cehennem kızgın yelini enseme okşadı. Çetrefilli bir ziyan boydan boya bütün bedenimi dal gibi titretirken, Bora'nın belimdeki eli irkilmeme sebep olacak bir şekilde sıkılaştı. Bakışlarımdaki korkaklık Asrın'a ulaşsa da onun yeşil gözlerinde parlayan ifade asla merhamet değildi.

On Üçüncü Bölüm

-İzler-

Kıt kanaat soluklarım bir çift yosun yeşili gözlerin etkisine girmeye gönüllü olsa dâhi onun gözlerindeki yangında kül olmaktan korkuyordu. Kalabalığın boğucu gürültüsünü işitsem bile kulaklarımda varlığını sürdüren birkaç kelimenin etkisiyle hiçbir şey algılayamıyordum. Zihnim sürekli ışıklı tabelasında aynı kelimeleri önüme sürüyordu: *Kız arkadaşım.*

Ortamdaki kalabalık kendi halinde olan gürültülü eğlencelerini sürdürmeye devam ederken, masada oluşan birkaç dakikalık sessizlik dikkat çekiciydi. Odaklandığım düşüncelerin tutarsızlığı altında, şaşkınlıkla berelenmiş gözlerim Asrın'ın gözlerine tutunmuştu. Ağzım aralandı, dudaklarım kıpırdadı ama aynı anda Bora'nın belimdeki eli sıklaşırken rahatsızlık hissi ön sıraya yerleşti.

Yutkundum.

"Kız arkadaş mı?" diye sordu Büyükbaba. Sesinde sevinçli ve şaşkın bir tınının ayak izleri vardı. "Böylesine güzel bir kızı kapmışsın, haberim yok hayta."

"Kız arkadaş," dedim sesim paniğin etrafında dört dönüyordu. "Normal ve sıradan bir kız arkadaş. Sadece arkadaş."

Asrın'ın birkaç adım atarak Büyükbaba'nın yanında durmasıyla yaşlı adamın konuşmak için açılan dudakları kapandı, bakışları

ona döndü ve yüzündeki memnuniyet ifadesi, gözündeki minnet ifadesiyle harmanlandı. Yutkundum, boğazıma takılan bilinmezlik beni bileklerimden yakalayacak ve kurban edecekti. Zamansızdı. Bakışlarımı omzumun üstünden Bora'ya diktim ve boş boş baktım. Ne yapmaya çalıştığını ya da yüzündeki düz ifadeyi ölçmeye ve beynimde tartmaya çalışıyordum. Bakışlarımı yavaş bir şekilde belimdeki ele çevirdiğimde Bora uyarıyı almış gibi elini belimden çekti ve kaşları havalanırken bir adım geriledi.

"Ne yapmaya çalışıyorsun?" diye tısladım fısıltı şeklinde. "Ne demek kız arkadaşım, yanlış anlayabilirlerdi."

Masadaki sessizliğin itinayla bozulduğunu fark ettiğimde Bora'nın cevap için kıpırdanan dudaklarını umursamadan masaya döndüm. Asrın'ın sinirle koyulaşan gözlerine rastladığımda büyük bir ihtiyaçla yutkundum. Siyah kumaş pantolonunun cebinde duran elini çıkardı, ifadesiz suratında parlayan öfkeyi saklamaya gerek dâhi duymadan Büyükbaba'ya döndü ve onun uzattığı elini hiç gocunmadan öpüp alnına koydu.

Kalbimin aksayan, tutarsız ritmi göğsüme tekmelerini indirirken, onun yaptığı bu hareketi zihnimin en önüne koydum. Gözlerimde açan ani parlama masadaki curcunaya karışırken Asrın doğruldu ve gözlerinin harelerini kaplayan öfkeli bakışlarını bana dikti. Sanki dokunsam öfkesini avuçlayacaktım. Buz kesmiş ellerim ve sık nefeslerim beni zorlarken Lavin birkaç adımda yanımda bitti.

"Neler oluyor burada?" diye sordu. Sesinde saf şaşkınlık vardı.

"Onu kızdırdım," derken sesimdeki titreşim tüm uzuvlarıma eşlik eder gibiydi. "Ama lanet olsun ki benim bir hatam yok."

"Onu kızdırdın," diye onayladı. "Ve kızınca gerçekten çok seksi olur. Sence de öyle değil mi?"

Kaşlarım kavisle çatılırken onun için yapılan hiçbir iltifata tahammülü olmayan yanım tırnaklarını çıkardı ve hırladı. Lavin bakışlarımı görmüş olmalı ki, "Saçmalama," diye homurdandı. "Kan bağına gereksiz kendisi benim ağabeyim olur."

"Bence de," diye homurdanıp bakışlarımı masaya çevirdim. Büyükbaba'nın bakışları Asrın'ın profilinde gezinirken, eliyle yanındaki boş koltuğu gösterdi. "Asrın geç otur, evladım."

"Hayır," diye yanıtladı sadece dudaklarını kıpırdatarak. "Fazla durmayacağım, sorulacak birkaç hesaptan sonra gideceğim."

Masadakiler Asrın'ın bu haline alışkın bir tavırla önlerine dönerken, Büyükbaba bir şeyler demek için ağzını araladı ama o da bunun kifayetsiz kalacağını anlamış olmalı ki susarak başını salladı. Asrın'ın sesinde yatan imayı kavradığımda bunun benimle ilgili olduğunu anlamıştım. İfadesindeki o sert kavisi gördüğümde bir an sanki olduğum zemine gömülecek, küçücük kalacağım sandım. Gözlerimde esen tereddüdü umursamadan arkasını dönerek zemini ağlatan hızlı ve sert adımlarıyla ilerlemeye başladı.

"Sanırım onunla konuşmalısın," diye mırıldandı Lavin. "Büyükbaba'yı bile görmezden geldi."

"Ona ne diyebilirim ki? Hem neden bir açıklama yapma mecburiyetim olsun ki?" diye sordum kaskatı bir sesle. "Sonuçta onu alakadar eden bir durum yok."

"Basbayağı birbirinizi alakadar ediyorsunuz."

Sıkıntılı bir nefes ciğerlerimi dağlarken arkamdaki hareketlenmeyle gerilen kaslarım kaskatı olmuş, kaburgalarıma kadar yayılan ürperti bedenimi yoklamıştı. Omzumun üstünden arkama baktığımda ise Bora'nın, tam bir kol mesafesinde ifadesiz bir suretle beni izlediğini gördüm. Lavin yanımda tuhaf bir homurtu çıkarırken boş gözlerle Bora'ya bakmaya devam ettim. Zihnimin sınırlarında itinayla geziniyor, yaptığı bu saçmalığa bir sebep bulmaya çalışıyordum ama mantığım buna müsaade etmiyordu.

"Bunu neden yaptın?" diye sordum.

Bora'nın kaşları havalanırken kafasını yana eğdi ve ürpertici bir ifadeyle bana baktı. "Seni neden bu kadar rahatsız etti?" diye sordu. Sesi ve vurgusu yalındı. "Sadece basit birkaç kelime neden yüzünü düşürdü?"

İnanamaz gözlerle ona baktım. "Rahatsız etti ya da etmedi ne fark eder? Sadece bunu neden yaptığını merak ediyorum?"

"Bunu duymak istediğine emin misin?" diye sordu bakışları sertleşirken.

"Ne?" diye soludum.

"Ya da boş versene," dedi umursamaz bir ifadeyi yüzüne yer-

leştirirken. "Zaten durumu açıkladığına göre kimse yanlış anlamamıştır, dert etme."

Dudaklarım kelimelerde nahoşluk yaşarken Bora da Büyükbaba'nın yanına doğru ilerledi. Bir dolu yük omzuma binmiş ve omuzlarımı çökertmişti. Yutkundum ve Lavin beni masaya doğru çekiştirdiğinde boğuşan düşüncelerim eşliğinde onu takip ettim.

"Burası bahsettiğin kadar güzel değilmiş," derken kısık bakışlarım davetteki insanların üzerinde geziniyordu.

"Güzel olan davet değil zaten," dedi eliyle etrafı gösterirken. "Sadece varlıklarıyla kendini maskara etmeleri hoşuma gidiyor."

Yüzüm dehşetle kaplanırken, "Manyak," diye mırıldandım.

"Hadi git, Asrın'la konuş."

"Saçmalama, ona ne diyeceğim ki?" diye sordum, umutsuz bir tını sesimle dökülürken.

"Orasını bilemem ama muhtemelen burada fazla durmayacak, onu bul."

Bakışlarım salonda gezindi. Şiddetini artıran uğultu, zihnime çöreklenen kaosla birlikte beynimde ne var ne yoksa bertaraf etmeye adaydı. Gözlerimi kıstım ve kirpiklerim kırpışırken görmek istemediğim insanları es geçtim ki buna Burcu da dahildi. Sıkıntılı bir nefes verirken arkası bana dönük heybetli bir bedenin varlığıyla duraksadım.

Bir an çelişen tüm hislerim onun yanına gitmek için beni teşvik etse de ona söyleyecek kelimeler dilimden dökülemeyecek kadar kararsızdı. Bakışlarım, uzun devasa camdan dışarı bakan Asrın'ı izliyorlardı. Kumaş, siyah pantolonuyla sarmalanmış uzun, aralıklı bacakları zemine emin basmıştı. Boştaki eli pantolonun cebindeyken, diğer eli yanına düşmüştü ve göz alıcı parmakları bir kadehi kavramıştı.

Gergin, diye mırıldandım kendi kendime. Düşüncelerim allak bullak olurken elimi yüzümü yıkamam gerektiğini düşündüm. Masanın yanından ayrılırken gözlerim Lavin'i aradı ama herhangi bir ize rastlamadım. Devasa salonun çıkışına doğru ilerlerken, elbisenin içerisinde kendimi rahatsız hissetmekten alıkoyamıyordum. Hafif ışıklandırmalarla aydınlatılmış koridorun sonunda

bulunan lavabolara ilerlediğimde etrafın çok şık olduğunu gördüm.

Aynanın önüne yürüdüğümde, alnıma düşmüş saçlarım ve kızarmış yanaklarımla tuhaf göründüğümü fark ettim. Musluğu açarak hafifçe eğildim ve akan suyu yüzüme boca ettiğimde rahatladığımı hissettim. Yüzümü kaldırdığımda aynadaki görüntüm tekrar önüme düştü ve hemen ardımdaki görüntünün aynaya düşmesiyle bir an çığlık atacağımı sandım ama bakışlarıma gölge düşüren şaşkınlık yüzünden, aynanın yansımasından Asrın'a bakmakla yetindim.

Göğüs kafesime uygulanan ihtiraslı kuvvetin altında seyrini değiştiren kalp atışlarım ve büyümüş gözlerim birbirleriyle örtüşürken yutkundum. Asrın'ın, kirpikleriyle çerçevelenmiş yosun yeşili gözlerindeki kamçılanmış ateş zifiri karanlıkta bile parlayacak kadar gerçekti.

"Burası kadınlar tuvaleti," dedim sesimin kıyılarında boy gösteren titreşim birden lavabonun parlak yüzeyine çarparken.

Gerilmiş çenesini kaldırdı ve dik dik bakarken, "Görmediğimi falan mı sanıyorsun?" dedi düz bir sesle.

"Öyleyse burada ne işin var?" diye sordum bakışlarım puslanan aynanın yüzeyinde onun yüzüne tutunurken. Çarpıcı bir güzelliği olduğunu inkâr edemezdim.

"Bu soruyu benim sormam gerekmiyor mu?" derken bir adım attı ve ayakkabısının zeminde bıraktığı sürtüşme kulaklarıma ulaştı. Kaşlarım havalanırken kelimelerindeki vurgunlar, zırhla kuşanmış benliğimde kabul gördü. "Senin burada ne işin var?"

Sorduğu soruyla birlikte kararsız kaldım ve kendimi köşeye sıkışmış hissettim. Duyduklarından sonra ona ne cevap vereceğimi bilememek bütün olumsuzlukları peşi sıra sürüklüyordu.

"Lavin'in davetlisiyim," dediğimde bir adım attı ve aramızdaki mesafe azalırken gözleri gözlerime tutunmaya devam etti. "Burada olmam seni rahatsız mı ediyor?"

Bir adım daha attığında karnıma saplanan ucu keskin bıçaklar daha derine indi. Bakışları yoğun ve ürkütücüydü.

"Rahatız ettiğini söylesem gidecek misin?" diye sordu bakışları ağır bir şekilde vücudumda gezinirken.

"Sanmıyorum," diye yanıtladım bedenim ürperirken.

"Burada ne işin var?" diye tekrarladığında ellerim lavabo tezgâhının mermerlerine tutundu. Ona söyleyeceklerimden sonra benimle dalga geçmesini ya da küçük görmesini kaldırabileceğimi sanmıyordum, onun öyle bir adam olmadığını bilsem dâhi.

Gözlerim kısılırken bir adım daha yaklaştı ve özel alanıma girerken kalbim panikle çarptı. "Senin için," dedim aniden. Yüzüm düşerken devam ettim, "Benimle dalga geçmeyeceksen söyleyeceğim."

Yeşil gözlerindeki sert ifade yırtıldı. Yüz hatlarında zerre değişim olmazken, gerilen dudaklarımdan süzülen kelimeleri anlamamış gibiydi. "Benim için mi?" diye mırıldandı.

"Hı-hı," dedim. Utanç yanaklarımı hafifçe kızarttı. "Ben..." Tereddütle dudaklarımı dişledim. "Sadece iddia için buraya gelmiştim ama her şey sarpa sardı."

Gerilmiş dudakları kıpırdandığında kaskatı kesilmiş çene kasları yumuşadı. Kalbim karıncalanırken gözlerinde afallamış ifade yerini tuhaf bir belirsizliğe bıraktı. Bir adım daha atıp tamamen arkamda durduğunda aynadaki yansımasının yarısını görür olmuştum.

"İddia," diye mırıldandı kaşları kavisle havalanırken. Gözleri ağır ağır elbiseme düştüğünde avuçlarım seğirdi. Bakışları koyuydu. "Buraya Bora'yla gelmediğini mi söylüyorsun?"

"Hayır," diye net bir cevap verdiğimde sesim panik doluydu.

"Güzel," diye mırıldandı çatılan kaşları eski haline dönerken.

"Mor yakışmamış," dedi boğuk sesiyle. Hayalim miydi bu kırılan? Kalbimin telaşlı atışları göğsüme tekmelerini geçirirken soluklarım kesildi. "Elbise de öyle."

"Bu iddiayı kazanmadığımı mı gösterir?" diye sordum titrek bir sesle. Biraz geride duramaz mıydı? "Ama kazanmış olmalıyım. Ne kadar uğraştığımdan haberin var mı?"

"O da neyin nesi?" diye sordu hafif hiddetli bir sesle. Kelimelerimi yutarken kaşlarım çatıldı. Aynadaki yansımasında gördüğüm kadarıyla bakışlarının odağı ensemdi. Aklıma gelen şeyle yutkunurken Asrın'ın gözlerindeki siyah lekelerin genişlediğini gördüm.

"Ne oldu?" diye sordum. Ona doğru dönmek isterken elini omzuma yerleştirerek buna engel oldu. Omzumdaki eli enseme doğru kayarken vücuduma basan ateş kalbimi karıncalandırdı. Eli tam yara izimin üzerinde durduğunda sesli bir şekilde yutkundum.

"Bu iz de neyin nesi?" diye sordu. Sıcak elinin uzun parmağını tam orada hissederken, kaburgalarım üst üste binmiş gibiydi. "Bu çok derin bir iz..." Kafasını sağ omzuna doğru eğdi. "Çok fazla derin, başkası tarafından açılmış bir yara."

Nefesi ensemi yokluyordu. "O iz," diye mırıldandım izin oluştuğu sahneler bir kaset gibi sararken. "Babamın bana hediyesi."

Boğazından yükselen hırıltılı nefesi saçlarıma vurdu. Ona neden gerçekleri söylediğim hakkında bir fikrim yoktu. Bence bunu zaten anlamıştı.

"Sen fazla yaralısın," dedi kendinden emin bir sesle. "Çok fazla kırık, çok fazla kanatılmış."

Sertçe yutkundum. Sanki şeffaftım ve onun bana bakması beni görmesi için yeterliydi. "Çok fazla yanmış," diye devam etti.

"Çok fazla yanmış," diye tekrarladım. "Sanki ben saydamım ve sen, beni bir bakışta görüyorsun. Bu çok sinir bozucu."

Tuhaf bir homurtu çıkarırken ensemdeki parmağı aheste bir tavırla yara izimde gezindi. "Çok daha başka şeylerde görebiliyorum," dedi. Sesi pürüzsüz ve vurguluydu. Hemen arkamda durduğu gerçeği hafızama düştükçe hislerim beni mengene altına alıyor, boğazıma dizilen yumrular yutkunmama engel oluyordu.

"Hiç şaşırmadım," diye homurdandım memnuniyetsiz gibi görünmeye çalışırken. "Ne gibi şeyler görebiliyorsun?"

"Bu kadar yara sana fazla," diye mırıldandı sorumu es geçerken. Sesindeki esrarengiz tını damarlarımda kesikler açmıştı. O kesikten boşalan kanı yalnızca o durdurabilirdi. "Hayatta kalman için bir şeylere tutunman lazım."

Bu, zihnimin odalarında koşuşturan küçük kız çocuğunun temiz, naif kalbine fazlaydı. "Buna ihtiyacım yok," diye fısıldadım gerçeklerden kaçarak.

"Sana elimi uzatırım," diye fısıldadı ensemdeki parmağını çekerken. Ben derin bir nefes verirken, daha ne olduğunu anlayamadan ensemdeki elinin yerini dudakları aldı. Nefesim boğazımda parçalandı. Dudaklarının hafif ve yumuşak baskısını tam yara izimin üstünde hissettiğimde kalbimin en hassas damarlarında parçalanarak bedenimi etkisi altına alan bir ateş parçası tüm benliğimi dağladı. Buz kesen ellerim lavabonun mermerini sıkarken, beynim bunun olmayacağını söylüyor ama kalbimin tutarsız atışları gerçeği yüzüme vuruyordu.

Dudaklarının ıslaklığını hissettiğimde gözlerim kısıldı, tenimin üstünde eriyen bir serçe kanadı gibiydi. Boğulur gibi hissettiğimde aniden dudaklarını çekti ve başını kaldırdığında aynanın yansımasında tekrar göz göze geldik. Gerilmiş yüzü ve kaskatı duran çenesi ürkütücü bir güzelliğe ev sahipliği yaparken gözlerini koyu bir ton ele geçirmişti.

"Ne yaptın?" diye fısıldadım dehşete kapılarak.

Gözleri nahoş bir yavaşlıkla enseme düştü ve birkaç saniye sonrasında tekrar gözlerime tutundu. "Kanadığın yerden öptüm," diye fısıldadı beni darmadağın ederek.

Hoyratlaşan kelimelerdeki naifliğe sağır olduğumda duygularımın hengâmesi altında soluklandım. "Hadi buradan gidelim," dedi ardımdan çekilip, bir adım gerilerken. Sık nefesler almaya başlamıştım.

"Nereye?" diye sordum bakışlarımı kaçırırken. Kaç dakikadır burada olduğumuzu bilmiyordum ama burada konuşmamızın saçma olduğu gerçekti. "Lavin'i bulsam iyi olacak."

Gözleri yüzümde oyalandı; dikkatli bakıyordu ve bu rahatsız ediciydi. "Niye öyle bakıyorsun?" diye sordum cızırtılı bir sesle. Ne yapması gerektiğini bilmeyen küçük bir çocuk gibi hissediyordum.

"Nasıl bakıyorum?" diye sordu. Sesindeki tını karanlıktı.

"Bilemiyorum."

Gözlerim, yutkunduğunda belirginleşen âdemelmasına düştü. "Sen bu elbisenin içindeyken nasıl bakmamı bekliyorsun?" dedi aniden.

Bakışlarını yavaş bir hareketle benden aldı ve lavabonun çıkışına doğru yürüdü. Sarsılmış bir vaziyette onun ardından yürümeye başladım. Koridorun hafif aydınlatmaları eşliğinde yürürken davetlilerin gürültüsünü duyabiliyordum, cılız bir gürültüydü. Bir adım önümdeki Asrın'ı takip ediyordum. Nereye gittiğimizi bilmesem bile davetten daha sıkıcı olmayacağına kalıbımı basabilirdim.

"Nereye gidiyoruz? Buraya Lavin'le geldim, onunla gitmeliyim." diye mırıldandım. Sesimin çatlaklarından gürleyen bilinmezlik sarsıcıydı.

"Seni götüreceğimi de nerden çıkardın?" diye sordu düz bir ifadeyle. Yamacına tutunan alay kanımı kaynattı. "Yoksa bunu mu istiyorsun?"

"Başka yerlere çekiyorsun," derken kaşlarım havalandı. Biraz dengesiz miydi? "Nereye gidiyoruz?" diye yineledim sorumu.

"Bir iddiamız vardı değil mi, Sarışın?" Omzunun üstünden keskin bakışlarını yolladığında bir an sendelesem de onu başımla onayladım. "O zaman seni daha detaylı incelemem gerekiyor."

Gözlerim büyürken, kelimelerin kökündeki anlamlar beynimin keskin kıvrımlarında peş peşe devrildi. Dudaklarımı bükerken, "İncelemek mi?" diye mırıldandım.

"Hımm." Ağzının içinde geveleyerek beni onayladığında sessiz koridora kulak kabarttım. Asrın emin adımlarla ilerlerken nereye gittiğini bilir gibiydi. O sırada yetim yanımın saçları okşanıyor, parmakları okşanıyor gibiydi. Eylemleri oluşturan hislerim tereddütlerimden bile güçlü olduğunda ise tökezliyordum.

Asrın koyu kahverengi gösterişli kapıya yaklaştığında ben de adımlarımı hızlandırdım zira onun üç adımı benim bir adımıma eşdeğerdi. Araladığı kapının ardından içeri girdiğimde Cenk ve Lavin'in yan yana gülerken konuştuğunu gördüm. Bizi fark ettiklerinde kısa bir an şaşırdılar ama bu çok sürmedi. Tereddütle ayakta dikilirken, Asrın deri koltuğa oturarak gözlerini yumdu. Oda, küçük bir dinlenme odasıydı. Cenk elini Lavin'in saçlarından ayırırken, "Bora nerede?" diye sordu.

"O bugün fazla saçmalıyor," dedi Asrın. Sesindeki sert tınıyı yakalamıştım. "Gitti mi?"

"Bilmiyorum, muhtemelen gitmiştir," dedi Lavin bana kaçamak bir bakış atarken. Asrın'la ne kadar tanışık olsalar bile Asrın'ın girmelerine izin vermediği sınırı, mesafesi vardı. "Son zamanlarda iyi değil, muhtemelen ablası yüzünden."

"Ablası?" diye sordum şaşkın ses tonuyla. Asrın bakışlarını bana yöneltirken tek kaşını tehlikeli bir kavisle kaldırmıştı. "Ablası olduğunu bilmiyordum."

"Bilmen mi gerekiyor?" diye sordu Asrın. Sesindeki pürüzsüz ton bu soruyu sormamam gerektiğini bana net bir şekilde vurgulamıştı. "Sana ne?"

Gözlerimi devirip, son birkaç saattir yaşadığım stresi üzerimden atmak istercesine derin bir nefes aldım.

"Devirme gözlerini," diye homurdandı ifadesiz bir yüzle bana bakarken.

"Bana bu kadar laf yetiştirmiyordu," dedi Cenk düşünceli bir sesle. Ben dahil tüm bakışlar ona döndü. Ne olursa olsun bana yaptıklarını hatırlıyordum ve kolay unutacak değildim. "Yani, onunla uğraşırken."

"Bunu benim karşımda söylemen ne kadar mantıklı?" dedi Asrın ifadesiz yüzünün ardına tutunan sert ifadesiyle. Lavin merakla onları izlerken, ben de ondan farklı sayılmazdım.

Cenk gözlerini kıstı. "Beni düşündürüyorsun," dedi saçlarını eliyle dağıtırken.

"Düşünmeye devam et öyleyse," diye cevapladı bana kısa bir bakış atıp, kapıya doğru ilerlerken. "Hadi gidelim."

Gösterişli ve büyük davet salonundan ayrılarak dışarıya çıktığımızda, Lavin beni eve bırakmak için ısrarcı davranmıştı ama bugün ona yeterince yük olduğumu bildiğim için gerek olmadığını söylemiştim. Otobüsün buradan geçmeyeceğinin bilincinde, Esma Teyze'nin bin bir ısrarla verdiği paraya şükrederek taksi beklemeye başlamıştım. Ellerimi ovuştururken az sonra yanıma gelen tanıdık sıcaklığı hissettim. Asrın ellerini cebine sokmuş, özel alanımın sınırlarında dikiliyordu.

"Ne yapıyorsun burada?" diye sordu düz sesiyle. "Götün donacak. Hava soğuk."

"Üşümüyorum ki," diye mırıldandım dalgın bir sesle. Onunla konuşmak her şeyi kafamdan uzaklaştırıyordu.

"Taksi çağırabilir misin?" diye sordum çekingen bir sesle. "Deminden beri bekliyorum. Hiç geçmedi."

"Zaten geliyor," dedi gözleri sokakta oyalanırken. "Arabamı getirmedim. Bekle biraz, gideriz."

Çoğunluk ekini görmezden gelerek, "Arabana ne oldu?" diye sordum cevap vermesinden şüphe duyarak. Bakışlarımı ona çevirdiğimde kaşlarını çattığını gördüm, sert ifadesinin ardında hoşnutsuzluk yatıyordu.

"Bebeğimi çizmişler," diye homurdandı gözlerini kısarken.

Gülmemek için yanaklarımın içini dişlerken dudaklarımın kıvrıldığını hissettim. Sahiden arabasını mı çizmişlerdi? Kendinden bir şeylere zarar gelmesine tahammül edemeyecek bir insan olduğunu biliyordum. Memnuniyetsizliğini tuhaf bir şekilde komik bulmuştum.

Taksi birkaç dakika sonra geldiğinde yerimden kıpırdayarak taksiye bindim. Asrın ön koltuğa otururken kollarımı ellerime sarıp, bir an önce uyumayı diledim. Asrın ilk olarak Almila'nın evinin adresini verdiğinde onun yine beni bırakacağını anladım, bu iyi kendimi hissettiriyordu. Aralıklı gözlerim uykusuzluktan sızlamaya başladığında Asrın'ın bakışlarını üzerimde hissettim.

"Uyuma," diye mırıldandı kısık bir sesle. Şoförün gözleri arada bize uğrasa da pek ilgileniyor gibi değildi. "Uyursan seni arabadan atarım."

"Taksiyi çizilmiş bebeğinle karıştırdığının farkında mısın?" diye sordum uykulu bir sesle.

"Fark eder mi?" diye sordu umursamaz bir sesle. Silikti ama varlığından haberdardım. "Her türlü atarım. Hatta dur, tekmelemek daha iyi bir fikir."

"Uykum var," dedim onu duymazdan gelerek. Buna sinir oluyordu. "Daha ne kadar var?"

"Az kaldı," derken sakin irislerini yola düşürdü. Yarı aralık gözlerim yola düştüğünde tiz bir çakmak sesi duydum; muhtemelen sigara içecekti. Bir an kaşlarım çatılırken şoförün bir itiraz nidası

dökmesini bekledim ama gelmedi. Umursamayarak omuz silktim. Yaklaşık yarım saat sonra araba Almila'nın evinde durduğunda uyku mahmurluğumdan sıyrılmaya çalıştım. Birkaç saniyede kendime gelmeyi başardıktan sonra arabanın kulpunu kavrayarak açtım ve kendimi dışarı attım. Asrın ellili yaşlarındaki şoföre birkaç bir şey dedikten sonra hızlı bir hareketle arabadan indi.

Bedeni önümde dikilirken, "Burada kalman sorun çıkarır mı?" diye sordu.

Bakışlarımı apartmana çevirirken omuz silktim. Orada kalmam babam açısından da, Almila açısından da sorun değildi.

"Neden buraya geldik ki?" diye sordum bakışlarımı ona çevirirken.

Dolgun dudaklarını birbirine bastırdı. Bazen onun gerçekten benden daha güzel olduğunu düşünüyordum. Ah, kesinlikle öyleydi.

"Bu elbiseyle," diye mırıldandı keskin bakışları üzerimdeki elbiseye düşerken. Kalbim tepkisiz kalamıyordu. "Eve gitmen o herif açısından oldukça sorun olacaktı. Yanılıyor muyum?"

Onun beyninden geçenleri merak ediyor, bu kadar zeki olmasına şaşırıyordum. "Zeki," diye mırıldandım kaşlarım havalanırken. "İltifat olarak algılama ama çok zekisin."

Gözlerini devirdi. "Hakaret olarak algılama ama senin aksine öyleyim," diye homurdandı eğlendiğini belirten bir sesle. "Git artık."

Kaşlarım çatılırken ona dik dik baktım. Ona iyi bir şeyler söyledim ama hakaret yedim. Evet, aynen böyleydi.

"Salak," dedim hafif yüksek bir sesle. Söylediğim anda pişman olurken Asrın'ın kavisli kaşları çatıldı ve bunu dediğime inanamaz bir ifadeyle bana baktı. Yeşil harelerine dağılan siyah fırça darbeleri hiç de iyi şeyler yaptığımı söylemiyordu.

"Ne dedin?" diye sordu tehdit dolu bir ses tonuyla. Hafif bir ürperti bütün bedenimde gezinmeye başladığında büyük bir ihtiyaçla yutkundum. Bir adım gerilerken Asrın bunu yapmamam adına kafasını iki yana salladı. "Kaçma."

Apartmanın açık kapısı gözüme çarptığında Asrın bunu anla-

dı. Elmacık kemikleri belirgin bir hal alırken gözlerindeki karanlık ifade bana birçok şey yapabileceğinin kanıtı gibiydi.

"Bir adım daha atma," dedi sıktığı dişlerinin arasından. Cebinde duran elini çıkardığını fark ettiğimde, onu ve kendimi şaşırtan bir hamleyle aramızdaki mesafeden yararlanıp apartmana doğru koştum.

"Üzgünüm," diye bağırdım apartmanın içine girdiğimde. Omzumun üstünden arkama baktığımda hâlâ aynı yerde durduğunu fark ettim. Yutkundum.

"Deneme bile," dedi elim apartmanın kapısına giderken. Sesinden yayılan ürpertici tonu umursamadım.

Kafamı iki yana sallayarak dudaklarımı büktüğümde kaşları onaylamaz bir ifadeyle çatıldı, keskin kemikleri sinirlendiğinde daha belirgin oluyordu.

"İyi geceler," dedim apartmanın siyah kapısını gürültüyle kapatırken. Göğsüm körük gibi inip kalkarken ellerimi kapıya dayadım. Hâlâ yaptığım şeye inanamıyordum, korkunun getirdiği titreme baş gösterirken dudaklarım aralandı. Arabanın hâlâ gitmediğini fark ettiğimde üst üste yutkundum. Sonrasında birkaç adım sesi zemine düştü, nefesim tıkandı.

"Seni aptal," diye hırladı. Hafif öfkeli sesi hemen kapının ardından geliyordu. "Cezanı ikiye katlayacağım."

Sonra gitti. Arabanın sokakta dalgalanan hırçın manevrası kulağıma geldiğinde derin bir nefes verdim. Hızlı soluklar alıp verirken yaşadığım anın tuhaflığıyla yüzleştim. Kalbimin tutarsız atışları yavaşlarken, merdivene düşen adım seslerini duyarak kafamı omzumun üstünden arkama çevirdim. Almila beyaz düz pijamalarının içinde, büyüttüğü şaşkın gözleriyle bana bakarken, "Seni öldürecek," dedi. Sesindeki keyifli tını o anı gördüğüne kanıttı. "Çok sinirliydi."

"Beni öldürecek," dedim. Yaramazlık yapmış küçük bir çocuğun tatlı telaşını ve bunun getirdiği korkuyu hissediyordum. "Beni gerçekten öldürecek."

• • •

Karnımın içinde ve çevresinde yaşayan örümce ağı, istikrarlı korkumu damarlarıma sızdırmaya devam ederken bir panzehire duyduğum ihtiyaçla yutkundum. Okula geldiğimden beri katıksız korku ve panik beni takip etse de hâlâ Asrın'la karşılaşmamıştım. Bahsettiği cezayı unutmaya çalışsam da bir türlü aklımdan çıkmıyor, ne olabileceğiyle ilgili sorular önümde beliriyordu.

Bakışlarımı kahvemden çektim ve kantini taradım. İkinci ders teneffüsündeydim. Korkumdan olsa gerek, her yerde Asrın'ı görebileceğimi düşünürken iddia meselesini yine unuttuğumu da birinci kez fark etmiş oldum. Kantinin kapısı bir kez daha açıldığında panikle berelenmiş gözlerimi oraya çevirdim. Bunun Asrın olabileceğiyle ilgili tereddüt yaşarken Bora'yı görmek beni bir an afallattı. Gözlerini bir kez etrafta gezdirdi ve tekrar bana dönerken tereddütlü bir ifadeyle baktı. Düz düz ona bakarken hareketlendi ve masaya doğru yürüdü.

Masanın tam karşısında duran açık kahverengi sandalyeyi çektiğinde kulaklarımı tiz bir ses doldurdu. Ellerimi kucağıma koyarken gerginliğin beni etkilememesi için derin bir nefes verdim. Bora'ya göz ucuyla baktığımda onun da gergin olduğunu fark ettim. Konuşmak istiyor gibiydi ama susuyordu.

"Nasılsın?" diye sordu nihayet konuştuğunda. Sesi temkinli geliyordu.

"Dünden hallice," diye mırıldandım gözlerimi ona çevirirken. "Sen nasılsın?"

"Pek iyi değilim," diye dürüstçe yanıtladı beni. Kaçamak bakışlarını bana yollamaktan kaçınmıyordu. "Esila, dün için üzgünüm."

Yaptığı özrü bekliyordum ama kendini kötü hissetmesini istemezdim. Dudaklarımı birbirine bastırırken cümlelerimi toparlamaya çalıştım.

"Bora, ben bunu neden yaptığını anlamıyorum," dedim gerçekten merak eden bir tınıyla. "O an böyle bir şey beklemiyordum ve oldukça şaşırdım. Bana neden yaptığını söylemeni istiyorum."

"Bak, Büyükbaba'nın sürekli olarak yaptığı imalardan belki böyle kurtulabilirim diye düşündüm. Bir kız arkadaşım olduğunu düşünmesini istedim, bu onu engelleyecekti."

Gözlerim ellerime düşerken birkaç dakika konuşmadan düşündüm. Söyledikleri ne kadar mantıklı gelse de, bunun için birçok seçenek şansı varken neden hiç tanımadığı kişiyi, yani beni seçmişti.

"Bu senin için bir sebepti belki ama o anda bu yaptığın bana çok fazla gelmişti," dedim ılımlı bir sesle. "Bak ne diyeceğim, bu olanları unutalım mı? Ya da olmamış sayalım?"

Sorar bir ifadeyle ona bakarken yüzündeki gerginlik buz kalıbı gibi çözüldü ve dudakları kıvrıldı. Tebessümü büyürken kafasını sallayarak beni onayladı. Bu tuhaf gerilimi çözmenin rahatlığıyla dün söylediklerini unutmayı seçtim. Bora rahatlamış bir biçimde kendini sandalyenin sırtına yaslarken, "Bu iyi geldi," diye mırıldandı. "Bana kızgın olduğunu sanıyordum ve kafamda kendimi affettirme teorileri kurmuştum."

Gözlerimi kısarken etrafa göz attım, ders zili çaldığı için kantin boşalmaya başlamıştı. "Sana kızmıştım," dedim pürüzlü bir sesle. "Ama anın şaşkınlığıyla oluşan bir tepkiydi, sen de açıkladığına göre bir sorun kalmadı."

"Sevindim."

Bora yanımdan ayrılırken içimdeki voltajı yüksek çığlıkların seslerini kıstım. Arbede bir ruhun bekçiliğini yaparken yorgun buhranları kendime aşılıyor, iyiye dair ne varsa kafamda binlerce kez katlediyordum. Kantinin kapısı daha gürültülü bir şekilde açıldığında masanın temiz yüzeyindeki bakışlarımı kapıyla buluşturdum. Asrın yarıladığı kapının ardından bana bakıyordu. İfadesiz suratına rağmen gerilmiş kasları, baktıkça koyu bir tonu himayesi altına alan gözleriyle yapmam gereken tek şeyin kaçmak olduğunu bana hatırlatıyordu.

Derin bir nefes alma ihtiyacıyla kavruldum ama içime çektiğim hava ciğerlerime yetmemişti. Göğsüm körük gibi inip kalkarken bir anda oturduğum sandalyeden ayaklandım ve Asrın'ın zehir zemberek saçan gözleri kararırken sandalyenin tok bir sesle bırakarak düştüğünü hissettim.

Asrın kaçacağımı anladığı için dolgun dudaklarını kıpırdattı. "Sakın."

Tüylerim ürperirken bir adım geriledim. Kantinin sessizleştiğini fark ettiğimde etrafa göz attım. İnsanların merak dolu gözleri bizim üzerimizdeydi. Büyük bir ihtiyaçla yutkunurken titreyen bacaklarıma yüklendim ve aniden kantin kapısına koşmaya başladım. Asrın gözlerini devirip büyük adımlarla peşimden gelirken merdivenleri aşarak koridora çıktım. Herkes dersteydi ve birkaç kişi dışında koridor sessizdi. Omzumun üstünden arkama baktığımda Asrın'ın koşmak yerine yürüyor olması beni şaşırtmıştı. Gözleri gözlerime tutunduğunda sinirini görmek, titrek bir nefesi daha içime çekmeme sebep oldu.

"Seni elime geçireyim, o bacaklarını koparacağım," diye homurdandı memnuniyetsiz bir sesle. Sesi boğuktu. "Hele bak, nasıl da hızlı koşuyor."

Yorulan bacaklarıma biraz daha yüklenirken birkaç saniyelik uzun bir nefes çektim. Asrın'ın zemine düşen tok adımları daha da yaklaşırken korkum zirveye tırmanmıştı. Titrek nefesler alıp verirken zihnime sürülen kurtuluş fikirlerinin hiçbirini uygulayamıyordum.

Elbet beni yakalayacaktı, koşmam sadece bunu geciktiriyordu.

Alt kata indiğimde bütün bedenim yorulmuş, ayaklarımın dermanı çekilmişti. Sık sık nefesler alırken acımasız bir çift yosun yeşili gözlerin takibindeydim. Aldığım nefesler boğazımı parçalamaya başladığında Asrın'ın derin nefesini işittim. Beni yakalamıyor, kendiliğimden durmamı bekliyordu. Adımlarımı yavaşlatarak merdivenin başında durduğumda arkamı döndüm. Asrın birkaç adım ileride, ifadesiz bir suratla ve yosun yeşili gözleriyle bana bakıyordu. Göğsüm körük gibi inip kalkarken, terlemiş saç tellerim boynuma ve alnıma yapışmıştı.

"Bana ne yapacaksın?" diye sordum soluk soluğa.

Başını sol omzuna doğru eğerken dudak kıvrımlarında belirsiz, çok şeffaf bir titreme görür gibi oldum. Ağzım aralandı, afalladım. Dudaklarından dökülecek kelimelere aç gibiydim. "Birçok şey yapacağım," dedi serseri bir sesle.

Gözlerim panikle irileşirken masum bir şekilde feryat ettim. "Ne gibi şeyler?" diye sordum titreyen sesimle. Soluklarım düzene girmeye başlasa da hâlâ hızlıydı.

Bakışları aheste bir üslupla üzerimde gezinmeye başlarken dudaklarının bitişiğindeki hecelerden korktuğumu hissettim. "Çıplak ellerimle o güzel boyunu kırsam kimsenin ruhu duymaz."

İrkildim. Asrın irkilmemi fark etse bile umursamayarak bir adım attı ve mesafeyi azalttı. "Bana aptal olduğumu söyleyen sensin. Salak demem bu kadar koymamalı."

Kaşları alelacele bir kavisle çatılırken kelimelerdeki yanlışları aradım, ona tekrar salak demiştim.

"Boynunu kırmak hiç de fena bir fikir değil," dedi tehlikeli bir tınıyla. "Sen hissizliğime tırnaklarını geçirerek beni öfkelendiriyorsun."

Aramızdaki mesafenin kapanmaya başladığını gördüğümde dudaklarımı dişledim. Böyle ürkütücü görünürken ondan korkmamam mümkün değildi.

"Gelme," diye mırıldandım dudaklarım seğirirken. Gözlerindeki ifade koyulaşırken, söylediğimi umursamayarak bir adım daha attı. Panikle gerileyecekken ayağım merdivenin basamağında sendeledi ve birden korkuluklara tutundum. Dudaklarımdan dökülen tiz bir çığlık sessiz koridoru ağlatırken, Asrın'ın bana atıldığını göz ucuyla gördüm.

Şakağım korkuluğa sert olmayan bir vuruşla çarparken endişe bileklerimden yakaladı. Belime sarılan tanıdık kolların sıcaklığını soluduğumda büyük bir hızla geri doğru çekildim. Örgümden dökülen saçlarım yüzümü kapatıp görüşümü engellerken burnumdan içeri yoğun bir koku yükseldi. Çok yakıcıydı. Titrek nefesimi verirken az kalsın merdivenlerden düşmüş olabileceğimi daha net algıladım. "Bir de aptal olmadığını mı inkâr ediyorsun?" diye sordu göğsüne vuran yüzümü geri itelerken. Bir adım gerileyip zemine sağlam basmaya çalıştım. Bakışlarımı kaldırıp Asrın'a baktığımda ifadesiz yüzünün örselediği yosun yeşili gözlerle alnıma baktığını fark ettim.

"Yeni bir iz," diye mırıldandı gözlerini tek bir saniye bile yara izimden çekmeden. "Nasıl bu kadar yaralayıp yitiriyorsun kendini?"

Beni tanımaya başlaması tehlikeli bir boyuttu. Ben dahi ken-

dimi tanımıyordum. "Yanlışlıkla düştüm," diye mırıldandım gereksiz bir savunmayla.

"Kanıyor," diye mırıldandı kaşlarını çatarken, buna rağmen normal bir şeylerden bahsediyor gibiydi. İfadelerini saklamak konusunda yetenekliydi.

Ellerimle pantolonumun cebindeki peçeteyi kavrayıp yarama bastırırken hafif bir inilti dudaklarımdan kaçtı. Asrın'ın gözü tekrar yarama kayarken bir adım daha atıp aramızdaki mesafeyi sıfırladı. "Benden kaçmamalıydın," dedi esrarengiz bir tınıyla.

"Cezayı erteleyebiliriz," dedim sık nefesler almaya başlarken. "Çünkü şu an yaralıyım."

"Sen her an yaralı olmaya meyilli bir ruhu taşıyorsun zaten," dedi tek düze bir sesle. Kelimeleri hep muntazamdı. "Öyle değil mi, Sarışın?"

"Ders başladı," dedim paniğim artarken. "Gitmeliyiz, devamsızlığım çok benim."

Dudaklarını büktü. Umursamaz bir ifadeyi gözlerinin harelerine yerleştirirken cebine soktuğu elini çıkardı. "Yaramaz," dedi kavisli kaşları onaylamaz bir ifadeyle havalanırken. "Okuldan mı kaçıyorsun sen?"

"Ih-ıh," dedim babam yüzünden okula gelemediğim günler zihnimin ortasına bayrak diktiğinde. "Hadi gidelim."

"Sabahtan beri senin peşindeyken avıma cezasını vermeden gidecek bir adam mıyım?" diye sordu ters bir sesle.

İnanamayan özlerle ona baktım. "Cezanın canı cehen-"

"Çeneni kapa," diye bağırdı ürkütücü bir tonlamayı sesinin dibindeki tınılara yerleştirirken. Keskin hatları ihtişamıyla dikkat çekiyordu. "Bana gelince mi açılıyor bu çene anlamıyorum ki?"

Alnımın sızlaması hâlâ devam ederken bir adım daha attığını göz ucuyla fark ettim. Derse girmemiş, Asrın'ın ürkebileceğim kadar sahici olan cezasını çekmeye zorlanmıştım. Dudaklarım bükülürken onun hacimli, gece karası saçları önüme düştü. Nefesim tıkanırken, yaramın hemen üstünde hafif bir dokunuş hissettim. Bir buse. O hafif öpücük dengemi sarsarken, ağzımdan acı bir inleme firar etti ve bu durumda da Asrın'ın dudaklarını

alnımdan uzaklaştırmasını sağladı. Bakışlarımı onun yüzüne kaldırdığımda gözlerinin harelerinde birbirleriyle dans eden ateşin dağıttığı kor kızıllara rast geldim. Bakışlarım aralanmış dudaklarına indiğindeyse alnımdaki kanın dudaklarında silik bir iz bıraktığını gördüm. Dudaklarını kanımla lekelemişti.

Nefesim kesilir gibi olduğunda, "Dudakların," diye fısıldadım pürüzlü bir sesle. Asrın derin bir nefes verdiğinde yapılı göğüs kafesi yükseldi. "Dudaklarında kan var."

"Temizle o zaman," diye fısıldadı iliğimi sömüren bir tınıyla. Avucumun arasına hapsettiğim peçetenin temiz yüzeyini açığa çıkardım ve titreyen ellerimi dolgun dudaklarıyla buluşturdum. Ruhuma sarılan ateş parmak uçlarımı yakmaya başladığında, göğsüme vuran hain kalp atışlarım beni bir boşlukta salladı. Asrın'ın dudağı gerilirken parmak uçlarımdaki peçeteyi oynatarak kanın silik izini temizledim.

Tam elimi çekecekken Asrın benden önce davranarak bir adım geriledi. Göğsüm körük gibi inip kalkarken, Asrın aramızdaki mesafeyi açarak profilini bana döndü. Zemine sağlam basan bacakları aralıklı duruyor, heybetli vücudu aldığı nefeslerle havalanıyordu.

"Sınıfa geç," dedi. Sesi fısıltıdan farksız değildi ancak ruhumun derisini bir kâğıt kesiği gibi yırtmaya yetmişti. Bir cezadan bahsetmişti ama o an gitmemi istiyordu.

Asrın benim gitmemi beklemeden arka bahçeye açılan kapıya doğru yürümeye başladığında sırtımı pürüzlü duvara dayadım ve soğuğu arzulamak istedim. Kaç dakika daha Asrın'ın ardından baktım bilmiyordum ama sırtım çoktan üşümüş, burnumun derisi rutubet kokusuna alışmıştı.

Arkasından bakarken bir şey fark ettim.

Ona takılmış, ona tökezlemiştim.

• • •

Okul yolunu hızlı bir şekilde yürürken, aksayan otobüs saatine içimden lanet okudum. Mevsimin kış olması dolayısıyla hava çabuk kararmış, yollar ıssızlaşmıştı. Eve yürürken serseri tiplerin

olduğu sokaklardan geçmek zorunda kalıyordum ve bu da epey can sıkıcıydı. Yeni bir sokağa girmek için köşeyi döndüğümde, bakışlarım ileri odaklanmış bir vaziyetteydi.

İşte o bakışlarıma giren yabancı, ürkütücü bir erkeğin bakışları beni bir hayli korkutmuştu. Sakin bir nefes alarak görmezden gelmeyi tercih ettim ve bakışlarımı önüme düşürerek hızlandım. Karanlıktı. Sokak bomboştu ve bir erkeğin yapabileceklerinden korkmam çok doğaldı. Bir erkeğin, vicdanına ne kadar sağır kaldığını görmüştüm neticede. Adımlarımı hızlandırdığımda adamın da bana doğru korkutucu bir adım attığını anladım. Bu anda, göğsümdeki karınca yuvası aceleyle etrafta koşuşturdu. Korktum. Ürktüm.

Bunun getirdiği endişeyle adeta koşmaya başladığımda bir yanım abarttığıma inanıyordu ama ben zaten ürkek bir kızdım ve bu yaptığım sınırlarım içinde gayet doğaldı. Sonra birden, "Baksana bir," dedi o adımın sahibi. "Dursana. Konuşalım mı? Vakit geçirmek ister misin?"

Nazik bir tacizci? Harika! Panik zihnimde dikilip ellerini çırpmaya başladığında, "Hayır," dedim durmadan ilerlemeye devam ederken. "Tanışmak istemiyorum. Takip etmeyin lütfen."

Adımları daha sesliydi. "Ben tanışmakta ısrarcıyım."

"Ben de peşimi bırakman konusunda ısrarcıyım!"

Adamın sesi yayık ve sarsaktı. Gevşek gevşek mırıldandı. "Eğlenmek isterim."

"Peşimi bırakın."

Onu sinirlendirmiş olmalıydım. Çünkü hırslı, hırıltılı bir nefes aldığını duydum. Adeta koşarak iri adımlarla aramızdaki mesafeyi açarken okuldan birkaç kişinin bize rastlamasını, bana yardımcı olmalarını diliyordum.

"Dur," dedi. Kendinde değil gibiydi ama bu yaptığı şeyin çirkin olduğunu değiştirmezdi. "Dursana kızım."

Olduğum durum sinir bozucuydu. Resmen taciz ediliyordum. Etrafta kimse yoktu ve yalnızdım. Bunları asla dindiremiyordum. Ağlamamak için yanağımın içini dişlerken, "Peşimi bırakın," diye ikaz ettim bir kez daha. "Lütfen benden uzak dur. Gelme."

Gelmeye devam etti. Karanlık gövdesi önümdeydi. Korkuyordum. Aklım çıkacak gibiydi. Bu gerçekten fazlaydı. Sokağın sonuna geldiğimde titrek ellerimle saçlarımı geri iteledim ve o an adamın soğuk nefesini ensemde hissettin. Attığım adım boşa düştüğünde, bir araba farı da sokağı ve yüzümün büyük bir kısmını aydınlattı. Ardımdaki adamın büyük, iri ellerini saçlarımda hissettiğimde ağzımdan kaçan çığlıkla birlikte saçıma yapılan kuvvetli baskıyı hissettim. Bedenim sarsılıp dizlerim yere çökerken, farı yanan arabanın gür tekerlek sesini işittim.

Ellerim pürüzlü zemindeki taşlara takılırken, saçlarım yanaklarım boyunca düştü. "Sana kaçmamanı söylemiştim, seni salak!"

Bakışlarım zemine düşerken ve sokağın başında duran arabanın sahibinin ayak izleri kulağımı doldururken, "Bırak," diye inledim.

Adam yüzünü bana yaklaştırırken, sokakta gürleyen sesin sahibi adamın suratındaki gevşek sırıtmayı sildi ve ben gözbebeklerine oturan korkuyu izlerken yüzüne geçirilen yumrukla yalpalayarak yere devrildi. Ben titreşen bakışlarımı Asrın'a çevirirken bir an gerçekten o ifadesinden koşarak kaçacağım sandım. Buradaydı. Şaka gibiydi ama yine en zor anımda benimleydi.

Asrın adamın yüzüne bir yumruk daha attığında, zemine boylu boyuna serilen adamın ağzından birkaç hırıltı döküldü. Zemine basan ellerimi sürterek geriledigimde, yüzümü örten saçlarım görüşümün bir kısmını örtmüştü.

"Sen daha bekle orospu çocuğu. O dokunduğun elini de sikeceğim," diye gürledi sesi boş sokakta yankılanarak döküldü kulaklarıma.

"Ar damarını siktiğim pezevenki.

Nefeslerim sıklaşırken sesimi bulmaya çalıştım. "A-Asrın," dedim titrek bir sesle. Kendi sesimi ben bile zor duymuştum, dolayısıyla Asrın zerre umursamadı. "Asrın, yeter. Bu kadar yeter."

Asrın'ın heybetli sırtı gerilirken kanın bulaştığı yumruğu yana düştü ve hırıltılı nefesleri adamın suratına vururken, kalbimin üstüne binen ağırlıkla birlikte sıkılı yumruğuna baktım. "O saça doladığın parmakları tek tek söküp, götüne sokacağım pezevenk," dedi ayaklarını adamın üstünden çekip, yerinde doğrulurken.

Bedenim kavruluyordu; zeminde duran ellerim bir yandan içimdeki ateşle yanıyor, diğer yandan soğuğun kızgın yeliyle üşüyordu. Kum taneleri gibi bedenime teker teker dökülen hisleri rüzgârın uğultusuna bırakırken nefesimi düzene sokmaya çalıştım. Sakin. Bakışlarım Asrın'ın gerilen sırtından ayrılmazken derin solukları ve küfürleri doldurdu kulaklarımı. Kürek kemikleri püskürtülmüş, deri ceketiyle sarmalanan sırtındaki kasları gerilmişti.

Titreyen ellerimi yere bastırıp doğrulmaya çalıştığımda elime batan küçük taşlar derimi yakmaya başlamıştı. Elime giren taşla dudaklarımdan istemsiz bir inilti koy verirken, Asrın aniden bana dönerek gözlerini yüzümle buluşturdu. Dudaklarından verdiği soluklar havaya karışırken, gözlerine ulaşan soğukla yüzleştim. Kemikli çene kasları, sıktığı dişlerinin etkisiyle kaskatı kesilirken soğuk kurumuş dudaklarına çarpıyordu. Saçlarını geriye iterek zemini ağlatan adımlarla bana yaklaştı.

Yanımda bitti hemen. İri ellerinin parmaklarıyla çenemi tutarak kendine çektiğinde titrek gözlerle ona baktım. Konuşmak, buradan gitmek istediğimi söylemek istiyordum ama kelimeler dilimden dökülemeyecek kadar acizdi. Gözlerini yüzümün her kıvrımında gezdirirken, sol gözümden düşen damla çenem boyunca akarak onun eline düştü.

"Ağlama," dedi katı bir sesle. Gözlerindeki ifade daha da koyulaşırken, sesli bir küfür savurup elini başıma bastırdı. Yüzüm göğsüne gömülürken devam etti. "Sikeyim, ağlama. Niye ağlıyorsun?"

Elimi sertçe yüzümdeki yaşlara götürürken aşina olduğun keskin kokunun varlığıyla derin bir nefes verdim.

"Beni götürür müsün?" diye sordum nefesim onun tişörtünün yakasına vururken.

Bir an kasılsa da çenesini başıma sürtüp beni onayladı. "Gideceğiz."

Bir elini belime yerleştirip, diğer elini bacağımdan geçirerek beni kucağına aldı. Başım geriye doğru düşerken, boşlukta sallanan ellerim onun tişörtüne tutundu. "Senin burada ne işin var?"

diye sordu bakışları saçlarımda gezinirken. Adamın çektiği yerler hâlâ sızlıyordu. "Niye her yerden çıkıyor, başını belaya sokuyorsun?"

Soğuğun kızgın yeli saçlarımın ince derisini tırmalarken uçuşan saçlarım Asrın'ın muhteşem yüzünü dövüyordu. Başımı dikleştirip aynı hizaya gelmeye çalıştığımda kollarını yukarı kaldırarak beni yüzüne yaklaştırdı. Gözlerimi kırpıştırıp kirpiğimdeki yaşları itelemeye çalışırken, ellerim tişörtünün yakasını daha sıkı kavradı.

"Asrın?" diye mırıldandım. Sesim fısıltıdan farksız değildi.

"Hımm," dedi bakışlarını tek bir an yüzümden ayırmazken.

"İddia..." Yutkundum. "İddiayı kazandım mı?"

Asrın'ın kavisli kaşları havalanırken gözlerinin harelerindeki soyut serzenişi gördüm. "Canın acıyor mu?" diye sordu kısık, sert bir sesle.

Dizlerimdeki yara onun kelimeleriyle sızladığında, parmak uçlarıma değen sıcacık göğsünün ateşini umursamamaya çalıştım. Kafamı iki yana salladığımda tek kaşını sorgular biçimde kaldırdı. "Acımıyor," dedim yavaş bir sesle. "Peki ya iddia?"

Asrın derin bir nefes alırken göğsü parmaklarımla birlikte havalandı. Bu tuhaf hissin kalbimde yarattığı etkiyi es geçerken, dudaklarından çıkan kelimelere kulak kabarttım. "Kesinlikle," dedi bakışlarını yüzümün her noktasında gezdirirken. "Kesinlikle iddia senin, Sarışın."

Dudaklarımdaki kıvrılma, ters düşen duruma inat ruhuma iyi gelmişti. Asrın'ın bakışları bir an gülüşümde oyalandı. Sonrasında kaşlarını çatarak önüne döndüğünde derin bir nefes vererek sıcaklığına sığındım.

Arabaya binip eve gelene kadar geçen süre ne kadardı bilmiyorum ama Asrın hâlâ sinirli, hâlâ öfkeliydi. Yol boyunca camdan dışarıyı izlemiş, onun evine gideceğimizi anladığımda şaşırmıştım.

Araba durduğunda Asrın hızlı bir hareketle indi ve ben kapıyı açtığımda aniden bir elini bacaklarımdan, bir diğer elini belimden geçirip beni tekrar kucağına aldı. "Gerek yok," dedim bakışlarımı yüzüne çevirirken.

Bakışları ilerlediğimiz yola düşerken keskin çenesi gözlerimin odağına düşmüştü. "Susmanı istiyorum," dedi öfkeli bir tınının esaretindeki sesiyle. "O ağzını ben soru sorana kadar açıp tek bir mırıltı bile dökmeyeceksin."

Asansöre bindiğimizde bu kadar dar bir alanda, ona bu kadar yakın hissetmek tuhaf olsa da kendimi sakin olmaya zorlayarak onun göğsüne bakmaya devam ettim. Göğsü hızla inip kalkıyordu ve sert kokusu burun deliklerime sızıyordu.

Asansörden inerek daireye geçtiğimizde Asrın kapıya yaslanarak beni tutarken cebinden anahtarını çıkardı. Sessiz bir şekilde eve girdiğimizde hâlâ yaşadıklarımın etkisinden çıkamadığım tuhaf anların serzenişindeydim. Asrın belimdeki ellerini sıkılaştırıp, koridora doğru yürürken bir an duraksadı ve salonun gece lambasının yandığını görünce kaşlarını çattı.

Sertçe yutkunurken zihnimde bahsi geçen ihtimalleri birbiri üzerine devirip, sakin kalmaya çalıştım. Kurumuş dudaklarım sıcağa alıştığında, yelkovan vakti akrebe devirmişti.

"Asrın," diye mırıldandım salonun kapısına bakarken.

"Sus," dedi adımlarını devam ettirirken. "Herhangi bir ters durumda duraksamadan kaçacaksın."

Gözlerimi kırpıştırıp ona bakarken hastalıklı ruhumu sokak başından yakalayan acılarım duvar dibindeki ruhumun peşine düşmüştü. Sertçe yutkunup kafamı iki yana sallarken Asrın'ın büyük elleri kapının kulpunu kavrayarak açtı.

Kovalamaca oynayan ruhum ve acılarım, ikilemlerimin üzerine gebe olurken Asrın kapıyı açarak salona adımladı. Kalbim tuhaf bir çırpıntıyla nefes nefese kalırken, Asrın tekrar duraksadı. Merakla ışığın aydınlattığı odaya çevirdim bakışlarımı. Gözlerim belki de o gün ilk defa böylesine bir şaşkınlığın esaretinde kalmıştı.

Çünkü koltukta oturan Burcu'dan başkası değildi.

On Dördüncü Bölüm

-Hayal Kırıklığı-

Günün kendini geceye devirdiği anda, karşılaştığım manzaraya bir açıklama getirmek istiyordum. Kısık bakan gözlerimi birkaç kez kırpıştırıp, gördüğümün gerçekliğini kavramak istedim. Gecenin ay ışığı odanın pencere camına devrilmiş, kısık yanan pasif gece lambası Burcu'nun şaşkın yüzünde gölgelenmişti. Sertçe yutkunduğumda parmak uçlarımda havalanan sert göğüs kafesim, kalbimin damarlarındaki kanı yudumladı.

Bakışlarımı Burcu'nun yüzünde gezdirmeye başladığımda ince kaşlarının çatıldığını gördüm. Zayıf yüzündeki kemikleri gerilirken, gözlerinden geçen birçok ifadeyi hafızamın derinliklerinde gezdirdim ama onu hiç böyle görmemiştim. Burcu koyu renklerdeki kanepeye yasladığı elini usulca ensesine yerleştirdi ve donuk bakışlarını Asrın'a çevirdi.

Kaşlarım çatılırken, olayların ucunu tutmaya ve düşüncelerimi toparlamaya çalıştım. Burcu'nun burada ne işi vardı? Asrın, bu evi kimsenin bilmediğini söylemişken Burcu nasıl gelmişti?

Burcu'nun bakışları tekrar bana döndüğünde tanıdık küçümseme hali beni çepeçevre sarmıştı. "Güzel sürpriz," dedi ortamdaki tuhaf sessizliğe çomak sokarken. Hâlâ Asrın'ın kucağındaydım ve o da herhangi bir tepki vermiyordu. "Güzel pozlar."

Bir an sonra Asrın'ın kucağında olduğumu kavrayarak gerilirken, Asrın sert bir soluk verdi. "Burada ne işin var?" diye sordu kaskatı bir sesle. Hemen sonra zemine basan sert adımlarını Burcu'nun karşısındaki koltuğa yöneltti.

Burcu'nun tuhaf bir homurtusunu işittiğimde, Asrın koltuğun üzerine doğru eğildi. Vücudum yumuşak yüzeye yaslandığında ellerini üzerimden ayırdı ve sert bakışlarını gözlerime kaldırdı. Dipsiz gibi görünen ama dibinde bir mücadelenin olduğu gözlerle sadece iki saniye baktı bana.

"Doğum günlerimi seninle geçirmek istediğimi biliyorsun," dedi Burcu. Sesi her şeye rağmen umutluydu. "Bunu hatırlamıyorsun değil mi?"

Asrın benden uzaklaşırken sırtımı koltuğun gövdesine yaslayarak, ayaklarımı zemine değdirdim. Burcu'nun söyledikleri beynimde yeni bir kapıyı çalmama sebep oldu. Asrın onun doğum gününü neden hatırlamalıydı ve Burcu bunu neden umursuyordu?

"Bu evin adresini hangi gereksiz söyledi?" diye sordu Asrın, siyah deri ceketini oturduğum koltuğun köşesine fırlatırken. Kısık gözlerimi Burcu'ya çevirdiğimde bir an gözlerindeki korkuyu gördüm ama bunun üstünü örterek gülümsedi.

"Annen söyledi, bilirsin, beni senin yanında görmeyi sever," dedi keskin bakışlarını Asrın'a çevirirken. Öyleyse burayı annesi de biliyordu, bir an burayı tek bilenin kendim olmasını istedim ve bu beni dehşete düşürürken Asrın'a baktım. Ayakta, tam Burcu'nun karşısında dikiliyordu.

"Benim sevmediğimi biliyorsun?" diye yanıtladı sertçe. Bu durum içimdeki kurumuş denizleri baltalamıştı. "Sevimsiz doğum günün de umurumda değil. Bu evin adresini kim verdi?"

Burcu'nun gözlerinden geçen hayal kırıklığının beni üzmesini bekledim ama boş gözlerle ona bakmaya devam ettim. Asrın'ın söylediklerini bekliyor ama yine de inanamıyor gibiydi. Yüzünü buruşturdu ve gözlerini kaçırırken, "Annen," dedi sessizce.

"Burcu," diye soludu öfkeyle. Zayıf kemiklerimin eklemleri kalbimin korkuluklarına sığınırken gözlerim kısıldı. "Senin

oyunlarına bu sefer karşılık vermeyeceğim. Cenk mi, Bora mı söyledi?"

Burcu sertçe yutkunurken dudaklarını büktü. "Bora," dedi çekingen bir ifadeyle. "Eve gittiğimde çok ısrar ettim. Bir de bugünü seninle geçirmek istediğimi bildiği için söyledi."

Oyun kelimesi düşüncelerime bodoslama dalarken birbirlerini ne kadar tanıdıklarını merak eden yanıma usturuplu bir azar çekmeyi kafama yazdım.

"Seni defalarca kez uyardım," dedi Asrın sesi yükselirken. "Herhangi birini kullanıp, benim sınırlarımın çevresinde dolaşma. O hissettiğini düşündüğün siktiri boktan saçma şeyler umurumda değil."

Dudaklarım aralandı. Burcu'nun yüzündeki sırıtma tavla zarı gibi oradan oraya çarparak yok oldu. Gözlerinin kahverengisini ele geçiren yaşlar, kirpiklerini kamaştırmıştı. Duyduklarımın analizini yapıp, elime geçen olumlu şeylere tutunmak istedim. Burcu'nun Asrın'a hissettiği ama Asrın'ın tabiriyle onun umurunda olmayan şeyleri kavrayabilmiştim.

"Artık bu kırıcılığına alıştım," dedi gözlerini kaçırırken. "Pek koymuyor." Sert bakışları bana döndü. "Ona neden bu kadar müsamaha gösterdiğini merak ediyorum."

Kaslarım gerilirken yüzümü ifadesiz tutmaya çalıştım. Asrın'ın bana müsamaha gösterdiğini düşünüyordu ama böyle bir şey yoktu. Ayak parmaklarımı içe büktüm. Herkesin bana karşı olan bu olumsuz tavrı can sıkıcıydı.

Asrın'ın kürek kemikleri çıkık bir hâl alırken, yüzündeki ifadeyi merak etmiştim. "Git artık," dedi salonun kapısına ilerlerken. Şüphesiz, duyguları önemsemiyordu.

Asrın'ın silueti koridoru dönerken, Burcu'nun bakışlarını hemen profilimde hissettim. Kısık gece lambasının ışığı yüzümü aydınlatmıştı. "Çok güzel değil mi?" diye mırıldandı tuhaf bir tınıyı sesine misafir ederek.

Bakışlarımı aniden ona çevirdiğimde görmeyi beklediğim manzara ağlamamak için direnen gözbebekleri değildi. Sertçe yutkundum ve anlamayan bakışlarla ona bakarken, Burcu ellerini

deri taytının üzerinde birleştirdi. "Onu beş yıldır tanıdığım halde, iki yıldır sahip olduğu evi bile bilmiyordum. Fakat seni buraya getiriyor."

"Bilmen gerekmiyor," dedim bakışlarımı üzerine çevirirken. Bugün doğum günü olduğunu söylemişti ve bunu arkadaşlarıyla bir partide kutlamaktansa Asrın'ın yanına gelmeyi tercih etmişti. Kalbim bu düşünce karşısında yeşerttiği vişnelerine attığı toprakla, fidanların kökünü öldürdü.

"Gerekiyor," dedi yüz hatları sertleşirken. "Senin gibi sünepe bir kızı buraya getirme konusunda bir mahsur görmüyorsa beni de getirebilir. Onun hayatında olmayı hak ediyorum."

"Asrın bunu istemedikçe ne yapabilirsin?" dedim kaşlarım çatılırken. "Hak ettiğin ya da etmediğin şeyler umurumda değil."

Burcu'nun yüzünde yer alan sırıtma beni aşağılayan cinstendi. Buna izin vermek istemeyen organlarım bas bas çığlık atarken, gözlerimi kısarak dik dik ona baktım. "Senin olamayacağın kadar cesur ve cüretkârım," derken dudaklarını büktü. "Asrın zor bir insan ama onun duracağı durağın ben olması için elimden geleni yaparım. Sende olamayan dişilik de buna dahil."

Midemin öz sıvısı kanım boyunca akıp boğazımdan yükselirken kaşlarım olağanca çatıldı. "Asrın'dan böyle bahsetme," dedim. "Midemi bulandıran imalarını alıp gider misin?"

Sırıtmaya devam ederken, ince dudaklarını araladı. "Biliyor musun?" dedi. Söyleyeceklerinden yükselen tehlikeye rağmen ona bakmaya devam ettim. "Asrın cinsel hayatına düşkündür. Yani onu kaldıramayacak ka-"

"Kes şunu," diye bağırdım ellerim koltuğun yumuşak yüzeyine sertçe baskı yaparken. "Ona sunduğun veya sunacağın şeyler umurumda değil. Ah, belli ki Asrın'ın da umurunda değil ki seni şu an burada istemiyor."

Burcu'nun sırıtması yavaşça kayboldu. Ben bunu sindiremeden yerinden hızlıca kalkıp koridora çıktığında kaşlarım çatıldı. Gözden kaybolduğunda dudaklarımı sımsıkı kapatarak, söylediklerini beynimin boş mahzenlerinde öğütmeye ve ayıklamaya çalıştım.

Asrın'la ilgili birden fazla şey söylemişti ve bunları bilmesi bile beni sinirlendirmişti. Bunu sorgulamaya uğraşmadan kafamın odacıklarında koşuşturan düşünceleri didikledim. Yaptığı ucu açık imalardan kaptığım bir diğer gerçekse benim hezeyanlarla boyanmış dünyama fazlaydı. Asrın'la o şeyi yapmak istediğini büyük bir sevinçle söylemiş ve midem buna en açık tepkisini vererek bulanmıştı.

Adım seslerini duyduğumda birkaç ses de onu takip etti. Ses Burcu'ya aitti. "Arabamla gelmedim," diye mırıldandı. Hemen koridordan yükseliyordu.

Asrın'ın homurtusunu işittim. "Taksiyle git," dedi fazla üstelememesini ima eden bir sesle.

"Saat çok geç. Hem burası şehre biraz uzak, beni götürür müsün?"

Asrın'ın yüz ifadesini görmeyi isterken vereceği tepkiyi bekledim. "Hayır," diye yanıtladı sertçe, sesi bıkkın geliyordu. "Artık git Burcu, sabrımı sınıyorsun. Buraya geldiysen, gidebilirsin de. Taksi çağır."

Birkaç adım sesi dış kapının yanından soluklandığında diğer adımlarda salonu takip etti. "Bu saatte fazla tehlikeli. Hem artık taksiler o kadar da güven-"

Gürültülü adım sesleri salonun tersi yönüne giderken, aynı anlarda duvara çarpan sert bir cismin yankısını işittim. Kaşlarım merakla çatılırken, Burcu'nun korku dolu sesi koridorun karanlığından sızdı. "T-telefonumu kırdın," dedi hayretle. "Lanet olsun, pekâlâ gidiyorum."

Kapının gürültüyle kapanmasıyla ürpererek yerime sindim. Kendimde değildim. Bedenim yorulmuştu. Avuçlarımdaki sızı bu gücümün son demlerinden besleniyordu. Bakışlarımı kapıya çevirdiğimde kapının kulpu çevrilerek aralandı. Asrın'ın bakışları beni bulduğunda kapıyı tamamen açarak içeriye girdi.

Üzerindeki siyah pantolonu çıkarmış, düz siyah bir eşofman giymişti. Tişörtünü değiştirmemişti. Dolgun, siyah saçları fazlaca dağılmıştı. Kısık bakan gözleri bakışlarıma dokunduğunda yutkundum ve ellerimi dizlerimin üstünde birleştirerek avuçlarıma göz attım.

"Saçların iğrenç görünüyor," diye homurdandı Burcu'nun kalktığı koltuğa otururken. Bakışlarımı ona çevirip kaşlarımı çattığımda birkaç saniye kaşlarıma baktı. "Çok ciddiyim."

Ellerim refleks olarak kabarık saçlarıma gittiğinde, parmaklarıma takılan saçlarımı gözlerimin önüne getirdim. Tozlanmış ve kirlenmiş görünüyordu.

"Yere sürtündüğü..." Bir an bilinçsizce ağzımdan çıkanların önüne bariyer tıksam bile ne dediğim gayet iyi anlaşılmıştı. Bundan bahsetmek istemiyordum. Bahsettikçe kendimi incitiyordum. Asrın'dan yükselen sesli bir homurtuyla bakışlarımı ona çevirdiğimde keskin bakışlarının saçlarımda olduğunu fark ettim. Gözleri, kabarmış saçlarımda gezinirken kararıyor, lekeleri çoğalıyordu. Yutkunduğumda bakışları tekrar gözlerime düştü.

"O izbe sokakta ne işin vardı?" diye sordu. Boğazından yükselen sesi oldukça katı ve donuktu. "Peki ya o herifin elleri neden saçlarındaydı?

Sorularının altından uluyarak uyanan kurt, haşin tüylerini kabartarak dudaklarımın dökmeye zorlandığı kelimeleri huylandırdı. Hafızam bir saat öncesinde yaşadıklarımı zincirleme sahnelerle gözlerime ulaştırırken yutkundum.

"Eve giderken aniden çıktı karşıma. Otobüs geç kalınca yürümek istedim." Duraksadım. "Bir sapığın beni taciz edeceğini bilemezdim. Peki senin orada ne işin vardı?"

Asrın'ın kavisli kaşları çatılırken sorduğum soruyu umursamadı. "Otobüse binmeliydin," dedi belli bir düzeydeki kalıplaşmış ses tonunu artırırken. "Veya evine gitmek istiyorsan beni aramalıydın..." Gözleri kısıldı. "Seni evine götürürdüm."

Kalbim ters ve sevimsiz bir tepki vererek hızlandı. "Sen," diye mırıldandım ne diyeceğimi bilemeden ona bakarken. "Neden beni eve götüreceksin ki? Yani, bu iyiliği-"

"İyilik değil," diyerek kesti sözümü. Sesi beni neden mayıştırıyordu? Yoksa uykum geldiği için mi böyle hissediyordum? "İyilik herkese yapılır. Ben bunu herkese yapmam."

Sustum. Dilime dökülen tüm hecelere rağmen sadece sustum. Çünkü ben anlamakta yetersizdim. Derin bir nefes vererek

avuçlarıma bakındım. O anda telefonun tiz sesi koridorun diğer ucundan duyulmuş, irkilerek yerimde sıçramama sebep olmuştu. Bakışlarımı karanlık koridora çevirirken, Asrın'ın hareketlendiğini göz ucuyla gördüm. "Çok ürkeksin," diye mırıldandı, daha çok kendi kendine.

Asrın telefonunu almak için odasına doğru yürüdü. Birkaç dakika tek başıma oturduğumda düşünmeyi erteledim ve kalkıp ben de onu takip ettim. Koridorun sonundaki kapısı aralık odaya doğru yürüdüğümde, ellerimi kollarıma sararak birkaç saniye duraksadım. Hâlâ pis olan ellerim kapıyı birkaç kez tıklattığında içerden kaba bir homurtu duyuldu, sanırım bu *gel* demekti.

Aralık kapıyı tamamen açarak içeri girdiğimde Asrın'ı sırtı bana dönük bir şekilde, telefonla konuşurken gördüm. Bir an gerilir gibi olduğunda bakışlarımı odaya çevirdim. Büyükçe bir yatak ve yatağın karşısında düz bir kıyafet dolabı vardı. Diğer tarafta ise kurulmuş playstation düzeneği vardı ve yanına koyu renklerde, tekli bir koltuk yerleştirilmişti. Gözlerim biraz orada duraksasa da Asrın'ın yükselen sesiyle bakışlarımı ona çevirdim. Telefonu kapatmıştı. Bana doğru dönmüş, yüz yüze gelmemizi sağlamıştı. Göz alıcı ellerini ensesine götürerek ovuşturduğunda gözlerini tek bir an benden ayırmadı. "Banyo yapman lazım," dedi hiç beklemediğim bir anda.

Kaşlarım çatılırken bir an ona dik dik bakarak duyduğumun doğruluğunu tasdikledim. "Efendim?" dedim anlamadığımı belirterek.

"Saçların süpürge otu gibi olmuş," diye homurdandı bakışlarını üzerinde gezdirirken. Şaka mıydı? Oysaki kelimelerdeki ciddiyeti parmaklarımla saçlarıma dokunarak kavrayabilirdim. "Ayrıca kıyafetlerin de kirlenmiş. Ve pis kokuyorsun."

Kaşlarım alnımı kırıştıracak bir biçimde havalandı. Pis koktuğumu ve resmen iğrenç göründüğümü söylemişti. "Yapmayacağım," dedim huysuz bir sesle. "Gerek yok, kokuya dayanamıyorsan benden uzak durursun."

Bir an dudaklarındaki şeffaf kıvrılmayı görür gibi oldum ama ifadesiz suratındaki kalın kaşlarını çatmakla yetindi. İfadelerinde-

ki kusursuz ayrıntılar fanus altına alıp saklamaya değer gördüğüm nadir kazanımlarımdandı. "Pis," dedi sadece dudaklarını kıpırdatarak. "Kokarca."

"Kaba," diye homurdandım ona dik dik bakmayı sürdürürken. "Pis koktuğum halde beni buraya getiren sensin, getirmeseydin."

"Ya öyle mi?" Beynimden geçen kirli, insafsız düşüncelerin yönü tamamen değişirken beni dalgaya almasını es geçtim. Bir adım atarak karşımda dikildiğinde sırtımı kapıya biraz daha yasladım. "Buraya gelirken bir itirazda bulunduğunu hatırlamıyorum."

Gözle görülür bir şekilde gerildiğimde, kendime yasakladığım sınırların etrafında geziniyordum. "Banyoya gir," dedi benim bir şey dememe izin vermeden.

"Ih-ıh." Başımı iki yana sallayarak istemediğimi belirttim ama beni umursamıyordu bile. Banyo yapmak istememem onunla alakalı değil, benimle alakalı bir durumdu. Daha bir süredir tanıdığım bu herifin evinde rahatça banyo yapamayacak kadar çekingen bir tip olduğumu göremiyor muydu?

"Banyoya gir," diye yinelediğinde gözlerimi devirmek istedim ama bana böyle sertçe bakarken bunu yapmak yürek istiyordu doğrusu.

"Girmeyeceğim. Pis pis oturacağım." Sırtımı kapı pervazından ayırarak adım atmaya çalıştığımda iri elinin parmaklarını koluma geçirdi. Böyle bir tepki beklemediğim için beni gafil avlanmıştım. "Zorla banyo mu yapılırmış?"

Asrın beni peşinde sürüklerken aramızdaki kol mesafesinden yararlanarak konuşuyordum ama her an tehdit içeren darbelerinden birini pek güzel olmayan suratıma geçirmesini de beklemiyor değildim. Koridor bittiğinde geçen seferki merdivenleri aşarak üst kata çıktık ve koridoru yürüyerek bir kapının önünde durduk. Muhtemelen banyoydu.

"İnat etme, gir banyoya." Asrın kolumu bırakarak bir adım gerilediğinde beyaz kapıyla bakıştım. Basit, sıradan bir duştan bahsediyordu ama benim sınırlarım çerçevesinde ne kadar zor olduğunu göremiyordu.

"İstemiyorum," diye mırıldandım sıkıntılı bir sesle.

Bakışları yüzümde turlarken, sıkıntılı halimi fark ederek kaşlarını çattı. "Bunu dert etmen çok saçma," dedi ifadesiz bir sesle. "Alt katta olacağım. Gir, duş al ve çık."

Bakışlarımı önümdeki heybetinden ayırırken bu fikre ısınmaya çalıştım. Asrın'ın yanında söylemem dediklerimi söylüyor, yapmam dediklerimi yapıyordum. Sınırları olan bir insandım fakat onun yanında sınıra koyulan ince tahtalar değerini kaybediyor, ortadan kalkıyordu. Oysaki bunun olmaması gerekiyordu ama o an banyo yapma teklifini kafamı sallayarak onaylayan bendim.

Banyonun kapısını aralayarak içeriye girdiğimde, "Havlular siyah kapılı banyo dolabında," dedi kısık ses tonuyla.

Kafamı sallayarak onu onayladım ve banyoya yürüdüm. Hiç bilmediğim bir âlemden ruhuma yapılan sayısız saldırı karşısında ne yapacağımı bilemiyordum. Bir savunma mekanizmam vardı fakat bu adamın yanında eriyordu.

"Banyonun karşısında boş bir oda var. Oraya birkaç kıyafet bırakacağım, giyersin."

Kafamı salladığımda kapıyı hızlı bir şekilde kapayarak dışarı çıktı. Bir süre aynadaki yansımamla bakıştım. Yüzüm solgundu, kirlenmişti. Zayıf vücudumda duran kıyafetler tozlanmış, yer yer kir tutmuştu. O an orada ne yaptığımı, ne işim olduğunu beynimde tartışırken hissettiğim güven duygusu da kafamı karıştırmıyor değildi. Onun yanında oluşan bu hissin ruhumda yarattığı farkındalık acı bir tahrişle bütün bedenimi himayesi altında alıyordu.

Saçlarımda ve bedenimde ağırlık yapan sıcak suyun etkisiyle mayıştığım yarım saatlik bir duşun ardından duşakabinden çıktım. Bedenimi koyu renkli bornoza sararak vücudumun ıslaklığını aldım. Dolaptan bir tane de baş havlusu alarak başıma sardığımda bakışlarım tekrar aynaya kaydı. Yüzümün kiri temizlenmiş, beyaz tenim ortaya çıkmıştı. Buna rağmen göz altlarım kızarık, tenim solgundu. Bir süre daha aynayla bakışıp dışarı çıktığımda çıplak ayaklarım soğuk zeminle buluştu. Asrın'ın bahsettiği odayı gördüğümde ilerleyerek içeriye girdim.

İçeriye girdiğimde orasının o beğendiğim oda olduğunu fark ettim. Elim duvarda oyalandı ve düğmeyi bularak odayı aydınlattı. Geçen gün gördüğüm yatağın çaprazında bir şömine vardı ama bu dekoratif amaçlı bir şömineydi. Düz ve şık dolabın yanındaki pufa göz attım. Sade bir odaydı.

Derin bir nefes bırakarak pufun üstündeki kıyafetlere bakındım. Oraya ilerleyerek benim için bıraktığı tişörtü ve düz bir eşofmanı üzerime geçirdim. Daha iyi hissettiğime karar vererek odayı biraz daha süzdüm ve dışarı çıkarak merdivenleri tırmandım. Salon kapısının önünde durduğumda kapıyı hafifçe geriye iterek içeri girdim. Asrın kısık gece lambasının altında dikkat çekiyordu.

Bir elini pencere camına yaslamış, diğer elini eşofmanının cebine yerleştirmişti. Benim geldiğimi anladığında sırtını dikleştirdi, kol kasları gerilmişti.

"Manzara nasıl?" diye sordum kapıyı tamamen açarak içeri girdiğimde. Bariz belli olan içki kokusu burnuma ulaştığında duyumsadığım anıları geri püskürttüm. Muhtemelen içki içmişti.

"Yakından bakmaya ne dersin?" diye sordu kısık sesi dilimden dökülecek cevapları aciz kılarken.

Camın önüne ilerleyerek dışarı baktığımda beni karşılayan koca bir sessizlikti. Şehirden biraz uzak, birkaç sitenin bulunduğu ormanlık bir yerdeydik. Sitenin hemen önündeki yolun sonu muhtemelen ormana çıkıyordu.

"Çok sessiz," diye mırıldandım yavaşça.

Asrın pürdikkat camdan dışarı bakarken, tüm hislerim yine onun yanımdaki varlığıyla çığlık çığlığaydı.

"Sessizlik sığınaktır," dedi ifadesiz bir sesle. "Senin sığınmaya ihtiyacın var."

"Aciz olmadığımı söylemiştin," diye mırıldandım bakışlarım cama düşen gölgesini izlerken. Onun hırçın kelimelerindeki giz, damarlarımdaki kanı ateşliyordu. "Bir şeye ihtiyacım yok."

"İhtiyaç acizlik değildir," dedi umursamaz bir sesle. "Bir bebeğin anneye duyduğu ihtiyaca acizlik diyebilir misin?"

Bu cümledeki anne kelimesinin altında kaçıncı ezilişim ol-

duğunu düşündüm. Aklımın ermeye başladığından beri bunu sorgulamış, yaşadığım eksikliğin ruhumdaki tahribatına alışmaya çalışmıştım.

"Anne," diye mırıldandım dalgın bir sesle. "Bana çok yabancı bir kelime."

"Görebiliyorum," derken yosun yeşili gözlerini üzerimde hissettim. "Bununla sınanmış olman..." Yutkundu. "Kötü."

Camın önünden ayrılarak koyu renkli koltuğa yöneldiğimde Asrın bana kısa bir bakış attı ama umursamış görünmüyordu. Yumuşak koltuğa çökerek dizlerimi kendime çektim ve kollarımı dizlerime sararak küçücük kaldım.

"Bu evi kimler biliyor?" diye sordum. Sesime gizlenmiş merakı anlayabilecek bir kapasiteye sahipti.

"Bora, Cenk," diye yanıtladı düz bir sesle. "Ve artık siz ikiniz."

"Beni neden buraya getiriyorsun? Buraya pek gelmediğini söylemiştin?" diye sordum koyu renkli saçlarına bakarken.

"Buraya getirmek istedim ve getirdim," dedi sertçe. "Diğer eve gitmeyi mi istiyordun?"

Kaşlarım benden bağımsız bir şekilde çatılırken, hafif yüksek sesinden geçen ifadeleri kavramak istedim ama yetersiz kaldım.

"Tabii ki hayır," dedim belirsiz bir sesle. "Sadece beni buraya getirmek zorunda kalmanı istemem."

Asrın tuhaf bir homurtu çıkarırken yerimde huzursuzca kıpırdandım. Vereceği cevaba duyduğum merak, çığ misali büyüyüp kalbimin kapısında duraksadığında içeri girmek için büyük tereddüt yaşamıştı.

"Benim hiçbir zorunluluğum ya da sorumluluğum olamaz," dedi çocuğa açıklar gibi anlatırken. "Rahatsız olsaydım seni getirmez, kıyafetlerimi vermezdim. Bunu irdelemeyi kes."

Dudaklarımı birbirine bastırıp kafamı sallarken içimden akan ılık hislerimin kalbimde bıraktığı buruk memnuniyetiyle yüzleştim.

"Teşekkür ederim," dedim hızlıca. "Bugün geldiğin için ve yaptığın birçok şey için."

Asrın arkasını dönerek benimle yüz yüze geldiğinde yosun

yeşili gözleri gözlerime tırmandı. Her zamanki ifadesiz bakışlar gözlerini sarmalamıştı ama tuhaf bir anlayışı görür gibiydim.

"Bu kadar kırılmışken mahcup olman çok saçma," dedi pürüzsüz bir ses tınısıyla. "Hayat senden bir şeyler aldıysa, aynı zamanda sana bir şeyler vermek zorunda."

Hayatın benden aldığı, bana çok gördüğü birçok şey vardı. Neticede sahip olduğum, elle tutulur hiçbir şeyim yoktu.

"İstediğim şeyi verecek mi?" diye sordum kısık bir sesle. "Ne istediğimi bilmiyor ki?"

"Ne istiyorsun?" diye sordu gözleri yüzümde gezinmeye başlarken. Dikkatli baktığı zamanlarda ellerimle yüzümü kapatmak, köşeme çekilmek istiyordum. "Hayattan sömürebildiğin kadar istek sömür. Çok güçsüz görünüyorsun ama öyle olmadığını biliyorum. İstediğin birçok şeye sahip olacak bir ruhu taşıyorsun. O herife bile karşı koyabilirsin."

Yutkundum. Ne istediğimi bile doğru dürüst bilmeyen kalbim, babamın engelleri karşısında direnmeye başladığı her an daha sert bir şekilde devriliyordu. Sessiz kaldığımı gördüğünde, "Saçlarını kurulamadın mı?" diye sordu düşüncelerime ucu sivri kıymığı saplarken. Bakışları, ucundan sular damlayan saçlarımdaydı. "Tişörtümü ıslatmanı istemiyorum, saçlarını kurula."

"Ev zaten sıcak, kurur. Hem tişörtün üzerimden çıktığında yıkanarak ıslanacak." Gözlerimi kısarak ona baktığımda, kavisli kaşlarını çatarak gözlerine yerleştirdiği sert ifadeyle bana baktığını gördüm.

"Çokbilmiş," diye homurdandı huysuz bir tınıyı sesine eşelerken. "Böyle konuştuğun zamanlarda seni gerçekten tekmelemek istiyorum."

Bunu zaten biliyordum ama sert bir dille söylediğinde irkilmemek elde değildi. Omuz silkerek yaptığı tehdidi umursamadığımı göstermek istedim ama aniden yerinden oynayıp büyük adımlarla koltuğun önünde bittiğinde irice açtığım gözlerimle ona bakmakla yetindim.

"Beni mi tekmeleyeceksin?" diye sordum bol tereddütlü sesimle.

Asrın gözlerini devirip bana salak olduğumu gösteren bir bakış attığında, buz kesen ellerimi üzerimdeki tişörte sildim.

"Ellerin," diye mırıldandı keskin bakışlarını tişörtü avuçladığım ellerimde gezdirirken. Kaşları belli belirsiz bir kavisle havalanırken devam etti. "Acıyor mu?"

Ellerimdeki yaralar sanki onun sözlerini beklermiş gibi sızlamaya başladığında sertçe yutkundum. O kadar yaraya sahiptim ki ellerimdekilerin sızlaması dahi artık önemsiz bir detay kalıyordu. "Biraz," dedim dürüstçe. "Fakat eskisi kadar acımıyor."

"Hep acır," dedi. Sesine gizlenmiş ifadesizliğe çarptım. "Sızısı azalmaya başladığı her an daha şiddetle acır. Sonra... İzi kalır mesela."

Koltuğa oturup, yüzünü koltuğun yumuşak yüzeyine yasladı. Dilimden dökülmeye meyilli her kelime bu girişimden vazgeçti. Uyuyacak gibi görünüyordu ama kesinlikle uyumadığına emindim. Masanın üstünde görünen kadeh onun bir şeyler içtiğini gösteriyordu ama benimle konuştuğu sürece herhangi bir belirtiye rastlamamıştım; içki kokusu haricinde.

Uyku, zihnimin küçük kapısının tokmağını çevirirken sırtımı koltuğa yaslayarak başımı hafif bir açıyla yana eğildim. Asrın hâlâ aynı pozisyonda dursa da göğsünün tutarsız atışlarından uyumadığını görüyordum. Yanağımın içini ısırıp, ona sormak istediğim şeyle ilgili tereddüt yaşarken gözlerimi kapadım. Uyku beni sığınağına çektiğinde dudaklarımdan birkaç sayıklama döküldü. Karşılığında aldığım tek bir yanıt vardı. "Geceler iyi."

• • •

Yarı aralık gözlerimden içeri sızan parlak gün ışığı gözlerimi kamaştırırken bir an duraksayarak kendime gelmeye çalıştım. Koltuğa yaslanan ellerimi çekerek gözlerimi ovaladığımda koltukta uyuduğum gerçeği bir kez daha benliğime nüksetti. Yerimde doğrularak sırtımı koltuğa yasladığımda üzerimden sıyrılan ceketin varlığını hissettim; Asrın'ın ceketiydi.

Derin bir nefes alırken ciğerlerime kadar ulaşan karamel kokusunun varlığıyla yutkundum ve ceketi koltuğa bırakırken etrafa

göz attım. Asrın ortalıkta görünmüyordu. Ayaklarımı zemine basarken duvar saatine baktım. Okula az bir süre kalmıştı. Yerimden kalkarak, uyuşmuş bacaklarımı esnettim ama bir çaresi olmadığını fark ettim. Salondan çıkarak etrafa göz attığımda Asrın'ı göremedim. Gözlerim koridor boyunca gezinirken bir homurtu işittim. Kaşlarım havalanırken mutfağın açık kapısını fark ederek oraya ilerledim. Asrın üzerindeki siyah pantolonu ve yapılı sırtını sarmalayan ceketiyle mutfağın camı önünde dikiliyordu. Sigarasının külünü camdan dışarı silkelerken, benim geldiğimi anlayarak omuzlarını dikleştirdi.

Ellerim kapının pervazına tutunurken, boynuma dökülmüş saçlarımın beni huylandırdığını hissettim. Ne yapacağımı bilemeyerek Asrın'ın omuzlarına baktım. Onun yanında tüm bünyem şaşıyor, bildiklerim hiçbir halta yaramıyordu. Asrın birkaç homurtu çıkardıktan sonra sigarasının izmaritini tezgâhta söndürdü. "Kıyafetlerin üzerini değiştirdiğin odada. Çabuk giyin de çıkalım."

"Okula yetişebilir miyiz ki?" diye sordum merakla.

Asrın'ın bakışları camdan dışarı kaydı. "Bu bebek altımda oldukça her yere yetişirim."

Üst kata çıkıp üzerimi giymem ve alt kata inmem arasındaki vakit o kadar azdı ki kendime inanamamıştım. Montumun fermuarını çekiştirerek merdivenin son basamağını da indiğimde, Asrın'ı dış kapının önünde beklerken gördüm ve adımlarımı oraya yönlendirdim. Beni fark ederek omzunun üstünden baktığında gözleri bir süre üzerimdeki tişörtte gezindi. Evet, onun tişörtünü giymiştim. Tek kaşı benim açımdan tehlikeli bir güzellikle havalanırken, "Tişört?" diye sordu.

Dudaklarımı büküp vereceği tepkiyi beklerken, "Tişört," diye onayladım. "Benim tişörtüm kirli olduğu için seninkini giydim. İstemezsen değiştirebilirim."

Tişörtteki bakışlarını aheste bir tavırla gözlerime çıkardığında, bakışından uzanan namlunun ucundan yükselen isi soludum. "Benim tişörtüm üzerindeyken ne kadar sağlıklı bir okul günü geçireceksin?" diye sordu kalın sesiyle.

"Hı?"

"Saf," diye homurdandı arkasını dönerek kapının kulpunu kavradığında. "Katıksız saf."

"Vestiyerdeki hırkayı üzerine geçir," diyerek anahtarını çıkardığında vestiyerde bulunan siyah hırkayı üzerime geçirdim. Tanıdık kokunun ciğerlerime sağladığı naif huzur iliğime kadar işlerken, merdivenlerden inen Asrın'ı takip ettim.

Arabaya yerleşerek yola çıktığımızda üzerimdeki kalın hırkanın düğmelerini ilikledim. Bakışlarımı dün gece de bindiğim arabada gezdirirken hırkanın kollarını katladım. Asrın arabasının çizildiğinden bahsetmişti ve başka bir araba görmek beni bir hayli şaşırtmıştı.

"Bu arabada mı senin?" diye sordum ona kısa bir bakış atarken. Keskin bakışlarını yola sabitlemiş, ifadesiz suretiyle arabayı sürmeye devam ediyordu.

"Tabii ki."

"Kaç araban var?" diye sordum yanlış anlamamasını umarak.

"İstediğim kadar," diye yanıtladı direksiyonu sağa kırarken. Saat yedi civarlarında olduğundan dolayı yollar fazla ıssız ve sessizdi. Gökyüzünde kararan bulutlar birbirleriyle oynaşırken havaya yoğun bir sis bulutu hâkimdi.

Kaşlarım havalanırken, "Politik bir cevap," dedim.

Asrın bana kısa bir bakış attığında gözlerimiz çarpıştı. Tanıdığım ifadesizliği yüzüne çökerken tekrar yola döndü. "Hadi oradan, çokbilmiş," diye homurdandı.

Gözlerimi devirirken Asrın'ın dün söylediği birkaç cümle zihnimde yankılanmaya başlamıştı. Dün gece bu nadide kelimelerdeki anlamı kavrayamadan uyuduğumda Asrın'ın hâlâ ayık olduğunu da biliyordum. Şimdi ona bahsettiği birkaç şeyden bahsedecek olsam beni tersleyeceğine emindim ve bunu istemiyordum.

"Asrın?"

"Hımm?"

"Dün," diye mırıldandım çekingen bir ifade kelimelerime sıçrarken. "Sarhoş muydun?"

Asrın yüzünü bana dönerek gözlerindeki düz bakışları bana

yollamaktan kaçınmadı. Birçok ifadesini görmüştüm ifadesizliğe ait.

"Saçmalama," dedi aksi bir dille. "Birkaç kadehle sarhoş olacak kadar toy değilim. Söylediğim şeyler tamamen seninle alakalıydı, biliyorsun ki izi hiç geçmeyecek."

Okula gidene kadar hiç konuşmamış, Asrın'ın dilinden dökülen kelimelerin gerçekliğiyle boğuşmuştum. Birçok acıya gebe kalmış, ruhumun sağlam birkaç dayanağı kalmıştı. Babamın bana yaşattığı onca deneyimden sonra belki biraz daha acıya dayanıklı hâle gelmiştim ama sonuç hep aynıydı. Acıyacak, belki sızlayacak ama izi hep var olacaktı.

Araba kalabalık okul kapısının önünde durduğunda tuhaf bir panik karnımdan boğazıma kadar çıkmaya başladı. Okuldaki herkes Asrın'ı tanıyor, yanına yaklaşmaya bile çekiniyordu. Şimdi ben bu arabadan Asrın'la birlikte indiğimde insanların tuhaf bakışlarına ve aşağılamalarına mazur kalacaktım.

Asrın arabanın kapısını kavrayıp açtığında büyük bir tedirginlikle onu takip ettim. Kapıyı kapatarak etrafa kısaca bir göz attığımda, tam da tahmin ettiğim gibi gözler bizim üstümüzdeydi. Ellerimi yumruk haline getirip derin bir nefes verdiğimde bakışlarımı kaçırarak Asrın'a baktım. Arabanın yanında dururken Asrın'ın bakışlarının odağı okul bahçesindeydi. Kemikli çene kasları gerilmiş, sık nefesler alıyordu.

"Hadi," dedi Asrın. Onu takip ederek okula doğru yürürken üzerimdeki tişörtte ve hırkada gezinen bakışlar beni büyük bir gerilime sürüklüyordu. İnsanların fısıltıları kulağıma ilişirken okul kapısından içeri girdik.

Asrın kimseyi takmadan ilerlerken gözüm kenarda cilveleşen Cenk ve Lavin'e kaydı. Cenk'in sırtı bize dönüktü ve Lavin bizi işaret ettiğinde omzunun üstünden bize baktı. Gözleri biraz ilgisiz, biraz da şaşkındı. Tamamen bize döndüğünde Asrın duraksayarak ona tip tip baktı.

Lavin ve Cenk'in gözlerinde genişleyen ifade çok açıktı. Beni utandıracak ima ve düşünceleri görebiliyordum. Bunun verdiği gerginlikle ellerimi ovarken, "Herkes aynı şeyi mi düşünecek?"

diye sordum. Üzerimde Asrın'ın tişörtü ve hırkasını taşırken buna emindim ama böyle olmasını asla istemiyordum.

"Seni uyarmıştım," dedi bakışlarını üzerime düşürürken. Tek kaşımı kaldırarak, anlamadığımı belirten bir şekilde ona baktım. "Ama tabi saflığın iş başında olduğu için ne demek istediğimi anlamadın bile."

"Ben..."

"Boş ver," dedi dökülecek kelimelerimi dudaklarımdan boğazıma doğru yuvarlayarak. Bakışlarını tekrar önüne çevirdiğini fark ettiğimde dudaklarımı dişledim. "Böyle boktan şeyler için düşüncelerini lekeleyip durma. Bu onların anca fısıltıyla konuşabileceği kadar saçma bir mesele, yarın umurlarında bile olmaz."

Bu onunla aramızda geçen son konuşmaydı. Sınıfa çıkarak aynı sıraya yerleştiğimizde bana uğrayan kötü bakışlardan kaçamamıştım. Gerçeği bildiğim sürece sorun yoktu ama rahatsız edici bakışlar kanıma kadar işlerken bu kadar basite indirgeyemiyordum. İnsanların çirkin düşünceleri ve önyargıları o kadar kötüydü ki görmemem mümkün değildi.

Gün sonunda her şey düz bir şekilde devam etmişti ama aklımdan çıkmayan görüntüler Asrın'ın hayatına olan merakımı körüklemişti. İktidarsız benliğimin zifte bulanmış düşünceleri, onun yaktığı mumun altında umuda tutunuyordu. Ama benim tutunacak hiçbir şeyim yoktu, bir şeylere ihtiyacım olduğu halde. Oysaki onda tutunacak bir şeyler arıyor olmam saçma ve bir o kadar iyi hissettiriyordu.

Küçük odanın üzerindeki pufa bakarken ellerimi ritmik hareketlerle önümdeki masaya vuruyordum. Lavin tedirginlikle odada bir sağa bir sola dönerken sabrımın son demlerini yaşamaktaydım. Okul çıkışı Burcu'nun kutlayamadığı ve o gün kutlayacağı partisine beni de peşinde sürüklemişti. Amacının parti olmadığını söylemiş, sadece önemli bir mesele için Cenk'le konuşması gerektiğini söylemişti. O an orada olmam çok saçmaydı ama onu kıramamıştım. Buraya benimle gelmek istemişti.

"Otur artık," diye mırıldandım baygın bir dille. "Dönüp durma başımda."

Lavin duraksayarak kapıdan gelen sesleri dinlerken yüzünde tuhaf bir gülümseme vardı ama tedirginlik doluydu. Kaşlarım havalanırken üzerimdeki tişört ve hırkanın ağırlığıyla sıkıntılı bir nefes verdim. "Üzerimi değiştirebilirdim," dedim. Sesime yamanan kızgınlık onda etki etmiyordu. "Zaten gün boyunca insanların fısıldamalarını çekmişken şimdi bütün okulun bulunduğu partiye beni bunlarla getirdin."

"Kimseye görünmeyeceğiz," dedi sıkıntılı bir sesle. "Biraz dur lütfen, hemen gideceğiz."

Lavin masada bulunan küçük cihazla uğraşırken gözlerimi ellerime düşürdüm. Burada ne yaptığım hakkında herhangi bir fikre sahip değildim, sadece onu kıramamıştım. "Asrın... O burada mı?

Lavin bana kısa bir bakış atarak önüne döndüğünde tuhaf bir bilinmezlik içinde kaybolmaya yüz tutmuştum. Garip davranıyordu.

"Evet," dedi titrek bir sesle. "Bora ısrar ederek ikisini de getirmiş."

Kafamı ağır ağır sallarken normal olmayan bir rahatsızlık hissi içindeydim. Lavin'in ayaklandığını göz ucuyla fark ettim. Geldi ve koltukta yanımda oturdu. "Dün gece onunla mı kaldın?" diye sordu tuhaf bir sesle.

"Efendim?"

"Asrın?" Derin bir nefes verdi. "Onunla mı kaldın?"

"Evet," diye onayladım onu. "Onunlaydım."

"Peki neden?"

Dün gece yaşadığım tacizi hatırladığımda, "Boş ver," diyerek geçiştirdim. "Bir şekilde geceyi onunla geçirdim."

Gözleri üstümde gezindi. "Kıyafetler hiç fena durmamış," diye mırıldandı bakışlarını kaçırırken.

"Asrın verdi."

Lavin bir anda yerinden kalktığında telefonu da aynı anda çalmaya başlamıştı. Kaşlarım çatıldığında, "Cenk," diye bilgilendirdi beni.

Kısa bir süre sonra konuştuğu telefonu kapattığında bana dönerek gülümsedi. "Koridorda beni bekliyor, hadi gidelim."

Buradan çıkacağımız için rahatlarken Lavin önde, ben onun arkasında yürümeye başladık. Gözlerim etrafta gezinirken kalbime oturan tuhaf bir rahatsızlık hissiyle gerilmiştim. Koridorun ışıklandırmalı, temiz havası arasında Cenk'e rastlamamıştık ve Lavin de huzursuz görünüyordu. Ellerimi kollarıma sararken kapı büyük bir gürültüyle açıldı ve büyük evin şık salonunda sesim defalarca yankılandı. 'Geceyi onunla geçirdim.'

Saf şaşkınlık, köklerini gözlerimin haresine serpiştirirken sertçe yutkundum. Büyük kalabalıkta şık giyimli öğrencilerin alaylı ve aşağılık kokan bakışları yüzümde gezinirken kaşlarım çatıldı, anlamak için duraksadım. Şaşkındım. Dehşetteydim. Her şey yanlış ilerliyordu. Bir adım atmak istedim ama ayaklarım zemine kelepçelenmiş gibiydi. Bir sürelik sessizlik dağıldığında insanların fısıldamalarını şaşkın gözlerle izledim. Ne yapacağımı bilmiyor, bunun nasıl mümkün olabileceğini düşünüyordum. Şokla kocaman olmuş gözlerimi etrafta gezdirdiğimde tanıdık bir simayla durakladım.

Burcu dudak kıvrımlarına oturan yalancı bir tebessümle bana bakarken, ortamdaki gürültü kaos oluşturmuştu. Lavin'in hareketlendiğini göz ucuyla gördüğümde Burcu'nun gözlerindeki nefret zafere çok yakındı.

"Esila?" dedi Lavin dehşetle. "S-sanırım hoparlör açıktı."

Lavin'in söylediklerini işitiyor ama anlamlarını kavrayamıyordum. Herkesin bakışları benim üzerimde toplandığında Lavin'in iki adım gerisinde duran Asrın'ı gördüm. İfadesiz bir yüzle bana bakarken, kemikli çenesindeki gerilimi görebiliyordum. Yosun yeşili gözlerinde her şeyi küle çevirmeye gönüllü yangınlar vardı. Gözlerini, büyük bir şokla çalkalanmış yüzümde gezinirken nefes almakta zorlanıyordum.

Lavin'in elini kolumda hissettiğimde kapının eşiğinden içeri doğru bir adım atarak kalabalığın içine daldım. Üzerimdeki kıyafetler ilk defa beni böylesine rahatsız ederken, acı gerçeklerin bir kısmını kavramıştım. İnsanların kendi aralarında dillendirdikleri ağır hakaretler kulaklarıma dökülürken, rahatsız edici bakışlar arasında Asrın'ın önüne ilerledim. Lavin hemen arkamda beni

çıkışa doğru sürüklemeye çalışıyordu ama bu yalanın doğruluğu ortaya çıkmadan oradan gidemezdim.

Asrın bakışlarını önce salonda gezdirdi ve fısıldamalar azalırken bana döndü. Gözlerimin harelerinde yanan azap dolu çığlıklar onun gözleriyle buluştuğunda beni bu durumdan kurtarması için yapamayacağım şey olmayacağını düşündüm. Titrek parmaklarım üzerimdeki hırkanın kollarını sımsıkı yakalarken, Burcu'nun yüzümde gezinen bakışları midemi bulandırıyordu.

"Onlara," diye fısıldadım bakışlarımı Asrın'ın üzerinde tutarken. "Böyle bir şeyin olmadığını açıkla."

Hemen birkaç adım ötemdeki kızın sinsi fısıldaması ve diğer tarafımdaki çocuğun rahatsız edici bakışları altında kasmaktan ağrıyan bedenimle dikilirken, Asrın'ın yaptığı tek şey tek kaşını tehlikeli bir açıyla kaldırmasıydı. Kaçamak bakışlarımı bir kez etrafta gezdirip, sonra tekrar Asrın'a çevirdim. "Ne duruyorsun?" dedim sinirden titreyen sesimle. "Onlara bunun olmadığını söyle."

Burcu yerinden hareketlenip Asrın'ın yanına yerleştiğinde bilmiş bir ifadeyle bana baktı. "Üzerinde onun kıyafetlerini taşırken inkâr etmen hiç de mantıklı değil tatlım."

Elim bir anda üzerimdeki hırkaya gittiğinde öyle bir hızla çıkarıp, Burcu'nun suratına fırlattım ki eğer Burcu'nun ifadesini görmemiş olsaydım bunun sadece bir hayal olduğunu düşünebilirdim. "Sen s..."

"Söyle onlara," diye bağırdığımda Burcu'nun gözleri şokla sarsıldı ve bir adım geriledi. Ne yapacağımı bilemiyor, hastalıklı davranıyordum. Gücüm damarlarımdan sömürülerek ayrılıyor, nabzım ateşleniyordu.

Asrın bana bir adım attığında gözlerindeki ifade korkmamı sağlayacak kadar gerçekti ama bu yapacağım son şeydi. Sıktığı dişleri sayesinde elmacık kemikleri içe göçmüş, alnında atan yeşil damar nefsimi tıkamıştı.

"Sesini yükseltme," diye tısladığında bütün fikirlerim infilak etmiş, şokla ona bakakalmıştım. O an bana söylediği tek şeyin bu olduğuna inanamıyordum.

Birden beynimde yanan fenerle tüm hislerim çöp olmuş, koca bir hayal kırıklığı elimde avucumda ne varsa yağmalamıştı.

"Sen," dedim aklıma gelen ürkütücü gerçeklerin olmamasını dilerken. "Sen ve o, bunu bilerek mi yaptınız? Belki de sırf o yüzden beni evine götürdün, bu planlanmış bir şeydi değil mi?"

Asrın'ın gözlerinde öyle bir ifade belirdi ki ayak bastığım zemine beni gömecek sandım. Dilimden tutarsızca dökülen kelimelere karşılık kalbimin bunların hiçbirini hissetmemesi beni alaşağı ediyordu. Fısıldamalar, tuhaf hakaretler boyum sıra dizilirken Asrın'ın gerim gerim gerildiğini, yüzündeki tüm kasların demir gibi sertleştiğini görebiliyordum.

"Siktir git," diye tısladı kısık ve sert bir dille. Kalbim parçalanacak, her bir parçasını avuçlarımdaki yarıklarla toplamak bana düşecekti. "Siktir git."

"Gidelim," diye fısıldadı Lavin elini koluma geçirirken. Asrın'ın sert bakan bakışlarının odağında kılımı bile kıpırdatamazken ne düşüneceğimi şaşırmış durumdaydım. Etrafa kısaca bakıp, insanların bana aciz olduğumu hatırlatan bakışlarının altında arkamı döndüm.

Tüylerim ürpermiş, tenim alevlenmişti. Lavin'in beni takip ettiğini adım seslerinden işitirken, göz harelerime yayılan sıcak damlaların aşağıya doğru yol almaması için kendimi sıktım. Zihnimin en korkunç tarafları bile son dakikalarda yaşadığım şeylere inanamazken, kalbime oturan binlerce ağırlık göğsümü çökertecek gibiydi.

Ağlamak istemiyordum. Ama ağlayacaktım.

"Dur," diye bağırdı Lavin arkamdan. "Nereye gidiyorsun? Benim arabayla gidelim."

Başımı deli gibi iki yana sallarken büyük görkemli villadan çıkmış, bahçenin ortasına doğru yürümeye başlamıştım. Bedenim harlanan sıcakla kavruluyor, izinsiz dökülen yaşlar çeneme yol alıyordu. Kendimi kırılmış ve öfkeli hissederken, bunların nasıl başıma geldiğini bilemiyordum.

Nefes nefese kalmıştım, göğsüm büyük bir hızla inip kalkıyordu. Yola çıktığımda vızır vızır geçen arabaları umursamayarak adımlarıma devam ederken, yüzümde parlayan araba farıyla duraksayarak elimi gözlerime siper ettim. Görüş alanıma giren

Bora'nın arabası hislerime kanca takarak gözyaşlarımı hızlandırırken, araba güçlü bir frenle durduruldu. Bora arabayı kenara çekti ve hızlı hareketlerle dışarı çıkıp, birkaç adımda yanıma yanaştı.

"Esila," dedi nefesinden akan şaşkınlık kulaklarımda uğuldarken. "Sen ne yapıyorsun?"

Ellerimi alnıma düşen kâküllerime götürüp itelerken, Bora'nın ağzı balık gibi aralandı. Bakışlarına çöken şaşkınlık alnını kırıştırırken büyük bir adım attı. Üzerinde son derece şık bir kot ceket ve bacaklarını sarmalayan koyu renkli bir pantolon vardı. Muhtemelen partiye gidecekti.

"Bora," diye mırıldandım kırık bir sesle. Soğuk hava tıpkı bir cam kırığı gibi derime batarken, aldığım nefesler ciğerlerime yetmiyordu.

"Siktir," diye hırladı aramızdaki mesafeyi kapatırken. İri ellerini koluma yerleştirdiğinde irkerek geriledim ama o aynı hareketi tekrarladı. "Ne işin var senin burada? Bu halin de neyin nesi?"

Sertçe yutkundum ve bir şeyler söylemek için ağzımı araladım ancak tek yapabildiğim havanın sisli kokusunu içime çekmek oldu.

"Pekâlâ," diye mırıldandı tereddüt dolu bir ifadeyle bana bakarken. "Seni götüreyim, tamam mı?"

Başımı ağır ağır sallarken eliyle yüzüme düşen saç tutamlarımı çekerek yüzümü açığa çıkardı. "İyisin?"

"Bilmiyorum."

Bora bana destek olup arabaya bindirirken tek yapabildiğim daha fazla ağlamamak için kendimi kasmak oldu. Bir fırtınanın dağıttığı evlerden geriye kalan harabe gibi hissediyordum kendimi. Arabaya yerleştik, koltukta küçülerek yok olmak isterken sadece dudaklarımı birbirine bastırarak hıçkırığımla mücadele ettim.

Bora ara ara konuşmak ister gibi bana dönmüş ama bundan vazgeçip tekrar önüne dönmüştü. Sorsa muhtemelen cevap veremeyecek, bu darbeyi de kendi başıma atlatma çarelerini arayacaktım. Ne olduğunu mantıklı düşününce kavrayacaktım ancak Asrın'ın bakışları gözlerimi her araladığımda karşıma dikilirken,

tek istediğim yatağa gömülüp, hıçkırarak ağlamaktı. Araba hızlı ve sessiz bir yolculuktan sonra durduğunda bakışlarımı oturduğum apartmana çevirdim, görüyordum ama kavrayamıyordum sanki. Açık adresi yolculuk sırasında söylemiştim.

"T-teşekkür ederim," diye fısıldadım soru sormamasını umarak. "Bunu yapmak zorunda değildin."

"Bana anlatmak ister misin?"

"Hayır," dedim elimle kapı kulpunu kavrarken. "Gerçekten yapabildiğinin en iyisi bu, sağ ol Bora."

Bora'nın yüzünde buruk bir tebessüm oluşurken, "İyi ol," dedi.

Arabadan inip eve girdiğimde babamın orada olmamasına şükrederek, kıyafetimle yatağa girdim. Üzerindeki tişörtü parçalayarak çıkarmak istedim ama burun deliklerime sızan enfes koku beni uykuya iterken, bunu yapmayacak kadar aciz olduğumu fark ettim.

Ellerim yorganın yüzeyini kavrarken ayaklarımı kendime çektim. Karanlık odaya hâkim olurken, sokak lambası kısık bir ışıkla odayı aydınlatıyordu. Hissettiğim şeylerin keskinliği tuvale atılan fırça darbeleriyle yarışırken, zihnimin ne kadar yara aldığını fark ettim. Asrın'a bu kadar güvenmem kendime yaptığım bir insafsızlıktı. Acımazdım.

En çok kendime.

• • •

Elimdeki çikolata ambalajını avucuma sıkıştırırken, o günkü kaçıncı çikolatam olduğunu düşündüm. Ah, o gün üç çikolata ve çok fazla jelibon yemiş, biraz da olsa bana iyi gelmelerini beklemiştim. Ama tatlının mutlu ettiği falan yoktu! Sabahın erken saatlerinde okula gitmiş, herkesten ve her şeyden kaçmıştım.

Tabii, Bora bu herkese dahil olamamıştı.

"Bana anlatmayacak mısın?" diye sordu Bora, hemen yanı başımda panoya asılmış olan sınav notlarına bakarken. Notları umursadığı falan yoktu, sadece ağzımı arıyordu.

"Anlatacak bir şey yok," diye mırıldandım pürüzlü sesimle.

Boğazımda tuhaf bir yanma vardı ama bunu umursamayacak kadar sıkkın hissediyordum.

"Dün seni o halde gördükten sonra buna inanmamı bekleme," dedi bakışlarını üzerimde gezdirirken. "Bir şeyler olmuş, kötü şeyler."

"Geldi ve geçti. Hatırlamak istemediğimi söylesem?"

"Merak ettiğimi söylesem?" dedi bakışlarımı ona çevirirken. Benimkinden daha güzel olan mavi gözleri yoğun bir şekilde yüzümde gezinirken devam etti. "Benimle paylaşmanı istiyorum."

"Söz," dedim bakışlarımı kaçırırken. "İyi şeyler olduğunda seninle paylaşacağım."

Kısık sesli gülüşünü hissederken sınav notlarına boş boş bakmakla yetindim. Kendimi kötü hissediyordum ve iyi şeylerin olabileceğine olan inancım ruhumu terk ediyordu. Bora'nın hareketlendiğini hissettiğimde önünde durduğumuz panonun yanındaki sınıftan bir gürültü duyuldu. Kaşlarım havalanırken, Bora bir adım önüme geçerek ne olduğunu anlamaya çalıştı. Sınıftan gelen gürültülü konuşma seslerine kulak kabartırken Bora'nın anlamaz bakışları beni buldu.

"Bunun olmadığını açıklamalıydın," dedi tanıdık bir ses. Bunun Cenk olduğunu anladığımda kulağımı kapıya dayayarak sesleri daha da duymayı denedim.

"Bunu neden yapıyormuşum?" dedi Asrın. Sesindeki kızgın ve sabırsız ton kulaklarıma uğradığında önceki gün olanlar beynimde şimşek çaktı. "Birilerine bir şey açıklama zorunluluğum olmadığını biliyorsun. Bunu ona da söylemiştim. Şimdi ne sikimden bahsediyorsun?"

Göğsüm daralırken sertçe yutkundum ve duyacaklarımın kalbime iyi gelmesini diledim.

"Söyleyeceğin tek şey bunun bir yalan olduğunu söylemekti."

"O gereksiz aklın bana lazım değil," diye homurdandı katıksız bir sertlikle. "Kimin ne düşüneceği zerre umurumda değil. Yattım ya da yatmadım. Bundan kime ne?"

"Bunların senin için basit şeyler olduğunu biliyoruz," dedi sıkıntılı bir sesle. "Ama Esila bunu kaldırabilecek bir kıza benze-

miyor. Biriyle öyle bir pozisyona gelmediğine eminim. Çok tecrübesiz olduğuna görmüyor musun?"

Utanç ruhuma dört elle sarılırken, Bora'nın bakışlarındaki şaşkınlık beni olduğum yerde küçültüyordu.

"Yürü git," diye bağırdı Asrın sesini yükseltmekten kaçınmazken. "Bunun farkındaydım geri zekâlı herif. Madem öyle olduğunu biliyorsun da Lavin'in Burcu'yla işbirliği yapmasına nasıl izin veriyorsun?"

Kelimeler zihnimin penceresinden çekingen bir ifadeyle bana bakarken emin olmak isteyerek kendimi zorladım. Ne hissetmem gerektiğini bilemiyordum. Bu olanlar için Asrın'ı suçlamıştım ve gerçekler yüzüme tokat gibi indiğinde ise içimdeki öfke şaha kalkmıştı. Lavin ve Burcu işbirliği yapmış, ağzımdan çıkan kelimelere sebep olmuştu.

"Lavin bunu zorunda kaldığı için yaptı," dedi net bir sesle. "Ben onunla ilgilendiğini sanıyordum, yalanlarsın sandım."

"Boktan bahaneleriniz umurumda değil, sandığın şeyler de öyle, aptal herif."

Kalbimin çırpınışları titreyen ellerimi takip ederken ardımda birilerinin varlığını hissettim. Ruhuma yapılan bu karşılıksız saldırı karşısında, kulağıma çöken uğultu zihnimi adım adım karışladı. Siyaha uzanan bir geleceği kamçılayan izler ruhuma tokat gibi yapıştırılırken sertçe yutkundum. Kabul edemiyordum. Bu bir ihanet miydi?

"Özür dilerim," diye mırıldandı Lavin hemen arkamdan. Adım sesleri ona aitti. Sesi titrek ve güçsüzdü. Hayal kırıklığı sızlayarak bedenimi yokladı. "Bunu yapmak istememiştim."

Lacivert kapı gürültüyle açıldığında gözlerimin önüne düşen yapılı bir beden ruhumu pişmanlıkla sardı. Bakışlarımı kaldırmak ve belki de bana öfkeyle bakan gözlerini görmek istemiyordum. Ben artık ruhuma dökülen acıları toplayacak avuçlara sahip değildim ama birinin benim için o acıları toplamasını istiyordum.

Birbirimizin hayatında yer almak, ruhlarımızdan bir şeyler avuçlamak istiyordum.

On Beşinci Bölüm

-Çözümsüz-

Kanatlarına taktığı acıyı yağmurla ıslatan kırık kelebeklerin hazin sonu ölüme mahkûmiyetti.

Benim mahkûmiyetim ihanetti. Babamdan, annemden, güvendiğim herkesten yediğim ihanetin yaraları öyle güçlüydü ki ben yaralarımı ikna etsem de yaralar benden geçmezdi. Şiddetli bir baş ağrısı ve yorgunluk, gücümü adeta emerken oturduğum bankta rahatsızca kıpırdandım. Okula gideli bir saat olmuştu ve derse girmeyi reddederek bankta oturmuştum. Beremi saçlarıma doğru çekiştirirken, gözlerim bahçede gezinmeye devam etti.

İşte o anda bana doğru yürüyen Lavin'i görmek, ayakta kalan son sinirimi de çökertmişti. Ellerimi bankın yüzeyine daha sert bastırırken kalkıp gitmek istedim ama kendimi hareket edemeyecek kadar fersiz hissediyordum. Üstünde hardal renginde bir kazak vardı ve yüzü oldukça solgun görünüyordu. Lavin bir adım daha atarak mesafeyi tamamen kapattığında, kanımın içinde cirit atan sinir bütün bedenimi ele geçirmeye müsait bir hal almıştı. Bakışlarımı önüme düşürürken, "Gider misin?" dedim memnuniyetsizce. "Seninle konuşmak istemiyorum."

"Pişman değilim," dedi kendinden emin bir sesle. İlk cümlesinin bu olması şaşırtıcıydı. "Üzgünüm ama pişman değilim."

İkiyüzlü olduğunu mu düşünmeliydim yoksa doğru söylediği için tebrik mi etmeliydim bilmiyordum. "Senin için güzel olmalı," dedim vücudumu ona çevirirken. "Arkamdan gülmenizi ya da okula girerken o ucuz laflarınızdan birkaçını duymayı bekliyordum."

"Sana böyle bir şey yapmam," dedi. Sesi daha hüzünlüydü. "O gün yapmamam gereken şeyler yaptım ama bu tamamen zorunluluktandı."

"Umurumda gibi mi görünüyor?" diye sordum sesimi düz tutmaya çabalarken. Ne olursa olsun böyle bir şeyi beklemiyor, hayal kırıklığımın yarattığı tahribatta güçsüz olmayı kaldıramıyordum. "İzinizin düştüğü her şeyi lekeleyecek bir potansiyel var sizde. Benim şaşırmam hataydı belki de."

Lavin'in kırıldığını görebiliyordum ama vicdanımın girdiği her işte yüzüstü yere düşüyordum. Bu yüzden vicdanımın organlarını sökerek canını aldım.

"Yapmak istemedim," dedi Lavin bir kez daha. "Gerçekten. Sana çok samimiyim."

"Ama yaptın," dedim oturduğum banktan doğrulurken. "Güven sorunu yaşayan bir kıza kazık attın ve ben şu an sana hiç inanmıyorum."

"Bana inanman için ne yapmam gerekiyor?" diye sordu ısrarla. Gözlerine ulaşan çaresizliği kaptığımda ne yapmam ve ne söylemem gerektiğini bilmeden ona baktım.

"Sindirebilmem için izin ver," dedim sakin bir sesle. "Bu sadece bana yaptığın şey ile ilgili değil, bunun yapanın Asrın olduğunu sandığım için onu suçladım ve sen buna izin verdin."

Lavin bakışlarını benden kaçırırken derin bir nefes verdim. Yüzünü saklayamayan gerçekler, çektiğim havanın keskin soğukluğu kadar aşikârdı. İki gündür Asrın'ı görmeyişime sebep olmuştu ve bunu kabullenmem kolay değildi. "Bunu gerçekten istemedim, Asrın'dan daha değer verdiğim şey Cenk'ti ve bunu yapmam gerekiyordu."

"Görüşürüz Lavin," dedim sıkıntıyla. Kalbimin kaçış yerleri azapla doldurulmuşken tek yapabildiğim Lavin'i ardımda bıraka-

rak okula doğru ilerlemekti. Beni durdurmasına izin vermedim ve üşüyen ellerimi birbirine sürterek sınıfa doğru ilerledim.

Sınıfa girdiğimde gözlerim tek kişiyi aramış ama bulamamıştı. Sınıftaki coşkulu uğultu ağrıyan başımı azdırırken, yine aynı fısıldamalar kulağımda uğulduyordu. Sırama yerleşirken montumu ve çantamı asmak yerine yanımdaki boşluğa bıraktım.

Asrın'ın neden okula gelmediğini merak ediyordum. Onun gözünde bir öneme sahip olmadığım açıkça belliyken, benim yüzümden okula gelmemesi saçma olurdu. Sınıftaki uğultu çürümeden tekrarlarken, düşüncelerimin odağı dersten çok uzaktı. Asrın'la ilgili bir şeyler olduğunu hissediyordum ve bu hissin kuvvetli etkisini ruhumun zirvesinde tadarken bilinmezlik beni geriyordu. Kalbimin kozasından akan kanın koyuluğu tenime damgalanırken, vahşi bir istekle neler olduğunu bilmek istiyordum.

Gözlerim benden bağımsız olarak yanımdaki boşluğa düştüğünde, üzerimde hissettiğim yoğun bakışlarla başımı kaldırdım. Gözlerim Burcu'nun bakışlarıyla karşılaştığında damarlarımın müsamaha göstermediği acizlik ruhumun satırlarında eriyerek ziyan oldu. Tepemin attığını hissederken koyu renkli saçlarını omzunun üzerinden atıp göz kırptı. Midemin burkulduğunu hissederken yüzümü buruşturarak önüme döndüm. Gıcığın tekiydi.

Ders bittiğinde bütün teneffüs boyunca sıramda oturmuş, elimdeki kalemle bir şeyler karalamaya devam etmiştim. Bora'nın ara ara üzerimde olan bakışlarını hissettiğimde içimde oluşan gerginliği Almila'nın boş laflarına bağladım. Çünkü sabah, okula gelmeden önce konuştuğumuz telefon görüşmesinde, Bora'nın benden hoşlandığı gibi saçma bir düşünceye kapılmıştı.

Gözlerim kapıya düştüğünde bana doğru gelen Cenk ve Lavin'i görerek gözlerimi devirdim. Elimdeki kalemi sert olmayacak bir hareketle sıranın pürüzsüz yüzeyine fırlatırken Cenk ve Lavin önümdeki boş sıraya oturdular. Kendimle boğuşurken onların kelimelerine sağır olacağıma emindim.

"Konuşmamız lazım." Cenk sakin bir sesle konuştuğunda sıranın yüzeyine bakmaya devam ettim.

"Konuşmak istemediğimi söylemiştim," dedim yavaş bir şekilde. Sesimin ezgilerinden dökülen bıkkınlık hissedilmeyecek gibi değildi. "Yaptınız ve bitti. Böyle bir şeye ne mazeret olabilir ki?"

"Cenk," diye mırıldandı Lavin kırık bir sesle. Dikkatli bakışlarını üzerimde hissederken devam etti. "Bu yaptığım tamamen Cenk'le ilgiliydi. Burcu o gün beni, Cenk'le aramızdaki ilişkiyi babama söylemekle tehdit etti."

Kulaklarıma dökülen kelimelerin anlamlarını yakalamasam bile sıranın üzerindeki bakışlarımı ona çevirdim. Yüzünde düz, soğuk bir ifade vardı ancak söylediklerindeki samimiyete inanmak istiyordum, kesinlikle akıllanmayacaktım.

"Ne alaka?" dedim gerçekten merak ederken.

Lavin, Cenk'e kısa bir bakış atarak bana döndü. "Aramızda olduğuna bile emin olamadığım ilişkiyi sadece kendi çevremizde özgürce yaşayabiliyoruz. Babam ve ağabeyim pek sevmez Cenk'i, hatta nefret ettiklerini bile söyleyebilirim." Yüzünü buruşturdu. "Babamın katı kurallarına uymayan birçok şey yapıyordum ve Cenk de buna dahildi. Çok fazla olay yaşandı ve sonucunda babam ikimizi yan yana bile görmeye dayanamayacak pozisyona geldi. Bunu öğrenmesi fazla kötü sonuçlar doğururdu."

Kaşlarım benden bağımsız bir kıvrılma gösterdiğinde duyduklarımı beynimden geçirdim. Babasının ve ağabeyinin bu ilişkiyi hiç onaylamadığını söylemiş, Burcu'nun tehdidine boyun eğmişti.

"Siz zaten yıllardır tanışıyorsunuz?" diye mırıldandım söylediklerinin bendeki etkisini aramaya çabalarken.

Cenk elini ensesine götürüp ovarken sıkıntılı bir nefes vererek bana hitaben konuştu. "Öyleyiz ama yıllar içinde nefretlerini kazanacak çok şey yaptım," diye söylendi dalgın bir dille. "Aslında onları umursamıyorum ama Lavin'i bana göstermemelerinden korkuyordum. Burcu da Lavin'i bununla tehdit ettiğinde ne kadar onaylamasam da ona yardım ettim. Çünkü bunu ikimiz için yaptığını biliyordum."

Cenk'in benimle ilk kez böylesine uzun ve ciddi konuştuğu-

nu fark ederken ne diyeceğimi bilemeyerek baktım onlara. Söylediklerinin doğruluğundan şüphe etmiyordum, belki kendilerince haklılardı ama Asrın'ın onlar yüzünden bana hakaret ettiğini hatırladığımda öfkem tazeleniyordu.

"Asrın nerde?" diye sordum onların söylediklerini es geçerken.

Cenk yüzünde beliren afallamayla kaşlarını çatarken, Lavin gözlerini devirerek homurdandı. "Biz burada sana dert yanıyoruz ve sen bize Asrın'ı mı soruyorsun?"

"Neden okula gelmiyor?" diye sordum bu defa. Cenk'le Asrın'ın yakın olduğunu biliyordum ve neden gelmediğini bildiğini düşünüyordum.

"Bugün gelmeyecek," diye söylendi Cenk oturduğu sırada yayılırken. "Merak mı ediyorsun?"

"Ağzımı mı arıyorsun?"

Cenk'in yüzünde adi bir sırıtma oluştu. "Zeki kız."

Gözlerimi devirip derin bir nefes verirken bir süre sessiz kaldım. Asrın'dan özür dilemek istiyordum ama onu göremiyordum bile. Ayrıca onun da bana bir özür borcu vardı. Nerede olduğu hakkında bir fikre sahip değildim çünkü onunla ilgili bir şey bilmiyordum. Bilmeme izin vermiyordu.

"Affedildim mi?" diye sordu Lavin sesine depolanan umuda tutunurken. "Bak, ben sahiden egolu biriyim ve senden özür diledim. Bu iyi bir şey değil mi?"

Hafif bir dalgınlıkla ona baktım. Ruhum yeni şeylerin varlığını kabullenemiyor, sınava tabi tutuyordu. "Asrın'ın yerini söylemen işe yarayabilir," diye mırıldandım umursamaz tınıyı sesime yerleştirmeye çalışırken.

Lavin, Cenk'e dönüp kaş göz işareti yaptığında bakışlarımı ellerime düşürdüm. Asrın'ı görmek istiyordum ve tek şansım Cenk'ti. Yoğun olmasa bile hep bir şeyler hissederdim ama Asrın'ın yokluğuyla zihnime aşılanan tuhaf hisler dolayısıyla olan tüm gücüm çekilmiş gibi hissediyordum.

"Uyanık," diye homurdandı Cenk hafif bir alayla. Bakışları bana döndüğünde kararsızlığını görür gibiydim. "Pekâlâ, söyleyeceğim. Büyük ihtimalle mekândadır ama sen oraya kesinlikle gidemezsin."

Kaşlarım olağanca çatılırken önüme sunacağı geçerli sebepler bekledim ama ruhuma açılan diğer bir kapı gitmeme engel olamayacağını söylüyordu. Hem mekân derken nereden bahsettiğini merak etmiştim. "Mekân?" diye sordum.

Cenk'in yüzünde sıkıntılı bir ifade yer aldığında bir an Asrın'ın ona göstereceği tepkiyi merak ettim. "Bar," diye açıkladı kısaca. "Asrın'a ait bir bar. Vaktini orada öldürür ama senin gidemeyeceğin kadar tehlikeli. Temiz, güvenli yerdir ama Asrın orada değilse millete yem olmanı istemem."

Düşüncelerim çok başka tarafa yön alırken Cenk'in sesindeki tereddüdün neler doğuracağını düşünmedim bile. Lavin'in ısrarcı bakışlarını üzerimde hissederken ruhumun bana açtığı kapıda ilerledim. "Adres?" diye sordum kararlı dille.

Lavin tuhaf bir ıslık çalarak güldüğünde kafamı iki yana salladım. Asrın'la birbirimize özür borcumuz vardı ve oraya gidecektim. O bundan hoşlanmasa bile.

Cenk bana adresi verdiğinde son dersi umursamadan oraya gitme fikri her ne kadar bana yatkın gelse de oraya girebilmek için kılık değiştirmem gerektiğini de biliyordum. Asrın'ın beni görür görmez kovmasını istemiyordum. Sırada bulunan birkaç şeyi çantama atarak, montumu üzerime geçirdim.

"Emin misin?" diye sordu Cenk sıkıntılı bir ifadeyle bana bakarken. "Dediğim gibi orası Asrın olmadıkça tehlikeli ve ben ona ulaşamadığım için orada olup olmadığını bilmiyorum."

"Ne kadar düşüncelisin," diye geveledim ağzımın içinde. "Dert değil, bakarım başımın çaresine."

Okuldan çıkarak uzaklaştığımda sevimsiz güvenlik görevlisi ağzında birkaç şey geveleyerek beni oyalasa da asıl ben onu oyalamayı becerip okul binasından ayrılmıştım. Ellerimi montumun cebine sokarken içime çektiğim hava bana soluk oluyordu.

Rüzgârın kulak tırmalayan uğultusu zihnimdeki düşüncelere doğru eserken, yüzüme uçuşan saçlarımı ellerimle ittirdim. Soğuğun artık iyiden iyiye kendini hissettirdiği aralık ayında hava erkenden kararıyor, gün batıyordu. Buz kesen ellerimi tekrar cebime sokarken, üşümüş kirpiklerimi kırpıştırarak etrafa göz attım.

Tehlikeli bir karanlığın hâkimiyetinde soluklanan sokaktaki,

birkaç şık mekân adresle uyuşmasa da yaklaştığımı hissedebiliyordum. Çantamı omzumda sağlamlaştırıp, adımlarımı ürkütücü sokakta hızlandırırken Asrın'ın orada olmasını umut ediyordum.

Adresi bulduğumda gözlerimle mekânı taradım. Kocaman yazılan *Alaska* yazısı mekânın üstüne dikilmişken, içeriden gelen gürültü şimdiden kafamı bulandırmaya yetmişti. Bir an duraksayarak hafızamda yanıp sönen Alaska ismiyle şaşırırken, bahsedilenin burası olduğunu kavramış oldum. Bakışlarım mekânın çift kapısının önünde duran iri yarı adamlara düştüğünde buraya nasıl girebileceğimi düşündüm.

Derin bir nefes vererek yüzüme gerçek olmasını umduğum bir tebessüm koyarak, ızbandutların yanına ilerledim. Amacım onları umursamadan geçmekti ama sert bir ses beni durdurdular.

"Kimlik?" diye sordu pala bıyıklı, takım elbiseli adam. Diğer adam gelen müşterilerin kimliklerini kontrol ederek içeri alırken fazla kalabalık olması dikkatimi çekmişti.

"Çaldırdım," dedim sesimi sabit tutmaya çabalarken. "Hem benim kimliğe ihtiyacım yok."

Pala bıyıklının bakışları sertleşirken, "O da ne demek?" dedi sert bir dille. "Kimsin ki?"

Yüzüm düşerken beynimi didikleyerek ona mantıklı bir cevap vermeyi düşündüm. "Amca oğlu," dedim aniden. Ne dediğimi fark ettiğimde adamın kara gözleri bir tur üzerimde gezindi.

"Amca oğlu?"

Sertçe yutkundum, boğazımdan geçen yalanlar boynuma sarılırken. "Amca oğlunun ablası," dedim inanmasını dileyen tarafım sesime yansırken. "B-Bora'nın ablasıyım."

Adamın yüzünde düşünür bir ifade oluşurken, çevirdiğim dolapların işe yaramasını istiyordum. Bora'nın bir ablası olduğunu biliyordum ve adamın onu görmemiş olmasını ummuştum. "Onun ablası evli değil miydi?

"Evliyim," dedim aniden.

"Bora'dan küçük görünüyorsun," dedi kalın kaşları birleşirken.

Düşünmeden konuşmaya devam ederken buradan sağ salim

çıkabilmeyi diledim. "Eşek sıpası," diye mırıldandım gülmeye çalışırken. "Ablasını bile geçti."

Adam kafasını ağır ağır sallarken bütün organlarım çığlık çığlığa tepiniyor, o pala bıyığını sökmemi düşüncelerimin arasına ittiriyordu. "Geç bakalım amca kızı," dedi eliyle yolu gösterirken. "Hoş geldiniz, kusuruma bakmayın."

Yanaklarımın içini ısırıp gülmemi bastırırken içeri doğru ilerlemeye başladım. Girdiğim anda yüzümde parlayan bin bir çeşit renk gözlerimi kamaştırırken, kalabalığın dikildiği tırabzana doğru ilerledim. Fazla cesur giyimli kızlar sesli gülüşleriyle ortamı çınlatırken, onlara yanaşan tiplere yüzümü buruşturarak baktım. Temiz zemine basan ayaklarım tırabzanın yanında durduğunda ellerimden destek alarak bakışlarımı aşağı düşürdüm.

Feci bir kalabalık kocaman sahnenin ortasında feryat figan coşarken dudaklarım aralandı. Rengârenk neon ışıklar, birbirleriyle dans ederken edepsizce şeyler yapan insanların üzerine vururken midem burkuldu. Birbiriyle fazla samimi olan insanların görüntüsünden pek hoşlandığımı söyleyemezdim.

Durduğum tırabzanlardan sahneye doğru inen ve karşıdan çıkan iki uzun, görkemli merdiven vardı. Bakışlarıma düşen şaşkınlık, yanlarımdan gelip geçen insanların umurumda dâhi olmazken yutkundum. Ellerimi pervaza daha da yaslarken, ortamdaki içki kokusunu bastıran daha ferah bir koku aldım. Ortamın genelindeki ışık, tavana dayalı ışıklandırmadan kaynaklıydı. Bir köşede tümsek vardı ve içe göçük, gözümün göremediği yerdeydi. Diğer tarafta bulunan büyük bar tezgâhının önündeki kalabalığın tokuşturduğu viski bardaklarının sesi gürültüden duyulmuyordu.

Gözlerim bu defasında aşağı inen merdivenlere kaydığında üzerimdeki tedirginlikle pervazdan ayrılarak oraya ilerlemeye başladım. Yanından geçtiğim insanlar coşkulu danslarına, sohbetlerine devam ediyordu. Kaşlarım havalanırken bakışlarımı kaçırarak uzun, şık merdivenlerden indim.

Alt kat çok daha kalabalık ve gürültüydü. Birbiriyle iç içe girmiş bedenler gürültüye eşlik ederken başımdaki şapkayı çekiştirdim. Gözlerimi etrafta titizlikle gezdirirken ara ara parlayıp sönen ışıklar yüzünden yüzleri seçemiyordum. Hafif bir tedirginlik be-

denime aşılanırken, gözlerimi kıstım ve ortamda dikkat çekmemeye özen göstererek gezinmeye devam ettim.

Gözlerim her ucu aramaya devam etse de ona dair bir iz bulamamıştım. Ne yapacağımı bilemez bir şekilde ellerimi kollarıma sararak en mantıklı olanı yaparak bar taburelerinin yanına ilerledim. Koyu renklerdeki, yüksek tabureye oturduğumda buranın daha sakin olduğunu fark ettim. Çantamı uzun, geniş bar tezgâhına bırakırken, yanımda birilerinin oturmaması tesellim olmuştu.

"Seni daha önce görmedim," dedi elindeki viski bardağını müşteriye uzatan barmen. Uzun saçlarını tepesinde küçük bir topuz yapmış, yüzüne birçok piercing takmıştı. Çenesindeki kızıl top sakalı gözlerime farklılık kazandırırken yutkundum. Ne konuşmam gerektiğini bilmiyor, Asrın'ı bulamadığım takdirde buradan nasıl çıkacağımı düşünüyordum.

"Yeniyim," diye mırıldandım sesime konu olan panik bütün ruhumun satırlarına işlenirken. Gözlerimdeki tereddütle birkaç saniye duraksayan barmenin yüzünde tipik bir gülümseme oluşunca konuşmaya devam ettim. "Doğrusu birine bakmıştım."

"Kime?" diye sordu bakışlarını bana çevirirken.

Karnımın içinde allak bullak olan karışıklık göğsümün hızla atmasına sebep olurken tuhaf bir serzeniş hissettim. Ellerim tezgâhın temiz, mat yüzeyine tutunurken otuzlu yaşlarındaki barmen hâlâ benden cevap bekliyordu. "Asrın?" diye sordum. Sesim heyecanlıydı. "O burada mı?"

Çocuğun gözlerinde şaşkınlık belirirken yüzündeki sırıtma kendini ciddi bir ifadeye bıraktı. "Onu tanıyor musun?" diye sordu tuhaf bir sesle.

"Ah, evet tanıyorum. Peki, sen sorumu yanıtlamayı düşünüyor musun?" diye sordum sıkıntılı nefesimi bırakmadan önce.

"Bu akşam buradaydı," dedi sesini duyurabilmek için bana yaklaşırken. Bir an bu tavırdan rahatsız olarak geriledığimde barmenin yüzünde anlayışlı bir ifade oluştu. "Sakin ol şapkalı kız," diye takıldı geri çekilip, yeni bir içki servis ederken. "Gidip gitmediğinden haberim yok ama odasında da olabilir."

"Oda?"

"Bilmiyor musun?" Elini sakalında gezdirdi. "Bazen burada

kalır, üst katta koridorun sonunda ona ait bir oda var. Orada olabilir."

Adamın söyledikleri işime yarasa bile her isteyene bunları söyleyebilmesi beni kızdırmıştı. "Her sorana ötüyor musun?" dedim. Sesimden akan aksilik onu eğlendirmişe benziyordu.

"Sen istisnasın," dedi tatlı bir dille. "Her sorana söylesem, emin ol ki ağzımda sökülmedik diş kalmaz."

"Bir ihtimal," diye mırıldanarak tezgâhın üzerindeki çantayı omzuma taktım. Ortamın sıcaklığına rağmen hâlâ buz olan ellerim şapkamı düzeltirken bar taburesinden ayaklandım. "Bu arada sağ ol."

Barmen gülerek uzaklaşırken göğsüme oturan yükün biraz azaldığını hissettim. En azından Asrın'ın burada olabilme ihtimali vardı. Etraftaki gürültü saatin ilerlemesiyle doğru orantılı olarak artarken, bakışlarımı bir süre daha ortamda gezdirdim. Gözüme çarpan bir detay kaşlarımı çatmama neden olurken tam da o sırada tanıdık bir bedene rastladım. Kalbimin durağan atışları hızlanırken çektiğim nefes soluk borumda takılı kaldı.

Sertçe yutkundum. Kalbimin ince derisi kanımla ateşlenirken, Asrın parmaklarıyla kavradığı boş viski bardağını önündeki şık masaya bıraktı. Onu görmeyi tabii ki bekliyor ve istiyordum ama aniden gördüğümde üstüme elektrik verilmiş gibi titriyordum. Ne yapacağımı bilemez bir halde ayakta dikilirken zihnimin kuytu köşeleri mantıklı önerileri önüme sunuyordu.

Ellerimdeki titreme yüzünden bir adım geri çekilip, az önce kalktığım bar taburesine oturdum. Barmen bana kısa bir bakış atarak önüne döndüğünde çantamı tekrar tezgâha bırakarak yüzümü Asrın'a dönecek bir biçimde kendime yer edindim. Beremi alnımı kapatacak kadar çekerek, ellerimi dizlerimin üzerinde birleştirdim.

Büyük ihtimalle bana öfkeliydi ve ben onun gözlerinde açacak olan o ifadeyi görmek istemiyordum. Tenim ısınmaya, ellerim uyuşmaya başlarken kirpiklerimin altından ona bakmaya devam ettim. Şık loca koltuğunda oturmuş, önündeki viski bardağıyla oynuyordu. Gözlerim kısılırken uzun, göz alıcı parmaklarıyla bardağı kavradı ve dudaklarıyla buluşturdu. Yüzünde parlayan

kızıl ışıklar onun ifadelerini seçmeme engel olurken, bardak bulunmayan elinin tersiyle alnına dökülmüş olan saçlarını geri iteledi.

Önüme geçerek görüş alanımı kapatan insanlara sinir olurken onu izlemenin bana neden bu kadar iyi geldiğini bilmiyordum. İçimden akan ılık ılık hisler ruhumun en ücra köşelerine erişip onları dâhi eritirken sertçe yutkundum. Bir şeyler olmuş gibiydi ve kor bir istekle bunu bilmek isterken nedenini bile sorgulamıyordum. Ellerim dizlerime daha sert baskı yaparken, sakinleşmeye çalıştım.

Bir süre sonra bar taburesinden ayaklandığımda soğuk ellerimle başımdaki şapkayı çekiştirdim. Yüzümde parlayan ışıklar gözlerimi kamaştırırken çantamı omzuma astım. Kalabalığın arasına karışıp, Asrın'ın beni görmesine izin vermeden boş loca koltuklarından birine ilerledim. Kafamı yere eğerken bana çarpan insanlar duraksamadan devam ediyor, sendelememe sebep oluyordu.

Asrın'ın yanında bulunan boş koltuk dikkatimi çektiğinde göz ucuyla ona baktım. Elindeki viski bardağını masanın üstünde gezdirirken bakışları da kalabalığın arasındaydı. Kalbimin, ruhumun damarlarına kan yollamaya mecali kalmazken damarlarımı okşayan panik beni tamamen sarmalamıştı. Korkak, tedirgin adımlarım Asrın'ın önünden geçerken, beni görmemesi için kafamı biraz daha yere eğdim.

Tam geçtiğimi sandığım anda bir el birden şapkamı çekti ve gözlerim kocaman olurken sendeleyerek geriye doğru düştüm. Ruhumun yelkeni onun rüzgârıyla alabora olurken ellerim önümdeki masaya tutundu ve dudaklarım aralanırken saçlarım Asrın'ın sırtına döküldü. Kalçam Asrın'ın dizine otururken, hemen belimdeki elinin montuma rağmen derimi yakacak bir güce sahip olduğunu fark ettim. Aldığım nefes boğazımda kalırken, Asrın beni kucağında sabitleyerek sığınaklarına çekti.

"Seni sinsi," diye mırıldandı içki kokan sıcak nefesini saçlarımın arasından enseme üflerken. "Takipçi mi çıktın sen başıma?"

Ruhumun aynı notalardan çalan ezgileri, kalbimin düzensiz ve haşin atışlarına eşlik ederken nefes nefese kaldım. "Beni yaka-

ladın," diye mırıldandım soluk soluğa. Beni görmesini daha kaldıramamışken onun kucağına oturduğum gerçeği tenimi yalayıp geçen bir kızarıklığa sebep oluyordu.

Asrın'ın derin solukları saç diplerimi tırmalıyordu. Heyecanım bütün kaburgam boyunca sürtündü, kemiklerim sayıldı. "Seni yakaladım," dedi boğuk bir sesle. Belimdeki elini sağlamlaştırırken durduğum pozisyonun yanlışlığını kabul ettim. "Ve avcılar yakaladıkları avına ne yapar bilir misin?"

Kalabalığın gürültüsü onun fısıltılarına engel olamazken, Havva'nın sol avucunda işlediği günahla saçlarımı sevdiğini hissettim. "Yer mi?" diye sordum titrek bir sesle.

Asrın'ın daha da yaklaştığını fark ederken bir elini saçlarımda hissettim. Boynuma sarılan saçlarımı çekip kulağımı açıkta bırakırken sadece ellerim değil, tüm bedenim zangırdıyordu. "Yer," diye tısladı dudaklarındaki sıcak nefesi kulağımın en hassas yerine üflerken. "Önce parçalar, sonra yer."

"Beni fark ettin mi?" diye sordum cılız bir sesle.

Asrın sırtımı yapılı göğsüne bastırırken yerinde rahat bir pozisyon aldı. Kalbimin çırpıntısı tozu dumana katarken, göğsünden sırtıma hücum eden sıcaklığı hissettim. Onun bedeni her an sıcaktı. "Buraya girmeyi nasıl başardın?" diye sordu soğuk bir dille.

Buz kesen ellerimin zayıf parmakları montumun yüzeyine tutunurken, kendimi konuşamayacak kadar sıkıntılı ve heyecanlı hissediyordum. "Yalan söyledim," dedim çatlak bir sesle. "Sanırım bu işte iyiyim."

"Hayvan herifleri boşa mı dikiyorum oraya," diye homurdandı kendi kendine. "Sana bile kanmışlar."

Sessiz kalırken ellerinin saçlarımı sırtından ayırarak omzumdan aşağı bıraktığını hissettim. "Saçların salık olduğunda sinirlerimi bozuyor," dedi beklemediğim bir şekilde.

Cümlesindeki anlamı kavrayamamıştım. Mekândaki şarkı kendini daha sakin bir şarkıya bıraktığında kalabalığın dansı da vahşi olmaktan çıkmıştı. "Neden?" diye sordum kısık bir sesle. Buna rağmen beni duyabildiğine emindim.

"Kokusunu etrafa fazla yayıyor," diye homurdandı memnuni-

yetsiz bir ifadeyle. Nedense kaşlarını çattığını hissetmiştim. "Ve bu çok sinir bozucu, sarşın."

Ellerinin varlığını sırtımda hissederken saçlarımı acıtmayacak bir yavaşlıkla kendine doğru çekti. "Burada ne işin var?" diye sordu. Hayır, tısladı! "O güzel ağzın ne gibi yalanlar sıralamayı başardı da buraya girebildin?"

Parmaklarım montumun yüzeyini sıkarken, başım geriye doğru düşmüştü. Elleriyle saçlarımı topladığında yüzünü göremesem bile sesinden akan memnuniyetsiz ifadeyi kapmıştım. "Birçok yalan söyledim," dedim kaslarım gevşerken.

"Bak sen," dedi sesinden akan ılık tını ruhumu okşarken. "Oysa kötü bir yalancısın."

Haklıydı, yalan söylemeyi beceremiyordum. "Sonuçta o pala bıyıklıyı kandırdım," diye böbürlendim boynum yanarken.

Asrın'ın boğazından tuhaf bir homurtu yükselirken, nefesinin sıcaklığını yanan boynumda hissettim. Kaburga kemiklerim büyük bir hasretle birbirlerine girip kucaklaşırken sessizce yutkundum.

"Elini çek," diye mırıldandım. Emirden çok, bir istekti bu; elini çekmeliydi ve oturduğumuz bu saçma pozisyonu kalkarak bozmalıydım. Başka birinin dizinde oturma düşüncesi bile midemi bulandırırken, o an kötü hissetmemem beni dehşete düşürüyordu.

"Ih-ıh," diye fısıldadı montumun üzerine sabitlediği göz alıcı ellerini sıkılaştırırken. "Daha bana yalan söyleyebildiğini kanıtlaman gerekiyor."

Dudaklarım aralandı. Yalan söylemeyi beceremiyordum ki ona kanıtlayayım. Fakat bunu ona söyleyemezdim. "Neden kanıtlamalıyım?" diye sordum ortamdaki müzik tekrar hareketli bir parçaya yer verirken. "Buna mecbur muyum?"

"Seni buna mecbur kılan benim," dedi içkili olmasına rağmen pürüzsüz bir dille. "Canım kanıtlamanı istiyor."

"Kalkmama izin ver," dedim buğulu nefesim kalabalığa karışırken. "Burada oturmam çok yanlış. Biliyorsun."

"Nerede oturuyorsun ki?" diye sordu serseri bir sesle.

Kelimeleri beni lâl bıraktığında sakat ruhumun feryadını ka-

pımda hissettim ama benliğimin girişe izni yoktu. "Dalga geçme," diye mırıldandım sıkıntılı bir sesle. "Gayet biliyorsun ve kalkmama izin vermelisin, bu yanlış."

"Yanlış mı hissettiriyor?" diye sordu esrarengiz bir sesle.

"Yanlış hissettirmeli," diye mırıldandım göğsüm körük gibi inip kalkarken.

Asrın'ın eli saçlarımın ucundan yavaşça ayrılırken, göğsü aldığı nefesle havalandı ve sırtıma çarptı. "Yanlış hissettirmediğini biliyorum," dedi kendinden emin bir sesle. "Oturmaya devam et."

"Böyle bir şey söylemedim," diye ısrar ettim. Tamam, yanlış hissettirmiyordu ama doğru da hissettirmiyordu.

"Sus," diye söylendi belimin kavisinde duran eli gevşeyip, belim boyunca kayarken. "Ya da susma ve yalan söyleyebildiğini bana kanıtla."

"Susacağım," dedim sinirlerim tepeme tırmanırken.

"Susmayacaksın," diye homurdandı kafasını geriye çekerken. "Madem çok biliyorsun kanıtlayacaksın."

Hiçbir şey söylemeden durmaya devam ettiğimde arkamda hırıltılı bir nefes verdi. Soluğuma çarpan nefesi bedenimi titretirken, dizinde oturduğum ayağını ileriye doğru sürttü. "Seni tekmelerim," dedi tehlikeli bir sesle. "Ya da seni dışarı atarım. Yalan söyleyebildiğini kanıtlamadan kucağımdan kaldırmam."

Beni sinirlendiriyordu.

Beni kışkırtıyordu.

"Madem istediğin bu, öyle olsun," dedim içimdeki, dizginleri kopan kız gözlerini kısıp bana bakarken. "Bar taburesinde oturan otuzlu yaşlardaki adamı görüyorsun değil mi? Şimdi o adamın yanına gideceğim ve daha önce tanıştığımıza dair yalan söyleyeceğim. Ben bunu başardığımda sen de bana neler olduğunu anlatacaksın."

Cümlelerimin sonuna bile gelmeden Asrın'ın gevşeyen tutuşundan yararlanarak ayaklandım. Asrın'ın çatılan kaşlarını göz ucuyla görürken hızlı bir hareketle onun afallamasından yararlanarak kalabalığa karıştım. Asrın'ın arkamdan seslendiğini duysam da ona bakmadım ve kararsız adımlarım bar tezgâhına ilerlerken, başıma açacağım işin hesabını sonraya bıraktım.

Tedirgin adımlarla ilerlediğimde bar taburelerinde oturan otuzlu yaşlardaki adamı taradım gözlerimle. Böyle bir adamın olup olmadığını bilmiyordum ama aniden Asrın'a posta koymaya çalışıp kendimi buraya attığıma göre böyle bir adam bulmuş olmam gerekiyordu.

Bar tezgâhının sonunda oturan otuzlu yaşlardaki adam gözüme çarptığında bir an ne yaptığımla ilgili kendimi sorgulamak istedim ama buna fırsat vermeden oraya doğru ilerledim. Asrın'ın beni durdurmasını beklemiştim ama bunu yapmamıştı. Sessiz kalışı beni daha da korkuturken adamın yanındaki boş tabureye oturdum.

Barmenin gözleri bana rastladığında susmasını belirterek konuşmasını engelledim. Tereddüt ve panik kanımı kaynatırken, böyle bir şeyi yapacağıma inanamıyordum. Ellerim heyecandan ve adrenalinden titrerken sertçe yutkundum ve bakışlarımı adama çevirdim; bana bakıyordu.

Nefesim panikle ciğerimde kalakalırken gözlerimi kırpıştırdım. Adamın uzun, yapılı bir vücudu vardı. Hafif oval yüzündeki sakallarını ovarken bana şüpheci bir bakış fırlattı. Ürkerek omzumun üstünden ardıma baktım.

Asrın kalktığı loca koltuğunun önünde dikilirken bakışları benim üstümdeydi. Gözlerini hâkimiyet altına alan sinir ve öfkenin zehri beni olduğum zemine gömecek, üstümde tepinecekti sanki. Boğazım kururken dudaklarının kıpırdadığını gördüm ama ne dediğini anlayamamıştım.

Önüme döndüm ve bakışlarım adamın şüpheci bakışlarına tutunurken gülümsemeye çabaladım. "Selam," diye mırıldandım.

Adamın bakışlarındaki şüphe ayaklanıp uzaklaşırken gözlerini kıstı. "Selam," dedi. "Seni daha önce görmüş müydüm?"

"Beni tanımadın mı?" diye mırıldandım sahte bir ifadeyle. "Beni kırdın."

"Ah," dedi elini alnına vururken. "Affet beni Leydim."

Kafamı iki yana sallayarak düştüğüm durumun farkındalığını yaşarken adamın bakışlarını üzerimde hissederek gerildim. "Oysa bayağı muhabbet etmiştik."

"Muhabbet?" diye sordu kaşları havalanırken. "Hâlâ hatırlayamadığımı söylesem sizi kırar mıyım?"

"Kesinlikle evet," dedim yalancılığı elime yüzüme bulaştırırken.

Adamın bakışları elindeki bardağa düştü ve kafası karışmış bir şekilde tekrar bana döndü. "Peki, seninle ne tür bir muhabbet ettik?"

Bu sefer anlayamayan taraf ben olurken saf saf ona baktım. "Basit bir muhabbet işte," dedim. "Ne olabilir ki?"

"Sakin ol şampiyon," dedi elindeki bardağı yudumlarken. "Neyse ki seni becermemişim."

Bir an tüm kelimeler avucumu kaşındırırken, duyduklarımı yalanlamak istedim. İğrenç kelimenin etkisiyle yüzümü buruştururken bana sırıtan adama bakakaldım. Bir an sonra ne yaptığımı düşünmeden adamın önündeki bardağı kavradım ve gözlerim kısılırken hiç düşünmeden bardaktaki sıvıyı adamın üzerine boca ettim.

"Sen git de elini becer," dedim ne dediğimi bile bilmeden, saçma sapan bir cümle kurarken. Etraftaki birkaç kişinin şaşkın bakışları bize dönerken, adamın yüzündeki şok ifadesi yerini elle tutulur bir sinire bıraktı. Panik çanları çalarken adamın eli havalandı ve ben hareketlenmeyi hissettiğim anda o el Asrın tarafından geriye doğru büküldü.

Adamın dudaklarından çıkan tiz, kuvvetli çığlık müziği bile bastırırken herkes durmuş, şaşkınlıkla bize bakar olmuştu. Dudaklarım şokla aralanırken gözlerim kocaman açıldı. Asrın adamın elini bırakırken adamın tutarsız iniltilerini duyuyor ama algılayamıyordum.

Bakışlarım Asrın'ı bulduğunda öyle bir öfkeye ayak basmıştım ki arkama bile bakmadan oradan kaçacağım sandım. Sık ve hırıltılı nefesler alıyor, gözlerini bile kırpmadan bana bakıyordu. Alnında atan yeşil, kıvrımlı damar hızla çarparken sertçe yutkundum.

"Elimin altındaki kıza bunu yapmaya cüret bile etmemen gerekiyordu," dedi Asrın tehlikeli bir sesle.

Adamın aralık gözleri yere düşerken bakışlarında konaklayan dehşetle, "Asrın?" dedi. "Siktir, ben bilmiyordum. Lanet olsun, kendisi yanıma geldi."

Asrın adamın muhtemelen kırılmış olan eline baskı yaptığında adamdan yeni bir inilti can buldu ve ortamda birkaç kız çığlığı daha duyuldu. Karnımda kaynayan ateşle bayılacak gibi olurken son birkaç dakikayı idrak edemiyordum.

"Şerefsiz!" Asrın adamı iteleyerek bıraktığında adam yalpalayarak tezgâha tutundu ama sarhoş olduğu için dayanamayıp yeri boyladı.

"Timuçin?" diye gürledi Asrın, adama bakmaya devam ederken. Yüzündeki ifade kanımı donduracak kadar gerçekken bir adam merdivenlerden koşarak indi.

"Ağabey?" diye sordu yerdeki adama boş bakışlar atarken. "Bir problem mi var?"

Ortamdaki müziğin sustuğundan dolayı ne dedikleri gayet duyuluyordu. İnsanların korkmuş bakışları Asrın'ın üzerinde geziniyordu. "Şu adamın icabına bak." Bakışları sertleşti. "Mekânı da erken kapatın."

Adının Timuçin olduğunu öğrendiğim genç çocuk onu onayladı. "Tamam ağabey, ben hallederim. Başka bir şey var mı?"

Asrın onu umursamadan bir anda yanımda biterek iri elleriyle beni yakaladı ve kalabalıktaki uğultu artarken beni peşi sıra merdivenlere sürükledi. Aşağıdaki uğultu çoğalırken, Asrın merdivenlere takılmamı umursamadan beni koridora çıkardı. Kasvetli, sessiz ve uzun koridorda onun yüzünü dâhi zor seçerken, kolumdaki baskısı daha da artmıştı. Hâlâ yaşadıklarımın gerçekliğinden şüphem vardı.

"Nereye götürüyorsun beni?" diye sordum cevap vermeyeceğini bildiğim hâlde. "Kolumu bırak."

Sonunda koyu renkli kapıyı açtı, beni içeri iteledi ve kendi de girerek kapıyı büyük bir gürültüyle kapadı. Karanlık odada ancak siluetini seçebilirken, kanımın akışıyla hızlanan nefeslerim duvarlara çarpıyordu. Birkaç adım ilerledi ve aynı anda oda kısık bir ışıkla aydınlandı. Düz ve son derece sade olan odada büyükçe bir yatak, iki kapılı dolap ve bir komodin vardı. Abajurdan vuran kısık ışık yüzlerimizi yarı yarıya aydınlatırken bakışlarımı Asrın'a çevirdim.

"Elini becer de neyin nesi?" diye sordu sesini yükseltirken.

Kemikli yüzündeki çene kasları seğiriyor, sesinden akan öfke beni ürkütüyordu. Kapının hemen önünde durmuş, aramızda birkaç adım mesafe bırakmıştı.

Gözlerim kısılırken anlayamaz bir ifadeyle ona bakakaldım "Şey, bilmiyorum. Bir anda ağzımdan çıktı. Ayağını becer de diyebilirdim."

Asrın'ın dolgun dudakları aralanırken gözlerinde karmakarışık bir ifade belirmişti. "Bilmeden?" diye sordu tuhaf bir sesle.

"Neyi bilmem gerekiyor?" diye sordum gözlerimi kısarken.

"Saf," diye homurdandı gözlerindeki yosun yeşil vadiler kararırken. "Valla saf. Sen ne diye adama kafa tutmaya çalışıyorsun?"

Sesinden akan siniri emen hislerim içgüdülerimi ayaklandırdığında bir adım geriledim. Sinirlendiğinde gözü hiçbir şey görmüyordu.

"Beni buna sen mecbur kıldın," diye söylendim onun söylediklerini tekrar ederken. "Ben de kanıtlayabilecek bir yol aradım. Ne yapmamı bekliyordun ki? Bunu isteyen sendin."

Göz alıcı elini dolgun saçlarından geçirdi ve birkaç tutamı alnına dökülürken kirpiklerinin altından bana baktı. Yeşil vadiler alev alırken, sinirini gizlemeye gerek duymadığı irisleri gözünü bile kırpmadan bana bakıyordu.

"Bunu mu kastettim, seni aptal," diye hırladı yerimden sıçramama sebep olan bir tınıyla. "Adamın yanına gitmek de ne? Hem de ben seni durdururken."

Gözbebeklerime ev sahipliği yapan tereddüt damağımı kuruturken sertçe yutkundum. Sinirli olduğunu biliyor, daha doğrusu tahmin ediyordum. Fakat bu kadarını beklemiyordum. "Sadece sohbet ettiğimizi söyleyecek-"

"Sohbet mi?" diye sordu cümlelerimin önüne geçmekten çekinmezken. "Burada gerçekten sohbet edilecek bir ortam mı görüyorsun? Adam günün sonunda kendine meze ararken onun masasına gittin."

İlk defa böyle bir ortamın içine girmiştim. Ne yapılır veya ne konuşulur bilemezdim. Belki de haklıydı, barların sağlam pabuç olmadığını biliyordum ama toydum, ne yapabilirdim? "Ben," diye geveledim ağzımın içinde. "Bilemiyorum."

Asrın üzerindeki deri ceketi fırlatarak yere attığında kapısı kapalı bir odaya girdi ve birkaç dakika sonra elinde bir tişörtle geri döndü. Sabit durduğum zeminin temiz döşemelerine bakarken, yaptığımı daha yeni yeni kavrıyordum. Allah aşkına, adını dâhi bilmediğim bir adamın yanına ne diye gitmiştim?

"Giy bunu," dedi elindeki koyu gri renkli tişörtü yatağın üzerine fırlatırken.

Bakışlarım tişörte düşerken kaşlarım havalandı. "Neden giyeyim?" diye sordum kısık bir sesle. "Beni götürmeyecek misin?"

Asrın benim orada olduğumu umursamadan üzerindeki tişörtü tek eliyle başından çıkarıp yere doğru fırlattığında çıplak sırtına bakakaldım. Bir an tüm hislerim bedenimi terk ettiğinde karnıma yumruk yemişim gibi irkildim ve sertçe yutkunurken elimdeki tişörtü avuçladım. Heybetli sırtı, geniş omuzları vardı ama beli inceydi. Gözlerim kısılırken, "Hiçbir yere gitmiyoruz," dedi sert ve boğuk bir sesle. "Burada kalacaksın."

Gözlerim kısıldı ve yüzüm aşina olduğum utançla kızarmaya başladı. Orada kalacağımı dert etmediğimi fark ettim. Onu gördüğüm ilk andan beri tuhaf, katıksız bir güven duygusu tarafından sarmalanmıştım.

"Altıma bir eşofman verebilir misin?" diye sordum utana sıkıla.

"Burada pek kıyafetim yok," dedi daha sakin bir dille. Buna rağmen sesinde gizlenen sert kavisler hâlâ hissedilebilirdi. "O sana yeterince uzun gelir, dert etme."

Banyo diye tahmin ettiğim kapıdan içeriye girdiğimde Asrın'ın keskin bakışlarını üzerimde hissettim. Kapıyı kapatıp sırtımı o kapıya yaslarken, dengesiz atışlara sahip olan kalbimin dinlenmesi için bekledim. Onun sahip olduğu mekânda, onun odasındaydım ve birazdan onun tişörtünü giyecektim. Buna rağmen utanıyordum, çekiniyordum ama kesinlikle kötü hissetmiyordum.

Üzerimdeki montu ve pantolonu çıkarıp, tişörtü vücuduma geçirdim. Tuhaf bir ferahlığın yanında, Asrın'a özgü kokuyu duyumsadığımda yutkundum ve lavabonun üzerinde bulunan yuvarlak, sade aynadan kendime baktım. Tişörtün kesimi yaka kısmımı açıkta bıraksa da uzunluğu kalçalarımı çokça kapatmış,

oldukça geniş gelmişti. Banyonun küçük, temiz lavabosunda elimi yüzümü yıkadım ve hemen yan tarafta bulunan havluyla kuruladım.

Alnıma ve boynuma dökülmüş saçlarımı bileğimdeki lastikle gelişigüzel bir şekilde toparlayıp, gevşek bir topuz yaptım. Yüzümü yıkamama rağmen gitmeyen kızarıklık sinirimi bozarken elim kapı kulpunu kavradı.

Üzerimde bir tek tişörtle dışarı çıkmak beni geriyordu. Kapıya boş bakışlar atarken cesaretimi topladım ve bir nefes çekerken, kapıyı açarak dışarı çıktım. Aynı anda odada yanan abajurun kısık ışığı kapatılırken üzerimden akıp giden gerilimle dudaklarım yukarı doğru kıvrıldı. Dışarıdan yükselen ay ışığı sayesinde odayı ve birbirimizi rahatça seçebilirdik, bunu yapmış olması iyi hissettirmişti.

Asrın kapattığı abajurun ardından yerinde doğruldu ve bakışları bana döndüğümde gözleri bir süre üzerimde gezindi. İfadesiz gözleri yüzüme doğru çıktığında sert ve tuhaf bir bakışa toslamıştım. Ellerimi buluşturup ovarken açıkta kalan bacaklarımı onun da görebildiğini biliyordum ve bu utanmam için iyi bir sebepti.

"Yatağa yat," dedi sadece dudaklarını kıpırdatarak. Bir an irkildim ve bakışlarım siyah satenle örtülmüş yatağa kaydı.

"Ah, ben koltukta ya-" Olmayan koltuğun varlığıyla duraksarken bakışlarımı Asrın'a çevirdim. Düz bir ifadeyle bana bakıyor, yatmamı bekliyordu. Tereddütlü adımlarla yatağa ilerlediğimde, Asrın odanın kapısını kilitledi ve ben yatağa girerken arkasını döndü. Tişörtün eteklerini dizlerime kadar çekip cenin pozisyonu aldığımda, bir an önce sabah olmasını diledim.

Birkaç dakika sonra yatağın diğer ucu çöktü ve Asrın'ın varlığını hissederken aldığım nefes boğazımda parçalandı. Titrek ellerim siyah sateni kavrarken Asrın kıpırdandı ve ayakları yatağın dışında kalırken dudaklarım aralandı.

"Boyun kaç?" diye sordum aniden.

Asrın'ın afalladığını hissettim ama bir tepki vermedi. "1.92," diye yanıtladı stabil bir sesle.

"Hımm," diye mırıldandım burun deliklerime sızan kokuyla rahatlarken.

Asrın hareketlendiğinde vücudum saten çarşafta kaydı ve ben yutkunurken Asrın'ın sırtını yatak başlığına dayadığını göz ucuyla gördüm.

"Asrın?" dedim kararsız bir sesle. "İki gündür neden gelmiyordun?"

Hemen bir karış mesafe kadar yakınımda derin nefesler alırken varlığının bahşettiği güven duygusu kapana kısılmış ruhuma ışık oluyordu. Kot pantolonuyla sarmalanmış bacağı yatakta sürtünürken, ellerini başının arkasında birleştirdi. Bakışları camdan dışarı bakarken, kusursuz yüzünü aydınlatan ay ışığı elmacık kemiklerini belirginleştiriyordu.

"Sana ne?" diye sordu bakışlarını bana çevirirken.

Yutkundum. Haklılığı yüzüme tokat gibi yapışırken, ruhumun iniltileri sakin kalmayı seçerek çığlıklarını sessizliğe adadılar. Onun açısından beni ilgilendiren herhangi bir durum yoktu ve tepkisine kırılmam da muhtemel saçma olurdu.

"Haklısın," diye mırıldandım yatakta küçülüp, arkamı dönerken. "Beni ilgilendirmez."

"Evet," diye onayladı beni. "Seni ilgilendirmez."

Sessiz kalmayı tercih etsem de kalbimin dilime açılan kapısı işlevlerini yerine getiremiyordu. Arkamda hareketlendiğini hissettiğimde kokusunu daha fazla duyumsamıştım. Kalbime bandırılan cam kırıkları acılarımı kanatırken dudaklarım aralandı.

"Özür dilerim," dedim çatallı bir sesle. "O gün olanlar için üzgünüm, seni suçlamam hataydı. Ama gerçekten dilimden dökülenleri bir an olsun hissetmedim..." Nefeslendim. "Sadece çok şaşırmış, çok utanmıştım. Beklemiyordum. Ve ayrıca sen de benden özür dilemelisin."

Özür dilemedi. Sessiz kaldı. Kırık kayığımın su sızdıran tahtaları birer toz zerreciği olup canıma batarken tek bir söz söylemesini bekledim.

Birkaç dakika sonra yatağın tamamen çöktüğünü hissettim. Yastığın diğer ucu geriye çöktü ve başım Asrın'a doğru kayarken omzumda bir dokunuş hissettim. Sıcacık parmağının ucu tişörtün kolunda gezinirken bir an nefessiz kaldığımı, kalbimin sesini duyacağını sandım. Bu beklenmeyen saldırının acımı diriltiğini,

ruhumun kovuğuna peş peşe mezar diktiğini hissettim. Eli tenime dokunduğunda bedenim kasılmıştı.

"Umurumda mı ki?" diye sordu.

Umurunda olmadığını biliyordum, tıpkı öfkelendirdiğimi bildiğim gibi. Yine de ondan duymanın yarattığı sancı bayağı kuvvetliydi.

"Değil," diye fısıldadım. "Biliyorum."

"Flash belleği hatırlıyorsun değil mi, Sarışın?" diye sordu aniden. Kaşlarım bunu beklemediğimden için çatıldı. "O flash belleği bir şekilde benden aldılar ve benim onu geri almam gerekiyor. Ve sen bu süreçte benden uzak duracaksın."

Dudaklarım aralandı. Birçok şey söylemişti ama benliğim en çok birkaç kelimenin üzerinde duraksamıştı. *Benden uzak duracaksın,* demişti. Bir şeyler söylemek istedim ama Asrın işaret parmağını dudaklarımın üstüne bastırdığında söyleyeceklerim boğazımdan geriye doğru büyük bir hızla yuvarlandı. Dudaklarım aralık kalırken aldığım soluk onun ateş gibi parmağını yaladı.

"Sus," dedi karanlık bir sesle. "Sus ve uyu."

Sustum. Konu o olduğunda susan kelimelerim büyük bir istekle taarruza geçiyordu ama sustum. Gecenin ay ışığı üzerimizi örterken gözlerimi sımsıkı kapatıp, katıksız bir güvenle harmanlanmış uykuma daldım.

• • •

Sabahın erken saatlerinde uyandığımda yatakta ve odada tektim. Asrın yoktu; gitmişti ve nerede olduğunu bilmiyordum. Sadece komodinin üstüne bıraktığı notta geleceğini ve odadan çıkmamam gerektiğini yazmıştı. Ben de uyandığımdan beri onun gelmesini bekliyor, mekânda çalışan bir kadının getirdiği kıyafetlere bakınıyordum. O kıyafetler üzerimdeydi, hiç giyilmemiş oldukları belliydi ve bu rahatlatıcıydı.

Kadın çalışanın getirdiği beyaz düz tişörtün uçlarıyla oynarken, kapıdan duyulan gürültülü sesle birlikte başımı yukarıya kaldırdım. Asrın açtığı kapıyı örttükten sonra yüzünü bana döndüğünde bariz bir şekilde gevşedim. Gülümseyecek oldum ama bunu bastırmayı başardım. Dudaklarını birbirine bastırıp, hare-

lerine gizlediği düz bakışla bana bakarken dudaklarından verdiği geniş nefesle birlikte elmacık kemiklerinin belirginleştiğini gördüm. "Uyanmışsın," dedi yavaşça.

"Uyandım," dedim kısık bir sesle.

"İyi," dedi boş bir sesle. "Madem giyindin, gidelim."

Bu soğuk karşılığına bir yanıt vermeyerek dilimi ısırdım ve yerimden ayaklandım. Dünkü kıyafetleri çantama yerleştirip montumu üzerime geçirirken Asrın banyoya girmişti ve hâlâ oradaydı.

Asrın oradan çıktığında yüzünü kuruladığı havluyu yatağın üzerine fırlattı ve deri ceketini tekrar üzerine geçirdi. Bana düz, baygın bir bakışı fırlatırken, "Durma," dedi. "Bir şeyler sorup, başımı şişirmeni bekliyorum."

"Sormayacağım," dedim nereye gittiğini deli gibi merak ederken. Asrın'ın kalın kaşları havalandı ve omzunu silkti. Ah, onu yumruklamak istiyordum!

"Bir daha bu hakkı tanımayacağım," dedi katı bir sesle. "Ve bu konu ile ilgili aralarsan o dudaklarını, seni tekmelerim."

Sormuş olmayı dilerken Asrın önümden geçerek kapıya ilerledi. Peşinden gidip, onu takip ederken tırabzanlara kadar birçok fikri zihnimde devirmiştim. Tırabzanlardan aşağı göz ucuyla baktığımda mekânın boş olduğunu ve ummalı bir temizlik yapıldığını gördüm. Asrın iri ellerini tırabzanın demirlerine yaslarken aşağı doğru bağırdı. "Timuçin?"

Timuçin adlı çocuk bar tezgâhının önünden ayrılarak tırabzanın altına geldi ve aşağıdan yukarı doğru baktı. "Efendim ağabey?" diye sordu. Sesindeki saygıyı emdiğimde pürdikkat izlemeye devam ettim. "Bir problem mi var?"

"Kapıdaki korumalara ayar ver, herkesi içeri almamalarını kafalarına sok." Kaşlarını çattı. "Gece gelmeyeceğim, mekân sana emanet."

"Tamam ağabey," diye yanıtladı kafasını sallarken. "Gözün arkada kalmasın."

Asrın ilerlemeye devam edip çıkışa yönelirken aklımı kurcalayan türlü türlü şeyler yüzünden salak gibiydim. Montumun fermuarını boğazıma kadar çekerken, çıkışa yükselen merdivenleri bitirdik. Gün ışığını yüzümde hissederken, Asrın dışarıya çıktı ve

benim gözlerim pala bıyıklılara kaydı. Yüzümü gizlemek istedim ama bir tanesi çoktan beni görmüştü.

Asrın ilerlemeye devam ederken pala bıyıklı bana şüpheci bakışlar fırlatmaya başladı. "Abla," dedi yüzü gülerken.

Asrın önümde duraksadı ve arkasını döndü. Gözlerini kısıp adama ters bir bakış fırlatırken, "Abla?" diye sordu tehlikeli bir sesle.

"Ağabey, ablanın eşi benim eski patronum da o yüzden selam söylemesini isteyecektim," dedi Asrın'a çekingen bakışlar fırlatırken. "Bir problem mi var?"

Asrın'ın bakışları bana dönerken dudaklarımı kıvırmaya çabaladım ama yutkunmakla yetindim. "Eşi?" diye sordu inanamayarak.

"Yalan," diye mırıldandım bakışlarımı kaçırırken. Yine sinirlendirmeyi başarmıştım. "Söylemiştim."

"Arabaya geç," diye tısladı ellerini ensesine götürüp ovarken. "Başıma bela mısın sen benim? Şu arabaya geç."

Koşar adım arabaya bindiğimde Asrın da birkaç dakika sonra geldi ve sessiz bir yolculuğa başladık. Elleri, direksiyonu sıkı sıkıya kavrarken parmak boğumlarında atan nabız kalbime eşlik ediyordu. Saat altı buçuğu gösterirken, "Beni eve bırakır mısın?" diye sordum.

Hiçbir şey söylemedi ama araba yan yola geçtiğinde bunu yapacağını anladım. Ellerimi bacaklarıma sardım ve ayaklarımı koltuğa yaslarken Asrın'ın kızacağını düşündüm ama imalı, kısa bir bakış atarak tekrar yola döndü.

"Asrın?" diye mırıldandım. Sesimden akan çekingen ton kelimelerime de yansımıştı. "Şu hakkımın ikinci şansı var mı?

Asrın'ın bakışları bana dönerken, "Tekme mi istiyorsun?" diye homurdandı. "Hak falan yok sana. Belki o an bir mahsuru yoktu ama şu an hiçbir şey bilmeyeceksin. Kapa ağzını."

Oflamamak için dudaklarımı kanatırcasına ısırdım ve ona kötü bir bakış atıp, gözlerimi yola düşürdüm. "Gıcık," diye mırıldandım.

"Homurdanma öyle içten içe. Sana tanıdığım hakkı çevirmeseydin."

Ağzımın içinde homurdanmaya devam ederken bir anda direksiyondaki parmaklarının kaybolduğunu ve aynı saniyeler içinde dudaklarıma örtüldüğünü hissettim. Bakışlarım dudaklarımdaki ateş gibi ele düşerken, Asrın sanki hiçbir şey olmamış gibi yola bakmaya devam ediyordu. "Ne yapıyorsun?"

Asrın'ın yutkunduğunu görünce parmaklarımın seğirdiğini hissettim. "Sana susmanı söylemiştim," dedi ifadesiz bir sesle. "Susacak mısın?"

Kafamı deli gibi sallarken Asrın kemikli parmaklarını dudaklarıma sürterek geri çekti ve yüzüm ısınırken bakışlarımı kaçırdım. Öyle anlarda öyle şeyler yapıyordu ki ne nefes alabiliyor ne de ruhuma atılan darbelere göz yumabiliyordum. O andan sonra sessiz bir yolculuk geçirmiş, tek bir an olsun ona bakmamıştım. Araba bir süre sonra durduğunda ellerim direkt çantama gitti ve omzuma astığımda Asrın'ın bakışlarını üzerimde hissettim. Keskin ve karanlık ruhumu dize getirip, kalbimi dengesizleştiren bakışlar yüzümde gezinirken, "G-görüşürüz," diye mırıldandım ve kapı kulpunu kavradım.

"Nefes al," dedi karanlık bir sesle. "Öleceksin Esila."

"Hı-hı alırım," diyerek arabadan indiğimde boğazından yükselen homurtusunu duydum.

Panikle apartmanın kapısına yürürken ayaklarım titriyor, nabzımı ateşleyen kanım damarlarımı kıvrandırıyordu. Ellerim kapıyı açarken, arabanın zeminde bıraktığı çığlıkları işittim. Neden bu kadar heyecanlandığımı anlamıyordum. Sorgulamak istemiyordum ama bir yanım bunu çok önceden kabullenmişti.

Onunla aynı problemin bilinmeyeni olmak, onu tanıdığım ilk günden beri hoşuma gidiyordu.

Aynı problemin bilinmeyeni...

On Altıncı Bölüm

-Ritim-

Yaralı kuş, umutlarımın üzerinden şaha kalktı. Kırılmış, naif tüyleri ruhumu okşadı.

Zamanın sırtında açılan deliği dolduran vakit akrep ve yelkovanın himayesinde akıp giderken, dudaklarımdaki tüm hecelerden feragat ederek susmaya ve camdan dışarıya bakmaya devam ettim. Eve gelip bir şeyler atıştırdığımdan bu yana çok vakit geçmemişti. Babam çoğu zaman olduğu gibi yine evde değildi ve artık nerede olduğuyla ilgilenmek istemiyordum.

Dolaptan çıkardığım deri siyah taytı ince bacaklarıma geçirdim ve kalçama kadar uzanan salaş bir kazağı da üzerime geçirdim. Saçlarımı arkadan gevşek bir şekilde ördükten sonra aralık olan pencere camını örttüm. Derse yarım saat kaldığını fark ettiğimde siyah spor ayakkabılarımı ayaklarıma geçirdim ve anahtarı montumun cebine koyarak dış kapıya ilerledim. Eve bir kez daha göz atıp dışarı çıktım. Alttan gelen gürültülü sesleri duymazdan gelerek kulaklığımı taktım. Sıkıntılı halime ters düşen bir rock parçası açtım ve durağa yürüdüm. Kulaklığa sığınmak iyi bir seçenekti.

Sisli havanın kararttığı yoğun gri bulutlar gökyüzünün rengini emerken, bindiğim otobüste biraz gerileyerek bakışlarımı cama

çevirdim. Aklım fena halde karışıktı ve olmayan moralim yerleri süpürürken yapabildiğim tek şey düşünmekti.

Gagalarında yemeğini taşıyan bir anne karganın yavrusuna verdiği o sevgiyi ve şefkati hiçbir zaman görememiştim. Çevremde çok insan bulunmadığından dolayı, bunun eksikliğiyle çok sık yüzleşmesem de tahribatı olanaksız bir yaranın hep orada var olduğunu biliyordum.

Zor şeylerle sınandığım için aldığım ufak darbelerle yalpalamayacak kadar güçlenmiştim.

Otobüsten inerek okulun bahçesine yürüdüğümde üzerimde birçok bakış hissediyordum. Okulda varlığıyla yokluğu bir olan burslu öğrencilerden herhangi biriyken, şimdi birçok gözü üstümde hissetmek beni geriyor ve sinirlendiriyordu. Ne içindi? Asrın'la olan iletişimiz için miydi?

Okula girdiğimde eldivenlerimi çantama koydum ve tenim aniden ısınırken montumun fermuarını açtım. Koridorlar yine kalabalık ve gürültülüydü. Dersliğe yürüdüğüm sırada nöbetçi öğrencilerden biri müdürün beni çağırdığından bahsetmişti. Bunun üzerine, yiyeceğim azarların farkındalığıyla müdür odasına çıktığımda her şey tahmin ettiğim gibi olmuştu. Müdür son günlerdeki devamsızlığım ve okul içinde çok tartışmalara sebep olduğum gerekçesiyle beni uyarmıştı. Hatta bir ara velimle görüşmek istediğini de söylemişti ama yüzüne öyle bir bakmıştım ki bunu söylediğine pişman olmuştu.

Müdürün konuşması bittiğinde kendimi odanın dışına atarak sindirmeye çalıştım. Haklıydı. Devamsızlık yapmış, okulu bayağı ihmal etmiştim. Sırtımı kapının yanındaki duvara dayayarak nefeslendim. Her seferinde muhtaç olduğum bir ailenin eksikliğini hissetmek beni yoruyor, bezdiriyordu. Bir ailem olsaydı öyle sahipsiz hissetmezdim.

Koridoru sakince yürüyerek sınıfa girdiğimde öğretmenin içeride olduğunu gördüm ama sınıftaki gürültü nedeniyle sonradan geldiğimi bile fark etmemişti. Yerime geçerken Asrın'ın sıraya yerleştiğini fark ettim ve çıkardığım montu sıraya koyarken bakışlarımı ondan kaçırdım. Yerime oturdum. Öğretmen yoklama defterine bir şeyler karalıyor, sınıf kendi halinde takılıyordu.

Asrın bana kısa bir bakış atarak önüne dönerken, çantamdan çıkardığım defteri ve kalemi sıraya bıraktım. Sabahtan beri yaşadıklarım üst üste binerek zihnimi yorarken, bir de Asrın'ın yanında gerilmekten yoruluyordum.

Bunu isimlendiremiyor, tuhaf hissin farkındalığıyla her yüzleştiğimde duraksıyordum. Garipti. Söz konusu o olduğunda benliğimden çıkıyordum. Sınıf sessizleşmeye başladığında gözlerim Bora'ya kaydı ve eş zamanlı olarak Almila'nın söyledikleri kulağımda uğuldadı.

"Terliyorsun," dedi tanıdık bir ses. Sıranın üzerinde gezinen tutarsız bakışlarım yavaş bir tavırla Asrın'ı bulduğunda donuk ve mesafeli bir şekilde bana baktığını gördüm.

"Farkında değilim," diye geveledim ağzımın içinde. Çok düşünüyor, telaş yapıyordum. Yüzümdeki farklılık ve gerginlik onun gözünden kaçmamış gibi kavisli kaşları görünmez, şeffaf bir kıvrılma gösterdi. "Sıcak oldu bir an."

"Sıcak?" diye sordu mesafeli bakışları yüzümün her bir köşesine uğrarken. "Oysa tenin buz gibi."

Tenim her an soğuktu ve bunu kansızlığıma bağlıyordum, bazı anlarda tırnaklarım bile morarırdı. Fakat Asrın'ın bunu bilmesi beni şaşırtmıştı. "Bunu bilemezsin," diye mırıldandım gözlerim etrafa kaçmaya çalışırken.

"Tabii bilebilirim," dedi sırtını sıranın yüzeyine yaslarken. Bakışları arada sınıfa uğruyor, sonra tekrar bana dönüyordu. Her zaman sert görünmesine rağmen bugün çok daha katı ve mesafeliydi.

"Yaa," diye mırıldandım aksi bir sesle. "Bunu nasıl biliyorsun?"

"Sana dokunduğumda teninin buzdan farksız olmadığını hissediyorum," dedi keskin bakışlarını önüne çevirirken. "Ve şu an bunu yapsam teninden akan soğukluğu yine algılayabilirim."

Yutkundum. Duruşumu düzeltip bakışlarımı önüme çevirirken haklılığına diyecek herhangi bir kelime bulamadım.

"Ne oluyor sana?" dedi Asrın. Sesinde hiddetli bir ton vardı ama sertliğinden ödün vermemişti.

"Yok bir şey," dedim bunu neden umursadığını düşünürken. "Sadece yorgunum."

"Bir şey olmuş," dedi sert bir dille. Kendinden öylesine emindi ki onun karşısında inkâra başvurmam imkânsızdı. "Müdürün odasında ne yapıyordun?"

"Uyarıldım," diye mırıldandım sıkıntılı nefesimi dışarı üflerken. Burslu okumanın belki de en tedirgin eden yanıydı yanlış yapma hakkına sahip olmamak. "Okuldakilerin arkamdan konuştuğunu farkında değil misin?"

"Farkındayım," diye yanıtladı beni şaşırtacak kadar sakin bir sesle. "Ama sikimde değil, senin de takmamanı söylemiştim. İnsanlar hep konuşur, onları umursama."

Umursamaz olmak, kendime değer vermek isterdim ama maalesef mümkün olamıyordu. "Asrın?" diye mırıldandım sesimi kısarken. "Hakkımda çirkin şeyler düşünüyorlar, değil mi?

"Nereden baktığına bağlı," dedi esrarengiz bir sesle. "Benimle anılmak çirkin mi hissettiriyor?"

Gergince ensemi ovdum. "O bakımdan demedim. Yani..."

Genzini temizledi. Sanki soğuk gülüşünü bastırmak ister gibiydi. "Tamam Sarışın. Anladım."

Sınıfın tamamen sustuğunu fark ederek önüme döndüğümde bu heyecanı inkâr etmek istedim. Fakat inkâr edemeyecek kadar belirgindi. Dersin sonunda Asrın ve Cenk okuldan çıkmıştı ve çıkarken üzerlerine geçirdikleri gerginliği hâlâ hissedebiliyordum. Gri, pamuklu eldivenlerimi elime geçirerek dışarı yürürken Lavin'in ısrarcı bakışlarını yüzümde hissetsem de onunla konuşamayacak kadar kafam karışıktı.

Ellerimi montumun cebine koydum ve okulun bahçesine göz gezdirirken omzumdaki çantayı sıkılaştırdım. Hafif çiseleyen yağmur ritmik atışlarla yere düşerken Bora'yı gördüm. Gözlerimi kaçırmama fırsat bile kalmadan beni görmüş, yanıma adımlamaya başlamıştı. Tuhaf bir gerilim bedenimi sararken bunun kendisiyle ilgili değil de Almila'nın dedikleriyle alakalı olduğunu biliyordum.

"Selam," dedi yanıma gelip, tipik samimi gülümsemesiyle bana bakarken. "Eve mi?"

"Evet, bugün yorucuydu," dedim ona son derece dürüst davranarak. "Sen nereye?"

Bora bakışlarını okul bahçesine çevirdi ve mimiklerinde sıkıntılı bir ifade belirirken anlayamaz bir şekilde ona bakmama sebep oldu.

"Okuldaki şu dedikodular," diye mırıldandı gözlerini kaçırırken. "Gerçekliğini tabii ki bileme..."

"İnandığını söyleme," dedim kavisli kaşlarım alnıma yükselirken. "Tabii ki hepsi saçmalık."

Bora'nın yüzünde rahatlamış bir ifade belirdiğinde boş boş ona baktım. Dışarıya böyle bir görüntü mü sunuyordum?

"Sanırım kalabalık yaptım. Üzgünüm."

"Alışkınım," diye geveledim ağzımın içinde. "Bak, bu konuyu kapatalım mı? İnsanların ne düşündüğü umurumda bile değil ve sen de bunu konuşmaya devam edersen gideceğim."

Bora hızla kafasını iki yana sallarken derin bir nefes vererek bakışlarımı yere düşürdüm. Asrın'la bu şekilde anılmak...

"Bu konuyu açarsam başımda bardak kırabilirsin," dedi Bora gözlerini devirirken. "Ve şu sürekli beni ertelediğin yemek olayını gerçekleştirebilirsin, ne dersin?"

"Sahi mi?" diye mırıldandım bardak olayına gözlerimi devirirken. Sıkıntı zihnimi yoklasa da sürekli Bora'yı ertelemek onu kötü hissettiriyor olsa gerekti. Sonuçta Almila ile birlikte de yemek yiyor, konuşuyorduk.

"Tabii ki hayır," diyerek gözlerini kıstı. "Ve benimle yemeğe gelecek misin?"

"Neden olmasın."

"Takip et," diye mırıldandı Bora okul çıkışına yönelirken. Doğru yaptığıma inanarak onu takip ederken yine tuhaf bakışları üzerimde hissetmek zorunda kalmıştım.

Arabaya binerek çantamı dizlerimin üzerine koydum ve bakışlarımı bileğimdeki saate çevirdim. Saat dördü geçmişti ve havadaki ağır his çoğalıyordu. Gökyüzünü ele geçiren koyu gri bulutlar umutsuz halimi ikiye katlarken, aklımı bulandıran ve ruhumu sıkıştıran gerçekleri bir kenara iteleyip, hepsinin üzerine tozlu

çarşaflar serdim. Sessiz sakin bir yolculuk geçirmiştik. Bora konuştuğumuz zamanlarda beni germese de Almila'nın söyledikleri beynimde yerini korurken kendimi rahatsız hissediyordum. Bora tarafından hiç böyle bir şey hissetmemiştim ki.

Araba durduğunda bakışlarımı etrafta gezdirdim ve sahil kıyısına geldiğimizi fark ettiğimde afalladım. Daha farklı ve daha şık bir yer beklerken sahile gelmeyi beklemesem de kesinlikle daha iyi olmuştu. "Hadi."

Bora kapıyı açarak dışarı çıktığında onu takip ettim ve dışarı çıkarak kapıyı kapattım. Rüzgâr aniden bedenime hücum ederken alnıma dökülen saçlarımı üfleyerek geri itelemeye çalıştım. Bora eliyle basit bir *gel* işareti yaptığında kafamı sallayarak onu takip ettim. "Böyle bir yere geleceğimizi düşünmemiştim."

Bora omzunun üzerinden bana tereddütlü bir bakış attı. "Başka bir yere gitmek ister misin?"

"Hayır," diyerek kafamı iki yana salladım. "Kesinlikle zengin takımının bulunduğu ortamdan daha iyi."

Bora önüne dönerek ilerlediğinde birkaç dakika sonra karavanda balık satan bir adam ve dört-beş ahşap masanın etrafını sardığı küçük bir ortam görmüştüm. Beyaz karavanın içinde balık ekmek satan kırmızı şapkalı adam ve yağmura rağmen ahşap masaların etrafını saran kalabalık gözüme gerçek gelmişti. Hakiki gelmişti.

Bora başına büyük bir şemsiyenin dikildiği, küçük ahşap bir masaya oturdu ve onu takip ederek ben de masaya oturduğumda birini çağırdı.

"Güzel yermiş," diye mırıldandım etrafa göz gezdirirken.

"Öyledir," dedi küçük tabureye sığmayan cüssesiyle gözüme komik gelirken. Dudaklarımı birbirine bastırdım ve yüzümü ona döndüm. "Asrın tanıştırmıştı bizi burayla."

Her yerden, her an onun adının çıkması her zaman duraksamama sebep oluyordu. Asrın'ın böyle bir yerde balık ekmek yemesi ne kadar tuhaf gelse de, o kadar normal canlanıyordu gözümde. Onun gölgesini üzerimde hissetmek durağan kalbimi bile canlandırıyordu ve bunun azap mı yoksa hediye mi olduğunu çözemiyorum.

"Bizi?" diye sordum.

Omzunu silkti. "Cenk ve beni."

Garson yanımıza geldiğinde birer tane balık ekmek ve yanına kola söylemiştik. Tatlı içeceklerle pek aram olmasa da bir seferlik sorun olmazdı. Yağmurun şemsiyede bıraktığı ritmik sesler tıpkı bir kuş tüyünün ruhuma dokunuşu gibi hissettiriyor, narin bir huzur aşılıyordu.

"Bayağı yakınsınız, öyle mi?" dedim sesimdeki merakı fark etmemesini dileyerek.

"Öyle. On iki, on üç senedir ayrı tek bir günümüz geçmemiştir," dedi. Sesi dalgındı. "Ta ki Asrın yurtdışına çıkana kadar."

"Hangi ülkeye gitti?" diye sordum umursamaz görünmeye çalışırken.

"İspanya," diye yanıtladı denizdeki durgun bakışları bana dönerken. "Bir ara Viyana'da da kaldı."

Neden diye sormak istedim ama dilimdeki kelimeler merakımın üzerine harflerini yuvarladı. Kendini öğüten merakım birçok şey sormama sebebiyet olsa da Asrın'la ilgili özel şeyleri başkasının ağzından değil, bizzat onun dudaklarından duymak istiyordum.

Yemek boyunca pek konuşmamıştı ki bu da düşüncelerimi didiklememe izin vermişti. Asrın ve Cenk'in, günün yarısında nereye gittiğini ve neden sıkıntılı olduklarını merak ediyordum. Ve sürekli kendime bunu merak etmenin saçma olduğunu söylüyordum ama işe yaramıyordu.

"Lezzetliydi," dedim elimdeki peçeteyle ağzımı silerken. Gayet iştahla yemiş ve memnun kalmıştım.

"İlk yiyeceğim zaman pek beğeneceğimi sanmıyordum," dedi kolasının pipetiyle uğraşırken. "Ama Asrın zevklidir."

"Hâlâ beraber mi yaşıyorsunuz?"

"Evet ama eve pek uğramıyoruz," dedi dudaklarına belli belirsiz bir tebessüm otururken. "Ben orada burada takılırım, Asrın da mekânla ilgilenir." Gözlerini kıstı. "Mekânı biliyor musun?"

"Duydum ve gittim," dedim önceki günü hatırlayarak.

"Şaşırdım," diye mırıldandı tek kaşı havalanırken. "Asrın'ın

mekânı güvenlidir ama tehlikesi de vardır. Gideceğini düşünmemiştim."

"Yalnız değildim, Asrın vardı," diye geveledim ağzımın içinde.

"Onunla aranızda ne var?" diye sordu aniden. Yutkundum ve aklımda canlanan birçok sahnede hissettiğim güvenin aramızda hiçbir şey ifade etmediğini fark ettim. Bu beni üzmüş müydü? Üzmemeliydi.

"Hiç... Hiçbir şey yok," dedim göğsüme aniden oturan sebepsiz ağrıyla.

Bora'nın şüpheyle bakan gözleri kısıldı ve gergin yüzündeki buz kalıbı çözüldü. Başını ağır ağır sallarken, üzerimde oluşan gerginlik ruhuma tırnaklarını geçirdi.

"Kulakların kıpkırmızı olmuş," diye mırıldandı ahşap masanın üstünde duran siyah bereyi eline alırken. Parmaklarının arasına aldığı bereyi bana uzattığında duraksadım. "Taksana."

Bora'nın yünlü beresi avucumu kaşındırırken, buna gerek olmadığını belirttim. Onun beresini takmak istememiştim ve buna gerek yoktu. Bora gözlerini devirip, başını bana yaklaştırdı ve bereyi başıma örterek dumura uğramamı sağladı.

"Gerek olmadığını söylemiştim," dedim huysuz bir sesle.

Bora geri çekilip taburesine yaslanırken gözlerini berede gezdirdi. "Yakıştı."

"Sağ ol."

"Lafı olmaz."

Kafamı sallarken montumun cebinde titreyen telefonumun varlığıyla birden irkildim ve ekrandaki isme bakarken kısa çaplı bir şok geçirdim. Arayan Asrın'dı. Yutkundum ve telefonu kaydırarak açarken Bora'nın bakışlarını üzerimde hissettim. Parmaklarımın arasındaki telefonu kulağıma yasladığımda, karşımdaki ses konuşmama bile izin vermeden sert bir dille konuştu. "Aşağı in."

Kaşlarım çatıldı ve yanlış duymuş olabileceğimle ilgili bir ihtimale tutundum. "Anlamadım?" diye mırıldandım.

"Evin önündeyim, aşağı in." Kulaklarımda can bulan kelimelerin gerçekliğini hâlâ kavrayamıyordum. "Kime diyorum, kızım?"

"B-ben evde değilim," dedim şaşkın bir sesle. Asrın evimin

önündeydi ve beni çağırıp, benimle görüşmek istediğini söylüyordu ya da emrediyordu.

"Okuldan çıkmış olman lazım," derken sesinden akan birçok olumsuzluk, taşlı yollarda düşe kalka yürüyen küçük kızın kulaklarında çürüdü. "Neredesin sen?"

Bora'nın anlamaz bakışları üzerimdeki varlığını koruyordu. "Okuldan çıktım zaten," dedim soğuk hava nefesimi keserken. "Dışarıdayım. Ne oldu?"

"Eve gel," dedi hiddetli ve mesafeli bir sesle. "Bekliyorum."

Telefonun kapandığını işaret eden ses kulaklarımı doldururken, emrine ayak uyduran ruhuma sinir olmuştum. Bakışlarım kapanan telefona düştü ve duyduklarımdan çıkacak anlamların ucunu kapatmaya çabaladım.

"Ne oldu?" diye sordu Bora.

"Yok bir şey," diyerek gözlerimi onun yüzüne çıkardım. "Eve gitmeliyim."

"Seni götürebilirim," diye teklifte bulundu ben çantamı omzuma asıp, üzerimi düzeltirken.

"Gerek yok," dedim tabureden ayaklanırken. Neden gittiğimi bile bilmiyordum ama gitmek istediğimi biliyordum.

"Hadi ama," diye hayıflandı beni takip ederken. "Bu havada taksiyi zor bulursun."

"Tamam."

Arabaya bindiğimizde kemerimi taktım ve bu ayrıntının Asrın'ın uyarılarından aklımda kaldığı gerçeğini es geçerek çantamı dizlerimin üstüne koydum. İçimde bin bir türlü his ve bilinmezlikle ilerlerken Bora'nın ara ara bana baktığını hissedebiliyordum.

"Eve mi?"

"Evet," diyerek onayladım ve başımı koltuğun sırtına yasladım. Asrın'ın beni neden çağırdığını merak ediyordum ve aklıma herhangi bir neden gelmiyordu. Bir bütünün ayrılmaz parçaları büyük bir ganimete ev sahipliği yapıyordu. Cevapsız sorular acımı bile köşeye itebilecek kadar yoğunken, bir gölgenin üzerime düşen izini tenimde hissediyordum. Hayatım hep bir mücadele içinde geçecekti.

Arabanın durduğunu anladığımda dizlerimdeki çantayı omzuma taktım ve ellerim kapı kulpunu kavrarken omzumun üzerinden Bora'ya baktım. Biraz afallamış görünüyordu.

"Sağ ol Bora," diyerek arabanın kapısını kavradım ve Bora arkamdan homurdanırken kapıyı kapattım. Gözlerimi etrafta gezdirip, Asrın'ın arabasını aramaya koyuldum. O sırada, Bora arabayı çalıştırarak uzaklaştı. Saat beş civarlarındaydı ve hava kararmaya başlamıştı.

Sokaktan geçen tek tük insan ve oyun oynayan çocukları gördüğümde kaşlarımı çattım ve arkamı döndüm. Asrın'ın arabası yüz metre kadar ilerideydi ve film camlardan dolayı içeriyi göremiyordum. Kafamda birçok neden birbiri ardına devrilirken adımlarımı hızlandırarak arabaya ilerledim, bu sırada beni izlediğini hissediyordum.

Arabanın kapısını kavrayarak kendime doğru çektim ve gözlerim tanıdık adamı bulduğunda yutkundum. Koltuğa oturduğum süre boyunca gözleri bana değmedi. Kendimi koltuğa yaslayıp, ne yapacağımı bilemez bir halde ona baktım. Bakışları ön camın ardındaydı. Profilinden görünen düzgün burnu ve elmacık kemiklerinin güzelliği gözlerime dokundu. Kemikli çenesi gergin görünüyordu ve dolgun dudakları sımsıkı birbirine bastırılmıştı.

Tek bir kelime bile etmeden arabayı çalıştırdığında dudaklarım aralandı ama sinirli görünüyordu ve onun konuşmasını beklemek bana daha mantıklı geliyordu. Dişlerimi dudaklarıma geçirdim ve kanatırcasına ısırırken ayaklarımı koltuğa yasladım çünkü buna kızmıyordu.

Onun bana çok ters davrandığı zamanlar az olsa da kaba ve sinirli davranmaktan kaçınmıyordu. Tehlikeli, umursamaz ve nicesiydi. Buna rağmen tehlikeli yanından hiçbir zaman nasiplenmemiş, hiç hissetmediğim sıcaklığı ve katıksız bir güveni benimsemiştim.

"Bora?" dedi harflere yapılan nadide vurgu sorgu niteliği taşıyordu. "Onunla mıydın?"

Gerçek bir soru, gerçek bir cevap gerektirdiği için tuhaf bulduğum durumun içine itildim ve dudaklarıma kadar gerilirken

söyleyeceklerime hak payı bıraktım. "Evet," diye onayladım onu. "Onunlaydım."

Asrın'ın derin camlarıma takılan nefesi arabanın içini yoklarken, bindiğim andan beri ciğerlerimi istilası altına alan karamel kokusu nefesimi kesti. Bakışlarım, soğuk ellerimin yeşil, kıvrımlı damarlarında gezindi. Asrın'a yaptığım açıklamanın gerekli olduğunu savunan yanım koca bir tekmeyi ruhumdaki boşlukta savurdu.

"Neredeydiniz?" diye sordu tuhaf bir sesle. "Seni o bıraktı, değil mi?"

"O bıraktı," dedim gergin bir sesle. Asrın'ın yanında bambaşka bir kişiliğe bürünüp, kendimi daha savunmasız hissediyordum. Onunla kesişen yolumuzda ne olduğumuzu dahi bilmiyordum ama yanında tuhaf hissederken başka bir adamın adına tahammülüm yoktu.

"Bunu istemiyorum," dedi aniden. Sesinin voltajı yükselmiş, ön camda gezinen donuk bakışlar beni bulmuştu. Kelimeleri ruhuma çarptı ve birbiri altında ezildiklerinde irkilerek kendimi koltuğa yasladım. Yeşil harelerinin kıvrımlarında gezinen kara dumanlar uluyarak uyanan bir kurt kadar haşindi. "Duydun değil mi? Ben ruhundaki yaralara el atmışken, başka birinin bunu yapmasını istemiyorum."

Ruhum tökezledi. Dudaklarım aralandı ve söylediklerinde yatan anlamı kavrayamadım. "Niye?" diye sordum deli bir heyecanla.

"Beni sorgulama," dedi kara dumanların hâkimiyeti altındaki yosun yeşili hareler yüzümde oyalanırken. Bakışlarını bir süre sonra başıma kaldırdığında kaşları çatıldı ve dolgun dudakları gerilirken gözlerindeki ifade daha da sertleşti. "O bir erkek beresi."

Başımdaki şapkayı hatırladığımda duraksadım ve bunun neden beni gerdiğini çözemedim. "Evet," diye onayladım gözlerimi kaçırırken.

"Çıkar şu bereyi," dedi. Sesi ifadesizdi ama tınılarının arasında kısık gözleriyle bana bakan sertlik hâlâ oradaydı. Araba virajlı bir yola girerken, ön camdaki bakışlarımı ona çevirdim. Yüzü geril-

mişti, sol kolu ara ara seğiriyordu. Bakışlarım ellerine düştü ve direksiyonu sertçe kavradığı göz alıcı parmaklarının boğumlarındaki basınç kalbime eşlik etti.

"Sakin ol," diye mırıldandım cılız bir sesle. Evime neden geldiğini, ne konuşmak istediğini sormak istiyordum ama öfkesi beni ürkütüyordu. Bir şeylere sinirlenmiş gibiydi ve sinirini benden çıkarıyordu.

"Bereyi çıkar," dedi katı, donuk bir sesle. Bakışlarımı önüme düşürdüm ve gözlerim kısılırken ellerimi başıma götürüp bereyi çıkardım. Belki inat eder, şapkayı çıkarmamak için diretirdim ama şapkayı takmaktan pek de memnun değildim.

"Bir şey mi oldu?" diye sordum çekingen bir sesle. "Sinirli görünüyorsun."

"Yok bir şey," diyerek tersledi beni. Bir elini direksiyondan çekti ve ceketinin cebindeki sigara paketini çıkardı. Göz ucuyla onu izlerken sigara paketini ters çevirip, içindeki çakmağı ve bir tane sigarayı çıkardı. Paketi tekrar cebine koydu ve gözlerim büyük bir dikkatle onu izlerken sigarayı dudaklarıyla kavradı ve çakmağı çaktı. Çakmak yanmadı.

Asrın'ın kaşları büyük bir hızla çatılırken gümüş çakmağı tekrar çaktı ama bir kez daha yanmadı. Bakışları çakmağa kaydı ve tip tip bakarken dudakları kıpırdandı. Çakmağa küfrettiğini anladığımda dudaklarımı birbirine bastırdım ve gülmemek için uğraşırken, Asrın bir kez daha küfrederek çakmağı açık camdan dışarıya doğru savurdu. Dişlerine aldığı sigarayı ezdi ve eliyle kavrayıp onu da dışarıya doğru savurduğunda dudaklarım kıvrıldı.

Saniyeler öncesine kadar kendimi kötü hissederken, şimdi Asrın'ın hareketleri yüzünden gülebilmem tuhaftı. Ellerimi dudaklarımın üzerine kapattım ve gülmemi bastırmaya çalışırken Asrın'ın bakışları bana kaydı. Gözlerindeki kara bulutlar dağılmış olmasa da azalmış, hafiflemişti. Tek kaşını sorgular manada kaldırdı ve elimi ağzımdan çektiğimde bakışları yanağıma kaydı, gözleri kısıldı.

"Gamzen var," diye mırıldandı kendi kendine. Gözleri bir süre orada oyalandı ve dudakları gerilirken bakışlarını tekrar önüne düşürdü. "Gülme, tekmelerim."

Gözlerimi devirip kendimi koltuğun sırtına yaslarken, "Neden beni çağırdın?" diye sordum.

"Canım istedi," diye homurdandı kalbimin düzensiz atışları hızlanırken. "Seni çağırmak için sebebe ihtiyacım yok. Ne kurcalayıp duruyorsun, az sus."

Yutkundum ve kalbimin göğsüme indirdiği tekmeler ruhumu sarmalarken, bakışlarımı ellerime düşürdüm. Haksızlıktı bu. Bana kafasına estiği gibi davranması saçmaydı ama onunla olmak iyi hissettirmiyor değildi. "Nereye gidiyoruz?"

"Bilmem," dedi omzunu silkerken. "Kafam nereye eserse."

"Sigara içmeye ne zaman başladın?" diye sordum ayaklarımı yasladığım koltukta sağlamlaştırıp, kollarımı dizlerime sararken. "Bayağı iyi içiyorsun."

Asrın'ın kaşları havalandı. "İyi içmek de neyin nesi?"

"Ne bileyim, yani hiç de toy gibi görünmüyorsun," diye geveledim. Ağzıma sigara sürmediğim için nasıl içildiğini bile bilmezdim ama Asrın birçok insandan daha iyi görünüyordu. Belki de saçmalıyordum.

Asrın'ın gerilmiş dudakları şeffaf bir kıvrılmayla titredi ve başını iki yana sallarken bunu görmeme izin vermedi. Sahi, onun dudaklarına oturan o gülüş ve kıvrılan dudaklarının aldığı şekil belki de en çok görmek istediğim ama ulaşamadığım ilahi bir yasak olacaktı.

"Salak," diye söylendi keskin bakışları bana uğrarken. "Çekici olduğumu mu söylüyorsun?"

Yanaklarım, lütfen kızarmayın!

"Hayır," dedim bakışlarımı kaçırırken. "Sadece diğer erkeklerden farklı içiyorsun."

"Çok erkek tanımışsın gibi konuşmasana," diye söylendi elleriyle kavradığı direksiyonu sağa kırarken.

Gözlerimi devirdim. "Ne zaman içmeye başladın?" diye yineledim sorumu.

Gözleri önüne düştü ve yüzü ifadesizleşti. "İlk içtiğimde on iki yaşındaydım," diye yanıtladı düz bir sesle. "O zaman tadının bok gibi olduğunu düşünmüştüm ama zamanla birçok şeyden iyi geldiğini anladım."

"Çok erken başlamışsın," diye mırıldandım kısık bir sesle.

"Sancılı bir süreç geçirirken hiçbir şey umduğun gibi ilerlemiyor," dedi sert ve dalgın bir dille. "Ve iyi hissettiren şeyler hayatında yer edinmeye başlıyor."

"Sana iyi hissettiren tek şey sigara mı?" diye sordum allak bullak olmuş düşüncelerle.

"Belki," diye yanıtladı göz ucuyla bana bakarken. "Sana iyi hissettiren bir şeyler var mı?"

Böyle bir soruyu beklemediğimden bir an afalladım ve zihnime diktiğim mekanizmaların eridiğini hissettim. İyi hissetmenin kelime anlamını bilsem bile hiçbir zaman bunu tadamamıştım. Belki de en büyük sebep babamdı ama yalnızlıkla boğuşurken iyi hissetmek mümkün değildi.

"Bilmiyorum," dedim düşünceli bir sesle. "Bunu hiç düşünmedim, belki de olmadığı için."

Arabanın durduğunu fark ettiğimde Asrın'ın bakışları üzerimdeydi ama gözlerimi etrafta gezdirdim. Önümüzde uzanan orman yolunun ucunda ahşap, küçük ve kulübe tarzında bir ev vardı. Araba, yolun kenarında durmuştu. Yükselen ağaçların kalın gövdeleri ve geniş yaprakları dikkatimi çekerken, "Neden buradayız?" diye sordum merakla. "Daha doğrusu neden beni getirdin buraya?"

Tek bir yanıt. "Seninle gelmek istedim."

Alt dudağımı dişleyerek kapı kulpuna uzandığımda, Asrın'ın parmakları tarafından kafeslenen el bileğimi hissettim.

"Yaramazlık yok," diyerek uyardı beni. Parmaklarının arasında kalan bileğim seğiriyordu. Tatlı, telaşlı, göğsümü kıvrandıran bir dokunuştu. "Gezmeye gelmedik. Ahşap eve yürüyeceğiz."

Kafamı hızlıca sallayarak onu onayladığımda sersem bir şekilde gülerek kapımı açtı. Onun açtığı kapıdan inerken, bileğimi ovalamamak için parmaklarımı kastım. Kendisi de indiğinde arabayı kilitledi. Etraf sessiz ve iç karartıcıydı. Yan yana ahşap eve yürürken, gözlerim onun koyu renkli saçlarına odaklanmıştı. Dağınık, düzensiz ama hoştu. Bir anda her şey bilinçsizce döküldü dudaklarımdan. Ben dahi şaşırmıştım. "Saçların... Çok güzel."

Duraksadı. Bunu hiç beklemiyordu. Başını omzunun üstünden bana çevirdiğinde, gözlerinde öyle yoğun bir ifade vardı ki yere düşeceğimi sandım.

"Beğeniyorsun, öyle mi?" diye sordu bana doğru bir adım atarken. Gözlerinde esrarengiz bir ifade oluştu ve dudaklarını usulca ıslattı. Bakışlarım bilinçsizce dolgun dudaklarına kaydığında yumruk yemiş gibi irkildim. Islak ve dolgun dudakları odağımdan ayrılmazken, güçlükle nefes alabiliyordum. "Dolgun... Saçların çok dolgun."

Gözlerim tekrar Asrın'ın bakışlarına çıktığında kalbim kuş gibi çırpınıyor, ruhum onun varlığı tarafından istilaya uğruyordu. Bakışlarını yüzümde gezdirdi ve dudaklarımda duraksadığında buz kesen tenim ısınmış, nefesim körüklenmişti. Dudaklarımı araladım ve sertçe yutkunurken Asrın'ın gözlerini aceleyle gözlerime kaldırdığını gördüm.

"Öyle mi?"

"Hı-hı."

Tenimi karıncalandıran çok yabancı bir bakış atarak önüne döndüğünde dizlerimin titrediğini hissettim. Usulca onun arkasından yürürken az önceki anı unutmak için neden buraya geldiğimizi tekrar düşündüm. Sorularımı cevapsız bırakmıştı ama burada olmamız için hiçbir mantıklı sebep yoktu. Kötü hissetmiyordum. Onunla aynı ortamda olmak beni besliyordu sanki. Ahşap küçük evin içine girdiğimde, sedirin dışında hiçbir şeyin olmadığını gördüm. Çekingen adımlarla içeri yöneldiğimde, Asrın kapıyı kapatmış ve sedire ilerlemişti. Kollarımı göğsümde bağlarken ceketini çıkardığını gördüm. O sırada gözlerim koluna takıldı. Hayır, kolundaki yaraya. Gözlerim ilk anda bunu yalanlasa da telaşla dengesizleşen kalbim her şeyin farkındaydı. Dirseğinin iki parmak kadar üstünde bir kesik vardı. Usulca sızan kan, dirseği boyunca aşağıya akıyordu ve Asrın sedire oturmuş, bunu umursamadan telefonundan mesaj çekiyordu.

Boğazıma oturan tükürüğü ittirerek bilinçsiz adımlarla ona ilerlerken, endişenin bütün hislerimden daha fazla yer kapladığını fark ettim. Sedire ilerlediğimde beni fark etti ama sadece

gözlerimin içine baktı. Tek kelime konuşmadı. Sedirde yanına oturduğumda parmaklarım karşı koyamadığım bir istekle dirseğini yakaladı.

Teni cayır cayırdı.

Yanıyordu.

Asrın sesli bir şekilde yutkunarak başını hafifçe bana doğru eğdiğinde parmaklarımın titrediğini gördüm. Yakındık. Konuşmuyorduk. Birbirimizin sınırını işgal ediyorduk ama rahatsız değildik. "Acıyor mu?" diye sordum. Yukarıdan bana baktığını hissediyordum.

"Ne acıması?" diye sordu düz bir sesle. Sesi saçlarımı okşadı. "Ufak bir sıyrık sadece, tabii ki acımıyor."

Gözlerimi kırpıştırdım. Neden böyle kötü hissediyordum ki?

"Ama kolun kanıyor," dedim.

"Kanıyor," diyerek onayladı beni. Sesi karanlıktı. Nefesimi toparlayamıyordum. "Fakat acımıyor."

"Acımasını istemem."

Asrın'ın bakışlarını üzerimde hissederken çekinme duygum yeniden hislerimi yokluyordu ama kuvvetli değildi.

"Yaklaş," diye fısıldadı ruhumun yaralarına el atan sesi sahibi.

"Niye?" diye mırıldandım başımı omzuma doğru eğip, göz ucuyla ona bakarken. "Yeterince yakınım ya."

Yüzünde düz bir ifade olsa da bakışlarındaki dinginlik ve dikkat oradaydı. Derin nefesiyle göğsü körüklendi ve havaya doğru yükselirken çenesini saç diplerime sürttü. Ne yapıyordu böyle?

"Ne yapabilirim?" diye fısıldadım kan bulaşmış göz alıcı parmaklarına bakarken.

"Pansuman yapmanı istiyorum."

Hızlıca kafamı salladım. "Yaparım tabii."

"Tişörtünü çıkar," dediğinde bir an şokla gözlerimi kocaman açtım ve ona bakakaldım. Gözlerini devirip, hafifçe benden uzaklaştı. "Ceketimin kumaşı çok sert, iş görmez. Bir bez parçası lazım, tişörtüm de hep kan."

Dört köşeli jeton ağır bir tahribatla beynime düştüğünde bakışlarımı kaçırdım. Yüzüm ısınmaya başlarken, "Yarana mı bas-

tıracaksın?" diye sordum gözlerim onun ellerinde oyalanırken. Sahiden elleri bile başka güzeldi.

"Evet, hadi. Seni yemeyeceğim," diye homurdandığında sıkıntılı bir nefes verdim. Bunu tabii ki yapacaktım çünkü ona karşı tuhaf bir güven duyuyordum. "Tişörtünü çıkar."

Gözlerimi koluna çevirdim ve utançtan ölürken, "Gözlerini kapat," diye mırıldandım.

"Saçmalıyorsun," dedi. Sesi sertleşmişti. "Sanki daha önce görmediğim şeyler."

Onun hakkında bununla ilgili birçok şey duysam da ilk defa kendi dile getirdiğinde tuhaf hissettim. Midem burkuldu ve bu hissi kovalarken kaşlarımı çattım. Sinirlenmiştim. Sahiden sinirlenmiştim. "Öyleyse git de tişörtünü zevkle çıkaranlar sana baksın," dedim sesim yükselirken.

"Bundan emin misin?" diye sordu sesine serpiştirdiği hafif alayla.

Derin bir nefes verdim ve inandırmak için gözlerimi gözlerine çıkardım. Bana dikkatli bir ifadeyle bakıyor ve aynı zamanda son derece ifadesiz görünüyordu.

"Tişörtümü çıkaracağım ama sen de gözlerini kapayacaksın. Bunu öylece yapamam."

Gözlerinde çok hafif bir anlayış gördüm gibi oldu ama emin olamadım. Bakışlarım yarasını takip ederken, biraz daha rahat bir pozisyon alarak ayaklarını sedire doğru uzattı.

"Pekâlâ," diye mırıldandı bakışlarını tahta tavana doğru çevirirken. "Hadi çıkar."

Beni görmediğini biliyordum ama yine de onun yanında sutyenimle kalmak utançla yanmam için iyi bir sebepti. Ona kısa bir bakış atarak tereddütlü bir ifadeyle elimi montumun fermuarına götürerek fermuarı açtım. Asrın'ın dirseği kana bulanmıştı ve güçlü omuzları her bakışımda dikkatimi çekiyordu.

"Beni görmediğine emin misin?" diye sordum göğüs kafesim kendi içinde çırpınırken.

"Sapık mıyım kızım ben?" diye homurdandı bakışları eskimiş tavanda gezinirken. "Bakmamı istemeyen birine neden bakayım? Ki bunu istemeyen tek insansın."

Ellerim askılı tişörtümün uçlarında dolaşırken gözlerimi devirdim. "Ne mutlu bana," diye homurdandım ve titreyen ellerimle tişörtün ucunu çekiştirerek üzerimden çıkardım. O görmese bile önünde siyah bir sutyenle duruyordum. Kalbimin atışları hızlanırken, beyaz tenim alev almıştı.

"Siyah mı?" diye sorduğunda tüm kanımın çekildiğini hissettim. Gözlerimi kocaman açarak onun yüzüne baktım.

"Görmediğini söylemiştin," diye bağırdım ve kollarımı göğsümün üstüne kapadım.

"Gerçekten siyah mı?" diye sorarken, çıkardığım montu üzerime giydim ve fermuarı boynuma kadar çekiştirdim. Boynum utançla yanarken bakışlarımı yarasına çevirdim ve ne durumda olduğuna göz atarken sertçe yutkundum.

"Beni utandırdığının farkında mısın?" diye mırıldandım kısık bir sesle.

Asrın tavandaki bakışlarını bana çevirdi ve gözlerini bir süre üzerimde gezdirdiğinde bunu daha da utandırmak için yaptığını düşündüm.

"Farkındaydım," diye yanıtladı düz bir sesle.

"Ne yapmalıyım?" diye sordum, çıkardığım askılı tişörtü avucuma alırken. Asrın'ın bakışları önce dirseğindeki darbeye sonrasında avucumdaki tişörte kaydı.

Bakışları gözlerime tırmandığında, elimdeki tişörtü yavaş bir şekilde aldı ve iki ayrı parçaya böldü. Onun için zor olmamıştı. Gözlerim onu takip ederken, kanamanın durmasını ve kolunun iyileşmesini istiyordum.

"Bir parçayla kanımı temizle," dedi yırttığı parçayı tekrar avuçlarıma bırakırken. Başımı ağır ağır sallarken aramızdaki mesafeyi biraz daha kapattım ve bakışlarımı koluna düşürürken, "Tamam," diye mırıldandım.

Gözlerim Asrın'ın yüzüne kaydı ve *hadi* dercesine bana baktığını fark ettim. Başını sedirin sırtına yasladı ve dirseğini dışa doğru büktü. Yüzünde acıdığına dair herhangi bir ifade yoktu ama olsa da göstermeyeceğine emindim.

Bunu o kadar kabullenemiyor, o kadar yakıştıramıyordu ki.

Avucumdaki tişört parçasını dirseğine yavaş bir hareketle sürttüğümde herhangi bir tepki vermedi. Kanama hâlâ devam etse de artık daha azdı. Yüzümü buruşturdum ve canını yakmamak için naif dokunuşlarda bulunurken bakışlarını profilimde hissettim. "Bu ev kimin?" diye sordum.

"Sahipsiz," dedi nefesi alnıma dökülmüş kâküllerimi uçuştururken. Kalbim düğümlendi. "Yıllar önce terk edilmiş."

"Benim gibi," diye ağzımın içinde geveledim. Bana dikkatli baktığı zaman tıpkı bir çocuk gibi iki elimi yüzüme kapatıp, utancı yok saymayı istiyordum.

"Annen değil mi?" diye mırıldandı. Sorudan çok onay isteyen bir cümleydi. Başımı ağır ağır sallarken gözlerimi kıstım. Heyecanla titreyen ellerim bunu nasıl başarıyordu bilmiyordum ama pansuman yapabiliyordum.

"Hı-hı," dedim savururcasına. Kanı temizledikten sonra kirlenmiş tişört parçasını yere bıraktım. Bakışlarımı alttan ona çevirdim ve hâlâ bana baktığını fark ederek diğer temiz tişört parçasına uzandım.

"Acıtmıyorum değil mi?" diye sordum temizlenmiş koluna bakarken. Yarık derin değildi ama hafif bir sıyrıktan fazlasıydı. "Bunu ne yapacağım?"

"Rahat ol," dedi umursamaz bir sesle. "Şimdi o parçayı dirseğime bağla ve hafif bir şekilde düğüm atarak çözülmesine engel ol."

Elimdeki parçayı iki yandan tuttum ve dirseğine dolamaya başladığımda kolunun sahiden yapılı olduğunu fark ettim. Ona doğru eğildiğimden o kokusunu daha net algılayabiliyordum ve bir de bana bakması tüm sağlam bariyerlerime okkalı bir tekme savuruyordu.

"Tentürdiyot falan sürmemiz gerekmez mi?" diye sordum parçanın iki ucunu bağlarken. Canı yanmasın diye hafif davranıyordum ama pek de acıyor gibi değildi zaten.

Nihayetinde işim bittiğinde Asrın'ın dolgun saçları hemen önümdeydi ve bakışları hareketlerimi takip ediyordu. Cesaretimin sıfır olduğu o anlarda ona bakamazken, kalbime sürtünen

kuş tüyü de ruhumu diriltiyordu. Ellerimi kolundan çektim ve derin bir nefes verirken geriye doğru çekildim. Bakışlarımı kolundan ayırmadım ve nefeslerim düzelirken ellerime bulaşan kanı pantolonuma sürdüm.

Asrın'ın telefonu çaldığında göz ucuyla ona baktım ve telefonu kavrayıp kulağına götürdüğünü gördüm. Konuştuğu süre boyunca ona bakmadım ama Cenk'le konuştuğunu işitmiştim. Yanımıza mı geliyorlardı? Bilmiyordum. Kalbimin üzerine binip yük olan düşüncelerim beni kambur yaparken, üstüme sinen kanın kokusu midemi bulandırdı. Asrın telefonu kapatarak sedirin üzerine fırlattığında bakışlarını üzerimde hissettim ve ben de gözlerimi onun yüzüne çıkardım.

"Kaç defa bıçaklandın?" diye sordum yüzümü kendime çektiğim dizlerime yaslarken.

"Saymayı bıraktım," dedi omzunu silkerken. "Hepsi ufak tefek şeylerdi."

"Umursamıyorsun, öyle mi?" dedim ürperirken. Bu kadar umursamaz olup, canını tehlikeye atması sinirlerimi bozmuştu.

"Yurt dışına neden çıktın?" diye sordum araladığı kapıdan içeri adımlamak isteyerek. Kaşları çatıldı ve gözleri bir süre yüzümde oyalandı. Bakışı, ufak iğneleri derime batırıyor ve kalkan derimi sızlatıyordu.

"Cevap alamayacağın sorular sorma," dedi bakışları sertleşirken.

Yüzümü dizime sürtüp burnumu kaşırken gözlerini devirdi ve ağzım aralanırken evin tahta kapısı gürültüyle çalındı. Dudaklarım kapanırken irkilerek bakışlarımı omzumun üzerinden kapıya çevirdim. Asrın benden önce kalktı ve hızlı adımlarla kapıya doğru ilerlerken bakışlarımı ondan ayırmadım.

Asrın tahta kapıyı açtığında, Cenk kapıya yaslandığından dolayı içeri doğru savruldu ve yere düşmekten son anda kurtuldu. Asrın birçok sesli küfürle onu karşıladı. Dudaklarımı birbirine bastırdım ve onları izlerken Cenk'in ardından gelen Bora'yı görerek şaşırdım.

Asrın tekrar kalktığı yere otururken, Cenk ve Bora bakışlarını bana çevirdi ve tuhaf bir şekilde bakarak içeri doğru adımladılar.

"Sana da selam," diye mırıldandı Bora etrafta oturmak için yer ararken. Hiçbir yer yoktu.

"Selam," diye mırıldandım bakışlarımı kaçırırken. Beni eve o bırakmıştı ve şimdi burada olmam tuhafına gitmiş görünüyordu.

Cenk boş yer olmadığından dolayı bizim oturduğumuz sedirin önüne geldi ve Asrın'ın bacaklarını uzattığı sedire bakarken, "Ayağını çeker misin?" diye sordu. Asrın duymamış gibi yaparak Bora'ya bakmaya devam ederken, Cenk küçücük boşluğa otururak sıkıntılı bir nefes verdi. "Karanlık, orman, bir dağ evi ve iki ergen."

Boş boş ona bakarken Asrın, Bora'daki bakışlarını Cenk'e çevirdi. Tip tip ona bakarken yüzünü buruşturdu. "Ve ormana gömülecek bir ceset," diye homurdandı ters ters. "İstediğim şeyleri aldınız mı?"

Bora elindeki poşetleri yere bırakırken, "Burası çok soğuk," dedi memnuniyetsiz bir ifadeyle. "Kız burada üşür Asrın."

Cenk pis pis sırıtarak, "Asrın onu ısıtır," dedi alayla.

Yüzüm ısınırken gelen utancı kovamaya çalıştım. Asrın bariz bir şekilde gerilirken bakışlarını şömineye çevirdi. Dudakları düz bir çizgi halini almış ve gözleri sertleşmişti. "Benimle iyi," dedi sert bir dille. "Takma sen kafana."

Asrın bakışlarını Cenk'e çevirdi. "Git, odun kır," dedi gergin bir sesle.

Cenk ona öcü görmüş gibi bakarken, Asrın hiç de umursuyor gibi görünmüyordu. Bora'nın bana değen bakışlarını hissediyordum ama Asrın ve Cenk'e kulak kabartıp, bunu sineye çektim. Tuhaf bakıyordu ve bu rahatsız ediciydi.

"Ne odunu?" diye söylendi yüzünü buruştururken. "Güçlü ve yapılı vücudum buna müsait olabilir ama bir kurt tarafından yenmek istemiyorum. Benim evde bekleyen bir sevgilim ve bir de köpeğim var."

Bora, Asrın ve ben, Cenk'e tip tip baktık. O bu işten sıyrıldığını düşünüyordu ama öyle değildi. Asrın yüzünü buruşturarak tekrarladı. "Odun kır."

Nihayetinde Cenk biraz söylenip odun kırmaya gittiğinde

içeride tuhaf bir sessizlik olmuştu. Gerginlik vücudumu sarmalarken, kalbimin düzensiz atışları dinmeye başlamıştı. Bora şöminenin başında dikilmiş, bir Asrın'a bir bana bakarken, benim gözlerim Asrın'ın yarasındaydı. Kanaması durmuş gibi görünüyordu ama sardığım siyah parça yine hafifçe ıslanmıştı. Zihnimdeki sualsiz yaralara bir yenisinin daha eklendiğini ve bunun, onun tenine bulaşan kanıyla ilgili olduğunu hissettim.

"Kolun nasıl?" dedi Bora ortamdaki tuhaf sessizliğe çomak sokarken. "Ciddi bir şey değil, değil mi?"

"Sıyrık," dedi Asrın kısa keserek. "Ciddi değil."

Konuşurken yüzünde sert denilemeyecek ama yumuşakta sayılmayan bir ifade oluşmuştu. Benimle konuşurken ya ifadesiz ya sert olurdu ve bu da Bora'ya verdiği önemi gösteriyordu. Benimde hiçbir şey olmadığımı...

"Yengem seni sordu. Bayağıdır uğramıyormuşsun," dedi Asrın'ın kolundaki yaraya yüzünü buruştururken. "Seni merak ediyor."

Kafasını ağır ağır sallarken, "Aklımda," diye mırıldandı düşünceli bir sesle. Bakışları bir ara bana uğradı ve ona baktığımı fark ederek gözlerini kıstı. "Uğraşmam gereken şeyleri aradan çıkarmam lazım."

"Sen iyi misin?" diye sordu Bora bakışlarını bana yöneltirken.

Yüzümü ona çevirirken kurumuş dudaklarımı yaladım ve Bora'nın gözleri kısılırken, "Gayet iyiyim," diye cevapladım. "Sen nasılsın?"

"Şimdi daha iyiyim," dediğinde bakışlarımı kaçırdım ve Asrın'a denk geldiğimde daha önce böylesine gerilmediğimi düşündüm. Bakışları kıymıktı ve ben ellerimi o kıymıkta bilmeden gezdirip, örgülerini savuşturan küçük bir kızdan başka bir şey değildim.

Cenk gelip şömineyi yaktığında ev bayağı sıcak olmuştu ve üzerimdeki montu çıkaramıyordum. Cenk çektiği köpeğinin fotoğraflarını Asrın'a gösteriyor, o da her fırsatta telefonu kırmakla tehdit ediyordu. Aralarında farklı bir muhabbet oluşurken, Asrın'ın Cenk'e de önem verdiğini görebiliyordum.

"Ev bayağı sıcak oldu," dedi Cenk bana bakarken. "O ceketi çıkarsana. Terlemiyor musun?"

"Olmaz!"

"Olmaz!"

Asrın'la aynı anda bağırdığımızda şaşırmış bakışlarımı ona çevirmiştim. Bora ve Cenk de bariz bir şekilde şaşırıp, şüpheli gözlerle bize bakarken, Asrın da belli belirsiz bir şaşkınlıkla bana bakmıştı. Kaşları çatıldı ve önüne dönerken ısınan yüzümü önüme düşürdüm, Cenk'in attığı adi gülüşü tabii ki yakalamıştım. Pislik!

"Siz hayırdır?" diye sordu Cenk gevşek bir sırıtmayla bize bakarken.

"Gidin artık," dedi Asrın şömineden gelen çatırtı sesleri odanın içini doldururken. "Uyuyacağım."

"Sen gelmeyecek misin?" diye sordu Bora çıkardığı deri ceketini üzerine giyerken. "Ne yapacaksın burada?"

"Hayır, burada kalacağım," dedi aralıklı gözlerini tamamen kapatırken. "Gidin siz, zaten yarın hafta sonu."

"Hadi Esila, gidelim," dedi Bora kapıya doğru ilerlerken.

Cenk son bir fotoğrafı Asrın'a gösterip, Bora'nın peşinden ilerlerken kafam karışmıştı. Tüm kaburgalarım birbiriyle çarpışıyor, çığlık çığlığa derimin üzerine oturan hislerim beni yönlendiriyordu. Orada Asrın'la kalmak istediğimi fark ettiğimde bakışlarımı ellerime düşürdüm.

"Ben burada kalacağım," dedim kısık, kararlı bir sesle. "Şey, siz gidin." Ayağa kalkarak kapıya doğru ilerlerken, "Pansuman nasıl yapılıyor?" diye sordum.

Bora ve Cenk afallamış bir halde kapıya doğru ilerlerken, ellerimi kollarıma sardım ve kapının dışında kalırken Asrın'ın bakış açısından çıktım. Cenk arabaya doğru ilerleyip arabayı çalıştırırken, "Burada kalmak istediğine emin misin?" diye sordu Bora. Kaşları çatılmış, yüzünde memnuniyetsiz bir ifade oluşmuştu.

"Evet," diye yanıtladım emin bir sesle. Eve gitme gibi bir zorunluluğum yoktu ve bir kez olsun istediğimi yapmak istiyordum. "Hem ona pansuman yapacak biri lazım."

"Sırf onun için kalıyorsan... Yani o başının çaresine bakabilir," dedi bakışları sertleşirken. Bu gerginliğine anlam veremiyordum.

"Hayır, sadece bunu yapmak istiyorum," dedim Cenk arabanın kornasına basarken. "Hadi git yoksa seni almadan gidecek."

Bora'nın parmaklarını bir an kolumda hissettiğimde gözlerim kocaman açıldı ve ona doğru savrulduğumda dilimden şaşkın bir mırıltı döküldü. İdrak edemediğim birkaç saniyenin ardından Bora ciddi yüzünü hemen yüzümün önüne hizaladı.

"Ne yapıyorsun?" dedim kolumu çekmeye çalışırken. "Bora, kolumu bırak."

Bora'nın kaşları çatılırken, "Seni zorluyor mu?" diye sordu. Tükürüğüm boğazımda kaldı ve Cenk bir kez daha kornaya basarken devam etti. "Esila, bak seni zor-"

Diğer kolumdan çekildiğimde sırtım kapıyla buluşmuş ve gözlerim kocaman olmuştu. Asrın, Bora'yı iteleyip geriye doğru püskürttü. Gözlerime çöken şaşkınlıkla onlara bakarken Bora afallamıştı. Asrın'ın yüzünde oluşan ifadenin sertliği, ruhumda koskoca bir duvarı devirdi. Kaşları çatılmış, dolgun dudakları gerilmişti. Bir eli Bora'nın yakasında dururken diğer eli belimde sabitlenmişti. Arkasındaydım. Beni kolluyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye hırladı Asrın, Bora'yı geriye doğru savurup sendelemesine sebep olurken. "Kafayı mı yedin lan?"

Bora'nın bakışları bana kaydı. Gözlerinde pişmanlık, yüzünde rahatsız bir ifade belirmişti. "Sakin ol," dedi yakasını düzeltirken. "Bir şey yok."

"Kızı hırpalıyorsun ahmak," diye tısladı Asrın dişlerinin arasından. Şaşkın şaşkın onlara bakıyor, bu kadar hızlı gelişen olayı kavramaya çalışıyordum. Asrın'ın belimdeki eli sıkılaştı ve beni kendine çekti. "Sikerim seni. İçtin mi hayvan herif? Kızı hiçbir şeye zorladığım yok, yanımda kalmak istiyor."

Bora'nın yüzü sertleşti. "Seni niye ilgilendiriyor," diye sordu sert bir sesle. "O senin neyin?"

"O benim," diye bağırdığında Bora bunu beklemiyormuş gibi bir adım geriledi ve yüzündeki ifade sarsılırken tükürüğüm boğazımda kaldı. Ruhum kelimelerle çarpıştı ve kalbimin dingin atışları dengesizleştiğinde ellerim boşluğa doğru düştü. Sertçe yutkundum. Boğazım acıyı emerken, kalbim binlerce kez çığlık attı. "Bora, git."

Bora bana bir bakış atarak gerilemeye başladığında Asrın arkasını döndü ve kısa sürede beni içeri sokarak kapıyı gürültüyle kapattı. Ellerim titrerken zemine basan ayaklarımdaki derman çekilmişti. Asrın birkaç dakikanın sonunda kalktığı sedire oturdu ve sırtını yaslarken, dinmeyen kalbimin atışları ruhumun ritmine ayak uydurdu. Sedire oturmak, ruhuma dayanak olan kelimelere tutunmak istedim. Avuçlarımdaki kan kokusu hâlâ varlığını hissettirirken, onun tarafından sahiplenildiğimi bağıran kalbim kulaklarımda uğulduyordu sanki.

"Buraya gel," dedi sert bir dille. Göz ucuyla ona baktım ve bana baktığını fark ederek yutkundum. Titrek adımlarla ilerleyerek yanındaki boşluğa oturdum. Bakışları bir süre yüzümde oyalandıktan hemen sonra elini aniden başıma yerleştirdi ve yüzümü göğsüme sertçe gömdü.

Onun üzerinde yatay bir pozisyon aldığımda dudaklarım bir balık gibi aralanmış, aşinası olduğum koku burnumdan içeriye sızmıştı. İri, göz alıcı ellerini sırtımda buluşturdu ve kalbim bir kuş gibi çırpınırken, beni iyice kucağına yerleştirdi. Bunu yaparken bilinçsizce ona yardımcı olmuştum. Ayaklarım onun iki yanından dışarıya doğru uzandı ve saçlarım sırtıma döküldü, çenesini başıma yaslamıştı. Çıkıntılı âdemelması gözlerimin önüne düşerken, parmaklarım karıncalandı ve gövdem onun gövdesine kalıp gibi oturdu. Belinde duran titrek ellerimi sıkılaştırdım ve yapılı vücudundaki zayıf belini avuçlarımda hissederken sertçe yutkundum.

"Niye öyle dedin?" diye sordum çatlak bir sesle.

Verdiği nefesi saçlarımın dibine sızdı. Zorlukla alabildiğim nefesim, damaklarımı dahi titretti. Ölümün rengi, kalbimin çerçevelediği ruhumun aynası olmuştu.

"Seni hırpalasa mıydı manyak?" diye homurdandı aksi bir dille.

"Bunun için miydi?" diye sordum kaşlarım havalanırken.

"Çok konuşma," diye homurdandı belimdeki elini sıkarak. Tüm sıcaklığını ve ruhuma akan güven duygusunu iliklerime kadar hissediyordum. "Uyuyacağım."

"Kolun nasıl?" diye sordum. Gözlerimi kapatıp, onun sıcaklığıyla sarmalanmayı kabullenirken. "Kanaması durdu mu?"

"Zaten iyiydi," dedi kısık bir sesle. Nefesi kulaklarıma çarptı. "Acıya alışkınım ben."

"Biliyor musun?" diye sordum fısıldayarak, nefesim onun sıcak göğsüne vururken. Gerilmiş ve kasları sertleşmişti. "Ben de öyle."

"Biliyorum," diye fısıldadı kavislenen âdemelması gözlerimi kamaştırırken. "Acıyı taşıyacak kadar olgunsun."

"Teşekkürler," dedim uykulu bir sesle.

Asrın derinden gelen tuhaf bir homurtu çıkardı. Göğsü havalandı ve ben de onunla birlikte yükselirken bu hissi benimsediğimi fark ettim.

"Böyle nazik konuşma," diye homurdandı tersleyerek. "Sinirlerimi bozuyorsun."

"Teşekkürler," diye fısıldadım dudaklarım onun göğsü üzerinde yukarı doğru kıvrılırken. "Ne mutlu bana."

"Seni fırlatasım var," dedi sakin bir sesle. "Ama şu an değil, hatırlat da sabah yapayım."

Kalbinin ritmi kulaklarımda uğuldarken, heyecanım ruhuma dört elle sarılmıştı. Onun göğsüne evsiz bir kedi gibi sığındım ve sarmalandığım güvenle yüzleşirken gözlerimi sımsıkı kapadım. Onun varlığında hissettiğim ve kendime ait kılmak istediğim ruhundan bana bir parça vermeye istekli olurken, sıcaklığı beni memnuniyetle karşıladı.

"Hiç böyle sarmalanmamıştım," diye fısıldadım şöminenin çıkardığı sesi dinlerken. Kalbinin bir nebze artan ritmini hemen yanı başımda hissederken, ruhumun sefilliğine ışık olan bir adamla huzurlu bir uykuya dalmak üzere yumdum gözlerimi. "Sıcacıksın."

On Yedinci Bölüm

-Anılar-

Cennetten geldiğine inandığım ama cehennem sıcağını hissettiren nefesi saçlarımın derisini yakıyordu. Burnumu sızlatan karamel kokusu ciğerlerime kadar ulaşıyor, nefesimi kesecek bir kudrete sahip olduğunu kanıtlıyordu. Sıcak elleriyle sarmalanan belim yanarken, kurumuş boğazım sızlıyordu. Kemikli çenesi hemen başımın üstündeydi. Kurumuş dudaklarımı yaladım ve sızlayan gözlerimi yavaşça araladım. İçeri giren gün ışığı gözlerimi kamaştırmıştı.

Yanağım tam görüş alanıma giren siyah tişörte odaklanmışken, verdiği düzenli nefesler derin bir uykuda olduğunu işaret ediyordu. Yapılı vücudundaki zayıf belini sımsıkı kavramıştım ve ellerim ilk defa böylesine sıcaktı. Dağılan saçlarımın birazı boynuma sarılmış, birkaç tutamı da Asrın'ın göğsüne dökülmüştü. Hâlâ aynı pozisyondaydık.

Göğsüne yasladığım başımı kıpırdattım ve yüzümü açığa çıkarırken bakışlarımı onun ilahi yüzüne kaldırdım. Gözlerimin belki de görebileceği en güzel manzara, ruhumun tadabileceği en değerli hediyeydi. Gözkapakları o güzel gözlerini örtmüş, koyu siyah saçlarının birkaç tutamı alnına dökülmüştü. Yanık tenindeki elmacık kemikleri sıcaktan kızarmış ve bu görüntü kalbimi tek-

letmişti. Bakışlarım kısıldı ve gözlerim ifadesiz çene kasına indi; hafif kirli sakallı çenesi dik, gergin diyemeyeceğim kadar düzdü. Kavisli kaşları hafiften çatılmış, dolgun dudakları aralanmıştı. Yumuşak diyemeyeceğim bir ifadesi olmasına rağmen masum değil, huzurlu görünüyordu. Tehlike yayan bir huzurdu.

Bakışlarımı onun yüzünden ayırarak etrafta gezdirdim. Perdenin kapattığı küçük camdan giren gün ışığı küçük odayı aydınlatmış, ayrıntıları önüme sürmüştü. Bir kapı gözüme çarptı ve oranın tuvalet olduğunu tahmin ederek rahatladım. Bir elimi Asrın'ın sıcak belinden çektim ve boynuma sarılmış saçlarımı sırtıma doğru ittim. Elimi tekrar Asrın'ın beline atarken, bunu neden yaptığımı bile bilmiyordum.

Ayaklarım Asrın'ın iki yanından sedire uzanmıştı ve bacaklarımın uyuştuğunu hissediyordum. Onun yanına uzattığım ayağımı geri çektim ve karnıma tanıdık bir sancı girdiğinde duraksadım. Kaşlarım huysuzca çatıldı ve idrak etmeye çabalarken aklıma gelen ihtimalle donakaldım. En son reglimin üzerinden bir aydan fazla geçmişti. Genelde düzensiz olur, birkaç gün aksardı ve asla gününü tahmin edemezdim. Şimdi bu tanıdık sancı regl ağrılarını andırıyordu ve o an olduğum durumda yaşayabileceğim en kötü durumdu. Eve gitmeli, yorgan altına girmeli ve bu ağrıyı atlatmalıydım.

Asrın'ın yanındaki bacaklarımı kendime çektim ve bir kez daha huzursuzca kıpırdandım. Kanamanın başlamadığını tahmin ediyordum ama yine de kendimi kontrol etmeli ve önlem almalıydım. Temasımızı kesmek için kalçamı geriye doğru çektim ve kucağından ayrılmayı denedim.

"Kıpraşıp durma," dedi. Uykulu sesi kulaklarıma dökülünce irkilmiştim. Gözkapakları hâlâ örtülüydü ama belimde sabit duran iri elleri oynadı ve göz alıcı parmakları belimi daha sıkı kavradı.

"Kalkmalıyım," diye mırıldandım panikle. "İzin verir misin?"

Asrın çenesini başıma bir kez vurdu ve ellerim onun belinden ayrılırken burnundan saçlarıma sert bir soluk bıraktı. Kafam göğsüne sürtündü ve sıkıntı bedenime çöreklenirken parmaklarımı kırpıştırdım.

"Vermem," dedi. Sesi uyku mahmurluğundan sıyrılmıştı. "Niye kıpraşıp duruyor, uykumu mahvediyorsun kızım?"

Gözlerimi devirdim. Belimdeki elinin parmağı aniden tenimi deşerken, "Devirme gözlerini," diye homurdandı aksi bir dille. Göz çukurunu örten sık, kıvrımlı kirpikleri oynaştı ve gözleri usulca aralandı. Yosun yeşili gözler ilk defa bu kadar berrak görünüyordu. Sertçe yutkundum ve gözlerim usulca büyürken onun uyanışını izleme keyfini -düştüğüm duruma rağmen- sürdüm. Gözlerini kıstı ve bakışları derinleşirken ellerini göğsüne dökülen saçlarıma götürdü. Saçlarımı göğsünden çekti ve gözlerini gözlerimden tek bir an ayırmadan omzumun arkasından sırtıma bıraktı. "Terlemişsin,"

"Şey, evet," dedim pürüzlü bir sesle. Uykulu bir haldeyken kucağında oturmak daha kolaydı ve ama şimdi gözlerime böyle dik dik bakarken utanmam kaçınılmaz oluyordu. "Gereğinden fazla sıcaksın."

Gözleri yüzümü turlamaya devam etti, az bir süre sonra alnımda dağılmış kâküllerimde duraksadı. "Sabah ayrı bir çirkin oluyormuşsun," dedi stabil bir sesle. "Ayrıca zayıf dediğimde bana karşı çıkıyorsun, elimin altında kemiklerini hissediyorum."

Kaşlarım hızla çatılırken ellerimi onun sert göğsüne koydum ve geri çekilmeye çabaladım. Gözlerini devirip beni daha sıkı kavrarken son derece ifadesiz görünüyordu. "Bıraksana be," diye çemkirdiğimde beni hiç umursamadan belimdeki ellerini birbiriyle kavuşturup, beni tamamen kafes altına aldı. "Sesin çok çıkıyor."

Karnıma yeni bir sancı daha girdiğinde ellerim Asrın'ın tişörtünü kavradı ve dudaklarımı dişleyerek inlememi bastırmaya çalıştım. Acı karnıma pençelerini geçirmiş, orada taht kurmuştu. Aldığım soluklar canımı yakarken, Asrın'ın bakış açısından çıktım.

"Neler oluyor?" diye sordu katı bir sesle.

Kafamı iki yana salladım ve kafamı aniden Asrın'ın sert göğsüne geçirdiğimde kaskatı kesildi.

"Sorun ne?" diye tekrarladı bu defasında. Sıcak elini hemen çenemde hissettim ve dudaklarımı araladım.

"Yok bir şey," dedim kesik kesik. "Ben iyiyim. Kalkmama izin ver."

"İyi misin?" diye sordu çenemdeki eliyle başımı kaldırırken. Sert bakan yosun yeşilleriyle karşı karşıya kaldığımda, bakışları karnımı tuttuğum elime düştü. Utanç vericiydi. "Karnına ne oldu senin?"

"Sorup durma," diye çemkirdim ve elinden kurtulmaya çalıştım. Buna izin vermeyerek bakışlarını bana çevirdi ve dik dik gözlerime baktı. "Sadece kalkmama izin ver."

Asrın'ın kaşları çatılırken gözleri kısıldı ve anlamak ister gibi bir ifade yüzüne oturdu. "Utanacak bir şey yapmıyoruz," dedi düşünceli bir sesle. "Karnın ağrıyor diye niye utanıyor..." Duraksadı ve sert bakan gözlerine ucu yanık bir afallama oturdu. "Siktir! Sen regl misin?"

"Sus." Yüzüm utançla yanarken gözlerimi kapatarak onun gözlerinden sıyrıldım. Boynum yanıyor, karnım ağrıyordu ve daha beteri Asrın da en az benim kadar şaşkındı.

"Güzelim bana bak," dedi Asrın. Bakışlarım kısıldı ve gözlerimi ısrarla ondan kaçırdım. "Öylesin değil mi?"

Dudaklarımdan acı dolu bir inleme dökülürken, onun kucağından ayrılmak istememe rağmen ellerim onun tişörtünü daha sıkı kavrayarak sıcağına sığındı. Asrın'ın belimdeki eli sıkılaştı ve dudaklarından sessiz bir küfür döküldü. "Sikeyim, çok mu ağrıyor?"

Kafamı uysalca salladığımda belimdeki bir eli saçlarıma çıktı ve saçlarımı elinde toplayıp omzuma bıraktı. Çenesini tekrar başıma dayadı. "Bir şey söyle," dedi sert, öfkeli bir sesle. "Canının bu kadar yanması normal mi?"

"Bunu seninle konuşmayacağım," dedim utançla. "Kes şunu da kalkmama izin ver."

"Kapa çeneni," dedi sertçe. "Neredeyse ağlayacaksın ve hâlâ utanıyor musun? Bu oldukça normal bir şey, kendini kasma."

"Bu elimde değil," dedim çaresizce. "Canım yanıyor ve bunu konuşmak istemiyorum. Anlasana, utanıyorum."

Çenesini başıma sürttü ve soluğu nefesimi kesti. "Bu kadar

acıtması normal mi? Yani, ben bu tür şeylerden anlayan bir adam değilim." Duraksadı. "Ne yapmalıyız?"

"Hiçbir şey istemiyorum," dedim karnım kasılırken. "Beni utandırma ve şu ağrıyı atlatabilmem için beni eve götür. Lütfen."

Asrın kasıldı ve yerinde kıpraşırken ellerini belimden çekerek beni kafesinden çıkardı. Nefeslerim sıklaşmaya başlamıştı ve kanamanın ne durumda olduğunu bilmiyordum.

"Burası sana fazla soğuk," dedi düşünceli bir sesle. Kalbim onun sıcaklığına alışmış, ev sahipliği yapmıştı. "Ve sanırım senin sıcağa ihtiyacın var. Utanmayı kes ve ağrının geçmesi için nelere ihtiyacın olduğunu söyle. Bir de şu şey vardı,"

"Kes şunu," diye homurdandım ve ellerimi onun göğsünden çekerek geriledim. Bu sefer bana izin verdi ve onun ilahi sıcaklığından uzak düşerken beni sarmalamayan boşluk kalbimin çatırdamasını sağladı. "Sadece sıcağa ihtiyacım var."

"Yeterince sıcak olduğumu söylemiştin seni aptal," diye hırladı kalbim onun sesine tepki verirken. "Öyleyse kucağıma gel."

"Aptal," dedim yüzümü buruştururken. Hiçbir şey bilmediğini bu kadar belli etmesi beni şaşırtıyordu. Salak herif üstüne kanamamı falan mı istiyordu? Kendimi kontrol etmeli, ihtiyacım olan şeyleri almalıydım. Tek çare buradan gitmekti. "Beni eve götürür müsün?"

Sancının bir anlık geçişiyle ayaklandım ve Asrın'a hiç bakmadan ahşap kapıya ilerledim. Onun afallamış ve tuhaf bakışlarını hemen sırtımda hissediyordum ve o an yaşadığım utanç bir önceki gün yaşadığımın üzerine koca bir taşı yuvarlamıştı. Asrın'ın ayaklandığını fark ettim ama adımlarımı hızlandırarak ahşap kapıyı açmıştım. Kapıyı arkamdan kapatarak utançla inledim ve bir an önce işimi halletmeye çalıştım.

Tuvalette kanamanın henüz başlamadığını görmüş, kendimi güvene almış ve elimi yüzümü yıkayarak biraz ayılmıştım. Oradan çıkamıyordum. Buz gibi ellerimi stresle oynattım ve boş gözlerle etrafa baktım. Eve gitmek ve gelecek yeni ağrıları tek başıma çekmek istiyordum. Ahşap kapı gürültüyle çalındı ve hemen ardından tanıdık, donuk ses kulaklarımı doldurdu.

"Deliğe mi düştün?" diye gergince. "Utançtan falan ölünmez. Çık şuradan aptal sarışın."

Asrın'ın kapının diğer tarafında olduğunu bilerek gözlerimi yere diktim ve kapı kulpunu kavrayarak açtım. Heybetli bir bedenin varlığı kalbimi doldururken, görmesem de hemen önümde olduğunu hissedebiliyordum. Parkenin tahta yüzeylerini incelerken kapıyı kapattım.

"Pansuman yapmalıyız," dedim bakışlarım poşetin içindekilere kayarken. Onun konuşmasına izin vermek daha da utanmamı sağlayacaktı.

"Bana bak," dedi düz bir sesle. Kafamı iki yana salladım ve poşete ulaşmak için yere çömelmek istedim. Asrın buna izin vermeyerek beni dirseğimden yakaladı ve diğer eliyle çenemi kaldırarak yüz yüze gelmemizi sağladı. Yosun yeşilleri önce kızarmış yanaklarımda, sonra terlemiş saçlarımda gezindi. "Utanmayı bir kenara bırak ve şu an neye ihtiyacın olduğunu söyle. Buraya benim yüzümden geldin ve ağrın şiddetli gibi..." Kaşları çatıldı. "Hastaneye mi gitmeliyiz?"

Anlayışlı bir Asrın. Dudaklarım aralandı ve hafifçe büyüttüğüm gözlerimle ona bakakaldım. Hastane demişti ama o an buna ihtiyacım yoktu. Kafamı iki yana salladım ve mükemmel yüzünü turladım. O an bile sıcaklığını hissederken, bu sıcaklığa duyduğum ihtiyaç ruhumu bulandırıyordu.

"Hastaneye gitmeme gerek yok," dedim. "Koluna pansuman yapmalıyız."

Bakışları poşete düştü ve keskin çenesinde tek bir hareketlilik olmadan kafasını ağır ağır salladı. Yere çömeldim ve poşeti ellerimle tarayarak, tentürdiyot ve sargı bezini kavrayarak çömeldiğim yerden kalktım. Hiç duraksamadan kalktığımız sedire yöneldim ve Asrın da poşeti alarak yanıma yöneldi.

Ayak izlerini tanımaya başlamak ruhumu dehşete düşürüyordu.

Kalbimin çarptığı onlarca kanadın pır pır sesleri damarlarımda çağlarken, göğsümün kopardığı amansız çığlıklar buzdağının sadece görünen kısmıydı. O buzlar çatırdayarak çözülmeye başlarsa,

arkasında birçok söylenecek kelime ve yakılacak ağıt bırakacaktı. Sedir Asrın'ın oturmasıyla çökerken göz ucuyla ona baktım. Bakışları kolundaydı ve son derece ifadesiz görünüyordu. Sessizce tentürdiyodu yaraya sürdüm ve yapabileceğimin en iyisiyle ona pansuman yaptım.

Ona sormak istediğim birçok soru vardı. Öz ailesiyle ilgili, onlara ne olduğuyla ilgili. Neden üvey bir aileye sahip olduğu ve onu bu kadar duygusuz bir insan yapan nedenler merak ettiklerimin ilk sırasını kovalıyordu. Ama biliyordum ki sorsam tersleyecekti. Asrın sedirin üzerindeki poşeti kurcaladı ve Cenk'in aldığı abur cuburlara tip tip baktı. Muhtemelen acıkmıştı ve Cenk'ten yiyecek bir şeyler almasını isterken bundan bahsetmediğine emindim. Ağzında birkaç küfür kovaladı ve telefonunun tiz sesi odayı doldururken poşeti sedire bırakıp, telefonu cebinden çıkardı.

Ayaklandım ve ağrının hâlâ gelmeyişiyle rahatlarken üzerime çekidüzen verdim. Dağınık saçlarımı ellerimle üstünkörü düzelttim ve ceketimin fermuarını boğazıma kadar çektim. Altımda sadece sutyen vardı ve dalgınlığımla fermuarla oynamak istemezdim. Çünkü bunu sıkça yapardım.

Asrın ceketini üzerine geçirip, göz alıcı parmaklarıyla dolgun saçlarını taradı. Göz ucuyla onu izlediğimi fark ederek mırıldandı. "Niye çiftleşen bir kediymişim gibi bana bakıyorsun?"

Yüzümü buruşturdum ve o arkamdan söylenirken evin ahşap kapısını kavrayarak açtım. Gün ışığı gözlerimi kamaştırmıştı. Gökyüzüne doğru uzanan devasa ağaçlar gözlerime çarparken ilerlemeye devam ettim. Asrın'ın ayak izleri sararmış yapraklarda hışırtı bırakırken ellerimi kollarıma sardım.

"At mı koşturuyor?" dedi birkaç adım arkamda. Sesi boşlukta eko yaptı ve defalarca kulaklarıma çarptı. "Kurda kuşa yem olacaksın."

"Bu saatte mi?"

"Orman burası geri zekâlı," diye tersledi beni. "Aç hayvanlar bir tek gece mi ava çıkıyor?"

Ağzımın içinde geveleyip arabanın önünde durduğumda om-

zumun üstünden ona baktım. Sert ve yaprakları ezen adımlarını hızlıca atarken düşünceli görünüyordu. Geldiğinde anahtarla arabayı açtı ve kendini arabanın içine yerleşti, onu takip ederek arabaya bindim. Tekerlekler tiz bir çığlık atarken Asrın söylemeden kemerimi taktım ve rahat bir pozisyon alırken bakışlarımı cama çevirdim. Ormanın çamurlu yollarından ayrılarak düz yola çıktığımızda saatin bayağı erken olduğunu fark ettim. Ellerimi dizlerimin üstünde sabitlerken, gözüm dijital radyoya takıldı.

"Radyoyu açabilir miyim?" diye sordum çekingen bir sesle. Göz ucuyla bana baktı ve birkaç saniye bakışlarımda takılı kalıp önüne döndü.

"Keyfin bilir," diye cevapladı omzunu silkerken. "Saçma salak şeyler açma da."

Onay vermesi üzerine parmaklarımı dijital ekranda gezdirdim. Duman'ın bir şarkısına denk geldiğimde memnuniyetle başımı salladım ve göz ucuyla Asrın'a baktım. Şarkıdan rahatsız görünmüyordu.

"Senin de sesin güzel mi?" diye sordum cevap vermesini umut eden sesimle.

"Başka kimin güzel?" diye sordu ifadesiz bir sesle. "Bu herifin mi?"

Sesi hoştu ama şarkıları kadar değil.

"Boş ver onu," dedim. Sesimdeki tuhaflık onu da şaşırtmıştı. "Gitar falan çalıyorsun, peki şarkı söylüyor musun?"

"Gitar çaldığımı nereden biliyorsun?"

"Duydum," diye mırıldandım hafızamı süsleyen görüntüler zihnimde canlanırken. "O gün, müzik odasında çalarken."

"Hımm," diye mırıldandı karanlık bir sesle. "Beni mi dinledin?"

"Evet," diye kısa bir cevapla geçiştirdim. Veya geçiştirdiğimi sandım.

"Beğendin öyleyse," dedi sert ve erkeksi bir sesle. Yutkundum ve sesini benimseyen kalbim çağlarken müziğe kulak vermeye çalıştım.

"Güzel çalıyorsun," dedim araba daha kalabalık bir yola saparken. "Ne zamandan beri ilgileniyorsun?"

Yüz hatları kasıldığında yanlış bir şey sormuş olabilir miyim diye düşündüm. Sertçe yutkundu, gözlerimi âdemelmasına düşürmemek için olağanüstü bir çaba sarf ettim. Bu korkunç bir istekti.

"Uzun yıllar oldu," dedi kaskatı bir sesle. "Babam öğretmeye başlamıştı."

Bir an öz babasının mı yoksa üvey babasının mı öğrettiğini merak ettim. Kalbime oturan bir ağırlık, parmaklarımı o kalbe sokmamı sağlayan bir sızı hissettim. Bütün duyularım öz babasından bahsettiğini haykırırken araba ani frenle durdu. Hafifçe sarsılarak öne doğru savrulurken şaşkın bakışlarımı ona çevirdim. Gerilmiş ellerinin uzun parmakları direksiyonu sımsıkı kavramıştı ve boğumları beyazlamıştı. Bir elini çekerek hırsla saçlarını dağıttı ve bakışlarını bana çevirdi.

"İn," dedi sadece dudaklarını kıpırdatarak.

"Bir yere gidecektik?" diye sordum etrafa bakınırken. "Niye gitmedik."

"Akşam gitmeye karar verdim," dedi sabit bir sesle. "Ayrıca seninle gideceğimi de nereden çıkardın?"

Haklıydı. Bu da nereden çıkmıştı? "Dün gece bir yere gideceğinden bahsettin. Ben de sabah gideceğini düşündüm."

Sesi her defasında midemi yumruklayan bir tınıya sahipti. "Akşam gideceğim. Fakat tek başıma."

Neden inat ettiğimi bilmiyordum. "Şey, ben de geleyim mi?"

"Ne alaka?" dedi parmaklarını ensesine kaydırırken. "Gittiğim ve gideceğim yerlerin senin için tehlike barındırdığını neden anlamıyorsun?"

"Anlıyorum ama bu bir şeyi değiştirmiyor."

Bana çok yoğun bir bakış attı ama sözleri bakışı kadar ilgili değildi. "Çok konuşuyorsun," diyerek geçiştirdi beni.

"Hasta," diye homurdandım kaşlarım oyunbozan bir ifadeyle kırışırken. "Eğer ben çok konuşuyorsam sen hayatında hiç kadın tanımamışsın."

"İnanamayacağın kadar kadın tanıdım," dedi esrarengiz bir sesle. "Keşfettim."

Kalbim nefesime sert bir tekme savurduğunda, aldığım soluk ciğerlerimde yalpalamıştı. Dudaklarım gerildi ve bakışlarım ellerime düşerken midem burkuldu.

"Nasıl bir keşif?" diye sordum sıkıntılı bir sesle.

"Duymak istediğine emin misin?" diye sordu düz bir sesle. "Düşüncelerinin kaldıramayacağı kadar kirli ruhlar, insanlar tanıdım. Hayal gücünün ulaşamayacağı çok pis şeyler dönüyor. Maske takanlar, paraya tapanlar ve nicesi." Bakışları kısıldı. "Beni anlıyorsun, değil mi? Hepsini keşfeden bir ruhun ne kadar tehlikeli olabileceğini anlıyorsun?" dedikten sonra ekledi. "O herifin sana vereceği zararları önleyebilecek kadar güçlüsün," dedi. Sesi sertleşmişti. "Yaşadığın şeyleri bilmiyorum ama tahmin edebiliyorum. Bok gibi bir hayat. Sıfatsız, uğursuz bir babanın yaşatabileceği zararları da az buçuk tahmin ediyorum. O şerefsizin senin üzerinde uyguladığı şiddete de, ruhunu mahvettiği kirli insanlığına da karşı çıkmanı istiyorum. Seni dibe itmesine izin verme, vermeyeceksin."

Ruhuna dokunan kelimeler hep vardı, hep var olacaktı. Ama bu çocuğun dudaklarından süzülüp, düşüncelerini darmadağın eden sihirli cümleler beni mahvediyordu. İki duvar arasına sıkışmış gibi hissediyordum kimi zaman. Ve Asrın, beni o duvarların arasından çıkarmak uğruna duvarları üstüme yıkmaya gönüllü gibiydi. "Karşı çıkmaya değer bir şeylerim yok," dedim çaresizlikle. "Kimsem yok."

"Böyle düşünmen sinirlerimi bozuyor," dedi kaskatı bir sesle. "Kimsesiz değilsin, sikeyim! Senin bununla başa çıkabilecek kadar güçlü olduğunu söylüyorum. Sınandığın zorluklarda bana sığınmanı dert etmem. Duydun mu beni?"

Bir sürü harf, tek vurgu, kalbime kondurulan yakıcı öpücük. Kalbim, ruhum her an acı çekmeye müsaitti. Düşüncelerim kendi tarafımdan kirletilmişti ama kalbime dokunan acının birilerinin varlığıyla eksileceğine inanmamıştım.

"Birilerine sığınmaya ihtiyaç duymamıştım," dedim kırık bir sesle.

"Bana duymanda zarar görmem," dedi. Sanki sihirli bir cüm-

leydi ve konuşulmamış birçok anlamı taşıyordu. "O adamın sana zarar verme ihtimalini bile sevmiyorum."

Cevap veremedim. Konuşmak için yetersiz bir kızdım. Bazen ne yapacağımı bilemiyordum ve yine o anlardan birindeydim. Arabadan inerek Asrın'a ait olan siteye yürürken, neden evime değil de buraya geldiğimi düşündüm. O beni getirmişti ve ben de buna karşı çıkmamıştım. Hayır, sorgulamayacaktım. Asansörde geçirdiğimiz gergin bir süreden sonra daireye çıkmıştık ve Asrın içeriye oturabileceğimi belirterek odasına geçmişti. Koltuğa emanet bir şekilde oturup onu beklerken, regl ağrımın hafiflemesine şükür ettim. Muhtemelen birazdan beni eve bırakacaktı ve o sırada bir markete uğramalı, gerekli olan şeyi almalıydım. O an güvende olmanın rahatlığıyla derin bir nefes verirken kapının zilini duyarak irkildim.

Salondan ayrılarak kapıya doğru yürüdüğümde oldukça şüpheliydim. Bu ev Asrın'a aitti ve kapıyı açmamın ne kadar doğru olduğunu bilmiyordum. Sıkıntılı bir nefes vererek, kötü yapmadığıma inandım ve kapıyı açtım. Lavin, Cenk, Bora ve Burcu gözlerindeki şaşkınlıkla bana bakarlarken geri çekildim ve geçmeleri için yer bırakırken artan gerginliğimin stresiyle boş boş onlara baktım. Lavin'in yaptığı son şeyi unutmamıştım ve nasıl davranmam gerektiğini bilmiyordum. Belki de akışına bırakmalıydım. Ayrıca hepsinin bu evde ne işi olduğunu anlamıyordum. Hani bu evi kimse bilmiyordu?

"Seni burada görmeyi beklemiyordum," dedi Lavin üzerindeki hardal rengi montu portmantoya asarken. "Yalnızca Asrın'ı görmeyi bekliyorduk."

Kafamı ağrı ağır salladım. "Fakat ben de buradayım," diye mırıldandım kısık sesle. "O odasında."

Bora göz kırparak bana selam verdiğinde beceriksizce gülümsemeye çalıştım. Burcu'nun burada olması sinirlerimi bozmuştu, daha birkaç gün önce bu evden kovulmuşken hem de... Salona döndüğümüzde herkes ayrı bir yere oturmuş, Asrın'ı bekliyordu. Kafamı toparlamaya ihtiyacım vardı ama kendimi aç ve halsiz hissediyordum. Saat öğleni geçmişti ve her şey üst üste geliyordu.

"Koluna pansuman yaptın mı?" diye sordu Cenk, elini Lavin'in omzuna doğru atarken.

"Asrın'ın koluna bir şey mi oldu?" diye sordu Burcu. Sesi yatışmaya başlayan sinirlerimi tetikliyordu. Bakışları bana döndü ve gözlerindeki öfkeyi ruhuma kadar batırdı. Umursamadım.

"Sana ne?" diye sordum bana bile yabancı olan sesimle. Sinirlerim bu kadar bozulmuşken yalancı bir naziklik gösteremeyecektim. Asrın'ı sorması, onunla ilgilenmesi dişlerimi çıkarmam için bir sebepti ve bu sebebi tetikleyen hislerimi düşünmüyordum. Burcu'nun ve diğerlerinin afalladığını hissettiğimde bakışlarımı kaçırmamak için üstün bir çaba sarf ettim. "Seni ilgilendirseydi bilirdin."

"Valla ben küçükken söylerdim bu çocuğun çok can yakacağını," dedi Cenk yayık bir sırıtmayla bize bakarken. "Adamın üzerinde etki bırakamadığı tek dişi yok anasını satayım."

Yüzüme yayılan sıcaklığı hissederken kelimelerinde keşfe çıkmadım ve yüzümdeki ifadesizliği korumaya çalıştım.

"Kahve isteyen?" diye sordu Lavin oturduğu koltuktan ayaklanırken. Bakışlarımı ona çevirdim ve ihtiyacım olan şeyi ondan istemeyi düşünürken ayaklandım.

"Ben alırım," dedi Bora, Cenk'in anlatmakla meşgul olduklarına gözlerini devirirken.

"Ben de istiyorum Lavin." Cenk'in siparişini de aldığımızda o önde ben arkada mutfağa doğru ilerledik. Neden peşinden gittiğimi anlamamış gibiydi.

Şık, ferah bir mutfak bizi karşıladığında Lavin su ısıtıcısına su koyarak kaynamaya bıraktı. Uzun geniş tezgâh ve kırmızı renkli dolaplar dikkatimi çekerken ellerimi göğsümde topladım.

"Tek başıma halledebilirdim," dedi kalçasını tezgâha yaslayıp, bana dönerken. "Kendini bunu yapmak zorunda hissetme."

"Alakası yok," diye mırıldandım düz bir sesle. "Sadece senden bir şey isteyecektim."

Lavin'in gözleri kısıldı ve kafasını söylemem için salladı. "Tabii, ne istersen?"

"Ben, şey..." diye ağzımın içinde geveledim. "Özel günümdeyim. İhtiyacım olan şey..."

Lavin tatlı bir kıkırtı bırakırken gözlerimi kaçırdım. Kendi hayatımla ilgili şeyleri kimseyle paylaşmaz, yalnızlığın getirdiği zorunlulukla kendi başımın çaresine bakardım. Alışmıştım.

"Anladım," dedi kalçasını tezgâhtan ayırıp, üst taraftaki kırmızı dolabı açarken. Bir kavanozu kavradı ve içinden birkaç neskafe çıkararak kupa bardaklarına boşalttı. "Dert etme. Çantamda olması lazım. Biliyorum, tanışalı çok uzun olmadı ve yaptığım şeyle de seni kırdım ama sahiden isteyerek yapmamıştım. Sen iyi bir kızsın ve son zamanlarda ihtiyacım olan belki de birkaç iyi insan. Yani demek istediğim, bunu unutabilir miyiz?"

Düşüncelerimin toparlanmaya ihtiyaçları vardı ve her şey üst üste gelirken bu pek de mümkün görünmüyordu.

"Seninle konuşuyorum," diye mırıldandım boşta kalan iki kupayı da ben alırken. "Ben de unutma taraftarıyım, sadece zaman gerekli."

Salona geri döndüğümüzde Asrın'ın içeride olduğunu fark ederek kapının önünde duraksadım. Benim kalktığım deri koltuğa oturmuş ve duşunu almıştı. Üzerine siyah, vücuduna yapışan bir tişört ve uzun bacaklarını sarmalamayan siyah bir pantolon giymişti. Bacaklarını ortada bulunan siyah sehpaya uzatmıştı ve bakışları boşluğu izler gibiydi.

Beni sarstığı kadar, aynı zamanda toparlayan bir şeyler vardı onda.

Lavin kahveleri verdiğinde bakışlar bana döndü ve irkilerek yerimden hareketlendim. Elimdeki kupanın birini Bora'ya verdiğimde, "Sağ ol," diye mırıldandı minnettar bir şekilde.

"Önemsiz."

Gözlerim boş koltuk ararken Asrın'ın keskin bakışlarını üzerimde hissediyor, sık sık yutkunuyordum. Gözleri içimi eritiyordu. Bakışlarımı Bora'nın yanındaki boşluğa düşürdüm ve yerimden ayaklandığım anda, Asrın oturduğu koltuktan heybetli vücudunu kaldırarak bir anda yanımdan geçti.

Neden kalktığını anlamamıştım ama düşünmedim. Bakışlarımız birbiriyle restleştiğinde, göğsümün etten duvarı içimde parçalandı sanki. Tuhaftı. Heyecan vericiydi. Dudaklarımı ıslattım ve bakışları elimdeki kahveye düştüğünde yutkundum.

Bir an bilinçsizce yerimden ayaklandım ve herkes kendi muhabbetine dönmüşken adımlarımı Asrın'a yönelttim. Bakışları kısılmıştı ve şeffaf bir merak görür gibiydim. Buna rağmen yüzü ifadesiz, kıvrımları sertti. Masanın önünde, aramızda bir adım mesafe bırakarak duraksadım ve karnım kasılırken, iki elimle kavradığım siyah kupadaki kahveyi ona uzattım.

Yeşil gözleri ruhumda gezintideydi. Bakışları kahveye düştü ve elimdeki kupanın tenimde bıraktığı sıcaklık derimi yakarken, "İç," dedim kısık bir sesle. Bu bir emirden çok istekti.

Bakışlarındaki siyah lekeler çoğaldı. Konuşmakta güçlük çekiyordum. Tek kaşını usulca yukarıya kaldırdı.

"İç?" diye sordu alt dudağını üst dudağının içine alırken. Bakışlarım bir an renkli dudaklarına düştü, karnıma yumruk yemiş gibi irkilirken kafamı salladım. "Bana emir mi veriyorsun, Sarışın."

"Hayır," diye fısıldadım gereksiz bir telaşla. "İçmeni istiyorum."

Keskin, sert ve kararmış gözlerini kıstığında ellerini ellerimle kavradığım kupayla buluşturdu. Parmak uçları benimkileri yakalarken, sızlayan tenimin benliğimde bıraktığı etki çok büyüktü. "Beni zehirlemeyeceksin değil mi?" diye sordu kupadaki sıcaklığı benimle paylaşmaya devam ederken.

"Kesinlikle zehirleyeceğim," diye mırıldandım nefesim kahvenin buğusuna karışırken. "İçecek misin?"

Kupayı kavrayan ellerini sıktı ve parmak uçlarıyla parmak boğumlarıma dokundu. Kalbimde cereyan eden ateş, lavını ruhuma akıtmıştı. Sertçe yutkunduğunu işittim. "Zehirlenmeye değer mi?" diye sordu tuhaf bir sesle.

Bir an kahveyi başından aşağıya dökmek istedim ama kaşlarımı çatmakla yetindim. "İçiyorsan iç be," diye çirkefleştiğimde bir an duraksadı ve kupayı tamamen kavrayarak avuçlarımdan aldı.

"Cazgır," dedi sadece dudaklarını kıpırdatırken. "İstediğin olmadığında nasıl huysuz bir şey oluyorsun."

Isınmış olan ellerimi iki yanıma indirdim ve çatılmış kaşlarım alnımda bir kavis oluştururken, "İstediğim hiçbir şey olmuyor ki," diye mırıldandım.

"Yeterince istemiyorsundur," dedi bakışları kahvenin köpüklü yüzeyine inerken.

"Yarana su değdi mi?" diye sordum aniden, gözüm tişörtünün açıkta bıraktığı yarasına kayarken. "Zararlı olabilir."

Bakışlarını kahveden çekti ve beni odağına aldı. Salak olduğumu söyleyen boş bakışlarını bana atarken, "Hani ben kolumu bedenimden ayırabiliyorum ya, tabii ki banyodan önce su almasın diye kolumu çıkardım ve sonrasında tekrar taktım." Beni alaya aldı. "Hasbinallah."

Ona ruhsuz bir bakış attım ve sessiz kalarak koluna bakmaya devam ettim. Pürüzsüz, yanık teninde varlığını sürdüren pürüzlü yara derin olmasa da hafif bir sıyrıktan fazlasıydı. Belki de dikiş atılmaya ihtiyacı vardı ama Asrın bunu kabul etmeyecekti. Elindeki kahveyi içtiğini göz ucuyla gördüğümde bakışlarımı kaldırdım ve hafif eğdiği kafasıyla karşı karşıya geldim.

Kupasının ağzını dudaklarıyla buluşturmuştu ve kafasını eğdiği için gece karası saçları tüm dolgunluğuyla karşımda belirmişti. Islak saçlarını kurulamamış olmalı ki su damlacıkları saçlarının uçlarından ensesine, göğsüne doğru akıyordu. Birkaç damlanın daha ensesinde yol alışını izlerken arkamda bir gürültü koptu ve irkilirken şaşkınlıkla omzumun üzerinden arkama baktım.

"Pezevenk," dedi Cenk düştüğü parkeden kalkmaya çalışırken. Elindeki telefonu koltuğa doğru fırlattı ve diğer eliyle kafasını ovalayarak tip tip Bora'ya baktı.

Bora çattığı kaşlarının altından sinirli gözlerle Cenk'e baktı. "Anladık gevşek ağızlı," diye homurdandı. Lavin koltuğa oturmaya çalışan Cenk'i ittirdi. "Köpek bir sende var sanki, anlat anlat bitiremedin. Kendinden çok o köpeğin fotoğrafı var telefonda."

"Lütfen nazik ol," dedi Cenk numaracı bir tavırla. "Burada olsaydı çok üzülürdü. Kırma yavrumun kalbini."

Bora, Cenk'e tahammül edemiyormuş gibi koltuğun köşesine doğru kaydı ve sen iflah olmazsın bakışı attı. "İliğimi, kemiğimi sömürdün oğlum..." Bakışları Lavin'e kaydı. "Bu eskiden bu kadar gerzek değildi, ne yaptın sen buna?"

"Siz orada ne yapıyorsunuz?" diye sordu Cenk onunla beraber

bütün bakışlar bize dönerken. "Görmedim sanmayın, sizi röntgenliyorum."

"Röntgenin yayını var ya..." dedi Asrın hemen arkamdaki sıcak varlığını hissettirerek. "Sana mı kaldı, hırt?"

Cenk, Asrın'a kötü kötü baktı. "Zamane gençleri," dedi ağzının içinde geveleyerek. "Kimseye saygıları kalmamış."

Burcu'nun gözleri ben ve hemen arkamdaki Asrın'da gidip gelirken, gözlerinin himayesi altına giren siniri buradan bile hissedebiliyordum. Sürekli bakışlarını üzerimde hissederken rahatsız oluyor ve sinirleniyordum. Asrın'a ulaşmaya çalışıyordu ve benim, onun önünde bir engel olduğumu düşünüyordu. Bu ihtimali bile sevmiyordum.

Asrın benim gözümde Everest'in tepesindeydi ve ona ulaşmanın sadece benim için mümkün olmasını istiyordum.

"Geç otur," dedi sıcak nefesi saçlarımın arasından şakaklarıma doğru sızarken. "Tekli koltuğa."

Bir an kaşlarımı çatarak ona bakmak istedim ama adımlarım onun kelimelerine görünmeyen bir bağla bağlıymış gibi atağa geçti. Asrın arkamdan gelirken, adımları kalbimin aksayan atışlarına ayak uyduruyordu. Koltuğa oturdum ve çıkan sese gözlerimi devirirken, Asrın da Bora'nın yanındaki geniş yere rahatça oturdu.

"Kız," dedi Lavin bakışları ellerime düşerken. "Senin kahven nerede?"

Gerildim ve yerimde rahatsızca kıpırdandım. Asrın nispet yapar gibi avuçlarındaki kahveyi dudaklarına götürdü ve höpürdeterek içerken sesten dolayı ben dahil tüm bakışlar ona döndü. Kaşlarım huysuzca çatıldı ama o hiçbirimizin bakışlarını umursamadan kahveye bakıyordu.

"Bak," dedi Cenk eliyle Lavin'i dürterken. "Oradaymış bebeğim. Kahve kardeşliği yapıyorlar."

Bir an kardeş kelimesinin aramızdaki tuhaf ilişkide ne kadar absürt durduğunu düşündüm. Neydik biz? Ya da ben neden sürekli onun peşindeydim? Bilmiyordum ama hiçbiri kötü hissettirmiyordu.

"Kahve kardeşliği mi?" diye mırıldandım gözlerimi devirirken.

"Beğenemedin mi?" diye atıldı Burcu aniden. "Ya da bir baksana, senin burada ne işin var?" Bakışları diğerlerine döndü. "Ya siz bu kızla ne ara arkadaş oldunuz, yüzüne bakmıyordunuz. Özellikle sen Cenk, kızı defalarca harcamana rağmen şimdi evinize nasıl alabiliyorsunuz?"

Durdum. Çok kötü şeyler hissettim. Ona yenilmek istemiyordum. Kuyumu taşlıyordu ve o taşları tekrar ona iade etmeliydim. Birçok şey demek istiyordum. Sert, hırıltı bir soluk işittim. Kalbimin uğuldayan basıncı kulaklarımda atıyordu.

"Sesini kes." Dudaklarından dökülüp kalbime akan sesin sahibi bir çift yosun yeşili gözlerdi. "Dilinden dökülenlerin gittiği yer canımı sıkıyor. Benim evimde, bana hesap soracak kadar cesaretli misin sen?"

Asrın'ın yüksek sesle söylediği kelimeler ortamdaki gerginliği arttırırken, Burcu'nun üzerindeki donuk bakışlarım titredi. Diğerlerinin suspus olduğunu fark etmiştim ama yüzlerindeki ifadeleri göremiyordum.

"İyi dinle," dedi elindeki kupa bardağını sert bir biçimde önündeki masaya bırakırken. Bardak sarsıldı ve masanın temiz yüzeyine birkaç damla sıçradı. "Onun hiçbir şeyi seni ilgilendirmez. Neden evimde olduğu ya da diğerlerinin ona olan davranışları da öyle. Boktan egonu ya da umurumda olmayan hislerini tartışmayacağım. Sadece dilinden dökülenlere dikkat et..." Bakışları çocuklara döndü. "Ve siz, Esila'yı ve yanımdaki varlığını asla sorgulamayın. Onu ağzınıza düşürmem."

Ortamdaki sessizlik saliseleri saniyelerin üzerine devirirken kalbimin üzerine oturan ağırlığa ilahi bir el uzandı ve iri parmakları sıkışan kalbimi ferahlattı. Ruhumdan akan o ılık his, çemberini yarıp bedenimden akarken Burcu'nun dolan gözlerine bakmaya devam ettim. Dudakları bir kez daha aralandı ama sessizce kapandı. Bakışlarını Asrın'dan alarak bana çevirdiğinde koyu nefretini tattım. Benden nefret ediyordu. Bir anda oturduğu koltuktan ayaklandı ve bizim bakışlarımız arasında salonun kapısına yürüdü. Kapıyı gürültüyle örterek salondan ayrıldı.

Salondaki gürültülü sessizlik beynimi karışlarken, boş bakışlarım masanın yüzeyinde geziniyordu. Burcu'nun gereksiz çıkışına şaşırmış da olsam bir şeyler söylemeyi düşünmüş, Asrın'ın arkasına sığınmak istememiştim. Ama ben daha kelimelerimi toparlayamadan onun bunu yapması beni afallatsa da tuhaf bir şekilde beni koruduğunu düşünmüştüm. Belki de Burcu'nun ayarsız tavırlarından bıkmıştı ve beni korumak da bahanesi olmuştu. Yine de kendimi bir an, sadece bir an için önemli hissetmiştim. Onun siyah, haşin kanatlarının altında olmanın tadı nasıl olurdu acaba?

"Ağır olmadı mı?" diye sordu düşüncelerimi karışlayan ses. Bora, Burcu'nun çıktığı kapıya doğru bakarken kaşlarını çattı. Yüzünde tuhaf bir ifade vardı. "Hem, söylediklerinin doğru olduğunu biliyoruz..." Göz ucuyla Cenk'e baktı. "Değil mi?"

Cenk'in bakışlarını yüzümde hissettim ama bana yaptıklarını ya da o anki ilişkimizi konuşmak istemiyordum. "Hak etmediğini söyleyemezsin," dedi kalbimin kapakçıklarını titreten o ses.

"O hep öyleydi," dedi Bora. Sesi yükselmişti. "Hep haddini aşar ya da sana karşı fazla duyarlı olurdu. Ne kadar öfkeli de olsa her söylediği doğru."

"Burada olmamdan rahatsız mısınız?" diye sordum aniden. Sesim boş çıkmıştı ve bakışlarım hâlâ masanın pürüzsüz yüzeyinde geziniyordu. Açıkçası tek bir kişinin dışında diğerlerinin ne düşündüğü umurumda değildi. Oraya Asrın'la gitmiştim ve bir tek onun için duruyordum. Rahatsızlık duymaları hiçbir şey hissettirmezdi.

"Hayır, saçmalama," dedi Bora. Bakışlarını yüzümde hissediyordum. "Hiçbirimiz de rahatsız hissetmiyoruz, sadece dediklerinin doğruluğundan bahsettim. Cenk'in sana karşı olan tavrını biliyorduk ve şimdi böyle davranmasını sorgulamak hiç de saçma değil."

"Konuya çok yabancıyım," dedi Lavin, Cenk'e bakarken.

"Bakmayın öyle," dedi Cenk tip tip bize bakarken. "Değişkenim ben. Dün öyle, bugün böyleyim. Umurumda olmuyordu ve onunla uğraştığımda verdiği tepkiler komikti, eğleniyordum."

Bakışlarımı yüzüne çevirdim ve ifadesizce baktım. Koyu kah-

ve saçları ve kirpiklerinin altındaki hafif çekik kahve gözleriyle bana bakıyordu. Beni alaya aldığı zamanlar, ya onu umursamazdım ya da sinirime yenik düşerdim.

"Ne güzel ya," diye mırıldandım düz bir sesle. Son zamanlarda insanlara olan soğukluğum artmış ve bu açığı Asrın'a olan samimiyetimle örtmüştüm.

Cenk'in yavan yüzünde bilindik bir sırıtma yer yaptı. "Arkadaş takmıyor yahu size ne?" Dönüp Lavin'e göz kırptı ve bu gerginliği tınlamadığını açıkça beyan etti.

"Burada olmam sizinle alakalı değil," dedim gerçekçi bir tonlamayla. "Ya da rahatsız olmanızı umursamıyorum ve rahatsız da değilseniz sorun yok."

"Orası kesin," dedi Lavin muzip bir sesle. "Onu bunu bırakın da, ben sıkıldım. Bir şeyler yapalım."

Yerimde huzursuzca kıpırdandım ve göz ucuyla Asrın'a baktım. Profilinden görünen asi, kalın kaşları çatıktı ve gözleri dümdüzdü. Bronz tenindeki düzgün burnundan verdiği sert soluklar kulağımı döverken, saçlarından akmaya devam eden damlacıklar tişörtünün yakasını ıslatıyordu. Güzeldi güzel olmasına ama saf bir güzellikten fazlasıydı. Tehlikeliydi, ayartıcıydı.

Zihnimde bile yan yana getirmediğim kelimeleri güzelliğine borçluydum.

"Bana kahve içirdin ama ben açım," dedi Bora yalancı bir sevimlilikle. "Lavin, güzelim bana bir şeyler hazırlarsın değil mi?"

"Oturup göt büyüteceğine çalış da hizmetçi tut," diye homurdandı Cenk, ayağa kalkmaya çalışan Lavin'i oturmaya zorlarken. "Otur kız sen de."

"Kıro musun sen ya?"

Cenk sevimlice gülümsedi. "Kıroyum kız ben."

"Hâlâ kız diyor ya." Lavin homurdanarak kalktı ve ben de ihtiyacım olan şeyi almak için peşi sıra ilerledim. Arkamdaki dik, tanıdık bakışlar tenimi ısırırken art arda yutkunarak salondan ayrıldım.

Lavin dolaptan çıkardığı domates, peynir ve diğer birkaç şeyle sandviç hazırlarken, bunu gayet iyi yapabildiğimi düşündüm.

Hiçbir zaman sıcak bir çorba ya da ev yemeği yiyememiştim ve kendime sandviç yaparak karnımı doyururdum. O zaman da acıkmıştım ama bunu onlara söyleyecek halim yoktu. Bir an Asrın'ın da aç olduğunu hatırladım ve bakışlarım Lavin'e yöneldi.

"Sadece Bora'ya mı hazırlayacaksın?" diye sordum

"Sen de mi açsın?" diye sordu samimi bir sesle. "Sana da hazırlayayım mı?"

"Hayır, hayır," dedim var olmayan kabiliyet yeteneğimi kullanırken. "Diğerlerini kastettim."

"Diğerleri?" diye sordu omzunun üstünden bana eğlenen bir bakış atarken. "Asrın mı?"

Tabii ki, "Hayır," dedim. "Aç olsa yer, bana ne, öyle değil mi?"

"Muhtemelen."

Yerimde rahatsızca kıpırdandım ve içimi didikleyen birçok düşünceye pay bırakmamaya çalıştım. "Lavin, çantana baktın mı? İhtiyacım olan şeyler var mı sende?"

Lavin'den ihtiyacım olanları alarak lavaboya girdim ve kendimi kontrol altına aldım. Ellerimi şık tuvaletin temiz, siyah lavabosuna dayadım ve düşüncelerim kılçıklı ip gibi iç içe girerken orada ne işim olduğunu düşündüm. Eve gitmeli ve gelecek ağrıyı çekmeliydim. Belki yorganın altına girer müzik dinlerdim ya da uykuya düşkün olmamama rağmen saatlerce uyurdum. Ama tüm bunlara rağmen sanki ağrılarım Asrın'ın yanında geçecek gibi, onun yanında kalmaktan memnundum.

Bu tuhaftı. Tuhaf olduğu kadar gerçekti.

"Bunun olmaması gerekiyor," diye mırıldandım gösterişsiz aynadaki yansımamı izlerken. Kurumuş dudaklarıma asılı kalan su damlacıkları çeneme yol alıyordu. "Ona alışmamalıyım."

Sancı tekrar karnımı dişler gibi oldu ama bu, yüzümü bile buruşturamayacağım kadar düşük dozajlıydı. Bakışlarımı aynadan indirdim ve lavabonun yanında asılı duran düzgün el havlulardan bir tanesini kaparak elimi ve yüzümü kuruladım

Tuvalette işim bittiğinde, önce mutfağa girerek Lavin'e baktım ama içeri döndüğünü gördüm. Salona gitmek için koridora çıktığımda, Asrın'ın portmantodaki ceketine uzandığını gördüm.

Bahsettiği yere mi gidiyordu? Oraya gidecekse beni evime mi bırakacaktı? Mantığım eve gitmem gerektiğini söylese de hislerimi mengenesine geçiren kalbim onunla gitmek istiyordu. Bu saçmaydı. Sürekli onun başına bela oluyordum ve belki de benden bıkmıştı. Bir an bu düşünce kaburgalarımın iç içe girmesine ve kalbimin hoplamasına neden oldu.

Kalbim bu ihtimali sevmemişti.

Asrın'ın ifadesiz, gür sesi koridorun karanlık ucundan kulaklarıma dolarken adımlarımı oraya doğru yönlendirdim. Karnımda hâlâ ağrı yoktu ama onun sesine bile tepki veren karnım kasılıyordu. Asrın adımlarımı duydu ve omzunun üstünden bana doğru baktı. "Oraya gidecek misin?" diye sordum meraklı bir sesle.

"Burada kal," dedi düz bir sesle. "İşim bittiğinde gelir, seni eve bırakırım."

"Burada kalmak istemiyorum," dedim gözlerimi kaçırırken. "Seninle gelemez miyim? Yani, onlarla ne yapacağım ki?"

Heybetli vücudunu bana döndürdü ve aramızdaki bir adım mesafeden dikkatle bana baktı. "O da ne demek?" diye sordu şüpheci bir tavırla. "Bir şey mi dediler?"

"Hayır, hayır," dedim aceleyle. "Sadece burada Bora'yla ne yapacağım ki?"

Çenesi sertleşirken gözleri yırtıcı bir hayvanın avına odaklı bakışlarında can buldu. "Saçmalama," dedi sertçe. "Cenk'ler de burada, onunla baş başa kalmayacaksın."

"Onlar giderse?" diye sordum beni de yanında götürmesini amaçlarken.

"Ben gelene kadar gitmeyecekler," dedi kendinden emin bir sesle. "Sen de geç filmi izle, döndüğümde bırakacağım seni."

Önümden geçerek odasına doğru ilerlerken bakışlarımı zemine düşürdüm. Benden bıkmıştı. Ellerimi kollarıma sardım ve bu gerçeği hazmetmeye çalışırken art arda yutkundum. Böyle hissetmemem gerektiğini fısıldayan yanım ne kadar güçsüz de olsa haklıydı.

"Ben de seninle gelmek istiyorum," dedim gerçekçi olarak. Adımlarının duraksadığını fark ederek gözlerimi heybetli sırtına

çevirdim. Karanlık koridorda hiç de yabancı durmamış, karanlık ona yakışmıştı.

"Ne?"

"Beni de götürür müsün?"

Sessiz kaldı. Cevabını büyük bir merakla beklerken beni sorgulamadığı için mutlu olmuştum. Belki başına belaydım, belki beni istemiyordu ama diretmekte ısrarcıydım. Onunla daha iyi hissediyordum.

"Ah," diye mırıldandı tuhaf bir sesle. "Bekle orada, geliyorum."

Kupkuru dudaklarım bunu beklermiş gibi yukarı doğru kıvrıldığında Asrın çoktan odasına doğru ilerlemişti. Belki tehlikeliydi ama hayatımda çok fazla şey yaşadığım için tehlikeye alışkındım ve dert etmiyordum.

Bana zarar vermeyeceğini biliyordum.

Ona hissettiğim katıksız güven ruhumun kapalı kalmış odalarında oluk oluk akarken, onunla olmayı istemek normal dışı değildi.

Asrın geri döndüğünde hâlâ homurdanıyordu ama bunu umursadığım söylenemezdi. Evden çıkarken diğerlerine haber vermemiştik. Bu beni düşündürse de Asrın'ın umurunda olmadığı açıktı. Allah aşkına, Asrın onlardan izin alacak ya da onları haberdar edecek bir insan mıydı? Onunla ilgili bir şeyleri çözebilmiş olmam, anlamını bilemediğim şekilde kendimi iyi hissettirmişti. O karışık bir insandı. Çözümlenemez bir sürü soru ve bununla birlikte bir sürü cevabı olan problem gibiydi.

Araba ışıltılı, pürüzsüz yolda ilerlemeye devam ederken Asrın sert tutuşundan taviz vermese de herhangi bir gerginlik yoktu. Bir şeyler sorsam beni tersleyecek gibiydi, bu yüzden ben de onun güzelliğini izlemenin keyfini sürdüm. Tabii ki bu, kaçamak bakışlardan ibaretti. Arabanın ışığı yanmıyordu ve ay ışığı yüzünü aydınlatıyordu. Kurumuş saçları artık daha dolgundu ve kemikli, keskin çenesi hafif sakalıyla kirlenmişti. Ona baktığımı fark etse de beni utandıracak bir hareket yapmamıştı. Bazen düşünceli mi oluyordu ne?

"Oraya gittiğimizde ağzını açmayacak, başıma bela olmayacaksın," diye uyardı düz bakışları ön camda gezinirken. "Hem sen regl değil miydin? Ağrın olursa ne yapacaksın?"

Utançla gözlerimi kaçırdım. Bakışları karnıma kaydı ve kalın kaşları çatıldı. "Bundan bahsetme," diye homurdandım kızgınca. "Bu kadar açık sözlü olmasana. Seninle bunu konuşmam çok saçma, ben iyiyim."

"Bir yerde düşüp kalırsan tınlamayacağım," dedi önüne dönerken. "Duydun değil mi? Benimle geliyorsan bunu da kabullenirsin değil m?"

"Tınlama." Gücenmiştim. "Bir daha gelmem."

"Gerzek."

"Kaba."

Araba nihayetinde durduğunda Asrın arabadan indi ve kapıyı çarparak kapattı. Onu takip ederek kapıyı açtım ve arabadan indim. Yabancı mekân gözlerimin önüne düşerken, etraftaki boğucu gürültüye göz gezdirdim. Asrın hemen bir adım önümde, mekânın çift kapılı girişine bakınıyordu. Birçok insan da mekânın girişinde kimlik kontrolündeydi. Gürültülü ve kalabalıktı. Çoğunluğu gençlerin oluşturduğu gruplar ilerlemeye devam ederken etrafa çekingen bakışlar atıyordum.

"Gel buraya," diye homurdandı elinin uzun parmaklarını koluma geçirip, beni de beraberinde sürüklerken. Girişteki iyi kıyım adamlar tarafından herhangi bir sorguya tabi tutulmamıştık, hatta Asrın'dan çekindiklerini görmüştüm.

Uzun koridora girdiğimizde, fazla ışıklandırılmış alan bir an gözlerimi kırpıştırmama sebep oldu. Fazla cesur kıyafetler ve fazla samimi görüntüler görüş alanıma düştükçe midem bulanıyordu.

"İnsan burada nasıl eğlenebiliyor?" diye mırıldandım bakışlarımı Asrın'ın deri ceketine düşürürken. "Çok tuhaf."

"Sadece sen fazla safsın," dedi Asrın sert adımlarla içeri doğru ilerlerken. "Fazla temiz."

Arkamdaki hareketlilikle birlikte bir şeyin gölgesini üzerimde hissettim ve aynı anda kolum Asrın tarafından çekildi. Sırtım büyük bir hızla mekânın duvarına çarptığında sendeledim ve gözle-

rim kocaman açılırken ellerimle duvara tutundum. Asrın'ın ilahi güzelliğini hemen dibimde hissettim ve dudaklarım şokla aralanırken yere düşen sarhoş bir adamın görüntüsü zemine sürüldü. Adam üzerime düşecekti ve o buna engel olmuştu. Kalbim pır pır atarken, göğsüm büyük bir hızla inip kalkıyordu.

Bir adamın yere düşen sarhoş arkadaşını kaldırdığını göz ucuyla görürken, Asrın'ın burnumun ucundaki mükemmelliği bütün duyularımı devre dışı bıraktı. Gözlerim onun yüzünü büyük bir istekle tararken, kalabalık ve boğucu gürültü kısa bir an susmuştu sanki. Renkli ışıklar güzel yüzünü gölgelendirirken, dolgun saçlarında parlayan kızılımsı ışıklar onu daha güzel göstermişti. Çıkık elmacık kemikleri doğaüstü bir güzelliğe sahipti. Göz çukuruna düşen uzun, kıvrımlı kirpikleri ruhumu sıkıştırırken, iri yeşil gözlerine battığımı hissettim. Gürültünün var olan sesi kulaklarımı yoklarken, ellerimle duvara daha sıkı tutundum. Kalbimin ruhani tekmeleri göğsüme büyük bir hızla iniyor, ruhumun sığınaklarını deviriyordu.

"Düşecektim," diye mırıldandım korkuyla.

Gözlerindeki siyah fırça darbeleri, yüzümdeki ifadeyi aheste aheste gezerken belime yerleştirdiği elini çekti ve duvara sabitleyerek başını biraz daha eğdi. Karamel kokusu kalbimin duvarlarını inim inim inletiyordu. V yaka tişörtünün altından görünen yanık, esmer teni sert kavislerle ve hızlı soluklarla inip kalkarken bakışlarını gözlerime çıkardı.

"Düşmene izin vermedim," dedi. Boğuk sesi benliğimin çatlaklarında bir kapı aralamış ve tüm duvarlarımı yağmalayarak giriş izni kapmıştı. "Vermem."

Bacaklarım fermanı çekilmiş gibi titriyordu. Asrın çok yakınımdaydı. Yüzü yüzüme ilk defa böylesine yakındı ve kokusunu ilk defa bu kadar fazla alıyordum. Bakışlarındaki yoğunluk harelerimi turlarken, elini duvarda kaydırdı ve başını daha da eğdi. Ben aramızdaki açık ara boy farkına birçok küfür dizerken, o sertçe yutkundu.

"G-girelim mi?" diye kekeledim. "Girmeliyiz." Bakışlarım âdemelmasına düştü. Çıkıntılı kavisin üzerinden geçen yeşil damarlar kabarmıştı. "Bana hiç yardımcı olmuyorsun."

Gözlerini kıstı ve yeşilin kıvam kazanmış halini anımsatan bakışları bir an dudaklarıma düştü. Dudaklarıma öyle bir baktı ki gözlerindeki ifadenin daha da kıvam kazandığını ve koyulaştığını gördüm. Benim de gözlerim onun dudaklarına kaymıştı. Dolgun dudakları canlı ve ıslak görüntüleriyle hemen dibimdeyken, karnıma yumruk yemiş gibi irkildim ve sertçe yutkundum. Aklımın bile alamayacağı şeyler düşünüyordum.

"Asrın..."

"Sus."

Bakışlarımız aynı anda tekrar gözlerimize düştü ve onun karanlık ifadesi içimi titretirken yüzü yüzüme daha çok yaklaştı. Kalbim korkuyla kasıldı ve kelimelerim dilimden geriye doğru yuvarlanırken gözlerim büyüdü.

Yüzü neden yaklaşıyordu?

Beni öpecek miydi?

Kalbim bu düşünceyle feryat figan çığlık attı ve damarlarımdaki kan kurumaya yüz yutarken Asrın'ın gözleri bir daha dudaklarıma indi. Bacaklarım tir tir titrerken ne diğer insanlar umurumdaydı ne de mantığım. Yanlış bir pozisyonda ve olmaması kadar yakınken nasıl bu kadar iyi hissediyordum? Yüzü yüzüme yaklaştı ve göğsü hızla inip kalktı. Kemikli çenesi seğiriyordu.

Kalbim kasıldı ve dudakları daha da yaklaşırken bir an onu iteceğimi sandım ama Asrın'ın dolgun dudakları burnumun ucuna dokundu. Dolgun, sıcak dudaklarının ıslaklığını buz gibi tenimde hissederken duvara dayalı ellerim iki yanıma düştü. Gözlerindeki esrarengiz, karanlık ifadeyle gözlerimin en içine bakarken, kalbimin daha önce hiç böylesine hızlı atmadığını düşündüm. Dudaklarını burnuma sürttü.

"Başıma bela mısın?" diye hırladı. Sert, hızlı solukları saç diplerimi ısırırken dudaklarını burnumdan ayırdı. "Ne kokuyorsun sen?"

"Ne?" Şaşırmıştım. Yüzüm utançla yanıyordu ve hâlâ burnumda cehenneme yakışan ilahi sıcaklığını hissediyordum. "Anlamadım."

Aramızdaki mesafeyi bir anda açtı ve bir adım geri giderek ba-

kışlarını kalabalığa çevirdi. Onu bilmesem bakışlarını kaçırdığını düşünecektim; sahi onu biliyor muydum?

"Tuhaf kokuyorsun," dedi esrarengiz bir sesle. "Ne sürüyorsun sen?"

"Ben kötü mü kokuyorum?" Utançla sınanırken böyle düşünmemesi için birini bile tokatlayabilirdim.

"Salak," diye söylendi tuhaf bir sesle. "Masum olmana rağmen hiç de öyle kokmuyorsun. "

Yüzünde çelik gibi bir ifade vardı ama gözlerinde, kıyıya çekilmemiş kara dumanlar varlığını koruyordu. İfadelerini seçemiyordum ama utandığımdan ona bakamıyordum, oysaki bakmak istiyordum.

Beni öpmüştü. Tamam, burnumu öpmüştü ama dudaklarını tenimde hissetmiştim.

İkinci kez.

Bu benim sınırlarımın çok ötesindeydi.

Kalabalığın sesi yeniden duyulur olduğunda etrafa baktım. Kimsenin bizi gözetlediği yoktu. Asrın bana bir bakış atarak ilerlemeye devam ettiğinde bir adım mesafe bırakarak yanından yürüdüm ve bakışlarımı ondan kaçırarak içeri girdim.

İçerisi kalabalık ve ışıltılıydı. Gözlerime düşen birçok sahne midemi burkarken, farkında olmadan Asrın'ın varlığına sığındım. Keskin bakışlarını yüzüme düşürdü ve ona sığınmamı yadırgamayarak eliyle başımı hafiften yere eğdi.

"Yabani gibi bakma insanlara," diye homurdandı tuhaf bir sesle. "Kafanı kaldırma ve kimseyle göz teması kurma."

Ellerimi kollarıma sardım ve kalabalık arasından sıyrılarak Asrın'la ilerledim. Bin bir ışığın altında parlayan bar tezgâhın önünde duraksadı ve etrafa kısaca göz gezdirdi. Keskin ve temkinliydi. Bakışları dikkatle ortada geziniyor, bir açık kovalıyordu. Yabancı barmen görüş alanıma girdi, Asrın'ı tanıyor olmalıydı ki hiç bilmediğim bir şekilde anlaşmaya başladılar.

"Henüz gelmedi," dedi barmen doldurduğu viski bardağını yanımdaki kızıla verirken. Barmen, Asrın'ın kimi soracağını biliyor olmalıydı. "Muhtemelen birazdan gelir, geçin oturun."

Asrın barmene ters bir bakış attı. "İşine bak sen," diye uyardı ve beni yakalayıp önünde durduğumuz bar taburesine oturttu. "Sarışın, kimseyle konuşma ve insanların dikkatini üzerine çekme."

Yanımda oturan kızıl saçlı kadının bakışlarını üzerimizde hissettim. Porselen gibi beyaz bir tene sahipti ama aşırı makyajıyla yüzüme itici gelmişti. Fakat kadın güzeldi. "Duydun mu?" diye homurdandı Asrın, sırtını bara yaslarken.

Ellerini bara yasladı ve uzun parmaklarıyla ritim tutturdu. Gözleriyle ortamı tartıyor ve avını arayan bir aslan pozisyonunda duruyordu. "O adamdan ne istiyorsun?" diye mırıldandım bakmaktan kaçınırken. Tuhaf bir şekilde onun da gözleri bana uğramıyordu.

"Sana ne?" Kesinlikle beklenen cevaptı.

Omzunun üstünden arkasına baktı ve eliyle barmeni çağırarak bir şeyler söyledi. Yanımızda oturan kızılın bakışları bize, daha doğrusu Asrın'a sıklıkla uğramaya başladığında kaşlarım benden bağımsız çatıldı. Kadının uzun boyu vardı ve kırmızı renkli elbisesiyle sahiden dikkat çekici görünüyordu. Tamam, benim boyum da kısa değildi ama Asrın'la yan yana geldiğimde küçük bir çocuk gibi kalıyordum.

Asrın elinde bir viskiyle önüne döndüğünde bakışları çok kısa bana uğradı ama acele bir şekilde önüne çevirdi. Oturduğum yerde boş boş insanları dikizlerken buraya ne kadar yabancı olduğumu fark ettim. Önümden gelip geçen insanların gözüne batıyordum ve bu büyük ihtimalle üzerindeki kot pantolon ve ceketle ilgiliydi. Sanırım onlar için farklıydım. Bakışlarımı Asrın'ın ellerine düşürdüm ve uzun, ince parmaklarıyla kavradığı bardağı tutuşunu izledim.

"Ben de içmek istiyorum," dedim sesimi gürültüden dolayı yükseltmek zorunda kalırken.

Asrın'ın etraftaki bakışları bana uğradı ve kızılımsı ışıklar gözlerinin harelerinde cirit atarken bakışları kısıldı.

"Ne istiyorsun?" diye sordu tehlikeli bir sesle. Parmaklarıyla kavradığı bardağı bana doğru uzattı ve tek kaşı tehditkâr bir şekilde havalandı. Böyle de çok güzeldi. "Bunu mu?"

Yüzlerimiz arasındaki uzak mesafe nefes almama olanak sağlarken kafamı salladım. İçkiden nefret ediyordum ama onun böylesine sıkça içtiği şeyin tadını bir an merak etmiştim.

"Evet," dedim kararsızlıkla. "İçeceğim."

"Unut bunu," dedi kati bir sesle. "İmkânı yok içemezsin."

Kaşlarım huysuzlukla çatıldı, kızıl saçlı kızın bakışlarını üzerimizde hissediyorum ve bu tahammülsüz bir şekilde beni geriyordu.

"Herkes içiyor, ben niye içmeyeyim?" dedim huysuzca. "İçeceğim işte."

Biten bardağı masaya sertçe bıraktı ve kalkan kaşına bir diğeri ilave oldu. Korkutucu bir güzellik bu muhteşem yüzünün kıvrımlarına otururken gerçekten ürpertici görünüyordu.

"Buna müsaade eder miyim sence?" diye sordu. Kadife sesini okşayan sertlik kaburgalarıma sürtündü. "İçmeyeceksin diyorsam içmeyeceksin. Zaten buraya gelmemen gerekirken bir de ayyaş bir sarışını başıma bela edemem."

"Bir yudumdan ne olur ki?" diye sordum. Sesime kazınan huysuzluğu hissettiğinde nefes verdi. "Hemen sarhoş mu olunurmuş?"

"Niye temiz kalmayı kabullenmiyorsun?" diye sordu. Sert sesi içimi okşamıştı. "Ağzına sürmediğin ve sürmemen gereken şeyi niye istiyorsun?"

"Merak ediyorum," mırıldandım arkamdaki kızıl saçlının hareketlendiğini hissederken. "Lütfen, Asrın."

"Meyve suyu iç," diye homurdandı önüne dönerken. "Uğraşamam seninle."

Beni sinir ediyordu. İçmek istiyorsam ona neydi?

Pozisyonumu düzeltip önümdeki barmene döndüm ve tezgâhtaki içkilere tip tip baktım. Yan taburede oturan kızılın kalktığını göz ucuyla gördüğümde, Asrın bitirdiği bardağı tezgâha bırakmış ve bana temkinli bir bakış atmıştı. Kızıl kız önümden geçerek Asrın'ın hemen yanında duraksadı ve sırtını onun gibi tezgâha yaslayarak açık ve net bir şekilde Asrın'ı süzmeye başladı.

Çok açık ve çok net.

İçimde sebebi bilinmez bir sürü yılanın sert derileri kabardı ve ağzından tiz sesler çıkarmaya başladı. Bakışlarımı önüme çevirdim ama aklımı bulandıran görüntü hemen yanımdayken sakin kalamıyordum. Ben Asrın'ı çözmeye çalışırken kimsenin bana eşlik etmesini istemiyor, kabullenemiyordum.

Göz ucuyla onlara bakarken kızın eli havalandı ve kırmızı ojeli tırnakları Asrın'ın bardağı tuttuğu elinde duraksadı. Karnımdan boğazıma doğru bir his tırmandı ve geçtiği yerlere açık yaralar bırakırken midemin bulandığını hissettim. Asrın'ın bakışları kıza döndü, onunla flört etmeyecekti, değil mi? Hayır, o tarz bir adam değildi.

Birinin ona dokunmasını sevmemiştim.

Asrın kıza nasıl bir bakış attı bilmiyordum ama kız elini ateşe değmiş gibi çekti. Yüzünde allak bullak bir ifade oluşurken bakışları bana düştü ve bir adım geriledi.

"Ne duruyorsun?" dedi Asrın dümdüz bir sesle. "Uzaklaşmanı istedim."

Kızın yüzünde memnuniyetsiz bir ifade oluşurken içimin rahatladığını hissettim ve bu beni dehşete düşüremeden kız arkasını dönerek geriye doğru sert adımlarla ilerledi. Kıza tip tip bakarken, Asrın'ın bakışlarını üzerimde hissederek bu hissin geçmesini bekledim.

"Bakma öyle," dedi taze içki kokan nefesinde bariz bir alay baş gösterirken. "Beni yemeyecekti."

Sertçe yutkundum ve bilhassa ona bakmaktan kaçınırken bu kadar iyi bir gözlemci olmasına deli oldum.

"Git yesin," diye homurdandım yüzüm kızarırken. "Bana ne?"

"Hımm." Kadifeden hallice olan düz sesi ruhuma diz çöktüren bir kudrete sahipti. "Yesin mi?"

"Yesin." Bakışlarımı etrafta gezdirdim ve gürültülü müzik kendini yavaş bir parçaya bırakırken gözlerimi kamaştıran ışığı yok saydım.

"Sen var ya sen," dedi eğlenir gibi. "Kız senden korktu."

"Şu adamı arasana sen," diye homurdandım panik nefesimi yoklarken. Ne saçmaladığım hakkımda bir fikrim yoktu ama As-

rın burnundan tuhaf bir homurtu çıkardı. "Hem, ne diye benden korkacakmış?"

"Sen merak etme, ben her türlü alırım o adamı," dedi kendinden emin bir sesle. "Sen uslu bir kız ol, otur ve insanlara yiyecekmiş gibi bakma..." Bakışları arkama kaydı. "Buradan sakın kalkma ve insanlarla konuşma, hatta yüz yüze bile gelme. Burası-"

"Tehlikeli," diye tamamladım cümlesini.

Bakışları tekrar yüzüme düştü ve dudakları varla yok arası bir kıvrılma gösterdi. "Aferin kızıma."

Belki rasgele söylediği bu kelime kalbimin üzerine kurulan buzdan camların üzerine hızla yuvarlandı ve buzlar parçalanırken ruhumda soğuk ruhunun parmak uçlarını hissettim. Soğuktu ama yakmıştı. Asrın hızla yanımdan uzaklaşarak arkama doğru ilerlemeye başladığında gözlerimi önüme düşürdüm ve hiçbir belayı çekmemek için kimseyle yüz yüze gelmedim.

Merak ve ilgiyle bakışlarımı Asrın'a çevirdim; bilardo masasının ucunda oturuyordu. Önünde uzun boylu, yapılı bir çocuk vardı ve temkinli gözlerle Asrın'a bakıyordu. Asrın'ın ayakları zemine basarken bilardonun etrafına dağılmış kalabalık da göz ucuyla onları izliyordu.

Asrın masanın üstündeki istekayı kavradı ve zemine dik bir şekilde sabitleyerek ritmik hareketlerle yere vurmaya başladı. Dudakları kıpırdadı ve bir şeyler söyledi. Karşısındaki çocuğun söylediklerinden memnun olmamış gibiydi. Hiçbir kıvrım yüzüne oturmasa da bunu anlamıştım. Dudakları tekrar kıpırdadı ve yüzü sertleşirken elindeki çubuğu çevirmeye devam etti.

Yerimde huzursuzca kıpırdandım ve ona zarar gelmemesini dilediğim anda bir şeyler gerçekleşti. Asrın ileri atıldı ve yüzünde hiçbir ifade olmadan önündeki çocuğun ceketinin yakasından kavrayarak bilardo masasına yüzüstü fırlattı. Gözlerim şokla açılırken, çocuğun dudaklarından cereyan eden çığlığı işittim. Asrın bunu hiç umursamadan, kalkmaya çalışan çocuğu engelledi ve diğer elindeki çubuğu çocuğun sırtında kırdı.

Herkes dansına ara vermiş, gürültülü müzik susturulmuştu. Yerimden kalktım ve karnıma giren tanıdık sancıyla kaskatı ke-

silirken şaşkınlık nidaları kulaklarımda uğuldadı. Elimi karnıma bastırırken, kalabalığın olaya müdahale etmek için masaya yaklaştığını gördüm. Asrın tek bir bakışıyla herkese geri vites yaptırırken, masada duran çocuk elini ceketinin cebine götürdü ve Asrın da çocuğun diğer cebini kontrol ederken elindeki şeyi yere doğru fırlattı. Kaşlarım şaşkınlıkla havalanırken, "Nerede şerefsiz?" diye bağırdı. Sesi mekânın duvarlarına çarpıp bana uğramıştı.

Karnımdaki ağrı yavaş yavaş dozajını artırırken öne eğildim ve birkaç adım önüme fırlatılan şeye yaklaştım. Gözlerim şaşkınlıkla aralanırken bunun o flash bellek olduğunu fark ederek, bir anda elimle kavradım ve doğruldum. Üzerimde bir bakış hissettim ve gözlerim elimdeki flash belleğe bakan adamı fark etti. Asrın köşeye sıkıştırdığı adamın ellerini arkasında birleştirmişti ve birçok küfrü sıralayarak adamın ceplerini kontrol ediyordu.

Dudaklarım Asrın'a seslenmek için aralandı ama tam o sırada bellekte gözü olan adam hareketlendi. Dudaklarımdan kaçan tiz çığlık, sessiz ortamdaki şaşkınlık nidalarını bastırdı. Adamın üzerime doğru geldiğini görerek geriye doğru koşmaya başladım. Asrın beni fark etmişti. Bakışları masadaki adamdan bana doğru kaydı. Gözleri şokla aralanırken adamı bir anda yere fırlattı ve üstünden atlayarak bana doğru atıldı. Peşime düşen adam hemen iki adım gerimden gelirken avucuma hapsettiğim flash belleği sımsıkı kavradım. Önünden geçtiğim insanlara çarpıyor ve birçok hakaret yiyordum ama o an umurumda değildi.

Adamın hızlı adımlarını hemen ensemde hissederken ayaklarıma yüklendim ve kalbim küt küt çarparken uzun koridora çıktım. Gürültü şaşkınlıkla harmanlanmıştı ve insanların anlamaz bakışlarını üzerimde hissediyordum.

"Sarışın," diye bağırdı Asrın aramızdaki uzun mesafeyi kapatırken.

Göğsüm körük gibi inip kalkarken Asrın neden koştuğumu anlayamamıştı ve şaşkınlığını ilk defa bu kadar net kavrıyordum.

"Seni sürtük," diye hırladı adam ve elini hemen saçlarımın ucunda hissettim. Mekânın geniş kapısından koşarak çıkarken Asrın'ın hemen arkasında olduğunu göz ucuyla gördüm. "O saçlarını kökünden koparacağım."

Sokağa çıktığımda Asrın'ın arabasına doğru koşmaya başladım. Nefesim ciğerlerimi parçalarken, omzumun üstünden arkama baktım ve hemen ardından ayağıma takılan taşla sendeleyerek yere düştüm. Arkamdaki adam duraksamıştı ve ellerim zeminin pürüzlü yüzeyine sürtünerek yaralanmıştı. Karnımdaki sancı şiddetlenirken omzumun üstünden arkama baktım.

Adam hemen ensemdeydi ve Asrın da adamın arkasındaydı. Gözleri şokla sarsılmıştı ve yüzüne allak bullak bir ifade oturmuştu. Adamın eli bana uzandı ve Asrın bunu fark ettiğinde gözlerinde öyle bir ifade belirdi ki adamı zemine çakacak ve üzerine beton dökecek sandım. Adamın ayağı havalandı ve beklediğim tekme tenimi yoklamadan, Asrın adamı ensesinden yakalayarak geriye doğru savurdu.

Adam afallamış bir şekilde kendini boylu boyunca zeminde bulurken, Asrın ayağını kaldırdı ve botunun burnuyla adamın karnına tekmeyi geçirdi.

"Orospu çocuğu." Adamdan tiz bir çığlık koparken karnımdaki ağrı sertleşmişti. Asrın'ın bakışları bana düştü ve bir anda dizlerini kırarak yere çömeldi, benimle aynı hizaya geldi.

"Sen," dedi nefesi korku dolu yüzümü okşarken. Elini bileklerime geçirdi ve beni doğrultarak kendisine çevirdi. "Sikeyim, sen ne yapıyorsun?"

Yüksek sesi sokakta yankılanırken gözlerimi kırpıştırdım ve üst üste yutkunarak kendime gelmeye çalıştım. Yüzünde dehşetle sarmalanmış bir ifade vardı ve gözleri temkinle bana bakıyordu. Elini buz gibi tenime getirerek yanağıma dokundu. İrkilerek sıçradım. "Asrın..."

"Sakin ol," diye mırıldandı bakışlarını yüzümde gezdirirken. Gözlerini kapattı ve kirpikleri göz çukuruna düşerken sıcak parmağını yanağımda gezdirdi. Sertçe yutkunurken gözlerini tekrar araladı, öfkesi harelerine kamçılarını geçirmişti. "Canın acıyor mu?"

Ellerim istem dışı karnıma giderken Asrın'ın dolgun dudakları aralandı ve bakışları karnıma düştü. Kapattığım avuçlarımı araladım ve terlemiş elimdeki flash belleği Asrın'a uzattım. Elimdekini

görünce gözleri şokla büyüdü. İlk defa böylesine tepki vermesini şaşkınlıkla izlerken, "Sen bunu nasıl aldın?" diye sordu ve diğer eliyle avucumdaki belleği kavradı.

"Adam..." Yutkundum. "Sen farkında olmadan yere doğru attı ve ben de senin onu aradığını alayınca aldım."

Yanağımdaki eli duraksadı ve gözlerindeki karanlık gözlerime dokundu. İfadeleri ilk defa bu kadar belirgin ve gerçekken, böylesine sinirli olması beni ürkütüyordu.

"Karnına ne oldu?" diye sordu sert bir dille. Kaşları hızla çatıldı ve gözleri kısılırken konuşmaya devam etti. "Sana gelmemeni söylemiştim. Aptal, aptal!"

Dudaklarımı ısırdım ve sancının geçmesi için bin bir dua ederken Asrın yerinde hareketlenerek bir elini bacaklarımdan diğer elini de sırtımdan geçirdi. Ellerim bilinçsizce Asrın'ın boynuna dolandı ve o yerinde doğrulurken soğuk bütün acımasızlığıyla düştü peşimize. Arabaya doğru ilerledi ve adama tip tip bakarak arabanın arka kapısını açtı. Ellerim ensesinde birleşirken, arka koltuğa geçerek oturdu ve beni kucağına yerleştirdi.

"Sana orada oturmanı ve kalkmamanı söylemiştim," diye hırladı yüzümü göğsüne bastırırken. "Sana ne bellekten? Her türlü alacaktım zaten. Niye kendini tehlikeye atarak başıma bela oluyorsun?"

Ellerimi karnıma yasladım ve Asrın'ın kucağında küçücük kalırken, onun ellerini belimde hissettim. Yüzüm onun karamel kokulu göğsüne sürtünürken, birbiri ardına gelen sancılar canımı yakıyordu. Asrın kafasını saç diplerim ile alnımın başlangıcına koydu ve nefesi saçlarımın derisini yakarken sertçe yutkundu.

"Karnın ağrıyor değil mi?" diye sordu belimdeki ellerini sıkılaştırırken. "Salak, neden kendini tehlikeye atıyorsun?"

Kasıklarımdan karnıma doğru yol alan sancı bedenime uzun tırnaklarını geçirmişti. Karnıma bastırdığım ellerimi yumruk yaptım ve ağzımdan acı dolu bir inilti çıkarken alnımdaki teri hissettim. Asrın kaskatı kesildi ve belimdeki elleri sertleşirken ağzında birkaç küfür mırıldandı.

"Hastaneye gidiyoruz," dedi aniden ve ellerini çekmeye çalıştı ama ona izin vermedim.

Sertçe yutkundum. "Hastaneye gerek yok," dedim nefes nefese. Canım yanıyordu. "Sadece sana sarılmama izin verir misin?"

Utancı hissetmeyecek kadar ağrı çekiyordum ve onun sıcağı bana iyi geliyordu. Bedenimin her kıvrımında onu hissederken başımı onun göğsüne kaydırdım. Karnımdaki alışagelmiş bir ağrıydı ama gün boyu yorulmuştum ve soğuğu bolca kapmıştım. Bu da ağrıyı daha sancılı bir sürece sürüklüyordu.

"Sarıl," dedi alkol kokan nefesi alnımın ince derisini sızlatırken. "Sıcağıma sarıl."

Kaç dakika, kaç saat geçmişti bilmiyorum ama sancılı ağrılar yerini ufak tefek sızılara bırakmıştı. Asrın'ın göğsü büyük bir dinginlikle inip kalkıyor, beni de beraberinde havalandırıyordu. Gözlerim sızlıyordu ve acının getirdiği ağrıyla gözyaşları harelerime birikmişti. Onları salmadım ve alıştığım sıcak el tarafından sıkıca sarmalanırken, bir diğer elini de saçlarımın arasında hissettim. Yumuşak diyemeyeceğim hafif dokunuşları saçlarımın ucuna doğru akarken, ağrılarıma rağmen bu harekete tepkisiz kalamayan kalbim onun göğsü üstünde çırpındı.

Koşmanın etkisiyle ve ağrıya olan direncimle terlemiş ve yorulmuştum. Asrın'ın elleri boynumdaki saçları çekti ve omzumdan aşağı bıraktı. Bakışlarını ensemde açığa çıkan yarada hissettim ve bu da yaramın sızlamasını sağladı.

Beni oradan öpmüştü.

Parmağının sıcak dokunuşunu yaranın üzerinde hissettim. "Bana anlatacak mısın?" diye sordu sakin bir sesle. Bu sakinlik beni her zaman korkuturdu ama o an dingin görünüyordu. "Bu yara nasıl oldu?"

"İyi anılara sahip değilim," diye mırıldandım nefesim zorlukla çıkarken. "Dinleyeceğin türden bir hikâye değil."

"İyi misin?" diye sordu belimdeki diğer elini sıkılaştırırken. "Ve ayrıca iyi şeyleri ve mutlu sonları sevdiğim pek söylenemez. Anlat."

Karnıma dişini geçiren aralıklı sancılar devam etse de beni yıkabilecek bir ağrı söz konusu değildi. Derin bir nefes verdim ve nefesim Asrın'ın göğsüne vururken düşüncelerimin odağı çok

farklı bir yönü seçti. Babamın bana yaşattığı birçok şey vardı ve ben unutmaya çalışsam da hep orada benimle olacaktı.

"Cam kesti," diye mırıldandım onun yüzüne bakmaktan kaçınırken.

Bir şeylerimi insanlara anlatmayı sevmezdim çünkü o bir şeyler hep kötü şeylerden oluşuyordu. Acizliğimle damgalanmak istemiyordum. Ama ona anlattığımda bir acizden çok ona sığınan küçük bir çocuk gibi hissediyordum.

"Sekiz yaşlarında falandım," diye mırıldandım zihnime düşen dehşetin parçaları sesime yansırken. Elleri sıkılaştı ve ensemdeki parmağı duraksadı. "Okulda birkaç kız babalarının onları denize götürdüğünden bahsetmişti ve ilk defa bir şeye heves etmiştim. Babalarının onlara yüzme öğrettiğini dinlerken kalbimde sızı hissediyordum ama bunu hiçbir şeye yoramamıştım. Sonuçta küçüktüm, değil mi Asrın?"

Keskin çenesini saç diplerime sürttü. "Evet güzelim," diye onayladı tuhaf bir sesle. "Sadece bir çocuktun."

Kafamı salladım ve zihnimi parçalayan görüntülerin hafızama düşmesine izin verdim. "Eve dönüşte aklımda bir sürü fikir dolanıyordu. Hoplaya zıplaya eve gittiğimde kapıyı ürkerek açmıştım, evde yalnız olmak beni ürkütüyordu. Kapıyı araladım ve babamın yüzü gözlerime düştüğünde yüzümde kocaman bir gülümseme oluştu, o zamanlar onu seviyordum." Sertçe yutkundum. "Çantamı yere bıraktım ve eskimiş ayakkabılarımı çıkartarak ona koştum ama sarılmadım. Ona sarılmama izin vermezdi. Koltuğun üzerinde oturmuş, boş gözlerle bana bakarken bunu kavrayamayacak kadar küçüktüm. Yaşıtlarımın, babalarıyla yaşadıkları şeyleri her gördüğümde onları kıskanıyordum ama yine de babamın benimle ilgilenmesi için her şeyimi verebileceğimi düşünmüştüm; kırmızı kurdeleli ayakkabılarımı bile."

Zihnimde asılan acımasız bir suretin ruhuma attığı kazıklar bu anı bekliyormuş gibi hafızamın kuytu köşelerinden çıktı, beni avladı. "Ona beni denize götürmesini söylemiştim. Daha önce hiç gitmemiştim ama yüzme düşüncesi bile beni mutlu ederdi. Onun yüzüne büyük bir ihtiyaçla bakarken elindeki şişeyi par-

keye bırakmış, denize götürmeyeceğini söylemişti. Benim sadece küçük, yaramaz ve çok şey isteyen bir geri zekâlı olduğumu söylemişti ama ısrar ettim. Yere oturdum ve ellerimi parkeye vurmaya başlayarak beni denize götürmesini söyleyip durdum. İçkisini yudumluyor ve sürekli susmam gerektiğini söylüyordu ama istediğim tek şey babamın benimle ilgilenmesiydi. Orada ne kadar ağladım bilmiyorum ama babamın sinirli sesi yükseldikçe korkmuş, yerimden kalkmak istemiştim ve tam o anda babam benden önce davranarak kalkmış ve elindeki şişeyi duvara fırlatmıştı. Ben daha ne olduğunu anlayamadan ensemde keskin bir acı hissettim ve boğazımı yırtan çığlığım evi inletti. O çığlık hâlâ kulaklarımda yankılanıyor, biliyor musun?"

Asrın'ın bedeni kaskatı kesilmiş ve sert soluklar almaya başlamıştı. Belimdeki eli farkında olmadan sıkılaşmıştı ama canım yanmıyordu. Gözlerim boşluğa düştü ve hissizlik beni sarmaladı. Konuştukça konuşmak, içimdeki zehri dışarıya akıtmak istiyordum.

"Ensemdeki camı hissettim. Art arda çığlıklar atmaya başladım ama babam bana yardım etmiyor, ağlamamam gerektiğini söylüyordu. Canım acıyordu ve hiçbir şeyin farkına varamıyordum. Elimi sızlayan yere götürdüğümü ve elime bulaşan sıcak kanı hissettiğimi hatırlıyorum, hiç böyle bir dehşete kapılmadığımı düşünmüştüm. Nefes aldıkça veya bağırdıkça camın tenimdeki etkisi çoğalıyordu ve ben hiç korkmadığım kadar korkuyordum." Acıyı hissetmiştim. "Babam bana boş boş bakarken, canımın yandığını söylüyordum ama o umursamıyordu. Kısa bir süre sonra içtiği içkilerin yüzünden sızmıştı ve ben delice ağlarken ne yapacağımı bilemiyordum. Camın içimde olduğu düşüncesi bile beni korkuturken banyoya yürüdüm ve eski iskemleye çıkarak kirli aynanın karşına geçtim. Yüzüm kıpkırmızı olmuştu ama o an umursadığım tek şey camın ensemden çıkmasıydı. Titrek ellerimi enseme götürdüğümü hatırlıyorum, o camı oradan çıkartırken yaşadığım acıyı da."

"Daha fazlasın duymak istediğime emin değilim," diye hırladı sert bir dille. Kaskatı bedeni bedenimi ezerken, nefesinden yol alan öfkeyi fark ettim.

"Anlatacağım," diye mırıldandım titrek bir sesle. "Duymak isteyen sendin."

"O adamı öldürmek için var olan sebeplerime yeni bir tane ekliyorsun," diye fısıldadı karanlık nefesi ruhumun dolambaçlı sokaklarına rastlarken. "Sus."

"Camı çıkarıp yere fırlattığımda, sırtımdan akan sıcak kanın kokusu midemi bulandırmıştı. Kanın durmasını ve acının geçmesini isterken eski dolaplardaki makası kavradım ve mavi önlüğümü keserek, aldığım parçayı enseme bastırdım. O an bunun ne kadar yanlış ya da doğru olduğunu bilmiyordum... Elimi yaraya bastırarak yere çöktüm ve ağlamaya devam ettim." Acılarım mahşer yeriydi. "Ne ara o pis yerde uyuduğumu, ne ara kalktığımı bilmiyorum ama kanamam durmuştu. Ensemdeki dayanılmaz acıyla ve korkak adımlarla salona doğru yürüdüm. Babam gitmişti ama o an ondan ölesiye korkuyor ve ürküyordum. Saçım başım dağılmış, gözlerim şişmişti. Ben nefes aldıkça ensemdeki yara kendini hatırlatıyor, bedenim bunu kaldıramıyordu. Evden ne zaman çıktım, Esma Teyze'ye ne zaman gittim bilmiyorum ama uyandığımda bir hastanedeydim ve yanımda ağlayan bir Almila vardı. Hiçbir şeyi kavrayamıyordum. Ağzımda ekşi bir tat vardı ve bedenim halsizdi, yorgun hissediyordum. Doktor, camın damara çok yakın bir yerden geçtiğini ve birkaç santimin hayatıma mal olacağını söylemişti. Yine de küçük yaşımda anlayamamıştım, büyüdükçe ölümün ne kadar yakın olduğunu ve her an benimle olduğunu anladım."

Tenimi delip geçen parmaklarından haberi dâhi yoktu ve hırıltılı, hızlı solukları saç diplerime uğruyordu. Bedeni kaskatı kesilmişti ve yüzünü görmesem de tutuşundaki öfkeyi hissettim. Canımı yakmaya devam edecek olan kötü anılar zihnime bir bir düşerken sertçe yutkundum. Yutkunamamanın ne olduğunu çok kez yaşamıştım ve Asrın da o an yutkunamıyor gibiydi. O beni kendi sınırlarının içine çektiğinde hıçkırarak ağlamak istedim.

"Hiçbir şey istemedim," diye fısıldadım kelimelerim dudaklarımdan birer birer düşüp, yokluğa karışırken. "Bir daha babamdan hiçbir şey istemedim."

Gözlerimi zorlayan yaşları geri ittim ve gözkapaklarımı örttüm.

"Güçlüsün," dedi öfkeli bir sesle. Öfkesi bana değildi. "Acının bu kadar yakıştığı başka insan tanımadım, Sarışın. Ve söz veriyorum, sana yüzme öğreteceğim. Duydun, değil mi?"

"Yüzmekten nefret ediyorum," diye fısıldadım sıcak göğsü ve nefesi beni uykuya çağırırken.

"Benimle seveceksin," diye fısıldadı sıcak nefesini ensemde hissederken. Hemen ardından sıcak, ıslak dudaklarının tüy kuşu hafifliğindeki öpücüğünü ensemde hissettim. "Benimle birçok şeyi seveceksin."

Severiz diye mırıldandı iç sesim. *Sıcak kolların beni sarmaladıktan sonra, seninle her şeyi sevmeye varım.*

On Sekizinci Bölüm

-Pusula-

Kabuğu çelikten olan ruhumun çatladığını hissediyordum. Hiç böylesine şeyler hissetmemiş, erkeklerle aramdaki mesafeyi aşmamıştım; gerek duymamıştım. Birinin hakkında bir şeyleri merak etmek, sorgulamak bana göre değildi. Fakat artık kör kütük bir istekle, bir çift yosun yeşilin sahibi hakkında bir şeyler bilmek, sınırlarını işgal etmek istiyordum. Bu beni dehşete düşürüyordu.

Sonuçta onun hakkında sınırlı sayıda şeyler biliyordum ve daha fazlasını bilmek istesem de beni cevapsız bırakıyordu. Çevresindeki birkaç insanı tanıyor ama onlara bile koyduğu mesafeyi her gördüğümde beni yanında istememesi ihtimaliyle yüzleşiyordum. Onun hayatını işgal etsem beni ne kadar kabullenirdi? O da benim gibi mi hissediyordu? Aramızda neler oluyordu?

Asrın ders boyunca gelmemiş, bu da spor salonunda olduğuyla ilgili tahminimi güçlendirmişti. Nebahat Öğretmen yine anlatamadığı dersten homurtular eşliğinde ayrılırken gözlerim Lavin'i aradı. Sınıf kapısının önünde, yeni arkadaşlarıyla konuşuyordu. Sıkıntıyla yerimden kalkarak kapıya doğru yürüdüm. Teneffüs dolayısıyla kalabalık olan okulun hırçın gürültüsü zihnimi yorarken, alt kata inerek okulun çıkışına yürüdüm. Mantığımı kullanmam için beni kışkırtan hislerim her defasında olduğu gibi

yenik düşüp kalbimin söz sahipliğine boyun eğerken spor salonuna doğru yürüdüm.

İstikrarlı, kesin adımlarım spor salonunun temiz merdivenlerini art arda çıkarken, ortamın sessiz olması beni şaşırtmıştı. İkinci katın merdivenlerini bitirdiğimde çift kanatlı kapıyı açarak büyük geniş basketbol sahasıyla karşılaştım. Hiç kimse yoktu ve temiz ortam fazlasıyla sessizdi. Adımlarımın bıraktığı tiz sesler kulaklarımı doldururken, Asrın'ın burada olmaması bir an beni hayal kırıklığına uğratacak sandım.

Sahanın ortasına bırakılan birkaç basketbol topundan birini kavrayarak doğruldum. Ağır topun elimdeki basıncıyla potanın yanına ilerledim. Üzerimdeki montu çıkardım ve kimsenin oturmadığı banklara bırakarak tekrar potanın yanına yürüdüm. Topu tekrar avucumda yakaladım ve daha önce yaptığım gibi bir elimi topun altına, diğer elimi üstüne koyarak gözlerimi kıstım. Ayak parmaklarımın ucunda yükseldim ve gözümde kestirdiğim potayı hedef alarak ellerimin arasındaki topu fırlattım. Top turuncu çemberin etrafında birkaç tur attı ve meraklı bakışlarımın eşliğinde tok bir ses çıkararak potanın çemberinden içeri girerek zeminle buluştu.

Yüzüme memnuniyet dolu bir ifade yerleşirken, birkaç adımda topun yanına ilerleyerek elime aldım. Aynı pozisyonu yakaladım ve dizlerimi kırarken topu bir kez daha potaya attım ama bu defasında çemberde dönerek içeri girmekten kıl payı kurtuldu. Dudaklarımı büzdüm ve sıyrılan tişörtümü düzelterek zeminde tok bir ses bırakan topu tekrar kavradım. Geriye doğru adımladım ve potayla aramdaki mesafeyi uzatırken, tekrar aynı pozisyonumu aldım. Dizlerimi kırarak yükseldim ve topu potanın hizasına yollayarak içinden geçmesini bekledim. Top çembere bile çarpmadan, yuvarlak potadan aşağı yağ gibi kaydı ve zeminle buluşarak kulaklarımda tok bir ses bıraktı.

Dudaklarım yukarı kıvrıldı ve aynı anda zemindeki adım sesleri kulaklarımı doldurdu. Bu sesler kalbimin tanıdığı ve ruhumun peşinde dolandığı bir bedene aitti. Yutkundum ve adım seslerini dinledim.

"Hiç fena değil," diye mırıldandı. Pürüzsüz sesinde akan hoşnutluğu yakaladım. "Neler biliyormuşsun sen öyle?"

Adımlarının arkamda duraksadığını anladım ve zemine çakılı kalan ayaklarımı kıpırdatarak potanın altındaki topa ilerledim.

"Daha önce oynamıştım," diye mırıldandım heyecana dayanmaya çalışarak. "Sandığın kadar beceriksiz değilim."

Eğildim ve topu ellerimle kavrayarak tekrar doğruldum. Uçları yaralanmış hislerime tuz banmaktan kaçamıyordum. Kararsız bir şekilde, onu görme hevesiyle topu elimle sabitleyerek arkamı döndüm ama böylesi bir manzaraya hazır değildim.

Üzerine giydiği siyah tişörtü onda görmeye alışık olduğum bir manzara olsa bile basketbol şortunu görmeyi beklemiyordum. Gri şortu dizlerinin hemen üzerinde bitmişti ve kaslı, uzun bacaklarının çoğunu açıkta bırakmıştı. Hafif tüyler teninde parlarken, heybetine ve kaslarına rağmen zayıf bacaklara sahip olduğunu fark ettim. Onu izlemenin utancı yüzüme yansırken bakışlarımı kaçırdım ama yine gözlerine rast geldim.

"Konudan konuya değişir," dedi vurgulu sesiyle. "Birçok konuda beceriksiz bile olamayacak kadar toysun."

Anlamayarak baktım ona. Dolgun kara saçlarının birkaç tutamı alnına serpiştirilmiş, hafif kirli sakalı esmere yakın bronz teninde parlamıştı. "Ne gibi konular?"

"Çok ince konular," diye mırıldandı keskin bakışları elimdeki topa düşerken. Aramızdaki birkaç adımlık mesafeyi hızlı, sert adımlarla kapattı ve avuçlarımdaki topu bir anda yakalayarak tekrar geriledi. Büyük, göz alıcı ellerinin arasındaki topu parmaklarında döndürdü ve gözlerini kıstı. "Hadi oynayalım."

Bir an duraksadım. Teklifi neden böylesine hoşuma gitmişti? Bakışlarımı kaçırdım ve dizginlenemez heyecanım alayla bana bakarken dudaklarımı araladım.

"Biz mi?" diye sordum sesimdeki istekli tonu yakalamamasını dilerken. "Şimdi mi?"

"Burada bizden başka birini görebiliyor musun?" diye sordu. "Sen ve ben. İkimiz oynayacağız."

Ellerimi iki yanımdan belime sabitledim ve kaçamak bakışla-

rımı ona yönlendirdim. Kimseyle bir şeyler paylaşmayı seven ya da bunu yapan bir insan olmasam da pusulanın yönü ona döndüğünde her şey değişiyordu.

"Pekâlâ," diye mırıldandım kıvrılmak için sabırsızlanan dudaklarımı zapt ederken. "Neyine oynayacağız?"

Gözlerindeki düz ifadeyle tüm yüzümü milim milim dolandı ve içime bırakılan ateşi küle çevirirken gözleri tehlikeli sayılabilecek bir bakışla kısıldı.

"Beleşçi," diye mırıldandı kısık bir sesle. "Kaybedecek olan sen olacağın için işine gelebilecek bir şeyler olmalı. Hadi söyle, ne istersin?"

"Fazla eminsin," dedim ne isteyebileceğimi düşünürken. "Kazanan, kaybedene istediği herhangi bir şeyi yaptıracak."

"Benim güzel kızım," dedi aniden elindeki topu sert zeminle buluştururken. "Bunu söylediğin için çok pişman olacaksın."

Asrın yanımdan hızlı adımlarla geçti ve potanın yanına ilerleyerek, omzunun üstünden bana kısa bir bakış atarak tekrar önüne döndü.

"Sadece üç el," dedi ifadesiz sesi damarlarımdaki kanı coştururken. "Sonrasında koyduğun iddia için pişman olacak ve istediğim şey karşılığında ayaklarımı yıkamayı tercih edeceksin."

Dudaklarım özgüveninin yarattığı şokla aralanırken, ağzımdan tuhaf bir homurtu yükseldi. "Egon yüzünden heybetli bedenini bile göremiyorum," dedim aksi bir dille. "Kazanamayacaksın."

"Heybet değil güzelim, kas o." Dizlerini kırdı ve pozisyonunu ayarlarken gözlerim büyük utançla vücudunda gezindi. Göz alıcı eliyle kavradığı topu attı ve top, potanın turuncu çevresinde birkaç tur atarken gözlerim kısıldı. Asrın pozisyonunu düzeltirken, top yuvarlak çemberden geçip zemine düştü ve sesi kulaklarımı dövdü.

Yüzüm memnuniyetsizce büzülürken, "Kasların batsın," diye homurdandım.

"Hakaretten sayarım," dedi geri çekilip, atmam için bana yer bırakırken. Çenesiyle yere düşen topu işaret etti ve bir baş işaretiyle oynamamı istedi. "Boru değil kızım, kas."

Bugün keyfi yerinde gibiydi ve böyle olmasına rağmen son derece ifadesiz görünüyordu. Düşünmemeye çalışarak eğildim ve topu kavrayarak doğruldum. Asrın hemen iki adım arkamda beni izlerken hareketlerim tutuktu. Yerime geçtim ve Asrın'ın kokusu burnumu sızlatırken pozisyonumu ayarlayıp, gözlerimi kıstım. Atmak istiyordum ama Asrın hemen dibimde durup, ellerimin dâhi titremesine sebep olurken bu oldukça zordu.

Avuçlarımın arasındaki topu potaya doğru fırlattım ve top da yalpalayarak çemberin içinden geçtiğinde elimi yumruk yapıp havaya dikmemek için kendimi zor tuttum. Dudaklarım tembel bir tebessümü yoklarken arkamı dönerek Asrın'a baktım. Potaya tip tip bakıyor, bu da dudaklarımdaki gülüşü arttırıyordu.

"Şımarma," diye homurdandı ters bir tavırla. "Unutma ki öyle ya da böyle bu oyunu ben kazanacağım."

Gözlerimi devirdim ve homurtularını duymazdan gelerek, onun geçmesi için potanın altından uzaklaştım. "Senden istediğim her şeyi yapacak mısın?" diye sordum.

"Şüphen mi var?" diye sordu azarlar bir tonda. "Söz vermem gerekmiyor, söyledim ve buna inanman yeterli."

"Seni tanımıyorum," diye mırıldandım bakışlarım onun profilini turlarken. "Buna izin vermiyorsun, nereden bilebilirim?"

Elindeki topu atış hizasından aşağı indirdi ve omzunun üstünden bana baktı. "Bunu mu istiyorsun?" diye sordu. Sesi asma kilit gibi sallanıyordu içimde. "Beni tanımak mı istiyorsun?"

Sertçe yutkundun. Kalbimin amansız çığlıkları bunu istediğini bağırıp, ilahi bir ihtiyaçla kavrulan hislerim gerçekliğini kabul etmem için beni tetiklese de bunu söyleyebilecek bir cesarete sahip değildim. "Tanımamı ister misin?"

Gözlerini kıstı. Başını yana eğdi ve bir süre gözlerime takıldığında harelerimin ardına gizlediğim her şeyi gördüğünü düşündüm. O kısa zaman içinde bana baktı, beni tarttı ve sanki sonuca ulaşmış gibi yeşil harelerini üzerimden çekerek önüne döndü.

"Senin için sancılı bir süreç olur," dedi dalgın bir sesle. "Benim pusulam cevapsız sorularda duraksar ve sen bunları çözene kadar ben pek çok cevapsız soru yaratırım, bu basit değil. Hiç değil."

Kelimeler dilimi yokladı ama dudaklarımı birbirine bastırıp onları boğazımdan geriye doğru hızla iteledim. Bakışlarımı onun profilinden ayırdım ve tozlu zemine düşürdüm. Buna izin vermeyeceğini açıkça ve en yalın haliyle belirtmişken ona ne diyebilirdim? Belki biraz cesaretli olup, bir şeyler diyebilirdim ama demeyecektim. Pusulanın hep cevapsız sorularda duraksadığını söylemişti, o pusulanın yönünü değiştiremedikten sonra bir şey diyemezdim.

"Öyle bir amacım yok," dedim gerçekçi olmaya gayret ederek. "Sadece emin olmak istedim."

"Anladım," diyerek elindeki topu fırlattı ve bakışlarım potaya kaydı. Topun girmemesi için bin bir dua ederken top çemberde turladı ve çemberden geçerek zemine düştü. "Ve attım."

Yere düşen topu alırken düşüncelerimi kışkışladım ve istediğim herhangi bir şeyi yaptırabilmenin etkisiyle kendimi oyuna verdim. Durum 2-1'di ve ben bir tane kaçırırsam bu durum Asrın'ın yararına olacaktı. Doğruldum ve pozisyonunu alarak ona arkamı döndüm. Buz gibi ellerimle topu ayarladım ve Asrın'ın bir adım attığını hissettim. Kaşlarım çatıldı ve onun solukları topuz yaptığım saçlarımın uçlarını çekiştirirken heyecanım panikle çalkalandı.

"Çıkar mısın?" diye sordum sesimi okşayan panik devasa salonda yankılanırken. "Pozisyon alıp, basket atamıyorum. Çık."

"Hımm," diye söylendi. Keskin bakışlarının geçtiği yerler, aç kaldığım sıcaklığı vücuduma aşılıyordu. "Oysa ben gayet iyiyim, hem rahatça pozisyon alabileceğinin farkındaydım."

Parmaklarımı elimdeki topun yüzeyinde oynattım ve yutkunurken dikkatimi dağıttığı için onu yumruklamak istedim. Dizlerimi kırdım ve Asrın'ın bir adım daha attığını hissederken sıcak nefesini saçlarımın toplanmış olduğu ensemde hissettim.

Yaram sızladı.

Titrek parmaklarımdaki topu göz hizama doğru fırlattım ve top çembere çarptığında yerimde doğruldum. Top zeminle buluştuğunda kaşlarım çatıldı ve içimdeki sinirle arkamı döndüm. Asrın'ın yüzü hemen dibimde bittiğinde bir an sendeledim ama

kendimi toplayarak geriye doğru birkaç adım attım ve onun özel alanından ayrıldım.

"Bilerek yaptın," diye mırıldandım farkındalığın getirdiği şaşkınlıkla.

Asrın omzunu silkti ve zemindeki topu kavrayarak doğruldu. "Ne yapmışım?" diye sordu umursamaz bir sesle. "Benimle ne alakası olabilir?"

Sinirli bir nefes verdim ve burnumdan solurken dişlerimi birbirine bastırarak ona baktım. "Bilerek ağzıma kadar girdin," dedim bilinçsizce. "Sırf yakınıma girip, dikkatimi dağıtmak ve topu çembere sokmamı engellemek için yaptın. Sen, var ya..."

Yutkundum ve bakışlarımı yere düşürürken söylediklerimi yanlış anlamamasını umdum. "Dikkatini mi dağıttım?" diye sordu esrarengiz bir sesle. Yeşil harelerini profilimde hissediyordum. Böyle tuhaf anlarda her şey silikleşiyor, onun kalbime uyguladığı acımasız tehditle yüzleşiyordum. "Bu aramızdaki saçma çekimin bir diğer yüzü belki de. Bunun farkındasın, değil mi?"

Sertçe yutkundum. Benimle alay eden fütursuz kelimelerini ya da utandıracak sözcüklerini bekliyordum ama ciddiyetle sarf ettiği cümleleri duymayı beklemiyordum. Hastalıklı gibi çırpınan kalbimin ruhuma verdiği ağırlık dizlerimi bile titretecek kudrete sahipti. Aramızda bir çekim olduğunu ve bunu saçma bulduğunu açıkça belirtmişti.

"Çekim falan yok," dedim titrek parmaklarımı avucumun içine saklarken. "Yok ki."

Asrın topu yere bıraktı ve bir anda yanımda biterek, iri göz alıcı parmaklarıyla çenemi kavradı. Nefesim boğazımda kıvranırken kafamı kaldırdı ve onunla yüz yüz gelmemi sağladı. Dokunuşu sertti ama can yakmıyordu.

"İnkârın umurumda değil," dedi sert bir sesle. "Bu aramızdaki siktiğimin şeylerinin geçmesini istiyorum ve geçecek." Şokla ona baktım. "Bu her ne haltsa geçecek. Cinsel ya da başka bir şey, umurumda değil, sadece bitmesini istiyorum."

Ellerimi çenemdeki eline götürdüm ve hırsla ittirdim. Duygularım iç içe girmişti ve ne demem gerektiğini bile bilmeden öy-

lece ona bakarken kalbimdeki ince zarların yırtıldığını hissettim ve bu duyguyu sevmemiştim.

"Bitir o zaman," dedim kararlılıkla gözlerine bakarken. Bakışlarını kıstı ve kirpikleri göz çukurunu örterken sertçe yutkundu. "Ne duruyorsun?!"

"Beni kışkırtma," diye tısladı dolgun dudakları gerilirken. "Basit bir çekimin işlerime karışmasına izin vermeyeceğim. O kadar toysun ki aptal cesaretinin, başını yakacağını düşünmüyorsun bile. Sana zarar vermek istemiyorum. Hatta o baban olacak herifin himayesinde kalmanı bile istemiyorum. Ama ilk önce bu saçma şeyin geçmesi gerek."

"Hepsi saçmalık," dedim itiraz yolunda emin adımlarla ilerlerken. "Çekim falan yok."

Çenemdeki baskısı azalırken koyulaşan gözleri inkârımla alev almıştı. Aramızdakinin adı belki çekimdi ama o bunun saçma olduğunu söylerken inkâr etmekten vazgeçmeyecektim. Gergin yüzündeki dudakları aralandı.

"Oyunu kazandığımda bunu sana göstereceğim ve saçma çekimin bitmesini sağlayacağım."

"Bitmesini istiyorsan benden uzak dur," dedim sesim titrerken. "Ben böyle bir şeyin olmadığını biliyorum ama sen var olduğunu iddia ediyorsan benden uzak dur ve geçsin."

Gözlerini kıstı. "Sen sürekli başıma bela olurken mi?" diye bağırdı delice bir hiddetle. "Geçmesinin tek yolu var..." Keskin bakışları dudaklarıma uğradı. "Geçecek."

"Neden bahsediyorsun?" diye sordum çenemdeki parmaklarını çözerken. Bana karşı koymadı ve parmak uçları çenemden ayrıldı.

Bakışlarını yere sabitledi ve bir anda birkaç adım geri giderek arkasını döndü. "Boş versene," diye mırıldandı basketbol topunu eliyle kavrarken. "2-1'di ve 3 olan kazanacaktı, değil mi? Şaşkın şaşkın bakacağına geç de atamamam için dua et."

Şaşkın bakışlarımın kıyısına vuran dehşetle onun heybetli sırtına bakakaldım. Son birkaç dakikanın zihnimde yarattığı depremle boğuşuyordum. Dengesizdi. Belki de yarın unutacaktı.

"Bundan bahsediyorum," diye mırıldandım damağımdaki ekşi tat midemi burkarken. "Çok zorsun, seni çözemiyorum."

"Sana birçok soru bırakacağımı söylemiştim," dedi pozisyonunu alırken. "Hadi, çözsene."

Çözemiyordum. Neden çözmek istediğimi de bilmiyordum. Sessizliği seçerek onu izledim. Topu kavrayan kemikli parmaklarına, benden ayırarak önüne çevirdiği gözlerine, derin bir nefesle havalanan göğsüne baktım. Asrın bir dizini kırdı, pozisyonunu aldı ve topu attı. Top sendeleyerek çemberin içinden geçtiğinde omuzlarım sıkıntıyla düştü. Asrın bunu görünce bana döndü, sersem bir şekilde güldü. Diyalog kurmadan zaferinin tadını çıkardı.

Spor salonundan ayrılarak okul kapısından içeri girdiğimizde, Asrın bir adım gerimdeydi ve bu beni geriyordu. Kalabalık yemekhaneye yönelttim adımlarımı. Yukarı çıkan uzun merdivenlerin başında Bora'yı gördüğümde gözlerim kısıldı ve Asrın'ın oraya doğru ilerlediğini fark ettim. Yavaş adımlarla ilerlemeye devam ederken kaçamak bakışlarla onlara bakıyordum. Bir şeyler konuştular ve birkaç dakika sonra bana doğru adımladılar. Bakışlarımı kaçırdım ve hızla merdivenlerden inerek yemekhaneye girdim.

Kalabalığın gürültüsü ve tabak sesleri kulaklarımı çizerken etrafta göz gezdirdim. Hâlâ insanların dikkatlerini çektiğimi görmek can sıkıcıydı. Asrın'la Bora yemek almadan önümden geçerek büyük yemekhanenin tenha masasına karşılıklı bir şekilde oturdular. Aralarının kötü olmaması iyi hissettirmişti.

"Gelsene," dedi Lavin beni kolumdan çekiştirerek. "Ne bekliyorsun?"

Birkaç insanı iteleyerek öne geçti ve cam kabinin ardındaki yemeklere göz attı. İnsanların ardımızdaki homurtularını işitirken gözlerimi devirerek kolumu Lavin'in kıskacından kurtardım. "Maç ne zaman başlayacak?"

Alayla güldü. "Ne sabırsızsın? Yemek yiyelim de sahaya gideriz."

Onunla beraber boş olan beyaz masaya doğru ilerlerken göz

ucuyla Asrın'a baktım. Yayvan bir şekilde kurulduğu sandalyeye sırtını rahatça yaslamıştı ve uzun, kaslı kolunu dirseğinden kırarak sandalyenin sırtından bırakmıştı.

"Ne kestin be," diye homurdandı Lavin önümüzdeki masaya otururken.

"Ne keseceğim be," diyerek cazgırlaştım ve tepsimi beyaz masaya bırakarak bakışlarımı kaçırdım.

Bana inanamadığını belirten bir bakış atarak yemeğine çullandı. Ben de yemeğime gömüldüm ve salatamı yemeye başladım. Acıkmıştım. Hiçbir zaman kesintisiz iştahla yemek yiyor olmasam da karnımı doyurmam gerektiğinin bilincindeydim. Bir süre Asrın'a bakmamaya çalıştım. Lavin de sürekli olarak Cenk'ten ve ilişkilerinden bahsetmişti. Az sonra Lavin bana seslendi.

"Şşt geliyor," diye fısıldadı kafasını eğip, kaş göz işareti yaparken.

Masaya yaklaştım ve kafamı anlamadığımı belirtircesine salladım. "Kim geliyor?"

"Asrın be kızım." Aniden gerildim. Hemen sonra omzumda bir elin sıcak varlığını hissettim. Eğik başımı kaldırırken üzerimde toplanan birçok gözün varlığı beni utandırmaya yetmişti. Sertçe yutkundum ve kaburgalarımın üstünde varlığını sürdüren heybetli bedenin kalbime indirdiği ağır tekmeleri hazmetmeye çalıştım. Üzerimizdeki gözler çoğaldı ve Asrın'ın diğer eli de yanımdan geçerek beyaz masanın ucuna tutundu.

"Çok yedin," dedi sesindeki esrarengiz tını. Göğsümdeki basıncı arttırmıştı.

Dudaklarımı araladım ama hiçbir şey diyemeden tekrar kapattım. Masanın üstünde duran uzun, kemikli parmakları ritim tutarken herkesin gözleri bizim üzerimizdeydi ve Lavin bıyık altından gülüyordu. Kızların çocuğunun bana nefretle bakmalarındaki başlıca sebep Asrın'a olan ilgileri ve hayranlıklarıydı. Elimi enseme götürdüm ve ovalarken, "Ne yapıyorsun?" diye mırıldandım.

"Takılıyorum," dedi bakışlarını ensemde hissederken. "Sen ne yapıyorsun? Evet, hâlâ yemek yiyorsun."

"Asrın..."

"Hımm?"

"Çıksana şuradan," dedim sıkıntıyla. "Herkes bize bakıyor ve yanlış anlayacaklar."

"Bana ne?" dedi omzumdaki parmakları tenimi döverken. "Umursamaz herifin tekiyim kızım ben. Ne düşündükleriyle veya ne anladıklarıyla ilgilenmiyorum."

Bir an dudaklarım kıvrılacak sandım ama dinmeyen fısıldamalar buna engel oldu. Elimi ensemden ayırdım ve dizlerimin üstünde yumruk haline getirirken siyah şeffaf bir tüyün omurlarıma sürtünüp, bedenimi okşadığını hissettim.

"Maça gel," diye fısıldadı omzumdaki parmaklarını aheste bir tavırla tenimden ayırırken. "Sana basketbolun nasıl oynanacağını uygulamalı olarak göstereceğim güzelim."

• • •

Mavi harelerim dikkatle etrafı süzmeye devam ederken, matkapla delinen beynime boşaltılmış insafsız düşünceleri zihnimin derinlerine iteledim. Boğucu bir gürültü, kalabalığın uğultusu ve sahada eko yapan onlarca ses adeta beynimi bulandırıyordu. Daha yemekhanede yaşadığım anların kalbimdeki etkisinden kurtulamadan Lavin tarafından oraya taşınmış ve dakikalar içinde artan kalabalığı gözlerimle izlemiştim.

Lavin'le birlikte en öndeki koltuklarda otururken, arkamıza aldığımız kalabalık üzerimize doğru abanmıştı. Bütün sıralar tıka basa doluydu ve tüm okul buraya akın etmişti. Oyuncular sahaya bile inmemişken tezahüratlar başlamıştı. Sahanın bol ışıklandırması yüzümüze vururken, üzerimdeki hırkanın fermuarını açarak derin bir nefes verdim.

Diğer okulun taraftarları karşı koltuklara dizilmiş ve misafir okul olmalarına rağmen fazlasıyla kalabalık bir şekilde tezahüratlarına başlamıştı. Lavin elinde tuttuğu salakça şeyi sallarken gözü kapıya kayıyordu. Sanki birini bekliyor gibiydi. Heyecanım ruhani varlığını boynumdaki yeşil damarlarımda gezdiriyor, sabırsızlık kanımı gümbürdetiyordu. Arada bir önümü kapayan insan

topluluğu canımı sıksa da umursamamaya çalışarak sırtımı dikleştirdim ve sahayı tamamen görmeye çalıştım.

"Ne kadar var?" diye sordum heyecanımı tetikleyen sahnelerin varlığı gözlerimin çemberine asılırken. "Neyi bekliyorlar?"

"Az kaldı, sabret," dedi değerli tezahüratlarına ara vermeyi lütfederken. Bir an sonra kaşları çatıldı ve cebinden telefonunu çıkarak gelen mesaja göz attı. Yüzünde düşünceli bir ifade oluştu ve birkaç saniye sonra bana döndü. "Asrın çağırıyor, sanırım bir şeyler isteyecek. Sen gitsene."

"Seni mi çağırıyor?" diye sordum kaşlarım havalanırken. "Ne olmuş ki?"

"Bilmem ki," diye mırıldandı. "Ama ben gidemem. Gitmezsek çok değerli vaktini orada geçirir ve ayağına gidene kadar soyunma odasından ayrılmaz."

"Tabii," diye mırıldandım gözlerimi devirirken. "Soyunma odasına mı gireceğim ben?"

"Fena fikir değil," dedi omzunu silkerken. "İki kas, üç baklava görürsün de gözün gönlün açılır."

Homurdanarak ayaklandım ve ayak mesafesinden kalan daracık alandan itişe kakışa geçerken, insanların arkamdan söylediklerine kulaklarımı tıkadım. Nihayetinde gürültülü salonun kapısını kapayarak sahadan ayrıldım ve alt katın merdivenlerine yöneldim. Uzun ama tenha olan koridorda ilerleyip, soyunma odasının karşısında duraksadım. Kapıyla aramdaki mesafeyi açtım ve yanlış anlamamaları için göz ucuyla Asrın'ı bekledim.

Birkaç dakika içinde turuncu kapıdan çıkan üç beş kişi olmuştu ama Asrın'dan hâlâ iz yoktu. Ayağımı yere sabitledim ve ritim tuttururken ağzımda bir şeyler geveledim. Bu çocuğun dengesiz ve umursamaz halleri bir gün beni öldürecekti. Ellerimi göğsümde kavuşturarak yeni açılan kapıya dikkat kesildim ve hemen sonrasında algıladığım karamel kokusu ciğerlerime nüfuz ederken, bu kokunun bir karanlığın azap dolu koynunda bile iyi gelebilecek sayılı şeylerden biri olduğunu düşündüm.

"Gelmeseydin," diye söylendim kafamı kaldırıp onunla yüz yüze gelirken. İlk karşılaştığım, dolgun saçlarından inen ve yü-

zünü yalayarak çenesine uzanan damlalar olmuştu. Duş almışa benziyordu, üzerine siyah omuzlarını ve heybetli gövdesini saran sıfır kol bir forma ve altına da dizlerinin üzerinde biten gri bir şort giymişti. Dudaklarını birbirine bastırdı ve kaşlarını kaldırarak sorgulayıcı ifademe kızmış olduğunu gösterdi.

"Burada ne işin var?" diye sordu ifadesiz bir sesle.

"Çağırmışsın?" dedim yavaşça. "Lavin söyledi."

"Seni çağırdığımı mı söyledi?" diye sordu yeni fark ettiğim basketbol topunu eliyle beli arasında sabitlerken. "Onu çağırdım."

"Biliyorum," diye mırıldandım yüzüm düşmesin diye ifadesiz görünmeye çalışırken. Gelmemden rahatsız mı olmuştu? Oysa maça gitmemi söylemiş, bana atışların nasıl atılacağından bahsetmişti. "İşi olduğunu söyledi."

"Pekâlâ," diye mırıldandı ve yüzümde gezinen ifadesiz bakışlarını benden alarak önüne düşürdü. Eliyle beli arasında dengelediği topu yere bıraktı ve ayağıyla sabitlerken elini şortunun cebine atarak bir şeyler aradı. Kaşlarım merakla havalanırken, Asrın başını kaldırarak benimle yüz yüze geldi ve avucunda kavradığı şeyi bana uzattı.

"Birazdan Cenk gelecek," dedi elim bilinçsizce havalanırken. Parmaklarını çözdü ve aşina olduğum flash belleği elime bırakırken dudaklarım aralandı. Ne yaptığını anlayamadığım o kısa süre içinde dolgun dudakları tekrar kıpırdadı. "Maç sırasında yanınıza uğrayacak, bunu ona ver. O ne yapacağını bilir."

Neden? diye sormak istedim. *O belleğin içinde ne var?* demek istedim ama mantıklı tarafım zaten bana cevap vermeyeceğini biliyordu. Parmaklarımı kapadım ve içinde ne olduğunu deli gibi merak ettiğim belleği avucuma saklayarak kafamı salladım. Soyunma odasından birkaç kişinin daha çıktığını göz ucuyla görünce aklımdaki diğer bir soruyu sordum.

"Benden ne isteyeceksin?" diye mırıldandım spor salonunda yaşananları hatırlatarak. "Yani maçtan bahsediyordum."

"Sürprizleri sever misin?" diye sordu donuk bir sesle. Keskin bakışları merdivenin tırabzanlarındaydı ama boş bakıyordu.

"Sevmem," diye mırıldandım gerçekçi olarak.

"Öyleyse sürpriz," dedi ifadesiz bir sesle. "Bugün değil ama çok yakında."

O güzel dolgun saçlarını yolmamı söyleyen asi tarafım tırnaklarını çıkardığında ona uymadım ve arkamı dönerek merdivenlere doğru ilerledim.

"Uyuz," diye homurdandım zemini döven sert adımlarını arkamda hissederken.

"Seni duyabiliyorum."

"Duyan kulakların kopsun."

"Edepsiz."

Asrın arkamdan homurdanmaya devam etti. Sessizce sahanın kapısına geldiğimde, kalabalığın arasından sıyrıldım ve kısa sürede yerime yerleştim. Lavin varlığımı fark ettiğinde omzunun üstünden bana döndü.

"Asrın ne söyledi?" diye bağırdı ayakta delicesine zıplarken.

"Sonra anlatırım," diye geçiştirdim ve önüme dizilen kalabalığın arasında mekik dokudum. Çoğunluk yüzünden oyuncuların yüzlerini seçemiyordum ve aslında görmek istediğim tek kişi vardı. Ayağa kalktım ve heyecanım kalbime fazlaca yüklendiği esnada bakışlarımı kısarak avıma odaklandım.

Evet, avım Asrın'dı.

Lavin bağırmaya devam ederken yanımdaki kızların erkekler hakkındaki dedikodularına gözlerimi devirerek, parmak uçlarımda yükseldim. Boyumun avantajıyla önüme geçen insanların üstünden sahayı taradım ve gözlerim tanıdık silueti bulduğunda, kalbime nüksedilen yıkıntının altında derin bir nefes verdim. Oyuncuların biraz gerisinde, boş bakışlarla sahanın temiz yüzeyine bakarken ellerini iki yanda beline sabitlemişti. Hissiz görünüyordu. Sıfır heyecan.

Diğer oyuncular hakemin çağrısını dinlemiş, omuz omza vermişlerdi. Gürültü çoğalmaya, dakikalar azalmaya başladığında herkes daha da heyecanlanmıştı ve benim merak ettiğim tek şey onun basketbol oynamasıydı. Hakem, elindeki neon yeşili formaları oyunculara doğru attı ve elinde kalan son formayı da onlardan

uzakta bekleyen Asrın'a fırlattı. Asrın, daha yüzüne çarpmadan havaya kaldırdığı eliyle formayı yakaladı ve hakeme ters bir bakış atarak elindeki formaya baktı.

Yüzünde iğrendiğine dair bir ifade belirdiğinde dudaklarım kıvrıldı. Asrın formayı yere doğru fırlatarak giymeyeceğini açıkça belirtti. Hakem ağzını araladı ama hiçbir şey demeden tekrar kapadı. Yerde sürünen formaya bakarken yanımdaki kızların kıkırdamaları çoğalmıştı.

Nihayet maç başladığında ayaklananlar oturmuş ve görüş alanımı genişletmişlerdi. İlk dakikalar gayet sakin geçerken, ortamdaki tek forma giymeyen manyak herkesin dikkatini çekmiş ve etrafımdaki kız topluğunun övgüsünü kazanmıştı. Lavin kulağımı delen bağırmalarını gitgide yükseltirken, gözlerim hep aynı kişinin adımlarını takip ediyordu.

İlerleyen dakikalarda sayılar atılmış ve bizim takım birkaç sayıyla öne geçmişti. Asrın genelde topla çok ilgilenmiyor, gözüne kestirdiği zaman topu yakalayarak çemberden geçiyordu. Kızların ona olan hayranlıkları anlaşılmaz değildi. Asrın sahiden çok yakışıklıydı ama kızların onu yiyecek gibi bakmaları beni oldukça sinirlendirmişti. Sabahtan beri arkamda konuşan kızın ağzına kürekle vurma hayallerim daha somut bir hal alırken tekrar ayağa kalktım.

Dakikalar ilerlediğinde durum eşitlenmişti ve karşı taraf gayet memnun görünüyordu. Parmak uçlarım sızlamış ve tabanlarım acımaya başlamıştı. Bakışlarımı Asrın'ın heybetli sırtına çevirdim ve bir avcı gibi atağını beklerken terden birbirine girmiş saçlarının ensesine yapıştığını gördüm. Terlemişti ve eline geçen her topu potadan içeri sokmaya becermişti.

Son dakikalarda eşitlik bozulmuş, maçın nabzı artmıştı. Asrın'ın bakışları skor ve zaman tabelasına kaydığında zeminde duran uzun, kaslı bacakları oynadı ve Doruk'ta bulunan topu bir hamlede kavradı.

Tezahüratlar coşmaya ve Asrın'ın adını arkamda duymaya başladığımda yerimde kıpırdadım. İçindeki yanan mumlar cızırdayarak birbirini tutuştururken, benim içimin de onunla boğulduğu-

nu hissettim. Asrın potanın diğer ucuna hızlı adımlarla ilerlerken kalbim feryat figan koşuyor, gözbebeklerim titreşiyordu. Birkaç kişi Asrın'ın adımlarını takip ederken, saniyeler kum tanesi oluvermişti adeta. Yerimde zıpladım ve kulaklarım her şeye sağır olurken Asrın'ın duraksayarak pozisyon aldığını gördüm.

Gözlerim kocaman olurken her şey bir an silikleşti ve Asrın eliyle kavradığı topu potaya doğru yuvarlarken nefesimi tuttum. Kalbim göğsümün altında bir kuşun son çırpınışlarını yaşarken, top turuncu çembere çarptı ve asırlar gelen ama saliseler alan zaman sonrasında potanın içinden geçerek zeminle buluştu. Hakemin çaldığı düdük sahanın gürültüsünü bastıramazken yüzümde oluşan gülümsemeyi bastıramadım.

Oyuncular sevinçten birbirine girmiş, çığlıklar yükselmişti. Pürdikkat bakışlarım onun üzerinde gezinirken art arda içime vuran dalgaların köpürttüğü nabzım içimi körüklemişti. Asrın, durduğu yerde heybetli bedenini bize doğru çevirdi. Alnına dökülmüş saçlar ve ışığın parlattığı terler yüzünü boyarken, kıstığı gözleri kalabalık öğrenciler arasında gezindi.

Sertçe yutkunarak yüzümdeki gülümsemeyi büyüttüm ve kalbimden öpen bakışları gözlerime değdiğinde gülümsemem genişledi. Tüm hislerim darmadağın olurken nefesimi tuttum ve bütün organlarımın infilak ettiğini hissettim. Dolgun dudaklarının arasından verdiği sert soluklar eşliğinde bütün yüzümü izledi. Belki saniyeler, belki saliseler süren o kısacık andan sonra gözlerini benden alarak önüne döndü.

Bora yüzündeki büyük gülümsemeyle çıkardığı formayı Asrın'a fırlattığında, formayı avuçlarına alarak Bora'ya doğru yürüdü. Kalabalık gürültüsüne devam ederken Lavin bir anda boynuma atladı ve gözlerimin kocaman açılmasını sağladı. Böyle bir yakınlık beklemiyordum.

"Ne yapıyorsun?" dedim şaşkınlıkla. "Ne yapıştın üzerime?"

"İnsanlar, yani normal insanlar sevinç gösterilerini genelde birilerine sarılarak belli eder," dedi geri çekilirken. Yüzündeki gülümsemeyle bana bakarken devam etti. "Ama senin bunlar arasında olmadığını bir kez daha fark etmiş oldum."

"Normal olmadığımı ne güzel anlattın."

"Boğazım kurudu, bir şeyler içelim. Hatta dur, Asrın'ların yanına gidelim."

"Sen git, eve gideceğim ben."

Lavin'i ikna ederek okuldan ayrıldıktan sonra kafamın içinde pek çok şey dönüyordu ama o gün hissettiğim tuhaflıklar ve maçın bıraktığı buruk mutlulukla daha iyi hissediyordum. Omzumdaki çantayı sıkılaştırarak adımlarımı durağa yönelttim. Havalar fazla soğuk olmasa da saçlarımı uçuşturan serin rüzgârla bedenim kasılmıştı.

Spor salonunda yaşanan tüm tuhaflıklar hafızamın kuytu köşelerinden fırlayarak ruhumu sobelediğinde sıkıntılı bir nefes verdim. Aramızda bir çekim olduğunu söyleyen bedenin sahibi her an gözlerime düşen bir siluet haline gelmişti. Bir çekim olduğunu kabul etmişti ama ben onun gibi bir adam tarafından beğenilmenin sevincini bile yaşayamıyordum. Çünkü çekimi bitirmek istediğini belirtmişti.

Herkesle arama koyduğum o mesafe ve dudaklarıma oturmayı beceremeyen gülümseme onun yanındayken gizlendiği kovuktan koşarak çıkıyor ve kalbim bu tepkimelere dehşetle bakıyordu. Neyi farklıydı veya buna sebep olan nadide nedenler neler-di bilmesem de kötü hissettirmeyen nadir şeylerden olduğu bir gerçekti. Bakışında bile değerli olan ve anlam peşinde koşacağım birçok şey gizliydi ama ben bunu yapamayacak kadar toy ve tecrübesizdim.

Üşümüş parmak uçlarımı hırkamın cebine soktum ve elime gelen şeyin varlığıyla donakaldım. Parmaklarımda hissettiğim belleği yakalayarak avucuma aldığımda dudaklarım bir itiraz iniltisi döktü ama aynı zamanda kendime olan sinirim de tavan yapmıştı. Belleği unuttuğuma inanamıyordum. Gerçi, Cenk de maç boyunca gelmemişti. Maçtan sonra Asrın soyunma odasına girmişti ve birkaç dakika beklesem de çıkmadığı için onu beklemeden oradan ayrılmıştım.

O anların heyecanıyla belleği tamamen unutmuştum; nereye götüreceğimi ve kime soracağımı bile bilmiyordum. Gelen

otobüsü boş verdim ve kısacık zamanda ne yapmam gerektiğiyle ilgili birçok düşünce geldi aklıma. Sıkıntılı bir nefes vererek telefonu çıkardım ve Lavin'in adını tuşladım. Telefon bir müddet çaldı ama yanıtlanmadı. Şansımı bir kez daha denedim ama sonuç maalesef aynı oldu.

Umutsuz bir şekilde iç geçirerek telefonu kapattım ve bir süre kaldırımda dikilmeye devam ettim. Kafam karışmıştı. Onun için bu denli önemli olan belleğin bende durması ne derece güvenliydi? Bilmiyordum. Zihnime sürülen ihtimalleri didikledim. Asrın nerede olabilirdi?

Geçen taksilerden birini durdurdum ve Asrın'ın evinin adresini verirken neyin doğru, neyin yanlış olduğunu düşünmeyi erteledim. Kalbimde yoğun dumanlara sarılan kötü bir his çöreklenmeye başlamıştı ama görmezden gelmeye çalışarak camdan dışarı baktım. Ellili yaşlarında, muhtemelen evi ve çocukları için çalışan adamın bakışları arada bana uğrasa da benden çekiniyor ve bana bir şey soramıyordu.

Uzun yol gözlerimin önünde akıp giderken, silikleşen anıların yerini ne tür anıların alacağını düşündüm. İyi anılara muhtaçtım. Asrın'ı evde bulamazsam ne yapacağımı bilmiyordum ama belleği ona teslim ederek, üzerimdeki bu sorumluluktan kurtulmak istiyordum. Taksi tiz bir ses çıkararak durduğunda, geldiğimiz ıssız yere göz attım. Asrın'ın oturduğu sitenin güvenlik görevlisi dışarı çıkmı, taksiyi gözetlerken, ben de borcumu ödeyerek arabadan indim.

Taksi geldiği yoldan hızla geriye doğru uzaklaşırken sitenin güvenlik görevlisi bana doğru yaklaştı ve bir süre baktıktan sonra beni tanıyarak geçmeme olanak sağladı. Siteye yürürken orada ne işim olduğunu düşündüm ama kendime mantıklı bir cevap veremedim.

Asansörden indiğimde kararsız adımlarla apartman dairesine yürüdüm ve cebime sakladığım elimi çıkararak zile bastım. Kulaklarımda çınlayan ses beni rahatsız ederken bekledim ama herhangi bir hareketlilik olmadı. Zile bir daha dokundum ve kalbim ağzımda atarken asansörün aralandığını duydum. Umutsuz bakışlarım siyah çelik kapıyı tararken arkamda bir ses işittim.

"Hayırdır evladım?" diye mırıldandı yaşlı bir ses. İrkilerek arkamı döndüm ve sırtımı kapıya yaslarken her halinden kapıcı olduğu belli olan yaşlı adama gülümsemeye çalıştım. "Birine mi baktın?"

"Ben... Asrın'a bakmıştım."

Adamın gözleri kısıldı ve elindeki sepeti koluna takarken bir müddet düşündü. "Şu şey çocuk mu?"

"Şey?" diye sordum kaşlarım havalanırken.

"Deli çocuk," dedi kısık bir sesle. "Bak aramızda kalsın, söyleme ama ters birine benziyor. Takmasın kafayı bana."

Dudaklarım gülmemek için titredi. Hemen sonra aklıma gelen fikirle bunun kötü bir şey olmadığına kendimi inandırmaya çalıştım. "Eğer evin yedek anahtarını verirseniz söylemem?"

Adamın kalın kaşları çatıldı ve bir süre sorgulayıcı bakışlarla beni izledi. "Kimsin ki sen?"

"Kardeşi," diye yanıtladım aniden. "Kardeşiyim... Ona bir sürprizim var da haberinin olmasını istemem. Sonuçta sürpriz."

Adam bana inandı. Yedek anahtarı vererek gittiğinde, elimdeki anahtarla kapıyı açtım ve yanlış yaptığımı söyleyen yanımın sesini kıstım. Meçhul anılar aklıma birer birer düşerken, kapıyı kapatarak karanlık holde yürüdüm. Habersiz ve izinsiz bir halde Asrın'ın evindeydim ve bunun ne kadar yanlış olduğunu kavramama rağmen buna engel olamıyordum. Salona ilerledim ve onun evde olmadığından emin olarak ürkek bakışlarımı bir süre etrafta gezdirdim.

Titrek ayaklarım ve yorgunluktan feri çekilmiş bacaklarım bana inat hızlanırken, ellerimi pantolonuma sürterek stresimi azaltmaya çalıştım. Boğucu olduğu kadar dikkat çeken odaya girdiğimde perdelerin kapalı olduğunu fark ettim. Yuvarlak bir yatak ve karşısında çift kapılı bir kıyafet dolabı vardı. Asrın'ın burnumu sızlatan o müthiş kokusu nefesimi yoklarken birkaç adım daha attım. Duvara monte edilmiş gitar ve koyu renkli büyük bir kitaplık vardı. Yatağın çaprazında bir puf ve pufun hemen üzerinde kapağı açık dizüstü bilgisayar bulunuyordu.

Kitaplığın yanına ilerledim ve Asrın'a ait olduğu gerçeğinin

kalbimdeki etkisiyle bir süre ellerimi kitaplarda gezdirdim. Tarih ve siyaset kokan kalın kitaplar, Asrın'ın hayran olunası olgunluğunun bir aynası gibi ellerimin arsındaydılar. Elimi geri çekerken dirseğim sert bir şeye çarptı. Birden irkilirken, kitaplıktan parkeye düşen kutu odağıma girdi. Bir an hareketsiz kaldım ve sonrasında gözlerimin harelerine dokunup, beni dehşete düşüren onlarca belleği anlamaya çalıştım.

Donakaldım. Büyük bir şaşkınlık, karnımı deşen merak ve kanımı kaynatan binlerce his beni kucaklarken, bir süre hareketsiz kalarak gözlerimin önündeki gerçeği idrak etmeye çalıştım. Bedenime yağan garip duygular tarafından sahiplenilmiştim. Elimdeki çanta gürültüyle yere düştüğünde titrek bacaklarımı kırarak yere çömeldim ve dizlerimi parkeyle buluşturdum.

Kararsız ellerimi onlarca bellekten birine götürdüm fakat eylemimi devam ettirmeden geri çektim. Merak, kuvvetli bir şekilde zincirlerini bileklerime geçirmişti. Onun hakkında bir şeyler bilme isteğim tüm bedenimi yakmaya başlamıştı. Elim bir kez daha belleklerden birine gitti ve kararsız parmaklarım onu yakalayarak avucuma aldı.

Dizlerimin üzerinde sürünerek kapağı açık olan bilgisayara ilerledim ve açarken şifre sormamasına şaşkın gözlerle baktım; bilgisayarında önemli bir şeyleri yok gibiydi. Belleği yuvasına taktım ve siyah ekranın aniden aydınlanmasıyla gözlerimi yumarak ne yaptığımı düşündüm. Mantığım ve kalbim çığlık çığlığa bunun yanlış olduğunu bağırsa da körelen diğer duygularım yapmam gerektiğini savunuyordu.

Ekrana düşen dosyaya tıkladım ve gözlerimi aralayarak kararan ekrana baktım. Kalbim ağzımda atarken, ekrana bir görüntü düştü ve ben daha anlayamadan ekran tekrar karardı. Kalbim, sanki bir şeyleri anlamış gibi hızlanmaya başlamıştı. Bu sırada, kalbimin aklımla olan mücadelesi esnasında ekrandaki görüntü yenilendi.

Dört duvarlı izbe bir hücre.

Karanlıktı.

Kalbim kasıldı.

Bir çocuğun varlığı önüme düştü. Sırtı, eskimiş duvarlara yas-

lıydı ve dizlerini kırmış bir biçimde oturmuş, ellerini yüzüne kapatmıştı. Bir adam sesinin kaba gürültüsünü duyarken yaşadığım dehşet hakkında herhangi bir fikre sahip değildim. Burası bir hapishanenin hücresine benziyordu ve altı yaşlarındaki bu çocuğun neden orada olduğuyla ilgili bir fikrim yoktu.

Başka bir adamın sırtı girdi kameranın kadrajına ve sessiz çocuktan gelen birkaç mırıltı duydum. Algılayamadım. Yakıcı bir zehir düşüncelerimin kemiğine yayılırken, gözlerimi art arda kırpıştırarak anlamaya çalıştım. Ekrandaki adam için çalıştıkları belli olan diğer adımlar pis mekânda ilerlemeye başladı. Adamların üzerinde gardiyan kıyafeti olduğunu sonradan fark ettim. Çocuğa birkaç bir şey söyledi, anlayamadım. Ses kalitesizdi.

Bakışlarıma düşen dehşet hâlâ oradaydı.

Ne olduğunu anlayamadığım o anlarda adam havaya kaldırdığı tokadı çocuğun yüzüne indirdi. Dudaklarımdan tiz bir çığlık koptu, gözbebeklerim titreşirken her şey birbiri üzerine devrilerek altüst oldu. Çocuktan kaçan hırıltıların üzerine, adam birkaç bir şey daha söyledi ve geri çekildi. Çocuğun çelimsiz bedeni daha fazlasına dayanamayacak gibi sürünerek yere düştüğünde elleri yüzünden kaymıştı. O an sanki kanım dondu. Aklımı kaybettim. Çok korktum. Ekrana düşen yüzü biliyordum.

Tanıdıktı; çıkık elmacık kemikleri, kalın kaşlar, ince sayılamayacak dolgun dudaklar ve uzun kıvrımlı kirpiklerin örttüğü yosun yeşili gözler.

Ve kameranın merceğine, çevresine dolanmış kızarıklıkla odaksız bakan bakışlar düştü, Gözkapakları, yeşil gözlerinin üstünü örttü.

İçime ucu yanık bir mızrak yerleşti.

Baki müddetçe orada kalacakmış gibi hissettirdi.

Acı dolu iniltilerim dudaklarımın arasından firar ederken titreyen bedenimi zapt etmek için uğraşmıyordum. Kalbimde öyle bir delik, öyle bir yük vardı ki nefes aldırmıyordu. Yanlış gördüğümü, bunun sadece bir yanılma olmasını diliyordum. O daha küçüktü. O yaşta izbe bir yerde olmasının hiçbir açıklaması olamazdı. Orada nasıl kalıyordu? Dudaklarım titredi ve gözbebekle-

rimden göz çukuruma düşen sıcak yaşların yaşattığı azapla yüzleşirken arkamda yükselen gürültüyü hissettim. Kahretsin! Neden zamanlamamız bu kadar yanlıştı?

"Yapmadığını söyle." Ölüm soğukluğundaki bu ses ruhumun kapısına öyle hızla çarptı ki titreyen ellerimin parmaklarını avucuma saklarken vereceği tepkilerinin ağırlığı altında ezileceğimi düşündüm. "Bana yapmadığını söyle."

Eğer her acıdığımda kan akıtabilseydim, dizlerimi yasladığım parkeyi kanımla ağlatabilirdim. Gözyaşlarımın üzerinde durakladığı titrek dudaklarım aralandı ve ellerim titrerken Asrın bir anda elini bileğime geçirdi. Canımın acısıyla tiz bir inilti koparırken, diğer eli saçlarıma asılarak yüzümü açığa çıkardı. Saçlarım acımadı ama gözlerinde gördüğüm ifade o kadar acıttı ki yutkunamadım.

Bana öfkeyle bakıyordu.

Bana nefretle bakıyordu.

Hızlı soluklar alıp veriyordu ve köşeli çenesi öfkeden seğiriyordu. Korkunç görünüyordu. Kendini kaybetmişti. Kimdi bu adam? O an çok yabancı bakıyordu.

İlk defa ondan korktum.

"Seni öldürmek istiyorum," dediğinde kıracak gibi bastırdığı dişleri ve kıpkırmızı yüzünün hastalıklı haliyle bunu gerçekten yapacağını düşündüm. "Sen kimsin? Sen ne hakla evime girip, bana ait olan şeye elini sürebiliyorsun?"

Dudaklarımı aralamaya çalıştım ama tek kelime etmeye ne hakkım ne cesaretim vardı. Hele kırılmak hiç hakkım değildi. Gözyaşlarımın boynuma aktığını hissettim. Asrın'ın gözleri gittikçe kararırken kendini zor tuttuğunu gördüm. Bir anda saçımı bıraktı ve ben tekrar dizlerimin üzerine çökerken, bilgisayarın ekranına sert bir tekme geçirdi. Öyle sertti ki yüzüme sıçrayan parçaları hissetmiştim. Asrın delirmiş gibi elini saçlarına daldırdı, omuzlarım yenilgiyi kabul ederek düşmüştü.

"Siktir git," diye kükrediğinde öylesine şaşkındım ki sözcükleri anlayamıyordum. Sesindeki tını, duvarları bile önünde diz çöktürecek kadar yükselirken arkasını döndü ve benimle yüz yüze

gelerek üzerime doğru yürüdü. Korku dolu gözlerle ona bakarken elini tekrar bileğime geçirdi. Beni bileğimden tutarak kapıya çekiştirmesini dehşetle izledim.

"Asrın?"

"Sus!" Öyle bir gürledi ki hasta gibi titremek kaçınılmaz oldu. Ayaklarım hız yüzünden birbirine dolanırken, Asrın'ın sesli ve hırslı küfürler savurduğunu duydum.

Dış kapıyı gürültüyle açtı ve ben daha ne olduğunu anlayamadan koluma geçirdiği parmaklarını tenimden ayırarak beni kapının dışına iteledi. Beceriksizce anlatmak istediğimde bana öyle bir baktı ki her şeyin berbat olduğunu ve beni bir defa daha görmek istemeyeceğini anladım. Kapının gürültüyle kapanması beni yerimde sıçratırken korkuluklara tutundum. Kalbim ağzımda atıyordu. Benliğime ve ruhuma öyle bir dehşet oturmuştu ki son dakikalarda yaşadıklarıma anlam veremiyordum.

Yutkunamıyordum.

Ağlayamıyordum.

Konuşamıyordum.

Şaşkındım ve korkuyordum. Kahretsin! Kaybetmiş hissediyordum.

Pusulanın duraksadığı bilinmez düğümlerden birini açmıştım ama bilmeden onun nefretini kazanmıştım.

On Dokuzuncu Bölüm

-Boşluk-

Asrın, dibinde koca bir okyanusun olduğu uçurum kıyısıydı. Ona yaklaşmak uçuruma düşeceğini bilmek gibiydi ama geri gitmek de seçenekler arasında değildi. Kendimi arafta gibi hissetmeye başlamıştım. Bu ise uçurumdan düşmekten çok daha tehlikeliydi. Resmen uçurumdan itilmeyi beklemekti.

Dün gece itilmiştim ama henüz düşmemiştim. Yaşadığım dehşet tazeydi. Asrın'ın beni kaba bir şekilde evden kovduğu o andan sonra kendime gelememiştim. Cenk'in gelmesi ve beni Asrın'n evinden alması bir tesadüf değildi; o çağırmıştı. Cenk'in bile üzülebileceği bir ruh haliyle eve geldiğimde yatağın içine sığınıp, hunharca ağlamıştım. Asrın'ın altı yaşı gözlerimin önünden gitmiyordu. Altı yaşı katledilmişti!

Sabah uyanıp, biraz olsun kendime gelmeye çalıştıktan sonra Pati'yle vakit geçirmiş ve sonrasında evden ayrılmıştım. On beş dakikadır otobüsteydim. Otobüsün nefesimi daraltan havasını terk ederek indiğimde okul bahçesine doğru yürüdüm. Kalbim ağzımda atıyor, üşümesine rağmen terleyen ellerim titriyordu. Okulun bahçesi her zamanki gibi gürültülü ve kalabalıktı. Tanıdık simalar gözlerimin önünden geçerken montuma sarılmış, sır-

tımı okul kapısının parmaklıklarına yaslayarak bakışlarımı önüme çevirmiştim.

Asrın'ın bana kızmış olması, onunla konuşmayacağım anlamına gelmiyordu. Onun için özürlerin boş sözlerden başka bir şey olmadığını biliyordum ama en azından gözlerindeki nefreti söndürmek istiyordum. Pişman olduğumu söylemeliydim. Yüzümü görmek istememesi gibi bir ihtimal çok can sıkıcıydı. Tamam, izinsiz olarak evine girmiştim ama o da bana kaba davranmıştı. Durumu eşitlemiştik. Birbirimizden özür dilemeliydik.

Ders vakti yaklaştıkça kalabalık artıyordu ama Asrın'dan hâlâ iz yoktu. Belki benden önce gelmiş, okula girmişti ama genelde benden sonra geldiğinin farkında olduğum için orada bekliyordum. Bu düşüncelerle boğuştuğum anda gürültülü bir fren sesi işittim. Gelmişti. Yüzleşecektim. Kalbim, göğüs kafesimdeki şehri yıkmaya başlamıştı.

Titrek ellerimi kollarıma indirdim ve gözbebeklerim panikle çalkalanırken yere çakılmış olan bakışlarımı yukarı kaldırdım. Araba hemen ayağımın ucundaydı ve tekerleklerin kaldırdığı toz gözlerimi kaşındırmıştı. Arabanın kapısı açıldı ve her halinden pahalı olduğu belli olan siyah, bağcığı bağlanmamış botlar gözlerime düştü. Sonrasında siyah bir pantolon görüş alanıma girdiğinde nefesimi tuttum.

Gözlerimi kırpıştırdım ve korkak bakışlarımı kaldırarak onun yüzüne çıkardım. Nefesim boğazıma dizildi ve yutkunmadığım anda yüzü gözlerimin harelerine düştü. İfadesizlik tarafından çerçevelenen yüzüne cehennem çukuru gibi yerleştirilen gözleri kaçmam için beni tetiklese de yapabileceğimi biliyordum. Umursamaz, tepkisizdi. Bakıyordu ama beni görmüyordu.

Dudaklarım aralandı ama tek kelam edemeden çaresizlikle örtüldü. Birkaç kez bunu tekrarlayarak en nihayetinde konuşmayı becerebildiğimde dudaklarımdan sadece adı dökülmüştü. "A-Asrın."

Sessiz kaldı. Sanki beni duymuyordu. Yutkunarak bir adım daha attığımda burnundan sert bir nefes verdi ve bunu bile tepkiden sayacak kadar delirmiş olduğumu fark ettim.

"Beni dinler misin?" diye sordum sesim titrerken.

Arabanın kapısını kilitledi. Anahtarı deri ceketinin cebine atarak hızlı ve sert adımlarla üzerime yürümeye başladı. Gözlerim büyürken bize değen yabancı bakışları bile umursamadım. Kanım nabzımı ateşlerken, ellerimi okul kapısının parmaklıklarına yaslayarak kendimi geriye ittim. Adımları sonlandı ve botlarının ucu ayakkabımın ucuna dokunurken, aramızdaki mesafeden bana baktı. Gözlerini bile kırpmıyor, boş bakışlarla gözlerimin harelerini turluyordu.

"Ne var?" diye sordu kanımı donduran sesiyle.

Sertçe yutkundum. Dudaklarımdaki kelimeler dışarı çıkmaktan acizdi. "Bana neden öyle bakıyorsun?" diye fısıldadım derbeder bir şekilde.

Yüzüne herhangi bir hareketlilik oturmadı. Yaptığım hata onun açısından büyük olabilirdi ama kötü bir niyetim olmadığını bilecek kadar beni tanıyordu. Titrek ellerim demiri kavradı ve rüzgâr kâküllerimi uçuştururken sert, hırıltılı solukları alnıma çarptı.

"Nasıl bakıyorum?" diye sordu asla taviz vermeyen sesiyle.

"Hiçmişim gibi?"

"Kimsin ki?" diye fısıldadığında yığılacağım sandım. Sesindeki cellâtların nefesi ensemdeydi sanki. Ona olan iyi hislerimi baltalıyordu. Kendimi berbat hissettiğimi fark ederek bakışlarımı kaçırdım.

"H-hiçim "

Bir an gözlerindeki boşluğun sarsıldığını gördüm ama bu o kadar kısa sürdü ki hayal gücümün bir ürünü bile olabilirdi. Gözlerini bahçeye çevirdiği sırada kokusunu duyumsadığımda gözlerimi kapatma isteğinin baskınlığıyla mücadele ettim.

"O flash bellekteki görüntülerden hiç kimseye bahsetmeyeceksin," dediğinde gözlerimi kocaman açarak ona baktım. Onunla ilgili hiçbir şeyi kimseyle paylaşmazdım ki.

"Böyle bir şeyi nasıl düşünürsün?" diye mırıldandım bakışlarım yere düşerken. "Tabii ki böyle bir şey yapmam."

"Yapamazsın," diyerek sesini yükselttiğinde irkildim ve göz-

lerimi kapayarak nefes almaya çalıştım. "Bu bir istek değil, bir emir. Söylemeyecek ve bir daha bana ait olan herhangi bir şeyin yakınına bile yaklaşmayacaksın."

Canımı sıkıyordu. Canımı yakıyordu. Asıl canımı yakan, belki de onun bu tavrına benim neden olmamdı. Bakışları bana değmiyordu; belki de benden tiksiniyordu. Bu, bir an sonra yere yığılacağım kadar azap dolu olan birkaç düşünceden biriydi. Gerçekliğinden nefret etmiştim.

"Beni dinlemelisin," diye fısıldadım ısrarcı davranarak. "Kötü bir niyetimin olmadığını bildiğin halde beni dinlemeyi reddediyorsun. İzledim ama yemin ederim unut dersen unuturum. Ne gördüğümü bir daha hatırlamam."

"Kes şunu." Bağırmıştı. Artık çevredeki fısıldamaları umursamıyordum. O an yeterince yitik hissederken kimseyi umursamıyordum. "Mazeretlerin umurumda değil. Belleği ve içindeki görüntüleri unutmayacağını ikimiz de biliyoruz. Unutmasan bile bahsini açmayacak, herhangi bir kimseye söylemeyeceksin. Sana belleği emanet ederken Cenk'e vermeni söylemiştim, beni bile kandırıp izleyebilmen büyük cesaret."

"Onu izlemek aklımda yoktu."

"İlgilenmiyorum," diyerek geriledi ve etrafa kısa bir bakış attı. Bana bakmaktan kaçınıyordu. "O belleği izleyebileceğin hiç aklımdan geçmemişti." Soğuk bir tavırla güldü. "Sandığım kadar saf değilmişsin."

Dudaklarım aralandı. Sertçe yutkundum ve gözlerimi kırpıştırırken kendimi açıklayabilecek kelimeleri, cümleleri toparlamaya çalıştım. Ona sırf onunla ilgili bir şeyler öğrenmek istediğim için bunu yaptığımı nasıl söyleyebilirdim ki? "Ben sadece..."

Asrın umursamayıp yanımdan ilerlemeye başladığında yapabildiğim tek şey arkasından bakmak olmuştu. Dilime uğrayan uğursuz birçok kelime ruhuma dolanırken kendimi kastım. Ama bunu atlatabilirdim. Sırtım demirin izlerini üzerine taşırken düşünme yetimi kaybetmiş gibiydim. Ondan uzak durmamı istiyor ama nasıl yapacağımı söylemiyordu. Kolay mı sanıyordu? Ellerimi demirlerden ayırdım ve bana yaklaşan Burcu'yu fark ettiğimde sıkıntılı bir nefes verdim.

"Kıçına tekmeyi yemişsin," dedi her halinden keyifli olduğu belli olan sesiyle. "Hiç şaşırmadım."

"Ne istiyorsun?" dedim bıkkınca. Bu kızın derdini bir gün çözebilecek miydim? "Başka zaman gel."

"Ben tam da zamanı olduğunu düşünüyorum," diye yanıtladı birkaç adım daha atıp, aramızdaki mesafeyi kapatırken. "Hazır Asrın seni kırmışken ben de birkaç şey yapmalı, moralini bozmalıyım değil mi?"

"Her tarafım manyaklarla dolu," diye söylendim ve boş boş ona baktım. "Asrın'ın bana olan davranışlarının sana bu kadar dokunması garip değil mi Burcu? En azından beni kıracak kadar benimle konuşuyor, ona ulaşmama izin veriyor. Peki ya sana kendisinin hakkında söz hakkı bile tanımazken, bu kadar mutlu olabilmen delirmiş olduğunun belirtisi değil mi?"

"Ona deli olduğum bir gerçek," diye mırıldandı yüzüne yapışan sırıtmayı korumaya çalışırken. "Beş yıldır onunla neler yaşadığımızı bilmeden bu kadar rahat konuşman saçmalık değil mi?"

"Çık şuradan," dedim sesim yükselirken. "Ne olabilir ki? En fazla o azarlamış, sen gözlerini doldurmuşsundur."

"Hımm, öyle mi dersin?" dedi ve dudakları yukarı doğru kıvrıldı. "Beni öptüğünü biliyor muydun?"

Bir an irkildim. Kanım dondu sanki. Az öncekinden daha berbat hissettim kendimi. Burcu, beni aniden sokan bir akrep görevi görmüştü. Boşta savrulan ellerimin parmaklarını avuç içime sapladım ve tuhaf sızıyı yok sayarak bakışlarımı zemine sabitledim.

"Onu öpmek isterken bu kadar güzel olabileceğini düşünmemiştim ama ya..." Burcu daha lafını bitirmeden Cenk onu kolundan yakalayarak çekti ve Burcu afallayarak tökezlerken kaşlarım havalandı.

"Hayvanat," diye homurdandı doğrulurken. "Ne çekiyorsun!"

"Sus be kızım." Cenk beni kolumdan yakaladığında kendimi geriye doğru çektim ama o buna izin vermeden beni şaşkın bakışların arasından okul bahçesine sürükledi. Dişlerimi birbirine bastırdım ve kaşlarım çatılırken, "Bırak," diye bağırdım. Cevap vermediğinde sesimi yükselttim. "Kolumu bıraksana oğlum."

"Oğlum mu?"

"Ne diyorsun be?"

Cenk elini kolumdan ayırırken, "Sakin ol," dedi. Sesi yumuşaktı. "Kötü görünüyorsun. Bir de Burcu'ya katlanmak zorunda kalmanı istemedim. Sana zarar verme fikrinden çok önceleri vazgeçtim."

Onunla çok konuşmuyorduk. Birbirimizle gerçek bir samimiyet yakalayana kadar da konuşabileceğimizi sanmıyordum.

"Sağ ol," dedim. "Onu daha fazla dinlemek istemiyordum."

Omuz silkti. "Anlamıştım."

Cenk uzaklaşarak gözden kaybolduktan sonra, sınıfa girdiğimde gözüme ilk çarpan Asrın'ın yerinde olmamasıydı. Bir an kalbim tekledi ve yanımda oturmak istemediği ihtimali sert bir kapı olup yüzüme sertçe çarptı. Bakışlarımı sınıfta gezdirdim fakat tanıdık simayı arayan kalbimde hiçbir etkileşim olmadı. Orada değildi. Temiz sıraya yerleştim ve bakışlarım sıranın yüzeyine düşürürken kafamın bulanıklığına okkalı bir küfür savurdum.

Sıraya yaklaşan adım sesleri kalbimin dinmek bilmeyen tutarsız atışlarına eşlik ederken göz ucuyla Asrın'a baktım. Üzerinden çıkardığı ceketi sıraya fırlattı ve donuk bakışları beni tek bir an bile kadrajına almadan sıranın temiz yüzeyine kendini bıraktı. Ruhumun boşluklarına dolan o müthiş kokusu kalbime düzensiz bir saldırı yaparken ellerimi dizlerimin üstünde birleşirdim.

"Esila," diye seslendi Ersin Öğretmen, zihnime çektirdiğim azap dolu düşüncelerden bihaberken. "Sırayla bakışmak yerine tahtadaki soruyu çözmeye ne dersin?"

İrkilerek, bakışlarımı beyaz tahtanın üzerine siyah kalemle yazılan rakamlara düşürdüm. Matematikle aram iyi olsa bile o an tahtadaki soruyu yapamayacak kadar kafam karışıktı.

"Yapmak istemiyorum," dedim çatlak sesim tüm dikkatleri üzerime çekerken. "Sıramı siz alın lütfen."

"Dalga mı geçiyorsun?" diye sordu öğretmen, uğultu beynimi didiklerken. "Sana soruyu yapmanı söylüyorsam yapacaksın."

Sıkıntılı bir nefes verdim ve öğretmenin yüzüne boş boş baktım. O an iyi olmadığımı göremiyor muydu?

"Sayılarla muhabbete mi gireyim? Yapamadığımı söylüyorum, anlamıyor musunuz?"

Öğretmenin seyrek kaşları çatıldı ve dudakları düz bir çizgi halinde gerilirken sınıftaki uğultunun dindiğini fark ettim. Asrın'ın ifadesiz bakışları hâlâ sıranın yüzeyinde gezinirken öğretmenin yeri döven adımları sırama doğru yaklaştı.

"Sen bir gelsene."

"Ne?"

"Müdür yardımcısına gidiyoruz," dediğinde sırtım istem dışı sırasının sırtına yaslandı ve gözlerim kısıldı.

"Gitmiyorum," dedim kaşlarım havalanırken. "Üstelik hiçbir şey yapmadım. Bu yaptığınız çok saçma."

Öğretmen şaşkınlıkla duraksadı. "Bana karşı mı geliyorsun?"

"Hımm," diye mırıldandım umursamazca. "Sanırım."

"Gidiyoruz." Ben ne olduğunu anlayamadan, öğretmen elini bileğime attı ve gözlerim kocaman açılırken ağzımı aralayamadan ikinci bir elde o elin üzerine kapaklandı.

"Yavaş ol," dedi Asrın sert bir sesle. Öğretmenin elini yakaladı ve kolumdan ayırıp, sıranın üstüne bıraktı. Öğretmen şaşkınlıkla duraksadı ve bir adım gerileyip, "İkiniz de dışarı," diye bağırdı.

Karmakarışık bir halde Asrın'ın kemikli parmaklarının sarmaladığı elime bakarken aniden ayaklandık. Öğretmenin bakışlarının altında çıkışa yöneldik. Her an insanlara malzeme olmak canımı sıksa da sınıftakiler benim aksime bütün olanları keyifle izliyordu. Öğretmen arkamdan beni takip ederken, ben de Asrın'ın yapılı sırtına bakıyordum. Sınıftan çıkması beni şaşırtsa da, öğretmen söylediği için değil de kendi istediği için çıktığını biliyordum.

"Nereye gidiyorsunuz?" diye sordu öğretmen, adımlarım bilinçsizce Asrın'ın gerisinde bıraktığı adımları tazelerken. "Yürüyün kütüphaneye."

Yere halsizce basan ayaklarım duraksadı ama Asrın ilerlemeye devam ettiğinde kaşlarım havalandı. Sınıftan sırf Asrın çıktı diye çıkmış, onunla konuşabilme umuduna tutunmuştum ama o beni umursamamıştı. Öyleyse neden öğretmenin üzerimdeki tepkisini püskürtmüş, beni korumuştu.

"Size diyorum!" Öğretmen arkamızdan bağırmaya devam etti. "Eşek sıpaları."

Öğretmeni duymazdan gelerek Asrın'ı takip etmeye devam ettim ama onun haberinin olup olmadığını bilmiyordum. Koridoru bitirdiğimizde merdivenlerden indi, adım sesleri kulaklarımı doldururken beni duymamasının imkânsız olabileceğini düşündüm. Ona ne söyleyeceğimi kafamda toparlayamasam da en azından özür dilemem gerektiğini biliyordum. Merdivenleri bitirdiğimizde duraksadım ama Asrın hızlı adımlarla ilerlemeye devam ediyordu.

"Öğretmen kütüphaneye gitmemizi söyledi," dedim çaresiz bir şekilde. Adımları duraksadı, yapılı sırtı gerilirken gözlerimi kıstım.

"Öyleyse git," diye bağırdı sert bir dille. "Siktir git!"

"Bana şu kelimeyi kullanma!" diye bağırdım ve burnumdan solurken bir adım daha attım. Bir anda arkasını döndü ve benimle yüz yüze gelirken güzel sureti sinirle kaplandı. Gözlerindeki boşluğun yerini alan öfke o kadar barizdi ki birkaç adım gerilememek için kendimi zor tutuyordum.

"Ne istiyorsun?" diye sordu ifadesiz bir sesle.

"Neden yaptığımı bilmek istemiyor musun?" diye sordum pişmanlığın yakıcı etkisi kelimelerime sıçrarken. "Ya da pişman olup olmadığımı?"

Elini dolgun saçlarına attı ve sinirle karıştırırken kendini zor tuttuğunu gördüm. Gözlerindeki yakıcı etkinin nefret olmamasının ruhuma biraz iyi geldiği bariz belliyken, bir adım daha attım.

"Pişman olup olmaman umurumda gibi mi görünüyor?"

"Bana hiç açık kapı bırakmıyorsun," diye mırıldandım kafamı yana eğerken. Bakışlarım Asrın'ın arkasından gelen müdüre kaydığında sertçe yutkundum ve aldığım uyarı hafızama düşerken, "Müdür geliyor," dedim kısık sesle.

"Ne?" Asrın'ın kaşları çatıldı ve arkasına bakmak istediğinde ona engel olarak bir anda yanında bittim. Elimi ne ara bileğine atıp, onu ne ara temizlik odasına soktuğumu bilmiyorum ama o an, karanlıkta yüz yüze bakarken ikimiz de şaşkındık. Odanın

kapısı gürültüyle kapanırken buz gibi elim hâlâ onun sıcak tenindeydi ve onun da sırtı duvara yaslıydı. Karanlık ortamda görebildiğim tek şey yosun yeşili gözleri olduğundan, sertçe yutkunarak bunu nasıl yapabildiğimi düşündüm. Onu duvara yaslayıp, üzerine çullanmıştım.

Asrın bileğini elimden ayırdı ve boştaki diğer elini omzuma bırakarak, beni iteleyerek üzerinden attı. Gözlerim irice açılırken beni duvara yasladı ve bu sefer kendisi üzerime çullandığında nefes nefese ona bakakaldım. Ellerim onun yapılı kollarına tutundu, tutunmazsam düşerdim.

"Rolleri değişmeyelim," diye fısıldadı buz gibi bir sesle. "Nereden geliyor bu güç?"

Sertçe yutkundum ve yakınlığına tepki göstererek hızla çarpan kalbimin sesi kulaklarımda uğuldarken bunu nasıl yapabildiğini merak ettim.

"Bana sinir oluyorsun, değil mi?" diye sordum nefes nefese.

"Daha fazlası," dediğinde bir an kalbimin kasıldığını hissettim. "Şu an seni görmek bile istemiyorken neden yanımdan ayrılmıyorsun? Her şeyi zora sokmayı çok mu seviyorsun?"

"Beni evden kovdun," diye mırıldandım o evin bana kaç kere kucak açtığını düşünürken. "Sahiden beni görmek istemiyor olmalısın."

Sesli bir şekilde yutkundu ve kalbimin karşılıksız kalamadığı bu ses tam ruhumun girdabına dolanırken, "Haksız olduğumu söyleyemezsin," diye fısıldadı boş bir sesle. "Seni gerçekten görmek istemiyorum."

"Aklımda yoktu," dedim aniden. "Bana flash belleği verdiğinde Cenk'e verecektim ama o gelmedi ve ben unuttum. Okuldan çıktığımda fark ettim ve en iyisinin sana vermek olduğunu düşünerek gittim o eve..." İç geçirdim. "Sadece belleği bırakacaktım, diğerlerine rast geldiğimde..."

"Bitti mi?" diye sordu kelimelerimin onun üzerinde herhangi bir etkiye sahip olamadığını gösteren kadifeden bozma sesiyle. "Öyle ya da böyle, onu izleyerek aşmaman gereken sınırı aştın."

"Benim sınırım neresi?" diye sordum göğsümü yağmalayan

kokusu bütün sınırlarıma sert ve okkalı bir yumruk savururken. "Nerede duracağım?"

Bakışları kollarına düştü ve dümdüz suratına bir hareket düşürmeden bakışlarını tekrar bana çevirdi. İfadesizliğiyle örtüşmeyen öfkesi gözlerindeki harelerine kamçılarını geçirmiş, ölümsüz soğukluk yüzümün kıvrımlarında gizlenmişti.

"Artık bir önemi yok," diye fısıldadı sert sesiyle. "Aşıp aşamaman gereken bir sınır olmayacak, izin vermeyeceğim."

"Önemi yok," dedim. "Öyle mi?"

"Yok."

"Emin misin?"

Gözlerini devirdi. "Dalga mı geçiyorsun?"

"Yoo," diye mırıldandım kısık bir sesle. "Emin olmaya çalışıyorum."

"Yeterince açık konuştum," diye mırıldandı boş bakışlarla bana bakarken.

Pişman olduğumu söylemiş ama onu inandıramamıştım. Madem onu inandıramıyordum, o zaman başka bir yol bulmalıyım.

"Geri çekilir misin?" dedim kısık bir sesle. "Şu an bana çok yakınsın ve aşmaman gereken sınırları aşıyorsun."

Bir an afalladı. Kaşları çatıldı ve gözleri kısıldı. Aramızda bir çekim olduğunu söyleyen kendisiydi ve aşmaması gereken sınırlar onu zorlayacak olmalıydı, zorlamalıydı!

"Oyun mu oynayacağız?" diye sordu alay eder gibi. "Ne yani, senden uzak durmanın zor olacağını mı söylüyorsun?"

"Benim ağzımdan bununla ilgili herhangi bir şey çıktı mı?" diye sordum gözlerimi irileştirirken. "Aramızda bir çekim olduğunu söyleyen sendin ama beni görmek istemeyen de sensin. Madem öyle, ikimiz de birbirimizden uzak duracağız."

Uzak durmak mı? Bu cümle neden aramızdaki isimsiz diyaloğa bu kadar yabancıydı? Neden birbirimize bakarken kemiklerim bile titriyordu? İçim neden durmaksızın ona akıyordu?

İçim beni terk ediyordu.

Bu bir uyanıştı.

• • •

Gün boyu sıramdan kalkmamış, gerek de görmemiştim. Asrın o saatten sonra derse girmemiş, yüzünü bana göstermemişti. Derslerde sıramda uyuklamış, çıkış vakti geldiğinde Lavin'in ısrarları üzerine sınıftan bir kızın doğum günü partisine katılmıştım. Bu teklifi neden kabul ettiğimi bilmiyordum ama Lavin kafamın dağılacağını söyleyerek beni ayartmıştı. Neticede o yabancı eve gitmiştim ve gittiğimin ilk dakikasında pişman olmuştum.

Ortam kalabalıktı. Çoğu kişi dans ederek eğleniyordu ve yüksek sesli müziğin ezgileri zihnimde tepiniyordu. İnsanlar sadece eğleniyordu. Onların umurunda olmamak güzeldi. Sırtımı yasladığım duvarda gergin nefesler alırken, giydiğim kıyafetin ortama olan uyuşmazlığına göz devirdim. Lavin elindeki yabancı sıvıyı içerken konuştu.

"Partinin sahibi iyi bir kız," dedi. Müzikten dolayı sesini yükseltmek zorunda kalmıştı. "Seninle de iyi anlaşacaktır, kasma kendini."

Gözlerimi devirdim. "Kasmamaya çalışırım."

"Bir şeyler içsene," diye teklifte bulunduğunda, gözüm masaya dizilmiş olan onlarca çeşit meşrubata kaydı ve kaşlarım çatıldı. Kafamı onaylamayarak iki yana salladım ve yüzümü buruşturarak tenha bir yer aradım.

"İyi madem buradan ayrılma, ortalığa bir göz atayım," dedim.

"Bak keyfine."

Renkli ışıklar yanmaya başladığında, hava kararmış ve ortamdaki kalabalık çoğalmıştı. Arada insanların gözüne ilişiyordum ama dikkat çekmemek için gözlerimi kaçırıyordum. Yabancısı olduğum ortamın bana huzur değil de tereddüt aşıladığını fark ettim. Yoğun müzik kendini yavaş bir parçaya bıraktığında kollarımı göğsümde buluşturdum ve bir ev partisinde görülebilecek iğrenç görüntülere karşı yüzümü buruşturdum. Canımın sıkılmaya başladığını hissettiğimde önümdeki meşrubatlara uzandım ve içinde alkol olduğunu anladığım bir bardağı kavradım. Alkolü sevmiyordum ama kafamı oyalamak için alacağım birkaç yudumun bana zarar vereceğini zannetmiyordum.

Yanılmıştım.

Yaklaşık on beş dakika sonra, aldığım ikinci bardakla birlikte başım dönmeye ve dengem şaşmaya başlamıştı. Alkol almayan bünyem, alışkın olmadığı bu içeceğe tepki göstermişti ve bu gayet normaldi. Bu kadar düşüncesiz bir kız değildim. Böyle saçmalık yapmayacak kadar büyümüştüm. Kendi sorumluluğumu almayı öğrenmiştim ama artık çok sorumsuz davranıyordum. Hepsi onun suçuydu. Bardağı parmaklarımın arasından bırakarak sırtımı duvardan ayırdım ve ileri yöneldim. Lavin'e bakınmış ama görememiştim. Adımlarım sarsaktı ve hıçkırıyordum.

Evin bahçesine çıktığımda doğrudan çimlerin yanına yürüdüm. Bedenimi çimlerin üzerine bırakıp dizlerimi kendime çektiğimde, etrafın sessiz olduğunu görerek bir nebze rahatladım. Başım fena şekilde dönüyordu ve düşüncelerim benden kaçışıyordu. Kafam, bedenimde bir ağırlık gibiydi. Sertçe yutkunarak kalkmaya çalıştığım esnada, bir gölgenin üstüme karanlık örttüğünü hissettim. Aynı esnada kemikli parmaklar dizime yerleşti ve beni oturmam için zorladı.

Tanımıştım. Bu karanlık, Karavaris'ti.

"Başımın belası," dedi sesine anlam yükleyemeyecek kadar dağınık bir haldeydi. "Yine mi sen?"

Oradaydı. Bunu kavradığımda başımı hafifçe yukarı kaldırarak onu kadrajıma aldım. Bulanık görüyordum. Yüzü benimkinin hizasındaydı. Bıkkın mıydı? Benden bıkmasını istemiyordum. Gözlerinin kısıldığını görür gibi oldum. Sessizliğimden hoşnut kalmayarak konuştu.

"Alkol mü aldın sen?"

"Birazcık içmiş olabilirim," dedim aşırı bir duygusallık hissederken. Karanlık, yüzlerimizin bir kısmını örtmüştü ve aydınlık yanımı onun karanlık yanı tamamlıyordu. "Hem sana ne ki? Gitsene, beni görmek istemiyordun hani sen?"

"Laftan anlamaz mısın sen?" diye bağırdı. Yüksek sesi, yerimde sıçramama sebep olsa da beklediğim tepki buydu. "Sana çok sinirliyim, kızmak istiyorum ama lanet olsun ki başına sürekli bela aldığında..." İç geçirdi. "Ne işin var burada?"

Yanımdan gelip geçen, dışarı çıkan insan topluluğuna değmemek için yana kaydım ve içeriden gelen sesli müziği duymazdan geldim. Başım hafiften dönüyordu ama Asrın'ın sinirini en derinden hissediyor, bu halime rağmen ondan ürküyordum. Hırsla dağıttığı saçlarından birkaç tutam alnına misafir olmuştu. Simsiyah kirpiklerini kırpmadan bana bakıyordu. Dolgun, böğürtlen rengindeki dudakları gergince düz bir çizgi halini almış, birbirine bastırdığı dişlerinin baskısıyla kemikli çenesi kaskatı kesilmişti.

"Lavin'le geldim," diye mırıldandım elimle burnumu kaşırken. "Seni ilgilendirmemesine rağmen neden soruyorsun? Gitsene sen."

"Bir de içmiş," diye homurdandı sert bir dille. "Kim dedi sana iç diye?"

"Bağırma be!" Hıçkırdım ve içki tadı tekrar nefesimi yokladığında yüzümü buruşturdum. Bana zaten sinirliyken bir de ona karşı çıkıp, beni affetmesini zorlaştırmak mantık işi değildi ama alkol almak, olmayan cesareti topraklarıma bağışlamıştı.

"İçmek istedim. Kafamı dağıtmak için."

Nefesi yakındı. "Neden kafanı dağıtmak istedin?"

"Söylemeyeceğim."

"Söyle."

"Ih-ıh."

"Ne halin varsa gör," dedi ve ben ne olduğunu anlayamadan arkasını dönerek, taşlı yolu yürümeye başladı. Gözlerim hayal kırıklığının mürekkebiyle boyanırken dudaklarımı büzdüm ve çocuk gibi ağlamak istedim.

"Beni burada mı bırakacaksın?" diye sordum. Sesim fısıltıyla çıkmış olsa da onu durdurmaya yetmişti. "Ne yapacağım ki?"

"Git Lavin'i bul," dedi ifadesiz bir sesle. Heybetli sırtını ve siyah pantolonla sarmalanmış bacaklarını izlerken bir kez daha hıçkırdım. "Nasıl geldiysen öyle git."

"Bana küs müsün?" diye sordum. Kelimeler benden bağımsız ağzımdan yuvarlanıyordu. "Çocuk musun sen be?"

"Kim çocuk?" diye sertçe konuştu ve omzunun üstünden bana baktı. "Ne küsmesi, sadece seni öldürmek istiyorum."

Çenemi dizlerime yasladığımda, omzunun üstünden hâlâ beni izlediğini biliyordum. "Ne kadar içersem sarhoş olurum?" diye sordum boş bir sesle.

"İlk defa içen birinin birkaç yudum içmesi yeterli olur," dedi düz bir sesle. "Muhtemelen geceyi ayyaş olarak kapatacaksın."

Hislerimi, kalbimin dinmeyen atışlarını, düşüncelerimi ve sorumluluklarımı kısa bir an için unutmak ve o kısa anlarda, Asrın'ın ay ışığı altındaki güzel yüzünü izleyerek biraz huzurlu olmak istedim.

"İçersem unutur muyum?"

"Unutmak için içersin," dedi düz bir sesle. "Bir daha içme."

"Daha unutmadım," dedim başım dönerken. "Az daha içeyim."

"Neyi unutmadın?" diye sordu bakışları gökyüzüne yükselirken, gözlerimin harelerine düşen âdemelmasının sert kıvrımı yıldızların altında parladı, kalbim hopladı.

"Bana kızgın oluşunu unutmak istiyorum," diye mırıldandım bilinçsizce.

Bakışlarını yüzümde hissettim ama tişörtüyle sarmalanmış yapılı göğsüne bakmaya devam ettim. Bakarsam sanki bana bakmaktan vazgeçecek gibiydi; bunu istemiyordum.

"Lavin nerede?" diye sordu sert bir sesle. "Madem seni buraya getirdi, niye yalnız bırakıyor?"

"Bilmem," diye mırıldandım kısık sesle. "Bana kızgın mısın?"

Yosun yeşili gözleri karanlıkta yıldız gibi parlıyordu ama bu siyah bir yıldızdan farksızdı. "Kalk şuradan," dedi bıkkın bir sesle. "Götün donacak. Git Lavin'i bul, seni eve götürsün."

Beni eve bırakacağını sanmıştım. Beni görmek istemezken, zorla onun yanında duramazdım ama bana bu kadar kızması da canımı sıkmıyor değildi.

"Eve gitmek istemiyorum," dedim. İçkinin getirmiş olduğu hissiyatla bilinçsizce konuşuyordum. Babamı görmeye hazır değildim. Onu görmeyi sevmiyordum.

"O ne demek?" diye sordu sert bir sesle. "İyice saçmalamaya başladın sen. Sarhoş oldun, değil mi?"

Kaşlarım huysuzca çatılırken gözlerimi kırpıştırdım ve dönen başımın izin verdiği kadarıyla ayağa kalkmaya çalıştım. Ellerimle duvardan destek alırken, Asrın'ın bakışları üzerimdeydi ve hiç de iyi baktığı söylenemezdi. Yalpalayarak doğruldum ve etrafa göz attım. Lavin'i bulmalı ve beni götürmesini istemeliydim, onun için bir yük gibi görünmek canımı yakıyordu.

"Bulurum ben Lavin'i, git sen."

"Emir verme bana," diye söylendi aksi bir dille. "Ayakta duramıyorsun bir de Lavin'i mi bulacaksın?"

"Sen söylemedin mi?" diye mırıldandım huysuzca. "Git bul dedin."

"Halt etmişim," diye homurdandı. "Bulma, sadece sus."

"Ih-ıh," dedim ve hıçkırarak yüzümü buruşturdum. Başım dönüyor, midem çalkalanıyordu. "Şey, sanırım midem bulanıyor."

Birkaç adımda yanımda biterek aramızdaki mesafeyi kapattı ve kolumdan çekiştirerek ağaçlarla örülü, görünmez alana sürükledi. Başım dönerken ona karşı koymadım ve midem ağzıma gelirken, karnımı karışlayan bu boşlukta nefes almaya çalıştım. Kendimi bilinçsiz ve her şeyi yapabilecekmiş gibi hissediyordum. Asrın boştaki diğer elini başıma bastırdı ve eğilmemi sağlarken gözlerim büyüdü.

"Kus," dedi sertçe. "Üzerime kusarsan seni kesinlikle öldürürüm."

Bir an üzerine kusmak istedim ama tehdidindeki gerçekliği kavradığımda söylediğini yapmak istedim fakat kusasım gelmiyordu.

"Kus deyince kusuluyor mu?" diye çemkirdim. "Kusamıyorum ki."

"Boğazına parmak at," dedi sabırsızca. "Kus işte kızım, kus."

"Asrın?"

"Ne var?"

"Sence annem beni merak ediyor mudur?" diye sordum ve saçımdaki eli duraksadığında doğruldum.

Şaşırdığını hissettim. "Ne?"

Dizlerim çimenlerin üstüne çökerken hıçkırdım. Her şey bulanıktı. Babamdan şiddet görmeme bu kadar sinirlenmesinin başka bir sebebi, kendisinin de bunları yaşadığındandı belki de. Onu öyle dayak yerken görmeye dayanamayacağımı düşündüm ama o belleklerin hepsinde aynı görüntülerin olduğunu biliyordum.

"Anneni özlüyor musun?" diye sordum bilinçsizce. "Beni bırakıp giden birini özlemek acizlik mi?" Bir an kaskatı kesildiğini hissettim ve ona annesini hatırlattığım için pişman oldum. "B-ben özür dilerim."

"Susacak mısın?" diye sordu tuhaf bir sesle. "Canımı sıkıyorsun."

Güçsüz vücudum iflas ettiğinde, sırtımı korkakça Asrın'ın bacaklarına yasladım. Hiçbir şey söylememesinden güç alarak omzumun üstünden arkama baktım. Spot ve ay ışığı yüzüne vurmuş, ifadesiz sureti gün gibi ortaya çıkmıştı. Uykumun geldiğini hissederken, gözüm Asrın'ın arkasına aldığı havuza kaydı.

"Yüzeceğim," diye mırıldandım. Belki de bu cesaret sarhoşluğumdan geliyordu. "Havuz var orada."

Asrın'ın kusursuz yüzü bana döndüğünde gözlerinin yansımasında kendimi gördüm. Başım hâlâ dönüyordu ve pek çok şeyi algılayabilecek gibi değildim.

"Lavin'i arayacağım," dedi öfkeyle. "Rahat dur."

Omzumu silktim ve bakışlarımı çimenlere düşürürken, telefonu çıkardığını göz ucuyla gördüm. Aklımda hâlâ havuza girme fikri vardı ve bu fikir gözüme çok cazip gelmişti. İçimde bana ait ama bana tamamen yabancı bir his vardı; cesaretimi fişekliyor, ayık olduğum zaman yapmayacağım şeyleri yaptırıyordu. Asrın'ın sessiz sesle ettiği birkaç küfrü uğuldayan kulaklarımda işittim.

"Bakmayacaksan niye telefon taşıyorsun?" diye öfkeyle bağırdı ve sırtımı yasladığım ayaklarını geriye çekerek birkaç adım gerilediği. Sırtım çimenli zeminle buluştuğunda ağzımdan bir inilti çıktı ama Asrın beni umursamadan telefonla konuşmaya devam etti.

Gözlerimin önüne düşen gökyüzü, yıldızları üzerine giymiş ve ay ise büyük cüssesiyle kara çarşafın üzerine serilmişti. Soğuk hava saç diplerimi tırmalıyor, esen rüzgâr kazağımın içine kadar

işliyordu. Asrın'ın hareketlendiğini hissettiğimde bakışlarını yukarıdan bana doğru dikerek baktı.

"Yerden kalk," dedi sert bir sesle. "Ben Lavin'i bulacağım, seni eve götürsün." Bakışları temkinle etrafı gezdi. "Buradan kesinlikle ayrılmıyorsun ve ben gelene kadar kimsenin peşine takılmıyorsun."

"Gelecek misin?" diye sordum Asrın'ın kusursuz yüzünü iki tane görürken. Bu sarhoşluğun bir etkisi miydi? "Senden iki tane var."

"Ne?" dedi iki Asrın da aynı anda. "Hasbinallah, kafayı çizdi."

"Seni iki tane görüyorum," dedim dilim sürçerken. "Ben de mi iki taneyim?"

"Hı-hı," diye geçişirdi ve gözleri sinirden koyulaşırken sessiz birkaç küfür mırıldandı. "Buradan sakın ayrılma, döneceğim."

Kafamı salladım ama neye onay verdiğimi bile bilmiyordum. Kafamın içinde binlerce şey birbirine girmişti ve bilinçsizce hareket etmeye başlamıştım. Birçok şeyi kavrayamıyordum. Belki onun dediği gibi sarhoş olmuştum ama buna sevinmiştim. En azından Asrın'ın ilgisini çekebilmiş, benimle konuşmasını sağlamıştım. Dudaklarımdan fütursuzca bir kahkaha koptu. Asrın burada durmamı isteyerek içeri girmiş, Lavin'i bulacağını söylemişti ama içimden bir his ayaklanmamı söylüyordu.

Öyle yaptım.

Doğruldum ve ayaklarım zeminle buluştuğunda eğilerek ayakkabılarımın bağcıklarını çözerek ayakkabılarımı çıkardım. Derin bir nefes verdim ve gözlerim tekrar ay ışığının gölgesini üzerine giyen havuza kaydı. Hislerim tarafından tartaklanan düşüncelerim benden bağımsızca oraya ilerlememi istiyordu ve ben de ilerliyordum.

Soğuğu parmak uçlarımda hissederken etraftaki tek tük insanı umursamıyor, sarhoşluğun getirdiği etkiyle hata yapma lüksümü kullanıyordum. Havuzun kenarlarına döşenmiş mermerlere bastım ve bir an ürperirken kaburgalarımdan yukarıya doğru tırmanan yakıcı bir his midemi karıştırdı.

Yanıma birinin geldiğini hissettiğimde omzumun üstünden

ona baktım. Gözlerim Burcu'yu ve tozpembe mini elbisesini bulduğunda bıkkın bir nefes vererek tekrar önüme döndüm.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu tuhaf bir sesle. "Pek normal görünmüyorsun."

"Bu ne kadar umurunda?" diye sordum boş bir sesle. "Ne işin var senin burada?"

"Ben hep buralardayım," dedi küstahça. "Tuhaf olan senin burada olman."

"Boş versene."

Bir süre sessiz kaldı. "Havuza mı gireceksin?"

"Hayır."

"Girsene," diye mırıldandı. Sesi keyifli geliyordu. "İçerisi fazla sıcak, terlemiş olmalısın."

Bir an duraksadım ve havuza girmek isteyen yanım bu teklife hazırlıksız yakalanmış bir şekilde sırıtırken bunun yanlış olduğunu düşündüm.

"Girmeyeceğim, gitsene sen."

"Salak," diye söylendi ve duraksadıktan sonra devam etti. "Bir dakika, sen yüzme biliyor musun?"

Sessiz kaldım ve bu, bir cevap olarak ona geri döndü. Yüksek sesli kahkahası kulaklarımı doldurduğunda tüm hislerim o havuza girmemi emretmiş, karnımda başlayan yakıcı sancı düşüncelerime sıçramıştı.

"Sahiden bilmiyorsun?" dedi kıkırtılarının arasından. "Aslında zor değil, birkaç kulaç atacaksın. Hadi atla."

Bir an bu teklif o kadar cazip geldi ki inanamadım. Tüm düşüncelerim ve hislerim ucu yanmış kâğıtlar gibi birbirini tutuşturduğunda, sertçe yutkunarak gecenin üzerine kara bir çarşaf örttüğü havuza baktım.

"Yüzebilirim," dedim bilinçsizce. "Niye yüzemeyecekmişim?"

Burcu tuhaf bir homurtu çıkardı. "Hadi öyleyse," dediğinde havuza doğru bir adım attım. Burcu'nun geri çekildiğini hissettim ve buna kafa yormadan bir adım daha attım. Bilinçsizce yaptığım hataların geri dönüşleri hep zararlı olmuştu ama damarlarımın kıyısına tutunan his bunu yapmamı delice arzuluyordu.

Havuza bir adım kala gözlerimi kapattım. Başım dönüyor, gözlerim kararıyor, midem infilak etmek istiyordu. İnsanların uğultusu ve ağaçların hışırtısı değerini yitirirken kollarımı iki yana açtım. Nefesimi tuttum ve kalbim ağzımda atarken ayağımı havuzla buluşturdum. Havuzun soğuk suyunu ayaklarımda hissederken kendimi serbest bıraktım ve yüzüstü bir şekilde havuzla buluştuğumda her şey silikleşti.

Tüm vücudumun ürperdiğini ve bir boşlukta savrulduğumu hissettim. Ellerim bilinçsizce çırpındığında nefes almaya çalıştım ama nefesim yeterli olmamış, sular ağzımın içinde birikmişti. Kapalı gözlerimi sımsıkı yumdum ve ayaklarımı çırpmaya başlarken kalbimin deli gibi attığını hissettim. Bu boşlukta uyumak çok cazipti ama bir yanım buradan kurtulmak istiyordu.

Aklımı yitirir gibi oldum. Ellerimi farkında olmadan çırpıyor, ayaklarımı hırsla sallıyordum. Azap çektirecek sert vuruşlar, hararetli kamçılarını bedenime ve ruhuma acımasızca sallarken kalbimin aksadığını, damarlarımın adrenalinle parçalandığını hissettim.

Bünyemi kaybettim.

Her şey silikleşti.

Ve işte o andan sonrası amansız bir boşluktu.

Yirminci Bölüm

-Uçurum-

Boğuluyordum. Gözlerimin ardındaki aydınlığa erişemiyordum. Ayaklarım iflas etmiş, kollarım havuz suyunun üzerine sarsakça düşmüştü. Bilincimi tam kaybetmemiştim ama ayık olduğumu da söyleyemezdim. Boğulduğumun farkındaydım ama kurtulmaya çalışamayacak kadar yitirmiştim bedenimin kontrolünü.

Kulaklarım uğulduyordu. Uğuldayan kulaklarıma kalabalığın sesi yükseliyordu. Biri yardım ihtiyacımı fark etmiş, insanları etrafıma toplamıştı. Gözkapaklarımı kaldırmak istiyordum ama bu eylemi başaramayacak kadar halsizdim. Uğultu şiddetlendi, tıpkı göğsümdeki basıncın şiddetlendiği gibi. Ölüme yakın değildim ama uzak olduğumu da söyleyemezdim.

Havuza düşen ağırlığı, kapanmaya yüz tutmuş algılarımla hissettim. Abartılı bir gürültü kulağıma dökülmüştü. Tanıdık bir elin varlığını ıslak ve uyuşmuş yüzümde hissederken, yuttuğum su canımı yakmaya devam ediyordu. Kalbim hoplamaya, gürültü hayret nidalarına karışmaya başlarken, uğuldayan kulağımın dibinde tanıdık bir sesin, nefesin varlığını hissettim ve bunun farkındalığıyla gözlerimi aralamak istedim. Bedenimin çekildiğini, taşındığını ve suyun içinden çıkarıldığını anlamıştım. Parmak

uçlarım güçlükle kıpırdadı ve yüzümü yalayan nefesin seslenişleri kalbimi okşarken boğazımdan yükselen suyu püskürtmek için öksürdüm.

"Esila?" diye seslendi kalbimin enkazının üstüne bir cennet ekmeye meyilli sesin sahibi. Kulaklarıma çarpan ismimi ilk kez telaffuz edişini hisseden kalbim öyle bir hızla çarptı ki gözlerimi açmak ve o kusursuz yüzü görmek istedim. "Hadi, aç o çakmak gözlerini. Sikeyim, uyan."

İki yanağımı da kavrayan ve ilk defa soğuk hissettiğim eller kalbimi burkarken, başkalarının da bir şeyler söylediğini anlayabilmiştim. Asrın'ın heybetli bedeninin saldırısına göz yumarken sertçe yutkundum.

"Güzelim beni duyuyor musun?" diye sordu endişeyle harmanlanmış solukları arasından. "Seni neden yalnız bıraktım ki?" Birilerinin bağrıştığını hissettim. "Arala gözlerini, bebeğim."

İtaat etmeye layık görülen nadide kelimeler kulaklarıma düştüğünde, bunu bekliyormuş gibi sızlayan bakışlarımın kirpikleri kıpraştı ve gözkapaklarım usulca ayaklanırken gözlerim de burnumun ucundaki yüze dokundu. Islak saçları alnını örtmüş, yüzünden ve saçlarından akan damlacıklar yüzümü yakalamıştı. Gözlerimi açtığımı fark ettiğinde gözbebekleri irileşti.

"Şükür," diye fısıldadı yalnızca bana duyurmak ister gibi. Yanağıma, ayılmam için yapılan vuruşları son bulmuştu ama gözlerindeki endişe yerli yerindeydi. "İyi misin?"

Bakışlarım etrafa kaydığında çevremi sarmalayan kalabalığın meraklı ve endişeli bakışlarını fark ettim. Bir şeyler söylüyor, iyi olup olmadığımı soruyorlardı ama algılayamıyordum.

"İyiyim," diye mırıldandım çatallı bir sesle. "B-ben."

"Sus," diye sertçe konuştu ve vücuduma yaslı heybetli bedenini kaldırarak kendini yan tarafa attı. "Konuşma."

Bir elini başımın arkasına attı ve beni doğrulttu. İnsanların soruları uğuldayan kulaklarıma ulaşırken, ellerimi yere dayadım ve başım halsizce Asrın'ın omzuna düştü. Elini omzuma atarak beni kendine bastırdı. Klorlu su hâlâ boğazımı yakıyor, gözlerim sızlıyordu. Yaşadığım şokun etkisinden çıkamamıştım. Boğulma tehlikesi atlatmıştım. Kurtarılmamış oysaydım ne olacaktı?

Havuzun soğuk suyu kendini hissettirmeye devam ederken, esen soğuk hava tenimi gıdıklıyor, dişlerimin tıkırdamasına neden oluyordu. Hızlı soluklar alıp verirken, Asrın'ın hareketlendiğini hissettim.

"Kollarını boynuma sar," diye fısıldadı dolgun ve ıslanmış dudakları kulağıma dokunarak. "Beni duyuyorsun, değil mi?"

"Hı-hı," diye mırıldandım ve kollarımı boynuna atarak halsizce sarıldım. "Üşüyorum."

Bir anda ayaklandığında etrafımızı saran insanlar kenara çekilerek bize yer vardı.

"Ben bir şeyler bulup geleyim," dedi Lavin arkamızdan bizi takip ederken. Boynumu Asrın'ın karamel kokulu boynuna gömdüm ve derince soludum. Kokusu beni gevşetebilirdi.

"Seni ısıtacağım," dedi ruhuma sarmalanan tuhaf tınıya sahip sesi. "Sakın gözlerini kapatma ve ellerini boynuma sarmaya devam et."

Kafamı salladım. Saçlarım boynuna dökülmüştü. Asrın birkaç adım sonra bir yere girdi ve kalabalığın gürültüsü bizi takip etmeye devam etti.

"Ne oluyor burada?" dedi Bora ve hemen yanımıza adımladı. Gözlerim hâlâ kapalı da olsa Bora'nın şaşırdığını hissedebiliyordum. "Esila... Sen ıslaksın, havuza mı düştün? İyi misin?"

Kafamı salladım ama anlayıp anlamadığını bilmiyordum. Asrın hiçbir şey söylemiyor, kaskatı bir halde beni taşımaya devam ediyordu. Elimin altındaki bedeni taş gibi kasılmıştı. Bir an sonra durdu ve yere eğildiğini hissettim, ellerini üstümden çektiğinde kalçam yumuşak bir yere yaslandı. Bedenini benimkinden ayırmak istediğinde bir an yaşadığım korkudan dolayı onu bırakmak, kollarımı ayırmak istemedim. Asrın bunu anlamış gibi bir elini başıma yerleştirerek saçlarımı okşadı ve birkaç saniye öyle kaldı.

"Sakin ol," diye fısıldadı kısık bir sesle. "Korkmanı gerektirecek bir şey yok. Seni ısıtmama izin ver yoksa hasta olacaksın."

Ellerimi ensesinden ayırdım ve sızlayan gözlerimi yoklayan yaşları geri itmeye çalıştım. "Asrın."

"Sonra konuşacağız," dedi ve gözlerini yüzüme çıkararak bir

süre baktı. Saçlarımdaki eli yavaş bir hareketle yüzüme doğru yaklaştı ve avuç içini yanağıma bastırdı. Kalbim hopladı ve kısık sesli öksürüklerim devam ederken konuşulanlara sağır kesildim. Yanağımı avuç içine bastırdığımda yutkundu. Gözlerinden karmakarışık bir ifade geçti.

"Beni sen mi çıkardın?" diye sordum morarmış dudaklarım titrerken.

Bir an bakışları dudaklarıma kaydı ve gözleri kısılırken tekrar yüzüme baktı. Islanan kıvrımlı kirpiklerinin birbirini örtmesini hayranlıkla izledim.

"Tabii ki ben çıkaracağım," dedi karanlık bir sesle. "Başka kim çıkarabilir ki?"

Kafamı salladım. İnsanların bizi duymadıklarını ve ısrarla duymak istediklerini bilirken düşüncelerimi toparlayamıyordum. Hâlâ şoktayken ne yaptığımı bile fark edemeyecek kadar fütursuzdum.

"Sen," diye mırıldandım çatlak bir sesle. "Sadece sen."

"Ben," diye onayladı net bir sesle. "Sadece ben."

Lavin elinde battaniyeyle geldiğinde insanlar yavaş yavaş dağılmıştı ama birçoğu etrafımda dolanmaya devam ediyordu. Yatak odasında olduğumun bilincindeydim ama yaptığım tek şey zeminin temiz döşemelerine bakmaktı. Bedenim suyun ağırlığıyla titremeye devam ediyordu. Bir şeyleri idrak edemiyordum, buna fırsatım bile yoktu ve net hatırlayabildiğim tek şey boğuluyor olmaktan son anda kurtulduğumdu.

"Daha neyi bekliyorsunuz?" diye bağırdı Lavin elinde getirdiği birkaç kıyafeti oturduğum yatağın ucuna koyarken. Bakışlarını etrafımdaki kalabalığa çevirdiğini göz ucuyla gördüm. "Az bir çıkın dışarı. Kız sarsılmış, izin verin de dinlensin."

Lavin iteleyerek insanları odadan çıkardığında Asrın ayaklanmıştı ve sabit bir şekilde insanların çıkışını izliyordu. Bora tereddütlü bir ifadeyle Asrın'ın yanından bana bakarken, onu teselli edecek en ufak bir hareket yapmaktan bile acizdim. Gürültü azaldı ve insanlar nihayetinde aşağı indiğinde biz bize kaldık.

"Evin sahibi olan kızdan birkaç parça şey aldım, üstünü değiştirmeliyiz," dedi Lavin. Sesi ve gözleri mahcuptu.

"Senin suçun değildi," diye mırıldandım dişlerim tıkırdarken. "Ben ilk defa bir şeyler içtim, sanırım çarptı."

"Seni buraya ben getirdim," dedi sıkıntıyla. "Sadece üzgün görünüyordun. Bir şeylerin sana iyi gelmesini istedim ama her şey sarpa sardı."

"Gayet iyiyim, üzülme."

Lavin hareketlenerek yanıma yürüdü ve elinde tuttuğu havluyla yüzümü kurulayıp, ıslak saçlarımın suyunu aldı. Asrın düz bakışlarını yere gömmüştü ve Bora pürdikkat bana bakıyordu. Bir süre sonra Lavin onlara döndü. "Hadi çıkın da onun üzerini değiştireyim."

Buna gerek olmadığını, tek başıma bu işi halledebileceğimi söylemek istedim ama Asrın benden önce davranarak konuştu. "Siz çıkın," dedi düz bir sesle. "Ben onunla ilgileneceğim."

Yaşadığım şoka rağmen gözlerim kocaman açıldı ve eğdiğim başımı hızla kaldırarak ona baktım. Bana bakmıyordu. Kaskatı bedeni küçük odanın içinde ifadesizce dikilirken, son derece ciddi görünüyordu. Bora ve Lavin'in de şaşırdığını hissederken, dudaklarım itiraz nidaları dökmek için aralandı ama Asrın başını aniden kaldırarak Lavin'e oldukça sert bir bakış attı.

"Pekâlâ," diye mırıldandı Lavin elindeki havluyu yatağın köşesine iliştirirken. Bakışlarını Bora'ya çevirdi ve kaş göz işaretleri yaparak onun da dışarıya çıkmasını belirtti.

"Lavin değiştirebilir," dedi Bora. Kaşları çatılmış, yüzü gergin bir hal almıştı. "Asrın bırak, kız kıza halletsinler."

"Size ihtiyacı yok," dedi son derece net bir sesle. "Ne duruyorsunuz?"

Bora dikilmeye devam etse de, Lavin havada oluşan tuhaf gerginliği kavramış gibi Bora'nın koluna yapışarak onu kapıya doğru sürükledi. Kapının dışından yükselen gürültü eşliğinde odadan ayrıldıklarında omuzlarımı düşürdüm.

Asrın'ın hareketlendiğini hissettim ve dudaklarımı birbirine bastırarak bu duygunun dinmesini bekledim. Beni ısıtacağından bahsetmişti ama ne yapacağı hakkında bir fikre sahip değildim. Dinmeyen hızlı solukları son sürat devam ederken adımları duraksadı ve yatağın öbür ucu onun ağırlığıyla çöktü.

"Ne yapacaksın?" diye sordum. Tenimde bir buz tabakası var gibiydi ve bunların kanımı dondurduğunu hissediyordum. "Lavin'i neden çıkardın? Bana yardım edecekti."

"Yaramaz," diye fısıldadı bir dizini yatağın köşesine yaslayıp, ona doğru kaymama sebep olurken. "Niye bela açıyorsun başına?"

"İstemeden oldu," diye mırıldandım yakınlığından etkilenmemeye çalışarak. Dizi elime değiyordu ve pantolonunun ıslaklığını hissedebiliyordum. "Ben ne yaptığımın bile farkında değildim."

Bakışları yüzümün her miliminde geziyordu. Dolgun saçlarından akmaya devam eden damlacıklar çenesine, oradan da göğsüne akarak tişörtünün içine giriyordu. Parmakları ani bir saldırıyla yüzümü örten saçlarımı alnımdan uzaklaştırdı.

"Kazağını çıkart," dediğinde boş boş baktım. Yüzünde herhangi bir hareketlilik yoktu ve duruşundaki ciddiyet hiçbir itiraz hakkımın olmadığını belirtiyordu. Gözlerindeki ifade yazılı bir metindi ve yapmam gerekenler yazılıydı.

"Çıksana sen," diye mırıldandım kısık bir sesle. "Ben halledebilirim."

"Ben mi çıkarayım?" diye sordu sakin bir sertlikle. "Elini kaldıracak halin yok, nasıl çıkaracaksın?"

Bedenim titremeye devam ederken haklı olduğunu biliyor ancak kabullenemiyordum. Yüzlerimiz birbirine bakarken sıkıntılı bir nefes verdi ve boştaki elini aniden kazağımın ucuna atarak, beni kendine doğru çekti. Kalbim coşkuyla atarken burnu burnumun ucuna değdi ve nefesimi tıkadı.

"Bırak," diye mırıldandım gözleri gözlerimi eşelerken. "Ben yaparım, senin yanında bunu yapamam."

Gözlerindeki kararlılık büyüdü ve bakışları kısıldı. "Tir tir titriyorsun," dedi sabırsızca. "Eğer biraz daha böyle kalırsan hasta olacaksın. Senin üzerini değiştirecek, sonra da buradan götüreceğim. Hadi bana izin ver."

"Asrın..."

Diğer elini de kazağın ucuna attı ve yakaladığı köşelerden kazağı yukarı doğru çekiştirdi. Gözlerimi kapadım ve utançla

pembeleşen yanaklarım onun gözlerine düşerken, soğuk ellerinin tenimdeki dokunuşuyla ürperdim. Kazağı başımdan çıkardı ve ellerim istem dışı vücudumu örtmeye kalkıştığında tuhaf bir homurtu çıkarttı. Önünde sutyenle kalma düşüncesi bile utançtan ölmem için bir sebepken, bunu yaşıyor olmak beni daha çok utandırıyordu.

"Utanma," dedi sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi. "Çok fazla üşüyorsun."

Kafamı salladım ama aklım bulanıyor, heyecanım kalbimi eziyordu. Bir an sonra havlunun vücuduma dokunduğunu hissederek gözlerimi araladım. Yosun yeşili gözleri direkt gözlerime kilitli olması beni bir nebze rahatlatmıştı.

"Avuç kadar belin var," dedi sıkıntılı bir sesle. "Ve şu an buz gibisin."

"Midem hâlâ bulanıyor," diye mırıldandım dudaklarım titrerken. "Başım da dönüyor."

Bedenimi kuruladığı havluyu yatağın köşesine bıraktı ve gözleri üzerime düştüğünde karnım nedeni bilinmez bir hisle kasıldı. Bakışları tekrar gözlerime çıktı ve dudaklarını birbirine bastırıp seslice yutkundu. Tuhaf bir gerilim ve heyecan bedenimi kana kana içerken, yanda bulunan kırmızı kazağı yakaladı ve kaslı kollarını gererek kazağı başımdan aşağı geçirdi. Şişen kaskatı omuzları dikkatimi çekerken gözlerimi kaçırmak istedim ama yapamadım.

O sahiden her kızın isteyebileceği türden bir adamdı.

Yünlü kalın kazak çıplak bedenime dokunduğunda, kaldırdığım kollarımı indirdim ve Asrın bakışlarını yüzüme çıkartırken derin bir nefes verdim.

"Onu sen giymelisin," dedi esrarengiz bir sesle. "Senin açından yararlı olan bu."

Bakışlarım yatağın üstündeki kot pantolona düştüğünde, başımı sallayarak pantolona uzandım. Asrın yüzümü incelemeye devam ederken gözlerindeki karanlık ifade heyecanımı tetikliyordu.

"Arkanı dön," dedim bakışlarım yapılı göğsüne düşerken. "Bana bakmaya devam mı edeceksin?"

"Fena fikir değil," dedi karanlık bir sesle. "Islak tenin kıpkırmızı oldu."

İmasına kaş çattım. "Dönsene arkanı," dedim nefesim yüzüne vururken. "Ne diye öyle bakıyorsun?"

Sessiz kaldı. Bir süre yüzüme baktı. Yeşillerinde yıkılan şehrin gürültüsü inim inim inliyordu harelerinde. Yutkunduktan hemen sonra ıslak dudakları kıpırdadı.

"Güzelsin," diye fısıldadı beni nasıl dağıttığını bilmeden. "Sahiden çok güzelsin."

Kalbim öyle bir hızla çarpıp damarlarıma hiddetle vurdu ki inanamadım. Bu kelimeleri onun dudaklarından duymanın gerçekliğini tattım. Harfler bile onun dudaklarından döküldüklerinde şaşkınca birbirilerine bakmışlardı. Kavramam uzun bir zaman aldı. "Pantolonum?"

Tuhaf bir homurtu çıkardı. Kısılan gözleri dikkat kesilirken, parmak ucuyla burnuma fiske attı ve gözlerim kocaman açıldı.

"Şaşkın şaşkın bakarken de güzelsin," diye fısıldadı. "Niye sabrımı sınıyorsun ki?"

"S-sabrını mı" diye mırıldandım avuçlarımdaki pantolonu sıkarken.

"Sabrımı." Aniden yataktan kalktı ve arkasını dönerek bana sırt çevirdi. Gerilmişe benziyordu ve solukları hızlıydı. "Hadi, üzerini giy."

Yataktan doğruldum ve titremelerimin dinmiş olmasının avantajıyla eğilerek altımdaki pantolonu çıkardım. Asrın'a karşı duyduğum amansız güven sayesinde bunu yapabiliyordum ama başkasının yanında bunu yapamayacağımı da biliyordum. Üzerimde kimsenin kuramayacağı bir etkiye sahipti ve ben bunun iyi olup olmadığını bilemiyordum.

Avuçlarımın arasındaki pantolonu bacaklarıma geçirerek çıplaklığımı örttükten sonra, "Giyindim," diye mırıldandım sessizce. Asrın hareketlendi ve üzerindeki ıslak siyah tişörtü ensesinden yukarı doğru çekiştirerek bedeninden çıkardı. Gözlerim ben farkında olmadan büyürken çıplak sırtına bakakaldım. İnce bir bele, geniş omuzlara ve belinde iki gamzeye sahipti.

"Havluyu ver," dedi düz bir sesle. "Hatta gel ve saçlarımı kurula."

Bu sahneyi daha önce onun evine gittiğimizde yaşamıştık. Yatağa bıraktığım havluya uzanırken neden bunu yapmayı bu kadar çok istediğimi sorgulamadım. Asrın bana doğru bir adam attı ve başını hafifçe eğdi. Şaşırdığım teklifini anında kabul etmiştim. Havluyu saçlarıyla buluşturarak koyu renkli tutamların ıslaklığını almaya başladım. Bir süre sonra kurulama işlemini bitirerek havluyu yatağa bıraktığımda, Asrın yerinden ayaklanarak bana kısa bir bakış attı. Vücudum üşümeye devam etse de ilk anki kadar tesir etmiyor, hareketlerimi kısıtlamıyordu. Dudaklarımın morardığının farkındaydım. Titriyorlardı.

"Şu battaniyeyi üzerine al. Biraz daha böyle dolaşırsan hastanelik olursun," dedi açtığı mesafeden bana bakarken. "Böyle bir delilik yapmış olmana hâlâ inanamıyorum. Bu aralar beni şaşırtıyorsun. Söylesene, başka ne bela açacaksın başına?"

"Kafam uçmuş gibiydi," diye mırıldandım kısık bir sesle. "Sağlıklı düşünebilecek gibi değildim. Ayrıca o battaniyeyi almayacağım."

"Ne demek almayacağım," dedi ters ters. "Alacaksın, buz gibi suyun içinde dakikalarca kaldın. Hastalanınca hiç çekilmezsin sen."

Burnum kaşındı ve bir hapşırık dalgası üzerime çökerken ellerimle ağzımı kapadım. Asrın bana manalı bir bakış atarken hapşırdım.

"Çekme," dedim bozulduğumu belli etmeden. "Niye çekecekmişsin? Çeken çeker beni."

"Kim çekiyor kızım seni," diye homurdandı kaşları alnına yükselirken. "Al şu battaniyeyi üstüne, sinirlerimi bozma."

Homurdandım ve Lavin'in getirmiş olduğu battaniyeyi kavrayarak üzerime attım. Pelüş, yumuşak battaniyenin ağırlığını cılız sırtımda hissederken burnum kaşındı ve bir kez daha hapşırdığımda Asrın tip tip bakarak homurdandı.

"Bu benden ağır," diye homurdandım huysuzca. "Almasam?"

Ağzının içinde cıklayarak bunu onaylamadığını belirtti. He-

men ardından kapıya doğru yürümeye başladığında gergin bir şekilde sırtına baktım. Çıplak mı çıkacaktı?

Başka çaresi olmadığını fark ettiğimde yatağın üstüne bıraktığımız kıyafetleri kucaklayarak onun ardından çıplak ayaklarımla ilerledim. Bütün eklemlerim sızım sızım sızlıyor, halsiz kollarım uyuşuk hareketlerde bulunuyordu. Kapıyı aralayarak dışarı çıktığımızda aydınlık ve geniş holde birkaç kişi gördüm. Bakışlar bize döndüğünde biraz şüphe, biraz da şaşkınlık dalgalandı gözlerde ama bu şaşkınlık Asrın'ın çıplak olmasıyla alakalıydı.

Rahatsızca onun yanından ilerlerken Lavin, Bora ve Cenk'i gördüm. Bir an yanımıza gelecek gibi oldular ama iyi olduğumu fark ettiklerinde duraksadılar. İnsanların şaşkın yaklaşımına göz devirerek merdivenlerden indiğimizde oldukça halsizdim ve vücudumun ağırlığını Asrın'a vermek istiyordum. Evden ayrılarak bahçeye indiğim sırada Burcu'yu görür gibi oldum ama çok da emin olamadım. Ne yaptığını anlamıştım. Sarhoş halimden yararlanarak havuza girmem konusunda beni tetiklemişti. Yaptığı kesinlikle kötülüktü. Arabanın yanına yürüdüğümüz süre boyunca bu saçmalığı düşünmüş, ona diş bilemiştim. Yaptığı korkunçtu. Kurtarılamayabilirdim.

Arabanın koltuğuna yerleşip, sırtımı son derece rahat olan koltuğa yasladım ve Asrın'ın yanımda çıplak oturduğunu unutmaya çabaladım. O gece hiç beklemediğim gibi sonlanmış, o an yüzüme bile bakmayan Asrın'ın arabasına binebilmiştim. Tek avuntum buydu. Belki bana hâlâ sinirliydi ama yine de beni boğulmaktan kurtarmıştı ve beni eve bırakmayı kabul etmişti.

Göğe serilmiş kara çarşafa dizilen milyonlarca yıldız bana sırıtır gibi umutla parlarken gözlerimi Asrın'a çevirdim. Onun evine giden yoldaydık ve beynim bunu idrak ettiğinde kalbim etkisiz kalamayarak umutla çırpınmıştı. Yaşadığım ve atlatamadığım şokun ardından ilk defa iyi bir şey hissetmenin farkındalığı zihnimde belirirken dudaklarım aralandı.

"Beni evine götürmek istediğine emin misin?" diye sordum. Dilimden dökülen harflerde yakıcı bir pişmanlık vardı.

Direksiyonu kavrayan büyük, kemikli elleri sıkılaştı ve parmak

boğumlarında atan nabzı kalbimin kusurlu ritmine eşlik ederken, bakışları ön camı izlemeye devam etti.

"Onları niye aldın?" diye sordu sorumu es geçerek.

İlk başta neden bahsettiğini kavrayamadım ama gözleri kısa bir an kucağımdaki kıyafetlere kaydığında anlayarak omuz silktim.

"Onlar bizim, neden orada kalsın?" dedim tuhaf bir sahiplenmeyle.

"Bizim mi?" diye sordu tuhaf bir sesle.

"Senin ve benim," dedim kısık sesle. "Bizim."

Yolun devamı sessizliğe sığınmış, dudaklarımız mühürlenmişti. Saniyeler kum gibi dakikalara serpiştirilirken göğsümdeki endişeleri iteledim. Saat bir hayli geçmiş, hafif bir uyku bastırmıştı. Havaya serilen kara çarşaf içimdeki kasvetle örtüşürken, vücudumdaki ağırlık üzerime örttüğüm battaniyeyle artmıştı.

Damağımı sıyıran hoşnutsuz tatla yüzümü buruştururken, araba ani bir frenle tanıdık sokakta durdu. Tekerlekler feryat yakarken, ürkek bakışlarımı arabanın kapısına çevirdim. Asrın her ne kadar gergin olsa da yaşadığım şoktan dolayı bana normal davranıyordu ama eve girdiğim zaman o anları hatırlayıp bana sinirlenmesinden korkuyordum.

"Kapını mı açayım?" dedi indiği kapının ağzından bana tip tip bakarken. "Teşrif edecek misiniz, hanımefendi?"

Kapıyı açarak indim ve kapanan kapının sesi gecenin karanlığında tok bir ses bırakırken Asrın'ın ardından ilerlemeye başladım. Bariyerleri geçerek sitenin içine girdiğimizde damarlarımdaki gerilim yüzüme yansımıştı. Asrın bir adım önümden ilerlerken gergindi ama yine de sakin görünmeyi başarıyordu. Asansöre girdiğimizde aynadan kendime kısa bir bakış attım. Yüzüm bembeyaz kesilmiş ve dudaklarım morarmıştı. Yüz hatlarım morarmanın yanında yorgunluğu da taşıyordu ve gözlerim de bu yorgunluktan dolayı kızarmıştı. Asansörün kapısı tiz bir sesle açıldı ve daire kapısını gördüğümde hafızamın pençesine birçok görüntü takıldı.

Beynim düşüncelerle bulanırken, kalbim irkilerek kasıldı ve kısık gözlerini bana çevirirken asansörden çıkan Asrın'ı takip et-

tim. Beni affetmesini tabii ki istiyordum ama bu eve gelmek düşündüğüm kadar iyi hissettirmemişti.

"Gelsene," dedi Asrın düz bir sesle. Açtığı kapının önünde, omzunun ardından bana bakarken. Gözleri temkinli bakıyordu. "Ne diye duruyorsun orada?"

"Geliyorum."

Eve girdiğimizde karanlık koridor bizi karşılamış, Asrın evi aydınlattığındaysa bu evdeki son anımı hatırlamıştım. İyi bir anı değildi.

"Burada olmanı şu an sıkıntı etmiyorum," dedi Asrın halimi anlamış gibi. Heybetli sırtındaki kusursuz teni gözlerimi doldururken, kalbimden akan o ılık hisle yüzleştim. "Kendini kasmayı kes ve üst kata geç. Bir duş al, rahatlatacağına eminim."

Aralanan dudaklarım Asrın'ın son kelimelerinden sonra hızla kapanırken, kucağımdakileri yanımda bulunan koyu renkli vestiyere bıraktım. Sabit bedeni kıpırdandı ve gözlerini profilime uğradı. Doğrularak ona tereddütlü bir bakış attım. Ne zaman ne yapacağını tahmin edemiyor, dengesizliğiyle cebelleşiyordum.

"Aslında idare edebilirim," diye mırıldandım çekingen bir sesle. "Sen gir, havuza sen de girdin."

Sıkıntılı bir nefes vererek üst katın merdivenlerine yürüdü ve omzunun üstünden bana bakarak onu takip etmemi isteyen bir bakış fırlattı. Omuzlarımı silktim ve battaniye tok bir ses bırakarak yerle buluştuğunda onu takip ettim.

"Karanlıktan da korkuyorsun, değil mi?"

"Karanlık iyidir," dedim. "Gizler insanı."

Asrın, yürümemiz bittiğinde tanıdık banyonun kapısını araladı ve kolunun altından geçmemi sağladıktan sonra geriye çekildi. Bacaklarını sarmalayan ve hâlâ ıslak olan kot pantolonunun paçaları yerleri silerken, bir an gözümde ona ait olan küçük çocuğun portresi canlandı. Bu görüntü dudaklarıma oturan o gülümsemeyi zapt etmem için beni uğraştırırken, kolunu kapıdan çekerek geriledi. Bir elini ensesine attı ve şişen damarlı pazıları belirginleşirken, "Ben sana bir şeyler ayarlayacağım," dedi sakin bir sesle. "Karşımda iki büklüm durup, sinirlerimi bozma. Ra-

hatsız olmadığımı söyledim. Evet, sana kızgınım ama şu an asıl ilgilendiğim bu akşam yaptığın saçmalık." Duraksadı. "Sahiden havuza atladın."

"Bilinçsizdim," dedim bakışlarımı kaçırırken. Yüzüme yayılan pembelik utancımın getirisiydi. "Sarhoştum."

"Bunu da soracağım," dedi sinirle. "Kıza bak, sarhoş olmuş ya."

Omzumu silktim. Asrın birkaç saniye daha yüzüme baktıktan sonra kapıyı kapattı. Kalbimdeki yüklerle başbaşa kalırken üzerimdeki kırmızı kazağı ve oldukça bol gelen kot pantolonu çıkarıp, banyonun bir köşesine fırlattım. İç çamaşırlarımı da çıkardım ve duşakabinin buzlu camlarını açarak içeri girdim. Suyun sıcaklığını ayarladım ve başlığın altına geçerek suyun bedenimden akmasını bekledim.

Asrın'ın evinde ikinci banyo yapışımdı ve bu beni şaşırtmanın yanında, ona olan katıksız güvencimi de sorgulatıyordu. Gereken bazı anlarda bile Almila'nın evinde banyo yapmamışken, onun evinde bu kadar rahat olmam beni dehşete düşürüyordu. Kalbim onunla ilgili her şeye alışmış olsa da bunlar mantığımın kabul edemediği şeylerdi.

Sıcak suyun yumuşatıcı etkisiyle mayışırken, sırtımı buharın sinmiş olduğu beyaz fayanslara yasladım. Birçok şey düşünüyor ve bunların ruhumu sıkıştırmasına izin veriyordum. Sadece bir gün hiçbir şey düşünmeden kalbimin rızası ve isteğiyle şekillenmesini istiyordum. Umutsuz bir iç çekerek gözlerimi araladım, duvara monteli çıkıntıdaki şampuan dikkatimi çektiğinde ona uzandım ve kapağını açarak bir miktarını avucuma sıktım. Yoğun, erkeksi bir koku burun deliklerime sızarken avucumdaki koyu sarı sıvıyı saçlarımla buluşturdum.

Bu koku Asrın'ın bazı anlarda üzerinde fark ettiğim ama ona ait olmayan bir kokuydu. Tüm banyo kokuyla sarmalanırken saçlarımı birkaç kez daha yıkayarak kirden arındırdım. Son bir kez daha durulandım ve ayaklarım suyun içinde uyuşurken kabinin cam mekanizmasını araladım. Dolap rafını açtım ve bir havlu aldım.

Havlu hiç kullanılmamışa benziyordu ve bu bir nebze rahatlatmıştı. Asrın, duş aldığım sırada kapının önüne kıyafet bırakmıştı.

Kapıyı aralayarak bıraktığı erkek kıyafetlerini aldım ve kapıyı aynı hızla kapadım. Siyah bir eşofman bana göz kırpıyor, yine siyah bir kazak da giyilmeyi bekliyordu. Gözüm kazağın yanındaki boxer iç çamaşıra kaydığında utançla inledim ve yüzümü buruşturdum.

Sutyenim fazlasıyla ıslanmış olduğundan kazağın bolluğuna sığınarak iç çamaşırı giymedim ve uzun, bol eşofmanı da bacaklarımdan geçirdim. Eşofman ipini sıkıca bağladım ve paçalarını da birkaç kez katlayıp, üzerime bir göz attım. Giydiğim her şey fazla büyük ve bol olmasına rağmen tuhaf bir şekilde yabancı kalmamış, iyi hissettirmişti. Lavabonun yanında asılı duran küçük el havlusunu başıma doladım ve aynadan kendime son bir bakış atarak çıktım.

Dışarı çıkıp koridorda ilerlerken çıplak ayaklarım soğuk zeminle irkilse de önemsemeyip yukarı tırmanan merdivenlere çıktım. Geçtiğim yerler karanlık olsa da Asrın'ın varlığını evin her bir yanında hissettiğim için korkmuyordum. Koridorun sonundaki salona yürüdüğümde kapıyı araladım ve kafamı aralıktan içeri uzatarak tanıdık silueti aradım. Kapıyı tamamen açtım ve kasvetli kısık ışık etrafı seçmeme yardımcı olurken, balkonun açık kapısı gözüme çarptı. Bakışlarım kısıldı, ıslak kirpiklerim birbiriyle iç içe girerken kararsız adımlarla balkona doğru ilerledim.

Adım seslerini duymuş olmalı ki omzunun üstünden bana baktı ve gözleri kısıldı. Karanlık, yüz ifadesini seçmeme engel olurken bir adım daha atarak balkonun eşiğinden çıktım. Kısık gözlerle her hareketimi izlerken, parmaklarının arasına sıkıştırdığı sigaraya kaydı bakışlarım. Sigaranın ucunda yanan ateş gecenin karanlığını silik bir mum ışığı gibi aydınlatırken, bir adım daha atarak iyice ona yaklaştım.

Ellerimi balkonun pervazına yasladım. Gözleri, ona ait olan kıyafetlerde titizlikle geziniyor ve ifadelerini seçmeme yardımcı oluyordu. Emin olamadığım bir memnuniyet, ifadesiz gözlerinin harelerini tutuştursa da yüzünde herhangi bir değişim olmadı.

"Kaybolmuşsun," dedi uzun ve kemikli parmaklarıyla kavradığı sigarayı dudaklarıyla buluşturmadan önce. "Kazağımın içinde kaybolmuşsun."

Bakışlarımı karanlık gökyüzüne çıkardım ama Asrın itinayla

bana bakmaya devam ederken dengemi sağlamak zor oluyordu. Üzerine hâlâ bir şey giymemişti. Üşümüyor muydu?

"Üzerine bir şey giysene," dedim yıldızların azlığı dikkatimi çekerken. "Üşüyeceksin."

"Üşümem ben," dedi ifadesiz sesi, tokluğundan ödün vermeden. "Çıplak olmam seni rahatsız mı ediyor? Dayanamamaktan mı korkuyorsun?"

"Beni rahatız ettiği falan yok. Hiç mi çıplak vücut görme-"

"Görmemiş olmanı umuyorum," dedi sert sesi, cümlemi bitirmeme izin vermeden. "Görmeyeceksin."

Bir an kelimelerim sustu, ben sustum. İfadelerine attığı her bir harf bana zarar olarak dönüyor, çözümlenmesi zor ipleri daha sıkı doluyordu. "Şu an seni görüyorum."

"Beni göreceksin," dedi. "Tuhaf çekim yüzünden bunun sana kötü hissettirmediğini biliyorum ama başkasını görme düşüncesini sil at kafandan."

Ona doğru döndüm ve bu sefer sırtımı tırabzanlara yaslayarak, ay ışığının aydınlattığı yüzüne baktım. Banyo yapmamıştı ve dolgun siyah saçları hâlâ ıslaktı. Dudaklarımı birbirine bastırdım ve bana *ne* dercesine bakarken sigarasına kaçamak bir bakış attım. "Bir fırt çekeyim mi?"

Dolgun, böğürtlen rengini alan dudakları titredi ve bakışları kısılırken, "Fırt mı?" diye sordu ifadesiz bir sesle. "Çekeceksin ha?"

"Hımm." Kafamı uysalca salladığımda, kemikli parmaklarının arasında tutuğu sigarayı bana doğru uzattı. Dudaklarım yukarı doğru kıvrılırken sigarayı yakalamak içini elimi uzattım ama Asrın beni yakalayarak kendine çektiğinde, gözlerimi pörtleterek burnumun ucundaki yüzüne baktım.

Sigara kokan sıcak nefesi yüzümü yalarken bundan hoşlanmıştım. Nefesim kursağımda tıkanırken, kalın siyah kaşları alnında kavis oluşturdu. Gözlerinde oynaşan eğlenceli parıltılar bir an kanımı kaynattı ve kıvrık dudaklarım gamzemi ortaya sererken, iki elimi tek eliyle yakalayıp arkamızdaki pervaza yasladı.

"Eğlence partilerinde içkinin dibini bul. Havuza atla, olay yarat. Sonra da fırt çekeyim mi de. Nesin kızım sen?"

"Yaa, sadece birkaç yudum içmiştim," diye homurdandım huysuzca. "Hem bıraksana ellerimi. Hayvan gibi gücün var, kıracaksın ellerimi."

"Hayvanım ben."

"Hayvan."

"Bir daha desene hayvan diye," dedi bakışları yüzümü turlamaya devam ederken. "Saçlarını yolarım senin."

Kaşlarım çatılırken gözlerimi ifadesiz yüzünde gezdirdim. Bakışlarına yerleştirmeye çabaladığı ifadeler gözlerine oturmazken, kelimelerine zıt gelen ciddiliğini anlayamıyordum. Kapalı kutu tabiri onun üzerine cuk oturuyordu ve ben bir kedi gibi kutunun çevresinde dört dönüyordum.

"Derim ki," diye mırıldandım ürpererek. "Çekemezsin saçımı falan."

Biten sigarasının izmaritini pervazın üzerine bastırarak söndürdü. Gözlerini yüzümden bir an bile ayırmadan boştaki eliyle saçlarımı sardığım havluya asıldı.

"Bak sen," diye fısıldadı esrarengiz bir sesle. "Demek çekemem?"

"Çeker misin?" diye sordum kafamı geri atmaya çalışırken. "Hem ıslak daha saçlarım, ne diye çekiyorsun?"

"Ceza," dedi uzun parmakları havlunun ucuna tutunurken. "Birçok şey yaptın, başımı ağrıttın. Bir cezan olmalı."

Havlunun ucunu tutan kemikli parmakları havluyu aşağı doğru çekiştirdi ve saçlarım gün yüzüne çıktığında yüzümü eşeleyen keskin bakışları yukarı doğru tırmandı. Gözleri uçsuz bucaksız bir deniz olmasına rağmen ruhuma ağırlık olmuyor, kalbimle uğraşıyordu. Gözleri kısıldı ve uzun, kıvrımlı kirpikleri birbirini örterken elimi kafesleyen eli duraksadı. Havlu başımdan tamamen sıyrıldığında kafasını memnun olmuşçasına salladı.

"Kafam üşüyor," diye sızlandım aramızdaki yakınlığın getirdiği paniği es geçmeye çabalarken. "Niye çıkardın? Islak saçlarım."

Kısılan gözleri ciddi bir muamma taşıyordu. Dudaklarını ıslattı ve tek kaşı tehdit vaat eden bir ifadeyle havalandı.

"Ne kokuyorsun sen?" diye sordu alnını alnıma yaslarken. "Ben mi kokuyorsun sen?"

Sertçe yutkundum. Sıcak ve terli alnını üşümüş alnımda hissettiğimde, zeminin ayaklarımın altından kayıp gideceğini, kalbimin ruhuma dolanacağını hissettim. Nefessiz kaldığım kısa bir andan sonra dudaklarımı zorlukla araladım.

"Şampuanı kullandım," diye fısıldadım yavaşça. "Kızdın mı?"

Burnunu saç diplerime getirdi ve derin bir soluk çekti. Kalbim coğrafyasını aşmış, karnım tuhaf hislerle sarmalanmıştı. Tedirgindim.

"Hayır," diye yanıtladı boğuk bir sesle. "Galiba hoşuma gitti."

"Çok güzel kokuyor," diye mırıldandım bakışlarım çıplak göğsüne kayarken. "Sahiden hoşuna gitti mi?"

"Hı-hı," diye fısıldadı parmak uçları saçlarımın arasında gezinirken. "Ama kazağım hiç yakışmamış." Bir organımın faili meçhul bir hastalığa yakalandığını hisseder gibi oldum. Bu organımın ismi kalpti.

"Hiç mi yakışmamış?" diye sordum yüzüm düşerken. Bedenime bol gelmiş olabilirdi ama onun kazağının içinde iyi hissetmiştim.

"Bana daha çok yakışıyor."

Gözlerim kararırken, saçlarımdaki sert ama acıtmayan dokunuşlarını yok saydım. "Tabii ki sana yakışacak, sonuçta senin, aptal."

Saçlarımın ucunda duran parmaklarını sıkılaştırdı ve başımı aniden aşağı doğru çektiğinde dudaklarımdan bir inilti döküldü ama bu acının değil, şaşkınlığın nidasıydı. Boynum açığa çıkarken, yüzüm tamamen gökyüzüne çevrilmişti. Gözlerim büyüdü ve nefesim boğazımı baltalarken sırtım pervazla bütünleşti.

"Höst," dedi nefesi açıkta kalan boynumu ısıtırken. "Kimmiş aptal?"

Yutkundum ve siyaha boyanan gökyüzünün zarafetini izledim. "Sensin."

Saçlarımın ucuna biraz daha asıldı ve boynum biraz daha büküldü. Canımı acıtmıyordu. Amacı asla bu değildi.

"Cesaretin sırası değil," diye hırladı. Sinirlenmişti. "Güzel saçlarının ellerimde kopmalarını istemezsin, değil mi?"

"Saçlarımı güzel mi buluyorsun?" diye sordum. Bakışları tek-

rar saçlarıma düştü. Dikkatliydi. Aklımın almayacağı şeyler yapıyor, düşünüyor ve kötü hissetmiyordum.

"Laf ebeliği yapma," dedi. Kaşlarının çatıldığını hissettim. "Sana olan kızgınlığımı törpülemeye çalıştıkça benim bile şaşıracağım şeyler yapıyor, bir nebze bile olsa geçen kızgınlığımı cesaretinle harlıyorsun."

"Unutmayacaksın değil mi?" diye sordum umutsuzca. Sızlayan gözlerime anıların gölgesi düştü. "Kötü niyetimin olmadığını sen de biliyorsun, sadece..." İç geçirdim. "Belleğin içinde o görüntülerin olduğunu bilseydim yemin ederim ki elimi bile sürmezdim. Seninle ilgili bir şeyler öğrenmek istemiştim."

Bir an sessiz kaldı. Bu sırada bakışları yüzümü eşelemeye devam etti. Saçlarımı çeken uzun parmakları duraksamıştı. "Kahve yapsana."

"Ne?" diye sordum saf şaşkınlıkla.

"Kahve," diye mırıldandı sakin bir sesle ve hemen ardından saçımı bir kez daha çekerek serbest bıraktı. "Yapsana."

Yerimde doğruldum ve sırtımı pervazdan ayırarak ona döndüm. Hafif bir şaşkınlık sillesini üzerime salsa da kaşlarımı çatarak ona baktım. Kafeslediği elimi ovalarken, bakışları ellerime düştü ve kaşları çatıldı. "Niye acıttığımı söylemiyorsun?" diye homurdandı ters ters.

Omzumu silktim. "Acımadı ki."

Yanımdan geçti ve sırtını bana dönerek dirseklerini pervaza yasladı. Sırtı eğimli bir hal alırken yere savurduğu havluyu kavrayarak ona ters bir bakış attım ve doğrularak balkonun çıkışına ilerledim. "Kahve?" diye sordum tekrar.

"Hı, kahve."

"Şey, sade değil mi?"

"Nasıl da biliyor," dedi. Sert sesine bağışıklık kazanmıştım. "Hadi, çabuk ol."

Son bir bakış atarak, soğuk havanın sardığı balkondan ayrılarak mutfağa doğru yol aldım. Mutfağa ilk girdiğimde sakin olmak için kendimi telkin ettim ve hemen su ısıtıcısını doldurarak suyu kaynamaya bıraktım. Su kaynayana kadar kupaları indirmiş, hazır kahveleri kupanın içine boşaltmıştım. Su ısıtıcısı tiz bir ses bıra-

karak kaynadığını belirttiğinde, kaynayan suyu kupalara boşalttım ve kahveleri karıştırdım. Geldiğim hızda mutfağı terk ederek salona döndüğümde, onun içeri girdiğini ve koltuğa yayvan bir şekilde oturduğunu gördüm. Onun oturduğu koltuğa yönelirken tişört giydiğini fark ettim. Çıplaklığını örterek beni kasmayı kestiği için içten içe ona minnettar oldum ve eğilerek kahveyi ona doğru uzattım. Bakışları aşağıdan yüzüme doğru tırmanırken, iri elini kaldırarak avucumdaki kupayı uzun parmaklarıyla kavradı.

"Üşüyor musun?" diye sordu beklemediğim bir anda.

Kafamı iki yana sallayarak, karşısındaki siyah kanepeye yerleştim ve gözlerimi salonu aydınlatan gece lambasına çevirdim. Işık yerine onu yakmayı tercih ediyordu. Niye bu kadar önemliydi sanki onunla ilgili şeyler? Kalbim, düşüncelerim her şeyine tepki vermek zorunda mıydı sanki?

"O havuza neden atladın?" diye sordu. Bu sorunun geleceğini bekliyordum. "Giderken oradan kalkmamanı ve rahat durmanı söylemiştim."

Burcu'nun beni fişeklediği her sahne, salak olduğumu belirten bakışlarla bana baktı. Aptallıktı ama sarhoştum. Aklım yerimde değildi ki. "Boğulacağımı bilemezdim," dedim Burcu meselesini açmayarak. "Kendimi çok boş vermiş hissediyordum. Yüzmek istemiştim."

"Yüzme bilmezken mi?" diye sordu. Cevaplarım onu tatmin etmiyordu.

"Sarhoşken bunun ayrımını yapamazdım," dedim inandırıcı olmasını umduğum sesimle. "Belki yüzme bilsem bile yüzemezdim o an."

Sert bir nefes verdiğini işittim. "Nasıl çırpındığını hatırlıyor musun?" diye sordu öfkesini bastırmaya gerek duymadığı erkeksi sesiyle. Kalbimin bu sese ritim değiştirdiği gerçeğini yok saydım. "Sana kızgındım. Belki de gelmeyebilirdim. O zaman ne olacaktı? Boğularak öle..." Duraksadı. "Sakın bir daha böyle bir şey yapma."

Kahvemden bir yudum alarak kupayı dudaklarımdan ayırdım ve dizlerimin üstüne koydum. Asrın gelmeseydi büyük ihtimalle

boğulacaktım. Sıkıntılı bir nefes verdim ve gözlerimi kahvenin köpüklü yüzeyinden ayırarak onun kusursuz yüzüne çıkardım.

"Yapmam," dedim kısık sesle. "O ana dair hatırladığım şeyler bölük pörçüktü. Bu aralar normalde yapmayacağım şeyler yapıyorum, bu da bunlardan biri oldu."

Tek eliyle kavradığı kupayı dudaklarıyla buluşturdu ve bakışları yavaşça yüzümü turladı. Bir yudum aldı ve dudaklarına bulaşan kahveyi diliyle silerek yok etti. Bu hareketine karşın yutkunmama engel olamamıştım.

"Yapmayacağın şeyler derken?" diye sordu sert ifadesini tamamlayan kusursuz, kavisli kaşlarını çatarken. "Neler yapıyorsun mesela?"

Cevabı olan ama cevapsız bırakmayı tercih edeceğim acımasız sorular zihnime izinsizce saldırırken duraksadım. Yapmayı düşünemediğim ama Asrın'la birlikte yaparken kötü hissetmediğim çok şey vardı. Bunlar sürekli kafamı kurcaladığı da bir gerçekti.

"Şu an bile senin kıyafetlerinle, senin evinde olmam tuhaf. Hiç yapmadığım bir şey."

"Biliyorum," diye mırıldandı keskin bakışları kısılırken. "Kötü mü hissediyorsun?"

Kötü hissetmiyordum ama ona iyi hissettiğimi de söyleyemezdim. Ne utancım buna izin verir ne de kelimeler bunu kabullenirdi. Ama kötü hissetmediğimi de bilmeliydi. "Hayır," dedim gerçekçi olarak. "Sadece tuhaf."

"Anneni hatırlıyor musun?" diye sordu ansızın. Kalbime bir avuç toprak atılmış gibi hissettim. "Kaç yaşındaydın?"

Bakışlarımı ellerime düşürdüm ve canımı yakan, konuşmamak için direndiğim acımasız gerçekle yüz yüze geldim. Annem beni terk ettiğinde oldukça küçüktüm ve ona dair hiçbir şey hatırlayamıyordum.

"Hatırlamıyorum," diye yanıtladım darmadağın olmuş sesimle. "İki yaşında falandım. Hafızamda onunla ilgili hiçbir sahne canlanmıyor, yüzünü bile bilmiyorum. Sadece bir ara fotoğraf vardı ama babam onu da ortadan kaldırdı. Ona ait olan hiçbir şeyi istemiyor, sevmiyordu. Ben de bunların başında geliyordum."

Sessiz kaldı. Kahvesini içerken yutkunma sesi kulaklarıma de-

falarca çarparken, düşündüğüm şey yine o kadının yarattığı enkaz olmuştu. Belki bir ebeveynim tarafından mutsuz olabilirdim ama her ikisi tarafından da yalnızlığa terk edilmiş olmak fazla insafsızcaydı. Ruhumu çürütüyorlardı ve umurlarında bile değildim.

"Babam polisti." Aniden dudaklarından dökülen kelimeler zihnime öyle hızla çarpıp hislerimi dağıttı ki kusursuz yüzüne bakakaldım. Öz babasının polis olduğunu söylemişti ve bu kesinlikle beklemediğim bir şeydi. Öz ailesinden ilk kez bahsediyordu. "Çok iyi bir polisti."

Dudaklarım aralandı ve Asrın aynı anda oturduğu koltuktan ayaklanarak, elindeki kupayı koyu renkli masanın üstüne bıraktı. Çıkan tok ses kulaklarımı doldururken hızlı ve sert adımlarla oturduğu koltuğun önüne gelerek bakışlarını bana dikti. Huylanan burnum kaşınmaya devam ederken, titreyen ellerimdeki kupayı sıkıca kavrayarak kafamı kaldırdım ve ona baktım. İfadesiz yüzünde tek bir kas bile oynamıyordu.

"Ne oldu?" diye sordum. Sesim afallamış gibiydi. Boşta duran elini kaldırdı ve uzun, kemikli parmaklarının tersini aniden alnımda buluşturarak beni şaşırttı. Dudaklarım bir balık gibi aralanırken, kısık ışığın yarısını örttüğü kusursuz yüzüne bakakaldım. Sıcak parmaklarını alnıma sürttü ve kalbim bir ırmak misali aniden coştu.

"Ateşin var," dedi düşünceli bir şekilde. "Hapşırıp duruyorsun zaten."

Elini bir süre sonra çekti ve nefes almam için olanak sağladı. Sürekli hapşırıyordum ama ateşim olduğunu hissetmemiştim. Sadece kendimi halsiz ve çaresiz hissediyordum.

"Yoktur ateşim," dedim gereksiz bir panikle. "İyiyim ben."

Kıstığı bakışları yüzümü bir süre turladı ve ifadesi gram oynamadı. Sesli bir şekilde yutkundu ve eğilerek koltuğun yanındaki pikeyi üzerime fırlattı.

"Uyu," dedi arkasını dönüp, salonun çıkışına yönelirken. "Uyu, Sarışın."

• • •

Sabah ayıldığımda üzerimde bir deri ceket vardı. Gece boyu o ceketin yaydığı koku sayesinde rahatça uyumuştum. Kalktığımda ise Asrın'ı yattığım koltuğun başında, beni izler vaziyette bulmuştum. Buna şaşırsam da aramızda hiçbir diyalog geçmemişti ve yarım saat kadar sonra evden ayrılmıştık. Önceki gece giydiğim kıyafetleri, bana ait olmadıkları için atmıştım. Arabaya binip sakin bir yolculuğa başladığımızdaysa dünün yorgunluğunu bir parça üzerimden attığım için memnundum. Sessizlikte kurbanı olduğum düşüncelere daha çok pay bırakıyor, kendime daha fazla eziyet ediyordum. Hafif atıştırmaya başlayan yağmurun cama bıraktığı damlalar gözlerime seyirlik bir manzara sunarken, Asrın'ın radyoyu açmasına şaşırmıştım. Üzerimdeki deri ceketin varlığını kalbimde hissederken, başımı yana eğerek ona baktım. Durgun ve dingindi. Evden çıktığımızdan beri konuşmamıştık ve bu durum beni huzursuz hissettiriyordu. Onunla konuşursam biraz keyiflenebileceğimi biliyordum. Bu düşüncelerle beynimi bulandığını hissettiğimde arabanın sert bir frenle durduğunu fark ettim. Asrın'ın bakışlarını profilimde hissederken, onunla birlikte yolda uzun saatler geçirebileceğimi düşündüm. Mantığımın dehşetle karşıladığı ve kusurlu bulduğu düşünceler, kalbim tarafından çoktan kabullenilmişti.

"İn," dedi bakışlarını benden çekip, aniden arabanın kapısına yüklenirken. Hareketlerine anlamaz bakışlarla bakarken, Asrın açtığı kapıdan indi ve bakışlarını bana çevirdi. "Hadi insene!"

"Sen," diye mırıldandım şaşkın bir halde, arabanın benden ağır olan kapısını aralarken. Ayaklarımı zeminle buluşurdum ve kapıyı gürültüyle kapattım. Asrın arabanın önünden dolanarak apartmana doğru yürümeye başlamıştı. "Ne yapıyor bu salak?"

"Kaçıncı kat?" diye sordu sakin bir sesle. Adımlarımı hızlandırdım ve onun arkasına yetişirken kaşlarımı çatarak ona baktım. Amacı neydi? "Kime soruyorum ben?!"

"Üç," diye mırıldandım dalgınca. Eski apartmanın yıpranmış merdivenlerini hızla tırmanırken yükselen toz midemi burkmuştu. Heybetli sırtı gerilirken merdivenleri bitirdi ve eski çelik kapının önünde duraksadı. "Burada ne yapıyorsun Asrın?"

Omzunun üstünden bana döndü ve tek kaşı tehlikeli kavisle

havalandı. Gözlerinde hiçbir ifade yoktu ama bir şeylerin peşinde olduğu belliydi.

"Sorgulama," dedi düz bir sesle. "Hadi aç kapıyı. Böyle mi misafir karşılıyorsun sen?"

Onu çözmemi bu kadar zorlaştırdığı için ne hissetmem gerektiğini bilmeden, çantamdan çıkardığım anahtarla kapıyı açarak geçmesine izin verdim. Gerçi, izin istediği de yoktu.

"Neden buradasın Asrın?" diye sordum o içeri girip, etrafa göz atarken.

"Yaşadığın yeri görmek istedim." Ellerini deri ceketinin cebine soktu ve küçük salonda gezinmeye başladı. Keskin ve dikkatli bakışlarla salonu gezdikten sonra bakışlarını tekrar yüzüme çıkardı. "Odan nerede?"

Duraksadım. Kaşlarım anlamayarak çatıldı. Ona doğru dönerek, ne yapmak istediğini anlamaya çalıştım. Kusursuz yüzü o kadar ifadesizdi ki anlamak bir yana dursun, bu kadar boş baktığı için hayrete düşmüştüm.

"Ne yapacaksın ki odamı?" diye sordum huysuzca. "Gitsene sen, işin falan yok mu?"

"Terbiyesiz," diye mırıldandı yalancı bir bozulmayla. Yanımdan geçerek koridora çıktığında hızlı adımlarla onun peşinden ilerledim. "Bütün odaları gezeyim mi yani? Hadi söyle, neresi?"

"Söylemeyeceğim."

"Artist," diye homurdandı ve aniden karşılıklı duran kapıların önünde duraksadı. Kalbim ağzımda atarken bir tarafımın bundan şikâyeti yoktu ama bir tarafım utançla karışık bir çekingenlik duyuyordu. Elini sol taraftaki kapının kulpuna attı ve sinsi bir şekilde bana baktı. "Odan mı dağınık yoksa?"

"Hiç de dağınık değil," dedim huysuzca. Asrın'ın gözlerinde bir yıldız parladı, benimle eğlenmesini seviyordum aslında. "Ne yapacaksın odamda?"

"Belki bir şeyler yaparız," dedi ve aniden kulpu indirerek kapıyı açtı. Onun önüne geçerek görüşünü engellemek istedim ama boyunun avantajını kullanarak beni umursamadan etrafı izlemeye başladı. Gözlerinde görüp göremediğime emin olamadığım bir merak geldi geçti ve bir an sonra bakışları bir yerde duraksadı.

Gergin dudakları titredi ve hemen ardından aralandı. Duraksayarak ona baktığımda bakışları beni buldu ve boğazından tuhaf bir homurtu çıkardı, güler gibiydi. "Mor?" dedi tuhaf bir sesle. "Mor sutyen mi?"

Kelimeleri hazmetmeye gerek görmeyen ve duymamış olmayı dileyerek uğuldayan kulaklarım utançla yanarken, bakışlarım dehşetle aralandı. Gözleri kısıldı ve tekrar bahsettiği mor sutyene baktığında, bir anda yerimden atılarak yatağa doğru koştum. Asrın hareketimi anlamış olmalı ki benden önce davrandı ve bir anda yatağa atladı. Bedenlerimiz birbirine çarparak aynı anda yatağa devrildiğinde, ikimiz de asla bunu beklememiştik.

Sırtım yatağın sert başlığına dayandı ve Asrın hızla üzerime çullandığında dudaklarım şokla aralandı. Ayaklarım yatağa uzanmıştı ve nefesim boğazımda kalmış, gözlerim irileşmişti. Gövdesini gövdeme yaslayarak tüm boşluklarımı doldurdu. Yüzü boynuma düşmüştü ve nefesi tenimi sızlatıyordu. Ellerim yatağa yaslıyken onun gece karası saçlarıyla bakıştım. Bir anda geldiğimiz bu pozisyon dehşet vericiydi ve kahretsin ki çok tuhaf hissediyordum.

"Asrın..."

Sutyenimi kavradığı eli sırtımı yasladığım başlığa sıkıca tutunmuş, kalbim bunun bilinciyle hızla çarpmıştı. Nabzım damarlarımı coştururken, heybetli bedeni bedenimin üzerinde tırmandı ve gözlerim şokla büyürken, başını boynumdan kaldırdı. Kalbim feryat figan vaveylalar koparırarak bu eziyeti çekerken bakışları yüzümü buldu.

"Hıı?" dedi boğuk bir sesle.

Derin bir nefes verdim. Nefesim göğsümün üstünde pişmişti sanki. Durduğumuz pozisyonun kalbime ektiği amansız heyecan ve çile ruhumu diriltirken dudaklarımı araladım.

"Kalksana," dedim. Sesim acı çekiyormuş gibiydi. "G-gitsene sen."

"Hı-hı," dedi yosun yeşiller yüzümün derisini soymak ister gibi bakarken. "Gitmeliyim."

"Git."

Gözlerinin yeşili koyulaşmıştı. Bakışlarına normal diyemezdim. Yutkunma sesi, kalbimin ritmine ayak uydururken yüzü yüzüme yaklaştı. Gözlerinde öyle ifade vardı ki iliğimi kursağımı kurutacak, beni mahvedecekti sanki. Gözleri gözlerime tırmandı ve nabzım coşarken bakışları kısıldı. Birbiri içine giren kıvrımlı kirpikler ruhumu okşarken bilinçsizce dudaklarımı dişledim. Bakışları dudaklarıma kaydı ve gözlerinden öyle bir ifade geçti ki beni dehşete düşürmeye yetmişti.

"Asrın..."

"Durduracak mısın?" diye sordu karanlık bir sesle.

Kalbim farkındalıkla coşarken her şey birbirine girmiş ve mantığım bana arkasını dönmüştü. O an ne yaptığımı ve çizgimi ne kadar aştığımı bilmiyordum. Ama onu reddetmem mümkün değildi. Yüzü yüzüme yaklaştı ve dolgun dudaklarından akan sıcak nefesini dudaklarımın hemen üzerine bıraktı.

Gözlerimi yumdum.

Yastığa tutunan ellerim onun boynuna sarıldı ve sertçe yutkunduğunu işiten kulaklarım ondan başkasına sağır oldu. Bir an duraksadığını hissettim ve kaşlarım çatılırken usulca kapadığım gözlerimi yavaşça araladım. Yüzü hemen yüzümün hizasında, dudakları dudaklarımın üzerindeydi ama dokunmuyordu. Kaşlarının çatıldığını ve gözlerinden sinirli bir ifade geçtiğini gördüğümde onun bakışlarını takip ettim.

Kalbim bir an duraksadı, gözlerim yanlış görmeyi diledi. Azabın sillesini ruhumun gölgesinde, ziyan sefil sokaklarında hissettim. Sonra kalbim durmanın telafisini hınçla çırpınarak öderken, yüzümü yalayan öfkeli bir soluk işittim. İstisnasız en acımasız silik gerçekler hiç ait olmadıkları zamana haince sızmıştı.

Korkuyordum.

Çünkü yastığımın altında duran ama hareketimizle ortaya çıkan günlüğün ortaya çıkan sayfasında gözlerimin görmek istemeyeceği şeyler yazıyordu. Bora'ya hissettiğimi sanarak yazdığım ama sadece birer yanılgıdan ibaret olan saçmalıklar hemen Asrın'ın koyulaşmış gözlerine takılmış, kalbimin attığı çığlığa sebep olmuştu.

Yirmi Birinci Bölüm

-Ateş-

Dilime birçok kelime uğradı. Amansız, hastalıklı ve onun tarafından mazeret sayılmayan kelimeler gelecek yıkımı bekliyorlardı. Belimi tutan ve cennetten geldiğine inandığım cehennem ısısıyla örtüşen iri ve göz alıcı elleri dondu. Şaşkınlığını çok çabuk örtmüştü. Ben şaşkındım ama o tamamen öfkeli ve kabul edilemez bir vahşilikle bana bakıyordu. Sert soluğunu titrek dudaklarımın üzerine bıraktı. Büyüyen gözlerime yaşanacakların gölgesi düşerken dudaklarım aralandı ama şokun getirdiği etkiden çıkabilmiş değildim.

"Bu ne?" diye sordu hırıltılı soluklarının arasından. "Neler yazıyor burada?"

Sertçe yutkundum. Beynim büyük bir arbede yaşarken, Asrın belimdeki elini bir anda çekti ve heybetli vücudunu üzerimden hızla kaldırarak zeminde doğruldu.

"Eski," diye mırıldandım çatlak bir sesle. "Asrın..."

"Seni öpecektim," diye aniden bağırdığında yüreğim hopladı ve irkilerek bacaklarımı kendime topladım. Bunun gerçekliğini bir kez daha vurgulamış olması yanaklarıma bir pembelik yaymış olsa da hiddetinden korkmuştum. "Kuzenime siktiğimin şeylerini yazan bir kızı öpecektim."

Kafamı kaldırdım ve aniden ayaklanarak karşısına geçtim. Gözlerindeki korkunç ifade zehrini dışarı akıtmak için sabırsızlanıyordu. Sakin olmaya çalışarak kafamdaki düşünceleri hizaya soktum. Ona diyeceklerimi mantıklı kelimelere dökmeli, kendimi açıklamalıydım.

"Öyle değil," diye mırıldandım pürüzlü bir sesle. "Yemin ederim düşündüğün gibi değil."

Bakışlarının yüzüme düştüğünü hissettim. Kalbimin atışları dinmeyen bir hızla atmaya devam ederken, midemdeki burkulmayı yok saydım.

"Nasıl?" dedi buz gibi sesi. Aşındırdığı harfler, kudretinin karşısında diz çökmüştü. "Yastığının altında, ben seni öpmek üzereyken kuzenime yazdığım boktan şeyleri görüyorum."

Bir anda yerinden atıldı ve eğilerek yatağın üzerindeki defteri hırsla kavradı. İri elinin uzun, kemikli parmakları defterin cildini hırsla sökerken düşüncelerim odağından şaşmıştı. Sinirli ve fazla öfkeli görünüyordu. Buna sebep olanın ben olduğumu bilmek canımı çok sıkıyordu. Defterin sayfasını araladı ve kâğıdın yırtılma sesi kulaklarımı doldurdu. Yırtık, sararmış sayfaların parçaları yere dökülürken, bir anda elini bileğime geçirerek beni kendine çekti.

Göğsüm onunkine hızla çarptığında saçlarım yüzüme kapanmış, gözlerim büyümüştü. Titreyen gözbebeklerim ürkekçe onun yüzüne çıktı ve buz gibi ifadesi ayaklarımı zemine çaktı. Çenesi sinirden seğiriyordu.

"Aranızda bir şey geçti mi?" diye sordu. Kelimeler dudaklarından küfür gibi çıkmıştı ve bunun olmamasını dileyen ifadeyi gözlerinde görür gibi olmuştum. "Bana bunun olmadığını söyle."

"Olmadı," dedim bedenim hastalıklı gibi titrerken. "Yazılanların hepsi saçmalık, yanılgıdan ibaretti. Asrın yemin ederim öyle bir şey yok, olamaz. Ona karşı yazdığım şeylerin hiçbirini hissetmiyorum."

Elini hırsla kolumdan çekti ve ben geriye doğru savrulurken bir hışımla arkasını döndü. Deri ceketiyle sarmalanmış yapılı sırtı sinirden gerilmiş ve uzun, kasılı bacakları yere kilitlenmişti. Dol-

gun saçlarını hırsla karıştırırken bir şeyler homurdanıyordu ama anlayamıyordum.

Bir anda ileri atılarak kapıyı açtığında gideceğini anlayarak kapının önünde bittim. Ellerim kapının pervazlarına tutunurken, gözlerimi dikerek ona baktım ama o bana bakmıyordu. Eliyle kavradığı kuplu sımsıkı tutuyor, göz alıcı parmaklarında atan nabzı ise kalbime eşlik ediyordu.

"Çık şuradan," diye tısladı gerilen dudakları. "Ne yapıyorsun?"

"Bana inanmıyor musun?" diye sordum kafamda birçok ses feryat figan çığlık atarken. "Bora'yla aramızda bir şey olması imkânsız."

"Ağzına alma şunun ismini," diye bağırdı boştaki eliyle beni itelemeye çalışırken. "Tabii ki imkânsız olacak, aptal. İzin verir miyim sanıyorsun?"

Duraksadım. O da duraksadı. Gözleri alev alevdi ve ondan böyle bir tepkiyi beklemeyen benliğim şaşkındı.

"Niye gidiyorsun o zaman?" Yüzünü yüzüme yaklaştırdı ve keskin, yangın yeri gibi bakışlarını dudaklarıma düşürdü. Kalbim telaşla çarptı ve karnım kasılırken sertçe yutkundum.

"Kaldığımız işi bitirelim o halde," dedi sert sesiyle harmanladığı sıcak nefesini dudaklarıma üflerken. "Ne dersin, seni öpmeli miyim?"

"Onu kastetmedim," diye mırıldandım bakışlarım bilinçsizce onun dolgun ve böğürtlen rengi dudaklarına kayarken. "Sadece bana inanmanı istiyorum."

"Çık," dedi yüzünü geri çekerken. Pervaza dayadığı kolunu sert bir vuruşla yanıma indirdi ve araladığı boşluktan heybetli bedenini çıkardı. "Sikeyim, böyle olmaması gerekiyordu."

Evet, böyle olmamalıydı ama olmuştu. Hem de benim suçumdu. Bana zaten kızgınken böyle bir saçmalığın patlaması tuzu biberi olmuştu. Koridoru dönen sert ve hızlı adımlarını izlerken, cebelleştiğim insafsız gerçekler kalbime acıyla akmıştı. Arkasından gitme düşüncesi fikrimi yoklasa da buna ne cesaretim ne de kırılacağı muhtemel kalbim izin veriyordu.

Bana inanıp inanmadığını bilmesem de inanmış olmasını diliyordum. İnanmama olasılığı kalbimi burkuyor, hırçın düşüncelerimi didikliyordu. Ruhumdan yükselen feryadın iniltileri göğsümü sertçe döverken, buzdağının görkemli tepesinden kendimi boşluğa bıraktığımı hissediyordum. Günlüğün hırpalanmış sayfaları tekrar gözlerime düşerken, oturduğum yataktan eğilerek günlüğü kavradım ve gereksiz bütün sayfaları yırtarak hırsla yere fırlattım. Ondan nefret etmiştim.

Yatakta uzandım ve birkaç dakika öncesinde yaşadıklarım aklıma gelince utançla inledim. Sahiden beni öpecekti, dudakları dudaklarıma değecekti. Bu düşünce her ne kadar utançla yanmama sebep olsa da karnımdaki tuhaf kasılma ve kalbimdeki amansız çırpınma yaşamla ölümün çizgisinden bana el uzatıyordu. Yüzümü yastığa gömdüm, gözlerim yaşarmak için can atarken dizlerimi kendime çekerek cenin pozisyonu oluşturdum. Asrın'ın üzerime ve kıyafetlerine sinen baş döndürücü kokusu yardım çığlığıma kulak verirken mayışan bedenimi büzdüm.

Ve onun kokusu eşliğinde gözlerimi sımsıkı kapadım.

• • •

Lavin'in aramasıyla birkaç saatlik uykumdan uyandım. Bir kafede olduklarını, Asrın'ın da geleceğini ve benim de gitmem gerektiğini söylemişti ve açıkçası Asrın'ın orada olduğunu duyduğumda gitmeye karar vermiştim. Üstümü değiştirerek evden ayrıldığımdan kısa bir süre sonra kafeye gitmiştim ve aşırı heyecanlıydım. Gergin geçen saatlerden sonra onunla tekrar bir arada olma düşüncesi beni heyecandan kıvrandırıyordu.

Kafenin ağır, tahta kapısını aralayarak içeriye adımladım. Lavanta kokusu ciğerlerimde tepinmeye başladığında gözlerimi kısarak etrafı inceledim. Kafeden ziyade eğlence mekânı gibiydi ve tam olarak bir bar da değildi. Sahnede olduğunu sonradan fark ettiğim grup yavaş bir şarkı seslendirirken, renkli ışıklar masadaki gençlerin yüzünü gölgelemişti. Gözlerim tanıdık siluetleri ararken dans eden tek tük çiftin arasından sıyrılarak arkasından tanıdığım Lavin'e doğru adımladım.

Masaya yaklaştığımda yüzler netleşmişti ve beni odağına alan ilk kişi Bora'ydı. Bora, Cenk ve Lavin'e beni işaret ederken gözlerim kısıldı. Asrın'ı arıyordum ama ona ait biz iz bulamadım. Kaşlarım çatıldı ve onun varlığını her an hisseden kalbimde herhangi bir tepkime olmadı.

"İşe yaradı valla," dedi Lavin kollarını boynuma dolarken. Ona herhangi bir tepki vermeden boş boş etrafını sarmaladıkları masaya baktım. "Sanırım seni getirebilmenin tek yolu Asrın'ın burada olduğunu söylemekti."

"Ha?"

Lavin sırıttı. "Asrın yok, gelmedi. Gelmen için salladım."

Duraksadım. Gözlerim ben farkında olmadan aralandı ve kelimeler bu durumu hazmetmem için ayak diretti.

"Salladın mı?" dedim sinirlendiğimi fark ederek.

"Aynen."

Lavin tekrar masaya oturduğunda benim de oturmam için hepsi ısrarla bana bakıyordu ama içimden gelen tek şey orayı terk etmekti. Umudumun tutunduğu toprak zehirli çıkmıştı. Suratım düşerken, masanın etrafından dolanarak boş koltuğa oturdum.

"Bana kızdın mı?" diye sordu Lavin bana doğru eğilerek.

"Yok," dedim yalancı bir kibarlıkla. "Ne diye kızacağım? Alt tarafı bir yalan, ne olacak canım?"

"Sevindim," diyerek geri çekildi ve sırtını koltuğun kadife döşemelerine yasladı. Ona baktım ve sinirli bir nefes vererek yaptığı şeyi sindirmeye çalıştım. Lavin, Cenk'in kollarına sığınırken, Bora'yla Cenk'in bir şeyler konuştuğunu göz ucuyla görüyordum.

Karnımda birçok şey dallanıp budaklanırken, neden orada kalmaya devam ettiğimi sorguladım. Sırf Asrın'ın orada olduğunu varsayarak gitmiştim ama orada değildi ve benim orada hiçbir işim yoktu. Ayrıca Lavin'e fazlaca sinirliydim ve onun bunu umursamadığı belliydi.

"Sessizsin," dedi tok bir ses. Bora'nın nefesini hemen yüzümde duyumsadım ve irkilerek cam masanın yüzeyindeki bakışlarımı kaldırarak onunla yüz yüz geldim. "Ve çok ürkek."

Bora'nın yüzünü görünce bir an sabah Asrın'la aramızda yaşa-

nılanlar aklıma geldi, kaşlarımı çatarak ona bakmak istedim ama onun bir suçu olmadığını biliyordum. Kollarının dirseklerini masaya dayamış, üzerime doğru abanmıştı.

"İyidir sessizlik," dedim pürüzlü bir sesle. "Ayrıca ürkek falan değilim. Sadece beklenmedikti."

"Öyle mi?" Yakınlığından rahatsız olduğum için geriye doğru kaykıldım. "Sever misin beklenmedik şeyleri?"

"Durumdan duruma, insandan insana değişebilir," diye mırıldandım yoğun bakışlarından kaçınırken. Onunla konuşurken geriliyordum.

"Evet," diye yanıtladı yoğun bakışları yüzümü turlamaya devam ederken. "Ama ben severim. Sen de öylesin aslında, fazla beklenmedik."

"Ha?"

Lavin aniden masamın önüne bardağı koyduğunda çıkan tok ses Bora'nın sesini bastırmış ve böylece aramızdaki diyaloğa bir son vermişti. Onun bıraktığı elma suyunu içmeye başlayarak dalgınca etrafı izledim. Mekânda çalmaya devam eden yavaş parçayla birlikte birkaç çift sahneye çıkmış, dans ediyordu. Bar denemeyecek kadar sakin bir ortam vardı. Sahnesi ise yuvarlak ve genişti.

Avuçlarımdaki boş bardağı cam yüzeyli masaya bıraktım ve alnıma dökülen kâküllerimi geri iteleyip, oturduğum koltuktan ayaklandım. Lavin, Cenk'in üzerindeki bakışlarını bana çevirdiğinde, "Nereye?" diye sordu. Diğerlerinin bakışları da bana dönmüştü.

Omzumu silktim. "Lavaboya."

Lavin bir süre yüzüme baksa da onu umursamayarak masadan uzaklaştım. Lavaboyu bulabileceğime inanarak, tek tük dans eden insanların arasından sıyrılarak kısa koridora girdim. Daha renkli ışıklar yüzümü turlarken gözüme çarpan işaretlerle adımlarımı oraya yönelttim.

Küçük ama temiz olan tuvalet ferah bir sabun kokuyordu ve içeride kimse yoktu. Krem renkli lavabo ve tezgâhı temizliğiyle göz doldururken, aynadaki camsız yansımamla yüz yüze bakıştım. Dağılan ve yüzüme dökülen saçlarım boynumu huylandı-

rırken, sıcak ve basınçtan pembeleşen yanaklarım bağırıyordu. Musluğu açtım ve avucuma dolan suyla kızaran yüzümü ıslattım. Tuvaletin kapısı aralandığında bakışlarımı aynadan ayırarak derin bir nefes verdim.

Mekânın içine geri döndüğümde dans edenlerin sayısının arttığını fark ederek yerime geçmek istedim ama bana doğru yürüyen Bora'yı görünce sahnenin ortasında durakladım. Üzerinde mavi bir kot gömlek ve altında siyah pantolon vardı, otururken net görememiştim. Ben daha ağzımı aralamadan beni sahnenin ortasına çektiğinde sendeledim ve şaşkınca ona baktım. İri elini bileğime atmıştı ve ben sahneye doğru savrulurken, diğer elini de belime yerleştirmişti.

"Ne yapıyorsun?"

"Dans ediyoruz," dedi olağan bir şeyden bahseder gibi. Omzunu silkti ve bileğimdeki elini de belime atarak beni kendine çekti. Ağır parfüm kokusu burnuma çarptığında bunu solumak istemediğimi fark ederek rahatsızlıkla gerilemeye çalıştım ama buna mani oldu. "Sakin ol ve bana ayak uydur."

Şaşkınlık zihnimi harcamaya devam ederken, salak gibi durduğumu fark ederek ellerimi omzuna çıkardım.

"Böyle bir şeye gerek yoktu," dedim gergin bir tavırla. "Hem ben pek anlamam, oturalım mı?"

"Yapabilirsin," dedi delici gözleri yüzümü eşelerken. Işıklar yüzüne yansırken dikkatli gözlerle bana bakıyordu. "Bana bırak kendini."

Cenk ve Lavin masada oturmaya devam ederken, dans pistinde artan yoğunlukla daraldım. Bora'nın omzunda misafir duran ellerim stresten terlerken bunun neden bu kadar yoğun olduğunu anlayamıyordum. Sonuçta herkes arkadaşıyla dans edebilirdi, bunda herhangi bir yanlış yoktu ama kendimi kötü hissediyordum. Belki de sabah yaşananların etkisinden çıkamadığım içindi.

"Seninle bir şey konuşmak istiyorum," dedi müziğin sesini bastırmak için bağırırken. "Sessiz bir yere geçelim mi?"

Sebepsiz yere gerildiğimde kafamda milyon tane şey dönmeye başlamıştı. Benimle ne konuşabilirdi, bu kadar önemli ne olabi-

lirdi? Sertçe yutkundum, zihnim bahaneleri önüme sürmem gerektiğini düşünürken ağzımı araladım ve aynı anda mekânı dolduran gürültüyle yerimden sıçrayarak etrafıma baktım. Bora da en az benim kadar şaşırmış, bir anda belimdeki ellerini çözmüştü.

Mekânın orkestra bölümündeki masada bir kalabalık ayaklanmış, gürültüyle bir şey tartışıyorlardı. Müzik susmuştu. Diğer masadakiler ayaklanarak olaya müdahale etmeye çalışırken afallayarak masaya bakmaya devam ettim. Herkesin sustuğunu fark ederken bir adım gerileyip, göz ucuyla Cenk ve Lavin'e baktım. Onların da diğerlerinden pek bir farkı yoktu.

Kaşlarım çatıldığı an bir gürültü daha koptu ve sahnedeki anormal tipli kız elindeki içki şişesini çocuğun kafasında kırdı. Dudaklarım şokla aralanırken bir an sonra herkes birbirine girmiş, kalabalık tamamen ayaklanmıştı. Birkaç koruma ve görevli olaya müdahale etmeye çalışsa da artık çok geçti.

Korku damağımı yarmaya başladığında geriledim ve aynı anda ağzıma iri bir el kapatıldı. Gözlerim kocaman oldu ve nefesim boğazımda yalpalanırken, korku daha sinsi yapıştı yakama. Sonra iri el belime indi ve beni geriye doğru çekiştirdi. Çığlık atmak istedim ama dudaklarımın üzerindeki el buna mani oldu. Zaten atsam bile kimse duymaz, fark etmezdi. Kafeslenmiştim.

Tepinmeye başlarken koridora çıktım, aynı anda tanıdıklık hissi ve ciğerlerimi sömüren karamel kokusunu hissettiğimde ayaklarım duraksadı, o da duraksadı. Kalbimin üzerindeki korku yerini çok daha farklı bir hisse bıraktığında, Asrın ağzımdaki elini çekti ve geriye dönmeme izin vermeden beni yanında bulunduğumuz tuvalete soktu. Kapıyı gürültüyle kapattı ve belimdeki eli yüzeysel olarak yukarı çıktığında, sırtımı kapıya yaslayarak önüme geçti. Nefeslerim seriydi. Saçlarım yüzümü örtmüş, görüş alanımı kapatmıştı.

"Asrın," dedim inanamayarak. "Ne yapıyorsun?"

Uzun, kemikli parmaklarıyla birkaç tutamı kulağımın arkasına sıkıştırarak görüş alanımı açtı. Yüzü gözlerime düştüğünde kalbim hızla çarptı, damağımdaki acı tat dudaklarımı yoklarken nefes nefese kalmış bir halde kusursuz yüzüne baktım. Simsi-

yah saçlarının birkaç tutamı alnına dökülmüş, kaşları çatılmıştı. Çenesi kaskatı kesilmişti ve dişlerini kırmak ister gibi birbirine bastırmış, ürkütücü bir güzelliği gözlerime düşürmüştü. Gözleri o kadar koyu bir renge bürünmüştü ki bu rengin bir an ona özgü olduğunu düşündüm.

"İyi misin?" diye sordum dehşetle ona bakarken. "Sinirli görünüyorsun."

Aralıklı, dolgun dudaklarından firar eden sabırsız nefesler yüzümü yalarken, uluyan eklemlerim birbirinin üzerinde tepiniyordu.

"Ne yapıyor gibi görünüyorum?" diye sordu amansız solukları tenime dökülürken. "Hangimizin yaptığı daha acımasızca?"

Dilimde eriyerek yok olan sayısız harf magmaya karışıp etimin derisini kavlarken sertçe yutkundum.

"Neden bahsediyorsun?" diye sordum aniden karşıma çıkmasının şokunu hâlâ atlatamamışken. "Hem, sen nereden çıktın?"

Kaskatı çenesindeki belirgin kemikleri seğirirken, onu bu kadar öfkelendiren sebebi merak ettim. Dinmeyen öfkesi beni telaşlandırıyordu. Mekândan gelmeye devam eden gürültü kulağımda zonklarken seslice yutkundum.

"Dans edemediğini sanıyordum," dedi. Sert sesi önce harfleri yaralamak, sonrasında bakmadan üzerinden geçmek ister gibiydi. "Oysa ediyormuşsun?"

Tuhaf bir pişmanlık gereksizce damarlarıma sığındı ve kanıma karışarak beni gafil avladı. Gözlerimi kaçırdım ve görmemiş olmasını diledim ama gördüğü bariz belliydi. Sabah bu yüzden tartışırken akşamına Bora'yla dans etmem onun açısından belki yanlış anlaşılmıştı ama ona bunun imkânsız olduğunu açıklamak istiyordum. "Bizi mi gördün?"

"Siz mi?" dedi belimde durmaya devam eden sıcak eli sıklaşırken. "Siz diye bir şey yok."

"Yok," dedim kalbim ağzımda atarken.

"Ne diye dans ediyorsun o zaman?" diye hırladı delici bakışları yüzümü eşelerken. Gözünün dokunduğu tenim eriyerek yok olacak, ruhuma karışacak gibiydi. "Sen beni deli etmek mi istiyorsun?"

"Seni deli mi ediyorum?" diye sordu, gözbebeklerime uğrayan silik gerçekler dilimi yoklarken. "Ayrıca bir anda gelişti, onunla dans etmek istemiyordum ki."

"Fazlasıyla deli ediyorsun," dedi. Gözlerindeki sinirin azalmasını beklerken daha da katı bir hal alması ürkütmüştü. "Her yerde karşıma çıkarak bütün dengemi sarsıyorsun. Nasıl yapabiliyorsun bunu?"

Ondan duymayı beklemediğim kelimeler kalbimin içine sızdığında göğsümün umutla çırpındığını hissettim. O bana umut aşılayan ilk kişiydi.

"Sen de beni ediyorsun," dedim damağımı sıyıran çaresizlik, kalbime kurşuni izini bırakırken. "Bazen kendim bile kendime şaşırıyorum. Neden böyle oluyor, Asrın?"

Bakışlarındaki çukur derinleşti. İçine kasveti çekti ve karanlığın dibini harelerine oturttu. Yüzümü dikkatle eşeleyen bakışları benden ayrıldı ve yaslandığım kapının üzerinde duraksadı. Ya da gözlerini kaçırmıştı bilemiyorum.

"Bilmiyorum," dedi. Sesi acı çekiyor gibiydi ve bu beni de incitiyordu. "Neden seni yanımda görmek istediğimi, neden başkalarının yanında görmek istemediğimi bilmiyorum, Sarışın."

Boşlukta duran titrek soğuk ellerimi kapıya yasladım ve bu bilinmezliğin kalbime ektiği çaresizlikle derin bir nefes verdim. Aramızda çekim olduğunu söylemişti, belki de bununla ilgiliydi. Aramızdaki sadece çekim miydi, onu da bilmiyordum. Harfler kendilerine ait olmayı dileyen kelimeler arıyordu ama sanki hepsi bilinmezliğin içinde seyir almış, bana sırtını dönmüştü.

"Çok boktan," dedim bilinçsizce.

Duraksadı. Ne söylediğimi fark ederek dudağımı dişledim. "Öyle mi?" diye sordu gözlerinden geçip geçmediğine emin olamadığım bir parıltıyla. "Küfür de biliyormuşsun?"

"Küfür sayılmaz o," diye itirazda bulundum.

"Nasıl sayılmaz," dedi gevrek bir sesle. "Bal gibi sayılır."

"Sen bulaştırdın bana," dedim omzumu silkerken. "Senin yanında oluyor ne oluyorsa."

"Görüyorum," dedi belimde gezinen sıcak elinin uzun par-

makları aheste bir tavırla sırtımı doğru tırmanırken. "Ve sırf bunun için mahvolmanı istemiyorum. Ama başkasının gölgesini taşımanı da istemiyorum, birileri tarafından mahvedileceksen bu ben olmalıyım. Başkasının seni mahvetmeye hakkı yok."

Hastaydı. Bunu görebiliyordum. Kelimeleri emir ve istek kokuyordu ama bunun ardına gizlediğini varsaydığım hiçbir şeyi göremiyordum. Kalbim hızını artırırken, gözlerim usulca kısıldı.

"Başka birini istemiyorum," dedim. Sesim çatlak ve titrekti.

"Sana dokunmasına izin verme," dedi aniden. Harfleri sertçe birbirine kırdırıp, kor bir istekle öldürmek ister gibiydi. "Lütfen."

Bir an idrak edemedim. Rica kipini sırf kendisi için bile olsa kullandığı gerçeği kalbimde ılık ılık bir şeylerin akmasını sağlamıştı. Bu hissi sevdiğim kadar sevmemiştim de. Başkalarının dudaklarından çıkan basit kelimelerin, onun dudaklarında bu kadar kudrete sahip olması ruhumu sıkıştırıyordu.

"Niye?" diye sordum nereden geldiğini bilmediğim cesaret bir anda hiç beklemediğim kelimeleri dilime dökerken.

Dişlerini birbirine daha sıkı bastırdı ve kilitlenen çenesindeki dudakları gergince düz bir çizgi halini aldı. Kalbim mantıklı cevapları didiklese de gelmeyen cevabın stresi ellerimi titretiyordu.

"Bilmiyorum," dedi diğer eli yumruk halini alırken. "Sikeyim, hiçbir şey bilmiyorum. Beynimi yiyeceğim."

Gözlerimin büyüdüğünü hissettim ve afallamış bakışlarımı yüzünden indirdim. Tişörtünün açıkta bıraktığı esmer pürüzsüz boynunda atan yeşil damardan geçen sert kıvrımlar gözlerimin harelerini esir aldı. Damarlarında atan nabzı bir an parmak uçlarımda hissetmek istedim ve böyle bir deliliğe mani olmak için, parmaklarımı avucuma sakladım. Utanç, kazdığı kuyunun arkasından kafasını çıkardı ve kıstığı gözleriyle bana baktı. Bu biz değiliz diye mırıldandı. Tanıdığım adam beni değiştiriyordu.

"Bana inanıyor musun?" diye sordum esas konuyu öne sürerek.

Bakışlarımı boynundan ayırarak yüzüne çıkartırken bana baktığını biliyordum. Öyleydi, bana bakıyordu. Gözlerindeki sert ifade yerini dingin bir düzlüğe bırakmıştı ama öfkeyle beslediği

sertliği hâlâ görebiliyordum. Düz bir çizgi halindeki dolgun, böğürtlen renkli dudakları kıpırdadı ve kalbim bu cevap için çırpınırken koridordaki tanıdık ses ikimizin de kulağını çınlattı.

"Esila," diye bağırdı Bora. Telaşlı sesi hemen kapının ardından geliyordu. "Neredesin?"

Bir an dudaklarım aralandı ve kaşlarım çatıldı. Asrın gözlerini yumarak sessiz bir küfür mırıldandı. Cevap alamamanın huysuzluğu üzerime çökerken gözlerini açtı. Tam sakinleşmeye başlarken tekrar sinirlendiğini fark ederek bakışlarımı kaçırdım.

"Esila?" diye bağırdı Bora tekrar. Sesinin daha da yaklaştığını hissettiğimde ne yapacağımı bilemez bir şekilde Asrın'a baktım. Kapının üzerinde ve belimde duran elini geri çekerek bir adım geriledi. Tuhaf bir boşluk hissi kapımı tıklatırken sert kapışlarını kapıya dikerek birkaç bir şey geveledi.

"Çıkalım mı?" diye sordum tereddütle.

"Çıkalım," diye mırıldandı bastırmaya çalıştığı öfkesiyle. Yaslandığım kapıdan ayrılarak geçmesi için Asrın'a yer verdim. Kapı kulpunu hırsla kavradı ve bir hışımda kendine doğru çekerek araladı. Koridorun loş ışığı gözlerimi aydınlatırken, Asrın bana omzunun üstünden bir bakış atarak tekrar önüne döndü.

Asrın'ın arkasında, bize dönük olan Bora'yı gördüm. Kapının ve adımlarımızın sesini duymuş olmalı ki bize doğru döndü ve kaşlarını çattı. Bakışları önce Asrın'ı, sonra beni odağına aldığında var olan şaşkınlığının yerini başka bir duygu almıştı ama buna takmadım.

Asrın bir anda elini bileğime yerleştirdiğinde bakışlarımı ona çevirerek ne yapmak istediğine baktım ama bana bakmıyor, ileri doğru yürüyordu. Bora çattığı kaşlarıyla bize bakarken o da Asrın'ın nereden çıktığını merak ediyor gibiydi.

"Ne zaman geldin?" diye sordu Bora gözlerini ellerimize düşürürken. "Gelmeyecektin."

Bakışlarımı yere düşürerek temiz fayanslara bakmaya başladım. Üzerime oturan gerginlik hat safhaya çıkarken utanç sinsi bir yılan olup, kaburgalarıma sürtündü.

"Gelesim geldi," dedi umursamaz bir sesle. "Ne oldu?"

"Yok bir şey," diye mırıldandı sakince. Bakışlarını yüzümde hissediyordum ve tüm bunlar üst üste bindiğinde buradan kaçıp gitme isteğine gem vurmak zor oluyordu.

"Sadece, seni görmeyi beklemiyordum. İçeride kavga vardı. Biz dans ederken Esila da bir anda kaybolduğunda merak ettim."

Bir an kaşlarımı çatarak Bora'ya bakmak istedim ama stresli bir nefes verdim. Dans ettiğimi hatırlatmaya ne gerek vardı, hem de Asrın hâlâ sinirliyken.

"Benimleydi," dedi Asrın durağan adımlarını hızlandırarak. "Merak etmene gerek yok."

Bora diğer yanımda yürümeye başladığında Asrın'ın eli bileğimdeki varlığını sürdürüyordu. Göz alıcı elinin parmak boğumlarında atan nabzını bileğimin teninde hissetmek farklıydı; dalgalar tenimde köpürüyordu sanki.

Koridoru aşarak mekâna girdiğimizde ses artık daha netti. Cam yüzeyli dikdörtgen masalar yere devrilmişti. Yetkililer ortalığı temizlemeye çalışıyor, kalabalık dağılıyordu. Yere düşen kadife koltuklar tekme izleriyle dolmuş, yere dökülen kan damlalarının üzeri bezle geçilmişti. Asrın kaşlarını çatarak ifadesizce mekâna bakarken ileride, masanın önünde dikilen Cenk ve Lavin'i gördüm. Asrın'ı fark ettikleri ilk an şaşırmış olsalar da sorgulamamayı seçmişlerdi.

Dışarı yöneldiğimizde herkes arabasına yerleşmeye başlamıştı. Bora beni eve bırakmayı teklif etmişti ama reddettiğimde kabullenerek arabasına yönelmişti. Cenk ve Lavin de arabalarına yürümeye başladığında mekânın kapısının önünde etrafıma bakındım. Asrın az önce tutuşturduğu sigaradan bir fırt alırken, çaktırmadan onu izliyordum. Ona bakmak güzeldi, gözlerime bakmadığı sürece.

"Lavin seni bıraksın," dedi sakince. Gözleri sigarasındaydı. "Zaten üşümüşsün, yüzün pancar gibi olmuş."

Neden beni Asrın'ın bırakacağını düşündüğümü bilmesem de bu fikir kalbimin ve hislerimin istediği, alışageldiği fikirdi. Kaşlarım bir an çatılacak sandım ama bu isteğe gem vurarak bakışlarımı kaçırdım.

"Ben giderim," dedim. "Ayrıca yüzüm pancar falan değil."

"Direnmesen titreyeceksin, bir de konuşuyorsun. Az lafımı dinle de Lavin'le git," dedi. Sesi benim ters tavrıma göre sakindi. "Seni bırakır."

"Kimseye yok ihtiyacım," diye homurdandım kalbim alamadığım cevap için çığlık atarken.

"Kimseye mi yok?" diye sordu sesindeki tuhaf tınıyla tökezlerken.

Olmaması gerekiyordu. "Yok," dedim yalancı harflerimle. "Ne diye olsun?"

"Tamam Sarışın," dedi aramıza koyduğu mesafeden. "Kimseye ihtiyacın yok."

"Yok tabii."

"Anladık, yürü de otobüse bin o zaman," dedi kaşlarını çatarken. "İnatçı."

Ağzımı aralamak istedim ama bakışlarını fark ederek huysuzlukla dudaklarımı büzdüm. Hislerime ve mantığıma bakışlarıyla bile hükmedebilmesi beni hayrete düşürse de bir tarafım bunu zaten biliyordu.

"Bana inanıyor musun?" diye yineledim sorumu, kalbim alacağa cevaba kısık ve meraklı gözlerle bakarken. "Yani, yazılanların sadece yanılgı olduğuna?"

Çenesindeki kasın sinirle seğirdiğine şahit olurken dolgun dudakları aralandı. "Yazdıkların," dedi sertçe. Anlamlar birbiri içinde takırdadı. "Senin yazıkların."

"İnkâr etmiyorum," dedim sabırsızca. "Sadece yanılgıydı, hiçbir şeyin bilincinde olamayacak kadar zayıftım. Yemin ederim hiçbir şey hissetmedim, hissetmiyorum, hissetmeyeceğim. İnanmıyor musun?"

Sertçe yutkundu ve dudakları bir kez daha aralandığında Lavin'in sesi arkamızdan duyuldu. Kısık gözlerim farkında olmadan büyürken sinirli bir nefes verdim. İçimde biriken çığlıkların sesini baltalamak isteyerek omzumun üstünden Lavin'e baktım. Kırmızı arabasının kapısını açmış, el işaretiyle gelmemi belirtirken adımı bağırıyordu. "Çığlık atacağım diye boğazım yırtıldı, hadisene."

"Git," dedi Asrın bu sırada. Lavin'e ters bir bakış atarak ona doğru ilerlerken, Asrın'ın arabaya yürüdüğünü biliyordum. Sırf ona inat olsun diye otobüse bineceğim desem de bu saatte otobüs geç gelecek, ipsiz sapsız yerlerde fazlaca bekleyecektim. Arabaya bindim. Lavin, arkada bulunan Cenk'in arabasına birkaç el hareketi yaparak koltuğa yerleşti ve arabayı çalıştırarak yola atıldı.

"Onunla öpüştün mü?" diye sordu Lavin aniden. Bir an duraksadı. "Böyle çok açık oldu, değil mi?"

Şaşkınlıkla ona bakarken, sabah yaşananların anıları gözlerime asılarak yanaklarıma pembe bir kızıllığın yayılmasını sağladı.

"Fazla açık," diye homurdandım bakışlarımı arabanın radyosuna düşürürken. Ne diye sormuştu sanki? "Hem, sana ne?"

"Arkadaşlık etmeye çalışıyorum," dedi yalnızca. "Sana çok dikkatli bakıyor, özellikle dudaklarına."

Yüzüm utançla yanarken, "Kes şunu," diye mırıldandım. "Ben sana soruyor muyum Cenk'le ne yaptığınızı?"

"Sen kızardın," dedi bilmiş bir şekilde. "Utanma lütfen. Yaptığım hatayı sana yardımcı olarak telafi etmeye çalışıyorum sadece."

Yolun devamı sessiz geçmiş, sadece Lavin birkaç bir şey anlatmıştı. Durmadan düşündüğüm dakikalardan sonra nihayet eve gelmiştik. Araba eski apartmanın önünde duraksadığında çevreye bir göz attım. Hava kararmış, yollardaki kalabalık dağılmıştı.

"Sağ ol," diye mırıldandım Lavin'e gülmeye çalışırken. "Gerek yoktu ama getirme desem dinleyemeyecektin."

"Kesinle," dedi aniden elini omzuma atarak bana sarıldığında. Bir an şaşırdım, samimiyete ya da arkadaşça sarılmalara alışkın değildim. Ellerimi misafir gibi sırtına yerleştirdim, zaten kısa sürede geri çekilmişti. "Ara beni."

Onaylayarak arabadan indiğimde ceketimin fermuarını indirerek apartmana yöneldim. Karanlık ve tozlu merdivenleri tırmanırken bir kat daha çıkarak kapıya ulaştım. Ceketimin cebine iliştirdiğim anahtarı kavradım ve deliğe sokarken ayakkabılarımın ucunda sert bir şeyin varlığını hissettim; başka bir ayakkabı, tanıdık bir ayakkabı.

Bir an idrak edemesem de kalbim her şeyin farkına vararak

hızla çarptı. Babamın, içimi ürperten varlığı birkaç metre uzağımda beni beklerken, ayaklarım oradan kaçmak için fırsat kolluyordu. Tenimin buz kestiğini ve düşüncelerimin kalbime ayak uydurduğunu hissederken, titrek ellerimle kapı kilidine soktuğum anahtarı çevirdim. Uzun bir süredir tartışmıyorduk ama o akşam daha fazlasını yapacak gibi görünüyordu.

Attığım adım çıplak parkede tok bir ses bırakırken, ampulü yanan salonun ışığı tenimde gezindi. Anahtarı cebime geri koydum ve titreşen gözbebeklerim hastalıklı bir ruhun siluetini ararken parmak uçlarımda yürüdüm, ona rastlamak istemiyordum. Birkaç adım daha attım ve çığlığıma aşina evin duvarları üzerime doğru gelirken tok bir ses duydum.

"Seni küçük sıçan," dedi babam. "Keşke eve de sıçabilseydin. Neredesin sen bu saatte?"

Terleyen ellerimi pantolonumun sert kumaşına sürttüm ve fermanı çekilen bacaklarımı kıpırdatarak arkamda duran babama döndüm.

"Doğru konuş," diye mırıldandım güçsüz sesim beni bile tatmin etmezken. "Sokak kedisi değilim ben, kızınım. Ama aslına bakarsan bu kelimeyi kullanmaya laik değilsin, doğrusu o kılıfa koyduğun insan da ben olmak istemezdim."

Babamın seyrek sarımtırak kaşları alayla havalandı. "Cins cins konuşma bana," diye geveledi ağzının içinde. "Babanım ben senin."

Bir an gülmekle ağlamak arasında kalsam da kalbimin kan ağladığı bir gerçekti. "Yaa," diye mırıldandım acı bile kendinden utanırken. "Öylesine kızınım ki umursamaya layık görmüyorsun."

Ağzımın içinde acı bir tat vardı. "Git keyfine bak ya da bir şeyler içsene."

"Sana bir şeyler olmuş," dedi bana doğru bir adım daha atarken. "Dilin pabuç gibi maşallah, nerede benim o korkak kızım?"

"Bir şey olduğu yok," dedim gergince. Birçok şey olmuştu; onun çürüttüğü yerlere birilerinin eli dokunmuştu.

"Var, var," derken yüzüne yayılan siniri seçebilmiştim. "Zaten

bu saatlerde dışarıdan gelmeler, arabalardan inmeler boşa değil. Belki birilerine yüz verdin ha?"

Bir an idrak edemedim. "Ne?"

Babam bir adım daha attı ve aramızdaki mesafe iyice kapandığında içimde sönmeyen ateşle ona baktım.

"Birileriyle mi kırıştırıyorsun sen? Yoksa..." derken gözleri koyulaştı. Karşımdaki insanın babam olduğuna inanmak istemiyordum. "Biriyle mi yatıyorsun?"

Sağlam bir şey kalmış mıydı? Ya da ruhumun sağlam birkaç dayanağı tuzla buz mu olmuştu? Başımdan aşağı kaynar su döküldüğünü hissederken, bir an ayaklarımın zeminden kayıp gittiğini düşündüm. Lanetli kelimeler tenime hırsla yağarken gözlerim seyirdi. Acı, sığındığım limanlara hırçın dalgalarını insafsızca dağıtırken titrek dudaklarımı araladım.

"S-sen," diye mırıldandım dehşet karnımı kasarken. "Sen şerefsiz herifin tekisin."

Babamın gözlerinde gördüğüm celladın ayak izleri havaya kalkan iri bir eli takip etti. Dudaklarım acı bir gülümsemeye ev sahipliği yaparken gözlerimi sımsıkı kapadım ve yalvardım, onun çürümüş ruhuyla bir kez daha sınanmamak için yalvardım. Birbirine bastırdığım dişlerim takırdarken, iri el büyük bir hırsla yüzümle buluştu ve başım yana savruldu. Dilimde kanın metalik tadını aldım. Saçlarım hızla yüzüme savrulurken, yanağımdaki acının ruhuma bıraktığı izin yanında bunun hiçbir şey ifade etmediğini bir kez daha kavradım. Gözlerimi araladım, dudağımın kıvrımında hissettiğim kan damlayarak parkeye düştü, çıkan uğursuz ses kulaklarımda uğuldadı.

"Tokat attığında sana olan fikirlerimin değişeceğine mi inanıyorsun?" dedim boş bir sesle. "Hâlâ şerefsizsin baba."

Babamın birkaç adım gerilediğini hissederken titreyen bedenimi hareketlendirerek arkamı döndüm. Ayaklarım fermanı çekilmiş gibi halsizce parkede ilerlerken, babamın kendini koltuğa bıraktığını hissettim ama onunla ilgili hissettiğim her şeyden nefret ediyordum. Odamın aralık kapısını gıcırdatarak açarken, dudağımdan çeneme inen kanın kokusu midemi bulandırmıştı.

Hissizdim fakat aynı zamanda çok yoğun şeyler de hissediyordum. Kalbim ait olduğu yerden çıkarılmış, bir çöp gibi yere fırlatılmış ve onun tarafından defalarca tekmelenmişti.

Odanın kapısını kapadım ve elimi duvara dayayarak nefes almaya çalıştım. Yutkunamıyordum. Damağımın içini delen yaranın bıraktığı silik iz ağzıma kan akıtırken, bir süre orada öylece bekledim. Ruhuma tutulan kısık ışığın çok uzaktan geldiğini biliyor, o ışığa ulaşmanın isteğiyle yanıyordum. O ışığın soluk yansıması kalbimin üzerine büyük bir hezeyanla devrilerek, beni o moloz yığınlarının altında bırakmıştı.

Bedenim bir damla iyi hissiyata bile köle olurken, elimi dudağımın köşesine götürdüm. Parmak uçlarımda hissettiğim uğursuz sıvının sıcaklığı yutkunmama neden olurken, elime yapışan kanı da bulduğum ilk şeye sildim.

Nefes almaya ihtiyacım vardı.

Ani bir hareketle titrek ellerimi montumun cebine attım ve telefonu kavrayarak kilidini açtım. Titreşen gözbebeklerimde acının saf sıvısını hissederken, elimi Asrın'ın adına götürdüm. Tereddüt kısa bir an sığınaklarıma uğrasa da nefes almaya ve ona ihtiyacım vardı. Dişlerimi sertçe dudaklarıma geçirdim ve kalbimin üzerindeki ağırlığa oturan soyut umudumla bir süre cevap bekledim ama telefon açılmadı.

Umutsuzlukla çırpınırken bir kez daha aradım ama telefonun kapalı olduğuna dair tiz ses kulaklarımı doldurdu. Aptal çocuğun tekiydi. Ne diye açmıyordu ya da bana halen kızgın mıydı? Feri çekilmiş bacaklarım ayaklandı ve kana bulanmış elimle kapı kulpunu kavradım. Elimdeki kanın kulpta bıraktığı silik leke gözlerimi doldururken, araladığım kapıdan çıkarak içeri yöneldim. Beynimde fütursuzca artan bir arbede vardı. Parmak uçlarımda yükseldim ve dizlerim titrerken hızlı adımlarla dış kapıya yöneldim. Apartmandan çıktım ve taksi durağına ilerledim. Yağmurun saçlarımda bıraktığı ağırlık ruhumun gölgesine sığınırken, gelen taksilerden birini durdurarak bindim. Param bitmişti ama birkaç gün önce babamın işsizlik maaşının bir kısmını kendime ayırmıştım.

Kalbimin verdiği komutların izinde hareket ediyor, Asrın'ın evine gidiyordum. Bana kızgın olduğunu bilsem de ağır bir darbenin sonucunda ona duyduğum bir ihtiyaç vardı ve bu beni korkutuyordu. Bakışlarımı cama düşürdüm ve sokakların renkli ışıkları kasvetime ters düşerken acıyan dudağımın sızısını unutmaya çalıştım.

Arabanın tekerlekleri yağmurlu yolda tıslayarak durduğunda, ceketimde bulunan birkaç kağıt parayı ellili yaşlardaki adama uzatarak arabadan indim. Yağmur direkt yüzüme vururken ayaklarımı zemine bastım. Sitenin olduğu yer yine her zamanki gibi karanlık ve sessizdi. Güvenlik görevlisi kulübenin içinde çayını içerken, apartmana girmekle girmemek arasında kalmıştım.

Ellerimi cebime koydum ve ayaklarım zemini döverken lüks sitenin içine girdim. Direkt asansörlere yöneldim ve en üst kata çıkarak dairenin kapısında duraksadım. Her şey buraya kadar tamamdı ama benim neden buraya geldiğimi sorduğunda ona ne diyeceğimi bilmiyordum.

Titrek ellerimle kapıyı tıklattım ve sonrasında zile basarak birkaç dakika bekledim. Dibini sıyıran yaralı umutlarım bana acıyarak bakarken, tekrar zile bastım fakat cevap yoktu. Çelik kapı bana sırıtır gibi bakarken, derin bir nefes vererek tekrar asansöre yöneldim. Kalbimde sağlam kalan birkaç yer, Asrın'ın oraya geleceğine dair bir şeyler hissediyordu. Gitmek istemiyordum, bekleyebilirdim. Belki bana kızardı ama ona duyduğum o kor ihtiyaç söz konusu olduğunda sanırım buna da katlanabilirdim.

Aşağı tekrar indiğimde yağmur ritmik atışlarını yere indirmeye devam ediyordu. Ellerimi kollarıma sardım ve gözlerimle bir süre etrafı taradım. Siteye ait olduğunu tahmin ettiğim küçük bir çocuk parkı görüş alanıma girdiğinde yorgun bacaklarımla oraya ilerledim. Parkın içine girdiğimde sevimli ufak bir park beni karşıladı. Rengârenk boyanmış iki salıncak, yağmurun damlalarıyla sevimsiz sesler çıkarıyordu. Bir kaydırak görüş alanıma girdi. Üstünün korunaklı olduğunu görünce küçük merdivenlerinden çıkarak içine girdim.

Vücudumun ince olması bu ufak yere kolaylıkla girebilmem

için olanak sağlamıştı. Yere oturdum ve dizlerimi kendime çektim. Ceketimle sarmalanan kollarımı dizlerimin etrafına sarıp, başımı dizime yasladım ve bakışlarımı sitenin kapısına çevirdim. Asrın geldiğinde onu görebilmeliydim. Üstümdeki renkli, plastik korunağa düşen damlalar ardında itici sesleri bırakıyor, yorgun gözlerim kapanmak istiyordu. Tenimdeki soğuk havaya düşen ateş karnımı dişleyip, ciğerlerimi talan ediyordu. Gebe kaldığım zihnimin cinayeti birçok düşünceyi katledip, cesetlerini zihnimde çürütüyordu.

Gözlerimin harelerine bir araba farı düştüğünde, kısık gözlerimi aralayarak elimi gözüme siper ettim. Kalbim ağzımda atarken tanıdık araba ışıkların altında parladı. Gözlerimden kuyruklu bir yıldızın geçtiğini hissederken kalçamı yerden ayırdım ve korkuluklara tutunarak ayaklandım. Adımlarım yağmurlu zeminde uğultular bırakırken birkaç adımda kaydıraktan indim. Arabanın siteye girerek durduğunu göz ucuyla görünce, parktan çıkarak oraya doğru ilerledim. Asrın güvenlik şeridini geçtiğinde adımlarımı hızlandırdım ve arabasının yanından geçerek onu takip ettim.

Ellerimin neden bu kadar titrediğini bilmesem de ayağımın yerde bıraktığı adımlar ona ulaşmış olmalıydı. Adımları duraksadı ve uzun boyu karanlıkta kendini belli ederken usulca arkasını döndü. Göğsümün derisine atılan çentikler yeni yaralara davetiye hazırlarken kalbimin dingin atışları tutarsız bir yol izlemeye başladı. Vücudunu bana döndü ve yüzü yüzümü, gözleri gözlerimi karşıladığında sertçe yutkundu.

Karanlıkta yeşil vadi gibi parlayan harelerine konan şaşkınlıkla kısılan gözleri beni izlerken, dolgun dudakları aralandı. Bir adım attım ve o artık tamamen emin olduğunda bakışları üzerime düştü. Yağmurun yeni yeni ıslatmaya başladığı dolgun saçları alnına dökülmüş, kusursuz teni ıslanmıştı.

"Sarışın?" diye fısıldadı gözlerime hükmünü veren damlalar onun şaşkınlığını paylarken. "Burada ne işin var?"

Bir adım attı ve aramızdaki mesafe kapanırken sertçe yutkundu. Bakışları yüzümde titizlikle gezinirken, onun sıcaklığını

hisseden ruhum göğsünde bir kedi gibi kıvrılmayı arzuladı. "Sen kendinde misin?" diye sordu. Sesini okşayan harfler kulaklarımda uğulduyordu. "Burada, bu saatte ne yapıyorsun?"

Gözleri yüzümün her miliminde gezindi ve dudaklarımda durdu. Simsiyah kaşları hızla çatılırken yüz ifadesi dağıldı. Bakışlarına oturan dehşet yerini öfkeye bırakırken, bir anda elini çeneme attı ve yüzlerimizi yaklaştırırken kıstığı gözleriyle babamın bende bıraktığı ize baktı. Gözlerini sımsıkı yumdu ve açtığında yosun yeşilleri alev alev yanıyordu. "Kim yaptı?" diye tısladı kaskatı sesi tenimi gıdıklarken. "Konuşsana, ne bu halin?"

Boşlukta sallanan ellerimi aniden onun geniş yapılı omuzlarına sarıp, bir anda yüzümü göğsüne gömdüm. O da bu yaptığıma en az benim kadar şaşırırken, burnuma dolan kokuyla derin bir nefes verdim. Tenimi soğuğa rağmen ısıtan ilahi sıcaklığı ve kalbimin hemen altında atan kalbi, tüm yaşadıklarıma rağmen bana kusursuz bir huzur bağışlarken ellerimi omuzlarından indirdim ve yapılı heybetindeki ince beline sardım. Dudaklarım boynuna temas ettiğinde bir an kaskatı kesildi ve yanda duran kaslı kolları sırtıma tırmandı. Yağan yağmur üstüme kokusunu bırakırken elimin altındaki bedeni sımsıkı sararak ihtiyacım olan şeyin keyfine vardım.

"Ne oldu sana?" diye fısıldadı dolgun dudaklarından dökülen nefesini hemen kulağımın dibinde hissederken. "Ne kadar ıslanmışsın sen öyle?"

"Çok ıslandım," diye mırıldandım. Sesim boğuk çıkmıştı ve üzerime akan yağmur umurumda bile değildi. Hissetmek istediğim tek güzellik bana sardığı kolları ve sıcaklığıydı. "Seni bekledim."

Elini başıma iyice bastırdı ve yüzümün her kıvrımında boynunun sıcaklığını hissederken ellerimi daha sıkı sardım. Bir an sonra ceketine tırnaklarımı geçirdim ve avuçlayarak elime hapsettim.

"O yara da neyin nesi?" diye sordu. Siniri hapseden sesi vahşiydi. "Kim yaptı, güzelim?"

"Hiç kimse," diye savuşturdum eli yüzeysel olarak sırtımda gezinirken. "Hâlâ çok sıcaksın."

"Bir şey mi oldu?" diye sordu onun standartlarında yumuşak bir sesle. "Kim ne yaptı sana?"

"Bana inanıyor musun?" diye tekrar sorumu yinelediğimde sırtımda tutunan elini yüzüme çıkardı ve başımı boynundan ayırdı. Gözleri gözlerime çıktığında sert olmayacak bir dokunuşla elini çenemde gezdirdi ve sırtımdaki diğer eli de beni iyice kendine bastırdı. Islanmış kıyafetlerimin üzerinde onun kıvrımlarını hissettiğimde karnım kasıldı ve sertçe yutkunarak yüzüne baktım. "Sabah olanlar-"

Islanmış, sıcak elini dudaklarıma bastırdı ve cümlemi yarıda keserek ona bakmamı emretti. Parmaklarından geçen nabzı dudaklarımda hissetmek tarifsizdi. Bakışları dudaklarıma düştü ve âdemelması kavislendi. Belimde durmaya devam eden parmakları etime göz dikmiş gibiydi ve artık gözleri kopkoyu bir ormana dönmüştü.

"İnanıyorum," diye fısıldadı boğuk sesi midemde tutkuyu pişirirken. "Ve şimdi seninle dönülemez bir yola gireceğiz."

Bir an yutkunamadım. Kelimeler kalbimin limanlarına uğrarken, omuzlarındaki elimi bilinçsizce sıkılaştırdım. Dudağımda duran parmağı yarama dokundu ve kalbim infilak ederken nabzındaki ateş tenimi yaktı. Yüzü yüzüme yaklaştı ve böğürtlen rengine çalan dudakları aralandı.

"Dönülemez bir yol," diye tekrarladım boğuk bir sesle.

Yüzü yüzüme yaklaştı ve belimdeki eli sıklaşırken sertçe yutkundu. Gözlerimin perdesine asılan âdemelmasının görüntüsü kalbimin hızla çarpmasına neden olmuştu. Boynunda duran titrek ellerim kusursuz yüzüne tırmandı ve parmak uçlarımda hissettiğim çene kasında duraksadı. Gözleri son bir kez yüzüme tırmandı ve bakışları kısıldı. Uzun kirpikleri birbirine girerken bakışları tekrar dudaklarıma düştü ve benim de gözlerim onun aralık dudaklarında konakladı.

"Kaçışın yok."

Üst dudağı iki dudağımın arasına yerleştiğinde bir an zeminin ayaklarımdan kayıp gideceğini düşündüm. Kalbim onun göğsü altında devinirken, ilkel bir istekle parmaklarımın altındaki yüzü-

nü okşadım. Sanki ateşe dokunmuştum. Boğazıma doğru tırmanan nefesini ve dudaklarının benimkiler üzerindeki dokunuşunu hissedebiliyordum. İlk defa öpüşmenin getirdiği bir heyecan değil, onu öpüyor olmamın heyecanıydı bu. Dizlerimin titrediğini fark ederken, çenesini okşayan elim bilinçsizce ensesine gitti ve saçlarını avuçladı. Dudaklarımı kıpırdattım ve bu onun için yeterli oldu.

Dudaklarım yanıyordu.

Karanlık bir inilti Asrın'ın boğazından tırmanıp dudaklarımız arasında uğuldarken, boynumda duran ateş sıcaklığındaki elleri yanaklarımı sertçe avuçladı ve kafasını yana yatırarak beni deli gibi öpmeye başladı. Onun bir parçası haline gelecek ve dudaklarının ateşinin altında buhar olup, gökyüzüne doğru dökülecekmişim sandım. Ellerim ilkel bir istekle ensesindeki saçları çekti ve bu onun için son bir sınırmış gibi dudaklarımı ezercesine öpmeye başladı. Karnım kasılıyor, organlarım sökülüyordu. Kimden geldiğine emin olamadığım bir inilti daha hiddetle savaşan dudaklarımız arasında kaybolurken, Asrın dudaklarımı dudaklarıyla çekiştirdi ve hiç istemeyerek serbest bıraktı.

"Sen," dedi kopkoyu ve dipsiz bakışlarını dudaklarımdan bir an bile ayrılmadan. "Çok büyük bir belasın."

Dudakları tekrar dudaklarıma saldırdığında bu defa çok daha sert, telaşlı ve tutkuluydu. Nefesinden akan bu yabancı tutkunun dudaklarımda bıraktığı izleri hissediyordum. Dilinin dudaklarımdan izinsizce girdiğini hissederken bir an bayılacağımı düşündüm. Boğazından hırıltıya benzer bir inilti döküldü ve karnım bilinmedik bir hisle kasılırken tırnaklarını sırtıma geçirdi. Saçlarını bir kez daha avuçladım ve ayaklarım fermanı çekilmiş gibi titrerken, dudaklarında hissettiğim yağmur kalbimi basınçla yoğurdu. Yüzümüzü yalayıp geçen yağmur ruhuma onun adını oluşturan harfleri dökerken bir kez daha gök gürledi.

Ateşiyle yanacağımı hissetsem de bundan tek bir an bile pişman olmayacaktım.

Bu delilikti.

Kabullenmiştim.

Yirmi İkinci Bölüm

-Yankı-

Zihnimin arkasına itelemeye mecbur bırakıldığım sessiz çığlıkların kanlı uğultuları o an için yok olmuştu. Kalbimin üzerindeki ağırlığın azaldığına şahit oldum. Dudaklarımız birbirinden ayrıldığında tökezleyen nefesimi toparlamaya çalıştım. Asrın'ın sanki onunmuş gibi sahiplendiği dudaklarım rüzgârın sert kamçılarıyla titrerken, ıslanmış olmasına rağmen sıcak olan alnını alnıma yasladı. Sıcak derisinde atan nabzını alnımda hissediyordum.

Kalbim kaburgalarımı çatlatmak istercesine itişip dururken, bacaklarımın tüm fermanı çekilmişti. Böyle bir anı yaşamış olmanın gerçekliği mantığıma sertçe dank ettiğinde, ne ara avuçladığını bilmediğim saçlarını bıraktım. Asrın sırtıma sabitlediği elini yüzeysel olarak kaydırdı ve belimi avuçlayarak beni bedenine hapsetti. Yanağımda duran sıcak eli önce boynuma, sonra da elime ulaşarak parmaklarımı kavradığında damarlarında atan nabzını parmaklarımda hissettim.

"Parmakların üşümüş," dedi. Kısık sesi beni mahvedecek kadar boğuk ve anlamlıydı. Sesinde hissettiğim şefkat beni kucaklarken sertçe yutkundum. Parmaklarımı tutan eli parmağımı okşadı ve kalbim o parmağın nabzında attı. "Titriyorsun."

Bu titremenin soğuktan değil de dudağıma kondurduğu ve

ruhumun derinlerini sarsan öpücükten dolayı olduğunu bilmiyordu. Bilmesini istemezdim. Yüzümü kaldırmaya yetecek cesaretim silik bir ışık olup, yavaşça bedenimi terk etti.

"Yağmur yağıyor," diye mırıldandım bana ait olduğunu bildiğim ama bana yabancı gelen kısık sesimle.

Burnundan verdiği sert soluklar ıslanmış saçlarımı çekiştiriyordu adeta. "Bana baksana," diye fısıldadı karnımda cirit atan kara yılanlar onun karanlık sesinde dolanırken. "Utanıyor musun?"

Omzumu silktim ve gözbebeklerim titreşirken bakışlarımı yerden ayırmadım. Benden çıktığını bildiğim iniltilerin varlığından haberdarken onun yüzüne bakmak hiç bu kadar zor olamamıştı. O anı yaşarken ayaklarımın dünyada olmadığını bilsem de şimdi her şey farklıydı.

"Utanmıyorum," dedim titrek sesim uğuldayan rüzgârın fısıltısına karışırken. "Sadece, bakmak istemiyorum."

Burnundan tuhaf bir homurtu çıkardı ve kalbim büyük bir hınçla tepinirken, onun kalbi göğsüme yabancısı olduğum bir huzur aşıladı.

"Yalancı," diye fısıldadı kalbimin karşılık vermeye arzu duyduğu ses. "Tenin kıpkırmızı ve ıslak. Şu an gerçekten çok çekici görünüyorsun."

Bir an yüzümü kaldırıp, onun kusursuz yüzünü görmek istedim ama ağzından çıkan kelimeler daha da utanmama neden olmuştu. Sertçe yutkundum ve öpücüğün yakıcı etkisini azaltmak için derin nefesler aldım.

"Sana bakmam için söylüyorsun," diye fısıldadım huysuz bir sesle. "Kandırmasana."

Parmakları çeneme tutundu ve sertçe yutkundu. Parmağı yüzeysel olarak çenemde gezindi ve yüzümü kaldırarak onu görmemi sağladı. Islak saçlarından akan damlalar şakaklarına doğru yol alırken yeşil hareleri kısıl ve koyulaştı.

"Nasıl güzel olduğunun farkında bile değilsin," diye fısıldadı sıcak dudaklarından üfürdüğü nefesi dudaklarımın üzerine yayılırken. "Ve senin dudakların sahiden çok dolgun."

Gözlerim kısıldı ve yanaklarımda varlığını sürdüren pembelik çoğalırken, kalbimin bundan memnun olması ruhumu şaşırttı.

"Söyleme böyle," diye homurdandım. "Utandırmak için yapıyorsun."

"Hımm," diye mırıldandı böğürtlen rengine çalan dudaklarını birbirine bastırırken. "Öyle mi dersin?"

"Hı-hı," dedim nefeslerimiz birbirine karışırken. "Oynama benimle."

Uzun parmaklarını benimkilerden geçirdi. Elini tümüyle elimin içinde hissederken kalbim yerinden hızla fırlayacak, ellerimizin arasında atacak sandım.

"Fazla ıslandık," dedi koyulaşmış gözleri yüzümü itinaya gezinirken. Alnını alnıma sertçe sürttü ve gözlerini kapadı. "Gidelim mi?"

Parmaklarımı saran uzun parmaklarını kavradım ve nabzında atan kanı avuç içimde hissederken seslice yutkundum. "Gidelim," diye mırıldandım. "Beraber."

Alnını alnıma bir kez daha sertçe sürttü ve geri çekildi. Yağmur dinmişti ama rüzgâr sertçe esmeye devam ediyordu. Sıcaklığını hissettiren ıslak ve sıcak eli avucumda kayarken, bir adım gerisinden sakin adımlarla onu takip ettim.

Mantığımın bana dehşetle baktığı malum anlar gözlerimin perdesine asıldığında, karnımdan boğazıma doğru yükselen sıcak basınçla yüzleşiyordum. İlk defa öpüşmenin bu kadar heyecan aşılaması belki normaldi ama asıl heyecanımın onun dudaklarından içtiğim nefesten kaynaklandığını da biliyordum.

Elimin içinde sabit duran parmakları göğsüme mümkünü olmayan basınçlar yüklerken dairenin önüne yürüdük. Kapıyı anahtarıyla açtı ve durağan adımlarını içeri yönlendirdi.

Karanlık koridor gözlerimin önüne düşerken, beni de kendisiyle birlikte içeri sürükledi ve kapıyı arkamızdan sakince kapadı. Karanlık koridorda silueti tüm ihtişamıyla dikilirken, ıslaklığına rağmen yaydığı sıcaklığı hissediyordum. Beni peşine takarak koridor boyunca ilerledi. Kalbim, gelecek anların telaşıyla kıpırdanıyordu.

"Gel," diye mırıldandı odaya yönelirken. Koridor boyu yürüdük ve üst kata çıktık. Ev bir nebze sıcak olsa da kıyafetlerimin ıslaklığından dolayı fazlaca üşüyordum. Arkasında duraksadığımda, önünde durduğu kapıyı araladı ve tanıdık oda gözlerime düştü. Cam mekanizmadan yapılan odanın tavanı yağmurla ıslanırken, kısık bir ışık odayı aydınlatıyordu. Yağmurun sesleri cam mekanizmanın yüzeyine düşüp muhteşem bir görüntü sergilerken göz ucuyla Asrın'a baktım. Bana bakıyordu. Bakışları yüzümden ayrılarak üzerime indiğinde tuhaf bir utançla cebelleştim. Bakışları kısık, delici ve benim açımdan son derece tehlikeliydi.

"Dolaptaki kazaklarımdan birini giy," dedi esrarengiz bir tını ses tellerinden yükselirken. "Çok üşüdün."

Yorgun ayaklarımı kıpırdatarak çift kapılı dolabın karşısına geçtim ve kapının kulplarını kavradım. Işık sayesinde birçok şeyi net olarak görebildiğim için koyu renkli kıyafetleri seçebiliyordum. Dolaptan yoğun olarak gelen karamel kokusu bir an gözlerimi sımsıkı kapatıp o hayranı olduğum mistik kokuyu içime çekme isteği uyandırsa da elimi herhangi bir kazağa atmakla yetindim. Elime gelen yumuşak dokuyla dolaptan uzaklaşarak, bakışlarımı elimdeki koyu yeşil kazağa çevirdim.

Asrın'ın hareketlendiğini göz ucuyla görünce bakışlarımı ona çevirdim. Kalbimin dakikalardır dinmek bilmeyen nabızları sessiz odanın içinde çağlarken, Asrın'ın sert adımları önümde duraksadı.

Uzun boyu sebebiyle başını eğdi ve ben de çekingen bakışlarımı onun yüzüne kaldırdım. Gözlerinde, yeşili içine hapseden dipsiz ve siyah bir kuyu vardı. Bakışları kısık ve keskindi. Saçlarımın ağırlığı boşlukta sallanırken, elleri ellerimin içindeki kazağı kavradı. Afallamış bir şekilde ona bakarken dilime uğrayan kelimeler kesik kesik iniltilerdi. Kazağı omzuna attı ve boştaki ellerini deri ceketimin önüne atarak ceketi kollarımdan sıyırdı. Ağzımı araladım, bir şeyler demek ve itiraz nidaları dökmek istedim ama yapamadım.

Ceketi yere düşürdü ve bakışları daha da kısıldı. Ellerini tekrar siyah tişörtümün uçlarına attı ve utanç bütün yüzümü kaplarken

kaldırdığım kollarımdan tişörtü çıkararak yere attı. Savrulan saçlarım yüzüme ve boynuma dökülürken önünde sadece sutyenle kaldığımı unutmaya çalıştım.

Gözleri yüzümden tek bir an ayrılmasa da dipsiz siyahların içinden siyah bir yıldız geçti. Dudaklarını dişledi, bakışları kızaran yanaklarıma düştü ve ellerindeki kazağın uçlarını kavrayarak başımdan aşağı geçirdi. Kazağın yumuşak dokusu tenime dokundu. Uzun ve bol kazak kalçalarımın altına kadar uzandığında yüzünde memnuniyet ifadesi oluştu.

Dolabın yanına ilerledi ve kapıları açarak bir süre kurcaladı. Bir an sonra bir havlu çıkardı ve saçlarını gelişigüzel kurulayarak aniden bana doğru fırlattı. Havlu yüzüme yapışınca tip tip ona baktım. "Kaba," diye homurdandım.

Asrın üzerindeki kazağı ensesinden çekiştirerek çıkardı ve yere fırlatınca parkede tok bir ses bıraktı. Kaburgalarım birbiri içine geçerek lime lime olurken, gözümün irislerine asılan çıplak gövdesi mideme ucu keskin bir bıçak sapladı. Üzerine bir şey giymesini bekledim ama bunu yapmadan arkasını döndü. Dudaklarım aralandı ve Asrın yanımdan geçerek kendini yatağın üzerine bıraktığında bakışlarımı duvara çevirdim.

"Bakma öyle şaşkın şaşkın," dedi bakışlarını tavana çevirirken. Kulaklarımda uğuldayan kelimelerin bilinciyle bakışlarımı tekrar ona çevirdim. Heybetli vücudu kısık ışığın altında kendini belli ederken, pürüzsüz bir elmas gibi parlayan geniş omuzları ve kaslı vücudu gözlerime düştü.

"Öyle mi bakıyorum?" diye mırıldandım omzumu silkerken. Uzun bacakları yuvarlak yatağın dışına çıkmıştı. "Farkında değilim."

"Gelsene," dedi düz sesi aramızdaki tuhaf elektriklenmeyi cızırdatırken. Bakışlarım ona kaydığında çenesiyle yanını işaret etti. Dünden gönüllü olan bacaklarım yatağın etrafını dolanırken kısık bakışları üzerimde temkinle dolanıyor, kalbimin üzerine kurulan tatlı ağırlığa yük bindiriyordu.

"Geleyim mi?" diye mırıldandım sesimden akan muziplik onu şaşırtırken.

"Oyun mu oynayacaksın?" diye sordu karanlık sesi kaşlarımı çatmama sebep olurken. "Gelsene buraya."

Bir adım daha attım ve yatağın önünde duraksadım. Keskin bakan yeşiller karanlıkta uçsuz bir vadi gibi parlarken, bir anda başının altına yasladığı elini üzerimdeki kazağının yakasına yerleştirdi ve kendine doğru çekti. Saçlarım yüzüme doğru savrulurken yüzüm onun yüzünün önünde duraksadı. Kirpikleri birbiri içine girerken, burnumun ucundaki dolgun dudakları kıpırdadı.

"Seninle her türlü baş edebilirim," diye fısıldadı karanlık sesi düzensiz nefesini takip ederken. "Küçük bir kız çocuğu olduğunda sevimli oluyorsun ve bu benim hoşuma gitmiyor."

Düzensiz solukları yüzüme çarparken, karnım yatağın sert baskısıyla cebelleşiyordu ama pek de umursadığım söylenemezdi. "Ne gider?" diye mırıldandım eğlenen ifademle. "Hoşuna?"

Diğer elini başının altından ayırdı ve belime atarak dokunuşunu bana bağışladı. Kaburgalarım çatlıyor, her bir çatlak cam kırığı olup tenime ve ruhuma batıyordu. Avucu belimi kafeslerken bir anda beni yukarı kaldırdı ve yatağın diğer tarafına savurdu.

Gözlerim kocaman açılırken eli belim boyunca kaydı ve iyice kendine bastırıp, iki elini göbeğimde birleştirdi. Nabzım hızlanırken kalbim, adrenalin ve heyecanın getirdiği basınçla çırpındı. Onu gördüğüm ilk an göğsünde uyumayı dilemişken şimdi bunun gerçekleşmesi, hayatın benden aldıkları karşısında verdiği kefaletti belki de.

"Nefesim tıkandı," dedim. "Ne yapıyorsun?"

"Daha çok tıkacağım nefesini," dedi esrarengiz bir sesle. Parmakları kazağın üstünde kıpırdadı. "Hadi, şimdi bana neler olduğunu anlat."

Kelimeler saklandığı kuyudan kafasını çıkardı ve muhtaç gözlerle bana baktı. Aciz olmaktan yorulan kısık gözler bana bakarken, dilimi yoklayanları boğazımdan geriye doğru savurmayı ve hiçliğe bırakmayı istiyordum.

"Yok bir şey," diye fısıldadım harfler yalancı olduğumu yüzüme bağırırken. "Bir şey olmadı ki."

Derin bir nefes verdi ve havalanan göğsüyle beraber beni de

havalandırdı. Sırtımın altında atan kalbinin nabzı ruhumun bütün duvarlarında yankı yapıyordu.

"Anlat bana güzelim," diye fısıldadı kalbimin karşılıksız kalamayacağı o ses tınısıyla. "Kim sana ne yapıyor? Söyle, geleyim haklarından."

Ne vardı sanki onun dudaklarına nefes olan her harfe kalbim tepki vermeseydi? Zavallı olan ben mi yoksa her şeye çırpınan göğsüm müydü?

"Seni aradım," diye mırıldandım konuyu değiştirebilme umuduyla. "Açmadın."

Bir an duraksadı. "Ne zaman? Neden?"

Bedenim gevşerken, "Buraya gelmeden önce," diye açıkladım onun vaat ettiği ışığa tutunurken. "Buraya gelmek gibi bir fikir aklımda yoktu. Seni aradım, açmadığında ben..." İç geçirdim. "Gidebileceğim tek yerin, senin yanın olduğunu hissettim. Kızabileceğini düşündüm ama o an sadece gelmek istedim."

Sıcak ayakları benimkileri yakaladı. Buz gibi ayaklarım onu şaşırtmış olmalı ki bir an duraksadıktan sonra ona göre fazla minik kalan ayaklarımı ayaklarının içine hapsetti.

"Kızmam," dedi net bir tavırla. "Benim yanımda olmandan hiçbir zaman şikayetçi olmadım, olmayacağım. Gidebileceğin tek yer benim yanım olmalı, başkasına ihtiyacın yok ki senin."

Bugün ona ihtiyacım vardı ve o başkası değil, başkaydı.

"Benden bıkarsan?" dedim. Sesim bunun olmaması için yakarıyordu. "Yani herkes herkesten bıkar, öyle değil mi?"

"Öyle," dedi acımasız bir sesle. "Ama ne sen herkessin, ne de ben normalim. Unut bunu."

Bir an yastıkta emaneten duran ellerimi göbeğimde duran ellerine bastırmak istesem de bunu yapamayacağımı biliyordum. O gün var olduğunu düşündüğüm sınırlarıma okkalı bir tekme savurmuş, bir sınırı yere sermiştim ama daha fazlasını yapabilir miyim, bilmiyordum. Hem Allah aşkına belki beni bir daha öpmeyecekti bile, ne düşünüyordum böyle? Sırtımı göğsüne iyice yasladım ve bu gecenin sonunda böyle bir uykuya yatacağım için şükrettim.

Halime acımış olmalı ki beni iyice kendine bastırdı ve kenara ilişen pikeyi yakalayarak üzerimize çekti. Tekrar ellerini göbeğimin üzerinde birleştirdi ve başını boynumun girintisine yasladı.

"Göğsüme sığınmanı seviyorum," dedi. İfadesiz sesini didikleyen keskinlik şeffaftı. "Benimle uyumanı da. Sanırım seni sıkça buna zorlayacağım."

• • •

Kalbimin tepkisiz kalamadığı, ciğerlerimi sömüren tanıdık koku burnuma doğru yükseliyordu. Gece nasıl yattıysak hâlâ öyleydik. Başı hemen boyun girintimde, dingin nefesi saçlarımın diplerindeydi. Belime iki taraftan sıkıca bağladığı kolları vücudumu kafeslemiş, vücudunun üzerine oturtmuştu. Sıcacıktık. Kurumuş boğazımı temizleyerek gözlerimi usulca araladım.

Masmavi gökyüzü tüm şeffaflığıyla karşımdaydı. Cam mekanizma sayesinde tatlı maviliği, buğulu havayı görmüştüm. Derin bir nefes verdim ve Asrın'ın göbeğimdeki elleri de bedenimle birlikte yükselirken, başımı yavaşça çevirerek omzumun üstünden onun yüzüne baktım.

Önceki gecenin izlerini taşıyan saçları alnına dökülmüş, uzun ve kıvrımlı kirpikleri birbirine girmişti. Gözkapakları yemyeşil gözlerini örtmüş, kalbime dokunan hareleri bana yasaklamıştı. Düzgün ve her kadını kıskandıracak güzelliğe sahip olan burnu profilden gözlerime düşmüştü. Her daim gergin olan böğürtlenden çalma dolgun dudakları düz bir çizgi halindeydi ve kıvrımlarında huzurlu bir hava vardı ama kesinlikle masum değildi.

Gecenin malum anıları utancımla harmanlanıp, yüzüme aşinası olduğum bir pembelik yayarken dudaklarım sızladı. Biriyle nasıl öpüşüldüğünü bilmeyen biriyken dün gece nasıl ona ayak uydurduğumu bilemiyordum ama hislerimin getirisiyle bunu yaptığımı da tahmin etmek zor değildi.

Önüme döndüm ve kalbimin tutarsız atışları sessiz odada çağlarken bir süre kitaplıktaki kalın kitaplara baktım. Önceki geceyle ilgili ne düşündüğünü bilmiyor, yüzüne nasıl bakacağımı sorguluyordum. Tamam, onun ve yaşadığı hayat için oldukça basit bir hareket olsa da sonuçta benim ilk öpücüğümdü.

Onunla öpüşmüştüm.

Bunu sahiden yapmıştım.

Sırtımın altında dövünen kalbini hissetmenin kalbime çektirdiği amansız azap ruhuma asılırken ayak parmakları kıpırdadı. Uyandığını düşündüğüm o anlarda, boyun girintime sakladığı ve taşımaktan tek bir an rahatsızlık duymadığım kafasını usulca kaldırdı.

"Günaydın," diye fısıldadı mahmur sesinin güzelliğine hazırlıksız yakalanan kalbim göğsümün üzerinde tepinirken.

"Sana da günaydın," diye mırıldandım sesimi bulmaya çalışırken. Eli göbeğimde kaydı ve belimin kavisinde duraksadı. Bakışlarını profilimde hissederken, yatağın üzerine hunharca serilen saçlarımın elektriklendiğini göz ucuyla gördüm.

Yatakta doğruldu ve bacaklarını kendine doğru çekerek çıplak sırtını yatak başlığına dayadı. Yatağın baş kısmı onun ağırlığıyla çökmüştü. Kalbime yeni tesir etmeye başlayan utanç boğazımdaki kelimeleri yiyip bitiriyordu. Bakışları yüzüme tırmandı ve eli belimden ayrılırken, gözleri pembeliğin yayıldığı yüzümü eşeledi.

"Kalkmalısın," dedi. Kısık sesi son derece ifadesiz de olsa bakışlarındaki iğneler daha fazlasını kapsıyordu. "Okulu mu asacaksın yoksa?"

Dudaklarımı dişledim ve zihnimin içimde gerçeklere bir kapı açılırken, kalbim memnuniyetsizce homurdandı. "Asmayacağım tabii. Kalkacağım."

Asrın sırtını yatak başlığından ayırdı ve elleriyle yatağın üzerinden destek alarak ayaklandı. Çıplak ayakları zeminle buluşurken bir süre camdan dışarı baktı. Geniş omuzları, pürüzsüz teni gözlerime aşinası olmadığım görüntüler aşılarken, kalbime de yabancısı olduğum tepkiler yolluyordu. Yataktan doğruldum ve utana sıkıla ayaklandım.

Dolabın kapılarını araladı ve bir şeyler kurcaladıktan sonra siyah renklerinde düz bir kazak çıkardı. Asrın kazağı kollarından geçirerek teniyle buluşmasına izin verdikten sonra arkasını dönerek benimle yüz yüze geldi. "Dudağın acıyor mu?" diye sordu

tuhaf bir sesle. Bakışları dudaklarıma düştüğünde dün gecenin anıları gözlerimin perdesini yırttı.

"Hayır," dedim gereksiz bir telaşla. "Zaten abartılacak bir şey yoktu."

Bakışlarımı ondan ayırarak yere düşürdüm ve kıyafetlerimi gördüğümde ani bir hareketle eğilerek onları kavradım. Gözlerinin titizlikle beni takip ettiğini biliyor, bu saf gerçek göğsümü sıkıştırıyordu. Titrek ellerimle kıyafetleri aldım ve hızla doğrularak, bilhassa ona bakmadan kapıdan çıktım. Koridor boyunca yürüyerek alt kata geçtim. Salona hızlı adımlarla yürürken, Asrın'ın hemen ardımdan beni takip ettiğini biliyordum ama beni durdurmuyordu. Salonun kapısını araladım ve kalbim onun adım seslerine bile kafa takarken içeri doğru adımladım.

"Kaç bakalım," dedi salonun kapısını kapatırken. Ondan uzaklaşmak istedim ancak ayaklarım, kalbimin sessiz kalmaya mecbur bırakılan kelimelerinin boyunduruğu altında kıpırdamadan duraksadı. Birkaç adım daha attı ve tek bir an bile şüphe etmeden özel alanıma girerek, tüm benliğimi onun varlığı altında hapsetti. "Vazgeçtim, kaçmasana benden."

"Ne kaçacağım," diye çemkirdim utancı üzerimden silkmeye çalışırken. "Kaçmıyorum."

Bir adım daha attı ve iri elini bana doğru uzattı. Tereddütle ona bakarken, eliyle kolumu yakalayarak beni kendine çekti. Bakışlarımı avucumdaki kıyafetlere indirdim ve kalbimin heyecanlı çırpınışları altında bunu yapmasına izin verdim. Üstten bana bakarken, elini çenemde gezdirdi ama katiyen onu görmemi sağlamadı.

"Utanmanı istemiyorum," diye fısıldadı kalbim birçok şeyin birikintisi altında boğuşurken. Kelimelerinde ağır bir keskinlik, kati bir tını vardı. Ellerimi kıpırdattım ve kollarımı iki yana açarak onun beline sardım. Bir an kaskatı kesilse de sadece çenesini başıma sürttü. "İlk olduğunu biliyorum. Sıradan değildi, olamaz da. Konu sen olduğunda her şey yönünü şaşırıyor. Seni görebiliyorum, yapacağın her hareketi önceden seçebiliyorum. Tamam, beni bile şaşırttığın anlar olsa da sen farklısın. Herkes gibi değilsin, bilmiyorum ama tuhaf."

Onun göğsünün altında olduğunun bilincinde, ürkek gözlerle kafasımı kaldırıp ona baktığımda, benim de ondan bir farkım olmadığını gördüm. "Bu kelime sana yakışmıyor," dedim çatlak sesimle.

Kaşlarını çattığını hissettim. "Hangi kelimeymiş o?"

Yüzümü göğsüne sürttüm ve aşinası olduğum mistik kokuyu içime çektim. Onun yanında hiçbir sınır, duvar kalmıyordu. Ben hepsinin altında kalıyordum. "Bilmiyorum?" diye mırıldandım kısık sesle.

"Bak sen?" dedi. Sesinde hafif bir alay vardı ama görebilmek zordu. "Niye yakışmıyor?"

"Sen çok netsin," dedim. Sesimin tınısında onu tanıyan bir şeyler vardı. "Netsin ama hiçbir şey çözümleyemiyorum. Bilinmezlikler sana ait kelimeler değil, her ne kadar benim için bilinmez olsan da."

"Senin için bilinmez miyim?" diye sordu ifadesiz bir sesle. "Aslına bakarsan sana herkesten daha açığım."

Kapının zili uğuldamaya başladığında olanca gücümle kaşlarımı çattım. Asrın derin bir nefes verdi ve göğsü havalanırken usulca bedenimi kendinden ayırdı. Ellerimi belinden ayırdım ve bir adım geri çekildim.

"İçeri geç, üzerini giy."

Asrın'ın ardından salondan ayrıldım ve koridor boyunca yürüyerek bir odaya girdim. Girdiğim yerin banyo olduğunu fark ettiğimde biraz da rahatlamış olarak derin bir nefes verdim. Koyu renkli lavabonun yanına ilerledim ve ayaklarım çıplak parkede tiz sesler bırakırken aynadaki yansımama baktım. Yuvarlak ve sade işlemeli aynadaki yansımamın her zamankinin aksine canlı oluşu beni şaşırtmıştı. Mavi gözlerimde alışkın olmadığım bir parlaklık vardı. Dudaklarım tatlı bir pembeydi ve yabancısı olduğum bir kıvrılma baş göstermişti.

Üzerimdeki koyu yeşil kazağı çıkardım ve istemsiz olarak kokladıktan sonra yeni fark ettiğim kirli sepetinin içine bıraktım. Siyah tişörtümü giydim ve deri ceketi kenara bırakarak musluğu açtım. Avucuma su doldurup, yüzümü birkaç kere yıkadım ve

havluyla kuruladım. Bıraktığım deri ceketi tekrar kavradım ve çıkışa yönelerek kapıyı araladım.

Koridorun sonundan gelen uğultulu ses kulağıma dolduğunda kapıyı arkamdan örterek salona doğru ilerledim. Gittikçe daha da yoğunlaşan gürültü artık daha seçilebilir olduğunda, ilk olarak Asrın'ın heybetli vücudunu gördüm.

Açtığı kapıya dayanmış, bir elini kapının pervazına yaslamıştı. Bir şeyler konuştuğunu algılarken merakla o yöne doğru ilerledim. Cenk ve Lavin görüş alanıma girdiğinde Asrın'ın yanına yöneldim. Geldiğimi fark ederek bana yandan düz bir bakış attı ve tekrar kapıya döndü.

"Almayacak mısın içeri?" diye sordu Cenk bir eliyle kapıya dayanan Lavin'i düşmemesi için tutarken.

Lavin kendini Cenk'e yaslamış, kafasını yere eğmişti. Üzerinde ispanyol paça bir pantolon ve ilk defa sade olduğunu fark ettiğim bir kazak vardı. Uyuyor gibi görünüyordu.

"Bunun nesi var?" diye sordum Lavin'e bakarken.

Cenk sırıttı. "Gece fazla yoruldu."

"Ha?"

Asrın yere bastığı ayağını ona vurmak için kaldırdığında, Cenk beraberinde Lavin'le birlikte gerileyip duvara çarptı.

"Kafam kırıldı." Lavin sersemleyerek ayıldığında kısık gözlerle etrafa bir göz atarak tekrar Cenk'e yaslandı. "Uykum var."

"Aptal herif," diye homurdandı Asrın kıstığı gözlerle Cenk'e bakarken. "Kızı niye getirdin? Gözünü açamıyor bu salak?"

"Esila niye burada?" diye sordu Asrın'ı es geçerken. "Valla artık şaşıramıyorum, siyam ikizleri gibi oldunuz. Biriniz neredeyse diğeriniz de orada."

Cenk'e boş boş baktığımda Asrın ağzında bir şeyler homurdanıp kalçasını vestiyere yasladı ve botlarını giyerek bağcıkları üstünkörü bağladı. Anlamaz bakışlarla ona bakarken dilimi yoklayan soruları boğazıma tıktım.

"Kızı içeri sok," dedi yerinde doğrulup, Cenk'e bir bakış atarken. "Bugün okula gitmesin."

"Tut bakalım." Cenk, Lavin'i üzerime doğru nazik sayılabi-

lecek bir hareketle ittiğinde bir an sendelesem de toparlayıp ona kötü bir bakış attım.

Lavin baygın gözlerle bana bakarak ayaklandı ve salakça sırıtarak sarsak adımlarla salona yöneldi. Asrın'ın hareketlendiğini fark ederken bana bir şeyler söylemesini umutla bekleyen yanım, attığı adımların bana ulaşacağı tok sesleri bekliyordu.

"İn sen," dedi ifadesiz bir sesle. "Ben geleceğim."

"Neden?" diye sordu Cenk çattığı kaşlarla bize bakarken. "Sen de gel."

"Git sen," dedi. Sesi artık daha sabırsızdı.

"Sen de gel."

"Git ulan, git." Sesini yükselttiğinde, Cenk imalı bir bakış atarak asansöre doğru yöneldi. Kaşlarımı çattım ve ona bakarak yanıma ilerlemesini izledim. Bir önceki günün ardından kalbim artık iflah olmaz bir şekilde çırpınıyordu. Ellerimi duvara yasladım ve derin nefesimle göğsüm havalanırken Asrın ifadesizce bana bakmaya devam etti.

"Gel," diye mırıldandı elini bana uzatırken. Şaşırsam da belli etmeyerek bana uzanan sıcak elini tuttum.

Parmakları parmaklarıma tutundu ve bana arkasını dönerek koridor boyunca ilerledi. Parmaklarından yayılan ilahi sıcaklık göğsümdeki ölü cesetlere mezar kazarken, az önce çıktığım lavabonun önünde duraksayarak kapıyı açtı. Beni beraberinde içeri soktu ve kapıyı kapatıp, banyo tezgâhına doğru ilerledi. Uzun kollarını kaldırdı ve dolap kapaklarını açarak bir şeyler kurcaladı.

"Bir şey mi arıyorsun?"

Boşta duran iri elini banyo tezgâhının boş beyaz zeminine vurdu. "Geç, otur bakayım," diye mırıldandı düz bir sesle. Bir şeyler kurcaladığı avucuyla daire şeklinde, ince küçük bir kutu yakaladı. "Hadi otursana, kızım."

Memnuniyetsizce yüzümü buruştursam da halimden memnun olduğumun kalbim de, mantığım da farkındaydı. Yerimden kıpırdandım ve ilerleyerek lavabo tezgâhının önünde duraksadım. "Niye oturayım ki?"

"Ben öyle istiyorum," diye mırıldandı ve temiz tezgâha bir kez

daha vurarak oturmamı işaret etti. Kaşlarımı çatarak oraya yöneldim ve parmak uçlarımda yükselerek kalçamı tezgâha yasladım. Kalçamı geriye ittim ve ayaklarım zeminden ayrılırken, Asrın hareketlenerek yanıma yürüdü ve önümde dikildi.

"Aferin kızıma," dedi. Sesinde alay vardı. İki bacağımın arasına girmiş, üstten bakışlarını bana yöneltmişti. Uzun boyundan dolayı kafamı hafif bir açıyla kaldırarak bakışlarını karşıladım.

Ağzımın içinde onu taklit ettiğimde, boştaki eliyle dudaklarımın üzerine vurdu ve tek kaşı korkunç bir şekilde havalandı ama bunun onu daha da güzel yaptığını bilmiyordu.

"Vurmasana," diye homurdandım. "Üç yaşında kız mıyım ben?"

"Evet," dedi bakışlarını benden ayırıp, elindeki kutuya çevirirken. Küçük, muhtemelen içinde merhem olan kutunun kapağını açarken anlamaz gözlerle ona bakıyordum. "Ve şimdi o dolgun dudaklarını arala."

"Ha?"

Tuhaf bir homurtu çıkartarak bana baygın bir bakış fırlattı. "Dudakların diyorum," diye fısıldadı, bakışları dudaklarıma düşerken. "Arala da merhem süreyim."

Yutkunamadığım anların telafisiyle sertçe yutkunup, bakışlarımı yüzünden ayırdım. Bana biraz daha yaklaştı ve keskin bakışları yüzümden tek bir an ayrılmadan, parmağının ucunu merhemle buluşturdu.

"Ağzını balık gibi açtığında çok salak oldun," dedi parmağını dudak kıvrımımdaki yaraya dokundurmadan hemen önce.

Dudağımın üzerinden elektrik akımının geçtiğini hissederken, merhemi dudaklarımda hissederek irkildim. Bakışları dudaklarımdan tek bir an ayrılmadan merhemi yaydı. Bakışları tam bir karmaşaydı. Sıcak nefesim onun parmağının üzerine çökerken, yakınlığının kalbime ektiği hastalıklı hisle yutkunamadım.

"Çok yumuşak," dedi kısık sesi kaburgalarımı çatlatırken.

"Ben yapabilirdim," dedim gözlerimi kusursuz yüzenden ayıramazken. Gözlerime bakmadığı sürece ona bakmak daha kolay bir meziyetti. "Ayrıca fazla bir şey yok, kendi kendine geçerdi."

"Tabii ki yapabilirsin," diye mırıldandı bakışları aheste bir tavırla gözlerime tırmanırken. Yüksekten aşağı inen bir serçenin adrenalinle atan kalbini, hınçla savrulan yumuşak tüylerini benliğimde hissediyordum. "Fakat ben yapmak istiyorum. Hem, neden bir şeylerin sana iyi gelmesini istemiyorsun? Hep böyleydin, değil mi?"

Yazıya dökmeye uğraş görmediğim ama kalbimin ruhani dilinden dökülen, kudretli olduğu kadar acıtan kelimeler tüm gerçekliğiyle önüme serildi.

"Sinirlerimi bozuyorsun," dedim kaşlarım huysuzca çatılırken. "Ben senin hakkında hiçbir şeyi tahmin bile edemezken, senin tüm gerçeklerimi çözmen beni deli ediyor."

Parmağını dudağımdan yavaşça ayırdı ve iki yandan dizlerimin yanına yaslayarak keskin gözleriyle bana baktı.

"Deli," diye fısıldadı boğuk sesi harfleri dudaklarıma dokundururken. "Zır deli."

"Cenk bekliyor. Gitsene."

"Saklama kendini benden," diye fısıldadı ve hemen ardından özel alanımdan ayrılarak birkaç adım geriledi. Boğazımdan geçmeyen tükürükler sıcak bir lav olup mideme doğru aktı ve karnımı kasarken eriyerek magmaya boşaldı. "Lavin ayılınca okula gidersiniz. Cenk'le dışarı çıkacağım ben."

Nereye gittiğini merak eden yanım uzun tırnaklarını tenime geçirip, soruları dilime pervasızca sürerken, bakışlarım temiz fayans döşemelerine tırmandı. "Pekâlâ," dedim yavaşça. Dilimdeki heceleri sakladım. "Gideriz biz."

"Ve şey," dedi kavisli kaşları çatılırken. "Kendine dikkat et."

Asrın bana son bir bakış atarak banyodan ayrıldığında, alamadığım nefeslerin hepsini tek bir seferde aldım. Banyonun kapısını açtım ve koridor boyu yürüyerek salona ilerledim. Kapının ucunda Lavin'e göz attığımda sersemce uyuduğunu fark ederek, ona kahve yapmak için mutfağa ilerledim. Çıplak ayaklarım tanıdık mutfakta tiz sesler bırakırken tezgâhın yanında ilerleyerek, kaynaması için su ısıtıcısına su koydum.

Yaptığım kahveyle onu ayıltmayı başardıktan sonra, neden bu-

rada olduğumla ilgili sorduğu tüm soruları yanıtsız bırakarak bir şeyler atıştırmıştık. İlk derse geç kalacağımız için rahattık. Lavin durmadan konuşmuş ve sorgulamış olsa da susmayı başarmıştım. Onun yaptığı sandviçleri yedikten sonra yola çıkmıştık. Ehliyeti olmadığı halde araba kullanmasını onaylamıyordum ama ona müdahale edemeyeceğimi de biliyordum. Araba okulun önünde durduğunda, çantamı almadan geldiğimi fark ederek umutsuz bir iç çektim.

Kapıyı aralayarak arabadan dışarı çıktığımda Lavin de peşimden geliyordu. Temiz bahçede tok sesler bırakan botlarımın sesi kulağımı doldururken, birkaç kişinin bakışları altında okul bahçesini aşarak binaya girdik.

"Bir kahve daha içmem lazım," diye mırıldandı Lavin gevşekçe esnerken. "Sen sınıfa çık, ben bir kahve alıp geleyim."

"Geleyim mi?"

"Yok, zaten ilk dersi benim yüzümden kaçırdın. Hiç bekleme, sen git."

Onu onaylayıp merdivenlere yöneldim. Temiz, beyaz merdivenleri tırmanırken insanların yüksek sesli konuşmaları ve gülüşmeleri beni onlardan uzağa itiyordu. Merdivenleri bitirip, koridor boyunca yürüdüm ve sınıfın kapısını aralayıp, içeri göz attım. Yanlış hatırlamıyorsam ders fizikti ve öğretmen henüz gelmemişti. Telaşlı adımlarla yerime ilerleyip, ceketimi sıranın üstüne bıraktım.

"Geç kaldın." Bora'nın tanıdık, tok sesi kulaklarımı doldurduğunda kaşlarımı çattım ve yüzümü kaldırdım. Alışkın olduğum sureti odağıma girerken, önümdeki sıranın boş yüzeyine oturdu. "Bir yere mi uğramıştın?"

Anlamsızca ona baktım. "Efendim?"

Bora bakışlarını benden kaçırdı ve iri elinin uzun parmaklarıyla sıranın yüzeyinde ritim tutturdu.

"Hiç geç kalmazdın," dedi sabit bir sesle. "Sadece merak ettim."

Bora'yla aynı mekânda olup, baş başa konuşmak istem dışı beni geriyordu. Ben bunu Asrın'la aramızda geçen günlük mese-

lesine bağlasam da içimde tuhaf bir huzursuzluğun olduğunu da kabul etmeliydim.

"Hayır, bir yere uğramadım," dedim gerçekçi olarak. "Gece başka bir yerde kaldım."

Bora'nın ifadesiz yüzünde bir gülümseme peyda oldu.

"Haftaya kamp var," dedi keyifli bir sesle. "Muhtemelen gideceğiz, sen de gelsene."

Gözlerim kısılırken bir süre aklıma yatan fikri düşündüm. Ne ilkokul ne de lise hayatım boyunca hiçbir geziye gitmemiş, gitmek de istememiştim. Asrın'ın o taraklarda bezi olmadığını bilsem de birlikte gitme fikrini sevmiştim.

"Olabilir," diye mırıldandım düz bir sesle. "Ne yapmamız gerekiyor?"

"Kayıt falan işte," diye geçiştirdi ayaklanırken. "Gitmek istersen ben hallederim."

Onu onaylayıp önüme döndüğümde, Bora da yanımdan uzaklaşarak sırasına ilerledi. Bora'nın bana aşıladığı fikir hoşuma gitse de Asrın'ın geleceğini sanmıyordum. Ders boyu Asrın ve Cenk gelmemiş, Lavin de ders boyu uyumuştu. Öğle arasına kadar böyle giden süreçte Asrın'ı aramak, nerede olduğunu sormak istesem de beni tutan bir şeyler buna engel olmuştu. Bu sebeple Lavin'e onları aratmış ama cevap alamamıştım. İntihara meyilli düşünceler birer birer halata asılıp, benliğimin odalarında sesli yankılara gebe kalıyordu.

Öğle arasında Lavin'le yemekhaneye indiğimiz esnada Almila aramış, okul bahçesine geldiğini söyleyerek yanına gitmemi istemişti. İçime çöreklenen sıkıntıyla derin bir nefes vererek dışarı çıktığımda, bir süre kısık gözlerle etrafı aradım. Okul bahçesi, öğle arasında olduğumuz için çok kalabalıktı ve insanları seçmekte zorlanıyordum. Okulun etrafından dolanarak arka bahçeye gittiğimde, orasının daha sakin olduğunu fark ederek Almila'yı aradım. Tahta banklarda sakince otururken, gözleri benim gibi etrafı arıyordu.

Almila beni fark ederek ayaklandığında, üzerinde okuldan geldiğini belli eden beyaz gömleği ve kareli eteği olduğunu gördüm.

Yanına gittiğimde kollarını boynuma sarıp, bir süre sıkıca bana sarıldı.

"Neyin var?" diye sordum onunla birlikte banka otururken.

Yanıma oturdu ve çantasını bankın üstüne bırakarak etrafa kısa bir bakış attı. "Dün gece ne oldu?" diye sordu aniden. "Baban sana bir şey mi yaptı?"

Birkaç harfin bünyeme yaptığı ani saldırı karşısında tüm kalkanlarım yerle bir olurken seslice yutkundum. Almila'nın bunu nereden öğrendiğini anlamaya çalışırken, dudaklarım kelimeleri bir araya getirdi.

"Nereden çıkardın?" diye sordum bakışlarımı kaçırırken. "Bir şey olmadı."

"Bana anlatmaktan vaz mı geçtin?" diye sordu. Elimi sıktı ve anlatmamı dileyen gözlerle bana baktı. "Sana bir şey yaptı mı Esila?"

Attığı tokadın dudağımda bıraktığı iz kendini hatırlatmak ister gibi sızladı. "Her zamanki şeyler," dedim acı içimi yumruklarken. "O kızdı, bağırdı. Ben de evden çıktım, ya da kaçtım."

Almila kendini gülümsemeye zorlarken, gözlerine çöken hüznü görmüştüm. "Üzülmesene" diye mırıldandım gülümsemeye çalışırken. "Biliyorsun, bunlara üzülmeyi ya da onun bana söylediklerini takmayı uzun zaman önce bıraktım." Bırakmamıştım. "Sen de aldırma."

Sıkıntılı bir nefes vererek bakışlarını bahçeye çevirdiğinde, düşüncelerim tekrar o adama kaymıştı. Onun pis ruhundan ruhuma akıttığı karanlığı kabullenemiyordum. "Sen nereden biliyorsun?" diye sordum merakla.

"Seni arıyordu," dedi sıkıntılı bir sesle. "Sabah okula gitmek için kapıyı açtığımda orada dikildiğini gördüm. Seni sorduğunda bizde olmadığını söyledim ama inanmayarak eve girmek istedi." Duraksadı ve derin bir nefes verdi. "Babam evde olduğundan ona engel oldu ama sokakta bayağı bağırdı, adını falan haykırdı. Esila, sana bir şey yapmasından korkuyorum."

Ne tesadüf, ben de! "O her an bana zarar verebilecek bir insan," dedim boğazımdaki acımtırak tatla. "Ama izin vermeyeceğim, o yüzden kafana takma."

"Takıyorum," dedi samimiyetle. "Esila biz seninle parmak kadarken tanıştık, birbirimize yara bandı olduk. Belki senin kadar çok şey yaşamadım ama seni anlayabildiğim için canının yanmasını istemiyorum."

"Yanmayacak," dedim harfler yalan söylediğim için bana düşman kesilirken. "İzin vermeyeceğim."

"Umarım," diye fısıldadı. "Umarım."

Yanacaktı. Yanmaya müsait narin bir benlik, duygusal bir kalp taşıyordum. Ben o ruhun hastalıklı gölgesini üzerimde taşıdığım sürece, ne kadar güçlü de olsam, bir yerde pes edecektim.

Ki ben güçlü bile değildim.

Ben, ruhu ateşte mayalanmış bir Havva kızından başka bir şey değildim.

Yirmi Üçüncü Bölüm

-Kamp-

Dersler bittiğinde eve gelmiş, babamın evde olmamasından yararlanarak rahat bir duş alarak kendimi yatağa atmıştım. Asrın'ın beni okuldan alacağını söylemesine rağmen, çıkıp kendi evime gelmiştim ve neden kaçtığımı da bilmiyordum. Yatağımın içinde yatarken bunu sorguluyordum. Neden kaçıyordum? Utanıyordum tabii ama aramızda gelişen olayların beklenmedik olması beni geriyordu. Sonuçta Asrın, *gel ve sevgili olalım,* diyecek bir adam değildi ve ne olacağı bilinmeyen bir ilişkide başrolü üstlenmek zordu.

Bu düşünceler arasında telefonumun sesini duyduğumda, tavanda gezinen bakışlarımı komodine yönelttim. Boş boş bakarak, telefonu açmakla açmamak arasında tökezlediğimde telefon bir kez daha titredi. Israrına gülümsedim. Kıvrımlara yerleşen tutsak acı o melodiden bile umut beklerken telefona uzandım. Asrın'ın ismini görmeyi zaten bekliyordum. Telefonu kulağıma yasladığımda ne açıklama yapacağımı düşündüm ama Asrın benden önce davranarak konuştu.

"Aşağı in."

Sertçe yutkundum ve ona okulda olmadığımı belirtecek kelimeleri aradım. Bana kızar mıydı? Ya da hiç umursamaz mıydı?

Boğazımı temizleyerek dudaklarımı araladım. "Asrın ben okulda değilim," diye mırıldandım kısık bir sesle. "Şey be-"

"Aşağı in." Telefonun kapanma sesini bile algılayamadan ısrarlı kelimelerin köküne indim. Okulda olmadığımı söylediğime rağmen beni aşağı çağırmaya devam ediyordu. Bir an aklıma gelen ihtimalle gözlerim büyüdü ve telaşla yataktan kalkarak cama ilerledim. Son derece gerçek bir şekilde duran arabasını apartmanın önünde gördüm. Arabanın farları karanlık sokağı aydınlatmıştı. Sertçe yutkundum ve kalbim ritminden şaşarken, camın önünden ayrılarak odanın kapısına ilerledim.

Telaşlı ve heyecanlı adımlarla evden ayrıldım ve apartmanın tozlu merdivenlerini hızla inerek dış kapıyı araladım. Kararmış gökyüzüne kum gibi dökülen parlak yıldızlar gözlerimi alırken, kendimi dışarı atarak kapıyı ardımdan kapattım.

Gözlerim onun yüzünü görmek için sabırsızca gezinirken, bir adım daha atarak zemindeki bakışlarımı kusursuz yüzüne çıkardım. Sokak lambasının soluk ışığı yüzüne gölgesini düşürmüştü ve suretinde düz bir ifade vardı. Kalın kaşları alnında düz bir çizgi halini almıştı. Beni odağına alan gözleri ummalı bir karanlıkla bakıyordu.

"Kaçak," dedi. Düz sesi, soğuktan daha fazla üşütmüştü içimi. "Buraya gel."

Ona gitmek isteyen adımlarım hızlandı ve siyah cipin önünde duraksadı. Kalbimden geçen damarlarda artçı depremler, ritmimi şaşırtan sarsıntılar meydana gelirken, kazağıyla sarmalanan göğsüne baktım.

"Benden kaçmanın gereksiz olduğunu söylemiştim," dedi bana doğru adımlamaya devam ederken. "Şu andan sonra ise kesinlikle imkânsız."

Kalçamı cipin kaputuna yasladım ve alttan bakışlarımı yüzüne çıkardım. Aramızda bulunan en az yirmi santim boy farkından dolayı kafasını eğdi ve bakışları adeta gözlerimi kucağına düşürürken üzerime doğru eğildi ve iri ellerini kaputun iki yanına yaslayarak beni kafesledi. Kalbim tekledi. Delici bakışları kısılmıştı.

"Beni beklemedin?" dedi sorar gibi, emin olmak ister gibi. "Hem de ben bekle dediğim halde?"

Yüzünün her bir kusursuz kıvrımını izlemekten büyük mutluluk duyan gözlerim kısılırken, sıcak nefesi yüzümü yaladı ve kalbim kelimelerin altında iki büklüm oldu. Suçlu bir çocuk gibi bakışlarımı kaçırırken,

"Beklemedim," diye mırıldandım kelimelerimi toparlayarak. "Beklemek istedim ama..."

"Hâlâ utanıyor musun?" diye sordu. Sesinde isyanın direttiği izler vardı ama hissedilemeyecek kadar şeffaftı. "Bana cevap ver."

Cevapsız kalmayı sevmiyordu. Kaba herifin tekiydi ama hiçbir hareketi ona bağışıklık kazanmama engel değildi.

"Evet," diye mırıldandım sıkıntılı bir nefes vermeden hemen önce. "Utanmak suç mu?"

"Hayır," diye cevapladı daha sakin bir sesle. "Ama yine de sana ceza vereceğim."

Kaçırdığım bakışlarımı yüzüne çıkarttığımda ifadelerinde gizlediği bir şeyler aradım ama dümdüz bana bakıyordu. Verdiği düzensiz nefesleri dudaklarımın üzerinde hissederken, kaputa yaslı eli sırtıma oradan da belime indi. "Ne cezası?" diye mırıldandım, gözlerim kısılırken. "Niye ki?"

"Unutma," diye mırıldandı sıcak burnunu burnuma sürtmeden hemen önce. "Benim cezalar için gerekçelere ihtiyacım yok."

"Eğlenme benimle."

Gözlerinin koyulaştığını fark ederken, belimdeki eli yüzeysel olarak sırtımı sıvazlamaya başladı. "Çok katısın," diye mırıldandım bakışlarımı boynuna indirirken; uzun, zayıf ve damarlı bir boynu vardı. "Ama elbet dilini çözeceğim."

"Öyle mi?" diye sordu. Konuşurken kavislenen âdemelmasından geçen nabzını izliyordum. "Başıma bela olacaksın, desene."

"Olayım mı?" diye sordum dudaklarımı büzerken. Sırtıma tırmanan iri elinin sıcak parmaklarını tişörtümün altından hissettiğimde ruhum karıncalandı. "Belan olayım mı?"

"Olmadın mı ki?" diye sordu düz bir sesle. Ruhuma saldırıyordu bu adam. "Biraz daha ol."

Kaputta emaneten duran ellerimi, belimde duran elinin üzerine yerleştirdiğimde bir an için kasıldı, sonrasında nabzını avucu-

mun içinde hissetmiştim. Bakışlarındaki derin anlam tenimi karıncalandırmaya devam ederken, boynuna bakmaya devam ettim.

"Ne yapıyorsun?" dedi birden.

Yüzüne ya da gözlerine baktığımda her şey yolundan çıkıyor, cesaretimi baltalıyordu. Avuçlarımın altındaki elini hissetmek için gözlerinden kaçırmam gerekiyordu.

"Hiç," diye mırıldandım çatlak bir sesle. "Bu seni rahatsız mı ediyor?"

Elimi çekmek istediğimde, anlamış gibi başparmağıyla elimi kıstırarak buna mâni oldu. "Hayır," dedi. Vurgusu net, sesi yalındı. "Sanırım, iyi hissettiriyor."

Ona iyi hissettirmenin yüce duygusu tam kalbimin üzerine çöktüğünde, gülmemek için dudaklarımı dişledim. Avucumun içine hapsettiğim elinden tenimi bulayan sıcaklık, kızgın bir demire değmişim gibi hissettiriyordu.

"Bazı şeyleri aşmaya çalışıyorum," dedim pürüzlü bir sesle. "Bunların senin için basit şeyler olduğunu biliyorum ama sen de benim için zor olduğunu biliyorsun. Biliyorsun, değil mi Asrın?"

Elini sırtımda kaydırdı ve benim elim de onun elinin üstünde bu harekete eşlik ederken, beni geriye doğru iteleyerek iyice kaputa çıkmamı sağladı. Cipin kaputuna oturdum ve bakışlarımı çenesine çıkarırken titrek bir nefes verdim.

"Biliyorum güzelim," dedi sakin bir sesle. Bakışları derimi eşelemeyi sürdürüyordu. "Dün seni öptüğümde, dudaklarımda bu kadar güzel bir tat kalacağını hiç düşünememiştim. Tadın gerçekten enfes." Kafamı göğsüne vurduğumda boğazından tuhaf bir homurtu çıkardı güler gibi. "Bunların senin için ilk olduğunu biliyorum. Başka birinin de sana ulaşmasına, benim konumuma yetişmesine izin vermeyeceğimi bil. Her ihtiyacında buradayım."

"Asrın?"

"Şştt," diye susturdu beni. "Benden başkasına ihtiyacın yok, olmasın. Bunu sevmiyorum."

"Yok ki," dedim avucum içindeki elini parmaklarımla okşarken. "Hem, sana da yok."

"Sus, kız."

Kaşlarımı çattım. "Susturmasana ya."

"Sus."

"Sen de sus öyleyse," diye çıkıştım sertçe.

"Ben konuşurum," diye homurdandı bana düz düz bakarken. "Sen sus."

"Egonu yesinler."

"Beni yemeni tercih ederim," dedi. Sesinde alay, gözlerinde siyah yıldızlar vardı. "Yesene beni."

Sertçe yutkundum ve bana aşıladığı bu yabancı duyguların siniriyle, avucumun içindeki eline tırnaklarımı geçirdim. Asrın bir an kaskatı kesilerek elini çekerken, "Ne geçiriyorsun tırnaklarını kedi patisi gibi," diye hırladı simsiyah kaşlarını çatarken. "Oyun mu istiyorsun?"

Omzumu silktim. "Canım istedi."

Bakışları kısıldı. "Seninle çok güzel oyun oynarım," diye homurdandı sesi yükselirken. "Tekmelerim seni."

Tekrar omzumu silktiğimde bu onu deli etmiş olmalı ki bir anda elini göğsümün üzerinde, tehlike barındırmayan bir noktaya bastırarak bedenimi geriye ittirdi. Kendisi de bütün heybetiyle üzerime çullanırken ayakları yere basıyordu ama yüzü yüzüme yakındı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum. Sesim miyavlayan bir kedi yavrusu gibi çıkmıştı. "Bıraksana beni."

"Bu saatten sonra bırakmam ki ben seni," diye mırıldandı bakışları yüzümü özenle incelerken. "Asıl saçma olansa bunu istememem."

"Ne?"

"Yok bir şey," dedi sakin bir sesle ve hemen ardından üzerimden ayrılarak elini bana uzattı. Parmaklarımı parmaklarına doladım ve beni kaldırmasına izin verirken dikkatle ona baktım.

"Şu okulun kampı mı ne varmış, gidecek miydin?"

"Ben, bilmiyorum," dedim dişlerimi dudaklarımla ezerken. Onun yanında olmak istediğimi, onunla gitmek istediğimi anlamıyor muydu? "Sen?"

"Canım isterse," dedi boş bir sesle. Böyle dediğine göre gelmeyecek olmalıydı.

"Pekâlâ," dedim yüzüm düşerken. "İçeri girsem iyi olacak."

Bakışlarını yüzüme çevirdiğinde anlayacağını bildiğim için ifademi sabit tutmaya çalıştım. "Geç."

Bir an tereddütte kalsam da içimi yiyen ve kalbime örülen o his yapmam gerektiğini diretiyordu. Bir anda uzanarak dudaklarımı onun yanağına bastırdığımda kalbim yerinden fırlayacakmış gibi çarptı ve Asrın adeta zemine çakıldı. Dudaklarım yanağında eriyordu. Sertçe yutkunduğunda geri çekildim. Yüzüne bakmadan arkamı döndüğümde bir an evvel eve gitmek istiyordum ama kolumu çekiştirerek sırtımı göğsüne yasladı ve bu fikrimi baltaladı. Göğsünde atan kalbinin ritmi sırtımda can bulurken avuçlarımı yumruk yaptım.

"O, evde mi?" diye sordu tahmin ettiğimin aksine beni utandırmayı reddederek. "O herif?"

Babamdan bahsettiğini anladığımda kafamı delicesine iki yana salladım ve beni bırakmasını diledim. "Değil, geldiğimden beri yok."

"İyi," diye mırıldandı nefesi saçlarımı çekiştirirken. "Herhangi bir ters hareketinde ya da davranışında beni arayacaksın. Aramazsan eğer..." Duraksadı. "O zaman bakarız."

"Tamam," diye mırıldandım güç bela. Beni nihayetinde bıraktığında arkama bile bakmadan apartmana girdim ve kapıyı kapatıp, merdivenleri tırmandım. Bana yaptığı, yapmaya devam edeceği o bilinmezliğin koynunda ona sarılırken yapabileceğim tek şey akışına bırakmaktı.

Evin kapısını aralayıp, karanlık koridorda yürüdüm ve direkt odama yöneldim. Dolapta, Asrın'ın giymem için verdiği ceketi alarak pencere camına göz attım. Onu görmek bana iyi gelmişti. Arabanın zeminde yaktığı feryat kulağımı doldururken, yatağa gömülerek dudaklarımdaki tebessümün genişlemesine izin verdim. Ceketi göğsümle boynum arasındaki boşluğa bırakıp burnumu cekete yasladım. Saniyeler kendini dakikalara devirmiş, uyku gözlerime bastırmıştı ve o adamdan hâlâ haber yoktu. Olmaması iyiydi. Yorgundum, uykum vardı ve kokusu bana iyi gelecekti.

Tahmin ettiğim gibi olmuş, göğsüme vurulan kokuyla huzurlu bir uykuya dalmıştım.

• • •

Ertesi gün girdiğim ilk dersten sonra, şiddetli kahve isteğimle baş çıkamayarak kantine inmiş ve kendime bir kahve almıştım. Asrın ilk derse gelmemişti. Ona arayıp, nerede olduğunu soramadığım için meraktan kudurduğum doğruydu. Birbirimizi rahatça arayamayacağımız tuhaf bir ilişkiye sahiptik. Az önce oturduğum kantin masasında elimdeki kahveyi yudumlarken rahatsızca kıpırdanarak, izlendiğim hissine kapılarak arkamı döndüm. Ve Asrın'ı gördüm.

Doğrudan sert adımlarla yanıma yaklaşıyordu ve kudretli duruşundan ödün vermemişti. Sandalyemi hafifçe ittirerek, kahve bardağını masaya bıraktım ve idrak etmeye çalıştım. Gözleri doğrudan üstümdeydi; sakin ve bir o kadar da ciddi görünüyordu. Kokusu saldırıya geçerek bedeninden önce burnuma yükseldikten hemen sonra masanın üstünde tedirgince duran elimde parmaklarını hissettim. Dudaklarım bir şaşkınlıkla aralanırken, "Ne yapıyorsun?" diye sordum anlamayarak. "Bir sorun mu var?"

Bileğimden çekerek beni sandalyeden doğrulttuğunda ona engel olmadım ve arkasından koşturdum. O sırada sorumu yanıtsız bırakmayarak konuştu. "Kampa gidiyoruz."

Ah, ne demişti öyle? Kamp mı? Evet, okul kampa gitmek için hazırlanıyordu ama dün akşam ona sorduğumda kararsız olduğunu vurgulamıştı. Ne yani? Cidden beraber kampa mı gidecektik? Kalbim ruhani tekmelerini göğsüme indirirken, "Benim fikrimi sormayacak mısın?" diye mırıldandım çenesine göz atarken.

Parmakları pranga gibi indi bileklerime. "Benimle gitmek istediğini biliyorum, Sarışın."

Kabul etmedim, reddetmedim. Koridorda teneffüs dolayısıyla birçok öğrenci vardı ve üzerimizdeki bakışları hissediyordum. Dışarıya çıktığımda fısıldamalar tekrar nüksetmiş, gözler bize dönmüştü. Her yerde dikkat çekmek can sıkıcıydı. Asrın'ın arabasına doğru ilerleyeceğimizi sanıyorken, kampa giden otobüslere ilerlemesi beni oldukça şaşırtmıştı. Ne yapmaya çalıştığını anlamadan bakışlarımı ön çaprazıma çevirdim. İlgisiz ve ulaşılamaz görünüyordu.

Birkaç tane büyük, uzun otobüs görüş alanıma girdi. Öğrenciler ellerindeki büyük valizlerle otomobillere yerleşiyorlardı. Ben gözlerimle Lavin'i ararken, Asrın'ın telefonu cebinden çıkardığını göz ucuyla gördüm.

"Cenk," dedi düz bir sesle. Bir süre bekledi ve yüzünde hiçbir hareketlilik olmadı. "Evet, gerekli şeyleri halledersin." Bir süre karşı tarafı dinledi. "Tamam, uzatma, geleceğim. Kapat hadi."

Duraksayan adımlarımla ona bakıyordum; telefonu kapayarak, tek hareketiyle ceketinin cebine attı. Bakışları bir süre otobüste gezindi ve beni şaşırtarak en başta duran, uzun otobüse ilerlemeye başladı. İnsanların şaşkın ve anlamaz bakışları derimi tırmalarken, onlara bakmaktan kaçındım.

"Bin," dedi önümüzdeki otobüsü kastederek.

Önümüzde dikilen birkaç kişi omuzlarının üzerinden dönüp, bize şaşkınca bakarken, "Ne yapmaya çalışıyorsun?" diye sordum.

"Bin, güzelim."

Otobüsün birkaç merdivenini insanların tuhaf bakışları arasında tırmandığımda, Asrın da beni takip ederek arkamdan geldi. Etrafa göz atarken, bize uzaylı görmüş gibi bakan Lavin'in yanına ilerledim. Yanımdan geçtiğim kız topluluğunun Asrın'a olan cilveli bakışları içimdeki canavarı uyandırsa da sakin kaldım.

Lavin'in yanında oturmak istediğimde, Asrın elini koluma attı ama bu sefer ona izin vermeden Lavin'in yanındaki boşluğa koyuldum.

"Selam," diye mırıldandım, bakışlarımı tepemde dikilen Asrın'dan ayırırken. "Ne haber?"

Asrın ağzının içinde homurdanarak otobüsün arkasına doğru yürüdüğünde bana kızdığını hissediyordum ama bir şey demediği ve beni rencide etmediği için memnundum. Lavin çantasını dizlerinin üstüne koyduktan sonra bana kısa bir bakış attı. "Onu sen mi ikna ettin?"

"Hayır," dedim kaşlarım çatılırken. "Dün gece yanıma geldiğinde çok umutsuz konuşmuştu ama fikir değiştirmiş."

"Şey olabilir," dedi Lavin heyecanla. "Bu kampa okulun büyük kısmı geliyor. Belki sizin bir arada olduğunuzu, tuhaf bir ilişkiniz olduğunu bu şekilde göstermek istemiştir."

Asrın'a erişemiyordum. Bu yüzden ne düşüneceğimi bilemiyordum. "Öyle mi dersin?"

Dudaklarımı dişledim ve beynime örümcek ağı gibi örülen sorularla cebelleşirken, bizimle gelecek olan öğretmenin de arabaya bindiğini gördüm. Bütün koltuklar dolmuş, üzerimdeki gözler azalmıştı ama yine de insanların fısıldamalarını duyabiliyordum. Araba hareket etmeye hazırlandığı anlarda duraksadı ve biz anlamsızca bakarken otobüsün kapısı aralandı. Asrın'a bakmamak için direnen gözlerim kısılırken merdivenlerden çıkan Burcu'yu görmemle omuzlarım düştü. Etrafa bakarak yer aramaya başladığında tek boş yerin Asrın'ın yanı olduğunu bilen kalbim tedirginlikle çarptı. Öğretmen sıkılmış olacak ki gözlüğünü burnuna indirdi ve o boş yeri gözüne kestirdi.

Hayır...

"Geç evladım Asrın'ın yanına. Niye sinsi sinsi millete bakıyorsun?" Öğretmen ters ters homurdandığında Burcu'nun yüzünde zafer sırıtışı yer aldı ve bana göz kırparak yanımdan geçti. Karnımdan boğazıma tırmanan o yabancı his geçtiği yerlere izinsizce tünerken, bakışlarımı arkama çevirmemek için üstün bir çaba gösterdim.

"Valla oturdu," dedi Lavin göz ucuyla arkaya bakarken. O yabancısı olduğum his kaburgalarımı çatlatıp bünyemi dağıtırken kaşlarım çatıldı. Asrın istemediği hiçbir şeye izin vermezdi ama Burcu oraya oturmuştu. Ne anlam çıkarmalıydım?

Araba çalıştığında telefon kulaklığını taktım ve rastgele bir müzik açarak kafamı koltuğa yasladım. Unutmaya, var olmamış saymaya çalışsam da hemen birkaç metre uzağımda başka bir kızla oturuyor olması hiç hissettirmediği kadar tuhaf ve kötü hissettiriyordu.

"Aptal," diye fısıldadım kendi kendime. "Aptalsın."

En sonunda, ruhuma dişini geçiren o varlığın altında ezilerek yerimden ayaklandım ve Burcu'nun, arkadaşının yanına gitmiş olmasından yararlanarak Asrın'ın yanına yürüdüm ve varlığımı hissettirdim. Asrın aniden gözlerini açtığında hazırlıksız yakalandım ve gözlerim ben farkında olmadan büyürken, bakışlarımı ka-

çırmaya fırsat bile bulamadım. Gözlerime sinen panik irislerimin damarlarını rengiyle boyarken, başıyla göğsünü işaret etti. Bir an idrak edemesem de kalbim farkındalıkla çarptı ve avuçlarımı dolduran saf istek kozasını çatlattı. Israr kokan bakışları gözlerimi karışlarken büyük bir istekle ona yaklaştım ve hiç kimseyi umursamadan kafamı sıcacık göğsüne yasladım.

Konuşmadı.

Konuşmadım.

Yol boyunca sessiz kalmış, insanların tuhaf bakışları altında birbirimize sarılmış veya sığınmıştık. Onun yanında hissettiğim güven duygusuyla günlerce onun göğsünde uyuyabileceğimi bilirken arabanın durduğunu fark ettim. Kapalı gözlerimin ardındaki boğuk hava gözkapaklarımı çekiştirirken, insanların gürültüleri çoğalmıştı.

Kafamı son bir kez göğsüne sürterek kaldırdığımda onun da gözlerini açtığını hissettim. Dizlerimi çözdüm ve ellerimle yüzümü ovalarken, Asrın yerinde dikleşip etrafa kısa bir bakış attı.

"Bu ne gürültü?" diye homurdandı dağılan kalabalığa bakarken. "Kalk kız sen de."

Ağzımın içinde homurdanarak ayağa kalktığımda o da peşim sıra beni takip etti. Siyah montumun fermuarını çektim. Soğuk hava tenimle buluşurken, geldiğimiz dağlık alana göz gezdirdim. Yeşillik gözlerimi doldurmuştu ve açıkçası göğe uzanan ağaçlar fazlasıyla görkemliydi. Asrın hemen arkamda sırtımı dikizlerken, ayağımı bastığım yeşillik de toprakla beraber eziliyordu. Otobüslerden inmeye devam eden öğrenciler ormandaki sesi baltalarken, ellerimi kollarıma sardım.

Lavin'in yanıma yürüdüğünü fark ederken, Asrın bu sefer etrafı incelemeye başlamıştı. Bakışları dikkatli ve son derece kısıktı. Lavin elini koluma yerleştirerek bakışlarımı ona yöneltmeme sebep oldu.

"Otobüste resmen beraber uyudunuz," diye mırıldandı inanamayarak.

Yüzüme yayıldığına emin olduğum pembelik derimin altına kadar işlerken sessizce yanıtladım. "Evet, hoşuma gitti."

Gülümsedi. "Bu arada, sen nerede kalacaksın?"

Asrın beni ve kendini aniden buraya sürüklediği için yanımıza herhangi bir şey almamıştık, ki çadır da buna dâhildi. Ayarlayacağından bahsettiği için rahat olsam da tek başıma kalacak olmak beni ürkütüyordu.

"Asrın ayarlayacağından bahsetti," diye mırıldandım göz ucuyla Asrın'a bakarken.

"İyi madem." Lavin daha lafını bitirmeden bir arazi arabası otobüslerin ardında duraksadı ve kaşlarım bilinmezlikle çatıldığında Asrın oraya doğru ilerledi. "Araba Cenk'in."

Lavin yanımdan ayrılarak arabanın yanına ilerlediğinde Cenk arabadan indi ve bagaja yöneldi. Asrın birkaç bir şey konuşurken, o da bagajdan birkaç valiz ve çadır olduğunu düşündüğüm şeyleri çıkardı. Bu sırada Bora görüş alanıma girdiğinde gerilsem de belli etmeyerek bir adım geriledim.

"Geleceğini düşünmüyordum," dedi Bora yüzünde sahici bir gülümseme peyda olurken. "Aslına bakarsan çok iyi oldu, vakit geçiririz."

Bora'yı kafamla onaylarken dudaklarım asma bir kilitle birbirine kilitlenmiş gibiydi. Asrın, Cenk'le konuştuğu için Bora'yı henüz görmemişti ama bakışları sıkça bana uğradığından görmesi kaçınılmazdı. Tam da dediğim gibi, Asrın temkinli bakışlarını bana çevirdi ve Bora'yı fark ederek bir an duraksadı. Gerginlik tenime izlerini bırakırken, Cenk ve Lavin ilerlemeye devam ediyordu. Bakışlarındaki keskinlik tenime öyle hızla çarpıp beni yaktı ki dilime uğrayan ne varsa ağzımı parçaladı.

Cenk, Bora'nın üzerindeki kapüşonlunun şapkasını çektiğinde, Bora yalpalayarak ona tutundu ama Cenk gerileyip buna mâni olduğunda yere düştü. Lavin'in dudakları arasından tuhaf bir kıkırtı çıkarken, Asrın yanımıza ulaşmış, çekingen bakışlarıma öfkesinin tesiriyle karşılık vermişti. Gözleri gözlerimden tek bir an ayrılmadan, iri elini Bora'ya uzatarak ona el verdi. Göğsümün kıyılarına vuran gerginlik içimi haşin sularıyla doyururken, Bora o ele tutunarak kalktı ve Asrın'a attığı o temiz bakış bir an içimdeki bir şeyleri sarstı. Asrın'ı seviyordu ve belki de Asrın benim yüzümden ona sinirliydi. Bunu istemiyordum.

"Eyvallah," dedi ellerindeki tozları silkelerken. Bakışları Cenk'in sırıtan yüzüne kaydı. "Öldürseydin!"

Onlar kendi dilinde anlaşmaya başladığında kaçamak bakışlarla Asrın'a baktım ama yüzündeki ifade beni ürkütmeye devam ediyordu. Günlükte yazılan her harf zihnindeydi ve Bora'nın varlığı yanımızda olduğu her an bunun yarattığı kaosla sınanacaktım.

"Hadi çadırları kuralım." Bora önümüzde ilerlemeye devam ettiğinde Asrın yüzünü buruşturarak bunun saçma olduğunu belirtti. Buraya neden geldiğini henüz anlayamamıştım ama bu tür ortamları sevmediğini biliyordum.

"Aslanım." Cenk elindeki çadırı Asrın'a fırlattığında, karşılık olarak bir uçan tekme beklesem de Asrın gözlerini devirmekle yetindi.

"Gel buraya," dedi bana hitaben. "Sen de gel, lan."

Cenk de yanımıza ilerledikten kısa bir süre sonra Asrın bir ağacın gölgesine oturmuş, sırtını da gövdesine yaslamıştı. Ben hemen yanında Cenk'in yapmaya çalıştığı çadırı izlerken, gözlerimi devirmemek için kendimi zor tutuyordum.

"Daha iyisi olmazdı," diye mırıldandım yapamadığı çadıra göz devirirken. "Hayatında hiç mi iki odunu toprağa dikmedin ya? Ne beceriksizsin."

Cenk kaşlarını çatarak bana döndüğünde Asrın uğraştığı telefondan kafasını kaldırıp, ona son derece tehlikeli bir bakış attı. Cenk yüzüne yalancı bir gülümseme kondururken, "Haklısın valla," dedi çadırı yapmaya devam ederken. "Ne beceriksizim öyle."

"Konuşma şununla," diye homurdandı Asrın, yerde bulduğu tahta parçasıyla uğraşırken. "Benimle konuş sen."

"Bir şey sorabilir miyim?"

Kafasını salladı.

"Benim çadırım nerede?"

Kaşları hızla çatılırken, "Yapıyor ya işte," diye homurdandı aksice.

"Sen?" diye sordum. Kiminle kalacağını merak ediyordum.

"Ben bulurum."

Kaşlarımı çatmama fırsat bile kalmadan kadın öğretmenin sesi ormanda eko yaptı. "Hadi gençler, ateşin başına."

"Üşüdün sen," dedi Asrın ayağa kalkıp, beni de beraberinde kaldırırken. Vücutlarımız birbirine tutunurken burnundan sert bir soluk verdi ve bakışlarını topluluğun bulunduğu ortama çevirdi. "Buz kesmiş vücudun, üşüdüğünü neden söylemiyorsun? Hep ben mi sendeki bir şeyleri keşfedip çıkaracağım? Bana söylemekten çekinme."

Doğruluğu tartışılmaz kelimelerdi ama o çekingenlik benim kanımda olduğu sürece bundan vazgeçemezdim.

"Üzgünüm," diye mırıldandım cılız bir sesle. "Ben gerçekten yenmeye..."

"Üzülme," dedi kaşlarını çattığını hissederken. "Sen ne diye üzülüyorsun? Kimseye değil, sınırlarını sadece bana zorla, benimle keşfet kendini."

"Asrın..."

"Hadi gidelim."

Ateşin yakıldığı yere ilerlediğimizde koca bir çember görüş alanıma girmişti. Biz de herkes gibi o ateşin etrafına yayılarak oturduğumuzda, bacaklarımı kalçamın altına kıvırdım. Asrın ayaklarını geniş çemberin içine doğru uzatıp, ellerini arkasındaki çimlere doğru yasladı. Ortamdan sesler yükselmeye başladığında ürkek bakışlarımı onların üzerinde gezdirdim. Asrın sayesinde oradaydım. O olmasa olmazdım.

"Gitar çalsana," dedi kalabalığın arasından biri, elindeki bira şişesini sallarken. Bakışları karşısındaki çocuktaydı ve yüzünde samimi bir gülümseme vardı. "Ben de şarkı söyleyeceğim."

Bakışlarım bilinçsizce Asrın'ın yüzüne kaydığında soluk ışığın aydınlattığı kemikli yüzüne hayran hayran baktım.

"Sen de çalsana." Dilimden dökülenler benden bağımsızdı ancak hissettiklerimin yansımasıydı.

"Saçmalama," dedi karşı çıkarak. "Buraya gelmişim, bir de gereksizlere gitar mı çalacağım? Hayatta olmaz."

Bakışlarıma düşen hayal kırıklığı dudaklarımın kilidini kırsa da, "Haklısın," diye mırıldandım sesimi sabit tutmaya zorlarken.

Bakışlarımı önüme düşürdüğümde yüzünde hiçbir ifade belirmedi, belirmeyecekti.

Buydu, böyleydi. Ne bekliyordum ki? Sırf ben istedim diye herkesin içinde gitar çalmasını mı? Bu düşüncelerim yersizdi ve dudaklarımdan düştüğü için pişman olmuştum bile. Ateşin çıtırtısı çemberin ortasından yükselirken, bakışlarımı püsküren aleve düşürdüm. Hava iyice kararmış, ortamdaki muhabbet koyulaşmıştı. Adı geçen çocuk gitarın tellerine vurmaya başladığında, kız da Duman grubunun bir şarkısını söylüyordu. Sesi hoştu.

"Senin keyfin kaçtı," diye mırıldandı Lavin, bakışlarını bana çevirirken. "Ne oldu?"

Omzumu silktim. "Yok bir şey."

"Bora ile Asrın arasında bir şey mi oldu?" diye sordu gözleri ikisi arasında turlarken. "Sanki dile dökülmemiş bir şeyler var."

Bariz bir şekilde gerilirken suçluluk duygusu, yazdığım satır başlarından bana sinsi bir gülüş bağışladı.

"Bilmiyorum," dedim, içimden yükselen suçlulukla.

"Yakında çıkar kokusu."

Çalmayı bitiren çocuk gitarı yana bıraktığında, gitarı alan bu sefer Bora olmuştu ve açıkçası bu beni biraz şaşırtmıştı. Bir konuşmamızda gitar çaldığını öğrenmiştim ama böyle bir atak beklemiyordum. Bakışları çemberi turladı ve bende son bulduğunda, "Şarkı söylesene," dedi aniden. Gözlerim ben farkında olmadan büyürken, geniş çemberi oluşturan grubun da bakışları bana kaymıştı. İçimdeki huzursuzluk damarlarımı yarıp etimin altına izinsizce girerken Asrın'ın verdiği sert soluk yüzüme çarpmıştı. Kelimeleri toplayacak haznem insanların bakışları altında iki büklüm olurken, "Benim sesim iyi değil," dedim telaşlı bir sesle. "Söylemeyeyim ben."

"Fark etmez," dedi ısrarcı bir şekilde. "Burada bana eşlik etmesini istediğim tek kişi sensin."

Kelimelerde yatan imaları anlayamayacak kadar gerilmişken insanların tuhaf bakışları ben, Bora ve Asrın arasında ilerliyordu.

"Söylemeyecek," dedi Asrın, gözlerinde yükselen alevler harlanırken. "İstemiyor, istemiyorum."

Bora'nın bakışları bu sefer Asrın'a kaydığında gözlerinden karmakarışık bir ifade geçti ve kaşları çatıldı. İçimdeki devrik cümleler satır çizgilerinde eskitilirken, karnımı deşen huzursuzluk arkama dahi bakmadan buradan kaçmamı söylüyordu.

"Ben söylerim," diye atıldı Lavin sessizliğe çomak sokarken. "Hem, onun sesi sahiden çok kötü."

Tüm bakışlar ona döndüğünde Bora bir süre daha bize bakıp, kafasıyla Lavin'i onayladı. Yapabilsem kalkıp Lavin'e kocaman sarılırdım ama tüm kaslarım kaskatı olmuştu. Zihnimde tepinen uğursuz düşünceler kafamın odacıklarında koştururken, Asrın'ın bakışlarını profilimde hissettim. Gözleri tenimi içeri göçertecek kadar yoğundu.

Bora bir süre gitar çalıp, Lavin de şarkı söylediğinde, sesinin gerçekten kötü olduğunu fark etmiştim. Cenk bile yüzünü buruşturmamak için gayret ederken, gruptan yükselen espriler içimdeki huzursuzluğu eksiltmiyordu. Saniyeler tanelerini dakikalara serpiştirirken, herkes yavaştan ayaklanmaya ve çadırına ilerlemeye başlamıştı. Ellerimin altındaki yeşil yapraklar tenimi gıdıklamaya başlarken, insanların gürültüleri kulaklarımda uğuldadı.

Asrın yerinden hareketlenirken onu izledim. Ayağa kalktı ve botları yaprakların üstünde hışırtı sesleri çıkarırken, sönmeye başlayan ateş yüzünü soluk bir ışıkla gölgelendirdi. Gözlerini bana çevirdiğinde irislerimiz karanlıkta birbirine ışık oldu.

"Uyu artık," diye mırıldandı bakışları etrafın kalabalığına düşerken. "Gözlerin gidiyor."

"Uykum yok ki," diye mızmızlandığımda bakışları bir an dudaklarıma düştü ve kanım nabzımda tepetaklak olurken tekrar gözlerime düştü.

"Yalancı," diye mırıldandı düz bir sesle.

Yerimden ayaklandım. "Nereye gidiyorsun?" diye sordum ilerlediğini görerek. "Ben de geleyim mi?"

Elini koluma atarak beni kendine çektiğinde, bu benim için yeterli bir cevap olmuştu. Başım göğsüne düşerken, iri eli belimi kavradı ve beni bedenine hapsederek yürümeye başladı. Yüzümü

göğsünde sürttüm ve ellerimi beline sararak ona eşlik ettim. Eli belimin kavisi boyunca gezinirken, beni kendiyle beraber bayır aşağı sürükledi. İnsanların çoğu çadırlarına girmiş, birkaç öğretmen de muhabbete başlamıştı.

Asrın bir anda beni aralarından geçtiğimiz ağaçlardan birine yasladığında şaşırmaya fırsatım bile kalmamış, dudaklarımdan tiz bir çığlık firar etmişti. Sırtım ağacın kalın gövdesinde sürtünürken, belimde duran elini ağaca yaslamıştı. Uzun boyu yüzünü görmeme engel olurken, kazağıyla sarmalanmış heybetli gövdesine bakakaldım. Sert solukları saç diplerimi çekiştirirken, rüzgârın yaprakta bıraktığı hışırtılar kulağımda uğuldamıştı.

"Onunla konuşmayacaksın," diye hırladı bastırmaya gerek duymadığı öfkesi gecenin soğuğuna nefesini üflerken.

Göğsüm körük gibi inip kalkarken kafamı yukarı kaldırmak ve yüzünü görmek istedim. Damarlarımı parçalayan heyecan tenime sarılmışken bakışlarımız buluştu. Harelerine tutunan karanlık ifade bir an beni hiç bilmediğim duyguların koynuna atarken, bedenimi titreten ürkütücü gözleri kısıldı.

"Neden bahsediyorsun?" diye sordum nefes nefese. "Kiminle?"

Dişlerini birbirine bastırdı ve çenesi kaskatı kesilirken alnındaki damarlar kabardı. "O," dedi sesi sertleşirken. "Onunla konuşmayacaksın."

"O?" diye sordum.

"Bora." Dişlerinin arasından tısladığı isim, mantığımın kabullendiği ama kabullenmek istemediği suretin sahibiydi. "Onunla konuşmayacaksın."

"Asrın?"

"Sana nasıl baktığını anlamıyor musun?" diye hırladığında gözlerinden öyle korkunç bir ifade geçti ki bana o geceyi hatırlatmıştı; flash belleğe dokunduğum geceyi. "Onun yanına yaklaşmayı bırak, göz göze bile gelmeyeceksiniz."

Tükürür gibi söylediği kelimelerde yanlışlık arıyordum ama yanlışları belirtecek cesaret bulamıyordum. Yüzü kaskatıydı ve boynunda atan nabzının hızı beni korkutuyordu. Sık nefesler

alıyordu ve boşta sallanan elini yumruk yaptığının bile farkında değildi. Gözleri kopkoyu bir kuyuydu ve elimi atsam içine çekilecektim.

"Saçma," diye mırıldandım sırtım sızlarken. "Yanlış..."

"Onunla konuşmayacaksın." Diretmeye devam ediyor, kelimelerinden şaşmıyordu. Yüzü kaskatıydı ve neden bu kadar öfkelendiğini anlayamıyordum. "Duydun mu?"

Dilime uğrayan onlarca kelime dilimin yakarken ona birkaç mantıklı bir şey söylemek, bu fikrin yanlış olduğunu haykırmak istedim. Bora'nın bakışlarında ne gördüğünü bilmiyordum ama ima ettiği şeye ihtimal bile vermek istemiyordum. Boşta sallanan titrek ellerimi kıpırdattım ve parmaklarım onun yumruk olan elini avuçladı.

"Sakin ol," diye mırıldandım gözbebeklerim onun dipsiz yeşillerinde oynaşırken. "Çok korkutucu görünüyorsun."

Sertçe yutkundu ve bakışlarım istemsiz olarak âdemelmasına kaydığında, kıvrımda oynaşan çıkıntı beni de yutkunmaya mecbur bıraktı.

"Kork zaten," dedi bakışları arkama düşerken. Gözleri kısıldı ve tek kaşı havalandı. "Gelsene."

"Ne?"

Elini ağacın gövdesinden ayırdı ve kendini geri çekerken bakışları arkamda oyalanmaya devam etti. Kaşlarım bilinmezlikle havalanırken, omzumun üzerinden arkamı dönerek baktığı yere göz attım. Bir an idrak edemedim ve gözlerim farkında olmadan büyürken ileri doğru bir adım attım. Ayaklarımın altındaki yaprakları ezerken, Asrın önümden ilerlemeye başladı. Büyük sayılamayacak göl, gökyüzünün siyah örtüsünü üzerine giymiş ve yıldızların parlaklığını kucaklamıştı. Duru bir suya benziyordu ve yükselen denizin kokusunu burnumda hissediyordum. Dingin suyun dibine kurulan kaya parçalarını ayaklarımda hissetmek gibi saçma bir duygunun içine çekilirken, bir adım daha atarak suyun soğukluğunu hissettim.

Asrın'ın hareketlendiğini hissederken, bir anda ceketini kollarından sıyırıp yere atmasıyla donakaldım. Bakışları gölün suyun-

da dikkatle geziniyor, bir taraftan da soyunmaya devam ediyordu. Kazağını başından aşağı yukarı çekiştirdi ve kazak kollarından düşüp yerle buluşurken, "Soyun," diye mırıldandı.

"Ne yapayım?"

Titrek gözlerim onun heybetli bedenine bakmamak için büyük bir savaş verirken, bu yabancı hislerle dehşete düşüyordum.

"Yüzeceğiz," dedi bakışları kısılırken. "Beraber."

"Ben yüzme bilmiyorum," dedim.

Bana doğru bir adım attığında bakışlarımı kaçırmak istedim ama yine de heybetli bedeninin güzelliğinden kaçamamıştım. Ay ışığının altında parlayan kusursuz teni gözlerimin perdesini yırtarak yutkunmama engel olmuştu.

"İster misin?" diye sordu. Sesi son derece boğuktu. "Benimle yüzmek ister misin?"

Yüzüme yayılan pembelik utancımın onun gözlerine dökerken, bakışlarımı kaçırarak kafamı onaylar anlamda salladım. Doğrusu, bakışlarındaki istek beni ürkütüyordu.

"Üzerini çıkar," dedi seslice yutkunmadan hemen önce.

Etkisi altındaydım. Bu çok tehlikeliydi ama her şey benden bağımsız bir şekilde gelişiyordu. Ellerim ilk önce siyah montuma gitti ve mont üzerimden düşerek yapraklarda hışırtı bıraktı. Asrın arkasını döndüğünde bir nebze rahatlayarak üzerimdeki tişörtü çıkardım. Çıplak bedenime dokunan soğuk beni üşütürken, Asrın'ın pantolonunu çıkarttığını fark ederek bir anda ellerimle gözlerimi kapadım.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum sertçe.

Tuhaf bir homurtu çıkarttığını fark ederken, pantolonun yerde bıraktığı sesi işittim. "Nasıl yüzebilirim?" diye sordu kaşlarını çattığını hissederken. "Saçmalama da gel."

Arkamı döndüm ve hafifçe pantolonumu bacaklarımdan sıyırdım. Tenimin her bir kıvrımı kıpkırmızı kesilmişti ve bunu yaptığıma inanamıyordum. Tek sığındığım şey karanlıkta beni seçemeyecek olmasıydı, aksi halde yapabileceğimi düşünmüyordum.

Çekingen bir ifadeyle arkamı döndüğümde bana baktığını fark ederek üzerimi kapamak istedim ama bakışlarının üzerime

düşmemesi beni rahatlatıyordu. Kaşları çatıldı ve gözleri gecenin siyahını taşırken sertçe yutkundu. Bana bakmak istiyor ama bakmaktan kaçınıyordu.

"Kazağı giy," dedi ses tonunun beni ne hale getirdiğini bilmeden. "Üşürsün, su fazla soğuk."

Bu benim de işime gelirken, titrek bedenimle eğildim ve kazağı kavrayarak ayaklandım. Bakışları bedenime tek bir an uğramazken, titreyen parmaklarımla kavradığım kazağı üzerime geçirdim. O an ne kamp ne de insanlar önemliydi ama Asrın etrafı kolaçan ediyordu. Arkasını döndüğünde uzun, kaslı bacakları görüş alanıma girdi. İç çamaşırıyla sarmalanan kalçasına kayan gözlerim şokla sarsılırken, oflayarak ellerimle gözlerimi kapamak istedim... Cidden utanç vericiydi.

Kazağı kalçalarımı kapatırken, onun arkasından ilerleyerek göle ayaklarımı bastım. Ayaklarım soğuk suya girdiğinde bir an irkildim ve parmaklarım içe bükülürken suyun dizlerime kadar uzandığını hissettim. Bir dereydi belki de. Genişti ama derin değildi.

"Nasıl yüzeceğim?" diye sordum ürpererek.

Asrın arkasını dönerek benimle yüz yüze geldiğinde, burunlarımız neredeyse birbirine değecekti. Bir an heyecanlanarak geri çekilmek istedim ama Asrın buna engel olarak elini belime yerleştirdi ve beni kendine çekti. Dudaklarımdan firar eden nefeslerim onun yüzünü ısıtırken, kazağın üzerinden bile çıplak bedenini seçebilmiştim. Kalbimde yaşam bulan varlığı damarlarımı adrenalinle coştururken dolgun dudaklarını araladı.

"Şimdi daha derine gideceğiz," dedi ses tellerindeki karanlık nefesimi yutarken. "Bana sıkıca tutun."

Ellerimi omuzlarına attım ve çıplak teninde atan nabzını avuç içlerimde hissederken sıcaklığına bir kez daha sığındım. Bana üstten bakıyordu ve gözlerinden geçen ifadeler tenimi karıncalandırmak için yeterliydi. Gölde ilerledi, benim bedenim de onunla birlikte ilerlemişti. Yakındık ve bu, ruhumu gafil avlıyordu.

Suyun içinde ilerlemeye devam ederken gözlerim gözlerine, bedenim bedenine tutunmaya devam ediyordu. Hızlı ve derin

solukları derimi soyarken, artık su kalçamı geçmiş vaziyetteydi. Ona güvensem bile yine de ilk defa bunu yapacağım için ürküyordum. Omuzlarındaki ellerimi bilinçsizce sıkılaştırdığımda bedeni kasıldı ama bunu umursamayacak kadar korkmaya başlamıştım.

"Sakin ol güzelim," diye mırıldandı bakışlarım suyun duruluğunda gezinirken. "Korkacak hiçbir şey yok."

Biraz daha ilerlediğimizde, su artık göğüslerime kadar uzandı ve bir anda bilinçsizce, suyun içinde sallanan ayaklarımı onun beline sardım. Asrın kaskatı kesilmişti ve belime tutunan eli parçalarcasına bir kuvvet uyguladı kazağıma. Omuzlarındaki ellerimi boynuna sararken, üst bedenlerimiz tamamen birbirine yaslanmıştı. Burnunu yavaşça burnuma sürterken, "Su çok soğuk," dedim.

Bakışları yüzümün her bir yanında itinayla geziyor ve dudaklarımla gözlerim arasında mekik dokuyordu. Tenimin altındaki damarlar kabaracak, heyecanım nabzımı parçalayacaktı sanki.

"Çıkalım mı?" diye sordu nefesini yüzüme üflerken. "Titriyorsun."

"Çıkmayalım," dedim. Kalbim çok telaşlı çırpınıyordu. Sesim fısıltı halinde yükselmişti. "Yüzmek istiyorum."

"Emin misin?" diye sordu. Nedense sesindeki o tını emin olmamı ister gibiydi. "Çıkabiliriz, güzelim."

Kaşlarımı çattım. "Hayır, çıkmayacağım."

Soğuk suda biraz daha ilerledik. Ellerim sıkıca ensesine tutunurken, ay ışığının gölgelediği kusursuz yüzünü izledim. Bacaklarıma çarpan soğuk ve dingin su tenimi ürpertirken gölün ortasına ulaşmıştık ve birbirimize sımsıkı tutunuyorduk. Tek yumruk halindeydik.

"Beni bırakacak mısın?" diye sordum kısık bir sesle, sık nefesleri ıslak saçlarımı çekiştirirken. Nabzını avuçlarımda hissediyordum; terliydi ama bir an olsun iğrenmedim.

"Hayır," dedi. Gözbebeklerinde diri bir koyuluk vardı. "Bir dahaki sefere kendin yüzebilirsin ama şimdi seni bırakmayacağım."

"Bırakma," diye fısıldadım engel olamadığım yoğunlukla. "Sanırım ürküyorum."

Belimdeki eliyle beni yukarı ittiğinde onun boyunu geçen ve ona üstten bakan ben olmuştum. Kusursuz yüzü bu açıdan çok daha güzel görünüyordu; hatta muazzamdı.

"Sana gitar çalmamı ister misin?" diye sorduğunda bir an kalbim yerinden fırlayacak ve onun kelimelerindeki güzelliğe sığınacak sandım. "Başka bir gün?"

Kafamı hızlıca salladığımda saçlarım onun yüzüne döküldü. "İsterim," diye fısıldadım ensesindeki parmaklarım titrerken. "Çalar mısın?"

Belimde duran eline baskı uyguladı ve beni biraz daha kendine çekerek mesafemizi azalttı. "Bir gün, baş başayken," dedi dudaklarından çıkan kelimelerin söze ihtiyacı olmadığını bilirken. "Toplum içimde çalmayı sevmiyorum."

Bana açıklama mı yapıyordu? Kalbimden geçen o ılık his heyecanımı harlarken gözlerimi kıstım ve kirpiklerim iç içe girerken, "Bunu bir daha tekrarlayacak mıyız?" diye sordum.

Dudaklarını birbirine bastırdı ve bu ufak hareket bile zihnime, bedenime yabancı şeyleri aşılarken sertçe yutkundum.

"Tabii ki," diye fısıldadı. Nefesi artık açıkta kalan çıplak boynumu ısıtıyordu. "Birbirimizin ruhuna tutunurken daha birçok şey keşfedeceğiz. Bu süreçte yanımdan bir adım uzağa gitmene bile tahammülüm yok; benimlesin, seninleyim. Ve evet, seninle bir daha yüzeceğiz."

Kelimeler kalbe dokunurdu. Peki ya ruha? O ve ona ait olan her şey ruhumun kapısını tıklatmış, giriş iznine sahip olmuştu. Sağlam sayılabilecek birkaç duvarım bile onun dudaklarını yoklayan her harfle yerle bir oluyordu. Elimi kalbime götürsem ve avucumda kavrasam elime bulaşan kan değil, onun can verdiği hastalıklı hislerim olacaktı. *Seninleyim* kelimesinin bir kelimeden daha çok şey ifade ettiğini kavradığım anlarda titreşen gözbebeklerimle her bir kıvrımını izledim.

"Teşekkür ederim," dedim beceriksizce gülümserken. "Yıllardır tam göğsümün ortasında diri bir acı vardı, hâlâ var. Olmaya da

devam edecek ama senin yanında nefessiz kaldığım her an o acılarımdan bir şeyler eksiliyor." İç geçirdim. "Kimseye tutunmaya ihtiyaç duymamıştım ama sen bir ihtiyaç haline gelmeye başladın."

Ellerim yüzüne kaydı ve yüzünü benimkine yaklaştırırken çenesinde atan nabzını parmak uçlarımda hissettim. Gözlerinin asıl rengi bir yerlere kaçmış, dipsiz karanlık beni içine hapsetmişti. Dudaklarını ıslattı, gözlerim kaçınılmaz olarak dudaklarına indi.

"Zor, kusurlu bir çocuğum. Bu yüzden canını yakma düşüncesinden bile nefret ediyorum," diye tısladı kırarcasına bastırdığı dişleri arasından. "Ama bu nefret bile seni benden uzağa itebilecek kadar güçlü değil."

Bacaklarıma değen kalça kemiğini hissederken, belimde sıkıca duran elleri bir anda kalçama indi ve beni soluk soluğa bıraktı. Gözlerindeki koyuluk dalgalandı ve kazağın üzerinde onun parmaklarını hissederken sorgulamayarak kendimi anın içine bıraktım. Ensesine daha sıkı sarılarak onu kendime çektiğimde, gözlerinde içten ve soyut bir gülümseme belirdi. Göbeğimde kaslarını hissederken, bu kahreden dürtünün bedenime aşıladığı şeylerin korkusuyla yutkundum.

"Şimdi bir şey daha tekrar edeceğiz," diye fısıldadı ve hemen ardından burnunu burnuma sürttü.

Harflere atılan gizler yeni imzalara gebe kalırken, hınçla atan kalbim ve deli gibi titreyen bedenimle ona ayak uydurdum. Yüzü yaklaştı ve bakışlarını benden tek bir an koparmadan dudaklarını dudaklarıma sertçe bastırdı. İdrak yeteneğim kalbimin ritmi altında kusursuzca devinirken, bu sefer çok daha sert, tutkulu ve telaşlı bir şekilde öpüşmeye başladık.

Dudaklarımın üzerindeki baskısı dudaklarımı sömürüyor, beni bitiriyordu. Ellerim yüzünü avuçladı ve midemden yükselen ateş boğazıma kadar tırmanırken dudaklarımı hızlandırarak ona karşılık verdim. Öpüşmeden gram anlamayan biriydim ve sadece hislerimin izinden gidiyordum. Başını yana yatırdı. Kalçamdaki eli bacaklarıma uzandığında bir an bayılacağım sandım ama onu öpmekten vazgeçmedim. Ellerimin altında hafif kirli sakallarını hissederken, boğazından yükselen karanlık bir iniltiyle dudakla-

rımı bıraktı. Bedenim zangır zangır titriyor, sık nefeslerim boğazımı yakıyordu. Belimi biraz daha sıktı ama bunu yaparken bakışları dudaklarımdan tek bir an ayrılmadı.

"Bu şey," diye hırladı soluk soluğa. Nabzım çağlıyordu. "Tadını seviyorum."

Dudakları bir kez daha büyük bir açlıkla dudaklarıma yapıştığında çok daha telaşlı ve hızlıydı. Kaybolup gidecekmişim gibi beni öpüyor, kanımı kurutuyordu. Dudaklarım ateşin arasında kalmış gibi yanarken, bir anda bizi aşağı çekerek gölün altına soktu. Alamadığım nefeslerim boğazımı deliyor, bütün bedenimde suyun ağırlığını hissediyordum. Tenim üşüyordu ama ruhum küllenecek kadar büyük bir ateşin kudretini içine hapsetmişti. İçimden yükselen dibi gelmez çığlıklar saniyelik aralıklarla susarken, elimin atındaki teni, ruhu ve kalbimin üzerinde devinen kalbinin tek sığınağım olduğunu anladım.

Lütfen, diye yalvardım ruhum büyük sarsıntılara gebe kalırken. *Ne olursak olalım, ne yaşarsak yaşayalım, içine çektiği tek nefes ben olayım.*

Yirmi Dördüncü Bölüm

-Beklenmedik-

Ruhuma dökülen beklenmeyen hislerimin altında damarlarım parçalanırcasına ezilirken, kalbimdeki hırçın saldırılar durmaksızın devam ediyordu. Sınırların ardında yaşamayı alışkanlık haline getirmiş, kimsenin umurunda olduğumu hissetmemiştim. Göğsümün kıyılarına vuran kayıklar ardında bıraktığı tahta parçalarından uzun bir yol oluştururken, o yolun sokak başlarına kaybolmaya meftun gibiydim; ta ki Asrın'a kadar.

Burnumun deliklerinden sızan kokunun varlığı altında gözlerimi usulca araladım. İrislerimi parçalayan ilk görüntü kusursuz yüzü olduğunda mest olmuş, hoşnut bir şekilde mırıldanmıştım. Gözkapakları yeşil gözlerini örtüyor, muazzam yüzü sakinliğiyle göz dolduruyordu. Yanık, esmer teninde hiçbir kusur yoktu ya da benim için onun kusurları hiçbir şey ifade etmiyordu. Dolgun dudakları kıpırtısız duruyordu ve sanki hafiften şişmiş gibiydi. Sert yüzüne ve belirgin çene kemiklerine yakışacak dudakları vardı ve alt dudağı daha dolgun gibiydi. Sıcak eli omzumda duruyor, diğer eli sırtımı sarmalamaya devam ediyordu. Bacaklarımı bacaklarıyla hapsetmiş, heybetli bedeni kıpırdanmama izin vermiyordu.

Bir süre, uzunca bir süre kıpırdamadan güzelliğine doyasıya baktım, uyanmasını bekledim. Onu saatlerce izleme fikri bile

öylesine cazip geliyordu ki bu güzelliği sadece benimle paylaşsın istiyordum. Bir önceki gece bir ya da iki kere, ondan iki gün önce de bir ya da iki kere onunla öpüşmüştüm. Kulağa tuhaf gelse de tek bir an pişman olmamıştım ve olmayacaktım.

Benim için daha önce aklımdan geçmeyen şeyler onunla o kadar alışagelmiş, muhtemel görünüyordu ki dudaklarım bunun bilinciyle sızladı. Benimle olacağını söylemiş, ruhuma yaptığı saldırıyı anlamamıştı. Onu gördüğüm ilk andan beri bizi birbirimize çeken şey olmuştu. Belki onun için sadece bir çekim de olsa, bunun sadece fiziksel olmadığını hissediyordum.

Belimdeki elinin yüzeysel olarak saçlarıma tırmandığını hissederken bakışlarımı yüzüne çevirdim. Simsiyah, kıvrımlı kirpikleri usulca kalktı ve gözleri aniden açıldı. Gerçek rengi ilk uyandığında daha yoğun yeşildi. Gözleri gerçekten mükemmeldi. Yüzünde hiçbir hareketlilik olmadan bana bakarken, "Günaydın," dedi pürüzsüz bir sesle.

"Günaydın," dedim uyku mahmuru sesim, ağrıyan boğazımı yırtarak yükselirken.

Gözleri gözlerimden ayrılarak yüzümü turlamaya başladığında bunu sıkça yaptığını fark ettim. Bana güzel olduğumu söylemişti ama yine de kendimi asla onun yanına yakıştıramıyordum. Yine de benden başka birinin adını onun adıyla yan yana getiremiyordum.

"Ne zaman uyandın?"

"Yeni," diye mırıldandım boğazımın sahiden acıdığını hissederken.

Asrın'ın koyu renkli kaşları çatılırken, sesimdeki değişikliği fark etmiş olmalıydı.

"Boğazın mı acıyor?" diye sordu. Sesi düşünceliydi. "Tabii ya, soğuk suyun altında baştan çıkarırsan beni, ben de sudan çıkarmam seni. Al işte, şişmiş boğazın."

Nefesim tıkandı. "Baştan çıkar-"

"Sus," dedi azarlarcasına. "Hadi kalk."

Yerinden ayaklanırken heybetli sırtını gerdi ve elini saçlarına atarak dağıttı. Büyümüş gözlerim ve bulanmış zihnimle ona

bakarken doğruldum. Sıcaklığına alışkın tenim onun yokluğuyla ufak bir titreme yaşarken bakışlarımı ellerime düşürdüm; buz gibiydiler.

Asrın'ın siyah spor bir çantayı kurcaladığını fark ederken, şişme yataktaki pikeyi kavrayarak katladım ve tekrar yatağın üzerine bıraktım. Asrın çantadan çıkardığı siyah kazağı üzerine geçirdiğinde, omzunun üstünden bana kısa bir bakış atarak, elinde bulunan diğer kazağı da bana fırlattı.

"Kimin bu?" diye sordum elimdeki erkek kazağına bakarken.

Yüzü gerildi. "Benim tabii ki," dedi kaşlarını çatarken. "Başka kimin olabilir?"

"Cenk mi getirdi?" diye sordum kazağı penyemin üzerine geçirirken. Orman fazlasıyla soğuktu.

"Hı-hı." Beni geçiştirerek çadırın fermuarını açarken, etraftaki gürültü kulağıma dokunmaya başlamıştı. İçeri giren güneş ışığı gözlerimi kamaştırırken, Asrın eğilerek o küçük aralıktan çıktı. Tabii ki homurdanarak!

Onu takip ederek çadırdan çıktığımda insanlardan daha uzakta olduğumuz için şanslı sayılırdık. Asrın elleriyle yüzünü ovalarken, heybetli bedeni koca ormanda göz dolduruyordu. Kuşların cıvıltıları uzun ağaçların kovuğundan kulağıma ulaşırken, masmavi gökyüzüne ufak bir bakış attım. Asrın'ın büyük adımları yokuş aşağı tırmanırken ayaklarının altında ezdiği yaprakların çıtırtılarını duyabiliyordum. İnsanların çoğu çadırlarından çıkmış, kahvaltı hazırlamakla uğraşıyorlardı. Birkaç tane büyüklü küçüklü ahşap masa vardı ama hiçbirimizin oraya sığmayacağı belliydi.

Kalabalığın arasına girdiğimde insanların yakınlığımızdan dolayı bizi terk etmeyen bakışları tekrar üzerimize dönmüştü. Bir de üzerimde Asrın'a ait bir kazak taşırken, bu dedikodular hiç dinmeyecek gibiydi. Asrın omzunun üstünden bana hızlı olmamı gerektiren bir bakış attığında, sanki ayaklarım onun bakışlarına odaklıymış gibi aniden hızlandı.

"Sıcak bir şeyler iç," dedi ifadesiz bir sesle. Bakışları etrafta gezinirken ellerimi kollarıma sararak kendimce soğuktan korundum. Birkaç ahşap masanın koyulduğu yere ilerlediğimizde, yine

ahşap olan banka oturdum. Lavin'le Cenk'i ağaç başında cilveleşirlerken görürken, Burcu elindeki tabakla masaya doğru geliyordu.

Asrın hemen yanıma oturup, telefonuna gelen mesaja bakarken göz ucuyla Burcu'ya baktım. Asrın'ı gördüğü her an yüzünde hiç görmediğim bir gülümseme oluşuyordu ve bu, o gülümsemeyi suratından soyma isteğimi körüklüyordu. Yanlıştı ama engel olamıyordum. Burcu'nun bakışları bana döndüğünde gözlerinde büyüyen nefrete anbean şahit oldum. Elindeki tabağı ahşap masaya sertçe bırakarak, "Kalk da bir iş yara," diye homurdandı tersçe. "Hepimiz hizmet gören insanlarken, gelmiş sana hizmet ediyoruz."

Tek bir an bile gocunmadan kalkar, memnuniyetle onlara yardım ederdim ama sırf o söylediği için bunu yapmayacaktım. Asrın başını kaldırdığında telefonu sertçe masaya bıraktı ve çıkan ses ikimizi de ürpertti.

"Kimse sana benim için hizmet etmen gerektiğini söylemedi," dedim düz bir sesle. "Geçip oturabilirsin, tabii ki birkaç yüz metre uzağıma."

Burcu'nun gözlerinde büyüyen öfke tüm yüzünde dolaşırken doğruldu ve ağzını birkaç kez araladı ama hiçbir şey demeden kapadı. Hemen sonra arkasını dönüp bizden uzaklaşırken, dudaklarımı zorlayan bütün kelimeleri boğazıma yolladım.

"Sana takıntılı," dedim bunu söyleyen dilim dahi kelimelerden nefret derken. "Belki daha fazlası."

Bakışlarını yüzümün profilinde hissediyordum. Hiçbir zaman kendimi güzel ya da çirkin hissetmemiştim. Ancak o bana baktığı zaman, benim ona baktığımda gördüğüm şeyleri görsün isterdim. Kalbim bu isteği kafesledi ve asma kilidini üzerine vurarak umduğu şeylerin içine fırlattı.

"Öyle miymiş?" diye sordu yüzünün bana yaklaştığını hissederken. Kalbim heyecanla gümbürdedi. "Ama biliyor musun, umurumda değil. Biraz yakışıklılık ve biraz para herkes tarafından her şekilde kabul görür." İç geçirdi. "Ve sanırım şu sıralar tenimi kavuran, çelimsiz, kâküllü bir sarışın var."

Cümlelerindeki anlam göğsümün parçalanırcasına dövünmesine neden olurken, hemen yanımızda başka bir ses işittik.

"Müsait misiniz?" Cenk yanımda duran tabureyi çekerken yüzünde sinsi bir sırıtış vardı. "Cilveleşiyor musunuz?"

Asrın ona kötü kötü baktı. "Üç cümlenden ikisi beni rahatsız ediyor."

Cenk sırıttı "Ne güzel."

Asrın ağzını araladığı anda, "Günaydın," diye mırıldandı Lavin yine beklemediğimiz bir anda. Yanımdaki tabureye oturdu. "Her yerimi sinekler ısırmış, kaşınıyorum."

Bir süre sonra herkes toplanmış, kahvaltı edilmişti. Asrın üç tane kahve içmiş, bu da beni şaşırtmıştı. Zaten onunla ilgili her şey dengesizdi. Dördüncü kahvesinden birkaç yudum alarak karton bardağı önüme ittiğinde, bu bana bir şeyleri hatırlattı.

"İç," dedi sürekli mesaj gelen telefonuna dönerken.

Sıcak kahveyi avuçlarımla kavradım ve parmaklarım ani sıcaklıkla irkilirken üzerimde yabancı bir bakış hissettim. Gözlerimi kaldırdığımda Bora'nın dikkatli bakışlarıyla karşılaşmak yine o gerginliğe itmişti beni. Mavi gözleri elimdeki kahveye düştüğünde gözlerindeki ifadede bariz bir dalgalanma oldu.

"Ona bakma." Asrın'ın tıslamasını kulağımda hissettiğimde bakışlarımı aceleyle kahvenin yüzeyine düşürdüm. Sanki ona bakarken yakalanmış izlenimi vermiştim ama alakası yoktu.

İçimde büyüyen huzursuzluk sırtımda büyük bir yük olup kaburgamı tırmalarken, bakışlarımı kahveden tek bir an ayırmadım. Neden hep aynı döngünün içinde olduğumu bilmesem de Bora'nın bakışları artık rahatsız etmeye başlamıştı.

"Şu kızı görüyor musun?" dedi Lavin sesindeki siniri kapan algılarım ona yönelirken. "Bak, şuradaki."

Lavin'in gözlerini kısarak baktığı yere baktığımda, üç tane kızın bulunduğu bir grup gördüm. Daha önce okulda gördüğüm tiplerden birkaçıydı ama hiç konuşmamıştık. "Ne olmuş onlara?"

"Şu sarışın olan var ya," diye tısladı elindeki çatalı sapından tutarken. "Deminden beri Cenk'i öyle bir süzüyor ki. Şu çatalı fırlatsam tam gözüne isabet eder. Zaten ne fitne varsa şu sarışınlar-"

"Efendim?" diye sordum kaşlarımı çatarken. "Şu saçlarıma bir daha bak sen."

Lavin sırıttı. "Sen çakma değilsin ki."

"Yani."

Asrın'ın ayaklandığını fark ederken, dikkat çekeceğimi dahi umursamadan doğruldum. Güneş tepeden yükselip gözlerimi perdelerken, neden onun peşinden gittiğimi bilmiyordum. Varlığının öyle bir etkisi vardı ki yokluğunu düşünmeye tahammülüm yoktu.

Ortamdaki görsel dağınıklık göz doldururken, heybetli bedeninin izini sürdüm. Attığı adımlar bile öylesine tanıdık geliyordu ki kalbimin damarlarında varlığını sürdüren nabzım hızlanıyordu. Çadırları ve insanları geride bıraktığımızda, Asrın sert adımlarla ilerlemeye devam ediyordu ve onu takip ettiğimi bildiğine emindim. Zihnimde koşuşturup beynimin sokaklarına uğrayan düşünceler karınca yavrusu gibi birikirken uçuşan saçlarımı zapt etmeye çalıştım

"Nereye gidiyorsun?" diye sordum tereddütlü sesim büyük ormanda eko yaparken. "Yani, neden uzaklaştın?"

"Keyfimin kâhyası mısın?" diye sordu omzunun üstünden bana bakarken. "Sen niye geldin?"

Gözlerim kısılırken durağan adımlarından yararlanarak yanına doğru ilerledim.

"Geldiğimin zaten farkındaydın," diye mırıldandım bu cesaretin nereden geldiğini anlayamazken. "Hem, sürekli bir adım uzağında olmam gerektiğini sen söylemiştin."

Yanında durduğumda yokuştan ve hızımdan dolayı nefes nefese kalmış, göğsüm körük gibi inip kalkar olmuştu. Uzun heybeti gözüme daha da uzun görünürken, hemen bir karış uzağımda dikilen bedeni tüm görüş alanımı kapatmıştı. Yüzü yukarıdan bana bakarken, gözlerinin ardına sığınan bin bir çeşit ifadeye rağmen başka bir şey göremiyordum. Simsiyah kaşları anlayamadığım bir nedenden ötürü çatılmıştı ve yüzü gergindi.

"Her söylediğimi yapacak mısın?" diye sordu sesi sertleşirken. "Sana ondan uzak durman gerektiğini söylemiştim."

Bu konunun huzursuzluğu içime çatallı bir iğne gibi batarken yüzümü buruşturdum. "Onunla konuşmadım."

"Baktın," diye bağırdığında istemsiz olarak bir adım geriledim ama ürkütücü ifadesi huzursuzluğumu paylamıştı. "Sana onunla göz göze bile gelmemen gerektiğini söylemiştim."

"Neden?" Dilime uğrayan kelimeler onun dilinden dökülecek kelimelerin anahtarıydı. Buna bu kadar çok takmasını anlayamıyor, neye yormam gerektiğini bilemiyordum.

"Canım istemiyor," dedi vurgulu bir sesle. "Günlükte yazılanları unuttuğumu mu sanıyorsun?"

Bakışlarımı yere düşürürken içimde huzursuzluğa ek olan kırgınlık derimin altından başkaldırdı. Mahzun gözleriyle bana baktı. Benden yardım istiyordu ama en az onun kadar çaresizdim.

"O umurumda değil," diye mırıldandım kısık sesle. "Hiç kimse umurumda değil."

Hiç kimsenin umurumda olmadığı kadar sen umurumdasın.

Bakışlarımı tekrar kaldırdığımda gözlerindeki boşluğa rastladım. Bana sürekli bunu mu hatırlatacaktı? Canımı sıkıyordu. Ona doğru bir adım attığımda aramızdaki kısa mesafe kapanmış, yüz yüze gelmiştik. Üstten bakışları gözlerimi karşılarken, "Ne yapabilirim?" diye bağırdım kaşlarım çatılırken. "Kale bile alınmayacak saçma salak şeylerdi. Ben senin beraber olduğun kızları pişirip pişirip önüne koyuyor muyum? Bana haksızlık yapma. Burcu bile gözümün önünde seninle flört ediyor."

Asrın uçlarına asılarak canımı acıtmayacak şekilde saçlarımı çektiğinde, saklamaya fırsat kalmadığı şaşkınlığı gözlerinde görür gibi olmuştum. Dudaklarımdan firar eden tiz bir çığlık ormanda eko yaparken dizlerim bükülmüş, sırtım eğilmişti. Yüzünü yaklaştırıp, şaşkınlığımın izlerini taşıyan yüzümün dibinde dururken kaşları alayla havalanmıştı.

"Bunu bir yerden hatırlıyorum," dedim nefes nefese.

"Vahşi," diye hırladı ayaklarımın altında ezilen yaprakların çıtırtısı aramızda uğuldarken. "Az konuş, ağzına acı biber sürerim."

Ağzımı açtığımda bakışları gözlerimden sıyrılarak dudaklarıma düştü ve o an asla tahmin etmeyeceğim bir şey yaparak ona

dilimi çıkardım. Asrın'ın dudakları aralanırken boşta sallanan elinin parmaklarıyla aniden dilimi kıstırdı ve gözlerim kocaman olurken gözlerine alaycı bir ifade çöktü.

"Dilinde sahiden uzunmuş."

"Ne yapıyorsun?" Belli belirsiz dilimden dökülenler onu eğlendiriyor olmalıydı ki saçlarımın ucuna asılarak alaylı bakışlar atmaya devam etti. "Acıyor aptal."

"Sus," dedi dalga geçercesine.

"Bak seni yere düşürürüm," dedim. Dilimden dökülenler boğuk ve anlaşılmazdı ama Asrın anlıyordu. Boşta sallanan ellerimi önce omuzlarına, ardından ensesine çıkardım. Onu düşürecektim!

"Sen mi? diye sordu gözleri kısılırken. "Saçların parmaklarımda, benimle doğru konuş."

Sinirlerim zihnimin tarlasında tepinirken, ellerimle ensesine baskı uyguladım ve onu kendime çekerek ayaklarımızın kaymasına neden oldum. Asrın'ın kalın kaşları büyük bir hızla çatılırken yokuş aşağı kaydık. Yere düştük ve yokuştaki kurumuş yaprakların üzerinde tepinerek ağacın gövdesine kadar yuvarlandık.

Nefes nefese kalırken yaptığıma ben bile şaşkınlıkla bakıyor, kendimi sorguluyordum. Gözlerim kocaman açılmıştı. Yuvarlandığımız için Asrın'ın üzerine düşmüştüm. Yeşil otların üzerine heybetli bedeniyle serilmiş, bacakları aralanmıştı. Yüzüm onun göğsüne, ellerimse yaprakların üzerine fütursuzca düşmüştü. Uzun bacaklarım onun aralıklı bacaklarının arasındaydı ve saçlarım göğsüne seriliydi.

Sık nefeslerimdeki ürkeklik gözlerime yansıdı ve yaptığım şeyin gerçekliğini sorguladım. "Beni altına aldın," dedi bakışlarının gökyüzünde olduğunu hissederken.

İlk başta anlayamasam da olduğumuz konum açık ve net olarak bunu anlatıyordu. Sertçe yutkundum ve saniyeler öncesindeki cesaretin bedenime uğramasını beklerken yaprakların üstündeki ellerimi kaldırdım. Yüzümü göğsünden kaldırdım ve çenemi kazağının üstüne koyarak alttan bakışlarımı onun yüzüne çıkardım. Yüzü gökyüzüne tutunmuştu ve tek görebildiğim esmer teniyle

berelenmiş uzun boynu ve kemikli çenesi olmuştu. Soluk soluğa kalmıştık.

Gözlerime sunulan bu güzelliği asla hak etmediğime inanıyor, yaşanacak acımasız anlarda onunla sınanacağımı düşünüyordum. Yüzünü eğdi ve bakışları gökyüzünden sıyrılıp beni bulduğunda, belimde duran göz alıcı ellerini de sıkılaştırdı.

"Seni düşürdüm," diye mırıldandım çenem göğsünde seğirirken. "Ve elim acıyor."

Belimde duran ellerini aniden bel kıvrımımın iki yanına sabitleyip beni yan tarafa savurduğunda dudaklarımdan tiz bir çığlık çıkmıştı. O bunu umursamadan üzerime çullanıp, ayaklarımı ayaklarıyla kelepçeledi ve ellerini iki yanıma yaslayarak yüzünü yüzüme hizaladı.

"Sırtım kırıldı," diye bağırdım dehşetle ona bakarken. "Ne yapıyorsun?"

"Hadi oradan," dedi bakışlarındaki yoğunluk yüzüme tırmanırken. "Yer hep ot, nasıl kırılsın sırtın?"

Omzumu silktim ve yaprakların üstüne savrulan elime bir tane sararmış yaprak alarak ona baktım. Yemyeşil gözleri yeşil ağaçların arasında sanki daha büyüleyici olmuştu.

"Kardeşin var mı?" Dilimden dökülenler onu şaşırtacak kadar beklenmedik, beni büyük bir meraka düşürecek kadar ani olmuştu. Gözlerindeki şaşkınlığı saklamayı beceremediği o kısacık anda şokuna eşlik eden azabı gördüğümde bir an kan kusacağım sandım. İrislerinden geçen dalgalanmanın acı bir geçmişin hatırası olduğunu fark ederken, gözlerimi pişmanlıkla yummamak için parmaklarımı otlara geçirdim.

"Üzgünüm," diye fısıldadım gerilmiş çenesindeki kirli sakalına bakarken. "Sadece merak ettiğim bir anda bilinçsizce sordum."

"Kardeşim annemin karnında öldü." Bir an idrak yetimi kaybetmiş gibi ona bakarken, kulaklarımda uğuldayan uğursuz kelimeler beni yeni bir cehennemin kapısına kadar sürüklemişti. Sertçe yutkundum ve her şeyi acı bir itinayla kabul eden mantığıma rağmen, kalbimde amansız bir acıya gebe kalan isyanların ayaklanışını izledim. Ürkek gözlerimi gözlerine çıkardığımda öy-

lesine boş bakıyordu ki soruyu soran dilimi parçalamak istedim. Annesine ne olduğunu bilmesem de bunu öğrenmek esaslı bir yıkım olmuştu.

"O kadar güçlüsün ki," diye mırıldandım yaşadığı şeylerin zorluğunu tahmin etmek bile mantık sınırlarımı zorlarken. "Senin yanında kendimi zavallı hissediyorum."

Boş bakan bakışları gözlerime tırmandığında bir an bana kızmasını ve içimdeki suçluluğun cezasını vermesini diledim. Kıpırtısız dudaklarını birbirine bastırdı ve bakışları tekrar benden sıyrılırken onun bana iyi geldiği kadar, ben de ona o kadar iyi gelmeyi diledim.

"Zavallı falan değilsin," dedi buz gibi bir sesle. "Kendine koyduğun kılıflara sinir oluyorum. Farkında olmasan da sen güçlüsün, gerçekten güçlüsün."

Başımı yana yatırdım, kelimeleri kalbimi düzensizleştiriyordu. "Sahiden öyle mi düşünüyorsun?" diye sordum. Sesimde suçluluğun getirdiği mahcubiyet ve tuhaf bir heves vardı. "Güçlü olduğumu?"

Üzerime tırmandı ve yüzü yüzüme daha çok yaklaşırken bir kolunun dirseğini yere yaslayıp, yaprakların hışırdamasına sebep oldu. Yüzünü o ele yasladı ve bakışlarımız birbirimizin yüzünde gezinirken kafasını onaylar anlamda sallandı. Bundan sadece birkaç ay önce bir erkekle bu pozisyonda durduğumu, hatta daha ilerisine giderek onunla olmayacak şeyler yapacağımı söylese esaslı bir kahkaha atardım ama o an tam da bu pozisyondaydım.

"Sahiden," dedi ifadesiz bir sesle. "Seni ilk bulduğum günü hatırlıyor musun?"

Senin içinde olduğun bir anı hatırlamamam mümkün mü? Mümkün değildi. Onun içini doldurduğu her an daima hafızamın dip köşelerindeydi.

"Hatırlıyorum," diye fısıldadım hafızamı delik deşik eden görüntüler gözlerime hücum ederken. "Beni korkutmuştun."

Gözlerinden geçen bir dalgalanma, onun da hafızasını yoklayan anıları bakışlarına düşürürken, "Evet," diye mırıldandı kısık sesle. "Çok ürkektin."

"Değildim," diye itiraz ettim hemen. "Sen fazla ürkütücüydün."

Gözlerini gözlerimden tek bir an ayırmadan bana biraz daha yaklaştı. Utanacağım bir pozisyondaydım ama rahatsız değildim.

"Öyleydin," diye fısıldadı bakışları kararırken. "Aslında hâlâ öylesin. Hatta benden başka herkese öyle korunaklı, öyle hırçınsın ki. Bunun farkında bile değilsin ama sanırım bu hoşuma gidiyor."

"Hoşuna mı gidiyor?" diye fısıldadım titrek parmaklarımı onun çenesindeki sakallara götürürken. Onu parmaklarımda hissetmek, kendimi tuhaf hissetmenin yanında hoşuma da gidiyordu. "Başka neler hoşuna gider?

"Söyleyeyim mi?" Bakışları gözlerimden sıyrılıp dudaklarıma düştüğünde parmaklarım çenesinden sıyrıldı. Gözlerinden geçen ifadelerdeki kararı, dilinden dökülmeyenlere cevap olduğunda nabzım telaşla çarptı.

Tebessüm ettim. "Hı-hı, söyle."

Kalbimi yerinden hoplatacak kadar içten ama bir o kadar da soğuk bir bakış attı. "Seni öpmek hoşuma gidiyor."

"Bir şey söyleyeyim mi?

Kızaran yanaklarıma göz attı. "Söyle bakayım."

Bakışlarımı kaçırırken fısıldadım. "Ben de seviyorum." Dudağımı dişledim. "Yani, seni öpmeyi."

Bana karşı kötü bir adam değildi ama iyi olmadığını da biliyordum. Dengesizdi. Bir hayli zordu. Aksiydi. Utanmazdı. Yanlışa eğilimi fazlaydı. Fakat sorun şuydu ki bana bazı anlar ruhuma şifa olacağını vaat ederek bakıyordu.

İşte o anlar bir çocuk gibi kanıyordum ona.

Bu an gibi.

Beni yine kandırmıştı.

• • •

O günün akşamında kamptan ayrıldığımızda, Asrın bu sefer Cenk'in geldiği arabayla bizi evine getirmiş, sonrasında arabasını Cenk'e iade etmişti. Dün gece de onunla yine onun evinde

kalmış, beraber yine aynı yatağı paylaşmıştık. Ona engel olamıyordum. O da engel olunmayacak kadar eşsiz geliyordu gözüme. Yapabileceğim bir şey yoktu. Babamla bu sırada telefonla bir kere konuşmuş, daha doğrusu tartışmıştık ama Asrın bana normalde olduğundan daha şefkatli yaklaşarak, kalp kırıklığımı bir nebze onarmıştı. Bedeller ödenen bir hayatta yaşamaya mecbur bırakıldığım anlara inat kendimi özgür, özgür olduğum kadar da tutsak hissediyordum. İlahi varlığı, kendimi onun yanında özgür hissettirirken kalbimin görünmeyen ruhani bağları tutsak olduğumu haykırıyordu. Dehşetin sancıları benimleydi ama onun varlığı her şeyi yok edecek kadar gerçekti. Tek bildiğim, bütün yolların ona çıkıyor olmasıydı. Çıkmak zorundaydı.

Araba durduğu zeminde tiz bir çığlık kopartırken, ellerimdeki bakışlarımı kaldırarak okulun cephesine çevirdim. Bahçedeki kalabalık gözlerimi süslüyor, etraftaki gürültü aralık camdan kulaklarıma yükseliyordu.

"İn bakalım," diye mırıldandı Asrın arabanın kapısına asılırken. "Zaten sabahtan beri ağzını aralamadın, bir haller var sende."

Omzumu silkip kapıya uzanırken bana baktığını hissettim. Aralanan kapıdan içeri sızan soğuk bende cekete sarılma hissi yaratırken, onun da arabadan indiğini göz ucuyla gördüm. Ağzında bir şeyler homurdanıyordu ancak bir önceki gecenin tuhaf utancı bana kısık gözlerle bakarken onun yüzüne bakmak pek de kolay olmuyordu. Ben sınırları olan bir kızdım, o da buna alışmalıydı.

Asrın arabanın etrafından dolanıp önüme gelirken, kısık gözlerle okul bahçesine baktım. Aynı kalabalık, aynı gürültü kulaklarımda uğuldarken onun ifadesiz bakışlarını yüzümde hissediyordum.

"Çalıştırsana ayakları," dedi düz bir sesle. "Ne dikiliyorsun?"

Yanından geçmek isterken elini omzuma atarak beni kendine çekti. Kafam göğsüyle buluşurken, bakışları dikkatle etrafta geziniyordu. Göğsünden yayılan erkeksi kokuyu içime çekerken, ne insanları ne üzerimdeki yabancı bakışları umursadım.

"Neden bere takmıyorsun?" diye sordu azarlar bir tonda. "Kulakların üşümüş."

"Tenim hep soğuk," diye mırıldandım gri zemine bakarken. Elinin kulağımdaki varlığı huylandırsa da rahatsız etmiyordu. Kalbimin bu basit dokunuşa hızlandığını fark ederken, okulun kapısında bize bakan Cenk'i gördüm. Yüzünde ciddi bir ifade vardı ve Lavin'in onunla konuşma çabasını bile umursamıyor gibiydi.

"Günaydın," dedi Cenk, Asrın'a tuhaf bir bakış atarken. "Konuşalım mı?"

"Günaydın," diye mırıldandım bize şaşkınca bakan Lavin'e doğru. Sırtını okul kapısının demirlerine yaslamış, ellerini üzerindeki kot elbisenin ceplerine yerleştirmişti. Siyah saçlarını kestiğini fark etmiştim.

"Günaydın," diye yanıtladı pürüzsüz bir sesle. "Yorgun görünüyorsun."

"İyiyim." Yorgun ve kötüydüm ama Asrın'ın varlığı bu hissi bile öteliyordu. "Sanırım."

Cenk yerinden doğrulurken Asrın ifadesiz bakışlarını bana çevirdi. Gözlerindeki kuyudan bana seslenen kız çocuğu bir parça huzura ermiş gibiydi.

"Yukarı çıkmam lazım," dedim ağzımın içinde.

Asrın tek kaşını sorgulayıcı bir ifadeyle yukarı kaldırmıştı. Cenk dışarı çıkmış, onu bekliyordu. Asrın parmaklarıyla ona basit bir el işareti yaparken, "Ne işi?" diye sordu. Sesi mesafeli ve soğuktu. "Sınıfa çıksana."

Onun yüzüne çişim geldi diye bağırmak istesem de, "Tuvalete gideceğim," dedim açıklamanın gereksiz olduğunu fark ederek.

"Git," dedi ifadesiz bir sesle. "Dikkat et."

Ona sadece tuvalete gideceğimi söylemek istesem de gözlerimi devirmekle yetindim. Lavin yanına gelen bir kızla konuşmaya başladığında, "Tamam," diyerek Asrın'ı onayladım. Bedenini benden ayırdı ve bana temkinli bir bakış atarak Cenk'in yanına ilerledi. Güneşte parlayan dolgun saçları ve zemine emin basan uzun, kaslı bacakları heybetiyle göz doldururken arkamı dönerek merdivenlere ilerledim.

Asrın'ın varlığı yanımdan ayrıldığı her an dehşetin anları ru-

huma ve beynime yağmalanıyordu. Zorluklarım hep oradaydı ama onun yanında diğer her şey görünmez oluyor, beynim ve kalbim tarafından sineye çekiliyordu. Merdivenleri tırmandığımda, o katta sadece birkaç insan olduğunu gördüm. Bu kata genelde kimse çıkmazdı çünkü az ileride görevlilerin ve öğretmenlerin odası bulunuyordu.

Koridor boyu ilerlerken, erkekler tuvaletinden çıkan Bora'yı görerek bir an duraksadım. Beni görmemesini dilesem de kafasını kaldırdığı an beni görmüştü bile. Durağan adımlarım telaşlı ve gergin bir hal alırken, Bora'nın yüzünde oluşan tebessümden pek hoşlanmadığımı fark ettim. Adımları yanıma doğru ilerlerken ellerimi gergince ovdum. "Günaydın," dedi canlı bir sesle. "Nasılsın?"

"Günaydın," diye karşılık verdim yüzüne ve gözlerine bakmamaya dikkat ederken. "İyilik, sen nasılsın?"

Bora'nın bakışları üzerime düştüğünde Asrın'ın bol kazağına sığınmak istedim ama yüzündeki rahatsızlık buna engel oldu. Gözlerinde büyüyen gerginlikle kazağa bakarken dudakları aralandı.

"Bu bir erkek kazağı," dedi. Sesi tuhaf derecede sertleşmişti. "O Asrın'ın mı?"

Asrın'la aramızda geçenleri bilmeyen sanırım tek kişi kendisiydi.

"Evet," diye onayladım. Asrın'a ait bir şeyi üzerimde taşımaktan çekinmiyordum. "Şey, müsaade eder misin? Sınıfa çıkayım."

Bora'nın bakışları kazaktan yüzüme doğru tırmanmaya başladığında yüzüne memnuniyetsiz bir ifade oturmuş, gözleri sorgulayıcı bakar olmuştu.

"Siz yatıyor musunuz?" diye sorduğunda bir an yanlış duymuş olabileceğimi düşündüm ama kulaklarımda yankı yapan o tok sesler defalarca aynı cümleyi zikretti.

Gözlerim büyürken öylece ona bakakaldım ama o, bu soruyu sorduğu için benden daha şaşkın gibiydi. Onunla birlikte olduğumuzu utanmazca, hiçbir yetkisi yokken sormuş ve benden cevap mı beklemişti? Midemin bulandığını hissederken yüzümü buruşturdum.

"Esila ben..." Eli pişmanlıkla bana uzandı.

"Dokunma," dedim sertçe, ondan uzaklaşırken.

Yüzündeki pişmanlık dolu ifade o an üzerimde tek bir etki bırakmazken yanından sıyrılarak geçtim. Eli bir kez daha bana uzanmıştı ama hızıma yetişmemişti. Onu çok iyi tanıdığımı söyleyemesem de böyle bir şeyi ondan asla ve asla beklemiyordum. Tırnaklarımı avucumun derisine saplarken, midemdeki bulantı ve tiksinti yüzüme yansımasını bırakmıştı. O şeyi ima etmişti, sahiden böyle bir şeyi düşünmüş müydü? Bu iğrençti.

"Sinirlendim," diye bağırdı. Gür sesi adımlarımı kesmiş, okul duvarlarında yankılanmıştı. "Öyle bir şey sormak aklımda bile yoktu. Özür dilerim."

Kaşlarım bilinmezlikle çatılırken, zihnime uğrayan bin bir soru dudaklarımı yokladı. Ne diye sinirlenmişti? Bu çok saçmaydı. Mantığımın üzerinden şaha kalkan birçok soru kendine tatmin edici cevap ararken, bir adım daha atmak istedim ama aynı tok ses tekrar kulaklarımda yankılandı.

"Duydun mu? Sadece sinirlenmiştim," diye bağırdı kulaklarımı dolduran gür ses gözlerimi büyütürken. "Çünkü..." Göğsümde insafsız bir ağırlık hissettim. "Esila, siktir! Ben senden çok hoşlanıyorum."

Sanki boşluğa adım atmış, kulaklarım yanlış harfleri seçmiş ve yanlış duymuştu. İdrak yetimi zorlayarak, midemi bulandıran uğursuz kelimeleri anlamaya çalıştım ama çok anlamsız geliyordu kulağa. Gözlerimin kocaman olduğunu biliyor, kulaklarımda çınlayan harfleri yalanlayan kalbimi hissediyordum. Kendimi bunun korkunç bir şaka olduğuna ikna ederdim, tabii Bora bir daha bu cümleyi tekrar etmeseydi.

"Esila senden hoşlanıyorum."

Yirmi Beşinci Bölüm

-Yangın-

Büyük acılara ve yeni gerçeklere gebe kalan benliğim, beynimin odacıklarında tiz çığlıklarını koparırken şokla aralanan dudaklarımı kapadım. Sancıların yükseldiği boğazımda metalik, memnuniyetsiz bir tat vardı. Olmamasını dilediğim birkaç kelimelik anlamlar ruhumun girintilerine dolarken sıkıntılı bir nefes verdim.

Dehşetteydim.

Kaybolan ruhumun yakarışları dört duvar arasına karışırken, göğsümde büyüyen hırıltıların sesli iniltilerini işitirken, telaşlı gözlerle duvarın beyaz badanasına bakakaldım. Ne yapmam gerektiğini bilmesem de burada durmak, uğursuz kelimeleri daha fazla duymak istemediğimden emindim.

Ben daha bir önceki gece Asrın'la öpüşmüştüm ve o gün kuzeni benden hoşlandığını söylemişti. Bu... Tarifsiz bir ağırlıktı.

Bora'ya karşı hissettiğimi sandığım her şeyin yanılgı olduğunu çok önce öğrenmiş, onunla ilgili hiçbir fikir aklımdan geçirmemiştim. Sadece konuştuğum sıradan bir arkadaş ve varlığıyla huzur bulduğum adamın kuzeniydi. Hayatımdaki varlığı sadece bu kadardı. Buz kesen ellerimi yanıma indirirken bir adım atmak

istedim ama bedenim duyduklarını kaldıramamış, iflas etmiş gibiydi. Kaç saniyeyi devirmiş olduğumu bilmiyordum. Tepkisizliğimin ardından yine onun sesini işittim.

"Bir şey demeyecek misin?" diye sordu. Sesinde tuhaf bir heyecan ve tereddüt vardı. "Çok ani olduğunun farkındayım ama bir cevap ver. Lütfen."

Ona ne diyebilir, ne söyleyebilirdim? Asrın'la aramızdaki, daha adını bile koyamadığım o tuhaf ilişkinin üzerine nasıl bunları sorabiliyordu? Sahiden hiçbir şeyden haberi yok muydu? Fermanı çekilmiş ayaklarım buradan gitmek için zaman kollasa da bu konunun uzayıp da Asrın'ın kulağına gitmesini istemiyordum. Bu yüzden kararsızca arkamı döndüm ve bakışlarımı ondan uzak tutmaya özen gösterdim. Boğazımı temizledim ve dilimin ucunu arşınlayan yabancı kelimeleri mantıklı bir hizaya soktum.

"Benim seni öyle görebilmemin imkânı yok," dedim. Her ne olursa olsun utanıyordum. "Sen sadece Bora'sın. Sıradan bir arkadaştan fazlası değilsin, olamazsın da. Hem, ben Asrın..."

"Lanet olsun." Bora'nın ani tepkisiyle yerimden sıçrarken, donuk bakışlarımı onun yüzüne çıkardım. Yüzü gerilmiş, gözleri daha önce hiç görmediğim bir maviliğe ev sahipliği yapmıştı. Çok gergindi. "Asrın değil mi?

"Ne Asrın mı?" diye sordum bir adım gerilerken. Asrın'ın varlığı olmasa da Bora'yla herhangi bir iletişime girmezdim. "Tamam, Asrın..."

Bora bir adım atarak üzerime geldiğinde aramızdaki mesafe azalmış, kaşlarımın çatılmıştı. Olmaması gereken şeylere eklenen bu yakınlık midemde acı bir tat bırakırken dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Asrın'ın seni umursadığını mı düşünüyorsun?" diye bağırdı yüksek sesinin yankısı, içimdeki ürkek kızı korkuturken. "Beni bırak, ailesini bile umursamayan acımasızın teki o. Ne sen ne bir başkası onu dize getirebilir. Tek derdi belki de onun yatağını süslemendir."

Acımasız harfler sığındığım buzdan duvarlarıma kanlı el izlerini bırakmış, ruhuma dizilen umutları falakaya yatırmıştı. Koca-

man olan gözlerle onun hiddetli yüzüne bakarken, dudaklarım ufak bir boşlukla aralandı.

"Aptal," dedim söyledikleri beynimde sekerken. "Aptal, belki onun kuzenisin ama hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Hiçbiriniz onu tanımıyorsunuz."

Bora'nın yüzündeki gerginlik büyük bir şaşkınlığa ev sahipliği yapmış, bakışları kararmıştı.

"Onu sen mi tanıyorsun?" diye sordu sesindeki hiddet beni biraz daha afallatırken. "Onu tam on üç yıldır tanıyorum, bir kere güldüğüne şahit olmadım. Söylesene seni terslemeden konuştuğu oluyor mu? Ya da seni umursadığı? Kızlar sadece onun yakışıklı..."

"Kes şunu," diye bağırdım. Ellerim titriyor, düşüncelerim bulanıyordu. "Onun neden gülmediğini biliyor musun? Ya da beni terslemesi umurumda gibi mi duruyor? Onu bana kötüleme, istediği kadar acımasız olsun. Yine de onu yanımda istiyorum!"

Bora afallayarak bir adım gerilerken gözlerinde karmakarışık bir ifade, yüzünde öfke vardı. Dudaklarımdan firar eden kelimeler tam olarak hissettiklerimdi. Asrın dışarıdan son derece ruhsuz, düşüncesiz, umursamaz ve acımasız görünse de kalbim onun bunlarla sınırlı kalmadığını biliyordu. O, dökemediğim kelimelerime ve hislerime gebe olan tek adamdı. Öyle kalacaktı. Başkasıyla adımı yan yana getirmek bile dayanılmaz olurken, bunun Bora olması gerçekten ağzımda ekşi bir tat bırakıyordu.

"Sana senden hoşlandığımı söylüyorum ve sen, gözünde hiçbir değere sahip olmadığın adamı bana savunuyorsun öyle mi?" dedi. Sesindeki sertlik göğsümde büyüyen iniltilerin sesini kesmişti. "Hiçbir değerin yok. Benim bile yok ki senin olsun."

Beklemediğim yerden gelen beklenmedik sorular, bilinmez cevaplara davetiye çıkartırken sertçe yutkundum. Dilime uğramasını beklediğim kelimeler bile bu defa düşünceliydi. Haklı mıydı?

Ne değerin var ki? diye fısıldadı iç sesim.

Ne değerim vardı? Hiç.

Ona verecek bir cevabım olmadığını idrak ettiğimde gözle-

rimi ellerime düşürdüm. "Onun yokluğu sana olan hislerimi değiştirmezdi," diye fısıldadım kaçındığım gerçekler acizliğimle beni suçlarken. "Seni bir arkadaştan fazlası olarak görmeyeceğim, üzgünüm."

Bora'nın geri çekildiğini fark ettim. Yüzüne bakmıyor, gerçekliğinden korktuğum şeyleri tartıyorum. Onun gözünde hiçbir değere sahip olmadığım gerçeği öyle acımasızca yüzüme vurulmuştu ki gözlerimin harelerini çekiştiren tuzlu suya dehşetle bakmak istedim.

"Üzülme," dedi düz bir sesle. "Sonuçta duygularını yönetecek değilim, sadece onun rüzgârında savrulmanı istemem. Asrın'ın her şeyi fırtınalı olur, ardında bıraktığı sancılar da."

Sancılar diye tekrarladım içimden. *Onun için, ona dair acı çekmek de güzel olmalı.*

Bora'nın arkasını döndüğünü ve zemine düşen tok adımlarla ilerlediğini fark ettiğimde bir süre daha yere baktım. Onu belki üzmüştüm ama o an kendi incinmişliğimle ilgileniyordum. Kendimi hiçbir zaman birileri için değerli görmemiş ya da birilerinin değerlisi gibi hissetmemiştim. Bu, gözüme tuhaf derecede imkânsız geliyordu. Sadece onun için değerli olmak istiyordum ama Bora onun bana değer vermeyeceğini söylemişti.

Bora'nın katı terk ettiğini fark ettiğimde adımlarımı merdivenlere yönelttim. Kafam o kadar bulanmış, düşüncelerim o kadar şaşmıştı ki bacaklarımın nereye gittiğini tahmin edemiyor gibiydim. Temiz merdivenleri inip alt kata geldiğimde boş boş etrafa baktım.

Sonra en üst kata çıktığımda koridor boyunca ilerledim ve kapısı açık sınıftan içeri girdim. O kata gidene kadar her katta Asrın'ı aramış fakat bulamamıştım. Sınıfın çoğu sırasına oturmuş, diğerleri boş laflarını döndürüyorlardı. Üzerimdeki kazağın etkisiyle bana dönen bakışlara dönüp, canınız cehenneme diye bağırmak istesem de Asrın'ı aramaya devam ettim.

Varlığını hissedemeyip yokluğuyla meraklanırken, sırama giden adımlarım gördüğüm manzara karşısında duraksadı. Midemden yükselen o buruk tat yerini sinire bırakırken, gözlerimi

kısarak sırama oturmuş olan Burcu'ya doğru ilerledim. O sıra Asrın'a ve bana aitken, onun oturmasına izin vereceğimi falan mı sanıyordu? Sinirle büyüyen gözlerim ve kontrolden çıkmak için can atan bedenimle birlikte sıranın önünde duraksadığımda, Burcu'nun telefon yüzeyinde gezinen bakışları yukarı tırmandı.

"O pek değerli poponu sıramdan kaldır," dedim öfkemi bastırmaya gerek dahi duymadan. "Hemen!"

Burcu'nun yüzüne yerleşen sırıtma büyürken, sırtını sıraya yasladı ve uzun bacaklarını üst üste attı. "Baskın basanındır bebeğim," dedi pişkince. "Bugün burada oturmaya karar verdim."

Kaşlarım bilinmezlikle çatılırken, her şeyin üst üste geldiği bu andan nefret etmiştim. Daha dakikalar öncesinin şokunu atlatamamışken, bir de bunun zırvalıklarıyla uğraşamazdım. "Bu sıra bizim," dedim sesim yükselirken. "Yaylan şuradan."

Burcu'nun yüzündeki sevimsiz ifade kayboldu. "Kalkmıyorum. Kaldırsana."

Dişlerimi sıktım. Yaptığı şey çok saçmaydı. Çocuk gibiydi. Yaptıklarını hiçbir mantığa oturtamıyordum. "Burcu, sıramdan kalk. Derhal. Aksi halde sadece beni değil, Asrın'ı da sinirlendirirsin."

Burcu alt dudağını dişleyerek sinirle bana baktığında, konuşmak için ağzı aralandı ama aynı anda bakışları omzumun üstünden arkaya doğru yöneldi. Sınıftan bir anda yükselen mırıltılar da bu bakışa eşlik ederken, bakışlarımı omzumun üstünden kapıya çevirdim.

Gözlerime düşen hayranı olduğum siluet, durağan kalbimi ani bir tepkimeye mecbur bırakırken gergin bir soluk verdim. Gözlerindeki koyuluk bana dikkatle bakıyor, sert yüz hatlarındaki asi yel ruhani rüzgârını yüzüme üfürüyordu. Heybetli bedeniyle araladığı kapının ardından sınıftan içeri, daha doğrusu bana bakarken kafasını ritmik bir hareketle oynattı.

Tereddütle çalkalanan gözlerim ve paslı çarkları döndüren zihnim, onun ne demek istediğini anlamış olsa bile yerimden hareketlenmem biraz zaman almıştı. İnsanların homurdanmaları ve garip bakışları altında kapıya doğru ilerlerken, Asrın'ın keskin ve

temkinli bakışları yüzümden sıyrılmamıştı. Burcu'nun homurdanmalarını işittim ama yok saydım. Asrın'ın araladığı kapıdan çıkarken onun yanından geçmiş, ciğerlerime sinip etimi sömüren kokuyu almıştım. Bakışları hareketlerimi takip ederken kapıyı hızla kapamış, çıkan tok ses koridor duvarlarında yankılanmıştı. Neden beni çağırdığını ve derse girmediğini anlamamıştım. Onun bir adım önüne geçtiğimde hemen ardımdan beni takip etmeye başladı. Konuşmadan beni takip ederken delici bakışları sırtımı oyuyor, oyduğu yerlere ona ait izler bırakıyordu. Uzun heybetinin gölgesi önüme düşerken, çıkışa kadar o şekilde sessizce ilerledik. Bahçedeki hasır çardağın banklarına otururken bakışları nakış işler gibi yüzümde geziniyor, mideme sancılar oturmasına neden oluyordu. Sırtını çardağa yaslarken, uzun ve kaslı bacaklarını masanın pürüzlü yüzeyine uzattı. Etraftaki sessizlik ağaç dallarının sert seslerini duymamı sağlarken onun yanına oturdum. Eli cebindeki pakete uzandığında, kısa süre içinde bir dal çıkardı ve dudaklarına sıkıştırdı. Engel olamayarak ve bu sessizlikten rahatsız olarak sordum.

"Sigara içmeyi seviyor musun?"

"Evet," diye yanıtladı. Sesindeki ifadesizlik canımı yakmamalıydı. "Niye sordun?"

Omzumu silktim. "Sadece sormak istedim. Hem, soramaz mıyım?"

Asrın'ın tek kaşı tehditkâr bir şekilde alnına yükseldiğinde, bunun onu ne kadar çekici yaptığını düşünmemeye çalıştım. Yutkunmamı güçlükle bastırırken, gözlerindeki ifade yüzümde titizlikle gezindi.

"Tersinden mi kalktın sen?" diye homurdandı elini bana uzatırken. "Hesap mı soruyorsun?"

"Sen bana istediğini soruyorsun," diye homurdandım kaşlarım çatılırken. Geriledim ve bana uzanan iri elini boşluğa düşürerek gözlerinden karanlık bir ifade geçmesini sağladım. "Gideceğim ben."

Asrın parmaklarının arasına sıkıştırdığı sigarasının külünü hasır masanın üstüne düşürürken, kararan bakışlarını üzerimden

tek bir an çekmedi. Bazı anlarda onun bu pis dünyaya yakışmayacak kadar güzel olduğunu düşünüyordum.

"Bekle gidersin," dedi. Sesi sertleşmişti. "Gideceğin yola sümük gibi yapıştırırım seni."

Bir an, onun bu haline güleceğimi sandım ama dudaklarıma hayali bir komut vererek kaşlarımı çattım.

"Öküz," diye mırıldandım yüzüne özgürce bakabilmenin tartışılmaz keyfini sürerken. "Gideceğim işte."

Asrın aniden heybetli gövdesiyle üzerime çullandığında nefesim boğazımda takılmış, cesaretimin fidanları yeşermeden ölmüştü. Kalbimdeki ani tepkime hiddetle göğsümü sıkıştırırken, damağımdaki acı tat yerini boğazımı yakan bir heyecana bırakmıştı.

"Cüssenin de maşallahı var, ezildim," dedim sakin kalmaya çalışırken.

Asrın ellerini çardağın iki yanına yaslamış, heybetli gövdesini kırarak üzerime doğru eğilmişti. İstemsizce kendimi geriye doğru yasladığımda yüzü yüzüme yaklaştı. Ona yakın olmanın esaslı heyecanı ve ritim bozukluğu onun göğsünün altında devinmeyi arzularken, ellerim son anda çardağın yanlarına tutundu.

"Kaç kere dedim sana kas onlar diye," dedi kararan yosun yeşili gözler yüzümdeki en ince ayrıntıyı bile izlerken. "Bulmuş da bunuyor, nankör."

Bana biraz daha yaklaştığında burnunun ucu burnuma dokunmuş, içimden geçen ılık hissin bileklerinden kelepçelenmiştim. Uçuşan sarı saçlarım yüzlerimizi bir nebze örterken, çardaktan ayırdığı sıcak parmaklarını bilhassa kulağıma sürterek bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı.

"Nankör senin." Duraksadım. "Şey..."

"Tabii, ben bu kadar yakınına girdiğimde kelimeleri bile karıştırdın," diye fısıldadı. Sesi boğuktu ve tenimi ısıtacak kadar kısıktı. "Hadi, çok yakışıklı olduğumu söyle de egomu tatmin edeyim."

Yakınlığı kalbimdeki çiçeklerin açmasına neden olurken, "Egonun tahmin olmaya ihtiyacı mı var?" diye sordum ona bakmamaya çalışırken. Ona bakmamak kelimelere döküldüğü kadar

basit değildi, çoğu zaman bir zorunluluk gibi geliyordu. "Hem de benim gibi birinden?"

Sırtımdaki eli yüzeysel olarak belime indi ve bel boşluğumu kavrayıp, beni kendiyle beraber doğrulttu. Bir an kendimi geri çekecek gibi olsam da çardağa tutunan elim çoktan onun koluna yapışmıştı. Geriledi ve sırtını çardağa yaslarken beni de önündeki hasır masanın üstüne bıraktı. Bacaklarım masanın üstünden aşağıdaki boşluğa doğru sallanırken, Asrın bir ayağını yanımdan masaya doğru uzatmıştı. Sahiden kabaydı bu çocuk!

"Senin yerin herkesin ötesinde," dedi. Düz sesi ruhumun duvarlarını adeta baltalıyordu. "Ayrıca egomun sence tatmin olmaya ihtiyacı var mı? Hem de sen kokumu duyduğunda bile titrerken."

Dudağını yoklayan kelimeler gerçekleri acımasızca yüzüme vurmuştu. Ben onun kokusunu duyumsadığımda çaktırmadan soluduğumu düşünürken, onun bunu fark etmiş olması beni utandırmıştı.

"Yanlış görmüşsündür," dedim inkâr ederek. "Üşüdüğüm için titremişimdir."

Çardağın çatısı silik güneşin üzerimize sinmesine engel olurken, boğazından yükselen itiraz homurtusu hoşuma gitmemişti. Sırtımdaki elini sıkılaştırdı ve parmakları kazağın üzerinden omurgamı yüzeysel bir şekilde okşadı.

"Üşüyor olmalısın," dedi titrek nefesimi işittiğinde.

Kafamı hızlıca sallarken, dişlerini dolgun dudaklarına geçirdi ve yüzünü yana yatırarak keskin bakışlarını üzerimde gezdirdi. Bu görüntüsü bir an nefesimi keserken, kalbimden akan o ılık hissin çemberiyle sarmalandım. İri, göz alıcı elleri yüzeysel olarak sırtımda gezindi ve yukarı tırmanarak çıplak ensemde duraksadı.

"Normalde soğuk bir tene sahipsin ama temasa geçtiğimiz an ısınıyorsun," dedi bendeki bir şeyi keşfetmenin hazzıyla. "Bu senin hilen olmalı."

Ensemdeki parmakları çekildiğinde derin bir nefes vereceğimi sandım ama eli yine aşağı inmeye başladığında güçlükle yutkundum. Kaburgam, elinin baskısıyla kazağa sürtünüyor ve tenim huylanıyordu.

"Elini çeksene," dedim. Sesim bir tür kedi miyavlaması gibiydi. "Şey, kazak kaşındırıyor."

Elinin baskısı azalmak yerine arttığında, sesli bir nefes vererek onun parmak uçlarından akan şefkati zevkle karşıladım. Onun bana ve tenime aşıladığı yabancı hislere rağmen, dokunduğu yerde açan şefkatin tohumları fidanlarını kalbimin başköşesine yeşertiyordu. Gözleri gözlerimden sıyrılıp üzerime düştüğünde, bakışlarındaki karanlık ürkütmüş ve tenimi ısırmıştı. Yeşilin damarlarından akan katran rengi siyaha çalmış ve irisleri uçurum kıyısına ramak kala atılan adımlara adanmıştı.

"Kazağım," dedi elinin sıcak baskısı tekrar çıplak enseme tırmandığında. "Sanırım onları benden başka giyen tek insan sen olacaksın."

Ürkek gözlerim gözlerindeki karanlığa daldı. "Sanırım," diye fısıldadım dudaklarımı dişlerken. "Bundan gurur duyarım. Ve yine sanırım ki kazaklarını giymeyi seviyorum."

Parmak uçları ensemi şefkatle okşadı. "Sanırmış," diye homurdandı ama ses tellerine sarılan karanlık halen oradaydı. "Ve bundan sonra seni kazaklarımın içinden çıkarmayacağım."

Gözlerinde dibi gelmeyen bir yangın vardı.

"Ders bitmiş midir?" diye sordum kafamı yana yatırıp, onu daha dikkatle izlerken. "Yok yazıldım."

"Bitsin," dedi. "Boş boş konuşan öğretmenlerden daha eğlenceliyim sonuçta."

"Kendini kandır," diye yalan söyledim titrek ellerim çekingen bir şekilde ensesini turlarken. "Öğretmenler boş konuşmuyorlar."

"Boş ver öğretmenleri," diye homurdandı beni sertçe kendine çekerken. "Dur, daha eğlenceli kısmına geçmedik işin."

Bedenim onun bedenine tutunurken, soluğum ciğerlerimde tökezledi. "Ne?"

Boynumu okşayan eli şah damarıma dokundu, kalbim orada attı. "Anlamadın değil mi?" diye sordu temiz nefesi yüzümü ısıtırken. "Saf saf bakıyorsun yine."

"Anladım," diye mırıldandım sertleşen yüz hatlarını keyifle izlerken. "Anlamazlıktan geliyorum."

Saçlarım bir kez daha uçuşup aramıza karıştığında ellerini tekrar bel boşluğuma sapladı. Parmaklarının tenimde bıraktığı izi kazağıma rağmen hissetmiştim.

"Beni mi alt edeceksin sen?" dedi kısık gözleri keskinliğinden ödün vermezken. "Poponu tekmelerim senin."

"Tekmelemek sende adet mi?" diye sordum elimi saçlarına karıştırırken. "Kendini tekmele."

"Dönüp kıçıma tekme mi koyayım, geri zekâlı," dedi sertçe. Kısık bakışları kalçama doğru kaydığında kaşlarım çatıldı, zaten kafasını yana eğik olduğu için tam olarak kalçama bakıyordu. "Seninkiler gayet ideal."

Dudaklarım aralanırken bakışları derinleşti ve dudaklarını birbirine bastırırken gözleri tekrar yüzüme tırmandı. "Bakmasana öyle," dedim parmaklarım ensesine baskı yaparken. "Edepsiz."

Beni kendine biraz daha çektiğinde kendimi bir anda o tuhaf elektriğin içinde hissetmiştim. Eli dokunduğu yeri yakacak ve ruhumuzu yerle bir edecekti. Alnını alnıma yasladığında, dudaklarından akan sıcak nefesini dudaklarımın üzerinde hissettim. Bu durum, hissettiklerim için korkutucuydu ama kalbim için tuhaf bir huzurdu.

"Aslına bakarsan senin kalçalar vücuduna göre gayet iyi," dedi sesinde alay vardı ama beni utandıracak o boğuk tını ruhumun soluğuna çarpmıştı. "Ele gelir, ha?"

Dudaklarım bu kez çok daha büyük bir şaşkınlıkla aralandığında üflediğim nefes onun yüzüne vurmuş, gözlerini kapamasına sebep olmuştu. Göğsümde büyüyen intihar boynunu asmaya gebe kaldığı ipe kanını akıttığında, yeni bir sancı kalbimin çırpınışlarına asılmıştı.

"Utandırma beni," dedim ona eşlik edip, gözlerimi kapatırken.

"Sarışın?"

"Hım?"

Elim tereddütle dudak kıvrımına dokunduğunda Asrın sert bir soluk verdi ancak o soluk benim nefesimle karşılaşıp, beni gafil avladı. Gözbebeği koyulaşırken çenesini sıktı ve seğiren kası

bütün güzelliğiyle gözlerimi beslerken, ifadesindeki memnuniyet kanımı kaynattı.

"Aptal," dedi. Sesi acı çeker gibiydi. "Aptal bir sarışın."

"Aptal sensin," dedim. Parmağımı geri çekmek istedim ancak buna mani olarak elini parmağımın üzerine kapadı. Parmağımı dolgun dudaklarının üzerinde gezdirirken, bunu yaptığıma inanamayacak kadar dehşetle dolmuştum ama parmak uçlarımda atan nabzını her şeye rağmen hissediyordum. Üst dudağına göre daha kalın olan alt dudağının çizgisinde gezinirken kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu.

"Neden öyle dedin ki bir anda?"

"Hakaret etmiyorum. Sadece aptallaşabiliyorsun. Sevimli, aptal bir sarışın." Asrın'ın nefesleri sıklaşırken belimde duran göz alıcı ellerinin baskısı artmış, beni farkında olmadan kendine doğru çekmişti. Kalbim ağzımda, parmak uçlarımda, hatta karnımda atarken aniden çalan zil donakalmamıza sebep olmuştu. Söylediklerinden ne anlam çıkarmam gerektiğini bilmiyordum. Asrın kafasını iki yana sallayarak silkelenir gibi oldu. İçimde dirilen utanç bütün yüzüme aşina olduğum bir kızarıklık katarken, ben bile kendime afallayarak bakacaktım eğer mümkün olsaydı. Kalbim olanca gücüyle tepinirken, Asrın'ın yüzüne daha sakin bir ifade oturmuştu.

"Sakin ol," dedi. Sesindeki ifadeleri çözebilecek gibi değildim.

Titrek ellerimi yumruk yaparken çardaktan kalktım ve ayaklarım tabana basarken bakışlarımı dışarı çıkmaya başlayan öğrencilere çevirdim. Asrın'ın temkinli bakışlarını profilimde hissediyor ve bu his beni utandırmaya devam ederken okula kadar koşmak istiyordum. Ama atacağım ilk adımda beni yakalayacağını bildiğim için, "Sınıfa gitmeliyim," diye mırıldandım kısık sesle. "Bir sonraki dersi kaçırmak istemiyorum. Görüşürüz."

Asrın boğazından yükselen derin solukla birlikte oturduğu çardaktan ayaklandı. "Başka yere gideceğiz," dedi düz bir sesle. "Bekle Cenk de gelsin, çıkacağız."

Kaşlarım bilinmezlikle çatılırken, planın içine beni dâhil edip etmediğini düşünerek göz ucuyla ona baktım.

"Ben de mi?" diye sordum usulca artan gürültü kulaklarımı doldururken. "Nereye gideceğiz?"

"Gidince görürsün," dedi çok öküzce bir cevap vermeyi layık görürken. "Geç otur da Cenk'i bekle."

Asrın elini deri ceketinin cebine atıp bir sigara daha çıkardığında, sırtımı arkamdaki pürüzlü duvara yasladım. Paketten çıkardığı sigarayı dolgun dudaklarına kıstırıp siyah çakmakla ateşlediğinde, beni görmediğini fark ederek onu izlemeyi sürdürdüm.

"Cenk'i kaç yıldır tanıyorsun?" diye sordum bakışlarımı onun yüzünden indirirken. "Ya da Lavin'i."

Bakışları yüzümde olsa da baktığı ben değil de geçmişiydi sanki. "On üç yıldır tanıyorum," dedi. Sesi düşünceliydi. "Hepsini. Onu gördüğüm ilk gün sünnet oluyordu. Salak, sünnetten kaçacağım diye koşup üstüme düşmüştü."

Dudaklarım aralandı. "Sen ciddi misin?"

"Aynen," dedi yavaşça. "Ondan daha büyük ve cüsseli olduğum için onu dövmek kolay olmuştu."

Sünnetten kaçan bir Cenk, hayalimi bile zorlayan görüntüydü. "Garip," dedim dudaklarım kıvrılırken. "Fazlasıyla garip, peki ya Lavin?"

Tuhaf bir homurtu çıkardı. "O Cenk'ten daha çatlak," dedi. Sesindeki bezginlik güldürmüştü. "Sünnet olduğunda onunla evlenmeyeceğini söyleyip, çocuğu kaçırtmış."

"Onlar eskiden beri..."

"Evet," dedi pürüzsüz bir sesle. "Birbirlerini tanıdıklarından beri, yani neredeyse doğduklarından bu yana bir aradalar ama hiçbir zaman ağabey kardeş ilişkileri olmadı."

"Demek bizi dinliyordun." Cenk'in tok sesi kulağıma döküldüğünde bakışlarımı istemsiz olarak ona çevirdim. Yüzünde yayvan bir sırıtmayla Asrın'a bakarken çekik gözleri kısılmıştı. "Sana bunları anlatırken çenemi boşa yorduğumu düşünüyordum. Harbiden anlattıklarımı dinliyor muydun?"

Asrın omzunu silkti. "Aklımda kalmış, çenen asla durmuyordu. Malum, ağzının kepenkleri inmiyor."

"Canım çenem." Cenk'in bakışları bana döndüğünde bir süre

üzerimdeki kazağa bakıp imayla güldü. Tek kaşı havalanırken dudaklarını araladı ama kaşlarımı çatınca bakışları Asrın'a kaydı. Onun da kötü bir şekilde kendisine baktığını gördüğünde dansöz gibi kıvırdı. "Çok yakıştığını söyleyecektim."

"Sana mı kalmış?" diye homurdandı Asrın, biten sigarasının izmaritini botunun ucuyla ezerken. "Hadi gidelim şuraya."

"Lavin'i bekliyorum."

"Onun ne işi var?"

"Esila geliyor ya," dedi kaşlarını çatarken. "Benim sevgilimin neyi eksik?"

Asrın yüzünü buruşturdu. "İğrençsiniz."

"Teşekkürler."

Lavin bir süre sonra geldiğinde onun boş konuşmalarını dinledikten, daha doğrusu dinler gibi yaptıktan sonra çıkışa yöneldik. Nereye gittiğimizi bilmesem de pek sorgulamıyordum açıkçası. Lavin'le Cenk kendi arabalarına binerken, ben de Asrın'ın yanına yerleştim.

Araba hırlayarak yola atıldığında tekerlekler tiz bir çığlık attı ve ben de gideceğimiz yolu izlemeye koyuldum. Bora'nın söylediği uğursuz kelimeler sürekli bir şekilde aklımı karıştırıyordu. Duymamayı tercih etsem de o kelimelerin önüme ne çıkaracağı, nasıl anlara gebe kalacağını bilmiyordum. Ayrıca Asrın'ın bunları duyduğu anda vereceği tepkiler de beni korkutuyordu. Sinirlenir miydi? Ya da umursamaz mıydı? Bu düşüncelerle boğuştuğum kısa bir yolculuktan sonra araba durmuş, Cenk'in arabası da hemen yanımızdan geçerek gözden uzaklaşmıştı. Camın yüzeyinde gezinen bakışlarımı kaldırıp etrafa baktığımda, Asrın kapı kulpunu kavrayıp kendini dışarı atmıştı. Geldiğimiz yerin bir alışveriş merkezi olduğunu fark ettiğimde kapıya asıldım. Kendimi dışarı atıp soğuğun beni üşütmesine izin verdiğimde üzerimdeki monta sarıldım. Asrın hemen önümdeydi.

"Neden buradayız?" diye sordum onu takip ederken. "Cenk'le gidecektik hani."

Asrın döner kapıdan içeri ilerlerken kalabalıktan sıyrılarak onu takip ettim. Dışarısı kadar içerisi de büyük ve gösterişliydi. Her alışveriş merkezi gibi kalabalık ve gürültülüydü.

"Gideceğiz ama önce üstüne bir şeyler alalım. Bu havada bir kazakla dolaşıyorsun, seni hastayken çekemem."

"Benim bir şeye ihtiyacım yok," dedim boş bakışlarım mağaza vitrinlerinde turlarken. "Ayrıca üşümüyordum."

"Her ne haltsa."

Asrın ikinci kata çıkıp ünlü bir markanın mağazasına ilerlediğinde göz ucuyla onu kesen birilerinin olup olmadığına bakındım. Birkaç kızın bakıp bakıp kıkırdadığını fark ettiğimde istemsiz bir şekilde ona daha çok sokuldum. İnsanlar onun yakışıklılığını ya da mükemmel fiziğini görerek etkileniyorlardı ki bu da kaçınılmazdı. Ama eminim ki onunla iki laf konuştuklarında ondan korkacaklardı. Çünkü insanlarla, onları korkutacak diyaloglar kuruyordu.

"Nereye bakıyorsun?" Asrın omzunun üstünden bana baktığında bir an yüz yüze gelerek sendeledim fakat yine de ondan uzaklaştım. "Yürü."

Üstten bana gönderdiği sert bakışlara aldırmamaya çalışıp, önünden geçtim. Mağazaya girdiğimde pahalı bir parfüm kokusu burnuma doldu. Şık, gösterişli ve maddi bir güce sahip olmayı gerektiren bir mağazaydı. Asrın yanımdan geçerek kıyafetlerin bulunduğu reyona ilerlediğinde etrafa kısa bir bakış attım. Kendimi bu yere yabancı hissetmem, kendimi aşağılamak mıydı? Asrın'ın yanına ilerlerken kanımdaki bu tuhaf heyecanın sebebi ilk defa onunla farklı bir şey yapıyor olmamdan kaynaklanıyordu. Aslında onunla her şey çok farklı, çok heyecanlıydı ama hiçbiri bu kadar masum değildi. Asrın reyonda bulunan kazaklara doğru ilerlerken, siyahlara bürünmüş heybetinin onca renk arasında nasıl göz doldurduğunu fark ettim.

Reyonların önünde duraksadığında omzunun üstünden bana dönerek kısa bir bakış attı. İfadesinde değişim yoktu, düşünceli ve kafasındakine odaklı görünüyordu. Bir süre reyondaki kazakları incelediğinde, onun son derece havalı duran hallerini izlemiş, bunu nasıl yapabildiği hakkında birçok teori üretmiştim.

"Ne bakmıştınız?" Hemen yanımda duyduğum ince ses kaşlarımı çatmama sebep olurken omzumun üstünden arkama bak-

tım. Yirmili yaşlarının başında, hafif etine dolgun, siyah etek ve beyaz gömlek giymiş bir kız, güzel bir tebessümle bize bakıyordu. "Yardımcı olayım? Aradığınız herhangi bir şey varsa?"

"İşine bak sen." Asrın yerinde doğrulup reyonun diğer ucuna ilerlerken, alt dudağımı dişleyerek kıza bakmaya devam ettim. "Gel buraya."

Kızın kaşlarının çatıldığını gördüm. Asrın'ın buz gibi sesi onu şaşırtmış, afallamış bir yüzle Asrın'ın sırtına bakakalmıştı. Yine de kendini toparlayarak kabullendi. "Ah, pekala," diyerek bizden uzaklaştı.

Kıza sırtımı çevirip, Asrın'ın yanına ilerledim ve bir karış uzağında durarak ona bakındım. Elindeki siyah kazağı bana uzattı ama kısık gözleri hâlâ reyonda geziniyordu. "Denesene şunu," dedi umursamaz bir sesle. "Muhtemelen sırf kemik olduğun için her türlü büyük gelir ama en küçüğü bu sanırım."

Elindeki kazağı kavrarken bakışlarımı onun yüzüne çıkardım. "Herkes zayıf olmayı ister," dedim huysuzlukla. "Ben gayet memnunum."

"Ben memnun değilim," dedi eğildiği reyondan doğrulurken. Bakışları üzerimde turladığında, mümkün olsa kendimi saklayacaktım. "Ele gelmiyorsun."

"Edepsiz," diye mırıldandım arkamı dönerken. "Edepsiz salak."

"Seni duyuyorum."

Kabinlerin yanına ilerlerken Asrın arkamdan geliyordu ve delici bakışları sırtımda tepiniyordu. Yanımızdan gelip geçen insan kalabalığı ve mağazada çalan hafif sesli müzik bile onu hissetmeme engel olamazken, kabinlerin yanında duraksadım.

"Seni burada bekliyorum," dedi kabinin karşısında bulunan duvara sırtını yaslarken. Bir ayağını diğer ayağının üzerine attı ve ellerini cebine yerleştirerek ortaya çıkan görüntüyle adeta saldırdı. "Çalıştır bacaklarını, güzellik."

Tek bir kelimenin kalbime yaptığı amansız baskıya inanamayarak arkamı döndüm ve kapıyı aralayarak içeri girdim. Genele göre daha büyük olan ve uzun, geniş bir aynaya sahip olan ka-

bindeki ağır parfüm kokusundan rahatsız olarak kapıyı arkamdan kapadım.

Ona ait olan kazağı vücudumdan sıyırıp istemsizce kokladım ve kokularımızın karıştığını fark ettiğimde kazağı askıya bıraktım. Saçlarım elektriklenirken elimdeki boğazlı kazağı sutyenimin üzerine giyerek aynadan kendime baktım. Asrın'ın tahmin ettiği gibi, kazak bedenime biraz büyük gelmiş olsa da oldukça güzeldi. Boğazımı, ince belimi ve omuzlarımı kavramıştı. Dağılan saçlarımı ellerimle topladım ve sırtımdan geriye doğru bırakarak Asrın'ın kazağına son bir bakış attım.

Kazak iyiydi ama onun kazağının içinde hissettiklerimi asla hissettiremezdi.

Kapıyı aralayarak dışarı attığım adımla Asrın'ın zeminde oyalanan bakışları bana döndü. Üzerimdeki alt tarafı bir kazaktı ama yine de heyecanlanmama engel olamıyordum. Sırtını duvardan ayırdı, ifadesizliğiyle maskelediği yüzünde hiçbir hareketlilik olmamıştı.

"Fena olmamış," dedi düz bir sesle. "Tabii büyük gelmediğini farz edersek."

Kaşlarım çatılsa da hiçbir şey demeden yan tarafımda bulunan aynaya göz attım. Tamam, büyük gelmişti ama abartacak bir şey de yoktu, olmamalıydı. Kilo almayı sahiden istiyordum ama mutsuzluk beni iştahsızlığa sürüklediği için pek mümkün olmuyordu. Asrın'ın heybetli görüntüsü aynaya yansırken, kısık bakışlarındaki anlamı kovalamak istedim ama sadece o karanlık vadilere düştüm.

"Mont falan bakacağım, sakın buradan ayrılma," dedi. Sesinde net bir vurgu vardı.

Onu onayladığımda Asrın yanımdan ayrıldı. Her daim soğuk olan ellerimi ovuşturdum ve Asrın'a bir göz atarak, ileride gördüğüm elbisenin yanına doğru ilerledim.

Fermanı çekilmiş bacaklarımda küçük bir haylazlık kıpırtısı zemini döverken, birkaç adımda elbisenin yanına ulaştım. Tam karşımda, kan kırmızı renginde, oldukça şık bir elbise duruyordu. Boyu daha önce giymediğim bir kısalığa sahipti ve oldukça kaliteli

görünüyordu. Vücudu saran kumaştan, boğazlı ve uzun kollu bir elbiseydi. Genelde elbise ya da etek giymez, içlerinde rahat hissetmezdim fakat bu hoşuma gitmişti.

"Sarışın?" Asrın'ın tok sesi kulağımda eşsiz yankılarını bıraktığında omzumun üstünden ona doğru döndüm. Aramızda sadece iki adımlık bir mesafe vardı ve simsiyah kalın kaşları alnına kavis çizmişti. "Ne halt ediyorsun orada?"

Bakışları benden sıyrılıp tam karşımdaki elbiseye düştüğünde gözlerinden tuhaf diyebileceğim bir ifade geçti. Kusursuz yüzüne dolgunluğuyla eşlik eden böğürtlen rengi dudakları aralanırken bakışlarının odağına tekrar beni düşürdü. "Onu denesene."

Gözlerim kısılırken bakışlarım tekrar elbiseye düştü. Kanımda gezinmeye başlayan heyecan kaburgama asi vuruşlarını yaparken dudaklarımı dişledim.

"Gerek yok," dedim. Sesimdeki tereddüt onun ağına düşmüştü. "Öylesine bakıyordum."

"Biliyorum," dedi sakince. "Denemeni ben istiyorum."

Göz ucuyla ona baktığımda tüm dikkatiyle beni incelediğini gördüm. "Elbiselerle aram yok," diye mırıldandım ellerimi ovuştururken.

"Onu da biliyorum, fark ettim." Kısık bakışlarının odağı profilimdi ve gözlerinde içimi yakan isteği görür gibiydim. "Zaten sadece ben göreceğim, hadi giy, Sarışın."

Onu onayladığım dakikadan sonra çalışan görevli tekrar yanımıza gelmiş, elbisenin küçük bir bedenini elime tutuşturmuştu. Kabinlere tekrar ilerledim ve Asrın'ın kendini duvara yaslayıp beni beklediği anlarda, kapıyı kapatarak elbiseye yöneldim. Almila'nın zorla giydirdiği elbiselerden başka, hem de böylesine şık bir elbise hiç giymemiştim.

Az önce giydiğim kazağı çıkardım ve hemen ardından pantolonu da bacaklarımdan sıyırıp, askıya bıraktım. Kan kırmızı elbiseyi askısından çıkarıp üzerime geçirirken, karnımdan boğazıma doğru tırmanan heyecanın geçtiği yerlerde ağır yaralar kaldığını düşündüm. Elbiseyi giyip fermuarına ulaşmak istediğimde elim çıplak tene dokunmuş, sırt dekoltesi olduğunu fark etmiştim. Bir

an dudaklarım aralansa da bunu büyütmemeye çalışıp, elbisenin yakasını düzelttim.

Hemen dizlerimin bir karış üstünde bitmiş, uzun kolları kollarımı sarmalamıştı. İlk defa bir elbisenin üzerimdeki duruşunu beğenirken kapıya ürkek bir bakış attım. Buz kesen ellerim terlerken kapının kilidine uzandım.

"Sarışın?" dedi Asrın boğazından yükselen o tok tını dilimdeki tüm kelimeleri yutarken. "Bugün çıkacak mısın?"

"Hı-hı," dedim saçma bir tepki vererek. "Çıkacağım."

Asrın'ın boğazından yükselen homurtu hemen kapının diğer tarafından kulağıma ilişti.

"Sadece takılıyorum, Sarışın," dedi. Sesi güler gibiydi. "Hadi oradan çık."

Kapının kilidini çevirdiğimde kalbim ellerimde atıyor gibiydi. Asrın'ın orada olduğunu bilen kalbim, bu kadar heyecanın fazla olduğunu kabul eden mantığımı parçalıyordu. Asrın'ın zeminde gezinen bakışları usulca yukarı tırmandığında dışarı doğru bir adım daha attım. Tuhaf bir çekingenlik benliğimi etkisi altına alırken, onun gözlerindeki dalgalanmayı gördüm.

Bir adım daha attığımda yüz yüze gelmiş ve onun bir adım gerilemesine sebep olmuştum. Bakışlarımı yan taraftaki aynaya düşürdüm ve Asrın'ın heybetli bedeni arkamda varlığını korurken aynaya doğru bir adım attım. Titrek ellerimi elbisenin eteğine geçirdiğimde Asrın'ın gözleri benden sıyrılmış ve etrafa dönmüştü. Kabinlerin dizildiği taraf olduğu için tenha ve sessizdi. Aynadaki yansımam güzel bir kadına aitti. Kendime yabancıydım.

Bakışları tekrar üzerime düştüğünde saçlarımın ucundan ayak parmağıma kadar özenle incelemiş, keskin bakışları sırtımda duraksamıştı.

"Siktir," diye fısıldadı kaşları hızla çatılırken. Aynaya düşen yansımasını izlerken gözleri büyümüştü. Bakışlarının derinliklerindeki damarlardan geçen mürekkep genişlemiş, bütün irislerini kaplamıştı. Sertçe yutkundu ve elleri elbisemin eteğini tutan titrek ellerimi yakalarken, çenesini saç diplerime yasladı.

"Yakışmış mı?" diye sordum parmaklarını parmaklarımdan

geçirirken. Avucunun sıcaklığını soğuk ellerimde hissederken, aynaya dökülen güzel yüzünün yansımasını izledim. "Böyle bir elbise giymemiştim," dedim.

Gözleri sırtımdan ayrılırken diğer eli çıplak belimi yakaladı. Ensemden başlayıp omuriliğimin dibinde biten dekolte, onun sıcak ve iri eliyle kavranmıştı.

"Tuhaf olmuşsun," dedi. Sert bir nefes aldığını duydum. "Ve çekici."

Belimi yakalayan eli yüzeysel olarak göbeğime doğru ilerlerken, beni biraz daha kendine çekti ve vücudumu vücuduna yasladı. Sıcaklığını hisseden tenim ürperirken, diğer elini de göbeğimin üzerine koyarak ellerini karnımın üstünde birleştirdi.

"Biri görebilir," diye fısıldadım yakınlığımızı kastederek.

"Neyi?" diye fısıldadı boğuk sesi beni ürkütürken. "Neyi görmelerini istemezsin?"

"Biliyorsun," diye mırıldandım omzumu silkerken. "Bırakssana."

Saçlarımın üzerinde dudaklarının sert baskısını hissettim. "Bunu istediğime emin değilim," diye fısıldadı derin bir soluk alırken. Kokumu soluyordu. "Sanırım giymeme konusunda haklıydın, şu an aklımı çok pis çeldin."

"Öyle mi yaptım?" diye fısıldadım hafifçe gülümseyerek. "Sahiden mi?"

"İçmeden kafam kıyak oldu," diye fısıldadı. Gözlerinde uçsuz bucaksız bir karanlık vardı. "Cidden bana benzemeye başladın."

"Kıyak mı oldu?" diye fısıldadım kaşlarım çatılırken. "Ne demek istiyorsun?"

Ellerini göbeğimden çekti ve ellerim boşluğa düşerken bedenini bedenimden ayırdı. Gözleri bir kez daha sırtımda düştüğünde seslice yutkundu ve bakışları alelacele bir şekilde tekrar aynadan gözlerime düştü.

"Hadi bunu alalım," dedi dolgun dudaklarını birbirine bastırırken. "Aksi halde kafam kıyakken ne halt edeceğimi bilmiyorum, beni kışkırtıyorsun."

"Ne yapıyorum?"

Asrın birkaç adım geriledi ve burnunu kırıştırdı. "Seni bekliyorum."

Asrın söylediği gibi elbiseyi, kazağı ve kendine ait birkaç şeyi aldıktan sonra alışveriş merkezini terk etmiştik. Kısa süre içindeyse mekâna gelmiştik ve Asrın, Cenk'le konuşacağını söyleyerek beni Lavin'le yalnız bırakmıştı. Şimdi mekândaki loca koltuğunda, Lavin'le aynı içeceği tüketirken mülayim bir şekilde kalabalığa bakıyordum.

"Ne yaptınız?" diye sordu Lavin dikkatimi çekerek. "Aranız nasıl? Hiç bahsetmiyorsun."

Omzumu silktim. "Galiba iyi. *Galiba* çok saçma bir kelime ama öyle. Nasıl olduğumuzu bilmiyorum, tuhafız ama yan yana olmayı seviyoruz."

Göz kırptı. "Bir çekim olduğunu kabul ettin yani?"

"Belki daha fazlasını."

"Hım..."

"Yok bir şey," dedim geçiştirerek. "Tuvalete gideceğim ben."

"Gelmemi ister misin?"

"Hayır," dedim ayaklanırken. "Keyfine bak."

Koltuktan kalkıp, masanın etrafını dolandıktan sonra etrafa kısa bir göz attım. Başımda hafif bir ağrı vardı ve sesli müzik de kafamı yoruyordu.

"Dikkat et," dedi Lavin arkamdan.

Kafamı sallayıp, koridora çıktığını tahmin ettiğim mekân kapısını araladım. Sessiz ve daha ışıklı koridor gözlerimin odağına düştüğünde koridor boyunca yürüdüm ve tuvalet olduğunu tahmin ettiğim kapıya ilerledim. Orasının kadınlar tuvaleti olduğunu anladığımda içeri girmek için hareketlendim ama o sırada bir ses duydum. Tanıdık bir sesti. Omzumun üstünden arkama baktığımda tam çaprazımda bulunan odanın hafif aralık kapısını fark ettim. Koyu renkli kapının ardından duyulan seslere doğru ilerlerken, yaptığımın doğruluğunu sorgulamadım.

"Emin misin?" diye sordu Cenk. Sesinde ciddiyet vardı ve uğraştığı çakmağın tok sesini işitiyordum. "Kulağa imkânsız geliyor."

Gözlerim aralık kapının içini didiklerken tanıdık heybetli bir sırt görüş alanıma girmiş, kalbim ani bir tepkimeye kurban gitmişti.

"Eminim. Öldüğünü sanıyordum ama hayır, gerçekten yaşıyormuş. Bununla ilgili şüphelerim vardı ama bugün emin oldum."

Onları dinlememin yanlış olduğunu bağıran mantığımın sesi o kadar uzaktan geliyordu ki kalbimin ayak sesleri onu susturmayı başarmıştı. Sessizce yutkundum ve dudaklarımı birbirine bastırırken Asrın'ın heybetli bedenini izledim.

"Vay cibilliyetsiz," dedi Cenk. Kapının diğer tarafında kaldığı için onu göremiyordum. "Yanlış anlama, Niko'ya diyorum. Şerefsiz bir yıldır ölü ayağı çekiyor. Birader, babanın gömdüğü herif kimdi o zaman?"

Niko kimdi? Ya da gömmek diye bahsettikleri sahiden insan mıydı? Terleyen ellerimi pantolonumun sert baskısına sürttüm ve ağzımı sıyıran ekşi tat midemi yakarken bir adım daha attım. Öğrenmeye meyilli yanım duyduklarının gerçekliğini sorgularken, müptelası olduğum sesi bir kez daha işittim.

"Rahmetlinin biriydi," dedi Asrın. Sesi, kanımı donduracak kadar umarsızdı. "Kafam bir milyon olduğu için sadece ona inanmayı tercih etmiştim, sonuçta o adama duyduğum nefrete de, öfkeye de en yakın tanık Aslan'dı. Bilmiyorum, sadece çok saçma bir durum, o adam..." Duraksadı ve eliyle sarmaladığı bardağı sertçe masaya çarptı. "Bütün çirkin hayatımın sebebi o, biliyorsun değil mi?

"Hayatın bu aralar pek de çirkin değil," dedi Cenk. Sesinde ince bir alay vardı.

"Neden bahsediyorsun?" diye sordu Asrın. Kaşlarını çattığını hissettim.

"Esila?" dedi hiç beklemediğim bir anda. "Onunla aranda ne var?"

Kalbimdeki durağan atışlar, harflerin kölesiymiş gibi bir anda çırpınmaya başladıklarında sertçe yutkundum. Ruhumun, boşluklarına yama yaptığı yerler ona ait dokunuşlarla sızlarken tüm algılarım açıldı.

"Kimsenin ağzına dolamasına izin vermeyeceğim bir şeyler," dedi. Sesindeki kaosu çözemeyecek kadar karmaşıktım. "Buna sen de dâhilsin."

"Sakin ol şampiyon," dedi. Sesi keyifliydi. "Sadece böylesine saf bir kızın seni bu kadar etkilemesine şaşırıyorum."

Onu etkiliyor muydum? Ondan bir itiraz nidası beklesem de dudaklarını yoklayan herhangi bir kelime olmamış, kalbim buna nasıl tepki vereceğini şaşırmıştı. Cenk bu sessizlikten yararlanarak konuştu.

"Yalnız Esila'yı rahat bırakmayacaklar gibi. Seninle hırpalanacak, çok belli. Burcu da uğraşıyor onunla..." Yüzünü buruşturdu. "Onunla birlikte oldun mu?"

Nefessiz kaldığımı hissettiğim o kısacık anlarda boğazımda meydana gelen yanmanın şiddetini kalbimde hissettim.

"Hayır," dedi yalan söylemeyeceğini bilen yanım rahatlarken. "Bir kez öpüştüğümüzü hatırlıyorum."

Boşlukta sallanan bedenimi duvara yaslarken, gözlerimin önünü süsleyen sahnelerle bir an kan kusacağımı sandım. Kalbimdeki sancıma o kadar ani olmuş, beni yakalamıştı ki dudaklarımın arasından kaçan inlemeyi bastıramadım. Dişlerimi dudaklarıma geçirdim ve gözlerimin önündeki uğursuz görüntü canımı acıtmaya devam ederken parmaklarımı ellerime sakladım.

"Asrın?" dedi Cenk sesindeki temkini hissederken. "Bir şey söyleyeceğim."

"Ne zırvalayacaksın? Kafam şişti. Kızın yanına gideceğim, ne söyleyeceksen söyle."

Cenk bir süre sustu. "Bora," dedi sıkkınca. "Onun Burcu'ya önceden bir şeyler hissettiğini biliyordum ama bu aralar şey..."

"Biliyorum," dedi bıkkınca. "Esas konuya gel."

"Bora sanki Esila'ya karşı bir şeyler his-"

Asrın bu cümleye tahammül edemeyerek hırladı. "Sadece saçmalıyorsun çocuk!"

Dudaklarım titrerken kalbimde çığlık atan gerçekler Cenk'in dilinden dökülmüştü. Gerçekliği olan cümleler Asrın tarafından duyulmaya bile tahammül edilemezken bunları öğrendiğinde ne-

ler olacaktı? Dakikalar içerisinde öğrendiklerim ruhumda bir çığ oluşturmuş, çığın altında kalmaya mecbur kılınmıştım.

"Sakin ol," dedi Cenk. Sesindeki korku beni ürkütmüştü. "Sadece, sanki ona karşı fazla ilgi-"

Asrın aniden yerinden fırlayıp elindeki dolu bardağı yere fırlattığında gözlerim kocaman olmuş ve yerimden sıçramıştım. Konsolun yanında duran Cenk'in yakasını kavradığında yere düşen cam kırıkları dört bir yana savrulmuştu. Cenk kocaman olmuş gözlerle ona bakarken, Asrın'ın yüzünü göremiyor ve kaskatı kesilen sırtına dehşetle bakıyordum.

"Bahsi bile geçemez," diye bağırdı sesindeki hiddet damarlarımdaki kanı coştururken. "Esila ile birlikteyiz. Bir isim ya da sıfata ihtiyaç duymadan beraberiz. Ve sen sadece boş konuşuyorsun. O çeneni kapa!"

Cenk'in elleri konsola tutunurken, yüzünde şaşkın bir ifade vardı. Asrın onu konsolun ardına savurmuş, böylece zihnime aşılanan dehşet büyümüştü. Tahammülün sınırında olan birkaç harf bile onu böylesine çıldırtıyorsa gerçeği öğrendiğinde oluşacak kıyamet, ruhuma yeni vahşet demekti. Cenk kendine gelebildiğinde elleriyle Asrın'ı itelemiş, birkaç kez öksürmüştü.

"Nasıl bir yangın başlamış içinde," diye fısıldadı Cenk sırtını konsola yaslarken. "İhtimaller bile seni çileden çıkarıyor, sen birkaç ay sonra yurt dışına gideceksin. Nasıl yaparsın bunu?"

Gitmek, bir eylem değil miydi? Yalnızca bir eylemdi. Hani şu, genelde cümle sonlarını bitiren bir tür fiil değil miydi? Neden bir eylemin varlığı şimdi benimle dalga geçiyordu? Mesela, neden inanamıyordum duyduklarıma? Ya da neden ağlıyordum öğrendiğime inanamayarak?

İçinde bir yangın, demişti değil mi?

Yangın, diye zikrettim. *Onun yangını, onun içindeki yangın.*

Yirmi Altıncı Bölüm

-Gitarın Telleri-

Belki de gizli kalması ve kulağa dökülmemesi gereken zorunluluklar, yeni yıkımların habercisiydi. Mıhlanan bedenim ruhumun sığındığı rıhtımda çaresizce inlerken, bir uğultu titreşimlere gebe kalarak kulaklarıma yayılıyordu. Çığlık atmak istiyordum, inlemek istiyordum, bağırmak ve inkâr etmek istiyordum.

Geliş yeri belli olmakla beraber, çıkışı bulunamayan adi bir kurşun gibiydi bazı kelimeler. İnsafsızlığın koynuna sarılmış hislerim birbirinin kulağına zavallı olduğumu fısıldarken duvara tutundum. Destek almam, idrak etmem ve kabullenmem gerekiyordu.

Öğrendiklerim fazlaydı, çok fazla.

Öldü sanılan ama ölmeyen, ayrıca Asrın'ın hayatına mal olan Niko adında bir adam vardı.

Asrın, Burcu'yla öpüşmüştü.

Ve o, birkaç ay sonra yurt dışına gidecekti.

Son kelimeler ani bir sarsılmaya neden olurken sertçe yutkundum ve bakışlarımı aydınlık koridorun diğer ucuna çevirdim. Ayaklarımdaki güç kırıntılarının ruhani sesleri burayı terk etmem için çığlık çığlığa bağırıyordu.

İleri doğru attığım adım beni boşluğa sürüklerken, az önce

dönemediğim köşeyi döndüm. Asrın'ın uğultu halinde kulağıma ilişen cümlelerini algılayamazken, tuvaletin koyu renkli kapısını aralayarak içeri girdim.

Şık tuvaletin manzarası ve içeride bulunan birkaç kızı fark etsem de aldırmayarak ellerimi desenli fayanslara yasladım ve aynadaki korkunç görüntüme bir süre baktım. Beyaz tenim solmuş, gözlerim kızarmıştı. Dağılan kâküllerim alnıma serbestçe serpilirken, çatlamış dudaklarım mosmor kesilmişti.

Düşünmemeye ihtiyacım vardı.

Sensörlü musluktan akan su ile ellerimi ve yüzümü yıkadıktan sonra yanda duran kâğıt havlularla kuruladım. En azından artık nefes alabiliyordum, bu serinlik iyi gelmişti. Lavabodaki kadınların çevirdiği dedikoduya kulak asmadım ve doğrularak çıkışa ilerledim.

Kapıyı aralayarak dışarı çıktığımda Asrın'la Cenk'i koridorun diğer ucunda gördüm ve duraksadım. Zihnimde yoğunlaşan hislerim ellerimi titretirken ileri doğru attığım tok adım Asrın'ın duraksamasına sebep oldu.

Omzunun üstünden bana dönerken heybetli bedeni koridorun ucunda tüm görkemiyle dikiliyordu. Asrın'ın simsiyah kaşları hızla çatılırken, Cenk de onun bir adım ilerisinde duraklamış ve şaşkınlıkla bana bakar olmuştu. Gözlerimi yere düşürürken kalbimin kopardığı çığlıkların üstünde tepinmek istedim.

"Sarışın," dedi Asrın, Cenk'e eliyle basit bir işaret yaparken. "Neden orada dikiliyorsun?"

Dakikalar öncesinde birçok şey öğrenmiş, hiçbiri ruhuma *gitme* kelimesi kadar ani saldırmamıştı. Asrın gidecekti. Sadece birkaç ay sonra gidecekti. Kısılan gözlerimin damarlarında büyüyen hırlayışlar bakışlarımı sızlatırken, titrek ellerimi arkamda bağladım. Cenk'in uzaklaştığını göz ucuyla fark ederken ileri doğru sakin bir adım attım.

Unutmak için feda edebileceğim çok şey vardı.

İfadesizce yere basan yapılı bedeni tüm direncimi kırmaya çabalarken öfkeli soluması kulağıma kadar ilişti.

"Dilin mi tutuldu kızım?" diye bağırdı. Sesi, içimdeki hislerin üstünde tepindi. "Ne diye konuşmuyorsun?"

Birkaç adım daha attığımda gözlerim onun yüzünde geziniyordu ama sanki baktığım her yerde aynı uğursuz kelimeler yazılıydı. Sahiden birkaç ay sonra gidecekti. Ama ona bununla ilgili bir şey soramıyordum. Konuşacak olsam, birçok kabul edilmez zırvalık saçmalayacak gibiydim. Karşısında duraksadığımda güzel yüzünde bir süre oyalandım, çünkü birkaç ay sonra göremeyecektim.

Bakışlarındaki derinlik beni parçalayacak bir sinire dönüştüğünde yüzü sertleşmişti. Gergin solumasını işitsem de konuşamıyordum çünkü o an dudaklarımı aralasaydım dilimden dökülecek tek şey neden gittiğini sormak olacaktı.

"Ne işin var burada?"

"Tuvaletteydim," dedim çatlak sesimle. "Tuvalete de mi gitmeyeceğim?"

Gözleri, yüzümü tırmanarak gözlerime tutundu. "Neyin var?" diye sordu ellerini kot pantolonunun ceplerine yerleştirirken. "Ters yapma bana."

"Sadece tuvalete gelmiştim," dedim pürüzlü bir sesle. "Şimdi de çıkıyorum, konuşmanız bitti mi?"

Yosun yeşillerini kaplayan şüphesi çiçek açtığında, burnundan sert bir nefes verdi. O nefes yüzüme çarparken bana inanmadığı her halinden belliydi ama ısrar etmedi.

"Bitti," dedi düz bir sesle. "Gidelim, Sarışın."

Bedenini önümden çekip bana yer verdiğinde bunun, onun sınırları çerçevesinde beklenmedik bir davranış olduğunu fark etsem de onun önüne geçerek koridor boyunca ilerledim. Heybetinin gölgesi önüme düşerken kokusunu duyumsayabiliyordum. Bir süre ilerleyip koridoru bitirdiğimizde, Asrın iri elini omzuma atarak beni kendine doğru çekti. Ellerimi birleştirdim ve ona ayak uydurdum. Bu sırada araladığı kapıdan barın içine yöneldik. Sırtım onun sert göğsüne yaslıydı ve bu his, hiç hissetmediğim baba sıcaklığını tattırıyordu.

Sakince masaya yaklaştığımızda Cenk'le Lavin'in montlarını üzerlerine geçirdiklerini fark ettim. Bunun üzerine ona ufak bir bakış attım. "Biz de gidecek miyiz?"

Masanın başında duraksadığında kafasını hafif bir açıyla eğerek, üstten bakışlarını donuk yüzüme çıkarttı. Dudaklarını dişlerken gözlerindeki şüphe çoğalmaya, temkin bütün yüzüne yayılmaya başlamıştı.

"Ne istersin?" diye sordu ifadesiz bir sesle. Bakışları dans eden kalabalığa tırmandı ve gözleri kısılırken tekrar bana döndü. "Dans edelim mi?"

Kalbimden dökülüp siyah sayfalara yağan hislerim, duyduklarımdan sonra her anımı onunla geçirmenin arzusunu hissediyordu. Sadece birkaç ay sonra gidecek olmasına rağmen, ona nasıl *hayır* diyebilirdim?

"İsterim," diye mırıldandım başımı sallarken. "Edelim."

Gözlerindeki şüphe balçığını sıvayıp kenara çekilirken, yüzümde yerini alan memnuniyet damarlarımdaki nabzın hızını harlamıştı.

"Biz buradayız," dedi diğerlerine hitaben. "Siz devam edin."

Cenk'le Lavin yanımızdan ayrıldığında bir süre koltuklarda oturmuş, Asrın içkisini yudumlarken ben de sipariş ettiğimiz kolayı içmiştim. Kafamdaki bir milyon tane şey beni azabın koynuna sürüklerken, farkında olmadığını varsayarak onu izledim. Baktığım her yerde görünen resim hep aynı, zihnimde dökülen harfler esaslı birer yıkımdı. Saniyeler dakikalara devrildiğinde mekândaki kalabalık artmış, dans eden bedenlerin varlığı çoğalmıştı.

Bakışlarım Asrın'ın viski bardağına dolanan ellerine düştüğünde, kanın parmaklarında kurumuş izler bıraktığını fark ettim. Aramızda bir karış mesafe vardı ve gözleri içkinin yüzeyinden ayrılmıyordu.

"Eline ne oldu?" diye sordum. Bunu yaptığım için utanmıştım. Eline ne olduğunu zaten biliyordum. "Kanamış."

Bakışları içkinin yüzeyinden sıyrıldı ve bana döndü. Gözlerindeki karanlık ifade bir an irkilmemi sağladı. Çoğu zaman kısık ve düz baksa da böylesine yoğun baktığı anlarda sanki dünya tersine dönüyordu. Bakışları bir süre yüzümde oyalanıp çatlamış dudaklarımda durduğunda kalbim hoplamıştı.

"Kesildi," dedi istikrarını sürdürdüğü sakinlikle. "Bardak kırdım."

"Acıyor mu?" diye sordum acısa bile vereceği cevaptan emin olarak.

Omzunu silkti. "Acımıyor," dedi ifadesizce. "Hissetmiyorum."

Eli bana uzandığında geri çekilmedim. Ondan ürküyordum ama bana dokunmasından rahatsız olmuyordum. İçimde biriken şeylerin onun parmaklarından akan şefkatle sarmalanacağına olan inancım böylesine büyükken nasıl ondan kaçardım? Elini bel boşluğuma götürüp, beni koltukta kendine doğru çekti. Gözleri baygın bakıyordu ama sarhoş olmadığını biliyordum. Yine de sordum.

"Sarhoş mu oldun?"

"Cık cık," diye tuhaf bir ses çıkardığında, artık dizim onun uzun ve kaslı bacaklarına dokunuyordu. "Seni hissediyorum, öyleyse sarhoş değilim."

Dokunduğu yerde oluşan ani basınç beraberinde sıcaklığı da sürüklerken dudaklarımı birbirine bastırdım. Vücudumun dokunuşuna verdiği tepki beni korkutuyordu ama ondan uzaklaşamıyordum.

"Sarhoşlar hissedemez mi?"

"Ben her türlü hissedemiyorum," dedi bakışlarındaki yangını yüzüme sıçratarak. "Hissedebildiğim tek şey sensin."

Hissedebildiğin tek şey ben olmalıyım.

Boşta savrulan elimi, içkiyi sarmaladığı bardağa götürdüm. Ben onun elindeki yarayı incelerken, o da bana baktı. Biraz daha yaklaştı ve bacağı dizimi teğet geçerken belimdeki eliyle beni kendi bedenine kafesledi. Tereddütle çalkanan bakışlarım iri elindeki kurumuş kan lekelerini turlarken, hızlı nefeslerini saç diplerimde hissettim.

"Bana böyle şeyler yapma," dedi. Sesinde acı çeken bir tını vardı. "Bunlara alışkın değilim."

Nefes nefese sordum. "Neye?"

"Şefkate," dedi. Sesindeki boğuk tınıya rağmen gücü diriydi. "Titrek ellerinle bana dokunduğunda, sende annemden bir şeyler aramak istemiyorum."

Yutkunamadım. Öz annesinden bahsettiğini düşünürken kalbimdeki sancı boyut değiştirmiş, yine onun hayatındakileri kovalamıştı. Ona dair her şeyi bilmek istiyordum.

"Dokunmam," dedim cılız bir sesle. "Canını yakıyorsam eğer..."

"Öyle değil," dedi belimi sertçe kavrarken. "Dokunuşuna ihtiyaç duyuyorum."

Bana dair bir şeylere ihtiyaç mı duyuyordu? Dudaklarım aralandı ama ona verecek mantıklı cevaplar zihnimi terk etmiş gibiydi. Ağlamak istiyordum, nedensizce ağlamak. Aslında nedensiz falan değildi. Ona böylesine büyük bir ihtiyaçla tutunurken, birkaç ay sonra gidecek olmasından daha büyük bir neden olabilir miydi?

"Sadece bu mu?" diye sordum ürkek bakışlarımı yüzüne çıkarırken. "Sadece dokunuşuma mı?"

Gözlerinde beliren saydam afallamaya çarptığımda dudaklarımı kemirmek istedim. Onun için sadece tensel bir çekimden ibaret olmadığımı biliyordum ama bunu hissetmek istiyordum. Sertçe yutkundu ve gözlerimin odağına düşen çıkıntı benimde yutkunmama neden olurken yüzü gerildi.

"Daha fazlası," dedi. Boğuk sesinde net bir vurgu vardı. "Daha fazlası ama kesinlikle daha azı değil."

Duymak istediğim neydi bilmiyordum ama bunun o an için yeteceğini biliyordum. Titreyen dudaklarım yukarı doğru kıvrıldığında, içimdeki hislerin birikintisi gözlerime tuzlu su olarak geri dönüş yapmıştı ama ağlamayacaktım. Bakışları yanaklarıma düşerek bir süre gamzemde oyalandı. Baktığı her yerde ona ait izler bıraktığını biliyordum.

"Dans et benimle," dedi sesine yerleşen istek kalbimin aynasında izini bırakırken. "Hadi!"

İleri doğru eğilerek bardağı cam masaya bıraktığında, ayaklarımı tabanla buluşturarak etrafa kısa bir bakış attım. Herkes delice dans ediyordu ve mekânda çalan müzik kendini yavaş bir parçaya bırakmıştı. Gürültüden çok dinlendiren bir müzik sesi kulaklarımıza naifçe dökülürken, Asrın koltuktan ayaklandı. Hemen

karşımda dikildiğinde heybeti ve uzun boyuyla yanında küçücük kalmıştım ama buna takmamaya çalıştım.

Bakışları kalabalığın arasına düştüğünde, "Montu çıkar," dedi sesinden yükselen esrarengiz tını beni ürpertirken. "Seni terleteceğim."

Dudaklarımı dişledim ve onun yapılı omuzlarına bakarken şişme montumu kollarımdan sıyırıp, kalktığımız koltuğa fırlattım. Omzunun üstünden bana kısa bir bakış atıp montumu çıkarttığımı fark ettiğinde ileri doğru adımladı. Onu takip ederek kalabalık arasına yerleşirken, kalbimde büyüyen basınç ve istek beni hazırlıksız yakalamıştı. Asrın tamamen pistin içine yöneldiğinde adımları duraksadı ve aniden arkasını dönerek benimle yüz yüze geldi. Ben daha bunun şokunu atlatamadan eliyle belimi yakaladı ve beni kendine çekerek heybetli bedenine hapsetti. Boğazıma dizilen nefesim yutkunmama engel olurken ellerim onun omuzlarına tutundu.

"Bunu pek masum yapmayacağız," dedi karanlık sesi bacaklarımı titretirken.

"Neden bahsediyorsun?"

Yüzünü yüzüme yaklaştırıp bana doğru bir adım attığında, bedenine tutunan bedenim ona boyun eğmişti. Uzun boyundan dolayı kafamı kaldırıp onu görmek isterken, o da başını eğerek gözlerimizin birbirine tutunmasını sağladı. Yosun yeşilleri vadiyi terk etmiş, gerisinde dibi gelmez bir kasvet ve karanlık bırakmıştı. Yüzü kasılmıştı ve sanki bunu belli etmek istemiyor gibi kendini kasıyordu.

"Yüzün ısındı," dedi diğer eliyle sırtımı yakalamadan hemen önce. "Ve omzumdaki ellerin de öyle."

"Fazla sıcak," dedim keskin çenesini ve uzun boynundaki güzelliklerin sefasını sürerken. "Dans etmeyi sevmediğini sanıyordum."

Göz kırptı. "Sana özel," dedi. Sesindeki haylaz tını kanımı kaynatmıştı. "Bedenim bu gece emrine amade."

"Dalga geçme," diye homurdandım ellerimi ensesine çıkartırken. "Sadece şaşırdım."

Uzun, kaslı bacakları kıpırdıyor, usulca dans ediyordu ama bu romantik bir dans değildi. Olmazdı. Bedenim onun varlığı altında ezilirken tiz iniltiler koparıyor, kalbim bu yakınlıkta çıldıracakmış gibi çarpıyordu. Bir an sonra kolunu geriye açarak beni geriye püskürttü ve damarlarım heyecanla titreşirken, yüzünde adi bir sırıtma yer edindi. Aramızdaki mesafeyi tekrar kapayarak beni koluna sarıp kendine çektiğinde ayaklarım birbirine dolanmış ve onun bedenine sertçe çarpmıştım. Dağılan saçlarım yüzlerimizi örterken, soluk soluğa onun yapılı göğsüne bakakaldım.

"Çok adisin," diye mırıldandım nefes nefese.

"Şştt," diye fısıldadı kafasını yana eğip, dudaklarıyla kulağımın arkasına minik bir buse bırakırken. "Yakışmıyor."

Nabzım kulağımda attığında, bir anda avucumdaki saçlarını avuçladım ve Asrın sessiz bir küfür mırıldanarak kafasını geriye atarken bana ters bir bakış attı. Terlemiş ensesine dökülen saçları avuçlarımın arasında şekil bulurken, bakışlarımı yüzüne çıkardım.

"Ne bok yiyorsun," diye homurdandı sık nefeslerinin arasından. "Bilmediğin sularda kulaç atma."

Sırtımdaki eli yüzeysel olarak aşağı doğru tırmandığında belim içe bükülmüş ve karnım onun kasık çizgisine çarpmıştı. Dudakları arasından boğuk bir nefes verirken, içimi karışlayan yabancı his beni korkutmuştu. Kafasını yana yatırdı ve eli, bel çizgimi açarak kalçama tutunduğunda korkak gözlerim kocaman oldu. Gerilemeye çalışırken dudaklarımı araladım.

"A-Asrın?"

"Sakin ol," diye mırıldandı nefes nefese. Dipsiz bakışları dudaklarıma düştü. "Bana alışmalısın."

Kafamı göğsüne yasladım ve nefes nefese ona sığınırken elinin baskısını unutmaya çalıştım ama oradaydı; hissedebiliyordum. Vücuduma oturan yapılı bedeni, hissetmemem gereken şeyleri bana hissettirirken diğer elini saçlarıma yerleştirdi ve onları geriye doğru çekerek çıplak enseme sert bir öpücük kondurdu. Kalbim yerinden çıkacak gibi atarken, gözlerimi sımsıkı kapatarak olanları sindirmeye çalıştım.

"Bunlara alışmak zorunda değilim aptal," diye çıkıştım zorlukla. "Alışmasam da olur."

"Kötü mü hissediyorsun?" diye sordu. Sesinde sert bir tını vardı ve karanlık tenimi yakacak kadar hâkimiyet sağlamıştı. Parmakları yukarı tırmandı ve eli kazağımın altından içeri sızıp, çıplak belime dolandı. "Böyle hissetmediğini biliyorum."

Çünkü kötü hissetmiyordum. Bir şey söylemedim, bu sessiz bir kabullenişti ama sadece kalbimin izini taşıyordu. Mantığım, durduğum konum ve pozisyona dehşet içinde bakarak kafasını iki yana sallıyordu fakat kalbim, olduğu yerden oldukça memnundu. Sıcak elinin dokunuşunu hissediyordum ve bu artık bir temastan çok, bana bağışladığı şefkatle alakalıydı. Ya da ben, bana şefkat beslediğini umuyordum.

Asrın'ın hızlı solukları usulca dinerken, çıplak belimdeki parmakları hareketlendi ve elini çekerek kazağımı örttü. Göğsünden yayılan sıcaklık ve erkeksi kokusu tenimi gıdıklarken, eli kazağın yüzeyinden sırtımı sıvazlamaya başladı.

"Sana düşünmeyi yasaklamıştım," dedi. Sesindeki tını daha düzdü. "Hangi saçmalıklarla kirletiyorsun o güzel beynini."

"Hiç," dedim omzumu silkerken. "Dalmışım."

"Yalancı."

Mekânın duvarlarında yankılanan yavaş şarkı kendini hızla bir şarkıya bırakırken, Asrın ellerini belimden çekerek bedenini benden uzaklaştı. Gözlerim, Asrın'ın boynunda atan damarlarda gezinirken yüzümü göğsünden kaldırdım ve ellerimi üzerinden ayırarak bir adım geriledim. Bakışlarının yüzümde oyalandığını bilsem de, böylesine tuhaf anlar yaşadıktan sonra onun yüzüne bakmak kolay değildi. Zamanla, eğer bana ayıracak zamanı olabilseydi utancımı bile kırıp, onun yüzüne bakacağımı biliyordum. Ama Asrın birkaç ay sonra gidecekti işte.

Saç diplerimin terlediğini ve avuçlarımın ısındığını hissediyordum. Asrın ilerleyerek önümden geçerken eliyle bileğimi yakalamış ve beni kalabalık arasından sıyırmıştı. Dakikalar önce kalktığımız koltuğun önünde duraksadığımızda, Asrın eğilerek masanın üstündeki araba anahtarını ve yarım bıraktığı kadehini

aldı. Şişme montumu tekrar üzerime geçirirken, Asrın kadehini bitirip masanın cam yüzeyine bıraktı.

"Ben çakır keyif olmadan gidelim," dedi daha sakin bir sesle. "Fermuarını kapat."

Ağzımın içinde geveleyip fermuarı kapattıktan sonra saniyeler içinde insanların arasından sıyrılmış, mekânı terk etmiştik. Soğuk hava bile beni yaşadığım anların etkisinden çıkaramazken ellerimi ovuşturdum. Asrın arabaya girdiğinde, ben de kapıyı aralayarak koltuğa yerleştim ama kapalı alan beni bunaltıyordu. Sessizlik beni sürekli düşünmeye itiyor ve düşüncelerim ise bunalıma sürüklüyordu.

Araba gri zeminde hareketlendiğinde, "Beni bıraktıktan sonra nereye gideceksin?" diye sordum aniden, ben bile buna şaşırmıştım.

"Ne?" diye soludu bakışlarının bana döndüğünü hissederken.

Hâkim olamadığım sorgu kelimeleri bana alay eder gibi bakarken, dilimi ısırmamak için büyük bir direnç gösterdim. Donuk bakışlarım, bana bakan gözlerini karşıladığında yüzündeki soğuk ifadeyi görebilmiştim.

"Sadece merak etmiştim," dedim panikle. "Sorgulamak için değil."

Gözündeki donuk ifade bir an bile azalmadan bakışları tekrar ön cama düştüğünde ruhuma saplanan acıyı hissettim.

"İşlerim var," dedi mesafeli bir sesle. "Seni alakadar etmeyen işler."

Bakışlarımı ellerime düşürdüm ve gözlerimdeki yanma canımı acıtırken titrek bir nefes verdim. Ben mi fazla abartıyordum? Ya da o mu fazla kırıcıydı? Aslında kırıcı da değildi, olduğu gibiydi. Ama ben öğrendiklerimden sonra fazla ağlama heveslisiydim.

"Haklısın," dedim boş bir sesle. "Sadece, saçmalıyorum."

"Saçmalamıyorsun. Sadece ben sorgulanmaktan haz etmiyorum."

Omzumu silktim. Kararan hava, onun gölgesini araba camına düşürürken yüzünü tırnaklama isteğiyle doldum. Ters herifin tekiydi ve hormonlarım ters düz olduğunda benimle çıkışma-

malıydı. Kendi çapımda saçmalamaya devam ederken araba bir müddet sonra durmuş, o dakikaya kadar konuşmamıştık. Zaten ağzımı açtığım ilk anda saçmalayacağımı bildiğimden bunu denememiştim bile.

Arabanın tekerlekleri tanıdık yerde durduğunda başımı bile kaldırmaya güç bulamıyordum. Ama bir an önce arabadan çıkmak istediğimi biliyordum. Asrın iri ellerini direksiyondan ayırırken bakışlarını üzerime düşürdü. Sırtını yasladığı koltukta yandan bana bakarken onun gözlerine bakamayacak kadar kötü hissediyordum.

"İyi geceler," dedim kısık bir sesle.

"Bekle," dedi üzerime doğru hareketlendiğini hissederken. Elimi yana düşürürken üzerime doğru çullandı ve başım onun göğsünün hizasına gelirken, göz alıcı ellerini kemerin tokasına geçirdi. "Çok gerginsin."

"Hiç de değilim," diye mırıldandım ellerimi koltuğun derisine geçirirken. "Sadece uykum geldi."

Kemer serbest kaldığında bedeni yukarı tırmandı ve kulağıma yaklaştı. En ufak bir yakınlık bile kalbimin atışlarını tutarsız kılarken, dudağını yoklayan nefesini tenimde hissettim.

"Buradan eve geçeceğim ve kalçamı devirip yatacağım, küçük hanım. Başka sormak istediğiniz bir şey var mı?"

Yine tek bir cümleyle ona kandım. Eline şeker tutuşturulmuş bir kız çocuğu gibi. "Oldu," diye mırıldandım kafamı sallarken. "Ve şey, kendine dikkat et."

Kapıyı açtığında soğuk hava içeri sızarak bütün bedenimi üşütmüştü. Kafasını benden uzaklaştırarak yüzlerimizin arasına belli bir mesafe koyduğunda, bakışları yüzümde temkinle gezindi.

"Eğer o herif evdeyse ve sana karşı herhangi ters bir harekette bulunursa direkt beni ara." Parmağının ucuyla burnumun ucuna fiske attı. "Bu bir emir."

"Seni arayacağım," dedim dudaklarımı ıslatırken. "Sürekli bunu tekrar etme, bana bir şey yapmıyor."

Bakışları gözlerimden sıyrılıp dudaklarıma düştüğünde, elimin kaydığını ve kalbimin heyecanla hopladığını hissettim.

"Sana çok şey yapıyor," dedi. Sesi sertleşmişti. "Benim duymaya bile tahammül edemeyeceğim birçok şey yaptı, bir daha yapmayacağının garantisi yok. Ve bu yüzden kendine dikkat et, baban bile olsa ona bir şey yapmayacağım diyemem. Söz konusu sensin."

"Bana bir şey yapmasına izin vermiyorum," dedim yakınlığı kelimeleri yutmama neden olurken. "İzin vermeyeceğim; sen olsan da, olmasan da."

"Ben hep buradayım," dedi. Sesinden yükselen karanlık birden kalbimi kastı. "Seninleyim."

Gideceksin, demek istedim. *Bana aşıladığın hislere daha fazla tutunmama izin verme*, demek istedim ama dişlerimi birbirine bastırarak sessiz kalmayı tercih ettim. Bir an sonra uzun kolunu arkaya doğru attı ve kaslı kolu gerilirken poşete konulmuş kıyafetlerimi bana uzattı. Elimi kaldırarak poşeti parmaklarımın arasına kıstırdım ve önüme döndüm.

Onun araladığı kapıdan kendimi dışarı attım. Bakışları her hareketimi özenle izlerken omzumun üstünden ona doğru döndüm.

"Görüşürüz," diyebildim. Dilimden dökülebilen tek kelimeler bunlar olmuştu. "Ve bu gece daha fazla içme."

Kapıyı kapatıp, apartmana ve sonrasında daireye girdiğim ana kadar Asrın kapıdan ayrılmamıştı. Ben ne zaman odamın ışığını açtım, işte o zaman arabayı gürültüyle çalıştırarak uzaklaştı. Kıyafetimi çıkarıp, dişlerimi fırçaladıktan ve pijamalarımı giydikten hemen sonra yatağımın içine gömüldüm. O yatağa gömülmeden hemen önceyse Asrın'ın daha önce bende bıraktığı ceketi aldım göğsüme yasladım. Ceketinden yükselen kokuyla gözlerimi yumarken, hayallerimin daha renkli ve uçurtmalarımın uçmak için daha hevesli olduğunu biliyordum.

Onun kokusuna sığındığım müddetçe hayal kurabilir gibiydim.

Hayallerim gerçekleşebilir gibiydi.

• • •

"Sonunda bitti!"

Lavin'in küçük çaplı isyanına gülümserken ona hak vermeden edemedim. Seksen dakikalık matematik dersi görmüş, darmadağın olan bir kafayla sınıfı terk etmiştik. Şimdi yan yana merdivenlerden inerken üzerimdeki kazağın yakasını özenle düzelttim. O gün girdiğimiz ilk ders matematikti ve Asrın ile Cenk derse gelmemişlerdi. Kantine inmemizin sebebi de buydu, onların orada olacağını tahmin ediyorduk. Lavin, Cenk'i aramıştı ama Cenk telefona çıkmadığı için nerede olduklarını öğrenememiştik. Sarı saçlarımı omuzlarımdan aşağı bırakarak merdivenin son basamağını da indiğimde kantin görünmüştü.

Bedenimi Lavin'in açtığı kapıdan içeri soktuğumda, titreyen gözbebeklerimle kantini itinayla aradım. Kalabalıkta bulmak zor olabilirdi. Zira burada olup olmadığından da emin değildim. Kan akışım hızlanıp ellerim karıncalanırken onu gördüm. Ellerimi kot pantolonumun sert yüzeyine sürttüm ve dudaklarımdan derin bir nefes verirken, hafif eğik başından görebildiğim yüzüne baktım. Sanırım karşısında oturan Cenk'ti ve dudakları sürekli kıpırdıyordu.

"Yürüsene," dedi Lavin yanımdan geçerek onlara doğru ilerlerken. "Sanki çocuğu aylardır görmüyor."

Omzumu silktim ve adımlarıma sert bir komut verdim. Yüzünü tam göremiyordum. Elindeki çakmağı uzun parmaklarının arasında döndürürken, bakışları da masanın yüzeyinde geziniyordu. Dolgun siyah saçlarının birkaç tutamı alnına dökülmüştü ve kirli sakallarını keserek keskin çenesini daha açığa çıkarmıştı.

"Günaydın," dedi Lavin turuncu renkli tabureyi kendine doğru çekerken. Asrın bakışlarını masanın yüzeyinden kaldırıp bana odakladığında kavisli kaşları çatılacak sandım ama ifadesizce bakmaya devam etti. Soğuk ellerimle tabureyi kendime doğru çekerken, tabure yerinden kıpırdamamıştı bile. Kaşlarım bilinmezlikle çatılırken, Asrın sırtını taburenin ardına yasladı ve dudaklarını ağzının içinde yuvarlarken bakışlarını sinsilikle kıstı.

Lavin'le Cenk çoktan bir muhabbetin içine girerken, gözlerimi Asrın'ın yüzünden ayırmıyor ve ne yaptığını anlamaya ça-

lışıyordum. Parmaklarımı tabureye daha sıkı bastırdım ve hızla çekmeye çalıştım fakat yine yerinden oynamamış, hatta taburreyle birlikte ben masaya yaklaşmıştım. Düz karnımın üzerinde taburenin baskısını hissederken gözlerim ben farkında olmadan büyümüştü. Asrın'ın yüzü ifadesizdi ancak gözlerinde parlayan haylaz ışık beni uyuşturuyordu.

Bir an kaşlarım çatıldı, yüzümde huysuz bir ifade oluşmuştu. Asrın siyah botlarını taburenin demirlerine geçirmiş, kendime her çekişimde daha güçlü bir kuvvet uygulamıştı. Bir an aklımdaki ipe dizili boncukların hepsi sırasından şaştı ve mantığım bana dehşet içinde bakarken aklıma gelen şeyle utanç içinde inlemek istedim. Ama bu sefer zaferi ona yedirmeyecek, o tabureye oturacaktım.

"Otursana?" dedi Cenk, ben bakışlarımı Asrın'ın yüzüne çıkarırken. Dudakları düz bir çizgi halinde gerilirken, yeni tıraş olduğu çenesiyle yanındaki boş tabureyi gösterdi.

"Otur," dedi ifadesiz sesi kulaklarıma dökülürken.

Omzumu silktim. Asrın'ın tek kaşı tehditkâr bir şekilde havalanırken, yapacağım şeyin utancını yaşamayı sonraya bıraktım ve terleyen avuçlarımı pantolonuma sürttüm.

"Buraya oturacağım," dedim Cenk'le Lavin'in sohbet edişinden yararlanırken. "Ayaklarını çeker misin?"

"Buraya oturacaksın," dedi sesi sertleşirken.

Bu konuda taviz vermeyecektim. Belki saçmalıktı ama istediğim tabureye oturacak, belki de ilk defa ona karşı aldığım zaferin buruk keyfini çıkaracaktım. Asrın'ın ifadesiz yüzü gerilirken etrafa kısa bir bakış attım; evet, ilk defa kimse bize bakmıyordu. Bundan yararlanarak bakışlarımı onun gözlerine düşürdüm ve dudaklarımı ıslatırken, kalbim deyim yerindeyse ellerimin arasında atıyordu.

Bakışları dudaklarıma düştüğünde titrek ellerimi masanın yüzeyinde duran eline yaklaştırdım. Yüzünde tuhaf bir ifade belirmişti ve yaptığım şeyi anlamadığı her halinden belliydi. Parmaklarımı elinin üzerindeki kesikte gezdirdim ve titreyen hislerim boğazıma tırmanırken gözlerimi gözlerinden ayırmadım.

"Elin nasıl oldu?" diye sordum saf saf.

"Ne yapmaya çalışıyorsun?" dedi gözleri yüzümde öfkeyle gezinirken. "Elini çek."

Bir kez daha omzunu silktim. Elinden geçen nabzını parmaklarımın derisinde hissederken, dişlerimi sertçe dudaklarıma geçirdim ve seslice yutkunmadan hemen önce tırnaklarımı elinin yüzeyine batırdım.

"Acıtıyor muyum yoksa?" diye sordum karnımdan yükselen utanç bütün ruhumun boşluklarına dolarken.

Bakışları dudaklarıma düştüğünde elini çekmek istedi ama bu defa tırnaklarımı çok sert bir biçimde etine geçirip, gözlerimi kırpıştırdım. Yüzü gerilmiş, çenesi kaskatı kesilmişti. Bakışları dudaklarıma baktıkça kısılıyor ve irislerine kara dumanlar çöküyordu. Dilimi dudaklarımın üzerinde gezdirdiğimde dudakları aralandı ve sert bir soluk verdi.

"Seni pişman edeceğim," dedi. Bunu yapacağını biliyordum. "Şunu kes."

"Hımm," diye fısıldadım tırnağımı elinde kaydırırken. "Durmalı mıyım?"

Bakışları daha da kısıldı ve elini sertçe masaya geçirirken yerinde dikleşti. Diğer elimi tabureye yasladım ve dikkatle Asrın'a bakıp dudaklarımı dişlerken tabureyi bir seferde kendime doğru çektim. Tabure bu sefer bana doğru geldiğinde elimi aniden onun elinden çekerek geriledim. Asrın halen dudaklarımda olan bakışlarını usulca eline indirirken kaşları çatılmış, dudakları gerilmişti. Ayaklarımı çalıştırıp tabureye otururken, Asrın'ın kısık sesli isyanı kulaklarımı okşamıştı. Gözlerimi direkt masanın yüzeyine indirdiğimde ellerim titriyordu ve yaptığıma inanamıyordum.

"Selam," dedi tanıdık bir ses. Hemen ardından taburenin ayakları zeminde tiz bir ses bırakırken, içimde yükselen panik bir yansımasını düşürdü gözlerime. "Fazla sessizsiniz."

Bora tam çaprazımdaki tabureye oturduğunda Asrın'ın bakışları halen üzerimdeydi ve bana uzanan öfkesini hissediyordum. Yaptığım onu şaşırtmış, etkilemiş ve öfkelendirmişti. Ellerimle oynamaya başladığımda çocuklar kendi aralarında bir muhabbete

başlamışlardı ama gerildiğim için onlara dâhil olmadım. Bora ve Asrın'la aynı ortamda olmak aramızdaki bu tuhaf ilişkiyi hatırlatıyor, ciddi anlamda beni rahatsız ediyordu. Dudaklarımdan minik bir nefes sızdı. Gözlerimi Bora ve Cenk'e çevirerek, aralarındaki çocukça tartışmayı anlamaya çalıştım. O sırada gözlerimiz Bora ile çakıştığında, ben daha gözlerimi kaçırmaya fırsat bulamadan Asrın'ın yüksek perdeden cereyan eden sesini duyduk.

"İlkokul muhabbetlerinizi mi çekeceğim," diye hırladı taburesini geriye itelerken. "İki dakika oturtmadınız amına koyayım."

Cenk ve Bora anında sus pus olurken, afallamış bakışlarımı onun yüzüne çıkardım. Benim yaptığım ve adını koyamadığım o şeyden sonra zaten yerinde duramıyordu ve öfkesi henüz dinmemişti. Yüzündeki tüm kaslar gerilmiş, simsiyah kaşları çatılmıştı. Ben de onunla birlikte kalktığımda hepsi şaşkın gözlerle bana baktı ama aldırmadım. Onunla olmak istiyordum.

"Gel sen de," dedi Asrım eliyle saçlarını karıştırırken. "Ne dikiliyorsun?"

Bora'nın rahatsız edici, Lavin ve Cenk'in sevimli bakışları arasından kantini terk ettiğimizde nereye gideceğimizi merak ettim. Merdivenleri tırmanıp koridor boyunca yürürken ondan kaçma girişiminde bulunmak istiyordum ama izin vermeyeceğini biliyordum. Kantinde onu kışkırtmıştım ve bunu karşılıksız bırakacağını sanmıyordum. Titrek ellerimle yüzümü ovarken adımları duraksamış ve doğal olarak aramızdaki mesafe azalmıştı. Ruhumda büyüyen çığlıklar, kendi içlerinde amansız bir arbede yaşarken soğuk terler dökmeye başlamıştım.

Asrın bir an sonra yanında durduğumuz müzik odasının kapısını kavradı. Hemen arkasında duraksadığımda omzunun üstünden bana kısık ve son derece tehlikeli bir bakış attı.

"Gir," dedi araladığı kapının boşluğu gözlerimin odağına düşerken. "Girsene."

Ürküyordum. Yine de karşı çıkmadım. Bedeninin izin verdiği kadarıyla bıraktığı boşluktan içeri girerken ifadesizce bana bakıyordu ve bu fazla ürkütücüydü. Gözlerimin sahnesine asılan birçok çalgı aleti gözlerimi kısmama sebep olurken, Asrın kendini içeri sokarak kapıyı gürültüyle kapattı.

Bir an irkerek arkamı döneceğimi sandım ama duvara monte edilmiş gitara bakmakla yetindim. Muhtemelen yaptığım isimsiz şey için bana kızgındı ve intikam alacaktı.

"Ne yapacağız burada?" diye sordum. Sesim fazla çekingendi.

Asrın boğazından tuhaf bir homurtu çıkardı, nefesinin sıcak yankısını hemen ensemde hissettim.

"O yaptığın da neyin nesiydi?" diye sordu. Sesindeki sertlik biraz kırılmıştı ama bu onun sınırları içinde bir kırılmaydı. "Çok edepsiz bir şey oldun sen."

Elimi kolumu nereye koyacağımı bilemediğim anlarda, duvardaki gitarın tellerine iri iri gözlerle baktım.

"Hatırlamıyorum," dedim bir yılan misali kıvırarak. "Çıkalım buradan."

"Aslında, tam da olmak istediğim yerdeyim," dedi kalbimde nasıl bir etkiye sebep olduğundan bihaber. "Ve az sonra tam da istediğim şeyi yapacağım."

Kelimeler kalbimde ani bir hızlanmaya neden olurken dilim damağım kurumuştu. Her ne sebepten olursa olsun benim yanımda olmak istemesi, kelimelere döküldüğünde son derece basit bir eylemdi ama kalbim bunun tersini savunuyordu.

"Az sonra?" diye sordum ellerimi pantolonuma sürterken. "Ne olacakmış?"

Asrın yanında duran elini aniden sırtıma yerleştirip beni ileri doğru ittiğinde dudaklarımdan tiz bir çığlık kaçmış, gözlerim kocaman olmuştu. Ayaklarım birbirine dolanırken hemen kendini sırtıma yaslamış ve bedeniyle bedenimi kafeslemişti. Şok içinde duvara tutunurken, Asrın da iri ellerini ellerimin üzerine bastırmıştı. Gitarın tellerinden duyulan metalik ses kulağıma döküldü. Sıcak göğsü zayıf sırtıma oturmuş ve kaburgam aldığı baskısıyla birlikte içine göçmüştü. Bacaklarım ferman çekilmiş gibi titrerken yüzünü ensemde hissediyor, tuhaf anın içine çekiliyordum.

"Asrın," diye soludum. Sesim öfkeli çıksın istemiştim ama bir kedi miyavlaması kadar aciz olduğumu yüzüme vurur gibiydi. Çığırmak, onu itelemek ve garip hislerin üzerime serdiği ağdan kaçmak istiyordum. "Ne yapıyorsun?"

"Beni etkiledin," dedi. Erkeksi sesi ruhuma çarpmış ve ne var ne yoksa dağıtmıştı. "Tir tir titriyorsun, korkuyor musun?"

Ellerime tutunan elinin ilahi sıcaklığı tüm bedenime yayılırken, kafamı deli gibi iki yana salladım. "Korkmuyorum ki," diye mırıldandım boğazımdan yükselen kelimeler bile *yalancı* diye haykırıyordu. "Ne diye korkayım senden salak?"

Asrın güler gibi bir ses çıkardığında sırtımı kafeslediği göğsü havalanmış ve sırtımda yükselmişti. "Düzgün konuş," dedi sesindeki sertlik azalırken. "Kalçan elimin altında, valla yapıştırırım."

Dudaklarım aralandı ama harfler çıkmaya meyilli değillerdi. Bakışlarım duvara tırmandığında gitar tekrar gözüme çarmış, aklıma birçok fikri sürüklemişti. "Asrın..." diye mırıldandım. Kalbime akın eden sıcaklık, gözlerimin önünü süsleyen sahnelerin getirisiydi.

"Hımm?" diye fısıldadı burnunu enseme sürterken. Ensem içe doğru bükülürken, başım biraz daha aşağı kaymıştı.

"Gitar çalar mısın?" diye sordum. Sesimdeki heyecan ve istek ona uğramış olmalıydı. "Hani söylemiştin ya. *Başbaşa olduğumuz bir gün çalarım,* demiştin. Çalar mısın?"

Asrın bir an duraksadı ve yaramın üzerine yumuşak bir öpücük bırakıp, başını kaldırdı. Dudaklarının ıslak busesi tenimi eritirken, duvara yasladığı eliyle elimi aşağı çekerek boşluğa düşmesine izin verdi. Kalbimdeki ritim düzensizliği devam ederken derin bir soluk verip, sıcak göğsünü sırtımdan ayırdı ama elimi bırakmadı.

Diğer eli de duvar boyunca kayıp boşluğa düştüğünde, benim elim de onun elini takip etmişti. Bakışları tavana monte edilmiş gitara kaydığında dudaklarını ısırdı ve gözlerinde muzip bir ışık parladı.

"Ona ulaşabilirsen sana bir kıyak geçebilirim."

"Oha," diye bağırdım farkında olmadan. "Görmüyor musun ne kadar yüksekte olduğunu? Ona ulaşamam ki!"

"Bücür," diye homurdandı bir adımda gitara yaklaşırken. Eli elimi sıkıca kavramıştı ve terli avucunu hissediyordum. Asrın uzun ve kaslı kolunu kaldırarak gitarın ucunu yakaladı, ardından monte edilmiş çıkıntıdan ayırıp kendine doğru çekti.

"Çalacak mısın?"

Homurdandı. "Hayır, poponu bununla döveceğim."

Verdiği ters tepki o an umurumda değildi. Daha önce bir kez, çok kısa bir süre çaldığını, hatta çok güzel çaldığını duymuştum. Yine çalacak olması fikri bile göğüs kafesime yumruklar savuruyordu. İri ve uzun parmakları tellerin arasında dans edecek, doğurduğu ezgiler kulaklarıma ninni olup ruhumu besleyecekti.

Asrın beni peşi sıra sürükleyip piyanonun önündeki sandalyeye oturduğunda, eli halen avucumu ısıtıyordu. Heybeti sandalyeyi doldurmuştu. Bakışlarım gitara düştü. Siyah, son derece sade bir aletti. Şıktı. Üzerinde yabancı dilde birkaç kelime yazıyordu.

"Şarkısız mı çalacaksın?" dedim gözlerim yüzüne tırmanırken. Gitara bakarken o kadar temkinliydi ki beni şaşırtmıştı.

Kafasını sallayarak beni onayladığında elini elimden ayırdı ve gitarı iki eliyle sabitlerken bakışlarını üzerime düşürdü.

"Otur," diye mırıldandı keskin çenesiyle dizini gösterirken. "Daha yakından dinlemeni istiyorum."

Dudaklarımı dişledim ve kaçamak bakışlarla ona bakarken, *hadi durma!* diye çığlık atan kalbimin izinden giderek araladığı bacaklarının arasına girdim. Yine bir heyecan dalgası, köpükleriyle tenimi sarmalarken dizine yerleştim. Memnuniyet dolu bir homurtu dudaklarından dökülürken, ellerimi ensesine çıkartarak ona tutundum. Gitarı bedenlerimiz arasındaki boşluğa yerleştirip, ellerini ayarlarken dikkatle onu izledim.

"Rahat çalabilir misin?" diye sordum ayaklarım boşlukta sallanırken. "Kalkabilirim."

"Hayır Sarışın, böyle rahatım."

Asrın'ın elleri gitarın tellerine dokunduğunda heyecanla ona bakıyordum. Onunla ilgili her şeyi bilmeyi istemek belki de kaçık bir histi ama engel olmak gibi bir uğraşım yoktu. İri ve göz alıcı elleri, tellerin üzerinden aktı gitti. Çıkan tiz ses kulaklarıma dökülürken, diğer bir ses de onu takip etti. Gözlerim dikkat ve heyecanla onu izliyor, kulaklarım duyduklarının sevincini yaşıyordu.

İri ellerinin uzun parmakları, teller arasındaki ahengi tutturmaya başladığında hafif sesli bir ritim kulağıma döküldü. Asi ve

hoştu. Yüzündeki memnuniyet ifadesiyle ellerini hızlandırırken, ben de kulağıma ulaşan ezgilerin sefasını sürüyordum. Ellerinin gitar ve tellerdeki asi tavrı, doğurduğu notalar, hepsi bir ipin düğümü gibi açılmaya başladığında dudaklarının kıpırdandığını fark ettim.

Kısık sesiyle yabancı bir parça okuduğunu anlarken, bakışlarımı dudaklarından ayırmadım. Sesi kulağıma ilişiyordu ama gitarın çıkardığı kusursuz sesler dolayısıyla şarkıyı anlayamıyordum. Dolgun dudaklarının kıpırdanışı aklımı çelerken bir süre gözlerimi kapatıp, bana bağışladığı güzelliğin keyfini çıkardım. Parmakları tellerin arasındaki vuruşlarını sürdürüyor, dudağında fısıldadığı ezgiyle parmaklarına ayak uyduruyordu.

Bir an sonra parmaklarının hareketleri yavaşladı ve dudakları kıpırdanmayı kesti. Yüzümdeki gülümsemeyi zapt etmeye çalıştım. Sesler ve vuruşlar tamamen son bulduğunda, gözkapaklarımı aralayarak yüzüne baktım. Gitarlara veya herhangi bir çalgı aletine ilgi duymasam da onun parmaklarının dokunduğu her ezgiyi hiç sıkılmadan defalarca kez dinleyebilirdim.

"Çok güzeldi," diye fısıldadım kendime engel olamadan. "Teşekkür ederim, Asrın."

Bakışlarını gitarın yüzeyinden kaldırarak bana yönelttiğinde, gözlerinde varla yok arası bir memnuniyet gördüm.

"Beğendin mi?" diye sordu gitarı duvara yaslarken.

"Hı-hı. Çok."

Âdemelması yavaşça kavislendi. "Sarışın?"

Yanağımı saçlarının üstüne yasladım. "Efendim."

"Öpsene beni?

"Ha?"

"Öp beni." Kaşlarım çatılırken eli yukarı tırmandı ve belim içe doğru büküldü. Ona biraz daha yakınlaştığımda alnını alnıma yasladı ve dudaklarını dudaklarıma sürttü. "Hadi," dedi sesindeki tını karnımı kasarken.

Yüzümü biraz daha yaklaştırdım ve ellerim onun omzunu sıkıca kavrarken sertçe yutkundum. Gözleri kısılmış, kıvrımlı kirpikleri içe içe geçmiş ve dudakları davetkârca aralanmıştı. Sıcak

nefesinin buğusu dudaklarımı ısıtırken, gözlerimi kısarak dudaklarımı araladım.

Üst dudağım onun aralıklı dudaklarına yerleştiği an aniden alev alan bir benzin istasyonu gibi tutuşmuştuk. Dudakları dudaklarımı sertçe kavrayarak beni kendine çektiğinde, onu ilk defa öpmenin heyecanı içinde titredim. Daha önce birkaç kez öpüşmüştük ama başlatan her defasında Asrın'ın kendisi olmuştu, şimdi onu öpüyor olmak beni tarifi imkânsız bir heyecana sürüklüyordu. Eşsiz ve elem verici bir tada sahipti. Boğazından yükselen karanlık iniltiyle birlikte, parmakları tenimi sertçe kavradı. Ellerimi sıkılaştırdım ve tırnaklarımı deri ceketine geçirirken, kafasını yana yatırdığını hissederek ona eşlik ettim. Dili dudaklarımı aralayıp, ağzımın içini talan ederken çok daha hızlı ve aceleciydi. Kayıp gidecek ya da boşluğa savrulacakmışım gibi beni öperken gözlerinin kapandığını biliyordum.

Alt dudağımı ağzının içinde erittikten sonra kısık sesli bir isyanla birlikte benden uzaklaştı, nefes nefese kalmıştık. Dudaklarından geçen solukları dudaklarımı eşeliyordu. Öpüşündeki arzuyu ve şiddetli isteği yakaladığımda bacaklarım pelte kıvamına gelmiş, yüzüne tutunan ellerim titremişti. Çok kısık bakan gözleri gözlerime tırmanırken, alnı alnıma sertçe sürttü. Gözlerindeki karanlık dibi gelmez bir arzunun kapısında beni savunmasız bırakırken seslice yutkundu.

"Sarışın," diye mırıldandı. Bana kondurduğu lakabı içten bir şekilde fısıldamıştı. "Seni, hiçbir şeyi hissedemediğim kadar çok hissediyorum."

• • •

Asrın'ı geride bırakarak apartmanın tozlu merdivenlerini tırmanırken, aklımda onun nereye gideceği sorusu vardı ama kendime tatmin edici bir cevap veremiyordum. Okul sonrası yine beni evime bırakmıştı ve daireye çıktığımda buradan uzaklaşacağını biliyordum. Çantamı omzumdan elime doğru düşürürken, merdivenleri tırmanmaya son vererek dairenin kapısında durakladım. Fakat bir sorun vardı; sokak kapısı aralıktı.

Kaşlarım çatılırken kapı aralığından içeri doğru tereddütlü bir bakış attım. Babamın kapıyı açık bıraktığına hiç rastlamamıştım; olabilir miydi? Tereddütlü adımlarla aralık kapıdan içeri yönelirken düşüncelerim şaşmış ve bilinmezlik bütün zihnimi karıştırmaya başlamıştı. İçeriden herhangi bir ses ya da gürültü gelmediğinde etrafa kısa bir bakış attım. Belki de sadece açık unutmuştu. Koridor boyu ilerleyip, salonun açık kapısına göz attım. Belki de oradan gitmem gerekiyordu ama önce ne olduğunu anlamalıydım.

Salonun eskimiş kapısını aralayıp içeri adım attığımda gördüğüm sahneyle duraksadım. Küçük salonun eskimiş kanepesinde babam yaşlarında bir adam oturuyordu. Sesten dolayı kafasını kaldırıp benimle yüz yüze geldiğinde gözlerindeki ifade beni ürkütmüştü. Hiç görmediğim ve tanımadığım bir adamdı. Üzerinde basit, sıradan bir gömlek ve siyah bir pantolon vardı. Yüzünde bilmiş bir ifade vardı ve gözlerinde tatmin olmuş bir ifadenin ayak izleri saklıydı.

"Siz de kimsiniz?" diye sordum bir adım gerilerken. "Burada ne işiniz var?"

Kirli sakalını sıvazladı, dudakları sinsi bir gülümsemeye ev sahipliği yapıyordu. Bu ifade beni gererken kaşlarım çatıldı.

"Babanın bir arkadaşı," dedi adam. Sesinde garip bir ton vardı. "Sen kızısın değil mi?"

"Evet," dedim anlamayarak. "Siz kimsiniz? Babam evde olmadığı için, sizin de burada bir işiniz yok, çıkar mısınız?"

Eğer adamda biraz iyi bir şey görmüş olsaydım onu kovmazdım ama tabii ben de evde durmaz, giderdim. Fakat bakışlarındaki pişkinlik beni tiksindirmişti.

"Sakin ol, " dedi gözlerinin üzerimde gezdiğini fark ederken. "Sadece babanı bekliyorum, bakkala kadar gitmişti içecek almaya. Gelir birazdan."

Babamın sahip olduğu arkadaşları bilmez ya da ilgilenmezdim. Karşımdaki koltukta oturan adamın gözleri fıldır fıldır üzerimde gezinirken, bir an önce buradan gitmek istediğimi biliyordum. "Babamı dışarıda bekleyebilirsiniz," dedim gergince. "Çıkın lütfen."

Adamın hareketlendiğini fark ettiğimde bir adım daha geriledim. İçimde büyüyen sinir gözlerime yansırken, adam doğrularak üstten bakışlarını bana yolladı. Tereddüdüm büyürken sakin olmaya çalıştım, belki de abartıyordum.

"Çok asisin," dedi adam. Sesindeki keyifli tını midemi bulandırdı. "Geç otur, baban gelene kadar sohbet ederiz."

Boğazımda meydana gelen yanma, yüzümü buruşturmama sebep oldu. "Haddinizi aşıyorsunuz," dedim sinirlenerek. "Ne dediğinizin farkında mısınız?"

Adamın bana doğru adımladığını fark ettiğimde hızla arkamı dönerek koridora çıktım. İçimi adımlayarak dolaşan korkuyu ve paniği hissederken, adamın adımlarını arkamda hissediyordum. Hiç gelmemeli, adamı gördüğüm an buradan defolup gitmeliyim.

"Dursana," dedi. "Sadece sohbet edeceğiz."

Koridor boyu ilerleyip dış kapıya ulaşmak istediğimde hemen omzumda bir elin varlığını hissettim. Gözlerim korkuyla büyürken dudaklarımdan tiz bir çığlık kaçtı ve aynı anda ağzıma bir el kapandı. Nefes nefese kapıya bakarken, yaşadığım dehşetin ayrıntıları kalbimi hızlandırmıştı.

"Tepinme," dedi. Adamın sesindeki anlamları çözemeyecek kadar şoktaydım. "Sadece eğleneceğiz."

Kafamı iki ana sallayarak ayaklarımı yere vurmaya başladığımda gözlerim kocaman açılmış ve tüm bedenim titremeye başlamıştı. Titreyen ellerimi adamın ağzıma kapanan pis eline götürdüm ve parmaklarımla çekiştirmeye çalıştım. Tepinen ayaklarım parkede tok sesler bırakırken adamın bedenini sırtımda hissediyor, çığlık çığlığa bağırmak istiyordum.

"Dur," diye bağırdı midem bulanırken. "Sanki erkek görmemiş."

Ellerimi geriye savurup, adamın bedenine vurmaya çalışıyordum ama heybetli bedeni hiç etkilenmiyordu. Beni geriye doğru çekerken ayaklarım yeri süpürüyor ve her bir yanım titriyordu. Korkunçtu. Kesinlikle korkunçtu. Adamın bir eli ağzımı açtığında, nefes bile almadan tekmelerimi geriye doğru savurdum.

"Orospu çocuğu," diye bağırdım bedenim zangırdarken. "Şerefsiz piç kurusu. Bırak, hayvan herif."

"Dursana lan." Adamın boşluğundan yararlanıp ileri doğru bir adım attığımda ayaklarım dolanmış, yüzüstü yere düşmüştüm. Adam bir an afalladı, yüzünde yine bir sırıtma ve gözlerindeyse midemi bulandıran bir istek vardı. Saçlarım yüzümü örterken, ellerim parkeye tutunmuş ve gözlerim dehşetle kocaman açılmıştı.

"Sakın bana yaklaşma," diye haykırdım sarsak bedenimle kalkmaya çabalarken. Aklımı yoklayan sahneler kanımı ateşliyor, beni yeni bir azabın koynuna sürüklüyordu. Olmamasını dilediğim gerçekler adamın sırıtan yüzünde bana alayla bakarken dudaklarım titriyordu. "Şerefsiz, eğer bana dokunursan seni öldürürüm."

Adamın gözleri kısılırken, yüzündeki sırıtmadan hiçbir şey azalmamıştı ve midem artık yanıyordu. Art arda çığlık atmak isterken evin kapısından yükselen gürültü ile umutlarımın bu sefer benim yanımda olduğunu hissettim. O sesin varlığına tutunurken, adamın bakışları salonun kapısına kaymış ve yüzündeki memnuniyet ifadesi usulca kaybolmuştu. Dudaklarımı araladım ve boğazımı yırtan bir çığlığı dudaklarımdan bıraktığım anda koridorda yürüyen hızlı adımları işittim.

"Bağırma kızım," dedi adam. Sesindeki panik yüzüne yansımıştı. "Bir şey yapmayacaktım. Sen beni yanlış anladın, konuşmak iste-"

Salonun kapısı gürültüyle açıldığında ayağa kalkmış, gerilemek istemiştim ama ayaklarım tekrar dolanmış ve sendeleyerek yere düşmüştüm. Kafam konsolun ayağına çarparken, ellerim parkeye tutunmuştu. Bedenim titriyordu, haykırmak ve nefret kusmak istiyordum. Gözlerimin odağına babamın bedeni girdiğinde dudaklarım kelimeler dökmek için aralanmıştı.

"Ne oluyor lan burada?" diye haykırdı babam elindeki poşeti parkenin yüzeyine fırlatırken. "Sen neden yerdesin?"

Adamın gerilediğini fark ettim, pislik korkuyordu. Gözlerine ve yüzüne oturan panik midemi bulandırırken, babamın şaşkın bakışları adamın yüzünü bulmuştu. Dudaklarımı aralamak, hatta buradan defolup gitmek istiyordum ama bedenim bana eziyet ezer gibi titriyor, bacaklarım uyuşuyordu. "Bana..."

Kelimeler dudaklarımı yokladığında harfler gerilemişti ama

babamın yüzündeki ifade açığa çıkmış, gözleri kocaman olmuştu. Kalın kaşları çatılırken ileri doğru bir adım attı ve aynı anda adamın dudaklarını yoklayan itiraz nidaları yumrukların arasında kayboluşa geçti.

O andan sonra gelişen her şeyi dehşetle izlemiştim ancak kavrayamamıştım. Dakikalar öncesinde neredeyse saldırıya uğrayıp hayata küsmeme sebep olacak adam, babamın altında ezilirken hiçbir şey düşünemiyordum. Ellerim, dudaklarım, bedenim titriyordu. Gözlerimden idam edilen gözyaşları yanaklarımı lekeleyerek çenemden aşağı inerken, kulağımın işittiği sözleri algılamakta güçlük çektim.

Şakaklarımdan aşağı akan kanın kokusu midemi burkarken, ayaklarımı çalıştırıp buradan gitme düşüncesini faaliyete dökmek istedim. Ruhuma çarpan yeni bir saldırının tahribatı altında ezilirken dudaklarımı birbirine bastırdım ve yükselen hıçkırıklarımı engellemeye çalışırken ellerimle parkeden güç aldım. Babamın adama ettiği küfürlerin son bulduğunu hissederken, odayı acı dolu iniltiler ve hızlı soluklar doldurmuştu. Fermanı çekilmiş ayaklarımla doğrulurken, babamın bana yaklaştığını göz ucuyla gördüm. Bir an sonra babamın bana uzanan elini hissettiğimde aniden gerileyerek dehşetle ona baktım.

"Dokunma bana," diye bağırdım hiddetle. "Bunları yaşamama sebep olduğun için nefret ediyorum senden."

Gerileyerek duvara tutunduğumda babamın yüzündeki dehşet umurumda bile değildi. Gözlerimi buğulandıran yaşlar görüş alanımı kapatırken, aniden arkamı dönerek koridor boyunca koşmaya başladım. Cebimde titreyen telefonun varlığını hissederken, babamın arkamdaki bağrışlarını umursamadan açık kapıdan dışarı atıldım.

Ruhumda boğulan iniltiler ellerini açarak benden yardım diliyor, acının sillesi damağımı yarıyordu. Titrek ellerimle merdivenlerin pervazına tutunurken, dudaklarımdan firar etmek isteyen hıçkırıkları serbest bıraktım.

Merdivenleri bitirip apartman kapısını araladığımda nefes nefese kalmıştım. Ellerim dâhil tüm bedenim titrerken kendimi hiç

hissetmediğim kadar aciz ve zavallı hissediyordum. Bölük pörçük dehşetin anıların, hafızamdan silmek istediğim korkunç kâbuslara sebep vermesinden korkuyordum.

Ruhum bitmek bilmeyen acıları göğsümün duvarına çarpıp tüm hislerimi yerle bir ediyor, kalbim yaşadığı adrenalin ve dehşetle bana bakıyordu. Sokağın ortasında tıpkı bir evsiz gibi dikilirken, aklımda ne var ne yoksa yerle bir olmuştu. Babamın bana layık gördüğü ve yaşattığı hayatta birçok şeyle başa çıkabilirdim ama az önceki anların hiçbir telafisi olamazdı.

Telefon cebimde titremeye devam ederken, çeneme yol alan ıslaklığı fark ediyor ama hiçbir şey yapamıyordum. Israrla arayanın Asrın olduğunu bilirken, sığınağımın yine onun varlığı olduğunu biliyordum. Kalbimde çığlık atan gerçekler onun adını haykırırken, sırtımdan soğuk terler akıtıyordum. Babamın bir şekilde neden olduğu küçük çaplı katliam, ruhumun topraklarındaki yetişmeye elverişli olan fidanları soldurmuştu.

Yirmi Yedinci Bölüm

-Gitmeler-

Yırtığına sadık bir dikiş gibiydim. Kalbimdeki apsenin çapı genişledikçe ruhumun yırtığı da büyüyor ve o ruh içine hapsolmuş küçüklüğüm avaz avaz bağırıyordu. "Kurtarılmaya ihtiyacımız var."

Asrın, bizi kurtar! Beni ve çocukluğumu kurtar!

Yalnızlığın, dokuz harflik kalıp içine sıkıştırılmış bir kelimeden daha fazlası olduğunu biliyordum. Bunu dört yaşındayken öğrenmiştim, açlıktan babamın paçalarına asıldığım zamanlarda. Çünkü babamın yaptığı tek şey beni paçasından silkmek olmuştu. Paçasından silkiyor ama ömründen atamıyordu, babam için istenmeyen bir hastalık gibiydim.

Ellerime baktım. Herkesinki gibiydi. Baba, benim de ellerim herkesinki gibi. Niye sevmiyorsun ki?

Saçlarıma baktım. Sevilmeyecek gibi miydi? Baba, beni saçlarım yüzünden sevmiyorsan eğer, sevmemeye devam et. Çünkü Asrın beni saçlarımla daha çok seviyor.

Anılarımın düştüğü beyaz kâğıtta duran siyah bir lekeden başka bir şey değildim. Düşünüyor, düşünüyor ve kimin için değerli olduğum sorusuyla karşılaşınca duraksıyordum. Sığınmayı, daha doğrusu yanında olmayı arzuladığım adamın cevapsız aramaları

telefonu titretmeye devam ederken elimi çeneme götürüp, akan gözyaşımı hırsla sildim. Ağlamaktan bıkmıştım.

Ona ihtiyacım vardı ama soracak sorularına hazır değildim. Dehşet olduğu yerde duruyor, ruhumu sancımaya devam ediyordu. Yanaklarımdaki şeffaf ıslaklık çoğalırken, bacaklarımı kendime çekerek olduğum yerde biraz daha küçüldüm. Kısa bir süre önce mahallenin parkına gelmiş, bir banka oturmuştum. Bedenimdeki titremenin devam ettiğinin farkındaydım.

Buğulu gözlerimden inen şeffaf damlalar birbirini takip ederken, pantolonumdaki telefon bir kez daha titredi. Çıldırmış olmalıydı, belki de cevap vermediğim için sinirliydi. Bilemiyordum, onu çözmenin imkânı yoktu. Dizime sardığım elimi gevşetip, ayaklarımı çözdüm ve tabanlarım zemine basarken elimle telefona ulaştım.

Seğiren parmaklarımla telefonu kulağıma götürdüğümde beynimi zonklatan gürültü gözlerimin daha da dolmasına sebep olmuştu.

"Seni öldüreceğim," diye bağırdı. Sesindeki sinire tutunan bir endişe vardı ya da ben öyle olmasını istiyordum. "Lanet olsun, telefonlarına ne diye bakmıyorsun? Neredesin sen?"

Rüzgârın uçuşturduğu saçlarım boynuma sarılırken, sesindeki hırıltıyı işitmiştim. Beni buradan almasını istesem alır mıydı?

"Asrın," dedim. Sesim çatlamıştı ve ağladığım her halimden belli oluyordu.

Telefonun diğer ucundan gelen ani fren sesi gürültüyle kulağıma ilişirken Asrın'ın sessiz küfrü kulağıma döküldü.

"Ağladın mı sen?" dedi. Sert sesinde aşılması güç bir duvar vardı ve kulağıma ilişen paniğe emin olamamıştım. "Nerede olduğu söyle."

Burnumu çektim, kalbim her şart ve durum içinde onun sesine tepki veriyordu.

"Ben parktayım," dedim kısık sesle. "Beni alabilir misin?"

Ani bir motor sesi daha kulağıma ilişti ve Asrın'ın sert solukları da onu takip etti.

"Seni aptal! Bu saatte parklar tekin olur mu?" diye sordu. Onu sinirlendirmeyi yine başarmıştım. "Hangi park?"

Olurdu ya da olmazdı. O an bunu düşünecek kadar sağlıklı değildim. Düşündüğüm ve kalbimden geçen tek şey ona duyduğum ihtiyaçtı.

"Bizim evin oradaki," diye mırıldadım çekingen bir sesle. "Gelecek misin?"

"Sormaya gerek mi duyuyorsun?" dedi hırıltılı sesiyle. "Sakın oradan ayrılma ve yanına birileri iliştiğinde kafalarını yar."

Burnumu bir kez daha çektim. "Burada kimse yok," dedim. Parmaklarım uyuşuyordu. "Ama eğer işin varsa gelme..."

"Kapa çeneni," diye azarladı beni. Arada, dudaklarını yoklayan birkaç sessiz küfür işitiyordum. "Ayrıca burnun akıyor, sümüklerini sil."

"Silmeyeceğim," dedim omzumu silkerken. "Seni burada bekliyorum."

Telefonu kapattığımda sessiz parkta yine kendimle başbaşa kalmış, usulca kararan havayı izlemiştim. İçimde büyüyen, dibi gelmez sancıların sesini kesmeye uğraştıkça gürültüleri çoğalıyordu. Bana onun iyi geldiğini fark edeli uzun zaman olmuştu ama her defasına ona sığınabileceğimi düşünmemiştim. Bana sunduğu güzelliklerin farkında bile değildi. O güzelliklerin sadece birkaç ay sonra elimden kaybolup gidecek olmasına rağmen inatla ona koşuyor, durdurulamaz bir şekilde ona çekiliyordum. Mantığım arada ayıldığı uykusundan yalvarırcasına bana bakıyordu ama hiçbir sözü olmadığının farkında mıydı?

Saniyelerin dakikalara toz tanesi gibi serpiştirildiği sancılı anlardan sonra parkın girişinde lüks ve tanıdık bir araba duraksamıştı. Kalp hızım ritminden şaşmıştı. Frenin gürültülü sesi önüne kattığı tozla farkındalık yaratırken, ellerimi yüzüme götürerek hâlâ ıslaklığını koruyan yaşları sildim. Arabanın kapısı gürültüyle açılırken yerimden ayaklandım. Fermanı çekilmiş bacaklarım yere yığılacakmış gibi titrerken montumun fermuarını örttüm.

Asrın arabanın kapısını gürültüyle kapattı, heybetli bedeni kapattığı kapının önünde dikilmişti. Sadece başını ve göğsünü görürken, ona söyleyecek bir şeylerin dudaklarıma inmesini bekliyordum. Gözlerinin beni aradığını hissettim, bakışları park bo-

yunca gezindi ve benim yüzümde duraksadı. İleri doğru bir adım daha attığımda aramızda üç, belki de beş adım kalmıştı. Kâküllerimi önüme doğru iteledim ve yaramı görmesini engelleyerek doğrudan yüzüne baktım. Bakışları bir an duraksadı ve yüzümün ifadesi kaşlarının çatılmasına sebep oldu. Bakışları kısıldı. Nefesi hızlıydı ve sanki koşturmuş gibi bir hali vardı, oysa arabayla gelmişti.

"Sarışın?" dedi. Sesi endişeli miydi? "Bana ağlamadığını söyle."

Bir kez daha burnumu çekip gözlerimi kaçırdığımda, titrek ellerimin üşüdüğünü hissediyordum. Ağlamıştım, hem de uzun bir zamandan sonra.

"Belki, birazcık," diye mırıldandım. Sesimde buruk bir acı vardı. "Ağlamış olabilirim."

Sertçe yutkundu ve bana doğru bir adım daha attığında uzun boyu ve gölgesi bedenimi küçülttü. Aramızdaki mesafe iyiden iyiye kapanırken, bakışlarım Asrın'n yumruk yapıp çözdüğü eline kaydı. Sinirleniyordu ve patlamasına az kalmıştı.

"Ne oldu?" diye sordu. Bağırmamıştı ancak ses tonu bağırmasını tercih edeceğim kadar tehlikeliydi. "Biri bir şey mi yaptı? Biri zarar mı verdi? Konuşsana!"

İrkilerek bir adım geri gittiğimde elini sertçe alnına vurdu ve simsiyah saçlarını karıştırırken kirpiklerinin altından bana baktı.

"Ağlamandan nefret ediyorum," dedi birbirine bastırdığı dişlerinin arasından. "Seni ağlatacak kadar ne oldu?"

"Kimse bir şey yapmadı," dedim bakışlarım yerdeki gri taşları döverken. "Gitmek istiyorum."

Sertçe yutkundu ve dudakları aralanırken boşta sallanan iri eli tekrar yumruk haline geldi. "Öyleyse arabaya geç," dedi. Bakışları kızarmış gözlerimden sıyrılmıyordu. "Seni götüreyim."

Bacaklarımda kalan son gücün kırıntılarıyla onun yanından geçerek arabaya ilerlerken dudaklarımı birbirine bastırdım. Ellerimle arabanın kulpunu kavradım ve kendime doğru çekerek açarken kısık gözlerimle Asrın'ın put gibi dikilen bedenine baktım. Uzun boyu ve cüssesi, çocuk parkında ironik ve komik bir

görüntüye imza atarken bedeninin gerildiğini hissediyordum. Sol eli halen yumruktu ve tırnaklarının, etinde bırakacağı manzarayı düşünebiliyordum.

Belki de ben onu daha da dibe çekiyordum.

Ben arabaya yerleştikten birkaç dakika sonra gelmiş, kaskatı bedenini şoför koltuğuna yerleştirmişti. Araba hırlayarak yola atıldığında tekerleklerin yaktığı feryadı dahi işitemedim. Bacaklarımı koltuğa çıkardım ve hafızamı didikleyip, bana azap veren görüntülerden kurtulmak istercesine gözlerimi yumdum.

Asrın'ın arada bir bana kayan bakışlarını hissediyordum. Sinirliydi ama kime olduğunu bilmiyordum. Bana mı sinirliydi yoksa yaşadıklarıma mı? Gözbebeklerinde genişleyen öfkeyi ona bakmasam da hissedebiliyordum. Havanın karardığı, yıldızların serildiği anlarda camın üzerine düşen yağmur damlalarını izledim. Dudaklarımdaki kelimeler sayfalara yetmeyecek kadar çok ya da birkaç kelimeyi bile bir araya getiremeyecek kadar azdı.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum araba tanımadığım yollara saptığında.

Sesi yüksek ve sinirliydi. "Bilmiyorum, canım nereye isterse."

"Tamam," dedim kısık sesle. Sırtımı koltuğa yasladım ve gözlerim sızlarken bakışlarımı ellerine düşürdüm. Direksiyonu sahiplenen parmak boğumları beyazlamış, yer yer renk atmıştı. "Bağırma."

Sert bir soluk verdi. "Burnunu sil," dedi. Sesi daha ifadesizdi. "Çeke çeke bir hal oldun."

Ona ters bir bakış atmaya bile mecal bulamazken, kollarımı dizlerime sararak bir süre ellerimle oynadım. Nereye gittiğimiz ya da ne yaptığımız hakkında bir fikre sahip değildim ve onunla olduktan sonra bunlar pek de mühim değildi açıkçası. Araba dakikalar sonra sakin ve sessiz bir yerde durakladığında kaşlarım çatıldı. Tekerleklerin sesi dindiğinde, Asrın hiç duraksamadan kapıya asıldı ve kendini dışarı attı.

Onu takip ederek kapıyı araladığımda ayaklarımı yere bastım ve etrafa kısa bir bakış attım. Sessiz, sakin ve tatil beldesine benzeyen bir yerdi. Şehirden uzaklaşmamıştık ama böyle bir ortamı

daha önce görmemiştim. Büyük bir otel gözlerimin odağına girdiğinde, Asrın basit bir hareketle beni içeri doğru hareketlendirdi. Taşlı bir yolu yürüyerek kapıdaki güvenliği aştığımızda resepsiyona doğru ilerledik.

Ferah sabun kokusu burnuma yükselirken, otantik alana göz attım. Büyük bir yer olmasına rağmen, şık değil aksine basit ve temiz bir yerdi. Daha çok konaklama gibi bir yerdi. Resepsiyonda dikilen erkek ve kadın iki kişi bizi görünce muhabbetlerine ara verdiler ve bize doğru döndüler.

"Bir oda versene," dedi Asrın rahat bir tavırla. Bakışları adamın üzerindeydi ve son derece ifadesiz bakıyordu. Kadın bir adım gerileyip bilgisayardan bir şeyler kurcalarken göz ucuyla bize bakıyordu. "Acele et."

Asrın'a bağırıp, her yerde dikkat çekmemesini söylemek istiyordum ama bunun mümkün olduğunu düşünmüyordum. Adam arkasını dönüp, sıralanmış anahtarları karıştırdı. Ben de bakışlarımı ellerime düşürdüm. Bir süre sonra adam anahtarı aceleyle altın sarısı renkli tezgâhın üzerine bıraktığında, Asrın anahtarı kavradığı gibi hareketlendi.

Bir müddet asansörde kalıp 3. kata çıktığımızda 109 numaralı odaya girdik. Asrın hemen bir adım önümde ifadesizce dikilirken, ben kapıyı arkamdan kapatarak odaya kısa bir göz attım. Tek kişilik bir yatak, odanın tam ortasına yerleştirilmişti. Yatağın yanında koyu kahve renkli bir komodin vardı ve çift kapılı gardırop da yatağın tam karşısına monte edilmişti. Asrın'ın adımları parkede tok sesler bırakırken, içeri doğru ilerleyerek komodin üstündeki abajuru aydınlattı.

"Açsın değil mi?" diye sordu. Kısık bakışlarını omzunun üstünden bana yollamıştı. "Gün boyu hiçbir şey yemedin."

İçeri doğru adımlayıp, bir süre yatağın üzerindeki saten çarşafla bakıştım. "Aç değilim," diye mırıldandım. Acıkmıştım ama yaşadıklarımdan sonra midem hiçbir şey kaldırmazdı.

Asrın deri ceketini çıkarıp yatağın üzerine fırlattıktan sonra tam karşımda bulunan tekli koltuğa geçerek oturdu. Sırtını koltuğun ardına yasladı ve bakışlarını bana çevirirken elini ensesine

atarak kazağı gövdesinden sıyırdı. Kaslı teni çıplak kaldığında kısık ışığın altında elmas gibi parlamıştı. Kazağı kavrayıp bana doğru fırlattı.

"Giy," dedi düz bir sesle. "Uyu."

Kazağı avucumda yakalarken etrafa kısa bir bakış attım. "Şey lavabo," diye mırıldandım kısık sesle. "Nerede değiştireceğim?"

"Burada değiştir," dedi kafasını koltuğun arkasına yaslarken. "Benden hâlâ utanıyor musun?"

"Asrın!"

"Seni bekliyorum," dedi uzun ve kaslı bacaklarını yatağın ucuna uzatırken. Bakışları yüzümden sıyrıldığında iç geçirerek montumu çıkardım. O an Asrın'ın burada olmasını umursayacak gibi değildim. Eli kanlı zanlılar tarafından kıstırılmış gibi hissediyordum kendimi; kesinlikle iyi değildim. Kazağı askılı tişörtümün üzerine geçirdikten sonra Asrın"a göz atarak önüme döndüm ve kalçamı kırarak pantolonu bacaklarımdan sıyırdım. Kazağın sıcak dokusunu tenimde hissederken, yoğun koku da ciğerlerime sinerek beni gafil avlamıştı. Pantolon düşerek parkede tok bir ses bırakırken, kazağı aşağı çekerek kalçalarımı kapattım.

"Teşekkür ederim," dedim kazağı için.

Asrın hareketlendi ve heybeti küçük odada göz doldururken mini buzdolabına ilerleyerek içinde bir şeyler aradı. Doğruldu ve parmaklarının arasına kıstırdığı alkol şişesiyle birlikte tekrar koltuğa oturdu. Yüzündeki öfke tek bir an dinmemişti ve bu aralar çok fazla içiyordu. Bacaklarını yatağın ucuna uzatarak aynı pozisyonu aldığında bakışları tekrar yüzüme düştü.

"Çok boş bakıyorsun," dedi. Sesi en az benimki kadar boştu. "Ne olduğunu anlat."

Dizlerimin üzerinde yatakta ilerledim ve sırtımı başlığa yasladım. "Bir şey olmadığını söyledim," dedim onun yüzünü izlerken. "Sadece ben abarttım."

Gözlerinde karanlık bir ifade vardı. Bakışları kısılmış ve yüzündeki tüm kaslar gerilmişti, bu haliyle fazla güzel görünmüştü gözüme.

"Yalan söyleme," dedi. Sesinde aşılması zor bir duvar vardı.

"Bir bok olduğu belli. Gözlerine çökmüş o siktiğimin hüznü, neredeyse ağlayacaksın."

Omzumu silktim. "Ağlamayacağım."

Parmaklarının arasında dengelediği içki şişesinin ağzını dudaklarının arasına hapsetti. "Ağlayacaksın," dedi boğuk sesiyle. "Buraya gel."

"Gelmeyeceğim," dedim cılız bir sesle. "Sen gel."

Kaşlarını çattı. "Şımarttım mı ben seni?"

Beni tekrar yanına çağırmasını beklerken eğildi. Çıplak kasları gerilirken avucunun arasındaki şişeyi parkenin üstüne bıraktı. İri ellerini koltuğun başlığına dayadı ve doğrulurken gözlerini tek bir an bile çekmedi benden. Yutkundum ve yanıma gelişini izlerken, bu halde bile beni etkisi altına alan çıplak göğsüne bakmamaya çalıştım.

Yatağa yaklaştı ve aramızdaki mesafeyi kapatarak yatağa oturdu. Bu sırada ellerini iki yanıma yasladı. Yapılı bedeniyle üzerime doğru çullanırken gerilememek için çabaladım ama zaten gerileyecek kadar güçlü bile hissetmiyordum.

"Geldim," dedi. Sesi boğuktu. "Ne yapacaksın?"

Yüzündeki sertlik kırılmamıştı. Kaşları belli olmayacak bir ayrıntıyla çatılmış, irislerine dağılan karanlık ifade yüzümde gezinmişti.

"Niye bu kadar çok içiyorsun?" diye sordum kısık bir sesle. "Ayrıca sana hiçbir şey yapamayacağımı biliyorsun."

"Bugün yaptın aslında," dedi. Sesi pürüzsüzdü. "Beni baştan çıkardın."

"Beni deli etmiştin," diye fısıldadım yüzüme hafif bir pembelik yayılırken. "Sürekli emir veriyorsun, kaba herifin tekisin."

"Öyleyim," dedi usulca. Parmaklarını alnıma taşıdı ve dağılan kâküllerimi geriye iterek alnımı açığa çıkardı. "Kâküllü."

Elinin sıcak dokunuşunu hissetmek bile kalbimi ani bir tepkimeye tabi tutarken dişlerimi birbirine bastırdım. Vücudundan yayılan aşırı sıcaklığı hissederken, dudaklarını ıslatarak bana biraz daha yaklaştı.

"Baban mı bir şey yaptı?" diye sordu. Sesi sertleşmişti. "Eğer söylemiyorsan..."

"Hayır," diye yanıtladım bakışlarım çıkık elmacık kemiğini eşelerken. "Kimse bir şey yapmadı, sadece o evde kalmak istemedim. Boş yere zırladım."

"Sen boş yere ağlayacak bir kız değilsin," dedi bedenini geriye doğru çekerken. Sırtını benim gibi başlığa yasladı ve bir ayağını kırarken diğer ayağını ileri doğru uzattı. Çıplak gövdesi yatakta parlarken bakışlarımı duvarın yüzeyine düşürdüm. "Elbet öğreneceğim, sonra da bana anlatmadığın için gelip o güzel kıçını tekmeleyeceğim."

"Kıçımı ye," dedim bilinçsizce. Kaşlarım çatılırken, ellerimi dudaklarıma bastırmamak için kendimi zor tuttum. "Yani..."

Asrın tuhaf bir homurtu çıkardı. Güler gibiydi ama gülmediğine emindim. "Yerim," dedi. "Neden olmasın?"

Gözlerinde, külleri uçuşan bir köz yatağı vardı. Konuyu değiştirmeliydim ama ne diyeceğimi bilemiyordum. Kendimi aşağı çektiğimde kazak benimle birlikte yukarı sıyrılmış, uzun bacaklarım açığa çıkmıştı. Tuhaf bir utanç saklandığı yerden çıkıp beni sobelerken, ellerimi kazağın uçlarına yerleştirdim ama Asrın benden önce davranarak parmaklarını bacağımda ılık bir su gibi gezdirdi. Aynı anda yutkunduğumuzda parmakları kazağı sertçe kavrayarak aşağı doğru çekiştirdi.

"Ne kadar tehlikeli bir kızsın sen," dedi esrarengiz bir sesle. "Rahat dur, şu an teninle ilgilenmiyorum."

Sözlerindeki doğruluğa katıksız güveniyordum. Zaten bana dokunmasında herhangi bir sorun gözetmiyordum, gözetmemiştim. Sadece bana yaklaştığında bile hiçbir zaman hissetmediğim o tuhaf şeyleri hissettiriyordu ve dokunuşu kendimden geçmemi sağlayacak kadar etkiliydi.

"Alışması zor," dedim ona alıştığımı bildiğim halde. "Senden önce kimseye bir..."

"Bahsini bile açma," dedi. Sesi anlayışlıydı. "Biliyorum, bundan sonra da olmayacak."

Benim birçok konuda, hatta her konuda ilklerim ona aitti. Böyle olmasını da isterdim, bu yaptığım şeyleri ondan başka biriyle yaptığımı düşününce bile kulağıma iğrenç geliyordu. Ona

doğru dönmek istedim ama çıplak ve pürüzsüz teni nefesimi keserken bunu yapamadım. Kafamı yastığa koydum ve bacaklarımı kendime çekerken dilimi yoklayan birkaç kelime bekledim. Gözlerimi alttan onun yüzüne çıkardığımda duvara baktığını fark ettim, yüzü gergindi. Kısık ışığın altında dolgunluğuyla parlayan dudakları yutkunmama neden olurken son birkaç saattir yaşadıklarımı unutmayı diledim.

"Öyle," diye fısıldadım üzerimdeki kazağın sıcaklığına sığınırken. "Biliyorum, bundan sonra da başkası olmayacak."

Gözleri gözlerime çarptı. Aynı anda vurulduk. Onunla hislerimizi dile getirmiyorduk. Her şeyi aramızdaki çekimin varlığına atıyor, ona sığınıyorduk. Onun için neydim, ne ifade ediyordum bilmesem de bilmeye ihtiyaç duyuyordum.

"Seni yanımdan ayırmak istemiyorum," dedi uzun bacağını bacağımın üzerine atarken. "Kimse görmesin istiyorum."

Pantolonun sert kumaşı bacağımı zedelerken nefes nefese ona baktım. Heybetli bedeninin altında küçücük kalırken yüzünü yüzüme biraz daha yaklaştırdı. Solukları hızlanmış, dudakları aralanmıştı ve nefesinin temiz sıcağı yüzümü ısıtıyordu.

"O eve gitmene de izin vermeyeceğim," dedi. Sesi net, vurgusu yalındı.

Dudaklarım aralandı ama bana öyle bir bakış attı ki nefesimi onun yüzüne vermekle yetindim. Yapılı göğsü göğsüme tutunurken, iri ellerini açarak yatağın üzerindeki ellerimi yakaladı. Saçlarım yatağa dökülürken parmaklarını parmaklarımın arasından geçirip, birbirine hapsolan avuçlarımızı yatağa bastırdı. Yüzlerimiz birbirine döndürmüştü ibrelerini. Düzgün burnu kıskanılacak kadar güzel, yosun yeşili gözleri dipsiz bir karanlığa emanetti. Gözlerindeki koyuluk nefesimi keserken dudaklarını ıslattı ve sertçe yutkunurken alnını sertçe alnıma çarptı.

Kaderimi, alnımdaki damarlardan okudu.

Asrın...

Beni öpeceğini düşünmüştüm. Ama uyumamı istedi.

"Uyu," dedi. Boğuk sesi dizlerimi titretti. "Uyu, güzelim."

Sızlayan gözlerimi kapadığımda hafif bir acı hissettim ama bu, yaşadıklarımın yanında iğne ucu kadar bile yakamadı canımı.

"Çok ağladın değil mi?" dedi. Dişlerini sıktığını hissetmiştim. "Gözlerin acıyor mu?"

Cevap vermeme bile izin vermeden üzerimde yukarı doğru tırmandığında, içimden akan o yabancı hisle dişlerimi dudaklarıma geçirdim ve bedenimin tepkisini inkâr etmeye çalıştım. Seslice yutkundu ve hemen ardından dudaklarını gözkapaklarımın üzerinde hissettim. Kalbimden akan o ılık his beni tıpkı savunmasız bir kedi gibi hissettirirken, sıcak ve ıslak dudaklarının yumuşak baskısı gözkapaklarımdaki damarların kanını yudumladı. Birbirimizin sınırlarını parçalıyorduk.

"Sen uyuyacak mısın?" diye sordum titrek bir sesle. "Daha fazla içmesene."

Bedenim de aşağı doğru kaydı. Yüzünün sert baskısını göğsümde hissederken uzun ve kaslı bacaklarını yan tarafa doğru attı. Yüzü boynumla göğsüm arasındaki bir yerde, ona ait olan kazağın üzerinde duraksadığında nefeslerinin hızlı olduğunu hissettim. Bana ne çok şey hissettirdiğinin farkında mıydı?

"Buradayım," dedi ifadesiz bir sesle. "Sen uyu."

Parmakları kazağın uçlarında gezinirken, "İçki kokuyorsun," dedim. Bundan şikâyetçi değildim.

"Ne güzel," dedi. Dalga geçer gibiydi ama oldukça ifadesizdi. "Her şekilde harika koktuğumu inkâr edemezsin."

Yatakta sere serpe uzanan elimi kaldırdım ve sırtına yerleştirerek teninin keyfine vardım. Asrın bir an kaskatı kesildi, sıcak tenini elimde hissediyordum. Sert sırtındaki heybetine dokunurken parmak boğumlarım zelzeleye kapılmış gibi titriyordu ama umursamamaya çalıştım.

"Biliyorum, teşekkür etmeme kızıyorsun ama..." diye fısıldadım. Harfler de en az benim kadar ihtiyaç duyuyordu onun varlığına. "Yine de teşekkür ederim, bunların hiçbirini yapmak zorunda değilsin."

"Seni aptal," diye mırıldandı. Sesi düzdü. "Sana zorunluluklarımın olmadığını söylemiştim, adlar veya sıfatlarla da ilgilenmiyordum. Sadece istedim ve istiyorum, Sarışın."

Ağzımın içinde *aptal* diye gevelesem de ona ulaşmadığını var-

saydım. Ya da ulaşmış ama o umursamamıştı. Gözlerimi sımsıkı yumarken, yaşadığım can sıkıcı anların bile iyileşmek için onun varlığına ihtiyaç duyduğunu bilerek gözlerimi yumdum. Gözlerimi yummadan önce gördüğüm son şey; bizi izleyen çocukluğumun hayaletiydi.

• • •

Asrın'ın gözlerinde, bileklerimde taşıdığım mecburiyetin yansıması vardı. Ben geçmişin yaralarını bileklerime geçirmek istediğim bir bıçağın keskin yüzeyinde taşırken, o ise gözlerindeki cellâtların bileklerine geçirmek istediği bıçağın yüzeyinde taşıyordu. Ben intikamı kendimden alırken, o geçmişin ta kendisinden alıyordu.

Geçmişin ona dayattığı zorunluluktan dolayı bu kadar zor bir adamdı. Agresif, sabırsız ve istediğini almak için tüm gücüyle çalışan ve kalan son gücüme kadar emen bir adam. Sabah uyandığımızdan beri bir önceki akşam neler yaşadığımı soruyor, ona anlatmamı istiyor ve ben sessiz kaldıkça ısrar ediyordu. Aslında ben de onun yerinde olsam ısrar eder, ona zarar veren şeyi öğrenmek isterdim ama o da benim yerimde olsaydı bana söylememeyi tercih ederdi. Bu yüzden ne o beni suçlayabilirdi ne de ben onu.

Elini sabırsızca saçlarına geçirirken, "Bana cevap ver," diye tekrarladı, belki bininci kez. "Dün akşam neler oldu. Eğer beni biraz daha zorlayacaksan babana ulaşacağım. Belki de sana zarar veren odur."

Panikle titredim. Babamla değil konuşmasını, yüz yüze gelmesini bile istemiyordum. Ona söyleyecek tek şeyin gerçeklere zıt gittiğini fark ettiğimde sertçe yutkundum. Öfkeli yüzünde gezinen bakışlarımı kaçırdığımda hırıltılı bir soluk verdi, sıcak göğsünün baskısını sırtımda hissediyordum. Sırtını pencere camına, beni de göğsüne yaslamıştı.

"Dün senden sonra eve gittim," diyerek başladım.

"Evet?" dedi konuşmamı teşvik edercesine. "Anlat, dinliyorum."

"Aptal," diye mırıldandım öfkeyle. "Anlatmak istemiyorum."

"Dinliyorum," dedi. Sesindeki tehdidi kavradığımda göz ucuyla ona baktım. Kısık bakışlarının ardındaki gözlerinde, yangına çıra olmak isteyen kor bir delilik görüyordum. "Neler oldu?"

Dün akşamın kâbusu gözlerime bir yansımasını düşürürken, dizlerimdeki tüm gücün çekildiğini hissettim.

"Eve gittiğimde kapı aralıktı, aslında girmeyecektim ama sonuçta evimde birileri vardı, sen de olsan sen de girerdin."

"Ben girerim," dedi. Kaşları halen çatıktı. "Sen girdin mi?"

Dudaklarımı tereddütle dişledim. "Girdim. Salona ilerlediğimde babam yaşlarında bir adam gördüm. Giyimi kuşamı babamdan farksızdı. Ürktüm ama ona kim olduğunu da sordum..."

"İyi halt etmişsin," dedi kafasını sertçe başıma vururken. "Tanımadığın biri evdeyse ne diye içeriye giriyorsun, aptal!"

"O ev benim evim," dedim öfkeyle. Dişlerini sıktı ve bağırmamın onu rahatsız ettiğini fark ettirdi. "Adama kim olduğunu, neden evimde olduğunu sordum. Yüzünde iğrenç bir ifade vardı ve sürekli sırıtıyordu. Israrla babamın arkadaşı olduğunu söylediğinde dışarıda beklemesini söyledim. Ama hayvan herif beni ciddiye bile almadığında dışarı çıkmak için hareketlendim..."

Gerisi birçok kâbusuma konu olacak kadar hatırlamak istemediğim anlara aitti. Sertçe yutkundum ve onun ısrarlı bakışlarına itaat ettim.

"Esila, gergin ve kontrolsüzüm. Şu saçmalığı çabuk anlat bana!"

"Bir şey olmadı," dedim zorlukla. Aptal herife anlatmak istemediğimi söylüyordum, neden bu kadar ısrarcıydı sanki? "Gitmek istediğimde ayaklandığını fark ettim, yani o an korkmaya başladım. Hızla ilerledim ama ben daha dış kapıya ulaşmadan ensemde bitti. B-beni geriye doğru çekme-"

"Tamam," dedi aniden. "Tamam, sus."

İçimde yükselen hislerim düşmanca bir savaşın içinde kılıçlarını kuşanmaya başlamışlardı. Ama benim hiçbir şeyim yoktu, hiçbir şeye sahip değildim. "Asrın, hiçbir şey olmadı ki."

"Yine de sana zarar verdi," diye bağırdı. Göğsü sertçe yükseliyordu. "Bu hiçbir şey mi?"

"Şuna son ver," diye bağırdım elinden kurtulmaya çalışırken. Yerimde tepinmeye başladım ama ellerinin karnıma uyguladığı baskıdan kurtulamıyordum. "Neden hatırlatıyorsun ki? Bırak, lanet herif. Bırak."

Asrın aniden elimi bıraktığında bir an sendelesem de kendimi toplayarak ondan uzaklaşmak istedim ama izin vermedi. Yüzünde korkunç bir ifade belirirken iri elleri beni çevirdi ve aniden yüzümü yakaladı. Uzun parmakları kâküllerimi geriye çekerek hâlâ sızlamakta olan yaramı açığa çıkardı.

"Ah," diye hırladı sesi hiddetimi yutarken. "Dün oldu değil mi? Siktiğimin şerefsizi senin canını yakıyor, teninde iz bırakıyor ama bana söylemiyorsun."

Boşta savrulan ellerimi onun göğsüne yerleştirdim ve geriye doğru püskürttüm. Boşluğuna gelmiş olmalı ki sendeleyerek bana baktı. Hemen karşımda, kapısı açık olan banyoya girdiğimde ben daha kapıyı kapatmaya fırsat bulamadan hareketlenmiş ve hızla içeri girmişti. Bir anda iri ellerini omuzlarıma geçirip beni fayansın yüzeyine doğru ittiğinde üzerime yürümüş, ben daha ne olduğunu anlayamadan iri elleri yüzümü kavramıştı.

Yelkovanın akrebin sırtında attığı bir turdan hemen sonra, ben ne olduğunu anlayamadan dudaklarını dudaklarımda hissettim. Temasıyla beraber boğazımdan yükselen bir inleme bıraktığımda aynısı onun boğazından yükselmiş ve benim dudaklarımda ufalanmıştı. Ağzından acı bir alkol tadını alırken göğsü göğüme yaslanmıştı. Yüzüme tırmanan eli aşağı inerek sırtımı fayanstan ayırdı ve bel kıvrımımı sertçe kavrayarak bedenimi bedenine sertçe çarptı.

Soluk alışverişleri hızlanmış, bedeni kaskatı kesilmişti. Dudaklarımı aralayan dilini hissediyordum. Omurgamdan aşağı bir ateş topu yuvarlanıyor, geçtiği yerlerde küçük çaplı yangınlar başlatıyordu. Boşta savrulan elim Asrın'ın yüzüne tırmandı ve sert hatlarını parmak uçlarımda hissederken bedenimi yukarı kaldırarak onu daha çok hissetmek istedim, bu bilinçsizce gerçekleşmişti. Asrın derdimi anlayarak belimde duran elinden destek alarak beni yukarı doğru kaldırdı.

Ensesindeki elim sıkılaşırken karnımdan büyüyen o yabancı his, dudaklarımın hiddetle savrulmasına sebep oluyordu. Asrın dudaklarını yavaşça benden uzaklaşarak öpmeye son verdiğinde, kalbimin adeta parmak uçlarımda şekillendiğini hissettin. Nefes nefese birbirimizin yüzüne bakakalırken ifademde şaşkınlık vardı ama yaşadığımız anın yoğunluğu daha fazlaydı.

Asrın duşakabinin içine ilerleyip sırtımı soğuk fayanslara yasladığında bacaklarım onun belinde, göğsüm ise göğsüne tutuluydu. Belimin üzerindeki eli yukarı tırmanıp çıplak etimle buluştuğunda kafamı geriye yasladım ve alttan ona bakarken sertçe yutkundum. Gözlerinde genişleyen halkaların içi siyah lekelerle doluydu.

"Sana öfkeliyim," dedi. Nefes nefese duyulan sesinde diri bir karanlık vardı. "Ama yine de öpmek istiyorum."

Hızlı soluklarım onun yüzünü ısıtırken bunu bir daha yapabileceğini söylemek istedim ama gözlerimi kapatmakla yetindim.

"Ben de sana öfkeliyim," dedim. Sahiden öfkeliydim. "Beni sinirlendirdin."

"Bana anlatmalıydın, her ne olursa olsun." Sesinde, vurgulamak istediği her kelimeyi algılamıştım. "Bunu saklaman çok saçma, tamam mı? Kabul, sinirli bir adam olabilirim ama o adamın cezayı hak etmediğini söyleyemezsin."

Elinin sıcak nabzını tenimde hissediyordum. Nefesi hâlâ sıcak ve hızlıydı. Ensesindeki saçları avuçlarken, Asrın'ın hareketlendiğini hissettim. Bir an sonra üzerimize yağan ılık suyu hissettiğimde irkilsem de ona daha çok sokularak yüzümü boynuna gömdüm. Başını hafif kaydırmıştı, fayansın yüzeyine bakarak bir süre sessizce soluklanmayı bekledik. Birbirimize olan öfkemiz de, sinirimiz de aramızdaki bu tuhaf şeyi güçlendirmekten başka bir halta yaramıyordu. Sıcaklığını hissediyor, heyecanla atan kalbime söz geçiremiyordum.

"Sarışın?" dedi. Sesi kısıktı ama hâlâ bacaklarımı titretecek kadar erkeksiydi. "O eve bir daha gitmeyeceksin."

Bir daha o eve gidemezdim zaten. Ama nerede, nasıl yaşayacağımı da bilemiyordum. Yüzümü boynuna sürttüm ve ilahi kokusunu ciğerlerime depoladım.

"Gitmek istemiyorum," dedim boğuk bir sesle. "Kalmak için bir yerler bakacağım."

Yüzümü yalayarak geçen ılık suyu hissederken, burnundan tuhaf bir homurtu yükseldi. "Ne demek bakacağım?" diye sordu. Sesi yine sertleşmişti. "Tabii ki benimlesin, benimle yaşayacaksın."

Kaşlarım çatılırken, kalbimin onay verdiği kelimelerde mantığımın sözü geçmişti. Onunla kalmak, kulağa basit gelse de bunu yapmazdım.

"Hayır," dedim keskin bir sesle. "Bunu yapmayacağım."

"Yapacağını biliyoruz," dedi dudaklarının baskısını saçlarımda hissederken. "Benimle kalacaksın, olması gerektiği gibi."

Ona birçok itiraz kelimesi dökebilirdim, dökecektim ancak o zaman değildi. Ilık su, üşümüş bedenimi mayıştırırken Asrın'ın ıslanmış kıyafetlerini hissediyordum. Gözbebeklerim titreşirken ruhumdaki güverteye birçok kuş misafir oldu. Hislerim ve düşüncelerim derin bir uykunun ipini çekerken gözlerimi bir kez daha kapattım ve yine ona sığındım. Geleceğin kâbuslarından ya da çetrefilli anlarından bihaber yaşadığım ana tutunurken, en son hissettim şey şakaklarımdaki yaraya bastırdığı sıcak dudaklarıydı.

• • •

Lavin elinde tuttuğu, muhtemelen çok pahalı olan parfümü üzerime sıktığında ona ters ters baktım. Parfüm sıkmayı sevmesem de kokusu rahatsız etmiyordu. Kızların sıkıcı dedikoduları kulağıma çalınırken onlara sıkıcı bir bakış atarak çıkışa yöneldim. Koridorun sonundaki erkek soyunma odasının kapısına göz attım ama Asrın'a ait bir iz göremediğim için sıkıntılı bir nefes verdim. Bu sabah dönmüştük ve girdiğimiz ilk ders beden olmuştu. Ders sırasında ona bakınıyor ama bir iz bulamıyordum.

Benim göbek bağım onunla kesilmemişti ki!

Lavin de dışarı çıktığında, az önce tırmandığımız merdivenleri indik. Kalabalığa göz atarak U şeklinde oluşturulan sıraya girdiğimizde ortamın gerçekten sıcak olduğunu fark ettim.

"Onu gördün mü?" diye sordum Lavin'e. "Sıraya girmeyeceğine gö-"

"Bak orada." Lavin'in kelimeleri cümleme bariyer oluşturduğunda, bakışlarımı onun işaret ettiği yere çevirdim. Spor salonunun merdivenlerinde durmuş, sırtını tırabzanlara yaslamış ve karşısındaki Cenk'e ifadesiz bakışlar atıyordu. Ellerimdeki nemi taytıma sildim. Asrın'ın üzerindeki siyah forma ve dizlerinin hemen altında biten şortu görmek kalbimi hoplattı. Uzun ve kaslı bacaklarının yarısını örttüğü siyah şort bile ona bu denli yakışırken, geniş ve yapılı omuzlarını saran forma heybetini gösterircesine vücudunu sarmalamıştı.

"Oradaymış," diye fısıldadım hayran hayran.

"Günaydın gençler." Beden öğretmeninin sesini duyarak bakışlarımı aceleyle önüme çevirdiğimde yoklama alınmaya başlanmıştı. Bir süre sonra öğretmen sıradan görevlerini dağıtıp, kızlı erkekli grupları oluşturduğunda herkes dağılmıştı. Orada öylece dikilip Asrın'a kaçamak bakışlar atarken, Cenk'e öfkelenmeye başlamıştım. Ne anlatıyordu böyle!

"Hadisene çocuğum."

Bana doğru seslenen öğretmeni "Tamam," diyerek geçiştirdiğimde bakışlarımı tekrar yukarı kaldırmak istedim ama bu sefer onun gözleriyle karşılaşmıştım. Cenk'i yanından yollamış olmalı ki merdivenleri iniyor, bu sırada keskin bakışları yüzümde turluyordu. Sert ve kendinden emin adımları üzerime doğru ilerlerken, içimde yükselmeye başlayan heyecan bütün ruhumda dalgalanmaya başlamıştı. Dudaklarımı dişledim ve kalbimin, onun varlığı altında kıvranışını hayretle izlerken üzerime düşen gölgesiyle titrek bir nefes verdim.

"Akıllı bir kızsın," dedi. Sesinden yükselen esrarengiz tını göğüs kafesime hınçla çarptı. "Beni dinliyor olman güzel bir şey."

Dudaklarımdan verdiğim sinir dolu bir nefes onun formasıyla sarmalanan heybetine dokunurken parmaklarımı avucuma sakladım.

"Sen söylediğin için gelmedim," dedim katı bir sesle. "Ders, beden."

Konuşmadı.

Dudağımın kıyısındaki heceler boğazımdan aşağı akarken,

bana doğru attığı adım ilahi kokusunu duyumsamama sebep olmuştu. Bakışlarım onun gözlerine tırmandığı an, ben daha ne olduğunu anlayamadan iri elini sırtıma yerleştirdi. Dudaklarım aralanırken beni kendine çekti ve ellerim onun göğsüne tutunurken, o da diğer eliyle tişörtümün ucuna uzanarak tişörtümü aşağı çekiştirdi. Göğsünün hissedilebilir sıcaklığı parmaklarımın altında şekillenirken kasıldığını fark ederek titrek bir nefes verdim.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum. Sesimin kızgın olmasını arzuluyordum ancak belime dokunan eli buna engel oluyordu. "Bıraksana."

Gözleri kısıldı. Bakışlarında cırlayan tehdit, kaşlarımı çatmama engel olamamıştı. "Kıs sesini," dedi. Sesi sertleşmişti. "Sabahtan beri sen beni keserken iyi anasını satayım, ben seni ele geçirince mi cırlamaya başlıyorsun?"

Onu izlediğimden tabii ki haberdardı. Yüzüme yayılan sıcaklığını umursamamaya çalışarak bakışlarımı güzel yüzünden kaçırdım ve etrafa kısa bir bakış attım. Herkes alışagelmiş hareketlerini tekrarlıyordu.

"Bırak da öğretmen kızmadan derse katılayım."

Asrın elini bedenimden ayırırken, ellerimi onun sıcak göğsünden kaldırarak bir adım geriledim. Bakışlarım mavi mindere kaydığında, onun yanında o saçma hareketleri yapamayacağımı biliyordum. Kalbimin hızlı atışları göğüs kafesimi yumruklarken sertçe yutkundum.

"Otur," dedi. Sesindeki düzlük, alıştığım ve sıkça çarptığım duvarıydı onun. Anlamsız gözlerle baktım, hareketleri onunla birlikte yapmayacaktım. "Hadi güzelim."

Bana belki de hiç düşünmeden kullandığı kelimelerin kalbimdeki etkisini bilseydi, kendisinin bile bana şaşkınca bakacağını biliyordum. Mindere kısa bir bakış atarken tenimin onun varlığıyla ısındığını fark ederek eğildim ve dizlerimin üstünde mindere oturdum. Etraftaki birkaç insanın bize kayan bakışlarını umursamadan ona bakarken, o da gözlerini indirerek üstten bakışlarını yüzüme dikti. Yüzünün kıvrımlarına oturan memnuniyet ifadesi gözlerindeki düzlükle dev bir ironi yaratırken, ellerimi dizlerime yaslayarak uzun boyuna hayranlıkla baktım.

"Sarışın?" diye fısıldadı benim gibi eğilip, bir dizini minderin yumuşak yüzeyine yaslarken. "Bu itaatin karşısında seni ödüllendirmeli miyim?"

Nefesinin yüzümü ısıttığı gerçeğini es geçmeye çalışıyordum ancak tüm çıplaklığıyla sıcaklığını hissederken bunu yapamıyordum.

"Ne saçmalıyorsun?" diye sordum. Çatlak dudaklarım harfleri yutuyordu. "Her ne yapıyorsan, vazgeç."

Asrın üzerime doğru eğildiğinde refleks olarak geriledim. Bu sırada, bir elini sırtıma yerleştirerek başımı eliyle yakaladı ve minderin üzerinde uzanmamı sağladı. Hafif bir şaşkınlık gözlerime mürekkebini bulaştırırken, o da bedeninin şeffaflığını üzerime yıkarak üstten bakışlarını yüzüme indirdi.

"Gözlerin çok tuhaf bakıyor."

Sertçe yutkundum. Ona nasıl baktığımı bilmesem de onun kadar ifadesiz olmadığımı biliyordum. İçimden geçen ne varsa gözlerime birer yansımasını düşürüyor, onun çıplak gözlerine emanet ediyordu. Gözleri gözlerimden sıyrılıp yüzüme indiğinde, gözlerindeki ifadesizlik kurşun gibi delinmişti.

"Bakmak istemiyorum," dedim. Yalan söyleyen sesim fazlasıyla kısıktı. "Ama kontrol edemiyorum. Güzel bir yüze sahipsin, insan kendini sorguluyor sana baktıkça."

Yutkunma sırası ondaydı. Âdemelması, damarlı boynunda güçlükle kavislendi. "Çok boktan bir durum değil mi?" diye sordu. Sesinde acı çeken bir tınıya rastladığımda, bunun sadece benim yanılgım olmasını diledim. "Bazen bunun son bulmasını istiyorum ama bunu düşünmek bile beni sinirlendiriyor." Duraksadı ve kâkülümü şefkatle okşadı. "Seni uyanık, ağzımı arıyorsun değil mi?"

Uzun parmaklarını saçlarımda hissederken kafamı yana eğerek kıvrılmak için sabırsızlanan dudaklarımı dişledim. Bana yaptığı şeylerin farkında olup olmadığını bilmiyor, olmadığını umuyordum. Mindere tutunan elimi onun omzuna çıkardım ve bedenimi yukarı kaldırmak istediğimde buna engel olarak üzerime doğru çullandı.

"Alnın acıyor mu?" diye sordu. Sesindeki ton değişmiş, ifadesiz ve düz bir hal almıştı.

"Hayır," dedim boğuk bir nefes verirken. "Kalkar mısın?"

"Kalkmıyorum," dedi gözleri üzerime inerken. Tek kaşı tehlikeli ve son derece çekici bir şekilde havalandı. "Kaldırsana."

Bir an sonra elini bacağımda hissettiğimde gözlerimi büyütmek istedim ama boğuk bir nefes vererek dokunuşunu hissetmeyi tercih ettim. Üzerimdeki bedenini kaldırdı ve tek dizini tekrar mindere yaslarken iri eliyle kavradığı bacağımı geriye bükerek, yaptığımız alışagelmiş hareketi yaparak üstten bakışlarını üzerime düşürdü. Aramızdaki mesafe açılmış, öğretmenin yapmamızı istediği hareketleri eliyle bana bizzat yaptırmaya başlamıştı.

Sırtım tamamen minderle buluştuğunda kafamdaki elini çekmiş ve saçlarım mindere dağılmıştı. Bakışlarındaki keskinlik bütün bedenimde dikkatle gezinirken onu itmek, hatta buna engel olmak istiyordum ama kalabalık arasında yapamıyordum.

"Ben yapabilirim," dedim göz ucuyla ona bakarken. "Bu yaptığın gereksiz."

"Yaa," dedi. Sesindeki umursamazlık bile beni heyecanlandıracak kadar etkiliydi üzerimde. "Öyleyse devam etmeliyim."

İri eliyle sarmaladığı bacağımı dizimden kırıp ileri doğru açtı ve parmakları yüzeysel olarak taytımın üzerinden bacağımı okşadığında kaşlarımı çattım.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum dokunuşunun altında kıvranan tenim, kalbimin parçalarcasına çarpmasına neden oluyor ve göğsümün duvarına tutunan birkaç dirayet parçası yerle bir oluyordu. Yeşilleri gözlerimi memnuniyetle karşılarken, uzun ve biçimli parmağı taytımın üzerinden yüzeysel olarak yukarı tırmandı.

"Elliyorum," dedi. Sesinde boğuk bir tını vardı ve kaşları şeffaf bir kavisle havalandı. "Elleşiyoruz."

Dudaklarımdan kopacak olan şaşkınlık nidası kelimelerin üzerinde parçalanırken kocaman olmuş gözlerle ona bakakaldım. Dudaklarım aralandı ama nefesimi onun yüzüne vermekten öteye gidemedim. Elimi onu itmek için kaldırmıştım ki gözlerim

bizi izleyen Burcu'ya rastladığında zihnimde parlayan ve bana ait olduğu kadar yabancı da olan bir içgüdüyle ellerimi Asrın'ın omzuna çıkardım. Çatık kaşları derinlik kazanırken, gözlerindeki lekeler genişledi.

"Tamam o zaman," dedim bilinçsizce. Bakışlarım Burcu'nun öfkeli yüzünde gezinirken, Asrın'ın omzundaki parmaklarımı kapayıp açarak onu deli etmesini umduğum bir harekette bulundum. "Sen devam et."

Asrın bacağıma aniden cimcik attığında inledim ve bakışlarımı ona çevirirken, Burcu'nun bakışlarının altında gülümsemeye çalıştım. Yüzündeki ifadesizlik, gözlerindeki sertlikle parçalanırken, "Nereye bakıyorsun?" diye sordu sertçe. Arkasını dönmek istediğinde ona engel olarak diğer elimi de ensesine sardım ve onu kendime çekerek bir anda üzerime düşmesine neden oldum. "Siktir! Kızım ne yapıyorsun?"

Boğuk sesinin etkisi, düştüğüm durumda bile kalbimi hızla çarptırırken elim sıcak ensesinde kalakalmıştı. Burcu'nun gözlerindeki şaşkınlık ve sinir beni tatmin etmiş, onu sinirlendirmenin anlık zaferini tatmıştım. Burcu'ya sırıttığımda dudakları aralandı ama bir şey demeden hızla arkasını dönerek arkadaşlarının yanına ilerlemeye başladı.

İçimde büyüyen hayret nidalarını duysam da onlara kulaklarımı kapamış, Asrın'ın boynuma dökülen nefesiyle kendime gelmiştim. Ellerini mindere yasladı ve heybetli bedenini yukarı kaldırıp üzerimden ayırdığında düz bir ifadeyle bana baktı. Bir an utançla bakışlarımı kaçırmak ve Burcu'yu alt etmenin mutluluğunu yaşamak istedim ama ısrarcı bakışları buna engel oluyordu.

"Ne halt ediyorsun sen?" diye sordu. Anlamsızca bana bakıyordu. "Ona bir şey ispatlamak zorunda değilsin."

Anlamıştı! Bu sefer bakışlarımı gerçekten kaçırdım, minderin mavi yüzeyine bakarken içimdeki sevinç, havası kaçan bir balon gibi sönmüştü. Kafamı ve bedenimi minderden kaldırarak bağdaş kurduğumda, dilimden dökülmesini beklediğim kelimelerin ne olduğunu bile bilmiyordum.

"Ben..." diye geveledim ağzımın içinde. "Bu seni rahatsız mı etti?"

Bunun olma ihtimali bile ucu kızgın bir mızrak saplamıştı boğazıma. Ellerinin mindere yaptığı sert baskı gözlerimin odağına düşerken, dipsiz bir kuyuya dönen dikkatli bakışları da yüzümü ayıklıyordu.

"Seninle ilgili hiçbir şey beni rahatsız etmez, edemez," dedi. Sesinde diri bir vurgu ve ona yama olan keskinlik vardı. "Sadece bunun, onun aklını bulandırmasını istemiyorum."

"Ha." Gülümsememi bastırdım. "Tamam."

Ona bakmaya korktuğum o anlarda, nefesini daha yakında hissederek seslice yutkundum. Karanlık gözleri karşısında çıplak hissettiğime yemin edebilirdim.

"Benimle gel," diye fısıldadı aniden. Sesinde nefesimi baltalayan bir ton vardı. "Hadi Sarışın."

Onunla gitmeye her daim hazır olan kalbim bu teklife balıklama atlarken dudaklarım aralandı ama tanıdık bir ses buna mani olarak içinde bulunduğumuz elektriği cızırdattı.

"Asrın," dedi Lavin. Sesindeki telaşı fark ederken, Asrın'ın ellerindeki bakışlarım farkında olmadan büyümüştü. "Babam geldi, Cenk'i görmemesi lazım. Lütfen Cenk'i bul da birbirlerini görmelerini engelle."

Asrın burnundan öfkeli bir homurtu çıkartırken bakışlarımı onun ellerinden çekerek omzumun üstünden Lavin'e doğru döndüm. Ufak yüzüne oturan telaşlı ifade ve korkakça bakan gözleri bizim üzerimizde gezinirken, ona sinirlenmek istesem de boş gözlerle bakmakla yetindim.

"Neden bahsediyorsun?" diye sordu Asrın. Sesinde bastırmaya çaba görmediği bir öfke yatıyordu ve Lavin'e kötü kötü baktığına emindim. "Sırası mıydı? Babanı da Cenk'i de..."

Lavin pot kırdığını fark etse bile gram utanmadan gözlerini devirdi ve hadi dercesine elini savurdu.

"Kalk hadi," dedi Asrın yerinde doğrulurken. "Neredeymiş baban?"

Derin bir nefes verirken doğruldum ve hemen yanımızda bulunan Lavin'in yanında duraksayıp, düz bir ifadeyle ona baktım. Cenk'le aralarındaki birkaç bir şey dışında başka bir şey bilmesem

de babasının Cenk'i onaylamadığını ve hatta ondan nefret ettiğini biliyordum.

"Nerede?" diye sordu Asrın. Sesindeki katılık Lavin'e karşı bile kırılmıyordu. "Git de babanı oyala."

Lavin başını sallayarak bizi onaylasa da bakışları Asrın'ın omzunun üstünden arkaya kaydığında sersemledi.

"Buraya geliyor," dediğinde bakışlarım bilinçsizce onun baktığı yere yönelmişti. Kırklı yaşlarının sonunda, takım elbiseli bir adamın bakışları titizlikle Lavin'in üzerinde geziniyordu. Heybetli ve dinç görüyordu. "Esila, sakın Cenk'in burada okuduğundan falan bahsetme."

"Fazla telaş yapıyorsun," dedi Asrın. Sesi ilgisizdi. "Şüphe çekiyorsun Lavin, git de her zamanki gibi babanı öp."

Lavin, Asrın'a ters bir bakış atarak bize doğru yaklaşan babasına ilerlemeye başladığında Asrın da delici bakışlarını yüzüme sabitledi.

"Babasıyla konuşmana gerek yok," dedi. Göz ucuyla baktığımda kısa bir sarılma yaşadıklarını gördüm, bir an midem burkuldu. "Onu umursama."

İfadesizce bize doğru yaklaşan baba kıza bakarken, zihnimde beliren harflerin bana ne kadar uzak olduğunu fark ederek yutkundum. Ruhumda yatan cümleler, insafsız bir silahtan çıkan ani bir kurşun olup kalbimi delmeye başladığında, onların da adımları yanımda duraksamıştı.

"Vay canına," dedi adam. Sesindeki keyifli tonla Asrın'ın ifadesiz yüzüne bakıyordu. "Her yerdesin, değil mi? Fırtına gibi bir herif olup çıktın. Baban senden çok çekiyor olmalı."

Kaşlarım çatıldı ama adamın sesindeki samimiyet beni şaşırtacak kadar ciddiydi. Asrın, onun aksine bu durumdan pek haz etmiyor gibiydi. "Babamın toprak altındaki bedeni aramızda olsaydı bu da bir ihtimaldi," dedi tekdüze bir sesle. "Fakat o yok, gerisi de umurumda değil."

Dudaklarımdan kopan boğuk nefes, onun dudaklarını okuyan gerçeklerde doğmuş ve onları parçalayarak ruhumun çatlaklarından sızmıştı. Göğsümde avaz avaz bağıran bir erkek çocuğunu

ve o çocuğa benzeyen baba profilini, ölmüş yeşil gözleriyle bana bakarken damağımı sıyıran acıyı fark ettim.

Öz babası ölüydü, ölmüştü.

"Ne de terbiyesiz," dedi hâlâ adını öğrenemediğim adam, düşüncelerime buzdan mızrağı saplarken. "Seni alıp büyüten insanlara sevgiyle yaklaşmasan bile onlara saygı duymalısın. Bu, evrenin kuralıdır evlat."

Asrın'ın boğazından yükselen homurtuyu işitirken bakışlarımı kaldırarak adamın yüzüne çıkardım. Yüzündeki sevimsiz ifadeyle Asrın'a bakıyordu ve yapılı kolunu Lavin'in omzuna atarak onu yamacına sıkıştırmıştı. Lavin'in aralanan dudaklarını gördüm.

"Bu sizi ne kadar ilgilendiriyor?" diye sordum buz gibi sesim harfleri bile üşütürken. "Evren kuralları da kimin umurunda?"

Adamın bana dönen bakışlarını fark ettiğimde, her daim üzerimde olmasını dilediğim tanıdık bir bakış daha hissettim. Onu hissetmemek gibi bir ihtimal söz konusu değildi.

"Tanışmıyoruz değil mi?" diye sordu adam. Gözlerinde saklamaya gerek duymadığı şaşkınlığını, dudak kıvrımlarına oturan bir gülümsemeyle örttü.

"Tanışmana gerek yok," dedi kalbimde cereyan çırpınışların sahibi. "Onunla tanışmana gerek yok. Bu bir rica değil."

"Asrın," dedi Lavin ortamdaki gerginliği söndürmek istercesine. "Tatsız mevzulara gerek yok."

Adamın şaşkın bakışları bizden sıyrılıp Lavin'e düştüğünde, buradan kaçma içgüdüsüyle dolup taştım.

"Geleceğinden haberim yoktu," dedi Lavin. Bakışları babasının yüzündeydi. "Keşke haber verseydin."

"Delilleri ortadan kaldırman için mi?" diye sordu adam, gözlerinde büyüyen bir ifadeyle Lavin'e bakarken. Sevgi miydi o? "Uyanık."

Ne olursa olsun, Lavin'in yüzünde oluşan o gerçek gülümseme kanımdan beslenirken sertçe yutkundum. Babasıyla belki sorunları vardı ama bu bir şeylere engel değildi. Asrın'ın delici bakışlarını üzerimde hissederken içimden yükselen o tanıdık duyguya hapsolmuş gibi hissettim.

Babası Lavin'in saçlarını karıştırıp, gördüğüm ama yanına bile yaklaşamadığım anların acı tadını damağımda bırakırken gözlerimi kaçırmak istedim. Bakışlarım kısıldı. Kâbuslarımdan parça parça kopan görüntüler gözbebeklerimi süslediğinde, içimdeki cellâtların bir kez de benim için bir şeyler yaparak o kâbusları baltalamasını istedim. Sahi neden etimden beslenip, çürümüş ruhuyla benim ruhumu da çürütmeyi arzulayan bir babaya sahiptim ki?

Adamın gözlerinde büyüyen şefkat Lavin'in yüzünde gezinirken ellerimi kollarıma sardım. Bir süre sonra konuşulanlar uğultudan farksız gelirken, içine yerleşemeyeceğim o karelerin ruhumda bıraktığı azapla yüzleştim. Kendimi bildim bileli aynı sahnelerin ortasında üçüncü bir göz olmuş, içimi kemiren hislerle bu görüntüleri izlemiştim. Bu duyguların artık geride kaldığını hissettiğim her an daha da dibe battığımdan bihaber gözlerimi kırpıştırdım ve bakışlarımı ellerime indirdim.

Lavin'in kıkırtısı kulağıma ulaşırken, titreyen dudaklarımı birbirine bastırdım ve gözlerimin içinde meydana gelen arbedeyle titrek bir nefes verdim. Asrın'ın ısrarcı bakışları üzerimdeki titizliğini korurken, o bile bu anı kurtaracak bir etkiye sahip değildi; belki de onun, ruhumda el atamayacağı tek şey içimde biriktirdiğim ve babamın siluetini taşıyan anlardı.

Ellerimin kollarımdaki baskısını artırdım ve durağan adımlarımı çalıştırarak Asrın'ın ifadesizce duran heybetli bedeninin yanından geçtim. Dilimi arşınlayan birçok kelime kulaklarımda uğuldarken gürültü bana ulaşmıyor, duvarlarıma çarpıp yere yığılıyordu. Dudaklarımı dişledim ve sahip olamayacağım şeylerin üzüntüsünü yaşadığım için kendimden nefret ederken üst kata çıkan merdivenleri tırmandım.

Sırtımda hissettiğim delici gözlerin sahibi omuriliğimden sızıp, derimin altına giriyor ve benden biri haline gelmeyi arzuluyordu; benden biri olduğunu bilmeden.

Üst kata yönelip, donuk bir şekilde soyunma odasına ilerleyerek içeri girdim. Etrafta kimsenin olmaması işime gelirken ellerimi çözdüm ve dolabımın yanına ilerleyerek sırtımı dolaba

yasladım. Güçsüz olduğum için kendimden nefret ettiğim sayısız anlarda bile böylesine bir mahşerin çırasıyla tutuşmadığımı biliyordum. Sırtımı kaydırdım ve kalçam zeminle buluşurken ayaklarımı kendime doğru çektim. Kollarımı dizlerime sarıp bir süre boş gözlerle yere bakarken, susturmadığım ama kısa zamanlı da olsa seslerini kestiğim her şey çığlık çığlığa bağırır olmuştu.

Neden babam beni sevmiyordu?

Çirkin miydim?

Kötü müydüm?

İyi bir evlat değil miydim?

Hiç mi sevgi hak etmiyordum?

Herkes çok önceden ölüyordu aslında ama yaşıyormuş gibi yapıyordu.

Belki birkaç saniye, belki de birkaç dakika sonra soyunma odasının kapısını aralandığında içten içe kimin geldiğini hissetmiştim. Bir an sonra, tahmin ettiğim gibi, Asrın yanıma gelerek sırtını benim gibi dolaba yasladı ve dolap boyunca yanıma kayarak, benimle aynı pozisyonu aldı. Ona bir şey sormadım. O da bana sormadı. Mesela şey diyebilirdim; *burası kadınların soyunma odası, burada olmamalısın.* Sonra şey de diyebilirdim; *ben hiç sevilmiyorum, sen beni sevebilir misin?* Ve sonra şunu derdim; *sevmesen de olur, gitme yeter.*

Asrın'ın bir elini sırtımda hissettiğimde tek bir an olsun direnmeden başımı onun omzuna bıraktım ve saçlarımın göğsüne dökülmesine izin verdim. Tam bu anda, içimde daha az bir acı var gibiydi. Eksiktim ama çok değildim. Tama yakındım. Burnunu bebek saçlarımın serpildiği tenime yaslayarak sert bir nefes aldı.

"Üzülme. Acılar baki değildir, hepsi bir gün diner."

Omuz çukuru bir bataklık gibi beni çekiyordu. "Sen de beni üzer misin, Asrın?"

Belimdeki parmakları sertleşti. "Benim kanımda var. Üzerim ben."

"Tamam," dedim gözlerimi kısa bir süreliğini kapatırken. "Üz ama babam kadar üzme. Az üz, tamam mı? Dayanabileceğim kadar üz."

"Aptal!"

Bu hakaret değil, serzenişti. Cevap vermedim. En fazla on dakika daha orada oturduktan sonra beni bırakıp gitmişti ve ben de üzerimi değiştirdikten sonra spor salonunu terk etmiştim. Okulun merdivenlerini tırmanarak saçlarımı düzeltirken, gözlerimin odağına sınıftan çıkan Cenk düşmüş ve kaşlarım bilinmezlikle çatılmıştı. Cenk diğer merdivenleri kullanarak aşağı inerken, aklıma düşen ihtimal Asrın'ın orada olabileceğiydi. Çünkü az önce spor salonundan çıkarken ona bakınmış ama görmemiştim. Dudaklarımı dişledim ve büyük bir kararsızlıkla sınıfın kapısına bakarken, ona gidecek adımlarımı çalıştırdım. Zeminde gürültü yapan bir adım daha hissettiğimde, karşı sınıftan çıkan Burcu'nun varlığıyla bir an duraksadım.

Kaşlarımdaki çatıklık anlam kazanmaya başladığında dudaklarımı dişledim ve kısılan bakışlarımla Asrın'ın bulunduğu sınıfa attığı adımları takip ettim. Koridorun karşısındaki kapalı kapıyı araladı ve bir an duraksayıp içeri girdikten sonra ardından kapattı. Midemdeki burkulma, gelecek anların tereddüdünden doğarken ileri doğru sarsak adımlar attım. Asrın içerideyse eğer o an birlikteler demekti. Bu gerçek tüm bedenimi sarsarken aralık kapının önünde duraksadım.

İçimde büyüyen korkular beni gererken elimi kapı pervazına yasladım. Bakışlarım büyük sınıfın içine düştü ve odağını arayan gözlerim Asrın'ın varlığıyla duraksadı. Kalbim bir an ezildi ve boğazımdan yukarı tırmanan metalik tat ağzıma yayıldı. Sınıf sırasının üzerine oturmuş, biçimli parmaklarının arasına tutturduğu sigarayı içiyordu ve bacaklarını sıranın yüzeyi boyunca uzatmıştı. Rahat görünüyordu.

Burcu, Asrın'ın birkaç adım uzağında, sırtını duvara yaslamış ve çekici bir pozisyon almıştı. Uzun ve dalgalı saçları omzuna dökülürken, yüzündeki memnuniyet ve gözlerine oturan hayranlıkla Asrın'ı izliyordu. Midem bulandı ve bu karenin kalbime ektiği feryatlar tiz çığlıklar koparırken sertçe yutkundum.

"Burada ne işin var?" diye sordu Asrın, uzun ve göz alıcı parmaklarının arasında tuttuğu sigarasını dolgun dudaklarıyla kıstı-

rırken. Okulda rahatça sigara içebiliyor ve asla yakalanmıyordu. "Bıkmadın mı?"

Burcu'nun yüzündeki memnuniyet katlanırken, ince dudaklarına oturan tebessümü öldürmek istedim. Sırtını duvardan ayırdı ve omzuna düşen saçını geriye savurarak ona doğru bir adım attı.

"Mümkün değil," dedi. Sesi kendinden emindi. "İnsan sana bakmaktan nasıl bıkar ki? Biliyorsun, sana sahip olmak istiyorum."

Asrın boğazından tuhaf bir homurtu çıkarttı; güler gibiydi. Ama yüzündeki buz gibi ifade kanımı donduracak kadar keskindi.

"Sahip olmak mı?" diye sordu. Sesi aşağılayıcıydı. "Komik olma."

Burcu bozulsa da bir adım daha attı ve Asrın'la arasındaki mesafeyi kapattığında kapının pervazındaki ellerimi sıkılaştırdım. Onu ve sıcaklığını hissedecek kadar yakınına girdiğinde kapıyı açıp, içeri dalmak ve tüm gücümle ona saldırmak istedim. Burcu'nun elinin havalandığını gördüm ve o el Asrın'ın ceketiyle sarmalanan omuzlarında durduğunda kan kusacağımı sandım. Asrın'ın ifadesiz bakışları sıranın yüzeyinden sıyrılıp Burcu'nun yüzüne düştüğünde, çehresine çelik kadar keskin bir ifade oturdu.

"Elini indir," diye tısladı. Dudaklarından dökülen harfler içimi rahatlatsa da gözlerimin irislerinde asılan sahne hâlâ aynıydı. "Seni, bana dokunmaman konusunda uyarmıştım. Yanıldığın hisler yüzünden sana müsamaha göstermeyeceğim."

Burcu'nun dudaklarındaki gülümseme kaybolurken, elini ateşe değmiş gibi çekti ve bakışlarını onun yüzünden ayırarak tahtanın yüzeyine çıkardı.

"Eskiden sana dokunmam sorun olmazdı," dedi yenik bir sesle. "O kızın sana yaptığı ve hissettirdiği her şeyden nefret ediyorum."

Ona ne yaptığımı ve hissettirdiğimi bilmiyordum. Asrın sigarayı bir kez daha dudaklarıyla kıstırmadan önce mırıldandı.

"Beni siktir et," dedi Asrın. Sesi daha sakindi. "Git de Bora'ya kafana tak, biliyorsun ki uzun zamandır peşinde."

Burcu, bir çocuk gibi omzunu silktiğinde bir an şaşırmak istedim ama yüzünde sinsi bir ifade oluşurken kaşlarım çatıldı. İçeri girmemek için kendimi zor tutarken, duyacaklarımdan korkmam niyeydi?

"Bora mı?" diye sordu Burcu. Sesindeki tını tuhaftı. "Onun Esila'dan hoşlandığını bilmi-"

Asrın iri elini aniden Burcu'nun koluna geçirdi ve onu iteleyerek geriye püskürttüğünde Burcu'nun dudaklarını zorlayan inilti kulaklarımda uğuldadı. Burcu ellerini duvara dayayıp dehşetle Asrın'a bakarken, uyuyan bir aslanı uyandırdığını düşündüm. Asrın'ın yüzü kaskatı kesilmiş, vahşi bir hayvan saldırganlığına dönüşmüştü.

"Ne sikimden bahsediyorsunuz?" diye bağırdı küfür gibi gülüşünü dudaklarıyla ezerken. "Cenk mi zırvaladı bunları? Böyle bir şey olamaz. Niye hepinizin ağzında aynı şeyler dönüyor? Bunun bahsini bir yerde açar ve Esila'yı üzersen, ben de seni üzerim anlıyor musun?"

Burcu şoka girmiş gibi kafasını sallarken yüzüne oturan korku, benim hislerimin birer yansımasıydı. Asrın ne Burcu'ya ne Cenk'e inanmış, öyle bir ihtimal olduğunda ona söyleyeceğimden emin gibi konuşmuştu. Kirpiklerim içe içe girerken, ellerim titremeye başlamıştı. Asrın'ın, bu ihtimalin gerçek olduğunu bilmesi beni hiçbir şeyin korkutmadığı kadar çok korkutuyordu. Bu korkuyla gözlerim dolarken arkama düşen tok adım seslerini işittim.

"Esila?" dedi Bora. Sesinde anlayamaz bir tona rastladım, sırtımdan aşağı boşalan teri hissediyordum. "Nereye bakıyorsun sen öyle?"

Bora'nın sesini duyan tek kişi ben değildim. Asrın'ın buraya baktığını gördüğümde belimde bir çift kol hissederek kaskatı kesildim. Titrek ellerim kapının pervazından boşluğa doğru düşerken, Asrın'ın gözlerinin yeşilinde, öldürmeye yemin ettiği anları gördüm. Simsiyaha dönüştüğüne şahitlik yaptığım gözleri yüzümden sıyrılıp Bora'nın belimdeki ellerine düşüğünde yüzünde oluşan ifadeyle Bora'yı zemine çakacağını düşündüm ama hızlı

ve emin adımları bize doğru gelmeye başladığında şokla ona bakakaldım.

Adımlarındaki hız nefesimi kursağımda bırakırken, ileri doğru bir adım atmak istedim ama Bora'nın gereksizce sıkılaşan elleri buna mani oldu. Adımlarının bıraktığı tok ses kulağıma ulaştı, öfkesi korkutan bir adamdı. Bora'nın beni geriye çektiğini hissederken Asrın'ın gölgesi üzerime düşmüş, ona has karamel kokusu burnumu sızlatmıştı.

"Neler oluyor burada?!"

Asrın'ın havaya kaldırdığı eli sıkı bir yumruk olmuştu. Gözlerim mümkünmüş gibi daha da büyürken, kaskatı kesilen yumruğunu Bora'nın yüzüne indirdi ve dudaklarım aralanırken belimdeki eller boşluğa savruldu. Bora ağzında bir şeyler mırıldanarak geriye doğru sersemlerken, Asrın diğer eliyle beni yakaladı ve arkasına çekerek duvara doğru ittirdi. Titrek ellerim duvara tutunurken, yüzüme kapanan saçlarımın arasından odağıma düşen dehşete baktım.

Korkulu bir nida dudaklarımdan firar ederken, Burcu'nun şoka girmiş bir halde Asrın'a baktığını fark ettim. Asrın, sendeleyerek yere düşen Bora'yı yakasından kavrayıp duvara doğru fırlattığında dudaklarımı kıpırdatmak istedim ama donuk gözlerle onlara bakmaya devam ettim. Bora, onun üzerindeki ellerini savurmaya çalışırken açık renkli kaşından çenesine yol alan kanda Asrın'ın lanetini taşıdığını düşündüm.

"Ne yapıyorsun?" diye bağırdı Bora dehşetle. İri ellerini Asrın'ı itmek için kullanıyordu. "Kafayı mı yedin Asrın? Bırak, aptal herif."

Asrın'ın kalkan diğer eli yine Bora'nın yüzünde tok bir ses bırakırken, ellerimi hızla dudaklarıma kapadım ve onlara doğru titrek bir adım attım.

"Seni uyarmıştım," diye hırladı Asrın. Harflerin özüne işlediği nefret yüzündeki korkunç ifadeyle örtüşüyordu. "Ondan uzak durman için seni uyarmıştım. Nasıl pervasızca ona dokunmaya cesaret edersin? Niye herkes aynı saçmalıktan bahsediyor, Bora?

Asrın, yakasını kavradığı Bora'nın yere düşmesine izin verirken geriledi ve elini saçlarına daldırırken gözlerindeki öfkeyle

ona baktı. Bora art arda öksürürken duvara tutunarak ayaklandı ve dehşetle harmanlanan gözleriyle Asrın'a baktı. Bora kalıbı ve cüssesi itibariyle dayak yiyecek bir çocuk olmasa da Asrın'ın gücü ve ani saldırısının şaşkınlığıyla hiçbir şey yapamamış gibiydi. Elini alnına götürdü ve kısık sesli bir küfür ederken kan bulaşan dudaklarını araladı.

"Neden bahsediyorsun?" diye bağırdı Bora. Bu kadar dayak yediği için öfkeli görünüyordu. "Kim, neden bahsediyormuş?"

Titrek bir nefes verdim, bu anın bir gün onunla aramıza gireceğini biliyordum. Göğüs kafesimde meydana gelen korkular bacaklarımı titretiyordu.

"Esila ile arana mesafe koymanı söylemiştim," diye hırladı yalnızca dudaklarını kıpırdatarak. "Niye herkes boktan şeyler zırvalıyor? Ne söyledin sen?"

Asrın bir kez daha onun üzerine atılacak olduğunda, Bora'nın yüzünde açığa çıkan ifade onun neden bahsettiğini anlar gibiydi. Kaşlarını çattı ve mavi gözlerinin odağı Asrın'ın yüzünden şaşmazken dudakları aralandı.

"Hoşlanıyorum," diye bağırdı Bora, dudaklarından dökülenlerin beni ve ruhumu avuçlayan adamın arasına nasıl bir sınır çizdiğinden bihaber. "Benim de rüyalarımı süslüyor, hoşlanıyorum. Hatta kendisi de bunu biliyor. Sorsana ona."

Gözlerimi pişmanlıkla yumarken, kelimeler bile bana acıyan gözlerle bakar olmuştu. Verdiğim titrek nefes içimde yükselen çığlıkların ön ayağı olurken, Bora'nın üzerime düşen bakışlarından nefret etmiştim. Dudaklarım titremeye başladı. Sanki ayaklarımı bastığım zemine yığılacak ve Asrın'ın üzerinden geçtiği ruhsuz bir bedene dönüşecektim.

"Saçmalama, o nereden bile..." Asrın'ın dudaklarından dökülen ve ona inanmadığına dair kelimeler bana dönen bakışlarından sonra son bulmuş, aramızdaki sınıra ilk darbeyi vurmuştum. "Sarışın?"

Dolan gözlerimi kırpıştırdım. Ona söylememenin hata olduğunu biliyordum ama o sınırı büyütecek bir hata olmamasını umuyordum. Asrın'ın bana doğru attığı adımın, onun son adım-

ları olduğunu bağıran kalbim adeta göğüs kafesimi yumruklarken titrek bakışlarım yüzüne tırmandı. Kaskatı çehresiyle bütünleşen dolgun dudakları inanamayarak aralanmış, nefes nefese kalmıştı.

Damağımda seyrini sürdüren acı tat beni kusacakmış gibi hissettirirken göz göze geldik. Daha önce görmediğim bir hayal kırıklığı çökmüştü irislerine. Ancak gözlerimdeki pişmanlıkla kesiştiğinde öyle bir öfkeye dönüşmüştü ki mürekkebin siyahı gözlerinin beyazını bile ele geçirmişti. Dudaklarımı araladım ama kelimeler hızla boğazımdan geriye yuvarlanarak beni yalnız bıraktı. Gözlerindeki öfkenin arasına yerleşen tiksintiyle bir an nefessiz kalacağımı hissederken, sarsak adımlarla ileri doğru adım atmak istedim ama bana öyle bir bakış attı ki zemine çakılı kalmaktan öteye gidemedim.

Bir anda üzerime doğru yürüdü ve botlarının bıraktığı gürültü kulağımda uğuldarken iki eli birden omuzlarıma sertçe gömüldü ve ben dehşetle ona bakarken, sırtımı arkamdaki duvara sabitledi. Ellerim boşlukta sallanırken omuriliğim boyunca tırmanan riyakâr acıyı hissettim. Elleri seğiriyordu, tıpkı onun çenesi gibi. Bir elim onun eline tutunduğunda beni duvara daha sert bastırdı ve göğsü hızla inip kalkarken yüzünü kulağıma doğru yaklaştırdı. Hastalıklı hallerine alışkın bünyem bile yönünü şaşırırken, parmakları değil de öfkeyle harmanlanan gözlerinin canımı acıttığını hissettim. Kalbim hınçla çarpıyordu.

"Asrın," dedim boğulacakmış gibi hissederken. "Beni dinle..."

Asrın'ın nefesi kulağımın dibinde durdu. Sıcaklığıyla sarmalan bedenim titrerken, boğazından yukarı tırmanan kelime dolgun dudaklarından firar ederek yüzümü ısıttı.

"Hataya tahammülüm yok," diye fısıldadı. Kaskatı sesine acı çeken bir adamın yansıması düşmüştü. "Bitti."

Kirpiklerimden düşen acının yaşı, göz çukurumda silik bir iz bırakarak çeneme doğru yol aldığında bittiğimi hissettim. Asrın'ın elleri tıpkı dalı kesilen bir meyve gibi omuzlarımdan düşüp, bedeni de geriye çekildiğinde boğazımı felç eden hıçkırık dudaklarımda tökezledi. Benden uzaklaşan adımları beni acı bir geçmişin içine yakınlaştırırken, kelimeler zihnimde birbirine sulu gözlerle bakakaldı.

Gidiyor muydu?

Onun dokunduğu yaralarım kabuklarını atıp kanamaya başladıklarında, ona engel olacak kelimelerin yoksunluğuyla sertçe yutkundum. Bir şeyler demeliydim. O sınırların genişlememesi için bir şeyler demeliydim.

Tam o anda iki kişiliktim. İskambil kâğıdının hem arkası hem önüydüm. Gururum için, kalbimin boğazını parçalayarak konuştum.

"Gidersen," diye bağırdım nefes nefese. "Gidersen, döndüğünde anlatmak için burada olmayacağım."

Dudaklarımdan firar ettiği an pişman olduğum kelimeler onun duraksamasını bile sağlamazken, yere düşen tok adım seslerinin kulağımda bıraktığı uğultuyla baş ettim. Gidebilirdi ama bilmeliydi ki benden başka kaçışı yoktu. Bilmeliydi ki o bitti dediğinde bitmezdi. Bilmeliydi ki daha yeni başlıyorduk.

Ruh dikişlerimizi hisset Asrın, tüm yenilgilerimize rağmen kopamıyorlar birbirlerinden.

Sana yenilmeyi seviyorum sevgilim,

Sanki ben, sana yenileyim diye var edilmişim.

Yüzü güneşe küs bir kızın, zar gibi yırtılmış çocukluğu zikrediyor.

Dinle sevgilim...

Ruhumu ruhuna diktim. Bir daha ne sen çözebilirsin o ilmekleri ne de ben.

Devam edecek...